Sci-Fi magazin

Almanah 2009

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Emanuel Huţanu
Adriana Moşoiu
Cristina Olariu
Mirela Oniciuc

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Cuprins

Univers

Robert A. Heinlein

Robert Anson Heinlein (1907-1988) este considerat decanul autorilor de science fiction din Statele Unite ale Americii. A fost probabil cel mai popular şi influent autor de SF, stabilind ştachete înalte pentru scriitori şi ridicând astfel standardele genului spre calitatea literară recunoscută de toată lumea. Pentru mulţi ani, Asimov, Heinlein şi Arthur C. Clarke au fost cunoscuţi sub numele de „The Big Three of Science Fiction”.

Un scriitor remarcabil, care a abordat o multitudine de teme în scrierile sale, de la libertatea individuală până la militarizare şi război inutil. Asta chiar dacă perioada aşa numită juvenilă a scrierilor sale a încheiat-o cu celebrul roman „Starship Troopers” (1959), una din cele mai controversate scrieri ale sale, fiind considerată o ripostă personală la adresa militanţilor de stânga care îi cereau preşedintelui Eisenhower să oprească testele nucleare.

Au urmat romane celebre, pietre de hotar în istoria science fiction precum „Stranger in a Strange Land” (premiul Hugo, 1962), „The Moon is a Harsh Mistress” (premiul Hugo 1967), „I Will Fear No Evil” (1970), „The Number of the Beast” (1980). Ultimele sale romane au fost „The Cat Who Walks Through Walls” (1985) şi „To Sail Beyond the Sunset” (1987).

Cele peste 30 de romane publicate au fost însoţite de aproape 60 de povestiri, Heinlein fiind recunoscut ca având un talent remarcabil la aşa ceva. Toate povestirile sale erau imediat citite de fani, dezbătute la convenţii SF şi deveneau invariabil extrem de apreciate. De altfel, pentru trei dintre ele a primit aşa numitele „Retro Hugo” premii acordate pentru opere scrise în perioada când premiul Hugo nu se

acorda încă. Patru filme, două seriale TV şi mai multe seriale radio au avut la bază scrierile lui Heinlein.

Câteva romane celebre ale lui Robert A. Heinlein au fost publicate şi în România, însă mult prea puţine, comparativ cu opera vastă a celebrului scriitor.

Ca un exerciţiu, încercaţi, în timp ce citiţi, să ghiciţi anul în care a fost scrisă această nuvelă care descrie viaţa unei colectivităţi de oameni care trăiesc în cosmos. Chiar dacă ei nu ştiu acest lucru.

————————————

Expediţia Proxima Centauri, sponsorizată de Fundaţia Jordan în anul 2119, a fost prima încercare oficială de a ajunge la cele mai apropiate stele din această galaxie. De ne-am putea imagina măcar, orice soartă nefericită a ei…

Citat din *Romantismul astrografiei moderne*, de Franklin Buck, publicat de Lux Transcriptions, Ltd., 3.50 cr.

— Un mutant! Fereşte-te!

Hugh Hoyland se aruncă jos, fără să piardă nicio clipă. Un proiectil de fier, mare cât un ou, zăngăni lovindu-se de peretele despărţitor chiar deasupra capului său, cu o forţă ce promitea să-i spargă ţeasta. Viteza cu care s-a ghemuit a făcut să i se ridice picioarele de pe plăcile de pardoseală. Înainte să se aşeze încet pe podea, îşi aşeză picioarele pe peretele despărţitor din spatele lui şi împinse. Asta îl aruncă brusc de-a lungul pasajului într-un plonjon lung, drept, cu cuţitul scos şi pregătit.

Se răsuci în aer, verifică peretele opus atingându-l cu tălpile la colţul pasajului de unde îl atacase mutantul, apoi ateriză uşor în picioare. Cealaltă arteră a pasajului era goală. Cei doi tovarăşi ai săi l-au ajuns din urmă, alunecând cu dificultate pe dalele de pardoseală.

— A plecat? întrebă Alan Mahoney.

— Da, încuviinţă Hoyland. Am zărit-o pentru o clipă, când a trecut prin trapa aceea. Era o femelă, cred. Părea că avea patru picioare.

— Cu două picioare sau patru, nu o s-o mai prindem niciodată, comentă cel de-al treilea bărbat.

— Cine naiba vrea s-o prindă? protestă Mahoney. *Eu*, cel puţin, nu.

— Eu, unul, vreau, zise Hoyland. Pe Jordan, dacă nimerea cu doi inch mai aproape, aş fi fost numai bun pentru Convertizor.

— Nu poate niciunul dintre voi să spună trei cuvinte fără să înjure? îi certă cel de-al treilea. Dacă v-ar auzi Căpitanul? spuse el, în timp ce-şi atinse fruntea în semn de respect când aminti de Căpitan.

— Oh, pe Jordan! izbucni Hoyland, nu mai fi aşa de înţepat, Mort Tyler. Nu eşti încă om de ştiinţă. Cred că sunt la fel de devotat ca şi tine, nu e niciun păcat de moarte să-ţi dai drumul sentimentelor din când în când. Chiar şi savanţii fac asta. I-am auzit eu.

Tyler a deschis gura să protesteze, apoi s-a răzgândit. Mahoney l-a atins pe Hoyland pe braţ.

— Uite, Hugh, se rugă el, hai să ieşim de aici. N-am mai fost niciodată atât de sus. Sunt irascibil, vreu să mă întorc jos, unde pot să-mi simt greutatea pe picioare.

Hoyland privi rânjind la trapa prin care dispăruse agresorul, în timp ce mâna îi zăbovea pe mânerul cuţitului, apoi se întoarse spre Mahoney:

— OK, puştiule, zise el, oricum e lung drumul până jos.

Se răsuci şi se strecură înapoi la trapa pe unde ajunseseră la nivelul la care erau acum, ceilalţi doi urmându-l foarte aproape.

Fără să ia în seamă scara pe care urcaseră, intră în spaţiul dintre scări şi pluti uşor în jos, spre puntea aflată la 15 picioare sub ei. Tyler şi Mahoney veneau imediat după el. O altă trapă, situată în diagonală, la câteva picioare de prima, le-a permis accesul spre o punte inferioară. Jos, jos, coborau tot mai jos, trecând de zeci de nivele, tăcute, obscur luminate şi misterioase. De fiecare dată, cu cât căderea era puţin mai rapidă, cu atât aterizarea era mai grea. Într-un final, Mahoney protestă.

— Hai să mergem restul drumului, Hugh. Aproape că mi-am rupt picioarele la ultima săritură.

— În regulă. Dar ne va lua mai mult timp. Cât de departe trebuie să ajungem? A ţinut cineva socoteala?

— Avem de trecut în jur de 70 de nivele ca să ajungem la fermă, răspunse Tyler.

— De unde ştii? întrebă cu suspiciune Mahoney.

— Le-am numărat, idiotule. Şi când coboram, am scăzut câte unul pentru fiecare punte.

— Nu cred. Numai un savant poate să socotească în felul acesta. Doar pentru că înveţi să citeşti şi să scrii, crezi că ştii totul?

Hoyland interveni înainte să degenereze totul într-o gâlceavă.

— Tacă-ţi gura, Alan. Poate că ştie. Îi merge mintea la astfel de lucruri. În orice caz, par a fi într-adevăr 70 de punţi, gravitaţia era destul de mică.

— Poate i-ar plăcea să numere lamele cuţitului meu.

— Las-o baltă, îţi zic. Duelul e interzis în afara satului. Asta e Regula.

Au continuat deplasarea în linişte, fugind uşor de-a lungul scărilor, până când creşterea în greutate pe care o simţeau cu fiecare nivel i-a forţat să-şi încetinească paşii. Deodată, au trecut la un nivel luminat destul de puternic şi aflat la o distanţă dublă faţă de punţile de deasupra. Aerul era umed şi cald, iar priveliştea era ascunsă de vegetaţie.

— Ei bine, am ajuns în sfârşit jos, zise Hugh. Nu recunosc această fermă; cred că am coborât pe altă parte.

— Uite un fermier, spuse Tyler.

Îşi puse degetele lui mici la buze şi fluieră, apoi strigă:

— Hei, camarade! Unde ne aflăm?

Ţăranul îi analiză încet şi le indică monosilabic pasajul principal către propriul lor sat.

O plimbare vioaie de o milă şi jumătate printr-un tunel larg, moderat de aglomerat – călători, hamali, o căruţă rătăcită, un om de ştiinţă impunător, legănându-se într-o litieră purtată de patru zdrahoni şi precedat de ajutorul său, ca să îi facă loc să treacă prin mulţime – o milă jumătate de

plimbare i-a adus la sat, un compartiment spaţios de trei nivele înălţime şi poate de zece ori mai întins. S-au despărţit şi a mers fiecare pe drumul lui, Hugh spre comandamentul din barăcile cadeţilor – tineri burlaci care nu mai locuiau cu părinţii. S-a spălat şi a mers în compartimentul unchiului său, pentru care lucra ca să-şi câştige pâinea. Mătuşa lui se uită la el când intră, dar nu spuse nimic.

— Bună, Hugh, zise unchiul. Iar ai fost în expediţie?

— Poftă bună, unchiule! Da, am fost.

Unchiul său, un om greoi, sensibil, părea amuzat.

— Unde ai fost şi ce ai descoperit?

Mătuşa lui Hugh se strecură fără zgomot afară din compartiment şi se întoarse cu cina, pe care o aşeză în faţa lui. El s-a aplecat asupra cinei, fără să-i treacă prin cap să îi mulţumească. Molfăi cu poftă înainte să răspundă:

— Sus. Ne-am urcat aproape de nivelul la care nu ai greutate. Un mutant a încercat să-mi spargă capul.

— O să-ţi găseşti moartea prin acele pasaje, flăcău, chicoti unchiul său. Ai face bine să fii mai atent la afacerile mele până când voi muri şi nu o să-ţi mai stau în cale.

Hugh îl privi cu încăpăţânare.

— Nu eşti curios deloc, unchiule?

— Eu? O, eram destul de curios în tinereţe. Am umblat prin tot coridorul principal până la capăt şi înapoi în sat. Chiar prin Sectorul Întunecat am fost, cu mutanţii ţinându-se scai de mine. Vezi cicatricea asta?

Hugh se uită indiferent la ea. O mai văzuse de multe ori înainte şi auzise povestea de sute de ori. El voia să meargă peste tot, să vadă totul şi să descopere esenţa lucrurilor. Acele nivele superioare – dacă nu se dorea ca oamenii să urce atât de sus, de ce le mai crease Jordan?

Dar nu îşi dădu în vileag planul şi continuă să mănânce. Unchiul său schimbă subiectul:

— Am ocazia să vizitez Martorul. John Black pretinde că îi datorez trei porci. Vrei să vii şi tu?

— Nu, nu cred. Stai! Ba cred că voi merge.

— Atunci, grăbeşte-te!

S-au oprit la barăcile cadeţilor. Martorul locuia într-un compartiment mic, urât mirositor, chiar vizavi de Comune, unde putea fi găsit cu uşurinţă de oricine avea nevoie de talentele lui. L-au găsit stând în faţa uşii, scobindu-şi dinţii cu unghia. Ucenicul său, un adolescent cu faţa plină de coşuri, cu o privire mioapă, atentă, stătea pe vine în spatele lui.

— Pofta bună! zise unchiul lui Hugh.

— Poftă bună şi ţie, Edard Hoyland. Ai venit cu treabă sau ca să-i ţii de urât unui bătrân ca mine?

— Pentru ambele motive, răspunse cu diplomaţie unchiul lui Hugh, apoi îi explică scopul real.

— Păi, spuse Martorul, contractul este destul de clar:

„Black John a livrat zece măsuri de ovăz,

Aşteptându-şi răsplata printr-o pereche de purcei:

Ed şi-a adus scroafa să fete porci;

John îşi ia plata când porcii cresc mari.”

— Cât de mari sunt acum porcii, Edard Hoyland?

— Destul de mari, recunoscu unchiul, dar Black pretinde trei în loc de doi.

— Spune-i să se ducă să se-nece. *Martorul a vorbit*.

Apoi râse pe înfundate.

Cei doi au bârfit câteva minute, iar Edard Hoyland şi-a amintit de experienţele lui recente, ca să satisfacă plăcerea fără margini pentru detalii a bătrânului. În timp ce bătrânii vorbeau, Hugh a păstrat decent liniştea. Dar când unchiul său se întoarse să plece, zise:

— Eu mai stau un pic, unchiule.

— Ei, cum vrei! Poftă bună, Martorule.

— Poftă bună, Edard Hoyland.

— Ţi-am adus un cadou, Martorule, spuse Hugh, când unchiul său nu mai putea să audă.

— Dă-mi să-l văd.

Hugh a scos un pachet de tutun pe care îl luase din dulapul de la barăci. Martorul l-a primit fără să fie recunoscător şi l-a aruncat spre ucenicul lui, care îl luă în stăpânire.

— Hai înăuntru, îl invită Martorul, apoi se adresă ucenicului. Hei, tu, adu-i cadetului un scaun. Acum, băiete, adăugă el în timp ce luau amândoi loc, spune-mi ce ai mai făcut.

Hugh i-a povestit şi a fost rugat să repete cu lux de amănunte toate întâmplările din explorările cele mai recente, Martorul plângându-se de incapacitatea lui de a-şi aminti exact tot ce văzuse.

— Voi, tinerii, nu aveţi nicio capacitate, zise el. Nicio capacitate. Chiar şi acel mocofan, arătă cu capul spre ucenic, nu are niciuna, deşi e de zece ori mai bun decât tine. Îţi vine să crezi, nu poate să reţină o mie de versuri pe zi, totuşi se aşteaptă să îmi ia locul după ce nu voi mai fi. Pe când eu, când eram ucenic, obişnuiam să-mi cânt cântece de mii de versuri până adormeam. Vase sparte, asta sunteţi voi.

Hugh nu l-a contrazis, ci a aşteptat ca bătrânul să continue, ceea ce a şi făcut.

— Ai o întrebare pentru mine, băiete?

— Într-un fel, Martorule.

— Păi, s-auzim. Nu-ţi înghiţi limba.

— Te-ai urcat vreodată până unde nu este greutate?

— Eu? Bineînţeles că nu! Eu eram Martorul, îmi urmam chemarea. Aveam de învăţat versurile tuturor Martorilor de dinaintea mea, nu aveam timp de distracţii copilăreşti.

— Speram să îmi poţi spune ce se găseşte acolo.

— Păi, asta-i altă treabă. Nu am urcat niciodată, dar am amintirile mai multor căţărători decât vei vedea tu vreodată. Sunt om bătrân. Îl ştiu pe tatăl tatălui tău şi pe bunicul lui. Ce anume vrei să ştii?

— Păi…

Ce anume voia să ştie? Cum putea el să întrebe ceva ce nu era decât o durere chinuitoare din piept? Totuşi…

— Pentru ce sunt toate astea, Martorule? De ce sunt aceste nivele deasupra noastră?

— Ei, cum vine asta? Pe numele lui Jordan, fiule, sunt martor, nu om de ştiinţă.

— Păi, mă gândeam că tu trebuie să ştii. Îmi pare rău.

— Dar chiar ştiu. Tu vrei Versurile de la Începuturi.

— Le-am auzit.

— Ascultă-le din nou. Toate răspunsurile tale se află acolo, dacă ai înţelepciunea de a le vedea. Ascultă-mă. Ba nu, acum ucenicul meu are şansa de a-şi etala învăţătura. Hei, tu! Versurile de la Începuturi! Şi ai grijă la ritm!

Ucenicul îşi umezi buzele cu limba şi începu:

„La început era Jordan, gândind singur la gândurile Sale.

La început totul era în întuneric, fără formă, mort, iar Omul era necunoscut.

Din singurătate apăru o dorinţă, din dorinţă apăru o viziune,

Din vis se făcu un plan, din plan se făcu hotărârea…

Mâna lui Jordan s-a ridicat şi Vasul s-a născut!

La rând, compartimentele confortabile, rezervoarele de porumb auriu,

Scară şi coridor, uşă şi dulap, potrivite pentru nevoile celor încă nenăscuţi.

El şi-a privit munca şi a găsit-o plăcută, care să întâmpine o rasă ce urma să apară.

S-a gândit la Om – Omul se întrupă – i-a verificat gândirea şi a căutat cheia.

Omul neîmblânzit şi-ar face de râs Făuritorul, Omul necondus ar distruge Planul;

Aşa că Jordan a făcut Regulile, ordine pentru fiecare om în parte,

Fiecare pentru o cerinţă şi fiecare pentru un post, servind un scop dincolo de puterea lor de înţelegere,

Unii să vorbească şi alţii să asculte – a sosit ordinul în rândul oamenilor.

El a creat echipajul să muncească la posturile lor, oamenii de ştiinţă să ghideze Planul.

Deasupra lor El a creat Căpitanul, l-a făcut judecătorul rasei Omului.

Aşa a fost în Epoca de Aur!

Jordan este perfect, tuturor celor mai prejos de el le lipseşte perfecţiunea din faptele lor.

Invidia, Lăcomia şi Mândria Spiritului au căutat minţile în care să-şi sădească seminţele.

Unul a fost cel care le-a dat rod – blestematul Huff, cel dintâi care a păcătuit!

Sfatul său demonic a provocat răzvrătirea, a sădit îndoiala acolo unde nu fusese înainte;

Sângele martirilor a pătat dalele podelelor, Căpitanul lui Jordan a făcut călătoria.

Întunericul a înghiţit totul...”

* * *

Bătrânul îi puse băiatului mâna peste gură.

— Mai încearcă o dată!

— De la început?

— Nu! De unde ai greşit.

Băiatul ezită, apoi îşi recapătă ritmul:

„Întunericul a înghiţit virtutea, Păcatul a inundat întreaga Navă...”

Vocea băiatului a continuat tărăgănat, strofă după strofă, recitând amplu, dar cu puţine detalii, vechea poveste a păcatului, a răzvrătirii şi a întunericului. Povestea despre cum a răzbit înţelepciunea şi cum trupurile conducătorilor răzvrătiţilor au hrănit Convertizorul. Despre cum au scăpat câţiva rebeli făcând Călătoria şi au trăit ca să dea naştere mutanţilor. Cum a fost ales un nou Căpitan, după rugi şi sacrificii.

Hugh se agita stingherit şi dădea din picioare. Nu era nicio îndoială că răspunsurile la întrebările sale erau acolo, din moment ce acestea erau Versurile Sacre, dar nu avea înţelepciunea să le înţeleagă. De ce? Despre ce era vorba? Chiar nu mai exista altceva în viaţă decât mâncatul, dormitul şi la urmă marea Călătorie? Jordan nu dorea ca el să înţeleagă? Atunci, de ce această durere din piept? Foamea asta care a persistat în ciuda poftei de mâncare?

Când îşi lua masa de după somn, un mesager a venit la uşa compartimentului unchiului său.

— Savantul cere prezenţa lui Hugh Hoyland, recită el volubil.

Hugh ştia că omul de ştiinţă la care se referea era Locotenentul Nelson, responsabil cu bunăstarea fizică şi spirituală a sectorului de Navă care includea şi satul natal al lui Hugh. Îşi înfulecă restul de mic dejun şi se grăbi să-l urmeze pe mesager.

— Cadet Hoyland! fuse anunţat.

Savantul îşi ridică privirea din propria mâncare şi zise:

— Ah, da. Intră, băiete. Ia loc. Ai mâncat?

Hugh spuse că da, dar ochii lui se opriră cu interes asupra fructelor din faţa superiorului său. Nelson îi urmări privirea.

— Încearcă aceste smochine. Sunt o nouă mutaţie genetică. Mi s-au adus de foarte departe. Haide, un bărbat de vârsta ta are întotdeauna loc unde să bage câteva înghiţituri în plus.

Hugh acceptă cu multă timiditate. Niciodată nu mai mâncase în prezenţa unui savant. Acesta s-a lăsat pe spate în fotoliu, şi-a şters degetele de cămaşă, şi-a aranjat barba şi a intrat direct în subiect:

— Nu te-am văzut în ultima vreme, fiule. Spune-mi ce ai mai făcut.

Înainte ca Hugh să poată răspunde, el continuă:

— Nu, nu-mi spune, îţi voi spune eu ţie. În primul rând, ai fost să explorezi, fără prea mult respect faţă de zonele interzise. Nu este aşa?

Hugh scotoci după un răspuns. Dar a fost din nou întrerupt.

— Nu contează. Eu ştiu, iar tu ştii că eu ştiu. Nu sunt foarte supărat. Dar mi s-a adus la cunoştinţă faptul că e timpul să te decizi ce vrei să faci în viaţă. Ai vreun plan?

— Păi, niciunul definitiv, domnule.

— Dar fata aceea, Edris Baxter? Intenţionezi să te însori cu ea?

— Ah, nu ştiu, domnule. Cred că da şi tatăl ei la fel, cred. Doar că…

— Doar că ce?

— Ei, bine, el vrea ca eu să fiu ucenic la ferma lui. Mă gândesc că e o idee bună. Ferma lui împreună cu afacerea unchiului meu reprezintă o proprietate frumoasă.

— Dar tu nu eşti sigur?

— Păi, nu ştiu.

— Corect. Nu eşti făcut pentru asta. Am alte planuri. Spune-mi, te-ai întrebat de ce te-am învăţat să citeşti şi să scrii? Desigur că da. Dar nu ţi-ai dat în vileag planul. Asta e bine. Acum, ascultă-mă. Te ştiu de când erai mic. Ai mai multă imaginaţie decât în mod obişnuit, mai multă curiozitate. Şi eşti un lider înnăscut. Erai diferit încă din faşă. Aveai capul prea mare, în primul rând, iar la inspecţia de la naşterea ta, unii au votat să fii dat imediat la Convertizor. Dar eu i-am împiedicat. Voiam să văd ce o să devii. O viaţă de ţăran nu este ceva care să-ţi placă. Tu o să te faci savant.

Bătrânul a făcut o pauză, în timp ce îi studia faţa. Hugh a rămas năuc, fără să scoată o vorbă. Nelson continuă:

— O, da. Da, într-adevăr. Pentru un om cu temperamentul tău, există doar două lucruri de făcut: să-l faci custode sau să-l trimiţi la Convertizor.

— Vreţi să spuneţi, domnule, că eu nu am nimic de spus în legătură cu aceasta?

— Dacă vrei să fii atât de direct, da. Să-i laşi pe cei străluciţi în rândurile Echipajului, înseamnă să semeni erezie. Noi nu putem face asta. S-a întâmplat odată, demult şi aproape că a distrus rasa umană. Tu ai ieşit în evidenţă prin capacitatea ta excepţională; trebuie să fii acum instruit şi gândeşti corect, să fii iniţiat în mistere, că poate vei ajunge o forţă conservatoare în loc de centru al infecţiei şi sursă de necazuri.

Mesagerul reapăru încărcat cu nişte boccele pe care le aruncă pe jos. Hugh se uită la ele, apoi izbucni:

— Păi, astea sunt lucrurile mele!

— Desigur, recunoscu Nelson. Eu am trimis după ele. De acum înainte, vei dormi aici. Ne vom întâlni mai târziu şi îţi vei începe studiile, doar dacă nu ai altă propunere.

— A, nu, domnule. Cred că nu. Trebuie să recunosc faptul că sunt un pic confuz. Presupun… presupun că asta înseamnă că nu doriţi ca eu să mă căsătoresc?

— O, asta era, răspunse Nelson indiferent. Ia-o, dacă vrei, tatăl ei nu poate să protesteze acum. Dar te avertizez că te vei plictisi de ea.

* * *

Hugh Hoyland a devorat cărţi antice pe care mentorul său i-a permis să le citească şi nu a simţit nicio dorinţă de a se mai căţăra sau măcar de a ieşi din cabina lui Nelson. A simţit de mai multe ori că era pe drumul unui secret deocamdată nedefinit, ca o întrebare, dar deveni apoi mai confuz ca niciodată. Era în mod evident mai greu să ajungi la înţelepciunea unui savant decât crezuse.

Odată, pe când era preocupat de personajele ciudate ale anticilor şi încerca să descâlcească retorica şi termenii lor nefamiliari, Nelson a intrat în micul compartiment şi, aşezând părinteşte o mână pe umărul său, întrebă:

— Cum merge, băiete?

— Păi, destul de bine, domnule, cred, răspunse el, aşezând cartea alături. Nu mi-e clar totul, chiar deloc, ca să fiu sincer.

— Asta era de aşteptat, zise bătrânul liniştit. Te-am lăsat să te lupţi singur la început, ca să poţi vedea capcanele în care va cădea înţelepciunea nativă. Multe din aceste lucruri nu pot fi înţelese fără instruire. Ce ai acolo?

Luă cartea şi o analiză. Avea înscris pe ea *Fizica Modernă de Bază*.

— Deci? Aceasta este una dintre cele mai valoroase scrieri sacre, totuşi un neiniţiat nu se poate folosi de ea fără un pic de ajutor. Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi, băiete, este că înaintaşii noştri, pentru perfecţiunea lor spirituală, nu priveau lucrurile aşa cum o facem noi. Ei erau romantici incurabili, nu raţionali, aşa cum suntem noi, iar adevărurile pe care ni le-au transmis, deşi strict adevărate, erau adesea îmbrăcate în limbaj alegoric. De exemplu, ai ajuns la Legea Gravitaţiei?

— Am citit despre ea.

— Ai înţeles-o? Nu, văd că nu.

— Păi, spuse Hugh în apărarea sa, nu părea să *însemne* nimic. Suna pur şi simplu prosteşte, să mă iertaţi, domnule.

— Asta ilustrează şi punctul meu de vedere. Tu te gândeai la ea în termeni literali, ca la legile care guvernează aparatele electrice din aceeaşi carte. *Două corpuri se atrag reciproc direct proporţional cu produsul maselor lor şi invers proporţional cu pătratul distanţei*. Pare o regulă pentru simple fapte fizice, nu-i aşa? Totuşi, nu e nimic de genul ăsta; era modul poetic pe care îl aveau cei bătrâni de a exprima legea de proximitate care guvernează sentimentul de iubire. Corpurile la care se face referire sunt corpurile umane, masa reprezintă capacitatea lor de a iubi. Tinerii au o mai mare capacitate pentru iubire decât bătrânii; când sunt aruncaţi împreună, ei se îndrăgostesc, iar când sunt despărţiţi, le trece curând. *Ochii care nu se văd se uită*. Este foarte simplu. Dar tu căutai un sens mai adânc pentru asta.

Hugh rânji.

— Nu m-am gândit niciodată să privesc lucrurile aşa. Văd că voi avea nevoie de mult ajutor.

— Mai este şi altceva care te deranjează acum?

— Ei, bine, da, multe lucruri, deşi probabil nu pot să mi le amintesc pe nepregătite. Un lucru vreau: spune-mi, Tată, pot fi mutanţii consideraţi oameni?

— Văd că apleci urechea la zvonuri. Răspunsul la această întrebare este şi da şi nu. E adevărat că mutanţii se trăgeau odinioară din oameni, dar ei nu mai fac parte acum din Echipaj, nu mai pot fi acum consideraţi membri ai rasei umane, pentru că ei au dispreţuit Legea lui Jordan. Ăsta e un subiect amplu, continuă el, punându-se pe discutat. Se pune chiar întrebarea legată de sensul iniţial al cuvântului *mutant*. Desigur că ei numără printre strămoşii lor şi răzvrătiţii care au scăpat de la moarte în timpul rebeliunii. Dar au de asemenea în sângele lor sângele multor mutanţi născuţi în epoca întunericului. Înţelegi, bineînţeles, că în perioada aceea regula noastră înţeleaptă actuală de a

inspecta fiecare nou-născut pentru semnul păcatului şi întoarcerea la Convertizor a oricui era găsit mutant nu era aplicată. Există lucruri ciudate şi oribile care se târăsc prin coridoarele întunecate şi care stau la pândă la nivelele părăsite.

Hugh se gândi o clipă la asta, apoi întrebă:

— De ce mutaţiile mai apar încă la noi, oamenii?

— E simplu. Sămânţa păcatului este încă în noi. Din când în când, se arată, se încarnează. Distrugând acei monştri, noi ajutăm la purificarea rezervelor şi astfel aducem mai aproape punctul culminant al Planului lui Jordan, sfârşitul Călătoriei la casa noastră sfântă, Îndepărtatul Centaurus.

Sprânceana lui Hoyland se încruntă din nou.

— Ăsta e un alt lucru pe care nu îl înţeleg. Multe din aceste scrieri antice vorbesc despre Călătorie ca şi cum ar fi o *deplasare* reală, o plimbare-undeva, ca şi cum Nava însăşi nu e decât un cărucior. Cum se poate asta?

Nelson chicoti.

— Cum se poate, într-adevăr? Cum se poate deplasa ceea ce este decorul pe care totul se mişcă? Răspunsul, desigur, este simplu. Iarăşi ai luat limbajul alegoric drept folosirea obişnuită a vocabularului zilnic. Bineînţeles, Nava este solidă, de nemişcat din punct de vedere fizic. Cum se poate mişca întregul univers? Totuşi, se mişcă, din punct de vedere spiritual. Cu fiecare act corect, noi ne apropiem de destinaţia sublimă a Planului lui Jordan.

Hugh încuviinţă din cap.

— Cred că înţeleg.

— Sigur, ne putem imagina ca Jordan să fi făcut lumea sub o altă formă decât Nava, dacă asta s-ar fi potrivit cu scopul Său. Când oamenii erau mai tineri şi mai poetici, oamenii sfinţi s-au întrecut în inventarea lumilor imaginare pe care Jordan le-ar fi putut crea. O şcoală a inventat o întreagă mitologie a unei lumi cu susul în jos, cu spaţii nesfârşite, goale, cu excepţia unor puncte de lumină şi monştri mitologici fără trup. Ei au numit-o lume cerească sau rai, ca şi cum ar contrasta cu realitatea solidă a Navei.

Păreau să nu obosească niciodată cu aceste speculaţii, inventând detalii, realizând imagini cu ceea ce credeau ei că este. Mă gândesc că au făcut asta pentru marea glorie a lui Jordan, şi cine spune că El a considerat visele lor inacceptabile? Dar în epoca modernă, noi avem o treabă mai serioasă de făcut.

Hugh nu era interesat de astronomie. Chiar şi mintea sa reuşise să vadă în extravaganţa ei sălbatică o intenţie neliterală. Se întoarse la problemele aflate la îndemână.

— Din moment ce mutanţii sunt sămânţa păcatului, de ce nu facem niciun efort să îi desfiinţăm? Nu ar fi acesta un act care ar accelera Planul?

Bătrânul medită puţin înainte de a răspunde:

— Este o întrebare foarte bună şi merită un răspuns direct. Pentru că tu vei deveni savant, trebuie să ştii răspunsul. Uite care e treaba: există o anumită limită pentru numărul de membri ai Echipajului pe care Nava îi poate susţine. Dacă numărul nostru creşte fără limită, va veni o vreme când nu va mai fi hrană pentru toţi. Nu e mai bine ca unii să moară în răfuieli cu mutanţii decât să ne înmulţim atât de mult încât să ne omorâm între noi pentru mâncare? Căile lui Jordan sunt de nepătruns. Chiar şi mutanţii au un rol în Planul Lui.

Părea justificat, dar Hugh nu era prea sigur.

Când Hugh a fost transferat în serviciu activ, ca savant junior la operarea funcţiilor Navei, a descoperit că erau şi alte păreri. Aşa cum se obişnuia, a servit o perioadă la Convertizor. Munca nu era apăsătoare; trebuia în principal să verifice deşeurile aduse de către hamalii din fiecare sat, să ţină socoteala contribuţiilor, şi să se asigure că nu s-a introdus metal în buncăr, în prima etapă. Dar, prin această muncă a intrat în contact cu Bill Ertz, Inginerul Şef Adjunct, un bărbat nu cu mult mai în vârstă decât el.

Au discutat împreună ce aflase de la Nelson şi a fost şocat de atitudinea lui Ertz.

— Să-ţi intre în cap, puştiule, i-a spus Ertz. Asta e o muncă practică pentru oameni practici. Uită de prostiile alea romantice. Planul lui Jordan! Chestia asta e bună să ţii

ţăranii în linişte şi la locul lor, dar să nu crezi o iotă. Nu există niciun Plan, altul decât propriile noastre planuri de a avea grijă de noi înşine. Nava trebuie să aibă lumină şi căldură şi energie pentru gătit şi irigaţii. Echipajul nu se poate descurca fără aceste lucruri, ceea ce ne face pe noi şefii Echipajului.

— În ceea ce priveşte toleranţa asta faţă de mutanţi, continuă el, vei vedea nişte schimbări! Ţine-ţi gura închisă şi fii de partea noastră.

Avea impresia că se aştepta de la el să menţină loialitatea de bază faţă de grupul de tineri. Ei reprezentau o organizaţie bine închegată din cadrul altei organizaţii şi era formată din bărbaţi practici, lucizi, care lucrau la îmbunătăţirea condiţiilor de pe Navă, aşa cum le vedeau ei. Erau bine închegaţi, deoarece un ucenic ce nu reuşea să vadă lucrurile aşa cum le vedeau ei nu rezista mult. Fie nu reuşea să se ridice la nivelul aşteptat şi se întorcea curând în rândurile ţăranilor, fie, cel mai probabil, suferea o nenorocire şi sfârşea în Convertizor.

Iar Hoyland a început să vadă că ei aveau dreptate.

Erau realişti. Nava era navă. Era un fapt, fără să necesite nicio explicaţie. Iar referitor la Jordan, cine L-a văzut sau I-a vorbit vreodată? Care era Planul Lui? Scopul vieţii era să fie trăită. S-a născut un om, şi-a trăit viaţa, apoi s-a dus la Convertizor. Era foarte simplu, fără niciun mister, nicio Călătorie sublimă şi niciun Centaurus. Aceste poveşti romantice erau simple aiureli din copilăria oamenilor, înainte ca ei să câştige înţelegerea şi curajul de a privi deschis lucrurile.

A încetat să-şi mai bată capul cu astronomia şi fizica mistică şi toată acea mitologie pe care fusese învăţat să o slăvească. Era amuzat, mai mult sau mai puţin, de Versurile de la Începuturi şi de toate poveştile vechi despre Pământ – ce o fi fost şi „Pământul” ăsta – dar acum îşi dădea seama că astfel de lucruri pot fi luate în serios doar de copii şi neghiobi.

În plus, era treabă de făcut. Bărbaţii mai tineri, în timp ce păstrau autoritatea celor mai bătrâni, aveau propriile

planuri, primul fiind exterminarea sistematică a mutanţilor. În afară de asta, intenţiile lor erau încă nefinalizate, dar contemplau folosirea completă a resurselor Navei, inclusiv ale nivelelor superioare. Tinerii puteau să înainteze cu planurile lor fără a avea un conflict deschis cu cei în vârstă, pentru că bătrânilor savanţi pur şi simplu nu le păsa de rutina de pe Navă. Căpitanul actual se îngrăşase atât de mult încât de abia ieşea din cabina sa; ajutorul lui, unul dintre cei tineri, se ocupa de treburi în locul lui.

Hoyland nu a dat ochii cu Inginerul Şef decât o dată, când şi-a făcut apariţia la o ceremonie pur religioasă de încadrare a personalului staţiilor.

Proiectul de eliminare a mutanţilor necesita ca recunoaşterea nivelelor superioare să fie făcută sistematic. Într-o astfel de explorare preliminară, Hugh Hoyland a fost iarăşi încolţit de un mutant. Acesta era mai precis la aruncarea cu praştia. Însoţitorii lui Hoyland, forţaţi să se retragă, pentru că erau depăşiţi ca număr, l-au lăsat să moară.

* * *

Joe-Jim Gregory juca dame singur. Era o vreme când jucau împreună cărţi, dar Joe, capul din dreapta, îl suspecta pe Jim, membrul din stânga al echipei, că trişa. S-au ciondănit în legătură cu acest aspect, apoi au renunţat, pentru că amândoi au învăţat repede în cariera lor împreunată că două capete pe o singură pereche de umeri trebuie să găsească neapărat modalităţi de înţelegere.

Jocul de dame era mai bun. Puteau vedea amândoi tabla, iar neînţelegerile erau imposibile.

Jocul a fost întrerupt de o puternică bătaie metalică în uşa compartimentului. Joe-Jim a scos din teacă cuţitul şi l-a mângâiat, pregătit să îl folosească.

— Intră, urlă Jim.

Uşa s-a deschis, cel care ciocănise a intrat cu spatele în cameră – singurul mod sigur, după cum ştia toată lumea, de a intra în prezenţa lui Joe-Jim. Noul venit era bondoc şi puternic, nu avea mai mult de patru picioare înălţime. Pe

umăr îi atârna trupul moale al unui om, pe care îl sprijinea cu o mână.

Joe-Jim puse cuţitul înapoi în teacă.

— Pune-l jos, Bobo, ordonă Jim.

— Şi închide uşa, adăugă Joe. Ce avem noi aici?

Era un tânăr, aparent mort, deşi nu se vedea nicio rană. Bobo îi mângâie o coapsă.

— Îl mâncăm? întrebă plin de speranţă, în timp ce saliva i se prelingea din gura căscată.

— Poate, îl domoli Jim. L-ai omorât?

Bobo scutură din capul lui sub-dimensionat.

— Bun Bobo, spuse Joe. Unde l-ai lovit?

— Bobo lovit *acolo*.

Microcefalicul a întins degetul mare spre corpul leşinat în zona dintre ombilic şi stern.

— Ai ţintit bine, continuă Joe. Nici noi nu ne puteam descurca mai bine cu cuţitul.

— Bobo bine ţintit, zise piticul cu amabilitate. Vrei să vezi? îi invită el să-i privească praştia.

— Taci, zise Joe, fără răutate. Nu, nu vrem să vedem; vrem să-l facem să vorbească.

— Bobo face, încuviinţă cel scund şi începu cu brutalitate să-şi realizeze scopul.

Joe-Jim l-a dat deoparte şi a aplicat alte metode dureroase, dar considerabil mai puţin drastice decât acelea ale piticului. Tânărul tresări şi deschise ochii.

— Îl mâncăm? întrebă din nou Bobo.

— Nu, zise Joe. Când ai mâncat ultima dată? se interesă Jim.

Bobo dădu din cap şi îşi frecă stomacul, arătând prin semne că trecuse foarte mult timp, prea mult. Joe-Jim s-a dus la un dulap, l-a deschis şi a scos o halcă de carne pe care o ţinea sus. Jim a mirosit-o şi Joe şi-a tras capul într-o parte, strâmbând din nas. Joe-Jim a aruncat carnea lui Bobo, iar el a înşfăcat-o bucuros din zbor.

— Acum ieşi afară, ordonă Jim.

Bobo o luă din loc şi închise uşa după el. Joe-Jim s-a întors către captiv şi îl lovi cu piciorul.

— Vorbeşte, zise Jim. Cine eşti?

Tânărul tremura, şi-a pus o mână pe cap, apoi, deodată părea că se concentrează asupra împrejurimilor, deoarece se ridică în picioare, mişcându-se ciudat din cauza condiţiilor de imponderabilitate de la acest nivel şi se întinse după cuţit.

Nu era la cureaua lui.

Joe-Jim îşi scoase propriul cuţit şi îl agită ameninţător.

— Poartă-te frumos şi nu vei avea de suferit. Cum ţi se spune?

Tânărul îşi umezi buzele, iar ochii cercetau grăbiţi camera.

— Vorbeşte, spuse Joe.

— De ce îţi baţi capul cu el? întrebă Jim. Aş zice că e bun doar pentru carne. Mai bine îl chemi pe Bobo înapoi.

— Nu e nicio grabă răspunse Joe. Vreau să vorbesc cu el. Cum te cheamă?

Prizonierul privi din nou cuţitul şi murmură:

— Hugh Hoyland.

— Asta nu ne spune prea multe, comentă Jim. Cu ce te ocupi? Din ce sat vii? Şi ce cauţi în ţara mutanţilor?

Dar, de data aceasta, Hoyland era morocănos. Chiar şi împunsătura cuţitului în coaste îl făcu doar să îşi muşte buzele.

— Of, exclamă Joe, nu e decât un ţăran prost. Să scăpăm de el.

— Să-l terminăm?

— Nu. Nu acum. Închide-l.

Joe-Jim a deschis uşa unui mic compartiment lateral şi l-a forţat cu cuţitul pe Hugh să intre. Apoi a închis şi a încuiat uşa şi s-a întors la jocul lui.

— Tu muţi, Jim.

Era întuneric în compartimentul în care fusese încuiat Hugh. Curând a realizat prin pipăire că pereţii din oţel lucios erau în întregime netezi, mai puţin uşa solidă, cu încuietorile fixate. Se aşeză deodată pe pardoseală şi începu să mediteze.

Avu timp din belşug, timp să doarmă şi să se trezească de mai multe ori. Avu timp să i se facă foarte foame şi foarte, foarte sete.

Când lui Joe-Jim de alături îi crescu interesul faţă de prizonier suficient de mult încât să deschidă uşa celulei, Hoyland nu a dorit să iasă imediat în evidenţă. Plănuise de multe ori ce va face când se va deschide uşa, iar această şansă s-a ivit, dar când a sosit clipa, era prea slăbit, aproape în stare de comă. Joe-Jim l-a târât afară din cameră.

Zgomotul l-a trezit la o stare de conştienţă parţială. S-a ridicat şi s-a uitat în jurul său.

— Eşti gata să vorbeşti? întrebă Jim.

Hoyland deschise gura, dar nu scoase o vorbă.

— Nu vezi că e prea uscat ca să vorbească? zise Joe către geamănul său. Apoi se adresă lui Hugh:

— Vrei să vorbeşti dacă îţi dăm nişte apă?

Hoyland se uita năuc şi încuviinţă.

Joe-Jim se întoarse după o clipă cu o carafă cu apă. Hugh a băut cu nesaţ, s-a oprit, părea că leşină. Joe-Jim i-a luat carafa.

— Deocamdată e destul, zise Joe. Vorbeşte-ne despre tine.

Iar Hugh a început să vorbească. Cu detalii, fiind îndemnat doar din când în când.

* * *

Hugh a acceptat condiţia *de facto* de sclav fără să opună cu adevărat rezistenţă şi fără părere de rău. Cuvântul *sclav* nu exista în vocabularul lui, dar condiţia era o banalitate conformă cu tot ce a ştiut el vreodată. Întotdeauna au existat cei care dădeau ordine şi cei care le îndeplineau – nu îşi putea imagina nicio altă condiţie, niciun alt fel de organizare socială. Era un fapt al naturii.

Deşi, în mod natural, s-a gândit la evadare.

Gânditul la asta era tot ce putea să facă. Joe-Jim i-a ghicit gândurile şi a adus problema în discuţie. Joe i-a spus:

— Să nu-ţi vină idei, tinere. Fără un cuţit nu poţi să te depărtezi nici trei nivele în partea asta a Navei. Dacă ai reuşi să furi un cuţit de la mine, tot nu ai ajunge până jos. În plus, mai este şi Bobo.

Hugh a aşteptat un moment, apoi a întrebat:

— Bobo?

Jim rânji şi răspunse:

— Noi i-am spus lui Bobo că eşti al lui ca să te măcelărească, dacă doreşte, în caz că îţi scoţi capul afară din compartiment fără noi. Acum doarme lângă uşă şi îşi petrece mult timp acolo.

— Aşa era corect, spuse Joe. A fost dezamăgit când ne-am decis să te păstrăm.

— Spune, a sugerat Jim, întorcându-şi capul către fratele său, ce ai zice să ne distrăm puţin?

Apoi se întoarse către Hugh:

— Poţi să arunci cu cuţitul?

— Desigur, răspunse Hugh.

— Să te vedem. Aici.

Joe-Jim i-a dat cuţitul lor. Hugh l-a luat şi l-a cântărit în mână să-i simtă greutatea.

— Încearcă la semnul meu.

Joe-Jim a fixat o ţintă de plastic la capătul celălalt al camerei, opus faţă de scaunul lui preferat, de pe care era obişnuit să exerseze el însuşi. Hugh a ochit ţinta şi, cu o mişcare a braţului prea rapidă ca să o poţi urmări, a dat drumul cuţitului. A folosit lovitura cu degetul mare pe lamă şi cu celelalte degete împreunate. Lama vibra în ţintă, foarte bine centrată în zona roasă ce marca cele mai bune eforturi ale lui Joe-Jim.

— Bun băiat! aprobă Joe. La ce te gândeşti, Jim?

— Hai să-i dăm cuţitul şi să vedem cât de departe poate ajunge.

— Nu, zise Joe, nu sunt de acord.

— De ce?

— Dacă câştigă Bobo, noi rămânem fără un servitor. Dacă Hugh câştigă, pierdem şi pe Bobo şi pe el. E o risipă.

— Ei, bine, dacă insişti.

— Insist. Hugh, adu cuţitul.

Hugh se conformă. Nu i-a trecut prin cap să întoarcă cuţitul împotriva lui Joe-Jim. Stăpânul era stăpân. Nu era doar pur şi simplu împotriva bunelor moravuri ca un servitor să atace stăpânul, ci şi o idee atât de sălbatică, încât nu s-a gândit la aşa ceva nicio clipă.

* * *

Hugh se aştepta ca Joe-Jim să fie impresionat de pregătirea sa de savant. Dar nu a fost aşa. Lui Joe-Jim, în special lui Jim, îi plăcea enorm să contrazică. În scurt timp, l-au secat de puteri pe Hugh şi l-au aruncat la o parte. Hoyland se simţea umilit. La urma urmei, nu era el savantul? Nu ştia el să citească şi să scrie?

— Taci din gură, i-a spus Jim. E simplu să citeşti. Eu ştiam să citesc înainte să se nască tatăl tău. Crezi că eşti primul savant care m-a servit pe mine? Savanţi! O adunătură de ignoranţi!

Într-o încercare de a-şi restabili orgoliul său intelectual, Hugh a expus teoriile savanţilor mai tineri, realitatea strictă, realismul care respingea toate interpretările religioase şi lua Nava aşa cum era. El se aştepta ca Joe-Jim să aprobe un astfel de punct de vedere; părea să se potrivească cu temperamentele lor.

Dar ei i-au râs în faţă.

— Sincer, insistă Jim, după ce încetă zgomotul, voi cei tineri sunteţi atât de idioţi? Păi sunteţi mai răi decât bătrânii.

— Dar tu tocmai ai spus, protestă Hugh, că toate noţiunile noastre religioase acceptate nu sunt decât baliverne. Asta cred prietenii mei. Ei vor să arunce la gunoi toate prostiile acelea vechi.

Joe a început să vorbească; Jim îl întrerupse.

— De ce îţi baţi capul cu el, Joe? Nu are niciun rost.

— Nu, nu are. Mă amuză. El e primul cu care am vorbit de nu mai ştiu când şi nu a avut nicio şansă de a vedea adevărul. Vreau să văd dacă are capul pe umeri sau e doar un loc de care să îşi agate urechile.

— OK, încuviinţă Jim, dar păstrează liniştea. Eu am să trag un pui de somn.

Capul din stânga a închis ochii şi a început imediat să sforăie. Joe şi cu Hugh şi-au continuat discuţia în şoaptă.

— Problema cu voi, tinerii, spuse Joe, este că, dacă nu pricepeţi un lucru imediat, credeţi că nu poate fi adevărat. Treaba cu bătrânii voştri este că, orice nu înţeleg, reinterpretează ca să se înţeleagă altceva şi apoi cred că au priceput. Niciunul dintre voi nu a încercat să creadă vorbele clare, aşa cum sunt scrise şi apoi să încerce să le înţeleagă pe această bază. O, nu, voi toţi sunteţi prea deştepţi pentru asta – dacă nu pricepeţi imediat, atunci nu e aşa – trebuie să însemne ceva cu totul diferit.

— Ce vrei să spui? întrebă cu suspiciune Hugh.

— Păi, Călătoria, de exemplu. Ce înseamnă ea pentru tine?

— După mintea mea, nu înseamnă nimic. E doar o prostie care să-i impresioneze pe ţărani.

— Dar care este sensul ei acceptat?

— Ei, bine – e locul în care mergi după ce mori – sau mai degrabă, ce faci. Faci Călătoria spre Centaurus.

— Şi ce-i Centaurus?

— Este – ai grijă, îţi dau doar răspunsurile ortodoxe; nu prea cred în chestiile astea – este locul unde ajungi după ce ai făcut Călătoria, un loc unde toţi sunt fericiţi şi este mâncare din belşug.

Joe râse zgomotos. Jim îşi întrerupse ritmul de sforăit, deschise un ochi şi îşi reluă mormăind somnul.

— Exact asta vreau să spun, continuă Joe în şoaptă. Nu îţi foloseşti capul. Te-ai gândit vreodată că această Călătorie este doar ceea ce spun vechile cărţi că este – Nava şi tot Echipajul mergând undeva, deplasându-se?

Hoyland se gândea la asta.

— Doar nu vrei să spui că trebuie să te iau în serios. E imposibil, din punct de vedere fizic. Nava nu poate *merge* nicăieri. *Este* deja peste tot. Se poate face o călătorie prin ea, dar Călătoria trebuie să aibă un sens spiritual, dacă ar avea vreunul.

Joe l-a invocat pe Jordan ca să-l susţină.

— Ascultă, zise el, să-ţi intre asta în capul tău mare. Imaginează-ţi un loc mai mare decât Nava, mult mai mare, cu Nava mişcându-se în el. Ai priceput?

Hugh se străduia. Se străduia din greu. Scutură din cap.

— Nu are nicio noimă, spuse el. Nu poate exista ceva mai mare. Nu ar exista loc pentru aşa ceva.

— Of, la naiba! Ascultă, *în afara* Navei, acum ai înţeles? Drept în jos, după toate nivelele în orice direcţie. Pustietate. M-ai înţeles?

— Dar nu este nimic sub cel mai de jos nivel. De aceea e cel mai de jos.

— Uite! Dacă ai lua un cuţit şi ai începe să sapi o groapă în podeaua celui mai de jos nivel, unde ai ajunge?

— Dar nu *se poate*. Este prea tare.

— Să presupunem că se poate şi că ai făcut o gaură. Unde ar da acea groapă? Imaginează-ţi.

Hugh a închis ochii şi a încercat să-şi imagineze cum sapă o groapă în nivelul de jos. Săpa – de parcă ar fi fost moale – moale ca brânza.

A început să aibă o licărire a unei posibilităţi, o posibilitate care era instabilă, tremurătoare. El cădea şi cădea într-o groapă săpată de el şi care nu avea niciun nivel sub ea. A deschis ochii foarte repede.

— Este îngrozitor! strigă el. Nu cred aşa ceva.

Joe-Jim se ridică.

— O să te fac eu să crezi, mormăi el, chiar de-ar fi să-ţi rup gâtul pentru asta.

S-a îndreptat către uşa exterioară şi a deschis-o.

— Bobo! urlă el. Bobo!

Deodată, capul lui Jim se ridică.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Îl ducem pe Hugh la nivelul de imponderabilitate.

— Pentru ce?

— Ca să-i băgăm minţile în capul ăla prost.

— Altă dată.

— Nu, vreau acum.

— Bine, bine. Nu e nevoie să te ambalezi. Oricum m-am trezit.

* * *

Joe-Jim Gregory era aproape la fel de unic în ceea ce priveşte abilitatea lui, sau a lor, mentală, precum şi construcţia corporală. Sub nicio formă, nu ar fi fost o personalitate dominantă; era inevitabil, printre aţâţi mutanţi, ca el să îi agreseze, să le dea ordine, să se bazeze pe serviciile lor. Dacă ar fi avut dorinţa de putere, e de la sine înţeles că ar fi putut organiza mutanţii să lupte şi să înfrângă Echipajul.

Dar îi lipsea aşa ceva. După temperament, era un intelectual, un observator. Era interesat de *cum* şi de *de ce*, iar dorinţa lui de a acţiona era satisfăcută doar de confort şi comoditate.

Să se fi născut el drept doi gemeni normali printre cei din Echipaj, probabil ar fi fost ghidat spre ceva savant ca cel mai uşor şi mai satisfăcător răspuns la problema vieţii şi astfel s-ar fi distrat cu conversaţia şi administrarea. Îi lipsea tovărăşia mentală şi petrecuse timp de trei generaţii citind şi recitind cărţi furate de ciracii săi, special pentru el.

Cele două jumătăţi ale persoanei sale duale se contraziceau şi discutau despre ceea ce citiseră şi aproape inevitabil ajungeau la o teorie coerentă a istoriei şi lumii fizice – cu o singură excepţie, conceptul de ficţiune le era în întregime străin; tratau romanele care fuseseră aduse pentru expediţia lui Jordan exact în acelaşi fel în care tratau manualele şi îndrumarele.

Aceasta a dus la marea lor divergenţă de opinie. Jim îl considera pe Allan Quartermain drept cel mai grozav om care a trăit vreodată; Joe îl aprecia pe John Henry.

Amândurora le plăcea extrem de mult poezia; puteau recita pagină după pagină din Kipling şi le plăcea aproape la fel de mult şi Rhysling, *cântăreţul orb al spaţiului*.

Bobo s-a întors. Joe-Jim l-a arătat cu degetul pe Hugh.

— Uite, zise Joe, iese afară.

— Acum? întrebă Bobo fericit şi rânji slugarnic.

— Tu şi cu stomacul tău! răspunse Joe, bătând cu încheieturile degetelor darabana pe scăfârlia lui. Nu, nu îl mănânci. Tu şi cu el – fraţi de sânge. Ai priceput?

— Nu mănânc?

— Nu. Luptă pentru el. El luptă pentru tine.

Piticul a ridicat din umeri în faţa inevitabilului.

— Bine. Fraţi de sânge. Bobo ştie.

— În regulă. Acum mergem sus în locul unde toţi plutesc! Tu ia-o înainte şi fă loc.

Au urcat câte unul, piticul alergând înainte, Hoyland în urma lui, Joe-Jim încheind şirul, Joe cu ochii aţintiţi în faţă, Jim păzind spatele cu capul întors peste umăr.

Cu cât urcau mai sus, greutatea le dispărea imperceptibil, cu fiecare punte succesivă. Într-un final, au intrat la un nivel după care nu se mai putea înainta, neavând nicio deschidere deasupra lor. Puntea se curba uşor, demonstrând că adevărata formă a spaţiului era un cilindru gigantic, dar, deasupra capului, o întindere metalică cu o curbură similară obstrucţiona vederea şi te împiedica să vezi dacă puntea se curba cu adevărat în interior.

Nu existau pereţi despărţitori propriu-zişi; stâlpi mari de susţinere, atât de imenşi încât dădeau impresia de exces, de putere inutilă, se înălţau despărţind puntea în mod regulat.

Greutatea era acum imperceptibilă. Dacă cineva rămânea liniştit într-un loc, restul infim de greutate ar aduce corpul într-o plutire uşoară până jos, dar *sus* şi *jos* erau termeni cărora le lipsea sensul. Lui Hugh nu îi plăcea; îl făcea să înghită cu noduri, dar Bobo părea încântat şi obişnuit cu această senzaţie. Se mişca prin aer ca un peşte.

Joe-Jim a fixat o direcţie paralelă cu axa comună a cilindrilor exteriori şi interiori, urmând un coridor format de stâlpi. Erau prinse balustrade de-a lungul coridorului şi se ţinea de balustradă ca un păianjen de firul lui. Acceleră mult, iar Hugh se chinuia să ţină pasul. Cu timpul, reuşi să urce uşor, fără efort, întâmpinând doar rezistenţa aerului, şi atingerea întâmplătoare a degetelor sau a mâinii de podea.

Dar era mult prea preocupat ca să spună cât de mult merseseră înainte de a se opri. Mile întregi, credea, dar nu era sigur.

Când s-au oprit, a fost din cauză că pasajul se terminase. Un perete despărţitor solid, ce se întindea în stânga şi în dreapta, le bloca drumul. Joe-Jim se deplasă de-a lungul lui spre dreapta, cercetând.

A găsit ce căuta, o uşă închisă, de mărimea unui om, care se făcea remarcată doar printr-o crăpătură ce îi scotea în evidenţă conturul şi un desen geometric pe suprafaţa ei. Joe-Jim l-a studiat, şi s-a scărpinat în capul din dreapta. Cele două capete şuşotiră preţ de câteva clipe. Joe-Jim îşi ridică mâna cu un gest ciudat.

— Nu, nu! zise Jim.

Joe-Jim s-au uitat unul la altul.

— Cum vine asta? spuse Joe.

Au început să vorbească în şoaptă din nou, Joe scutură din cap, iar Joe-Jim ridică iarăşi mâna.

Urmări desenul de pe uşă fără să-l atingă, mişcându-şi arătătorul prin aer la poate patru inchi distanţă de suprafaţa uşii. Succesiunea în care el îşi mişca degetul deasupra liniilor desenului părea simplă, dar cu siguranţă nu evidentă.

După ce a terminat, a lovit cu palma peretele adiacent, s-a îndepărtat de uşă şi a aşteptat.

Un moment mai târziu, se simţea o adiere uşoară, aproape surdă; uşa s-a mişcat în exterior poate şase inchi, apoi s-a oprit. Joe-Jim părea nedumerit. Şi-a introdus mâinile cu grijă în despărţitură şi a tras. Nu s-a întâmplat nimic. I-a strigat lui Bobo:

— Deschide-o!

Bobo a analizat situaţia, încruntându-şi fruntea care se încreţi până în creştet. Apoi a împins cu piciorul în perete şi a apucat uşa cu o mână. A prins apoi uşa cu ambele mâini, şi-a fixat ferm picioarele, s-a arcuit şi a tras.

Şi-a ţinut respiraţia, avea pieptul rigid, spatele îndoit, iar transpiraţia începuse să apară din cauza efortului. Îi ieşeau în evidenţă venele de la gât, făcându-i capul să arate ca o

piramidă diformă. Hugh putea să-i audă încheieturile trosnind. Era uşor de crezut că o să se omoare în încercarea lui, fiind prea idiot ca să renunţe.

Dar uşa cedă deodată, cu o tânguire de metal ce se îndoaie. Pentru că uşa, în deplasarea ei, scăpă din degetele lui Bobo, tensiunea eliberată pe neaşteptate în picioarele lui îl aruncă departe de perete; plonjă în josul pasajului, căutând ceva de care să se ţină. Dar reveni într-o clipă, mişcându-se ciudat prin aer, în timp ce îşi masa gamba.

Joe-Jim a pătruns înăuntru, Hugh urmându-l îndeaproape.

— Ce loc e ăsta? a vrut el să ştie, curiozitatea fiind mai puternică decât manierele de servitor.

— Camera Principală de Control, zise Joe.

* * *

Camera Principală de Control! Locul tabu şi cel mai sacru de pe Navă, chiar locaţia era un mister uitat. După părerea tinerilor, nici măcar nu exista. Atitudinea savanţilor mai în vârstă varia între acceptarea fundamentalistă şi credinţa mistică. Pe cât se considera Hugh de învăţat, pe atât se înspăimânta de aceste cuvinte. Camera de Control! Se spunea că însuşi spiritul lui Jordan se afla acolo.

Aşa că s-a oprit.

S-a oprit şi Joe-Jim, iar Joe privi în jurul lui.

— Hai, zise el. Ce s-a întâmplat?

— Ah, ăă…

— Vorbeşte!

— Dar, dar locul acesta e bântuit, este al lui Jordan…

— Ah, pentru numele lui Jordan! protestă Joe, exasperat. Am crezut că mi-ai spus că voi, tinerii, nu puneaţi mare preţ pe Jordan.

— Da, dar… dar asta este…

— Tacă-ţi gura! Haide sau îl pun pe Bobo să te tragă cu forţa.

Iar Hugh l-a urmat, fără tragere de inimă, ca unul care se urca pe eşafod.

S-au strecurat printr-un pasaj suficient de larg ca să încapă doi oameni şi să se poată folosi de balustrade. Pasajul se curba într-un arc amplu de 90 de grade, apoi dădea chiar în Camera de Control propriu-zisă. Hugh, temător, dar curios, trase cu ochiul peste umerii largi ai lui Joe-Jim.

Se uita într-o cameră bine luminată, enormă, de aproape două sute de picioare. Era sferică, interiorul unui glob mare. Suprafaţa globului era simplă, argintie. În centrul geometric al sferei, Hugh a văzut un grup de aparate la vreo 15 picioare depărtare. Era complet lipsit de sens pentru ochiul lui neexperimentat; nu l-ar fi putut descrie, dar a observat că plutea nemişcat, fără nicio susţinere aparentă.

De la capătul pasajului până la chestia din centrul globului era un tub din zăbrele metalice, la fel de lat ca şi pasajul. Era singura ieşire din pasaj. Joe-Jim s-a întors către Bobo şi i-a ordonat să rămână în pasaj, după care el a intrat în tub.

S-a strecurat de-a lungul lui, mână după mână, ajutându-se de zăbrele ca de o scară. După el venea Hugh; au ieşit în mijlocul aparatului din centrul sferei. Văzut de aproape, mecanismul staţiei de control îşi dezvăluia detaliile individuale, dar el tot nu pricepea nimic. Îşi îndreptă privirea către suprafaţa interioară a globului care îi înconjura.

Era o greşeală. Suprafaţa globului, fiind alb-argintie şi fără niciun model, nu avea nimic care să-i dea perspectivă. Putea să fie la o sută de picioare depărtare sau o mie sau la multe mile. Nu mai văzuse niciodată ceva mai înalt decât distanţa dintre două punţi şi nici un spaţiu deschis mai mare decât islazul satului. Era lovit de panică, foarte speriat, cu atât mai mult cu cât nu ştia de ce anume îi era frică. Dar era posedat de fantoma strămoşilor demult uitaţi şi stomacul său era întors pe dos de frica primitivă de a nu cădea.

Se prinse de aparatura de control, se prinse de Joe-Jim.

Joe-Jim îi arse una peste gură cu latul palmei.

— Ce-i cu tine? mârâi Jim.

— Nu ştiu, răspunse Hugh. Nu ştiu, dar nu-mi place acest loc. Hai să ieşim de-aici!

Jim a ridicat din sprâncene la Joe, privi dezgustat şi zise:

— Am putea să ieşim. Plodul ăsta nu va înţelege nimic din ce-i spui.

— O, va fi în regulă, răspunse Joe, încheind această problemă. Hugh, urcă-te în unul din scaune – uite, în ăla.

Între timp, ochii lui Hugh au căzut pe tubul prin care au ajuns la centrul de control şi l-a urmărit din ochi până la uşa de la pasaj. Deodată sfera s-a micşorat până a rămas doar centrul ei, iar cea mai groaznică panică a trecut. S-a supus ordinului, tremurând încă, fiind totuşi capabil să se conformeze.

Centrul de control consta dintr-un cadru rigid, făcut din scaune sau rame pentru trupurile operatorilor, panourile de instrumente şi de comandă, urcate astfel încât să fie în braţele operatorilor, unde erau vizibile, dar fără să obstrucţioneze vederea. Scaunele aveau mânere laterale înalte sau braţe, iar urcate pe aceste braţe erau panourile de control pentru fiecare ofiţer de gardă, totuşi Hugh nu observase nimic din toate acestea.

El doar s-a strecurat pe sub panoul cu instrumente pe scaun şi s-a lăsat pe spate, bucuros de stabilitatea găsită. A potrivit scaunul într-o poziţie semi-culcat, de la suportul pentru picioare până la cel pentru cap.

Dar ceva se întâmpla cu panoul din faţa lui Joe-Jim; l-a remarcat cu coada ochiului şi s-a întors să privească mai bine. În partea de sus a panoului străluceau litere de un roşu aprins: AL DOILEA ASTROGATOR AFIŞAT. Ce era al doilea astrogator? Nu ştia, dar imediat a observat că extremitatea superioară a propriului panou era etichetat cu AL DOILEA ASTROGATOR şi a ajuns la concluzia că se referea la el însuşi sau, mai degrabă, omul ce trebuia să stea pe locul acela. Se simţea incomodat de faptul că adevăratul al doilea astrogator ar putea veni şi l-ar găsi ocupându-i postul, dar îşi scoase asta din cap, pentru că părea puţin probabil.

Totuşi, ce era al doilea astrogator?

Literele începeau să dispară de pe panoul lui Jim-Joe, apoi a apărut un punct roşu pe marginea din partea stângă şi a rămas acolo. Joe-Jim a făcut ceva cu mâna dreaptă; pe panou apăru: ACCELERAŢIE – ZERO, apoi COMANDĂ PRINCIPALĂ. Ultimele două cuvinte au clipit de câteva ori, apoi au fost înlocuite cu NICIUN RAPORT. Aceste cuvinte au dispărut şi a apărut un punct verde strălucitor în partea din dreapta.

— Pregăteşte-te, spuse Joe, uitându-se la Hugh; se stinge lumina.

— Ai de gând să stingi lumina? protestă Hugh.

— Nu eu, ci tu. Uită-te lângă mâna ta stângă. Vezi acele luminiţe albe?

Hugh s-a uitat şi le-a găsit, strălucind prin suprafaţa braţului scaunului, opt luminiţe aranjate în două pătrate, unul deasupra celuilalt.

— Fiecare controlează lumina unui cadran, explică Joe. Acoperă-le cu mâna ca să stingi lumina. Haide, fă-o.

Fără tragere de inimă, dar fascinat totuşi, Hugh a făcut ce i s-a cerut. Şi-a pus palma peste luminile minuscule şi a aşteptat. Sfera argintie a devenit ştearsă ca plumbul, lăsându-i în întuneric complet, cu excepţia luminii de la panourile de instrumente. Hugh era emoţionat, dar bucuros. Îşi îndepărtă palma; sfera a rămas în întuneric, iar cele opt lumini s-au făcut albastre.

— Acum, zise Joe, am să-ţi arăt stelele!

În întuneric, mâna dreaptă a lui Joe-Jim trecu peste alt aranjament de opt lumini.

* * *

Creaţie.

Reproduse fidel, strălucind pe pereţii stelariumului la fel de nemişcate şi senine ca şi cele originale din adâncurile negre ale spaţiului, stelele priveau în jos spre el. O lumină după alta, strălucitoare, împrăştiate în toată splendoarea pe simulacrul de cer, iar sorii fără număr se întindeau în

faţa lui – în faţă, deasupra, dedesubt, în spatele lui, în toate direcţiile. Plutea singur în centrul universului stelar.

— Ooo!

Era un sunet involuntar, cauzat de aerul inspirat. Se prinse de braţele scaunului atât de strâns, încât putea să-şi rupă unghiile, fără măcar să-şi dea seama. În acest moment nici nu îi era teamă; nu era loc în fiinţa lui decât pentru un singur sentiment. Viaţa de pe Navă, când grea, când obişnuită, nu l-a împiedicat în capacitatea lui interioară să experimenteze frumuseţea; pentru prima dată în viaţa lui ştia extazul de nesuportat al frumuseţii pure. L-a lovit şi l-a şocat, ca prima experienţă sexuală.

A trecut ceva timp înainte ca Hugh să-şi revină din şoc şi din preocuparea intensă ce i-a urmat şi să poată observa râsul sardonic al lui Jim, chicotitul sec al lui Joe.

— Nu te-ai săturat? întrebă Joe.

Fără să aştepte replica, Joe-Jim a aprins din nou luminile, folosindu-se de panoul de control de rezervă aflat în braţul stâng al scaunului.

Hugh a oftat. Îl durea pieptul, iar inima îi bătea cu putere. Deodată, şi-a dat seama că îşi ţinuse respiraţia cât luminile fuseseră stinse.

— Bine, deşteptule, întrebă Jim, te-ai convins?

Hugh a oftat iarăşi, fără să ştie de ce. Cu luminile aprinse, se simţea iar în siguranţă şi confortabil, dar era pătruns de un sentiment adânc al unei pierderi personale. Ştia, în subconştient, că după ce a văzut stelele nu va mai fi fericit vreodată. Durerea surdă din piept, dorul incipient de moştenirea pierdută a cerului şi stelelor nu vor înceta nicicând, chiar dacă era prea ignorant ca să fie conştient de ele.

— Ce a fost asta? întrebă el cu voce şoptită.

— A fost *ea*, răspunse Joe. A fost lumea. A fost universul. Despre asta tot încercam să-ţi povestesc.

Hugh a încercat cu furie să pătrundă în mintea sa neexperimentată şi să înţeleagă.

— La asta te refereai când vorbeai de Exterior? întrebă el. La toate acele frumoase luminiţe?

— Bineînţeles, spuse Joe, doar că nu sunt mici. Ele sunt foarte departe, poate la mii de mile distanţă.

— Cum?

— Da, da, insistă Joe. Este mult loc liber acolo. Spaţiu. E mare. Păi e posibil ca unele dintre acele stele să fie la fel de mari ca Nava, poate mai mari.

Faţa lui Hugh era un studiu plin de milă a imaginaţiei descătuşate.

— Mai mari ca Nava? repetă el. Dar... dar...

Jim mişca din cap cu nerăbdare şi îi spuse lui Joe:

— Ce ţi-am zis eu? Îţi pierzi timpul cu acest tâmpit. Nu are capacitatea să...

— Uşor, Jim, răspunse Joe cu bunăvoinţă; nu te aştepta să alerge înainte să se poată târî. Ne-a luat şi nouă mult timp. Chiar îmi aduc aminte că tu erai puţin mai încet în a crede ce vezi cu proprii tăi ochi.

— Asta e o minciună, zise Jim răutăcios. Tu ai fost acela care a trebuit să fie convins.

— OK, OK, cedă Jim, aşa să fie. Dar a fost cu mult timp înainte ca noi amândoi să înţelegem bine.

Hoyland nu era foarte atent la schimbul de replici dintre cei doi fraţi. Era ceva obişnuit; atenţia sa era concentrată asupra problemelor ieşite din comun.

— Joe, întrebă el, ce s-a întâmplat cu Nava în timp ce noi ne uitam la stele? Am privit direct prin el?

— Nu chiar, i-a răspuns Joe. Tu nu te uitai deloc la stele, ci la un fel de imagine a lor. E ca şi cum... Ei, bine, se face cu oglinzi, ceva de genul ăsta. Am o carte în care scrie despre asta.

— Dar tu *poţi* să le vezi direct, continuă Jim, uitând pe moment de pica pe care o avea pentru el. Este un compartiment mai în faţă...

— A, da, susţinu şi Joe, am uitat complet. Veranda Căpitanului. Are una numai din sticlă; poţi să vezi afară.

— Veranda Căpitanului? Dar...

— Nu *acest* Căpitan. El nu s-a apropiat niciodată de locul ăsta. E numele de pe uşa compartimentului.

— Ce e aia o *verandă*?

— Să mor dacă ştiu! E doar numele locului.

— Vrei să mă duci acolo?

Joe părea să fie pe punctul de a accepta, dar Jim l-a întrerupt.

— Altă dată. Vreau să mă întorc, mi-e foame.

Au trecut înapoi prin tub, l-au trezit pe Bobo şi au făcut cale întoarsă.

* * *

A trecut mult timp până ce Hugh l-a convins pe Joe-Jim să-l ducă să exploreze iarăşi, dar tot acest timp a fost petrecut cu folos. Joe-Jim l-a lăsat în faţa celei mai mari colecţii de cărţi pe care o văzuse Hugh vreodată. Unele erau copii ale cărţilor pe care el le mai văzuse, dar chiar şi la acestea a descoperit noi sensuri. A citit neîncetat, iar mintea sa absorbea noi idei, se încurca în ele, chinuindu-se, luptându-se să priceapă. Avea pică pe somn, a uitat să mănânce, până când respiraţia lui a devenit acră, iar durerea îngrozitoare din stomac l-a forţat să fie atent cu corpul său. Cu foamea satisfăcută, revenea la lectură până ce îl durea capul şi ochii refuzau să se mai concentreze.

Pretenţiile lui Joe-Jim pentru acest serviciu erau puţine. Deşi Hugh nu era liber niciodată, pe Joe-Jim nu-l deranja cititul lui, atât timp cât se afla la o distanţă suficientă să audă şi să fie gata să sară când era chemat. Jucatul de dame cu unul dintre ei când celălalt nu avea chef să joace era treaba care îi mânca cea mai mare parte din timp, dar chiar şi asta nu era o pierdere totală, pentru că, dacă jucătorul era Joe, el putea aproape întotdeauna să fie atras într-o discuţie despre Navă, despre istoria ei, maşinării şi echipamente, oamenii care au construit şi populat pentru prima dată Nava, istoria lor, de pe Pământ, incredibilul Pământ, locul acela ciudat unde oamenii trăiau în *exterior*, nu în *interior*.

Hugh se întreba cum de nu cădeau.

A discutat problema cu Joe şi a aflat câteva noţiuni despre gravitaţie. Nu a înţeles cu adevărat niciodată din punct de vedere emoţional – gravitaţia era prea

improbabilă – dar ca şi concept intelectual, putea să o accepte şi să o folosească, mult mai târziu, în primele sale licăriri vagi despre ştiinţa balisticii şi arta astrogaţiei şi manevrarea vasului. Cu timpul, a ajuns să-şi pună întrebări legate de greutate pe Navă, problemă ce nu l-a frământat până atunci. Cu cât era nivelul mai jos, cu atât era greutatea mai mare. Acest fapt fusese în mintea lui pur şi simplu ceva normal, fără să poată fi pus sub semnul întrebării. Lui îi era familiară forţa centrifugă pentru că se aplica la praştii, pe care le roteai şi apoi aruncai bila. Ca s-o aplici la întreaga Navă, să te gândeşti la Navă că se învârte ca o praştie şi astfel apare greutatea, era o prea mare dificultate – în care nu a crezut niciodată cu adevărat.

Joe-Jim l-a mai dus o dată la Camera de Control şi i-a arătat ce ştia despre manipularea panourilor de control şi despre citirea instrumentelor de astrogaţie.

Demult uitaţii ingineri-proiectanţi, angajaţi de Fundaţia Jordan, fuseseră instruiţi să proiecteze o navă care să nu se uzeze, chiar în cazul în care Călătoria se prelungea mai mult de cei 60 de ani estimaţi. Construiseră mai bine decât şi-au dat seama. Pentru că au proiectat ca motoarele de propulsie principale şi mecanismele auxiliare să fie automate, ceea ce păstra Nava locuibilă. Iar în proiectarea sistemelor de control necesare pentru acţionarea tuturor mecanismelor care nu erau în întregime automate, fusese respinsă chiar ideea părţilor componente deplasabile. Motoarele şi echipamentele auxiliare funcţionau la un nivel inferior mişcării mecanice, la un nivel al forţei pure, ca şi transformatoarele electrice. În loc să apeşi butoane, pârghii, carne şi arbori, sistemele de control şi mecanismele erau construite pe baza echilibrului dintre câmpurile statice, tensiunea fluxului de electroni, circuitele deschise sau închise de o mână plasată deasupra unei lumini.

La nivelul acesta de acţionare, frecarea şi-a pierdut înţelesul, uzura şi eroziunea nu şi-au făcut deloc efectul. De-ar fi fost toţi omorâţi în răscoale, Nava tot ar fi plutit prin spaţiu, luminată, cu aerul tot proaspăt şi umed, cu

motoarele pregătite, în aşteptare. Şi aşa a şi fost, deşi ascensoarele şi benzile rulante s-au defectat, au ieşit din uz, iar în final au fost date uitării, mecanismele esenţiale ale Navei şi-au continuat funcţionarea automată sau au aşteptat, în linişte şi pregătite, ca cineva destul de deştept să le dea de capăt.

Pătrunsese geniul în construcţia Navei. Mult prea mare pentru a fi asamblată pe Pământ, fusese pusă cap la cap, piesă cu piesă, pe propria orbită, dincolo de Lună. A stat acolo vreme de 15 ani liniştiţi, în timp ce au fost formulate şi rezolvate problemele prezentate de decizia de a-i face mecanismele simplu de manevrat şi trainice. Pentru aceasta, a apărut un nou câmp de cercetare a acţiunii submoleculare, cu care s-au luptat savanţii şi care a fost cucerit.

Deci, când Hugh şi-a plasat mâna neinstruită peste primul şir de lurnini marcate cu ACCELERARE, POZITIV, a obţinut un răspuns imediat, deşi nu referitor la acceleraţie. O lumină roşie de pe partea superioară a panoului pilotului şef a clipit rapid şi pe panou a strălucit mesajul: MOTOARELE PRINCIPALE – FĂRĂ OAMENI LA BORD.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă el pe Joe-Jim.

— Nu se spune, răspunse Jim.

— Noi am făcut acelaşi lucru în sala motorului principal, adăugă Joe. Acolo, când încerci, scrie *Sala de Control Fără Oameni la Bord*.

Hugh se gândi câteva clipe şi zise:

— Ce s-ar întâmpla dacă ar fi cineva la toate staţiile de control în acelaşi timp şi apoi să fac eu aşa?

— N-aş putea să-ţi spun, zise Joe. N-am putut încerca niciodată aşa ceva.

Hugh nu spuse nimic. O idee care încolţise mai înainte în mintea lui devenea acum o decizie. Îl preocupa din ce în ce mai mult.

* * *

A aşteptat până l-a găsit pe Joe-Jim într-o stare de bună dispoziţie, pe amândoi de fapt, şi şi-a expus ideea. Se aflau

pe Veranda Căpitanului când Hugh a decis că e momentul prielnic. Joe-Jim se odihnea pe şezlongul Căpitanului, cu burta plină, privind stelele senine. Hugh plutea alături de el. Rotaţia Navei făcea ca stelele să pară că se mişcă în cercuri maiestuoase. Deodată zise:

— Joe-Jim...

— Ei? Ce este, tinere? a întrebat Joe.

— E minunat, nu-i aşa?

— Ce anume?

— Totul. Stelele.

Hugh arăta cu o mişcare a braţului panorama, apoi se prinse de scaun ca să-şi oprească propria rotaţie.

— Da, desigur. Te face să te simţi bine.

În mod surprinzător, răspunsul era dat de Jim. Hugh ştia că este momentul ideal. A aşteptat o clipă, apoi a spus:

— De ce nu terminăm treaba?

Două capete s-au întors simultan, Joe aplecându-se puţin ca să vadă pe după Jim.

— Ce treabă?

— Călătoria. De ce nu pornim motorul principal şi să o luăm din loc? Undeva acolo, zise el, grăbindu-se să termine înainte să fie întrerupt, sunt planete ca şi Pământul, aşa credea şi Primul Echipaj. Hai să le căutăm!

Jim s-a uitat la el, apoi a izbucnit în râs. Joe clătina din cap.

— Puştiule, spuse el, nu ştii despre ce vorbeşti. Eşti la fel de nerod ca şi Bobo. Nu, continuă el, am terminat cu asta. Las-o baltă.

— De ce să termini cu asta, Joe?

— Păi, pentru că... E o chestie prea mare. E nevoie de un echipaj care să înţeleagă despre ce e vorba, care să fie pregătit să comande Nava.

— E nevoie de atât de mulţi? Tu mi-ai arătat doar vreo duzină de locuri, în care oamenii să fie de fapt la comandă. Nu ar putea o duzină de oameni să conducă Nava – dacă ar şti ce ştii şi tu? adăugă Hugh cu şiretenie.

Jim chicoti.

— Te-a prins, Joe. Are dreptate.

Joe bătea în retragere.

— Tu supraestimezi cunoştinţele noastre. Poate am putea comanda Nava, dar nu am ajunge nicăieri. Nu ştim unde ne aflăm. Nava pluteşte în derivă de nu ştiu câte generaţii. Nu ştim unde ne îndreptăm sau cât de repede mergem.

— Dar, uite! pledă Hugh, sunt instrumente. Tu mi le-ai arătat. Nu putem învăţa să le folosim? Nu ai putea tu să le dai de cap, Joe, dacă ai vrea cu adevărat?

— A, presupun că da, a fost Jim de acord.

— Nu te lăuda degeaba, Jim, spuse Joe.

— Nu mă laud, izbucni Jim. Îmi dau seama dacă ceva ar putea funcţiona.

— Hmm!

Problema a rămas într-un delicat echilibru. Hugh a reuşit să-i facă să se contrazică între ei – ceea ce a şi vrut – cu cea mai puţin înţelegătoare jumătate a mutantului de partea lui. Şi acum, ca să-şi consolideze câştigul, spuse repede:

— Am o idee, să-ţi aduc oameni cu care să lucrezi, Jim, dacă ai putea să-i pregăteşti.

— Care e ideea ta? întrebă cu suspiciune Jim.

— Păi îţi aduci aminte ce ţi-am povestit despre grupul acela de tineri savanţi.

— Proştii ăia!

— Da, da, desigur, dar ei nu ştiu ce ştii tu. Ei încercau să fie rezonabili, în felul lor. Acum, dacă aş putea să mă întorc jos şi să le spun ce m-ai învăţat tu, ţi-aş aduce destui oameni cu care să lucrezi.

Joe interveni:

— Uită-te bine la noi, Hugh. Ce vezi?

— Păi… păi… te văd pe tine, Joe-Jim.

— Vezi un mutant, îl corectă Joe, cu sarcasm în voce. Noi suntem un mutant. Pricepi? Savanţii tăi nu o să lucreze cu noi.

— Nu, nu, protestă Hugh, nu e adevărat. Eu nu mă refer la ţărani. Ţăranii nu ar înţelege, dar aceştia sunt *savanţi* şi încă cei mai deştepţi. Ei vor înţelege. Tot ce ai tu de făcut

este să aranjezi ca ei să treacă în siguranţă prin ţara mutanţilor. Poţi să faci asta, nu-i aşa? adăugă el, schimbând instinctiv argumentele pe un teren mai solid.

— O, sigur că da, zise Jim.

— Las-o baltă, continuă Joe.

— OK, încuviinţă Hugh, simţind că Joe era într-adevăr deranjat de insistenţa lui. Dar ar fi distractiv, mai spuse el şi se îndepărtă puţin.

Îl auzea pe Joe-Jim continuând discuţia cu voce scăzută. Se prefăcea că o ignoră total. Joe-Jim avea acest defect ce ţinea de natura lui: fiind mai degrabă o asociaţie decât un singur individ, nu era prea nimerit să fie om de acţiune, din moment ce toate deciziile erau în mod necesar rezultatul discuţiilor şi compromisurilor.

Câteva clipe mai târziu, Hugh a auzit vocea ridicată a lui Joe:

— Bine, bine, fie cum spui tu! Hugh! Vino aici!

Hugh împinse cu picioarele un perete despărţitor alăturat şi se deplasă în vecinătatea imediată a lui Joe-Jim, oprindu-şi zborul cu ambele mâini prinse de cadrul scaunului Căpitanului.

— Ne-am decis, zise Joe fără alte preliminarii, şi te lăsăm să te întorci jos şi să încerci să îţi vinzi marfa. Dar eşti un prost, adăugă el acru.

* * *

Bobo l-a escortat pe Hugh prin pericolele nivelelor frecventate de mutanţi şi l-a lăsat în zona nelocuită a celui mai de jos nivel.

— Mulţumesc, Bobo!

— Poftă bună! piticul rânji, strânse din umeri şi plecă în viteză, căţărându-se pe scara pe care tocmai coborâse.

Hugh s-a întors şi a reluat coborârea, atingându-şi cuţitul în acest timp. Era bine când îl simţea iarăşi lipit de el. Nu că era cuţitul lui original. Acela a fost premiul lui Bobo când l-a capturat, iar Bobo nu a fost capabil să-l returneze, deoarece îl înfipse într-unul care scăpase. Dar

cuţitul dat de Joe-Jim era bine echilibrat şi destul de mulţumitor.

Bobo l-a condus, la cererea lui Hugh şi din ordinul lui Joe-Jim, chiar la zona de deasupra Convertizorului auxiliar folosit de către savanţi. Voia să-l găsească pe Bill Ertz, Inginerul Şef Adjunct şi liderul tinerilor savanţi, şi nu voia să fie nevoit să răspundă la prea multe întrebări înainte de a-l găsi.

Hugh a sărit repede nivelele rămase şi s-a trezit în pasajul principal pe care îl recunoscu foarte uşor. Bun! A făcut la stânga şi a mers vreo două sute de iarzi, apoi a ajuns la uşa compartimentului care găzduia Convertizorul. Un gardian lenevea în faţa uşii. Hugh a început să împingă uşa, dar a fost oprit:

— Unde crezi că mergi?

— Vreau să-l caut pe Bill Ertz.

— Vrei să spui Inginerul Şef? Ei, bine, nu e aici.

— Şef? Ce s-a întâmplat cu cel vechi?

Hoyland regretă imediat remarca, dar nu mai avea ce face.

— A, bătrânul Şef? Păi, a făcut Călătoria demult.

Gardianul se uita la el plin de suspiciune.

— Ce-i cu tine?

— Nimic, răspunse Hugh. Pur şi simplu, am uitat.

— Ciudată uitare. În fine, îl găseşti pe Şeful Ertz pe la biroul lui, cred.

— Mulţumesc. Poftă bună!

— Poftă bună!

După o scurtă aşteptare, Hugh a fost primit să-l vadă pe Ertz. Acesta ridică privirea când Hugh intră.

— Ei, bine, zise el, te-ai întors şi nu eşti mort. E o surpriză. Te-am şters de pe listă, ştii, pentru a face Călătoria.

— Da, cred că da.

— Ia loc şi povesteşte-mi. Am un pic de timp liber în acest moment. Ştii, nu te-aş fi recunoscut. Te-ai schimbat mult, tot părul ăsta grizonat. Îmi imaginez că ai avut vremuri destul de grele.

Păr grizonat? Părul lui era grizonat? Şi Ertz s-a schimbat mult.

Abia acum observă Hugh. Era burtos şi liniile feţei căzuseră. Pe Jordan! Cât timp fusese plecat?

Ertz bătea darabana pe birou şi strânse din buze:

— E o problemă – întoarcerea ta în acest fel. Mi-e teamă că nu pot să-ţi dau vechea ta slujbă înapoi; Mort Tyler ţi-a luat locul. Dar o să găsim ceva pentru tine, potrivit rangului tău.

Hugh îşi amintea de Mort Tyler, şi nu prea favorabil. Un tip întotdeauna preocupat de ce se cuvenea şi ce era potrivit cu regulile. Deci Tyler a ajuns savant şi ocupa vechea slujbă a lui Hugh la Convertizor. În fine, nu conta.

— E în regulă, începu el. Voiam să vorbesc cu tine despre…

— Desigur, mai este şi problema senioratului, continuă Ertz. Probabil Consiliul va analiza chestiunea. Nu cunosc niciun precedent. Am pierdut câţiva savanţi din cauza mutanţilor în trecut, dar tu eşti primul care a scăpat cu viaţă.

— Asta nu are importanţă, îl întrerupse Hugh. Am ceva mult mai presant de vorbit cu tine. Cât am fost plecat, am descoperit nişte lucruri uimitoare, Bill, şi este extrem de important ca tu să ştii despre ce e vorba. De aceea am venit direct la tine. Ascultă, eu…

Ertz a devenit deodată foarte atent.

— Bineînţeles ca da! Trebuie să o iau mai încet. Cred că ai avut o şansă extraordinară să studiezi mutanţii şi să le cercetezi teritoriile. Haide, omule, zi tot! Dă-mi raportul.

Hugh îşi umezi buzele.

— Nu e ceea ce crezi tu, zise el. Este mult mai important decât un simplu raport despre mutanţi, deşi e vorba şi despre ei. De fapt, s-ar putea să fim nevoiţi să ne schimbăm întreaga politică privitoare la mutan…

— Păi, zi mai departe! Te ascult.

— Bine.

Hugh i-a povestit de descoperirea lui în legătură cu natura reală a Navei, alegându-şi cuvintele cu grijă şi

încercând din răsputeri să fie convingător. A insistat asupra dificultăţilor din cauza încercării de a reorganiza Nava în conformitate cu noul concept şi a pus accentul pe prestigiul şi onoarea care ar reveni omului ce a depus tot efortul.

Urmărea faţa lui Ertz în timp ce vorbea. După prima expresie de surpriză totală când Hugh îşi lansă ideea cheie, şi anume că Nava era de fapt un corp mişcător într-un spaţiu exterior mai mare, faţa lui a devenit calmă, iar Hugh nu reuşea să citească nimic pe ea, cu excepţia faptului că părea să detecteze un interes acut când Hugh vorbea despre cum Ertz era omul potrivit pentru această treabă, pentru că era liderul savanţilor mai tineri şi progresişti.

Când şi-a exprimat concluzia, Hugh a aşteptat reacţia lui Ertz. La început, nu a spus nimic, ci a continuat cu obiceiul său prost de a bate darabana pe birou. Într-un sfârşit, zise:

— Astea sunt chestiuni importante, Hoyland, mult prea importante ca să fie tratate cu neglijenţă. Am nevoie de timp ca să pot analiza totul.

— Da, desigur, încuviinţă Hugh. Am vrut să adaug că am aranjat ca trecerea până la nivelul superior să fie făcută în siguranţă. Pot să te duc acolo sus şi să vezi cu ochii tăi.

— Nu e niciun dubiu că e grozav, răspunse Ertz. Aşa, ţi-e foame?

— Nu.

— Atunci o să dormim. Poţi folosi compartimentul din spatele biroului meu. Nu vreau să mai discuţi despre asta cu nimeni până nu analizez situaţia; ar putea să se creeze agitaţie, dacă s-ar afla fără o pregătire corespunzătoare.

— Da, ai dreptate.

— Foarte bine, atunci, spuse Ertz conducându-l pe Hugh într-un compartiment din spatele biroului, pe care îl folosea în mod evident drept salon. Să te odihneşti bine, vom vorbi mai târziu.

— Mulţumesc. Poftă bună.

— Poftă bună.

De îndată ce s-a văzut singur, emoţiile lui Hugh au dispărut încetul cu încetul şi şi-a dat seama că era istovit şi

foarte somnoros. S-a întins pe o canapea şi a adormit imediat.

Când s-a trezit, a descoperit că singura uşă de la compartiment fusese blocată din cealaltă parte. Ba mai rău decât atât, cuţitul lui dispăruse.

A aşteptat o infinitate până a auzit forfotă la uşă. S-a deschis şi două namile de oameni au intrat.

— Haide, zise unul dintre ei.

I-a măsurat din cap până-n picioare, observând că niciunul nu avea cuţit. Nu avea deci nicio şansă să înşface vreunul. Pe de altă parte, ar putea să fugă de ei.

Dar în spatele lor, la o distanţă prudentă, erau alţi doi, la fel de mari, fiecare înarmat cu câte un cuţit. Unul balansa cuţitul lui ca pentru aruncare; celălalt îl ţinu pe al său de mâner, gata să-l înfigă.

Era încercuit şi ştia acest lucru. Ceilalţi anticipaseră posibilele lui mişcări.

Învăţase de mult timp să se relaxeze înaintea inevitabilului. Îşi destinse faţa şi se îndreptă în linişte spre ieşire. Imediat ce a trecut de uşă, l-a văzut pe Ertz, în calitate de şef al namilelor, aşteptând. Hugh i s-a adresat cu o voce calmă:

— Bună, Bill. Ai făcut nişte pregătiri destul de amănunţite. Ceva necazuri, poate?

Ertz părea pe moment nesigur de răspunsul său, apoi zise:

— Te duc înaintea Căpitanului.

— Bine! răspunse Hugh. Mulţumesc, Bill. Dar crezi că e înţelept să încerci să-i vinzi lui ideea, fără discutarea în prealabil cu ceilalţi?

Pe Ertz l-a deranjat această aparentă prostie.

— Nu ai priceput, mormăi el. Te duc înaintea Căpitanului ca să fii judecat pentru erezie!

Hugh se gândea la acest aspect ca şi cum ideea nu îi trecuse prin cap înainte, aşa că răspunse fără asprime:

— Ai apucat un drum greşit, Bill. Poate că o acuzaţie şi un proces reprezintă o cale bună să rezolvi problema, dar eu nu sunt ţăran ca să mă forţezi să merg în faţa

Căpitanului. Trebuie să fiu judecat de Consiliu. Eu sunt savant.

— Acum eşti? zise Ertz încet. Am fost informat în legătură cu asta. Ai fost şters de pe listă. Căpitanul va hotărî ce eşti tu acum.

Hugh şi-a păstrat calmul. Era împotriva lui, după cum se vedea, şi nu avea rost să se contrazică cu Ertz. Acesta a făcut un semn; cei doi bărbaţi neînarmaţi l-au apucat pe Hugh de câte un braţ. El i-a urmat în linişte.

* * *

Hugh îl privea pe Căpitan cu interes. Bătrânul nu se schimbase prea mult, era puţin mai gras, poate.

Căpitanul s-a aşezat încet pe scaun şi a luat memorandumul din faţa lui.

— Despre ce e vorba? începu el iritat. Nu înţeleg nimic.

Se afla acolo şi Mort Tyler ca să prezinte cazul împotriva lui Hugh, circumstanţă pe care Hugh nu putea s-o anticipeze şi care s-a adăugat presimţirilor sale rele. Şi-a cercetat amintirile din copilărie ca să găsească ceva prin care să ajungă la simpatia lui, dar nu a găsit nimic. Tyler şi-a dres gâtlejul şi a început:

— Acesta este cazul lui Hugh Hoyland, Căpitane, odinioară unul dintre savanţii tineri…

— Savant? De ce nu se ocupă Consiliul de el?

— Pentru că nu mai este savant, Căpitane. S-a dus la mutanţi. Acum se întoarce printre noi, proferând erezii şi căutând să-ţi submineze autoritatea.

Căpitanul l-a privit pe Hugh cu vrăjmăşia unui om gelos pe prerogativele sale.

— Chiar aşa? urlă el. Ce ai de spus în apărarea ta?

— Nu este adevărat, Căpitane, răspunse Hugh. Tot ce am spus cuiva a fost o afirmaţie privitoare la adevărul gol-goluţ despre cunoştinţele noastre antice. Nu am discutat despre adevărurile în care trăim noi acum; l-am susţinut doar mai puternic decât se obişnuieşte în mod normal. Eu…

— Tot nu înţeleg, îl întrerupse Căpitanul. Eşti acuzat de erezie, totuşi spui că tu crezi în învăţători. Dacă nu eşti vinovat, de ce te afli aici?

— Poate reuşesc eu să clarific problema, interveni Ertz. Hoyland...

— Păi, sper să poţi, continuă Căpitanul. Haide, te ascultăm.

Ertz a început să expună destul de corect, dar trunchiat, versiunea întoarcerii lui Hoyland şi povestea lui ciudată. Căpitanul a ascultat, cu o expresie a feţei ce varia de la confuzie la enervare. Când Ertz a ajuns la concluzie, Căpitanul s-a întors spre Hugh.

— Pfui! exclamă el.

Hugh a luat imediat cuvântul:

— Esenţa disputei mele, Căpitane, este că există un loc acolo sus unde greutatea e nulă, unde poţi *să vezi* adevărul credinţei noastre, că Nava se mişcă, unde poţi să vezi chiar Planul lui Jordan pus în practică. Asta nu înseamnă negarea credinţei, ci afirmarea ei. Nu este nevoie să mă crezi pe cuvânt. Ţi-o va dovedi Jordan însuşi.

Văzându-l pe Căpitan indecis, interveni şi Tyler.

— Căpitane, există o posibilă explicaţie a acestei incredibile situaţii despre care mă simt obligat ca tu să afli. Sunt două interpretări evidente ale poveştii ridicole spuse de Hoyland. El ar putea fi pur şi simplu vinovat de extremă erezie sau ar putea fi un mutant implicat într-o schemă care să te dea pe mâinile lor. Dar mai este şi o a treia variantă, pe care eu o consider cea adevărată. Există dovezi că Hoyland a fost propus să fie dus la Convertizor după inspecţia de la naşterea sa, dar că devierea sa de la normal era neînsemnată, având doar capul cam mare, aşa că a trecut. Mi se pare că teribilele experienţe pe care le-a îndurat cât a stat la mutanţi i s-au urcat la cap. Bietul om pur şi simplu nu e responsabil pentru acţiunile sale.

Hugh l-a privit pe Tyler din nou cu respect. Să-l absolve pe el de vină şi, în acelaşi timp, să devină clar că Hugh va sfârşi făcând Călătoria! Ce diabolic!

Căpitanul a întins o palmă spre ei.

— A durat prea mult această afacere, zise el şi se întoarse către Ertz. Este vreo recomandare?

— Da, Căpitane. Convertizorul.

— Foarte bine, atunci. Chiar nu văd, Ertz, continuă el, de ce aş fi deranjat cu aceste detalii. Mi se pare că tu ar trebui să fii în stare să menţii disciplina în departamentul tău şi fără ajutorul meu.

— Da, Căpitane.

Căpitanul, relaxat în spatele biroului său, a început să se ridice şi a spus:

— Recomandare confirmată. Liber!

Pe Hugh îl cuprinse furia din cauza nedreptăţii nejustificate. Nici măcar nu s-au deranjat să se uite la singura dovadă reală pe care o avea în apărarea sa. Deodată, s-a auzit un strigăt:

— Staţi!

Descoperi că era propria lui voce. Căpitanul s-a oprit, privindu-l.

— Staţi o clipă! continuă Hugh, iar cuvintele îi ieşeau din gură fără să vrea. Asta nu va schimba nimic, pentru că voi toţi sunteţi al naibii de siguri că ştiţi toate răspunsurile şi nu vă gândiţi să mergeţi şi să vedeţi cu ochii voştri. Cu toate acestea… cu toate acestea… Nava *tot* se mişcă!

* * *

Hugh a avut mult timp de gândire şi de analiză a greşelilor sale, pe când stătea întins în compartimentul unde era închis şi aştepta să satisfacă nevoia puternică a Convertizorului. Faptul că i-a povestit imediat lui Ertz, asta a fost greşeala numărul unu. Ar fi trebuit să aştepte, să se acomodeze din nou cu el, în loc să depindă de o prietenie care nu a fost niciodată prea strânsă.

A doua greşeală, Mort Tyler. Când i-a auzit numele, ar fi trebuit să facă investigaţii şi să afle cât de mult este influenţat de Ertz.

Ei, bine, iată-l condamnat drept mutant – sau poate drept eretic. Avea acelaşi final. Se gândea dacă trebuia să fi încercat să explice de ce au apărut mutanţii. A aflat el

însuşi despre asta din câteva registre vechi ale lui Joe-Jim. Nu, nu ţinea. Cum să dai explicaţii despre radiaţiile din Exterior, care au determinat naşterea mutanţilor, când ascultătorii nu credeau că exista un astfel de loc precum Exteriorul? Nu, el fusese condamnat înainte să fie dus în faţa Căpitanului.

Auto-învinuirile sale au fost întrerupte de sunetul uşii care se deschidea. Era prea devreme pentru o altă masă; i-a trecut prin cap că, în sfârşit, au venit să-l ia şi şi-a reînnoit hotărârea de a lua pe cineva cu el.

Dar se înşelase. A auzit o voce plină de o demnitate nobilă.

— Fiule, fiule, cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Era Locotenentul Nelson, primul său profesor, şi arăta mai bătrân şi mai fragil ca niciodată.

Întrevederea era neplăcută pentru amândoi. Bătrânul, el însuşi fără copii, avusese faţă de protejatul său mari speranţe, că el ar putea aspira la căpitănie, deşi păstrase pentru sine această ambiţie, crezând că nu e bine pentru tânăr să fie prea mult lăudat. I se frânse inima când a aflat că băiatul s-a pierdut.

Acum el s-a întors bărbat, dar în condiţii ruşinoase şi cu o condamnare la moarte.

Întâlnirea era la fel de nefericită şi pentru Hugh. Îl iubise pe bătrânul acesta, în felul lui, a vrut să îi facă pe plac şi avea nevoie de aprobarea lui. Dar vedea pe măsură ce îşi depăna povestea că Nelson nu era capabil să trateze povestirea decât ca pe o aberaţie a minţii sale, iar Hugh credea că Nelson ar prefera ca el să aibă o moarte rapidă în Convertizor, atomii să reacţioneze cu hidrogenul ca să producă energie folositoare, decât să trăiască şi să-şi bată joc de învăţăturile antice.

Din acest punct de vedere, i-a făcut o nedreptate bătrânului; a subestimat mila lui Nelson, dar nu şi devotamentul său faţă de *ştiinţă*. Dacă nu ar mai fi existat şi alte lucruri în afara bunăstării proprii, Hugh ar fi preferat moartea în locul sfâşierii inimii binefăcătorului său, pentru că era un romantic şi adeseori se purta prosteşte.

Deodată, bătrânul s-a ridicat să plece; vizita devenise de neîndurat pentru amândoi.

— Pot să fac ceva pentru tine, fiule? Eşti hrănit bine?

— Destul de bine, mulţumesc, minţi Hugh.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu, ba da, ai putea să-mi trimiţi nişte tutun. N-am mai mestecat tutun de foarte mult timp.

— O să mă ocup de asta. Vrei să vezi pe cineva?

— Păi, aveam impresia că nu mi se permit vizitatori, din cei obişnuiţi.

— Ai dreptate, dar cred că poate reuşesc să trec peste reguli. Dar va trebui să-mi promiţi că nu vei vorbi despre erezia ta, adăugă el imediat.

Hugh s-a gândit repede. Era un aspect nou, o posibilitate nouă. Unchiul său? Nu, deşi s-au înţeles mereu foarte bine, minţile lor nu erau pe aceeaşi lungime de undă – ei s-ar saluta doar ca nişte străini. El nu şi-a făcut niciodată prieteni cu uşurinţă; Ertz fusese prietenul său, iar acum uită-te unde s-a ajuns! Apoi îşi reaminti de amicul său din sat, Alan Mahoney, cu care se juca în copilărie. Adevărat, nu l-a mai văzut aproape deloc de când a intrat ucenic la Nelson. Totuşi…

— Mai trăieşte Alan Mahoney în satul nostru?

— Da.

— Mi-ar plăcea să îl văd, dacă vrea să vină.

Alan a sosit nervos, bolnav, dar bucuros să-l vadă pe Hugh şi foarte supărat să afle că era condamnat să facă acea Călătorie. Hugh l-a bătut pe spate:

— Bun băiat, zise el. Ştiam că vei veni.

— Cum să nu vin, protestă Alan, de îndată ce am aflat. Dar nimeni din sat nu ştia. Cred că nici măcar Martorul nu ştia.

— Ei, bine, eşti aici, asta contează. Povesteşte-mi despre tine. Te-ai căsătorit?

— Ah, nu! Hai să nu pierdem vremea vorbind despre mine. Oricum, mie nu mi se întâmplă nimic deosebit. Cum, pentru numele lui Jordan, ai intrat în încurcătura asta, Hugh?

— Nu pot să vorbesc despre asta, Alan. I-am promis Locotenentului Nelson că nu o voi face.

— Păi, ce-i o promisiune – una de felul acesta? Te afli într-o încurcătură, amice.

— De parcă eu n-aş şti!

— Te-a implicat cineva?

— Păi, vechiul nostru prieten, Mort Tyler, nu m-a ajutat cu nimic; Cred că pot să spun asta.

Alan a fluierat şi a dat uşor din cap:

— Acest lucru explică multe.

— Cum aşa? Ştii tu ceva?

— Poate da, poate nu. După ce ai plecat tu, s-a căsătorit cu Edris Baxter.

— Şi? Hm, da, e clar, răspunse Hugh rămânând tăcut o vreme.

Deodată, Alan spuse:

— Uite, Hugh. Tu nu o să stai fără să faci nimic, nu-i aşa? Mai ales dacă e amestecat şi Tyler. Trebuie să te scoatem de aici.

— Cum?

— Nu ştiu. Cred că pot să fac rost de câteva cuţite şi să adun câţiva tipi să ne ajute, toţi băieţi buni, doritori de o luptă.

— Apoi, când se termină totul, vom ajunge cu toţii la Convertizor. Tu, eu şi amicii tăi. Nu, nu o să ţină.

— Dar trebuie să facem ceva. Nu putem să stăm cu mâinile-n sân şi să-i aşteptăm pe ei să vină şi să te ardă de viu.

— Ştiu asta.

Hugh studia faţa lui Alan. Era corect să-i ceară aşa ceva? Încurajat de ceea ce văzuse, continuă:

— Ascultă! Tu ai face orice ca să mă ajuţi, nu-i aşa?

— Ştii bine că da, răspunse Alan ofensat.

— Foarte bine. Este un pitic pe nume Bobo. Îţi spun eu cum să dai de el…

* * *

Alan urca din ce în ce mai sus, mai departe decât a fost vreodată de când îl conduse Hugh, în copilărie. Acum era mai în vârstă, mai conservator; nu-l ţineau puterile. La pericolul real de a părăsi nivelele joase binecunoscute se adăuga şi ignoranţa lui superstiţioasă. Totuşi continua să urce.

Cam ăsta ar trebui să fie locul cu pricina – doar să nu fi greşit el socoteala. Dar nu a văzut nici picior de pitic.

Bobo l-a văzut primul. O încărcătură de praştie l-a lovit pe Alan în stomac, chiar când striga numele mutantului:

— Bobo!

Bobo s-a retras în compartimentul lui Joe-Jim şi a lăsat încărcătura la picioarele gemenilor.

— Carne proaspătă, zise el mândru.

— Aşa e, îl aprobă Jim indiferent. Ei bine, e al tău; ia-l de aici.

Piticul şi-a băgat degetul mare în urechea răsucită.

— Amuzant, spuse el, ştie numele lui Bobo.

Joe ridică privirile din cartea pe care o citea, *Poezii alese* ale lui Browning, Editura L-Press, New York, Londra, oraşul Luna, 35.

— Interesant. Ia stai puţin.

Hugh îl pregătise pe Alan pentru şocul datorat apariţiei lui Joe-Jim. Aşa că Alan şi-a adunat puterile suficient de mult încât să fie în stare să-şi spună povestea. Joe-Jim a ascultat-o fără să comenteze, iar Bobo a fost foarte interesat, dar fără să înţeleagă prea mult.

După ce Alan a terminat, Jim spuse:

— Ai câştigat, Joe. Nu a reuşit. Poţi să iei locul lui Hoyland, continuă el adresându-se lui Alan. Ştii să joci dame?

Alan privea când un cap, când celălalt.

— Dar nu înţelegeţi, zise el. Nu aveţi de gând să faceţi nimic?

Joe se uita nedumerit.

— Noi? De ce noi?

— Dar *trebuie*. Nu vedeţi? El depinde de noi. Nu are pe altcineva care să aibă grijă de el. De aceea am venit eu. Nu înţelegeţi?

— Stai puţin, zise Jim, stai! Presupunând că vrem să-l ajutăm, dar noi nu vrem, cum am putea să-l ajutăm? Răspunde-mi!

— Păi… păi… se bâlbâi Alan. Adunaţi o echipă de salvare, desigur, şi mergeţi jos şi îl salvaţi.

— De ce să ne riscăm viaţa într-o luptă pentru a-l salva pe prietenul tău?

Bobo se pişcă de urechi.

— Luptă? întrebă nerăbdător.

— Nu, Bobo, răspunse Joe. Fără luptă. Doar discuţie.

— Oh, exclamă el şi se întoarse la starea lui de pasivitate.

Alan se uita la pitic şi zise:

— Dacă l-ai lăsa măcar pe Bobo şi…

— Nu, îl întrerupse Joe. Nici nu se pune problema. Termină!

Alan s-a aşezat într-un colţ, strângându-şi disperat genunchii la piept. De-ar putea să scape de acolo! Tot ar încerca să găsească ajutor acolo jos. Piticul părea să fi adormit, deşi era greu să-şi dea seama. De-ar dormi şi Joe-Jim…

Joe-Jim nu dădea niciun semn de somnolenţă. Joe încerca să continue lectura, dar Jim îl întrerupea din când în când. Alan nu auzea despre ce vorbeau.

Deodată, Joe a ridicat vocea:

— Asta înţelegi tu prin distracţie?

— Păi, zise Jim, e mai bun decât jocul de dame.

— Eşti sigur? Să spunem că iei un cuţit între ochi, eu unde aş fi atunci?

— Îmbătrâneşti, Joe. Nu mai ai vână în tine.

— Tu eşti la fel de bătrân ca şi mine.

— Mda, dar am idei tinere.

— Ah, mi se face rău! Fie cum vrei tu – dar să nu dai vina pe mine. Bobo!

Piticul sări imediat ca un arc.

— Da, şefu’.

— Ieşi afară şi adună-i pe Squatty şi Long Arm şi Pig.

Joe-Jim s-a ridicat, a mers la un dulap şi a început să scoată cuţite din rastel.

* * *

Hugh a auzit zarvă şi agitaţie în pasajul de lângă închisoarea sa. Puteau fi gardienii care veneau să-l ducă pe el la Convertizor, deşi ei probabil nu ar face atâta gălăgie. Sau ar putea fi ceva ce nu are nicio legătură cu el. Pe de altă parte, poate că…

Aşa era. Uşa s-a izbit de perete, iar Alan a intrat, ţipând la el şi punându-i în mâini o pereche de cuţite. A fost scos repede pe uşă, în timp ce îşi băga cuţitele la centură şi lua altele două.

Afară îl văzu pe Joe-Jim, care nu îl zări imediat, deoarece arunca cuţitele metodic, la fel de calm ca şi cum fusese antrenat într-o aruncare la ţintă. Iar Bobo, care îşi ascunse capul şi rânjea cu gura mare din cauza unei tăieturi ce sângera, şi-a continuat mişcările lejere de încărcare şi aruncare. Mai erau alţi trei, pe doi dintre ei Hugh i-a recunoscut ca făcând parte din gaşca personală de huligani a lui Joe-Jim – mutanţi prin definiţie şi loc de naştere; ei nu aveau diformităţi.

— Haide! ţipă Alan. Imediat vor apărea şi alţii.

Se grăbea spre pasajul din dreapta, iar Joe-Jim l-a urmat. Hugh a lansat un cuţit către o siluetă ce fugea spre stânga. Nu a avut timp să ţintească şi nu a văzut dacă a produs vreo rană. Se căţărau de-a lungul pasajului, Bobo încheia coloana de parcă îi părea rău să renunţe la distracţie şi a ajuns într-un punct în care pasajul principal se intersecta cu unul lateral.

Alan i-a condus iarăşi spre dreapta.

— Sunt scări în faţă, strigă el.

Nu au ajuns la ele. O uşă etanşă, foarte rar folosită, se deschise în faţa lor, la zece iarzi distanţă de scări. Bătăuşii lui Joe-Jim şi-au verificat zborul şi s-au uitat cu îndoială la stăpânul lor. Bobo şi-a rupt unghiile îngroşate încercând să

mişte uşa. Zgomotele făcute de ocupaţia lui se auzeau cu claritate în urma lor.

— Suntem prinşi, spuse Joe încet. Sper că-ţi place, Jim.

Hugh a văzut un cap apărând de după colţul pasajului pe care îl traversaseră. A aruncat, cu toate că distanţa era prea mare; cuţitul se lovi inofensiv de oţel. Capul dispăruse. Long Arm îşi aţinti privirea spre acel punct, cu praştia încărcată şi pregătită.

Hugh îl apucă pe Bobo de umăr şi îl întrebă:

— Ascultă! Vezi lumina aceea?

Piticul clipi din ochi prosteşte. Hugh i-a arătat intersecţia dintre tuburile luminate prin care traversau inamicii, chiar deasupra răscrucii pasajelor.

— Lumina aia. Poţi să-i loveşti pe unde trec ei?

Bobo a măsurat distanţa din ochi. Ar fi destul de dificil de ţintit, indiferent de condiţii. Acolo, aşa cum era constrâns de tipul pasajului, era necesară o traiectorie plată, rapidă, precum şi o toleranţă pentru o greutate mai mare decât cea cu care era el obişnuit.

Nu a răspuns nimic. Hugh a simţit adierea de vânt făcută de mişcarea piticului, dar nu a apucat să vadă aruncarea. S-a auzit un clinchet de cioburi, iar în pasaj se făcu întuneric.

— Acum! ţipă Hugh şi îi îndemnă să fugă.

Pe când se apropiau de intersecţia cu pricina, le spuse:

— Ţineţi-vă respiraţia! Aveţi grijă la gaze!

Vaporii de gaz radioactiv ieşeau încet prin tubul găurit de deasupra şi umplea răscrucea pasajelor cu o ceaţă verzuie.

Hugh a fugit spre dreapta, mulţumit de cunoştinţele sale de inginer de circuite luminoase. Auzea zgomot de paşi în jurul lui, dar nu ştia dacă erau prieteni sau inamici.

Toţi s-au repezit spre lumină. Nu se vedea decât un ţăran inofensiv şi speriat care a dispărut împleticindu-se. Au verificat întreaga echipă. Erau toţi prezenţi, dar Bobo se deplasa cu greutate. Joe s-a uitat la el, apoi a spus:

— A inspirat gazul, cred. Bate-l pe spate.

Pig s-a conformat ordinului. Bobo râgâi din toţi rărunchii, vomită, apoi rânji.

— O să se facă bine, decise Joe.

Mica întârziere i-a permis cel puţin unuia să îi ajungă. Acesta s-a repezit din întuneric, fără să ţină cont sau fără să-i pese de puterea ce i se împotrivea. Când Pig a ridicat braţul ca să arunce, Alan îl opri.

— Lasă-mă pe mine, a cerut el. E al meu!

Era Tyler.

— O luptă ca între bărbaţi? îl provocă Alan, având degetul mare pe lama cuţitului.

Ochii lui Tyler se îndreptau de la un adversar la altul şi a acceptat invitaţia la duel lovindu-l pe Alan. Spaţiul era prea înghesuit ca să poată arunca; s-au apropiat, fiecare luând poziţia de apărare, cu pumnul de la o mână strâns în dreptul încheieturii celeilalte mâini.

Alan era mai îndesat, probabil mai puternic; Tyler era şiret. A încercat să-i dea un genunchi între picioare. Alan a eschivat lovitura şi l-a călcat pe Tyler pe picior. Amândoi au căzut şi s-a auzit o pocnitură. Un moment mai târziu, Alan îşi ştergea cuţitul de coapsă.

— Să mergem, se plânse el. Mi-e frică.

Au ajuns la nişte scări pe care le-au urcat, mai întâi Long Arm şi Pig ca să cerceteze fiecare nivel şi să acopere flancurile, apoi cel de-al treilea – Hugh auzise că-l cheamă Squatty – care le acoperea spatele. Ceilalţi se înghesuiau la mijloc.

Hugh credea că îşi câştigaseră deja libertatea, când auzi strigăte şi zăngănitul unui cuţit aruncat chiar deasupra lui. A reuşit să ajungă la nivelul superior tăiat, superficial însă, crestat de o lamă ce a ricoşat.

Jos erau trei bărbaţi. Long Arm avea o lamă înfiptă în partea cărnoasă a braţului, dar nu părea să-l deranjeze. Praştia lui se învârtea încă. Pig se întinse după un cuţit aruncat pentru că propriul său armament se epuizase. Dar existau mărturii ale muncii sale: un bărbat era jos în genunchi, la o distanţă de vreo 20 de picioare şi sângera dintr-o rană în coapsă.

În timp ce silueta încerca să-şi recapete echilibrul ţinându-se de perete, Hugh a reuşit să-l recunoască.

Bill Ertz.

El a condus un grup pe un alt drum şi i-a înconjurat, spre nefericirea lui. Bobo se îngrămădi în spatele lui Hugh şi îşi pregăti puternicul braţ pentru aruncare. Hugh l-a domolit puţin.

— Uşor, Bobo. În stomac şi uşor.

Piticul se uita nedumerit, dar a făcut aşa cum i s-a spus. Ertz se îndoi de la mijloc şi alunecă jos.

— Foarte bine, zise Jim.

— Adu-l încoace, Bobo, îi porunci Hugh, şi stai în mijloc.

Şi-a plimbat ochii peste toţi, adunaţi în partea superioară a scărilor.

— În regulă, să ne continuăm urcarea! Aveţi grijă!

Long Arm şi cu Pig au escaladat următoarele scări, iar ceilalţi şi-au luat poziţiile obişnuite. Joe părea nervos. Într-un fel – nicidecum clar în acest moment – fusese îndepărtat de la şefia găştii, gaşca *lui*, iar Hugh era cel care dădea ordine. S-a gândit că nu era acum timp să facă gălăgie în legătură cu asta. Puteau fi prinşi şi omorâţi.

Lui Jim părea să nu-i pese prea mult. De fapt, chiar se distra.

Au mai urcat încă zece nivele fără să aibă alte necazuri. Hugh le-a spus să nu omoare ţărani în mod inutil. Cei trei bandiţi s-au supus; Bobo era prea ocupat cu Ertz ca să mai reprezinte o problemă de disciplină. Hugh a reuşit să-i conducă alte 30 de nivele în sus şi de abia după ce au trecut de teritoriul neutru, s-a relaxat de tot. Au făcut un popas şi şi-au examinat rănile.

Singurele mai adânci erau cele din braţul lui Long Arm şi de pe faţa lui Bobo. Joe-Jim i-a consultat şi le-a aplicat comprese pe care le luase cu el înainte de plecare. Hugh a refuzat tratamentul pentru rana sa.

— Sângerarea s-a oprit, insistă el, iar eu am multe de făcut.

— Nu ai nimic de făcut decât să ajungi acasă, zise Joe, iar asta va fi sfârşitul nebuniei tale.

— Nu chiar, a negat Hugh, poate că tu mergi acasă, dar Alan cu Bobo şi cu mine mergem unde greutatea e nulă, adică la veranda Căpitanului.

— Prostii, spuse Joe. Pentru ce?

— Vino şi tu, dacă vrei, şi ai să vezi. Acum, să mergem!

Joe a început să vorbească, dar s-a oprit când a văzut că Jim a păstrat tăcerea. Joe-Jim i-a urmat pe ceilalţi.

Au plutit uşor prin uşa verandei Hugh, Alan, Bobo cu povara lui nemişcată şi Joe-Jim.

— Asta este, i-a zis Hugh lui Alan, flururându-şi mâna spre minunatele stele, despre asta îţi povesteam eu.

Alan privea şi se încleşta de braţul lui Hugh.

— Jordan! mormăi el. O să cădem!

Îşi închise strâns ochii. Hugh l-a scuturat puţin şi i-a spus:

— E în regulă. E măreţ. Deschide ochii.

Joe-Jim i-a atins mâna lui Hugh.

— Care-i treaba? a vrut el să ştie, arătând spre Ertz. De ce l-ai adus *pe el* aici sus?

— Ah, el! Păi, când se trezeşte, vreau să-i arăt stelele, să-i dovedesc că Nava se mişcă.

— De ce?

— După aceea, îl trimit înapoi ca să-i convingă şi pe ceilalţi.

— Hm, dacă nu o să aibă mai mult noroc decât tine?

— Păi atunci, zise Hugh ridicând din umeri, atunci va trebui să o luăm de la capăt, cred, până îi convingem.

— Da, trebuie să o facem.

————————————

Traducere: Mirela Oniciuc

Cascada

Sean McMullen

Născut în 1948, este unul din cei mai cunoscuţi autori australieni de science fiction. Are o diplomă în fizică, una în istorie de la Melbourne University şi are la activ 14 premii primite pentru scrierile sale. A început să publice la începutul anilor ’90, ultimele sale romane fiind „Voidfarer” (2006) şi „The Time Engine” (2008).

Povestirea care urmează tratează explorarea spaţiului din punctul de vedere al unui tehnician singuratic, îndrăgostit de ideea de călătorie în spaţiu. Care asistă la un proces relativ simplu, prin care omenirea este obligată să colonizeze planeta Marte. O povestire ciudată, dar extrem de distrugătoare, care lasă o mulţime de semne de întrebare.

——————————

După ani de zile de ascultat regretele bunicului privind indiferenţa faţă de prima aselenizare, am vrut să mă asigur că urmăresc în direct contactul cu Marte. Nava Firebird a coborât uşor spre nisipul roşu al unei zone de coborâre selectate de computerul care a pus în balanţă mii de date ştiinţifice, pe de o parte şi siguranţa echipajului, pe de alta. Camerele de luat vederi prezentau panorama suprafeţei planetei, în timp ce argoul amabil şi concis al astronauţilor dădea impresia că ce făceau nu era cu mult mai captivant decât comandarea unei beri la un bar.

Eu, de fapt, tocmai cerusem o bere de la bar. Cârciuma era la fel ca atâtea altele, aflată la marginea campusului universitar, şi era plină de studenţi şi de personal de la Facultatea de Fizică din apropiere. Se făcu linişte când

rachetele navei Firebird au acţionat imediat, ca să amortizeze contactul cu solul marţian, apoi imaginea uşor tremurată de pe ecran a devenit perfect stabilă. Toţi s-au trezit ovaţionând, chiar şi necunoscuţii au făcut schimb de impresii şi păreri.

Aşa am cunoscut-o pe Julia.

— Hei, nu a fost cel mai grozav lucru de când s-a inventat orgasmul? râse ea uşurată, ciocnind paharul ei de al meu în cinstea îndepărtaţilor astronauţi.

— Ah, da, dar nu puteau să-l fi trimis pe pilot la o şcoală, ca să pună un pic de viaţă în accentul acela de american binevoitor? am comentat eu.

— Un accent britanic ar fi acelaşi lucru, dar noi britanicii am pierdut şansa de a face singuri un zbor spaţial.

— Acesta e preţul unui bilet pe Firebird, am încuviinţat. Australia nici măcar nu a fost luată în considerare.

Julia a spus că participase la o conferinţă despre modelarea moleculară şi, pentru că se terminase, se gândea să mai stea câteva zile şi să exploreze Melbourne. Expresia *de nedescris* i se potrivea perfect. Arăta ca o absolventă de facultate, mai interesată de orientarea structurii moleculare decât de rochii, avea părul şaten strâns la spate, faţa rotundă şi palidă şi haine unisex. Pentru că amândoi am absolvit ştiinţe, am urmărit cu interes expediţia pe Marte a navei Firebird şi aveam multe să ne spunem despre acest subiect. Eram la al treilea rând de băuturi, când imaginea camerei de pe Firebird ce arăta nisipul privit de sus, s-a schimbat cu o altă cameră aflată pe un robot.

Urmăream fascinaţi şi extaziaţi imaginile, în timp ce camera se rotea încet, arătând câmpii roşii, dealuri îndepărtate, paraşutele robotului căzute înspre nord-est, bolovani şi pietre împrăştiate peste tot.

— Cum poate fi atât de fascinant ceva aşa de neinteresant? întrebă Julia.

— E la fel ca la oameni, am răspuns. Sunt mai interesanţi când de abia i-ai cunoscut.

— Asta înseamnă că îţi par mai fascinantă acum? chicoti ea, dându-mi un ghiont.

— A, nu, eu… nu îţi făceam avansuri, am spus în grabă.

— Ei, dar eu îţi făceam, răspunse ea. Tocmai am plecat de la hotelul conferinţei şi mă îndrept către un motel din Royal Parade… dar tu locuieşti prin apropiere?

Eu sunt în general timid şi neîndemânatic când e vorba de limbajul seducţiei, dar băutura şi emoţia aterizării pe Marte mă făcuseră îndrăzneţ şi lipsit de inhibiţii. În plus, ea luase deja iniţiativa.

— Am închiriat ceva în North Melbourne. E foarte aproape.

Primul pas ne-a întrerupt negocierile. Clare Garret, unul dintre astronauţii americani, urma să facă primul pas. A fost aleasă dând cu banul, primul dolar de argint care a ajuns pe Marte. Camera de filmat a urmărit silueta în costum alb coborând scara de acces, apoi păşind pe nisipul roşu.

— Acesta este următorul mare pas spre următoarea lume, a declarat ea, iar toţi cei din bar au izbucnit în urale.

* * *

Eu şi Julia am mai stat câteva minute, privind-o pe Garret mergând pe nisipurile de pe Marte, pipăind rocile şi luând mostre. Străzile erau aproape goale în timp ce mergeam spre casa mea, ceilalţi oameni urmărind încă ce se întâmplă pe Marte. Am mers direct în pat, dar am făcut dragoste atât de puţin timp pe cât pot să facă doi oameni aproape beţi. Eu am adormit destul de repede, dar pe la 3 dimineaţă m-am trezit şi am văzut că şi Julia era trează şi urmărea transmisiunea de pe Marte. Asculta comentariul la căşti. M-am gândit că, probabil din cauza diferenţei de fus orar, era obişnuită tot cu ora britanică. A observat că m-am trezit şi şi-a luat căştile de pe urechi.

— Primele ore într-o nouă lume, spuse ea visătoare. Pur şi simplu, nu puteam să pierd şansa de a vedea în direct.

— E ceva atât de măreţ, am zis. Aş vrea să fi luat şi eu parte.

— În ce fel?

— În orice fel. Să vopsesc puţin echipamentul cu care s-a făcut călătoria, să lucrez la antena de comunicare. Absolut orice.

— Eu am ajutat, spuse privind ţintă ecranul, ţinându-şi bărbia pe genunchi.

— Da?! am exclamat eu. Cum?

— Ah, a fost ceva minor. Am calculat câteva orbite, am masteratul în astronomie şi chimie.

— Astronomie? Sunt impresionat.

— Nu fi! Nu e mare lucru din punct de vedere al carierei, şi se plăteşte cu mai puţin bani decât o slujbă normală. Lucrez de regulă în programare industrială şi sisteme de control, dar mi s-a oferit un contract de muncă pentru proiectul Firebird şi am acceptat. Nu au fost mulţi bani şi ce am făcut eu a fost probabil a miliarda parte din munca totală, dar ştiu că am ajutat ca ei să ajungă aici. Mă uit la ecran şi-mi spun: *propria mea muncă*.

— De necrezut am zis, luând-o în braţe. Să urmăresc aterizarea pe Marte şi să fiu în pat cu cineva care a făcut totul posibil.

— Nu e nimic special în asta, râse ea.

— Pentru mine este.

— A, un alt visător, suspină ea şi se sprijini de mine.

* * *

Acea primă noapte împreună a fost ciudat de suprarealistă. În faţa televizorului ce ne invada cu imagini de pe Marte, am mâncat cartofi pai, am băut jumătate de butoiaş de vin, am făcut dragoste, i-am urmărit pe astronauţi săltând pe nisipul marţian şi, din când în când, am dormit. Dimineaţa târziu, am mers cu vechea mea Toyota în piaţa Victoria. Julia purta una dintre hainele mele, deoarece a spus că-i place acest stil. Şi-a cumpărat o haină nouă şi încă alte câteva lucruri de îmbrăcat, în timp ce eu am cumpărat fructe şi legume. A spus că-i place să cumpere haine de peste mări, pentru că îi aminteau întotdeauna de perioada când a fost plecată şi de cât de bine s-a simţit.

— Când trebuie să fii la universitate? întrebă, în timp ce ne plimbam printre tarabe.

— E sâmbătă, nu? am răspuns.

— Sâmbătă, aşa e. Am pierdut o zi… pe undeva.

Am luat prânzul pe duşumea, în faţa micului meu şemineu, uitându-ne la astronauţii care se pregăteau pentru noaptea marţiană. Imaginea arăta interiorul de pe Firebird, unde unul dintre membrii echipajului a scos o sticlă de şampanie care fusese adusă ilegal la bord, iar ei beau din pahare de plastic în cinstea succesului avut. Imediat după aceea, transmisia s-a încheiat, iar noi am rămas cu comentatorii locali, care făceau speculaţii dacă avea sau nu loc prima relaţie sexuală de pe Marte. Julia a închis televizorul.

— Noi o facem toată noaptea şi nimeni nu se agită atâta, am şoptit eu, dar tuturor le pasă de ce fac ei. Parcă ar fi zei.

— Noi nu suntem diferiţi de acei astronauţi. Chiar am bătut trei dintre ei la nişte teste şi exerciţii.

M-am întors cu faţa către ea atât de repede, încât mi-am vărsat băutura.

— Vrei să spui că i-ai cunoscut? am exclamat.

— Pe trei dintre ei.

— Păi, asta-i grozav! Cum erau?

— Destul de serioşi, înţelegi? Oameni care îşi spală cana şi o aşează la loc după ce şi-au băut cafeaua sau care îşi verifică lichidul de frână la maşină o dată pe săptămână. Chestia drăguţă e că nu erau deloc plictisitori, cu toate astea. Doi dintre ei, Brad şi Juri, chiar s-au dat la mine.

— Cum, vrei să spui că… ţi-au cerut să te culci cu ei?

— Aşa am zis.

Am înghiţit în sec.

— Ăă… şi, ai făcut-o?

— Par a fi proastă? Singura şansă de a te culca cu primii oameni care merg pe Marte? Cine ar refuza aşa ceva?

* * *

Firebird nu era construit pentru a se reîntoarce pe Pământ, era doar o navă pentru un drum dus, plină cu echipament şi provizii. O altă navă fusese trimisă în timpul ferestrei anterioare de lansare, Phoenix, care avea şi capabilităţi de lansare şi coborâre pe Marte. Firebird ajunsese la 15 mile de Phoenix, şi pe la miezul nopţii, ora Melbourne-ului, Brad Morgan şi Svetlana Korrenov au pornit cu un robot să verifice dacă Phoenix era avariată. Televizorul arăta un con alb, turtit, care se făcea din ce în ce mai mare la orizont. Au existat câteva momente de tensiune, când cei doi astronauţi au deschis o trapă şi au pătruns înăuntru, dar, după 20 de minute de teste şi verificări, s-a dat şi verdictul că Phoenix e complet operaţională.

— Ştii că vârsta lor medie este 22 de ani, zise Julia pe când o urmărea pe Svetlana resigilând trapa.

— Chiar? Ei, bine, eu am 22 de ani şi mi-aş dori să fiu acolo.

— IQ-ul lor mediu este 170, toţi au diplome universitare şi niciunul nu a absolvit la mai mult de 19 ani. Istoricul lor medical, mergând până la bunici, e zero în ceea ce priveşte cancerul şi bolile mintale, iar bunicii lor au trăit în jur de 91 de ani.

— Păi, îmbolnăveşte-te în spaţiu şi eşti terminat, am comentat. Au fost aleşi să rămână sănătoşi.

— Lucel şi Mei sunt amândoi medici, iar Mei e şi chirurg. Laboratorul de biologie de pe Firebird poate fi folosit ca şi clinică sau bloc operator. Echipajul ăla are o asistenţă medicală mai bună decât avem noi.

* * *

Am închis televizorul şi ne-am dus la culcare. A doua zi dimineaţă am luat micul dejun şi ne-am uitat cum forau astronauţii în suprafaţa marţiană. Cât noi dormisem, ei descoperiseră că solul era permanent îngheţat. Cei şapte exploratori aveau acum o rezervă locală de apă. Imaginea a revenit pe Firebird, unde echipajul desfăcea bagajele, fixa un cort sub presiune şi făcea curăţenie.

Atunci am hotărât că, dacă munca în gospodărie era bună pentru astronauţi, atunci era destul de bună şi pentru mine. Aşa că am spălat mai întâi farfuriile de la micul dejun, apoi m-am apucat de rufe.

— Ai ceva de spălat? am întrebat-o pe Julia, care se uita la ecranul televizorului cu o intensitate ciudată.

— Ah, mulţumesc. În rucsacul meu, compartimentul din mijloc. Ţine-ţi respiraţia când dai de şosete, le-am purtat mai mult decât e normal.

Motivul pentru care nu o să ajung probabil niciodată un foarte bun astronaut este că sunt neîndemânatic. Fac multe lucruri fără să gândesc, şi exact asta am făcut atunci când am luat rucsacul Juliei. L-am ridicat de marginea buzunarului din faţă, răsturnându-i conţinutul. Un obiect greu, în formă de unghi, având inscripţionat pe o parte cuvintele *Smith & Wesson* a căzut cu zgomot pe pardoseală. M-am îndepărtat, apoi am privit-o pe Julia, care îşi înşfăcase haina, scoţând o altă armă pe care a îndreptat-o spre mine.

— *Smith & Wesson 459*, spuse cu voce plată. 14 gloanţe, 9 mm, rază de acţiune de 40 de metri şi a fost proiectat pentru Forţele Speciale ale Statelor Unite acum vreo 30 de ani. Observi că ţeava a fost modificată astfel încât să se poată fixa amortizorul şi mai observă că la ăsta pe care-l ţin în mână piedica nu este pusă.

— Dar… unde… cum… adică…? am reuşit să bâigui, apoi am renunţat.

În toată viaţa mea, nu am fost ameninţat niciodată cu o armă adevărată. Într-un final, m-am gândit să ridic mâinile.

— Îndepărtează-te de pistolul de pe podea, ordonă ea.

— Cine eşti? am întrebat, în timp ce mergeam cu spatele.

— Mi-au luat urma într-un hotel din centru, continuă ea şi ridică cel de-al doilea pistol. Necazul lor era că se aşteptau să găsească vreun student tocilar, dar tatăl meu a fost demult în SAS, forţele alea de paraşutişti englezi, şi m-a învăţat câteva lucruri. Când primul agent din Forţele Speciale a năvălit înăuntru, eu am aruncat un cuţit de

bucătărie şi l-am lovit în ochi. A fost o lovitură norocoasă, a pătruns aproape tot cuţitul. Tipul a căzut fără zgomot, iar eu i-am luat arma. Am ieşit din cameră şi am tras şi în ajutorul său, apoi am plecat cu tot cu banii, armele şi legitimaţiile lor. Asta s-a întâmplat cu vreo două ore înainte să te cunosc pe tine.

— Dar e vorba de o crimă dublă! am zis, cu voce sugrumată. Ar fi apărut la ştiri.

— Presupun că cel de-al treilea agent era prin apropiere. Cred că a făcut curăţenie în camera respectivă. Ei nu ar trebui să aibă operaţiuni în această ţară.

— Dar de ce? am întrebat amorţit de şoc. Eşti teroristă?

— E din cauza aia, răspunse ea, arătând cu degetul în direcţia televizorului şi la imaginile luate de pe suprafaţa planetei Marte.

* * *

— E din cauza oamenilor ca tine, spuse Julia; amândoi stăteam jos, eu fiind legat acum de un scaun. Tu ai ucis imboldul de a merge în spaţiu.

— Eu?! am exclamat puţin mai încrezător acum, pentru că nu mai reprezentam o ameninţare. Eu lucrez în robotică şi Inteligenţă Artificială. Cea mai mare parte din explorările spaţiale moderne se bazează pe ceea ce fac oamenii ca mine.

— Ştiu. Vreo două duzini de roboţi de pe Lună, controlaţi de la distanţă şi alte duzini de roboţi împrăştiaţi prin sistemul solar. Oamenii nu s-au mai întors pe Lună din 1972, deoarece controlul de la distanţă face ca explorările să fie mai ieftine.

Se părea că nu era momentul să-i spun că, demult, am teleghidat un robot lunar timp de zece minute. Acele minute au reprezentat premiul întâi la un concurs de robotică pe care îl câştigasem.

— Şi? Noi tot facem explorări, iar acesta e cel mai important lucru.

— *Noi* trebuie să mergem în spaţiu, pentru că *trebuie* să locuim acolo! zise cu fermitate, având o sclipire periculoasă

în priviri. Eu m-am antrenat ca astronaut pentru European Space Agency, de fapt sunt încă pe lista celor care vor vizita Staţia Spaţială Internaţională. Cu toate acestea, am să renunţ pentru ceva mai bun.

— Tu, astronaut? am întrebat surprins. Nu eşti suficient de în vârstă.

— Am 31 de ani, dar mă păstrez în formă şi fac cea mai mare parte din mişcare în sălile de gimnastică. Lumina soarelui îmbătrâneşte pielea destul de repede. Şi mai am şi o figură de fetiţă. Oamenii nu mă iau în serios. Mare greşeală.

— Eu te iau foarte în serios, am asigurat-o.

— Foarte înţelept din partea ta.

Se făcuse duminică noapte, iar canalul despre Marte încă transmitea. Ecranul înfăţişa un cilindru aşezat pe nisipul roşu. Înăuntrul lui erau o mie de ovule umane fertilizate, puse în azot lichid. O mie de cupluri bogate plătiseră zece milioane de dolari fiecare pentru ca ovulul lor fertilizat să fie dus pe Marte. Ideea era ca, după întoarcerea din această expediţie, embrionii să fie implantaţi şi aduşi până la termen. O mie de părinţi ar avea atunci câte un copil care să fi fost deja pe Marte. Banii obţinuţi au ajutat proiectul să supravieţuiască suficient de mult încât să fie lansat Firebird.

— Trebuia să se organizeze o loterie, dar viitoarele cupluri au fost în secret cercetate să nu existe cazuri de cancer sau demenţă în istoricul lor familial, iar ei înşişi aveau un IQ foarte mare. Şi aşa s-au măsluit extragerile.

— Nu înţeleg, am recunoscut eu.

— Expediţia nu se va întoarce niciodată.

Nu era nimic de adăugat la o afirmaţie de acest gen. În orice caz, nimic care să conteze. Am hotărât să tac. Pe ecran se întindeau panouri solare, iar câteva mostre de apă îngheţată erau introduse într-un separator electrocatalitic. Cu oxigenul şi hidrogenul din apă, expediţia ar avea aer de respirat şi combustibil de ars. Dioxidul de carbon din atmosferă ar furniza carbonul şi cu carbon, hidrogen şi oxigen se pot sintetiza eficient cantităţi nelimitate de

plastic. Un reporter demonstra faptul că expediţia făcea multă muncă pentru posibilele colonii spaţiale viitoare. Unităţi mici, robotizate vor fi lăsate în funcţiune când expediţia va pleca, pentru a monitoriza cât va rezista echipamentul fără să fie întreţinut.

— Gândeşte-te doar la ce se află la bordul lui Phoenix în faza de ascensiune, continuă Julia şi verifică muniţia din cele două spaţii libere ale încărcătorului. Spune-mi, ce crezi *tu* că se află la bord?

— Ah, poate că nu e nimic la bord decât provizii şi echipament, m-am aventurat, bâjbâind după o conspiraţie. Dacă nu s-a vrut ca exploratorii să se întoarcă, atunci asta se află acolo.

— Greşit. Phoenix are o navetă pe deplin funcţională, capabilă să aducă şapte oameni înapoi pe Pământ. Funcţionează cu rachete cu combustibil solid, care este bogat în nitraţi. Sunt câteva duzini de tone de azot gata de colectat, iar odată cu azotul vine şi agricultura. Svetlana ar putea cu uşurinţă să crească o plantă de conversie şi, reciclând cu atenţie nitraţii, să cultive plante care să hrănească zeci de oameni timp de un secol sau chiar mai mult.

Pe lângă ovulele îngheţate, au mai supravieţuit călătoriei spre Marte trei hamsteri femele şi cinci găini de Bantam. Carol Connel urma să experimenteze creşterea animalelor în condiţiile unei colonii marţiene. În orice caz, dacă cineva privea expediţia prin filtrul paranoic al Juliei, arăta într-adevăr destul de alarmant. Experimentele puteau să ajute la susţinerea coloniştilor pe o perioadă nedeterminată. Ei aveau chiar acces la destulă diversitate genetică, încât să fixeze o mlădiţă viabilă a rasei umane.

— Prin urmare, exploratorii sunt pregătiţi să rămână acolo definitiv, am exprimat eu concluzia, strângându-mi puternic mâinile. Când vor face următoarea mişcare?

— Nu o vor face, zise Julia. Nu au nici cea mai mică idee despre ce se va întâmpla.

— Vrei să spui că naveta pentru întoarcere este sabotată?

— Nu. Ar trebui să funcţioneze perfect.

— Atunci?

— E o conspiraţie mică, pusă la cale de câţiva oameni foarte devotaţi. Din nefericire, unul dintre ei are gura mare. *Avea* este, de fapt, cuvântul corect.

* * *

Luni am anunţat la universitate că sunt bolnav, iar în timp ce vorbeam la telefon, arma Juliei era lipită de fruntea mea. După aceea, şi-a ars în şemineul meu haina veche, blugii şi pantofii, apoi s-a schimbat cu hainele pe care le cumpărase din piaţă. A ars şi tot gunoiul care ar fi putut fi asociat cu persoana ei. M-am uitat bine la ce avea în rucsac. Erau nişte mănuşi din piele şi din cauciuc, un laptop, câteva CD-uri codate, trei paşapoarte, destul de mulţi bani americani, europeni şi australieni, cinci perechi de ochelari de soare. Mai era nişte vopsea de păr, loţiune pentru bronzat, un scaner radio, precum şi alte câteva dispozitive electronice pe care nu le-am putut identifica.

— Eşti bine pregătită pentru fugă, am observat eu.

— Toţi cei ca mine s-au evaporat, zise încet. Au dispărut împreună, în aceeaşi noapte. Cu toate acestea, am avut ceva bănuieli şi înainte. Tata întotdeauna a spus că dacă trebuie vreodată să păşesc în afara legii, atunci să o fac cu capul limpede. Mi-am fabricat o nouă identitate şi, sub această nouă identitate, am dormit în alt apartament. În fiecare dimineaţă dădeam telefon la doi dintre ceilalţi tipi, ca să mă asigur că mai erau acolo. Într-o dimineaţă, nu am primit niciun răspuns. Am început să fug, când am văzut titlurile: CINCI PERSOANE AU FOST OMORÂTE ÎNTR-UN ACCIDENT ÎNGROZITOR PE AUTOSTRADĂ.

— Cred că plănuiai ceva cu adevărat rău, din moment ce Guvernul a trebuit să facă asta.

— Era vorba de trilioane de dolari. Suficient pentru a trimite sute de oameni pe Marte, şi să mai rămână şi pentru o expediţie pe lunile joviene. Destul cu vorba. Unde e cutia ta cu scule şi fierul de lipit?

— Ăă… ce te face să crezi că…

— Lucrezi în robotică şi sunt stropi mici de la lipit pe masa din bucătărie.

— În cămară, raftul de sus.

Purta mănuşi negre din piele ori de câte ori ieşea afară, dar acum şi le puse pe cele din latex. O urmăream cum îşi ştergea amprentele de pe tot ce atinsese de-a lungul weekend-ului.

— Nu poţi să le ştergi pe toate, am spus plin de speranţe.

— Crezi? Am fost foarte atentă la ce am atins când nu purtam mănuşi.

— Deci, ai de gând să mă ucizi şi să nu laşi nicio urmă? am întrebat resemnat.

— Nu, elimin orice urmă de-a mea din casa ta, ca să nu se facă nicio legătură între noi. Curând, voi fi o persoană mult prea rea ca să fie cineva asociat cu mine.

Probabil ghicise la ce mă gândeam.

— Da, chiar mai rea decât acum. Mult mai rea.

Chestia pe care o asamblase pe masa din bucătărie nu semăna cu o bombă. A sudat 30 de baterii împreună, apoi a împachetat sursa de energie într-o cutie de carton şi a sigilat-o cu bandă de lipit. Folosea pistolul de lipit într-un mod mai degrabă competent decât expert. Altcineva construise probabil modulele pe care le asambla. Când a terminat, a golit două cutii de şerveţele şi a împachetat bateriile şi componentele în ele. Şerveţelele au fost aruncate în foc.

— Dacă ai fi fost vreun tocilar fără niciun echipament tehnic, aş fi fost terminată, spuse în timp ce lucra.

— Ce faci acolo? am întrebat, iar ea începuse să lucreze la o colecţie de tuburi şi fire de aluminiu. Pare o antenă direcţională.

— Marfă de vârf, răspunse ea.

— Pentru ce este?

— Să trimit un mesaj.

— Către cine?

— Către ce. Există un satelit industrial foarte mare numit Sunflower, pe orbita inferioară a Pământului. Are un

defect mic la soft-ul de control deoarece, din motive de economie, s-a făcut de mântuială în timpul proiectării. A fost foarte periculos. Orice organizaţie teroristă care avea acces la un tehnician competent, un programator priceput şi vreo cinci mii de dolari băgaţi în aparatură electronică, putea să facă Sunflower să aterizeze în New York, Londra sau chiar Melbourne. Noi am lucrat la o mult mai bună întrebuinţare a lui… dar unul dintre colegii mei conspiratori a intrat în panică şi le-a spus directorilor companiei. Ei au hotărât, evident, că era mai economic să nu facă nimic, în loc să trimită doi astronauţi pe Sunflower să monteze câteva chestii pentru siguranţă. Era mica problemă legată de un grup de terorişti amatori care ştiau deja secretul, dar şi uciderea noastră a avut raţiunile ei economice. Nu ai nicio idee cât urăsc eu expresia *raţiuni economice*, ştii că sunt o visătoare.

— Şi eu, am adăugat ca un automat.

— Ah, dar spre deosebire de visători ca tine, eu cred în vise ce devin realitate.

— Şi eu, dacă mi se dă o şansă!

— Dar eu *fac* şansa.

Umerii mi se încovoiau, fiind forţat să accept că ea avea dreptate. L-aş fi sfătuit pe Cezar să nu traverseze Rubiconul, aş fi sugerat ca Alexandru să aibă mai multă răbdare cu Nodul Gordian şi probabil că le-aş fi spus fraţilor Wright să folosească întreaga lor energie creatoare pentru a proiecta o bicicletă mai bună, în loc să umble de colo-colo cu planoarele. Să dai o şansă… eu nu aş accepta-o.

— Câţi vor muri? am întrebat, cu resemnarea unuia care nu se aştepta să supravieţuiască până în zori.

— Niciunul, cu puţin noroc.

— Niciunul?

— Niciunul.

— Dar tu ai ucis deja.

— Eram în legitimă apărare. Visul meu are un preţ foarte mare şi va trebui ca toţi să dea o mână de ajutor. Pot să plătesc partea mea, pot să îndrăznesc, pot să îmi pese?

Să-mi las visul să moară? Sărman vis, îl ştiam atât de bine…

Deodată, deveni o cu totul altă persoană: mai blândă, mai ciudată. A făcut nişte teste cu antena, apoi a dezasamblat-o şi a pus totul în rucsac.

— Pleci, aşadar?

— Da. Voi pleca în linişte, pândind vânătorii şi spionii.

— Cât timp mai am?

— Poftim?

— De trăit?

— Cât timp mai are fiecare dintre noi? O oră, o lună, o şansă de a vedea prima rază de lumină a secolului al XXII-lea prin fereastra vreunui sanatoriu? Eu voi pleca în câteva minute şi te las pe tine dezlegat. Ai putea încerca să chemi Poliţia, dar ce dovezi ai că exist? Nici măcar nu ştii ce planuri am.

* * *

Am fost dezlegat odată cu venirea nopţii, şi cu pistolul apăsându-mă în stomac, m-a sărutat uşor pe frunte.

— Îndrăzneşte să visezi şi nu-ţi lăsa visurile corodate de acidul surplusului bugetar de care are nevoie Guvernul ca să câştige alegerile, spuse în timp ce-şi lua rucsacul. Alocarea fondurilor pentru explorarea spaţială este întotdeauna mielul de sacrificiu hrănit cu astfel de surplus, continuă ea şi deschise uşa. Şi acum, eu am ieşit din viaţa ta.

Nici nu i-am auzit paşii pe scări. Avea dreptate, într-un fel. Ce puteam eu să fac? Cine m-ar crede? Lucrul de care nu şi-a dat ea seama a fost că ştiam cine era, chiar dacă nu îi ştiam numele. Văzusem titlurile care anunţau moartea prietenilor ei şi, cu toate că sunt accidente îngrozitoare pe drumurile şi autostrăzile lumii în fiecare zi, acela care se referea la prietenii ei a apărut şi pe ecranul computerului meu. Era pe adresa de web a Societăţii Interplanetare Britanice, iar eu, din întâmplare, eram membru SIB:

CINCI MEMBRI INCINERAŢI ÎNTR-UN ACCIDENT GROAZNIC CU O AUTOCISTERNĂ.

M-am conectat la reţea şi am verificat din nou site-ul SIB. Ştirea era veche de o săptămână, dar sub imaginea unei maşini incinerate se aflau cinci poze. Lissy Galbraith avea faţa Juliei, dar mie tot la numele de Julia îmi era gândul. Am citit paragraful cu biografia ei. *În momentul morţii, Lissy era inginer senior de sistem la birourile UK ale Industriilor Orbitale Sunflower din Chicago*. Desigur că ei au aflat că a dispărut de acasă, dar poate că unul dintre colegii ei se culca cu o fată. Au presupus doar că e Julia şi nu au descoperit greşeala decât când era prea târziu. Ce planuri avea oare? Nicio viaţă nu se va pierde prin conspiraţia ei, aşa a spus…

Atunci am înţeles! Expediţia spre Marte, o fabrică orbitală, viitorul neclar al explorării spaţiale, şi trilioane de dolari pierduţi – totul se lega! Ameţit de la şoc, am deschis uşa de la micul meu balcon şi am ieşit afară, în aerul proaspăt. Julia era la mile depărtare de acum, probabil într-o maşină furată, eram sigur de asta. Am observat deodată că o maşină foarte specială dispăruse de pe stradă. Un coleg de-al meu locuia în apropiere, dar era plecat în străinătate, ca de obicei. Maşina lui fusese parcată sub un eucalipt, dar acum dispăruse. Julia ar fi luat o astfel de maşină. Era plină de frunze şi găinaţ de pasăre şi arăta de parcă nu i-ar fi simţit nimeni lipsa o bună bucată de vreme. Am intrat în casă, am deschis televizorul, m-am aşezat şi m-am holbat la imaginile astronauţilor care se pregăteau să înceapă o nouă zi de muncă pe Marte. Am ridicat receptorul telefonului, am observat că avea ton, am format numărul de la Poliţie şi Serviciile de Urgenţă, apoi am luat o decizie în grabă şi am trântit receptorul în furcă. Am adormit imediat pe scaun.

* * *

În dimineaţa următoare, nu a apărut nimic la ştiri despre împuşcături sau cadavre. Am mers la universitate, am lucrat puţin la proiectul de cercetare, la prânz am făcut jogging, apoi m-am dus acasă şi m-am uitat la televizor la imaginile de pe Marte. Totul revenise la normal, cu excepţia

câtorva prezervative lipsă dintr-un pachet din baia mea şi o nouă mică urmă de sudură, în formă de stea cu opt colţuri, pe masa de bucătărie. Am îndepărtat urma de pe suprafaţa mesei cu o lamă şi am ţinut-o între degete. Pentru mine, era singura dovadă palpabilă că Julia exista. Am făcut şi nişte calcule legate de rafinăria orbitală Sunflower, apoi m-am asigurat că o căutam ori de câte ori trecea pe deasupra oraşului Melbourne.

Nu am văzut când a explodat Sunflower. Am văzut doar, în a treia seară după plecarea Juliei, o cometă mare, argintie, îndreptându-se spre sud, fiecare fragment având o viteză de peste 17 mii de mile pe oră. Chiar când o urmăream, norul ce o înconjura s-a lovit de ceva ce i-a intersectat orbita. S-a văzut un fulger, o explozie de scântei, apoi alte fulgere. Am privit până când norul a ieşit din raza vizuală, am intrat în casă şi am deschis televizorul.

Era numită *cascada*. Sunflower fusese umplută până la refuz cu nisip rafinat pentru procesarea la zero G şi explodase deasupra nordului Australiei. Satelitul gigantic se deplasa pe orbită la o înclinaţie de 45 de grade faţă de ecuator şi avea o greutate de 60 de tone fără încărcătură. Cuvântul cheie era *fără*. Sunflower nu era, cu siguranţă, fără încărcătură la momentul exploziei, avea de fapt la bord o încărcătură de nisip rafinat de patru ori greutatea proprie. Avea şi panouri solare enorme, ca să alimenteze cu energie procesarea nisipului în produse pe bază de siliciu.

Am urmărit totul la micul meu televizor, fără să dorm deloc în noaptea aceea. Fiecare satelit, fiecare parte a rachetelor, fiecare bucată de gunoi spaţial distrus de cascadă, se transforma într-o nouă cascadă. Curând, se puteau vedea mai multe fragmente decât stele, iar marginile cascadei se întindeau spre alte orbite şi latitudini. Procesul a fost destul de lent pentru ca Staţia Spaţială Internaţională să fie evacuată. Cea mai mare parte a nopţii, întreaga mass-media se concentra asupra astronauţilor de pe cele două orbite de evacuare. Rachetele retro-propulsoare au fost pornite de îndată ce nava şi echipajul se îndepărtaseră de staţie, fără să se gândească cineva la

locul unde vor ateriza. Orice loc de pe Pământ era mai sigur decât orice orbită din apropierea Pământului. Astfel, cascada nu a făcut nicio victimă, şi până dimineaţă a devenit o imensă perdea de particule fine, fiecare având inerţia unei maşini împinse de pe acoperişul casei.

Atenţia mass-media şi interesul publicului s-au îndreptat acum asupra astronauţilor de pe Marte, cei şapte oameni izolaţi la zeci de milioane de mile depărtare. Doi americani, doi ruşi şi câte unul din Japonia, China şi Franţa. Nu se aflau în pericol imediat, deoarece ameninţarea cascadei era limitată la tot ce ţinea de orbitele din apropierea Pământului. Am fost asiguraţi că cei de pe Marte aveau atât stocuri, cât şi noi rezerve ca să reziste de două ori mai mult decât timpul planificat al expediţiei. Problema era că naveta de întoarcere va găsi spaţiul din apropierea Pământului mai periculos decât câmpul de luptă cel mai aprins din întreaga istorie. După cum a spus un expert, cineva ar avea şanse mai mari să scape cu viaţă dacă ar face jogging în timpul Bătăliei de pe Somme.

Era prezentat un interviu cu astronauţii de pe Marte, structurat atât cât se poate de bine, având în vedere depărtarea şi întârzierile cauzate de viteza luminii. În mod inevitabil, a fost pusă acea veche întrebare a jurnaliştilor: cum vă simţiţi?

— Ca şi cum ai fi diagnosticat cu o boală şi ai mai avea de trăit cinci ani, răspunse Carol la întrebarea venită dintr-o altă lume, cu câteva minute mai devreme.

— Cinci ani îţi permit să trăieşti cu multă intensitate şi îţi dau speranţa că ştiinţa poate veni cu noutăţi în această perioadă.

Svetlana era mult mai optimistă.

— Dacă am rezista cinci ani, eu aş putea furniza materia primă ca să rezistăm până murim de bătrâneţe, adăugă ea confidenţial.

— Cum vă veţi descurca cu despărţirea timp de cinci ani, sau poate pentru totdeauna, de cei dragi? s-a auzit următoarea întrebare.

A răspuns Brad, pilotul şi liderul dinamic, dar cu sânge rece.

— Am fost atent analizaţi în ceea ce priveşte stabilitatea emoţională, inteligenţa şi starea bună de sănătate, zise el, părând a fi mulţumit. Şi niciunul dintre noi nu are pe Pământ relaţii prea apropiate. Chiar acum, este suspendată toată munca de explorare, iar noi facem aprecieri asupra modului în care putem extinde rezervele noastre pentru supravieţuire. Am putea să reciclăm chiar mai mult decât a fost planificat şi suntem stăpânii unei planete întregi, iar aici nu există nicio taxă.

* * *

Distrugerea lui Sunflower a fost un accident, potrivit afirmaţiilor celor de la Industriile Orbitale Sunflower. Deşi având o şansă de una la un milion, desprinderea siguranţei de la soft-ul de control a permis apariţia unui curent care a supraîncărcat bobinele cuptorului electric, făcându-l să explodeze. Fragmentele fierbinţi de bobină şi plasmă uscată au crestat interiorul lui Sunflower şi au lovit rezervorul de combustibil. Desigur, eu ştiam că explozia a fost declanşată de un semnal radio transmis din Australia, dar nu eram aşa de prost să spun cuiva.

În timp ce zilele treceau, estimările numărului de fragmente din cascadă s-au ridicat la sute de milioane, la bilioane, apoi la trilioane. După aceea, nimănui nu i-a mai păsat de niciun număr. Fragmentele erau exprimate în kilometri cubi de spaţiu. Aproximările legate de energie au rămas, totuşi, destul de colorate. Se cunoştea teoria bobului de nisip având energia unei bile de popice lăsată să cadă de pe acoperişul unui bloc de birouri, precum şi cea a unui ceas de mână care a lovit cu forţa unui camion ce accelera pe autostradă.

Am urmărit spectacolul de lumini de pe cer creat de fragmentele ce ardeau în atmosferă, şi resturile de pe orbită strălucind pe fundalul cerului de dimineaţă sau seară. În mai puţin de cinci zile, nu mai era niciun satelit operaţional mai jos de orbita geostaţionară – toţi au fost

zdrobiţi sau sfărâmaţi de fragmentele de mărimea unei mingi care loveau cu puterea ghiulelelor de tun. Fiecare satelit distrus producea alte fragmente pe noi orbite. Distrugerea staţiei spaţiale era o frumoasă inflorescenţă de scântei strălucitoare, şi era descrisă ca cea mai urmărită şi cea mai scumpă distracţie din întreaga istorie. Toate companiile care depindeau de sateliţi au dat faliment, dar majoritatea oamenilor au învăţat curând să se descurce şi fără serviciile lor.

Proiectul Firebird avea aceeaşi soartă ca Proiectul Apollo – un gest pripit care să arate că putem ajunge pe Marte, dar fără nicio urmare. Firebird a prins viaţă într-o perioadă de prosperitate, dar până a fi gata de lansare, timpurile se schimbaseră. Expediţia şi-a urmat cursul doar pentru că fuseseră cheltuiţi deja atât de mulţi bani, iar anularea ei ar fi însemnat chiar o mai mare risipă.

* * *

Acum, umanitatea a fost separată de spaţiu timp de zece ani, totuşi Marte este explorat şi colonizat încă, având o populaţie de două duzini de oameni. Colonia este prosperă, într-un mod frugal, desigur, şi experienţa celor de pe Pământ curge prin legăturile radio ori de câte ori este nevoie de ajutor. E adevărat, costul s-a ridicat la sute de trilioane de dolari în sateliţi şi servicii pierdute, iar umanitatea a fost privată de călătoria spaţială timp de secole, de resturile exploziei strălucitoare pe care aş fi putut să o opresc, dar nu am făcut-o. De fiecare dată când privesc cerul nopţii mă simt vinovat, dar, dacă s-ar da timpul înapoi, tot nu aş raporta furtul unei anumite maşini.

Canalul de pe Marte funcţionează încă, transmiţând imagini de la noua frontieră în casele noastre, noapte de noapte. Au fost construite ferme sub serele din plasticul obţinut din rafinăria de hidrocarbon a Svetlanei, iar Baza Firebird a devenit un mic sat cu corturi sub presiune şi tuneluri pentru deplasare. S-a găsit viaţă microscopică şi a fost studiată în resorturi încălzite de resturi radioactive, au fost descoperite peşteri în care putea locui o colonie de mii

de oameni, şi există pe o stâncă izolată nişte semne ciudat de regulate care sunt probabil naturale… dar ar putea fi şi litere.

Deşi nu am să pot niciodată să povestesc soţiei sau fiicei mele de şapte ani, de câte ori mă uit la imaginile televizate ale coloniei de pe Marte, mă gândesc la faptul că *eu am ajutat la crearea ei*. Împreună, eu şi Julia, am forţat umanitatea să facă un pas îndrăzneţ, dar minunat. Mă gândesc adeseori la ea, apoi mângâi un punct de sudură mic, în formă de stea, prins pe un inel pe care îl port întotdeauna. M-am întrebat mereu dacă ea se gândeşte vreodată la mine.

————————————

Traducere: Mirela Oniciuc
„Cascade" by Sean McMullen

Dinozauri

Walter Jon Williams

Născut în 1953, a absolvit University of New Mexico în 1975, trăieşte în Albuquerque şi este scriitor sf cu normă întreagă. A explorat diverse stiluri de la postcyberpunk space opera la istorie alternativă şi military science fiction. Primul său roman, „Ambasador of Progress”, a apărut în 1984, urmat de „Harwired” (1986) – publicat şi la noi cu titlul „Supercablat” de editura Nemira – „Aristoi”, „Metropolitan”, „City on Fire”. Pentru „City on Fire” (1997) a câştigat premiul Hugo şi a fost nominalizat la Nebula. Cele mai recente romane din cele 26 scrise sunt „Orthodox War”, „The Sundering” şi „Conventions of War” în 2005. Este însă considerat, datorită talentului său, un maestru al short fiction, şi este unul dintre cei mai prolifici autori ai genului. A câştigat două premii Nebula pentru „Daddy’s World” şi „The Green Leopard Plague” (publicată în numărul 2 al Sci-Fi Magazin), iar pentru alte două povestiri a obţinut încă două premii Hugo. A mai fost nominalizat de 14 ori la Hugo sau Nebula pentru romanele sau povestirile sale. În acest an apare şi ultimul său roman „Implied Spaces”.

Povestirea care urmează, scrisă în 1987, a fost nominalizată la premiul Hugo, şi descrie progresele omenirii în cucerirea spaţiului şi alte domenii. Progrese care sunt prea mari, după cum spun locuitorii planetelor cucerite de oamenii care nu mai ţin seama de aceste detalii.

————————————

Sharii se agitau în lumina slabă a soarelui lor roşu. Feţe ascuţite se ridicară spre cer, adulmecară vântul slab în

căutarea unui intrus, dar mirosiră doar hidrocarburi, vegetaţie îndepărtată, blană umedă şi miros de transpiraţie cauzate de agitaţie şi frică. Cercetară cerul cu privirea lor slabă, lucind de speranţă, nelinişte şi înţelegere, dar văzură doar strălucirea slabă a stelelor. Ici şi colo se auzeau lătrături scurte şi agitate, dar Sharii fredonau în majoritatea timpului, o tânguire joasă, care povestea despre atacuri violente, distrugere, războaie îndepărtate şi acum, despre speranţa de pace.

Grupurile se mişcară spre stânga, apoi spre dreapta. Câţiva săreau în sus pe cel de-al treilea picior, căutând să zărească ceva, dar nevăzând nimic în afară de marea de capete cu urechile şi boturile îndreptate spre stele.

Deodată, un ţipăt. Urlete ascuţite şi un cor strălucit de lătrături. Grupurile se mişcară din nou.

Ceva străbătea câmpul de stele.

Nava pământeană era enormă, mai mare decât orice au văzut înainte, un satelit artificial al Pământului care cobora. Sharii au închis ochii şi s-au cutremurat de frică. Strigătele se transformară în gemete. Câţiva au sărit în sus, dezvelindu-şi dinţii şi au lătrat pentru a-şi sfida frica. Aerul mirosea a teroare, panică primară, furie.

Război! strigau unii. *Pace*! strigau alţii.

Fredonatul continuă. *Plângem, plângem*, spuneau, *ne plângem miliardele de morţi*.

Ne temem, spuneau alţii.

Fără niciun sunet, nava pământeană se apropia de ei, aruncând o umbră mare. Sharii fugiră în spate, sărind pe cel de-al treilea picior al lor.

Nava pământeană se opri în tăcere. Monoton, reflecta soarele roşu şi palid.

Sharii îşi exprimară frica şi durerea. Şi aşteptară ca oamenii să iasă.

* * *

Ăştia? Da. Ăştia. Drill, ambasadorul pământean, privi prin ecranele sale de perete la marea de Shari care se tânguia şi sărea în jurul lui. Prin mulţime un grup se mişca

cu un scop precis, îndreptându-se spre uşa închisă pneumatic, ca pentru a-i asculta instrucţiunile. Noua lui Memorie se târî neliniştită în cavitatea blindată din vârful craniului său. *Fii pregătită*, transmise el.

Genunchii îi trosniră dureros în timp ce se deplasa spre uşa de la intrare, iar sfera argintie a interpretului său se roti pe tavan deasupra lui. Pereţii se deschideau pe măsură ce el trecea, arătându-i un cer violet, clădiri îndepărtate în formă de poligon, un verde rece distant... şi aici, în apropiere, o câmpie vastă, plană, acoperită cu un strat auriu de Shari.

Ajunse la uşă şi aceasta începu să se deschidă. Drill inspiră mirosurile străine – căldură, praf şi aromă de mosc de la Shari.

Inima lui Drill tresări în piept. Visurile i se adevereau. Asta aşteptase toată viaţa.

Terci, scânci Cerebelul. Drill îi ordonă să tacă. Cerebelul protestă vag, apoi se supuse.

Drill ordonă Cerebelului să se mişte. Aerul rece străin îi atinse pielea. Sharii ţipară ascuţit, jeliră, se retraseră. Păreau o mare sălbatică, şuierătoare de urechi ascuţite şi ochi negri, cercetători. Grupul care se îndrepta spre uşa pneumatică dispăru în mişcarea generală de retragere, ca o stâncă spălată de un curent slab. Sub picioarele lui Drill era vegetaţie moale. Translatorul lui pluti în aer înaintea lui. Mintea i se aprinse de uimire, dar Cerebelul îl ţinu în mişcare.

Sharii se retraseră, gemând.

Drill măsura optsprezece picioare înălţime, când stătea pe picioarele sale ca nişte piloni, fiecare cu o labă a piciorului înclinată, cu talpă bătătorită şi unghii remanente. Pielea îi era neagră ca abanosul şi purta un veşmânt cu falduri peste trupul său gol imens. Bărbăţia i se legăna liber când se mişca. Pe când păşea prin spaţiul lăsat liber era conştient de faptul că era produsul final a nouă milioane de ani de evoluţie umană, care îşi manifesta existenţa acum prin expansiune, diversificare şi perfecţiune.

Se uită în jos la micii Shari, cu pielea lor albă şi blana aurie, la picioarele lor tripode ciudate şi ţepene, cu boturile ridicate spre el, cu admiraţie amestecată cu groază.

Dacă specia voastră supravieţuieşte, gândi el milostiv, *veţi putea arăta ca mine în câteva milioane de ani*.

* * *

Grupul de Shari care înaintase cu greu prin mulţime fu dintr-odată expus, când mulţimea se retrase din jurul lui. Pe laterală erau câţiva Shari care ţineau nişte bastoane – arme, probabil – în mâinile lor mici şi dibace. În mijlocul acestora era un grup de Shari ce purtau panglici decorative de care erau prinse plăcuţe metalice. *Insigne de rang*, spuse Memoria. *Ignoră*.

Umbra translatorului se roti spre ei când Drill se apropie. Elemente geometrice metalice se ridicară din grup şi planau în aer deasupra lor.

Aparate de înregistrare, spuse Memoria. *Similarităţi artificiale cu mine. Sau posibil dispozitive de securitate. Nu lua în seamă*.

Drill se apropie de grup, grăbindu-şi instrucţiunile către Cerebel şi intrând în cele din urmă în Sincronizare Zen. Asta îl făcea pe Cerebel mai flămând, dar diminua riscul de accidente.

Sharii care purtau bastoane s-au retras. Din mulţime se ridică o tânguire, când unul dintre Shari păşi spre Drill. Panglicile care îi cădeau până pe umerii arcuiţi nu îi acopereau cele patru mamele. Ochii slabi îi erau acoperiţi cu baloane de plastic transparente.

Aflat în Sincronizare Zen cu Memoria şi Cerebelul, Drill păşi agale şi-şi ridică mâinile într-un salut prietenesc. Sharul tresări la gestul expansiv.

— Eu sunt Ambasadorul Drill, spuse. Sunt om.

Sharul se uită la el. Nasul i se încreţi pe măsură ce asculta vocea puternică a translatorului. Răspunsul fu o succesiune de sunete ascuţite, scoase din gât, cumva neplăcute. Drill ascultă vocea translatorului său.

— Eu sunt Preşedinta Gram al Asociaţiei de Socializare a Sharilor cu Celelalte Popoare şi Planete.

Cel puţin aşa a ieşit în traducere. Memoria începu să-i dea lui Drill referinţe despre cuvântul „popor”.

— Fiţi binevenit pe planeta noastră, Ambasador Drill.

— Mulţumesc, Preşedintă Gram, spuse Drill. Începem negocierile de pace acum?

Urechile Preşedintei Gram împunseră înainte, apoi în spate. După o pauză, dinspre cercul mare de Shari veni un torent nebun de huiduieli. Sunetul nemaipomenit îl învălui pe Drill precum valurile unei mări nebune.

Sunt de acord cu ideea ta, spuse Memoria.

Asta m-am gândit şi eu că înseamnă, spuse Drill. *Crezi că ne vom înţelege*?

Memoria nu răspunse, dar în schimb se mută într-o poziţie mai confortabilă în partea din spate a craniului lui Drill. Menirea ei era să furnizeze fapte, nu să tragă concluzii.

— Dacă vreţi să veniţi în Nava mea, spuse Drill, putem începe.

— Acolo îi vom întâlni pe ceilalţi membri ai delegaţiei voastre?

Drill se uită în jos la Shar. Blana de pe umeri i se ridica în smocuri ciudate. Se părea că făcea eforturi susţinute pentru a se calma.

— Nu mai există alţi membri, spuse Drill. Doar eu.

Îl dureau genunchii. Privi cum ceilalţi membri ai grupului de Shari îşi aruncau priviri scurte unul altuia.

— Fără secretari? Fără asistenţi? întrebă Preşedinta.

— Fără, spuse Drill. Niciunul. Eu sunt singura minte raţională de pe Navă. Începem?

Mănâncă! *Mănâncă*! spuse Cerebelul. Drill îi ordonă să tacă. Stomacul lui protestă.

— Poate, spuse Preşedinta Gram, privind la imensitatea navei pământene, ar fi mai bine să începem peste câteva ore. Ar trebui să vorbesc mulţimii. Doriţi să ascultaţi?

Nu este nevoie, spuse Memoria. *Voi monitoriza eu*.

— Mulţumesc, nu, spuse Drill. Mă voi întoarce pe Navă pentru hrană şi sex. Daţi-mi de ştire când sunteţi pregătiţi. Vă rog să vă aduceţi cu voi orice mobilă vă este necesară pentru confort. Nu cred că mobila mea vă este potrivită, deşi vom putea că clonăm ceva mai târziu.

Toate urechile Sharilor împunseră înainte. Drill intră în Sincronizare Zen, îşi întoarse corpul imens şi începu să accelereze spre uşa pneumatică. Sunetul mulţimii din spatele lui semăna cu murmurul vântului prin copaci.

Pace, gândi el mai târziu, pe când îşi hrănea stomacul nemulţumit cu piure de boabe. *E un lucru simplu. Cât timp poate dura pentru a o realiza*?

Mult, spuse Memoria. *Foarte mult*.

Gândul îl deranjă. El credea că prima întâlnire decursese bine.

După masă, când făcu sex, nu a fost prea bine.

* * *

Memoria monitorizase evenimentele din afara Navei şi, când Drill a terminat de făcut sex, Memoria i-a arătat evenimentele din exterior. *Au transmis asta la întreaga populaţie*, spuse Memoria.

Preşedintele Gram se urcase pe o formă de relief mai înaltă şi vorbise o vreme. Drill găsi cuvântarea ei interesantă – era ritmică şi incantorială, cu ridicări şi coborâri de ton şi amplitudine, depinzând mult de repetiţie şi melodie. Mulţimea participase, venind în întâmpinare ca răspuns la declaraţiile şi întrebările ei, cu lătrături excitate şi gemete joase, şi câteodată bâlbâindu-se confuzi, când ea le spuse o ghicitoare. Memoria prezentă doar punctele esenţiale ale cuvântării. „*Atacatori… necunoscuţi… au murit miliarde… pregătirile au avansat… suntem gata să ne apărăm… ofertă de pace… speranţă în întuneric… necunoscut… dispuşi să ne asumăm riscul… pace… pace… miros al speranţei… pace*.” La sfârşit ceilalţi Shari cântau toţi în cor „Pace! Pace!”, în timp ce Preşedinta Gram sărea în sus pe piciorul ei ţeapăn din spate.

Sună drăguţ, gândi Drill. *Dar de ce continuă să facă asta*?

Răspunsul Memoriei a fost rapid.

Ţine cont că Sharii sunt o specie generalizată şi socială, spuse. Puterea Preşedintei Gram şi abilitatea ei de a negocia derivă din gradul de suport din partea poporului. În acţiuni de asemenea importanţă, ea trebuie să se explice şi să-şi explice acţiunile către populaţie, pentru a le menţine entuziasmul faţă de politica ei de conducere.

Primitiv, gândi Drill.

Aşa este.

De ce nu o lasă să-şi vadă de treburi? întrebă Drill.

Nu a existat niciun răspuns.

* * *

După un schimb de semnale, grupul Sharilor se adună la uşă. Câţiva Shari fuseseră mobilizaţi să care mese şi taburete. Drill trimise o Broască să-i însoţească pe Shari de la uşă până la locul unde aştepta el. Broasca îi întâmpină după ce intrară, se întoarse şi sări înainte prin coridoarele aerisite şi sinuoase ale Navei. Fusese antrenată să repete *Urmaţi-mă, urmaţi-mă* în limba Sharilor.

Drill aştepta într-o poziţie semi-culcată pe un Slab. Slab-ul era o subspecie organică folosită drept piesă de mobilier, cu un creier idiot, capabil să răspundă la comenzile oamenilor. Sharii intrară precauţi, ochii lor slabi lăcrimând în lumina puternică.

— Bine aţi venit, onorabilă Preşedintă, spuse Drill. Sus, Slab. Slab începu să se mişte pentru a-l pune pe Drill pe picioare. Sharii aduceau mese şi taburete în camera vastă.

Broasca sărea în cercuri, făcând un zgomot umed la fiecare aterizare. Spunea „Urmaţi-mă, urmaţi-mă”.

Membrii delegaţiei de Shari care purtau embleme de rang stăteau la un loc, în timp ce cărăuşii de mobilă zoreau în jurul lor. Drill observă, pe când Slab-ul îl punea pe picioare, că îşi increţeau nasurile. Se întreba ce însemna asta.

Genunchii îi trosniră când stătu în poziţie dreaptă.

— Vă rog să vă faceţi confortabili, spuse. Broasca îi va conduce pe muncitorii voştri la uşă.

— Excelenţa Voastră se opune înregistrării mecanice a discuţiilor? întrebă Preşedinta Gram. Îşi ţinea umbră la ochi cu mâna.

— Deloc. Pe când un număr de dispozitive se ridicară în aer deasupra grupului, Drill se întreba dacă era posibil să le dea Sharilor Memorii detaşabile. Poate că bio-inginerii pământeni ar putea adapta Memoriile la fiziologia Sharilor. Îi ceru Memoriei să noteze această întrebare, pentru a o aduce în discuţie mai târziu.

— Urmaţi-mă, urmaţi-mă, spuse Broasca. Muncitorii care căraseră mobila începură să urmeze Broasca săltăreaţă afară din cameră.

— Excelenţa Voastră, spuse Preşedinta Gram, îmi daţi voie să vi-i prezint pe ceilalţi membri ai delegaţiei mele?

Erau şase în total, cu titluri, precum Secretarul pentru Vorbirea Sacadată şi Directorul Executiv pentru Coerenţă Externă. Mai era de asemenea un Ministru pentru Propagarea de Minciuni Convingătoare, a cărui funcţie Drill suspecta că era cumva tradusă greşit, şi un Secretar-General Omolog pentru Eradicarea prin Genocid a Atacatorilor Străini, la care Drill se uită cu ceva mai mult interes. Secretarul-General Omolog se numea Vang şi era scund chiar şi pentru un Shar. Părea că-şi încreţea nasul mai mult decât ceilalţi. Directorul Special pentru Coerenţă Externă, al cărui nume era Cup, părea un pic tărcat, cu porţiuni de piele albă care se vedeau prin blana aurie ce îi acoperea umerii, braţele şi capul.

El e mai în vârstă, spuse Memoria.

Aşa mă gândeam şi eu.

— Jos, Slab, spuse Drill. Se sprijini de creatură şi începu să se mişte pentru a găsi o poziţie mai relaxată.

Se uită la Shari şi zâmbi. Blana de pe umeri şi gât li se zburlise.

— Facem pace acum? întrebă el.

— Am vrea să clarificăm ceva ce aţi spus mai devreme, spuse Preşedinta Gram. Aţi spus că sunteţi singura, ah,

entitate raţională de pe navă. Că sunteţi unicul membru al delegaţiei oamenilor. S-a tradus corect?

— Păi, da, spuse Drill. De ce să fie necesar mai mult decât un diplomat?

Sharii se uitară unii la alţii. Directorul Special pentru Coerenţă Externă vorbi precaut.

— Nu va fi nevoie să vă consultaţi cu superiorii dumneavoastră? Aveţi autoritate deplină din partea conducerii dumneavoastră?

Drill privi la ei.

— Noi, oamenii, nu avem o conducere, desigur, spuse el. Dar eu sunt un diplomat cu Memoria şi pregătirea corespunzătoare. Nu văd să existe vreo problemă.

— Vă rog, faceţi-mă să înţeleg, Excelenţă, spuse Cup. El se apleca în faţă, cu ochii lăcrimând. Sunt mai în vârstă şi poate înţeleg mai greu situaţia. Dar, dacă nu aveţi o conducere, cine v-a acreditat pentru această misiune?

— Sunt un diplomat. Aceasta este specialitatea mea. Nu este necesară nicio acreditare. Rasa umană va accepta decizia mea în orice problemă a negocierii, aşa cum va accepta decizia oricărui specialist în aria sa de expertiză.

— Dar de ce dumneavoastră, ca individ?

Drill dădu din umeri.

— Făceam parte din cea mai apropiată enclavă diplomatică şi eram individul fără altă misiune în acel moment. Se uită pe rând la fiecare membru al delegaţiei. Sunt foarte fericit că am această şansă, stimaţi delegaţi, spuse el. Marea majoritate a diplomaţilor umani nu au niciodată şansa să vorbească cu alte specii. De obicei mediem conflicte de interes între grupuri de oameni cu specialităţi diferite.

— Dar specia umană va respecta deciziile dumneavoastră?

— Bineînţeles. Drill era surprins de insistenţa Sharilor. De ce să nu o facă?

Cup se aşeză la loc, în scaun. Urechile îi erau lăsate în jos. Fu o linişte scurtă.

— Noi am pregătit o declaraţie de început, spuse Preşedinta Gram. Aş vrea să o introduc în înregistrarea noastră, dacă îmi permiteţi. Sau Excelenţa Voastră doreşte să înceapă primul?

— Nu am nicio declaraţie de început, spuse Drill. Vă rog să continuaţi.

Cup şi Preşedinta schimbară priviri. Preşedinta Gram trase aer adânc şi începu.

Mult, spuse Memoria. *Foarte mult*.

Declaraţia de început semăna foarte mult cu declaraţia Preşedintei Gram către mulţime, aceleaşi ritmuri hipnotice, aproximativ acelaşi conţinut. Restul delegaţiei aproba în tăcere. Drill moţăi în timpul ei, bucurându-se ca de o muzică.

— Mulţumesc, onorabilă Preşedintă, spuse el după aceea. A fost foarte drăguţ.

— Dorim să propunem un program pentru conferinţă, spuse Gram. În primul rând, să rezolvăm problema încetării focului şi prevederile pentru încetarea ostilităţilor. În al doilea rând, stabilirea unei graniţe sigure între speciile noastre, care să garanteze ambelor specii spaţiu pentru expansiune. În al treilea rând, stabilirea contractelor pentru comerţ şi vizite. În al patrulea rând, problema remedierilor, despăgubirilor şi returnarea teritoriului pierdut.

Drill aprobă din cap.

— Sunt de părere, spuse el, că rezolvarea punctelor al doilea până la al patrulea se va face ca urmare a înţelegerii de la punctul unu. Adică, odată cu stabilirea încetării focului, acea decizie va implica o aranjare a restului situaţiei.

— Acceptaţi programul?

— Dacă doriţi. Nu contează.

Urechile împunseră înainte, apoi în spate.

— Aşadar acceptaţi ca primele discuţii să fie despre formalizarea ieşirii din luptă a forţelor noastre.

— Cu siguranţă. Desigur că nu am de unde să ştiu ce forţe aţi angajat în luptă. Noi, oamenii, nu am angajat nimic.

Sharii statură nemişcaţi vreme îndelungată.

— Specia voastră ne-a atacat planetele, Ambasadorule. Fără avertisment, fără să vă cunoaştem. Tonul lui Gram era neobişnuit de plat.

Poate, gândi Drill, încerca să-şi ascundă o emoţie puternică.

— Da, spuse Drill. Dar acelea nu erau formaţiunile noastre de luptă. Specia voastră a luat contact doar cu Navele noastre de remodelare a condiţiilor de pe planetă, ca să le facă asemănătoare celor de pe Pământ. Nu v-au atacat poporul, în adevăratul sens al cuvântului – au fost conştiente de existenţa voastră doar periferic. Menirea lor era doar să însămânţeze planetele cu forme de viaţă care favorizează existenţa umană. Din păcate pentru poporul vostru, o parte din menirea acestor forme de viaţă este să distrugă viaţa nativilor de pe planetă.

Sharii se sfătuiră între ei. Apoi, Preşedinta Gram se întoarse spre Drill.

— Nu putem accepta afirmaţia asta, Excelenţa Voastră. Oamenii noştri au fost atacaţi. S-au apărat, dar au fost învinşi.

— Navele noastre de remodelare sunt foarte bune în ceea ce fac, spuse Drill. Sunt specialişti. Sfrânciogii noştri, Şoarecii noştri de câmp, Rechinii noştri – fiecare este expert în domeniul său. Dar le lipseşte inteligenţa. Nu sunt entităţi raţionale conştiente, aşa ca noi. Nu au fost deloc conştienţi de civilizaţia voastră. V-au văzut ca hrană.

— Pretindeţi că *nu ne-aţi observat*? întrebă Secretarul General Vang. „*Ei nu ne-au observat când ne omorau*!” El striga. Urechile Preşedintei Gram se lăsară în spate.

— În adevăratul sens al cuvântului, nu, spuse Drill.

Preşedinta Gram se ridică în picioare.

— Mă tem, Excelenţa Voastră, că explicaţiile dumneavoastră sunt insuficiente. Această întâlnire trebuie să fie amânată până când vom putea ajunge la o concluzie comună referitoare la atitudinea dumneavoastră ieşită din comun.

Drill era uluit.

— Ce am spus? întrebă el.

Ceilalţi Shari se ridicară în picioare. Preşedinta Gram se întoarse şi se îndreptă brusc spre ieşire pe cele trei picioare ale ei. Ceilalţi o urmară.

— Aşteptaţi, spuse Drill. Nu plecaţi. Lăsaţi-mă să trimit după Broască. Sus, Slab, sus!

Sharii erau plecaţi până reuşi Slab să-l ridice pe Drill în picioare. Nava îi comunică că găsiseră singuri drumul spre ieşire. Drill nu se putu gândi la nimic altceva decât să ordone uşii să-i lase să iasă.

— De ce aş minţi? se întrebă. De ce să-i mint? Lucrurile erau, într-adevăr, atât de simple.

Îşi mută greutatea mare de pe un picior pe altul. Drill nu se putea decide dacă făcuse ceva greşit. Întrebă Memoria ce să facă în continuare, dar Memoria nu deţinea informaţii care să-l liniştească, numai recitări seci ale negocierilor din urmă. Enervat de monologul fără viaţă, Drill ordonă Memoriei să tacă şi începu să se plimbe neliniştit pe coridoarele Navei. Nu putea decide unde s-au schimbat lucrurile în rău.

Simţindu-i agitaţia, Cerebelul începu să-şi exprime durerea. *Terci*, gândi Cerebelul slăbit. *Hrană. Sex*.

Taci, ordonă Drill.

Sex, sex, gândi Cerebelul.

Drill îşi dădu seama că Cerebelul începea să-i provoace o erecţie. Acceptând inevitabilul, se îndreptă spre camera Sânului.

Sânul locuia într-o cameră liniştită, întunecoasă, umplută de murmurul propriei bătăi de inimă. Era o subspecie umană, cu aceeaşi inteligenţă ca şi Cerebelul, menită să aline călătorii în lungile voiaje prin spaţiu, când accesul carnal la propriile subspecii era în mod necesar limitat. Sânul avea o varietate de echipament sexual menit să se potrivească numeroaselor subspecii umane şi sexelor lor. Avea de asemenea glande mamare mari care dădeau lapte hrănitor şi un cap rudimentar capabil să rostească gânduri simple.

Şoarecii Mici, care păstrau Sânul şi nava curate, se împrăştiară când Drill intră în cameră.

— Mă bucur să te văd din nou, spuse Sânul.

— Eu sunt Drill.

— Mă bucur să te văd din nou, Drill, spuse Sânul.

Cerebelul începu să se unească cu el.

— Drill, spuse Sânul. Mă bucur să te văd din nou.

Drill începu să-şi frece nasul de sâni. Unul din organele masculine ale Sânului începu să se ridice.

— Sunt confuz, Sânule. Nu ştiu ce să fac.

— De ce eşti confuz, Drill? întrebă Sânul. Ridică unul din braţe şi începu să mângâie capul lui Drill.

— Lucrurile nu merg bine, spuse Drill. Începu să sugă.

Laptele cald îi alunecă pe gât. Organul masculin al Sânului avu orgasm. Şoarecii au sărit din ascunzătoare să cureţe murdăria.

— De ce nu merg lucrurile bine? întrebă Sânul. Sunt sigur că totul va fi în ordine.

Cerebelul avu orgasm, perceput de Drill ca fărâme de plăcere împrăştiate, îndepărtate. Drill continuă să sugă, simţind o stare de confort ce începea să iradieze dintre Sân, de la sunetul fin al bătăilor inimii, de la corpul lui imens, hrănitor şi fără creier.

Totul va fi în ordine, decise Drill.

— E plăcut să te văd din nou, Drill, spuse Sânul. Drill, e plăcut să te văd din nou.

Mulţimile vaste de Shari nu plecară când noaptea veni. Au stat sub globurile plutitoare ce răspândeau o lumină roşiatică care se reflecta straniu pe urechile şi boturile ascuţile. Unii se înveşmântară cu cape sau fuste, să le ţină cald. Privindu-i prin ecranele video de pe pereţii centrului de comandă, Drill îşi aminti de mulţimile ce stăteau cu veneraţie amestecată cu groază şi aşteptau vreun cataclism.

Sharii nu erau tăcuţi. Stăteau în grupuri murmurând, iar câteodată începeau să fredoneze cântecele de mai devreme, sau dintr-odată izbucneau într-o serie de ţipete ascuţite. Preşedinta Gram le vorbi după ce părăsise Nava.

— Omul a recunoscut atacul speciilor lui, dar nu acceptă responsabilitatea. Îl vom convinge să adopte o poziţie mai realistă.

— Să adopt o poziţie, repetă Drill, neînţelegând. Nu este o poziţie. Este adevărul. De ce nu înţeleg?

Ministrul-General Omolog Vang a fost mai vehement.

— În acest moment avem o idee mai completă asupra atitudinii oamenilor. Este total opusă cu a noastră. Nu vom permite ca atrocităţile criminale comise de oameni pe cinci dintre planetele noastre să fie uitate sau să fie considerate a fi rezultatul unei inexplicabile neatenţii din partea inamicilor speciei noastre.

— Acesta e în mod evident deranjat, gândi Drill.

Plecă în camera sa pentru dormit şi ordonă Slab-ului de acolo să-i cânte nişte muzică relaxantă. Chiar şi cu ajutorul sunetelor reconfortante, lui Drill îi luă ceva timp până să se liniştească.

Diplomaţia, gândi el când somnul îl cuprinse, era în mod sigur o activitate ciudată.

* * *

Sharii erau tot acolo în dimineaţa următoare, cântând şi plângând, mişcându-se în modul lor aglomerat, ciudat. Drill îi privi pe monitoarele de perete, în timp ce-şi mânca micul dejun din piure de boabe.

— Există un mesaj din partea Preşedintei Gram, anunţă Memoria. Doreşte să vorbească cu tine prin radio.

— Bineînţeles.

— Ambasadorule Drill. Ea folosea din nou tonuri plate. Ce păcat că era sub un asemenea stres.

— Bună dimineaţa, Preşedintă Gram, spuse Drill. Sper că aţi avut o noapte plăcută.

— Trebuie să vă comunic rezultatele deciziei noastre. Regret, dar nu văd nicio cale de a continua negocierile decât dacă, ca reprezentant al speciei umane, sunteţi de acord să vă asumaţi responsabilitatea pentru atacurile poporului dumneavoastră asupra planetelor noastre.

— Să-mi asum responsabilitatea? spuse Drill. Bineînţeles. De ce să nu o fac?

Drill auzi nişte lătraturi ciudate, nedesluşite, pe care translatorul refuză să le traducă pentru el. Se părea că mai era şi altcineva în afară de Preşedinta Gram la celălalt capăt al transmisiei radio.

— Vă asumaţi responsabilitatea? uimirea Preşedintei Gram era evidentă, chiar şi prin traducere.

— Cu siguranţă. Contează?

Preşedinta Gram refuză să răspundă la acea întrebare. În schimb propuse o altă întâlnire pentru acea după-amiază.

— Voi fi pregătit la orice oră.

Memoria înregistră discursul Preşedintei Gram către popor şi Drill îl studie înainte de a se întâlni cu grupul Sharilor la uşa de intrare. Ea făcu mare caz pe faptul că Drill îşi asumase responsabilitatea pentru acest război în numele oamenilor. Poporul ei răspunse sărind, chiuind şi cântând, ca şi cum ar fi fost posedaţi. Drill se întrebă de ce erau aşa de încântaţi.

De data asta, Drill întâmpină grupul la intrare, conectat cu Memoria şi Cerebelul în Sincronizare Zen, pentru ca nu cumva să calce accidental pe Preşedintă sau pe cineva din grupul ei. El zâmbi şi salută pe fiecare în parte pe nume şi-i conduse spre sala de conferinţe.

— Cred, spuse Cup, că am putea evita neînţelegerile viitoare, dacă Excelenţa Voastră ar accepta să ne dea informaţii despre specia dumneavoastră. Am avut unele confuzii cu privire la distincţia făcută de dumneavoastră între entităţile „conştiente” şi cele „neconştiente”. Aţi putea să ne explicaţi diferenţa, aşa cum o înţelegeţi voi, oamenii?

— Cu plăcere, Excelenţa Voastră, spuse Drill. Specia noastră, spre deosebire de a voastră, este foarte specializată. Cândva, acum opt milioane de ani, eram la fel ca voi – o specie mică, nespecializată, care este foarte folositoare într-o anumită etapă de evoluţie. Dar atunci când o specie atinge o anumită complexitate în evoluţia sa

socială şi tehnologică, nevoia de specialişti devine prea acută. Prin manipulare genetică voluntară şi evoluţie naturală, umanitatea s-a îndepărtat de tipul de specie generalistă, spre forme foarte specializate, adaptate la anumite funcţii şi medii înconjurătoare. Noi înţelegem că aceasta este tendinţa naturală de evoluţie a speciilor. În perioada explorărilor pentru manipularea speciei noastre, am descoperit că cel mai eficient mod de codare a unei cantităţi mari de informaţii se află în structura propriei noastre celule – în ADN-ul nostru. Pentru sarcini ce necesită cantităţi de date şi mici şi mari, am aranjat ca, pe cât posibil, acestea să fie executate de entităţi organice, subspecii umane. De vreme ce majoritatea sarcinilor erau plictisitoare şi repetitive, am ajuns la concluzia că nu era necesară o conştiinţă avansată, ca cea pe care o avem noi şi voi. Aţi întâlnit mai multe entităţi fără conştiinţă. Broasca, de exemplu, şi Slab-ul pe care sunt întins. Multe părţi ale Navei mele sunt de asemenea vii, dar fără conştiinţă.

— Asta explică mirosul, murmură un delegat.

— Navele de remodelare, continuă Drill, care au atacat planetele voastre – au fost proiectate tot aşa, astfel încât să nu necesite un operator cu conştiinţă.

Sharii se uitară fix la Drill cu ochii lor micuţi.

— Dar de ce? întrebă Cup.

— Remodelarea este un proces plictisitor. Durează mulţi ani. Nicio minte conştientă n-ar putea să se bucure de asta.

— Dar specia voastră ar putea stârni un război fără să ştie. Dacă explicaţia dumneavoastră cu privire la cauza acestui război este adevărată, deja aţi stârnit unul.

Drill dădu din umerii masivi.

— Se mai întâmplă din când în când. Câteodată am fost atacaţi în acelaşi mod de alte specii care au ajuns la stadiul nostru de dezvoltare. Când se întâmplă asta, facem pace.

— Consideraţi aceste atacuri normale? Cel ce vorbise era Ministrul-General Omolog Vang.

— Aceste ciocniri ocazionale par să fie rezultatul firesc al evoluţiei speciilor, spuse Drill.

Vang se întoarse spre unul din Sharii de lângă el şi vorbi cu câteva lătrături ascuţite. Drill auzi câteva cuvinte: „Miliarde au pierit… cinci planete… atrocităţi… *rezultat firesc*!”

— Cred, spuse Preşedinta Gram, că ne abatem de la programul nostru.

Vang o privi:

— Da, onorabilă Preşedintă. Vă rog să mă iertaţi.

— Problema retragerii, spuse Preşedinta Gram, de recunoaştere a frontierelor, de armistiţiu.

În această etapă din dezvoltarea lor, speciile tind să fie preocupate de teritoriu, îi aminti Memoria lui Drill. *Mentalitatea lor politică se bazează în jurul conceptului de frontiere. Idea unei comunităţi de specii fără frontiere poate fi percepută ca o ameninţare*.

Voi încerca să le uşurez situaţia, spuse Drill.

— Memoriile de pe navele noastre de remodelare vor fi ajustate să ţină cont de specia voastră, spuse Drill. După reglare, poporul vostru nu va mai fi în pericol.

— În cazul nostru, ordinul de dezangrenare va ajunge în câteva luni la toate forţele noastre, spuse Preşedinta Gram. Cât timp va dura până va ajunge ordinul pe navele oamenilor?

— Cam un secol. Sharii se holbară la el. Se vor regla mai întâi Memoriile de pe bazele noastre de exploatare din această regiune, desigur, şi acestea la rândul lor vor ajusta Memoriile navelor de remodelare, pe măsură ce vin pentru service şi provizii.

— Vom fi supuşi atacurilor *încă o sută de ani*? În tonul lui Vang se amesteca uimirea cu indignarea.

— Navele noastre de remodelare se mişcă mai mult sau mai puţin de capul lor, şi revin la bază numai când rămân fără provizii. Nu ştim pe unde au fost, până nu revin la bază. În ciuda faptului că s-ar putea să atace încă vreo câteva din planetele voastre, specia voastră va supravieţui destul pentru a-şi continua evoluţia. Şi, în acest timp, veţi căuta şi ocupa şi voi la rândul vostru planete noi. Probabil că veţi ieşi din această situaţie în câştig.

— *Nu aveţi niciun pic de respect pentru viaţă*? Întrebă Vang. Drill luă în considerare răspunsul său.

— Toţi indivizii mor, domnule Ministru-General Omolog, spuse el. Este un fapt natural, pe care nicio specie nu a reuşit să-l modifice. Numai speciile pot supravieţui. Indivizii sunt uşor de înlocuit. Deşi veţi pierde câteva planete şi un număr mare de indivizi, specia voastră ca entitate va supravieţui şi chiar prospera. Ce ar putea să-şi dorească mai mult o specie sau reprezentanţii ei delegaţi?

Ministrul-General Omolog se holba la Drill, cu urechile împungând în faţă, cu buzele descoperindu-i dinţii. Nu spuse nimic.

— Noi dorim o încetare a focului în adevăratul sens al cuvântului, spuse Preşedinta Gram. Mâinile ei strângeau ritmic marginea scaunului pe care stătea. Nu o exterminare autorizată, înceată a speciei noastre. Poziţia dumneavoastră are un miros nesănătos. Mă tem că trebuie să punem punct acestor discuţii, până nu o modificaţi.

— Poziţie? Aceasta nu este o poziţie, onorabilă Preşedintă. Este adevărul.

— Nu mai avem nimic în plus de spus.

Nefericit, Drill urmă delegaţia Sharilor până la uşă.

— Eu nu mint, stimată Preşedintă, spuse el, dar Gram se întoarse doar şi plecă în linişte de pe nava pământeană. Miile de Shari palizi o întâmpinară.

* * *

Radio-transmisiunile Sharilor nu erau încurajatoare. Mai ales Ministrul-General Omolog a fost foarte vehement. Drill adună punctele esenţiale din discursuri, răscolind prin amintirile detaliate ale Memoriei. „Nepăsare crudă… niciun punct comun pentru comunicare… atitudine liniştită faţă de atrocitate… să ne apărăm… *asta miroase urât*!”

Sharii săriră şi lătrară drept răspuns. Mai erau şi nişte râsete ciudate ascuţite pe care Drill le găsi neliniştitoare.

— Sperăm să găsim o formulă pentru pace, spuse Preşedinta Gram. Ne vom consulta în şedinţă cu toţi miniştrii.

Asta a fost tot.

În acea noapte, Sharii care înconjurau Nava se tânguiră, mişcându-se încet într-un cerc gigantic, ţinându-se de mână. Râsetele care urmară după discursul lui Vang nu încetară în întregime. Nu putea înţelege de ce nu se duceau toţi pur şi simplu acasă să doarmă.

Mult, mult, spuse Memoria. Nicio alinare acolo.

* * *

Dimineaţa devreme, înainte de răsărit, Preşedinta Gram trimise un mesaj.

— Aş dori să mă întâlnesc cu dumneavoastră în particular. Departe de aparatele de înregistrare şi partenerii de coaliţie.

— Nu mi-aş dori nimic altceva, spuse Drill. Simţi cum un mic curent de optimism se scurgea prin el.

— Pot folosi o altă intrare decât cea pe care am folosit-o până acum?

Drill îi dădu Preşedintei Gram instrucţiuni şi o întâmpină la altă intrare. Purta o pelerină de noapte cu glugă. Sharii, învârtindu-se în cerc şi jelind, nu i-au dat nicio atenţie.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit în aceste condiţii, spuse ea, uitându-se în sus la el de sub glugă. Drill zâmbi. Ea se înfioră.

— Sunt încântat că pot să cooperez, spuse el.

Terci! ceru Cerebelul. Fusese tăcut până când Drill intră în Sincronizare Zen. Drill îi ordonă să tacă, cu o vehemenţă mârâită care îl amuţi pentru moment.

— Pe aici, stimată Preşedintă, spuse Drill. O conduse spre camera lui de dormit – o cameră mică, doar de cincizeci de picioare. Să trimit o Broască după unul din scaunele dumneavoastră, întrebă el.

— Voi sta în picioare. Trei picioare par mai confortabile decât două.

— Da.

— Este posibil, Ambasadorule Drill, să micşoraţi intensitatea luminii? O găsesc insuportabilă.

Drill se simţi ridicol, ştiind că ar fi trebuit să se gândească la asta.

— Îmi cer scuze. Voi ordona de îndată. Trebuia să-mi fi spus mai devreme. Zâmbi nervos în timp ce diminuă luminile şi se aşeză pe Slab-ul său.

— Stimate Ambasador. Cuvintele Preşedintei Gram păreau ezitante. Mă întreb dacă este posibil… îmi puteţi spune care este semnificaţia acestui gest facial al dumneavoastră de a-mi arăta dinţii?

— Se numeşte zâmbet. Se vrea un gest binevoitor de linişitire.

— A-ţi arăta dinţii este considerat aici o ameninţare, stimate Ambasador. Câţiva dintre noi au considerat asta un semn că doriţi să ne mâncaţi.

Drill era uluit.

— Doamne. Nici măcar nu mănânc carne. Doar un fel de terci din legume.

— Am subliniat faptul că dinţii dumneavoastră nu par potriviţi pentru a mânca carne, dar tot ne face să ne simţim inconfortabil. Mă întrebam…

— Da, voi încerca să-mi înăbuş zâmbetul. Să mănânc carne! Ce idee. Câţiva dintre specialiştii noştri militari, da, şi desigur Rechinii şi Sfrânciogii şi aşa mai departe…

Îi transmise Memoriei să aplice o interdicţie totală zâmbetului în prezenţa unui Shar.

Gram se lăsă pe spate, pe piciorul ei ţeapăn. Pelerina se deschise, dând la iveală panglicile, emblemele şi patru ţâţe cu blană.

— Voiam să vă informez asupra anumitor dificultăţi apărute, Ambasadorule Drill, spuse ea. Îmi este greu să-mi păstrez coaliţia unită. Gruparea Ministrului-General Vang câştigă putere. El încearcă să creeze în minţile Sharilor percepţia că sunteţi violent şi nu prezentaţi închedere. Nu prea este relevant dacă el crede acest lucru sau doar se foloseşte de această idee pentru a destabiliza coaliţia – având în vedere atacurile neprovocate ale speciei dumneavoastră, nu este o percepţie atât de dificil de pus în

practică. De asemenea, încearcă să spună poporului că armata este capabilă să se lupte cu specia voastră.

Creierul lui Drill înotă prin informaţiile din Memorie referitoare la concepte, precum „grupare” şi „coaliţie”. Totuşi, înţelesul ultimei fraze a fost clar.

— Este o percepţie prostească, stimată Preşedintă.

— Asigurările lui de reuşită nu au putere de convingere. Ochii lui Gram erau strălucitori. Tonul ei deveni şi mai serios. Trebuie să-mi daţi ceva, Ambasadorule. Ceva cu care să alin gândirea mulţimii. O cale de ieşire din această dilemă. Vă spun că este imposibil să vă aşteptaţi ca noi să stăm liniştiţi şi să acceptăm pierderea unui număr nedefinit de planete în decursul următorului secol. Vă implor, Ambasadorule. Daţi-mi ceva. O cale prin care să putem evita atacurile. Altfel... Ea lăsă propoziţia incompletă.

Terci, gemu Cerebelul. Drill îl ignoră. Intră în Sincronizare Zen cu Memoria, căutând prin soluţiile posibile. Transpiraţia se adună pe fruntea lui, căzând în jos, pe umerii largi.

— Da, spuse el. Da, există o posibilitate. Dacă ne-aţi putea furniza locaţia tuturor planetelor voastre ocupate, am putea trimite o Navă la fiecare, cu Memoriile corespunzătoare ca încărcătură. Dacă vreo navă de-a noastră de remodelare a ajuns acolo, Memoriile vor putea fi transferate imediat şi planetele voastre vor fi în siguranţă.

Preşedinta Gram luă în considerare acest răspuns.

— Memorii, spuse ea. Aţi folosit acest termen, dar nu sunt sigură că înţeleg.

— Informaţia stocată este vastă şi, deşi corpurile umane sunt mari, nu putem avea întotdeauna informaţia de care avem nevoie pentru a funcţiona eficient, chiar şi în sarcinile noastre specializate, spuse Drill. Creierele noastre umane au fost separate în ceea ce priveşte funcţia pe care o îndeplinesc. Eu am un Cerebel, care se află pe şira spinării, deasupra pelvisului. Cerebelul se ocupă de controlul muşchilor din partea inferioară a corpului, cu monitorizarea de rutină a stării corpului meu, de alimentare, excreţie şi sex. Centrii mei de percepţie, memoria de scurtă durată,

personalitatea şi funcţiile de raţionare sunt efectuate de creierul din craniul meu – creierul clasic, dacă doriţi. Memoria de lungă durată şi specializată este funcţia îndeplinită de proeminenţa mare pe care o vedeţi mişcându-se pe capul meu, Memoria mea.

Memoria mea înregistrează în detaliu tot ce se întâmplă şi poate relua informaţiile în orice moment. A fost de asemenea încărcată cu informaţii referitoare la contactul speciei umane cu alte grupuri extraterestre. Se ataşează uşor la sistemul meu nervos şi se hrăneşte din corpul meu. Anumite amintiri pot fi trimise de la o Memorie vie la alta sau, dacă se dovedeşte necesar, pot pur şi simplu să-i dau Memoria mea unui alt om, un transfer complet. Mai am o Memorie la bord pe care nu o folosesc în acest moment, o Memorie pilot care poate manevra şi conduce Nava, şi folosesc această Memorie când sunt pe drum. Am de asemenea Memorii de rezervă, pentru cazul în care Memoriile mele principale se îmbolnăvesc. Aşadar, vedeţi, specializarea noastră nu exclude capacitatea de adaptare – orice informaţie dorită de oricare dintre noi poate fi uşor transferată, şi cu mult mai multe detalii decât printr-un procedeu mecanic.

— Aşadar, puteţi să vă întoarceţi la bază şi să trimiteţi Memorii pilot către planetele noastre, spuse Gram. Memorii care ar putea opri navele voastre de remodelare.

— Corect. Memoria reuşi să oprească la timp spasmul din obrajii lui Drill în a deveni un zâmbet. Fericirea clocotea în el. Avea să încheie până la urmă această pace!

— Mă tem că nu va fi acceptabil, Excelenţa Voastră, spuse Preşedinta Gram. Speranţele lui Drill se destrămară.

— Dar de ce nu?

— Mă tem că Ministrul-General ar considera asta o încercare copilăroasă de a afla locaţia planetelor noastre populate. Astfel încât specia voastră să le poată ataca, Ambasadorule.

— Încerc din greu să rezolv asta, Preşedintă Gram, spuse Drill.

— Sunt sigură.

Drill se încruntă şi intră din nou în Sincronizare Zen, ingorând ţipetele jalnice ale Cerebelului după terci şi sex, sex şi terci. Conceptele îi trosneau prin minte. Începu să aibă o erecţie, dar Memoria absorbea cea mai mare parte a sângelui disponibil, aşa că erecţia se pierdu. Mirosul transpiraţiei lui Drill umplu camera. Preşedinta Gram îşi încreţi nasul şi se lăsă pe spate mult, pe cel de-al treilea picior.

— Ah, spuse Drill. O soluţie. Da. Pot să aranjez ca Memoria pilotului să furnizeze locaţiile unui număr echivalent de planete de-ale noastre. Astfel vom avea drept zălog planetele celuilalt.

— Bravo, Ambasadorule, spuse Preşedinta Gram încet. Cred că ar putea fi o soluţie. Dar – iartă-mă – s-ar putea argumenta că nu putem avea încredere în informaţiile dumneavoastră. Va trebui să trimitem nave pentru a verifica locaţia planetelor voastre.

— Dacă navele voastre merg primele pe planetele mele, spuse Drill, pot pune la dispoziţia poporului vostru una din Memoriile mele de rezervă, care va informa specia mea ceea ce face poporul vostru şi le va transmite oamenilor să colaboreze. Va trebui să creăm un fel de legătură între radioul vostru şi Memoria mea… poate pot să creez una pe Nava mea.

Preşedinta Gram se aplecă în faţă şi începu să se mişte înainte, mişcându-se în stilul ei ciudat, rapid, inegal.

— Da, pot să o prezint consiliului în acest fel, spuse ea. Există speranţă aici. Se opri din mişcare, privi în sus la Drill cu urechile aduse în faţă. Este posibil să îmi permiteţi să prezint această soluţie în faţa consiliului ca fiind ideea mea? În felul acesta ar fi întâmpinată cu mai puţină suspiciune.

— Cum credeţi că e mai bine, spuse Drill.

Preşedinta Gram privi prin colţul retras, întunecat al camerei.

— Asta miroase bine, spuse ea.

Drill reuşi să-şi oprească zâmbetul.

— Mă bucur să te văd din nou.

— Sunt Drill.

— Mă bucur să te văd din nou, Drill.

— Cred că pot face ca pacea să funcţioneze.

— Totul va fi în ordine, Drill. Drill, sunt sigur că totul va fi în ordine.

— Sunt atât de bucuros că am avut această oportunitate. Aceasta este o şansă unică în viaţă.

— Drill, mă bucur să te văd din nou.

* * *

În ziua următoare Preşedinta Gram sună şi solicită să prezinte un plan nou. Drill spuse că va fi încântat să-l audă. Întâmpină grupul la intrare, după ce diminuase deja luminile. Era foarte rigid în încercările sale de a nu zâmbi.

Au stat într-o cameră întunecoasă cât timp Preşedinta Gram prezentă programul. Drill se prefăcu că se gândeşte la el, apoi acceptă. Se perfectară detaliile. Mai întâi se va da şi verifica locaţia planetei oamenilor – această planetă, capitala Sharilor, va fi considerată prima planetă dezvăluită de Shari. După verificare, fiecare parte va dezvălui locaţia a două planete, le vor verifica, apoi vor dezvălui patru, şi aşa mai departe. Numărând lunile necesare pentru verificarea locaţiei planetelor, ameninţarea ar trebui să înceteze în mai puţin de cinci ani.

În acea noapte Sharii o luară razna. La îndemnul Preşedintei Gram, aprinseră focuri, dansară, ţipară, cântară. Drill privi pe ecranele video de pe pereţii navei. Ritmurile lor îi răsunau în cap.

Zâmbi. Ore în şir.

* * *

Nava concepu îndatoritoare un dispozitiv de comunicare şi-l cuplă la una din Memoriile de rezervă ale lui Drill. Ambele fură duse apoi la bordul navei Sharilor şi trimise în direcţia casei lui Drill. Drill rămase pe nava sa, urmărind filmuleţe distractive primite de Navă de pe canalele Sharilor. Nu a înţeles prea bine dramele, dar comediile erau

distractive. Sharii puteau să facă cele mai interesante şi isteţe lucruri cu corpurile lor flexibile şi cele trei picioare ciudate – era încântător să-i priveşti.

Poate aş putea lua câţiva acasă cu mine, gândi el. *Pot fi foarte distractivi*.

Miile de Shari ce aşteptau în jurul Navei începură să se îndepărteze. Într-o lună mai rămăseseră câteva sute. Cântau în linişte, triumfători, încrezători. Câteodată, Drill îi asculta în camera sa de dormit. Îl ajuta să se relaxeze. Preşedinta Gram îi făcea vizite informale cam o dată la zece zile.

Drill îi arătă Nava, arătându-i Memoria pilot, camerele Broaştei, motoarele stelare gigantice, cu racordurile lor implantate de subspecii umane, Sânul în camera sa umbrită, plăcută. Imaginea Sânului păru să o agite pe Preşedintă.

— Nu folosiţi sexul pentru procreere? întrebă ea. Pentru a vă exprima afecţiunea?

— Ba da. Am o mulţime de progenituri. Niciodată nu sunt destui diplomaţi, aşa că avem o mulţime de împerecheri între subspeciile noastre. Cât despre afecţiune… Cred că pot spune că m-am bucurat de compania fiecărei partenere în parte.

Ea se uită în sus la el cu ochi solemni:

— Călătoriţi printre stele, Drill. Specia voastră se extinde la întâmplare în toate direcţiile, întâlnind alte specii, câteodată anihilându-le. Aveţi vreun motiv pentru toate acestea?

— Un motiv? murmură Drill. Pentru noi este ceva firesc. Din câte ştim noi, este firesc pentru toate speciile inteligente.

— M-am referit la un motiv raţional. Mai există şi altceva decât ceea ce faceţi în mod automat?

— Nu văd de ce am avea nevoie de alte motive.

— Aşadar nu aveţi o filosofie pentru expansiune constantă? Nici o ideologie?

— Nu ştiu ce înseamnă aceste cuvinte, spuse Drill.

Gram închise ochii şi-şi plecă capul.

— Îmi cer scuze, spuse ea.

— Nu e nevoie. Noi nu avem conflicte în ceea ce priveşte ideile despre noi înşine, despre viaţa noastră. Noi suntem fericiţi cu ceea ce suntem.

— Da. Nu poţi fi nefericit dacă ai încercat, nu?

— Nu, spuse Drill vesel. Văd că aţi înţeles.

— Da, spuse Gram. Cred că da.

— În câteva milioane de ani, spuse Drill, aceste lucruri vă vor fi clare.

* * *

Prima navă a Sharilor se întoarse de la casa lui Drill, raportând transferul Memoriei. Câmpul din jurul Navei se umplu din nou cu mii de Shari, care-şi strigau fericirea către ceruri. Acum, alte două Memorii duceau instrucţiuni către toate bazele de remodelare a suprafeţelor. S-a dat drumul la alte două locaţii noi de planete. Navele purtând Memorii de rezervă săriră în spaţiu.

Funcţionează, spuse Drill Memoriei.

Mult, spuse Memoria. *Foarte mult*.

Dar Memoria nu putu să diminueze bucuria lui Drill. Pentru asta îşi trăise el viaţa şi ştia că era bun la asta. Memoriile din viitor vor lua această soluţie drept model în negocierile cu alte specii. Lucrurile funcţionau.

* * *

Într-o noapte Sharii de lângă Navă îşi schimbară comportamentul. Cântecul lor deveni din nou un bocet amestecat cu ţipete. Drill fu deranjat.

Veni un mesaj de la Preşedintă.

— Cup este mort, spuse ea.

— Înţeleg, spuse Drill. Cine este înlocuitorul lui?

Drill nu putu să citească expresia lui Gram.

— Acest lucru nu se cunoaşte încă. Cup a fost o persoană puternică şi nu îi plăcea să aibă în jurul lui alte persoane puternice. Deja succesorii lui se luptă pentru

comandă, dar s-ar putea să nu poată să menţină unită gruparea lui. Urechile ei tremurară.

— Acest lucru ar putea să mă slăbească.

— Regret că lucrurile iau asemenea turnură.

— Da, spuse ea. Şi eu.

* * *

Al doilea set de nave se întoarse. Mai multe Memorii porniră în misiune. Tratatul funcţiona.

Se organiză o întâlnire la bordul Navei pentru a formaliza înţelegerea. Succesorul lui Cup era Brook, un Shar înalt, mai în vârstă, a cărui blană aurie era înnegrită de vreme. Un candidat de compromis, spuse Preşedinta Gram, după săptămâni de lupte pentru succesiune. Nu era respectat. Deja se desprindeau bucăţi din vechea grupare a lui Cup.

— Mă întreb, Excelenţa Voastră, spuse Brook după ce se termină treaba oficială, dacă aţi putea să aranjaţi ca oamenii noştri să înveţe limba voastră. Trebuie să aveţi module de traducere puternice la bordul navei, dacă ne-aţi învăţat limbajul atât de repede. Transmiteaţi mesajul vostru de pace la câteva ore după ce aţi intrat în spaţiul real.

— Nu am asemenea echipament la bordul navei, spuse Drill. Cunoaşterea limbajului vostru s-a obţinut de la prizonierii Shari.

— Prizonieri? Urechile Sharilor împunseră înainte. Nu ştiam acest lucru, spuse Brook.

— După ce Memoriile noastre de la bază au recunoscut discrepanţele, spuse Drill, am trimis câteva Nave să vă caute. Am capturat una din navele voastre şi am dus-o pe planeta mea natală. Prizonierii au fost întrebaţi despre limbajul lor şi locaţia planetei principale. Altfel, mi-ar fi luat luni să găsesc lumea voastră aici şi să învăţ să comunic cu voi.

— Putem să negociem eliberarea prizonierilor?

— Oh, spuse Drill. Mă tem că nu este posibil. După ce am învăţat ceea ce trebuia să ştim, i-am omorât. Erau ţinuţi într-o zonă rezervată pentru o grădină. Cei ce trebuiau să

facă amenajarea peisagistică voiau să înceapă treaba. Drill îşi roti capul liniştitor. Mă bucur să vă informez să s-au dovedit a fi un fertilizator excelent pentru grădini. Rezultatul a fost chiar drăguţ.

— Sunt de părere, spuse Preşedinta Gram cu grijă, că ar fi mai bine ca această informaţie să nu treacă dincolo de cei prezenţi în această cameră. Cred că va pune în pericol procesul de pace.

Urechile Ministrului-General Vang se lăsară pe spate. La fel şi la ceilalţi. Dar acceptară.

— Cred că ar trebui să plecăm, spuse Preşedinta Gram.

— Să aveţi o după-amiază plăcută, le ură Drill.

* * *

— Este important.

Nu era încă dimineaţa. Nava îl trezise pe Drill pentru a accepta un telefon de la Preşedintă.

— Una din navele voastre a atacat altă planetă de-a noastră.

Alarma alungă somnul din creierul lui Drill.

— Veniţi, vă rog, la uşa de intrare.

— Informaţia va ajunge la populaţie într-o oră.

— Veniţi repede, spuse Drill.

Preşedinta sosi cu doi asistenţi, care rămaseră la intrare. Purtau bastoane.

— Poporul meu va fi supărat, spuse Gram. S-ar putea să nu mai fim în siguranţă.

— Despre ce planetă este vorba? întrebă Drill.

Gram îşi frecă urechile.

— Este vorba despre una a cărei locaţie a fost dezvăluită la ultima plecare a navetei de pace.

— Cred că noua Memorie nu a ajuns la timp.

— Asta e ce vom spune noi poporului. Că atacul nu a putut fi prevenit. Voi încerca să accelerez procesul prin care planetele primesc Memorii noi. Voi dubla numărul.

— Este o idee bună.

— Va trebui să-l dau afară pe Brook, iar Ministrul-General Omolog Vang îi va lua locul. Dacă îi voi da lui Vang

mai multă putere, va rămâne în coaliţie şi nu va cauza o scindare.

— Cum consideraţi că este mai bine.

Preşedinta Gram privi în sus la Drill, capul ridicându-se şovăielnic, ca şi cum ar fi ţinut de o mare greutate.

— Fiul meu, spuse ea. Se afla pe planetă când s-a petrecut.

— Aveţi alte progenituri, spuse Drill.

Gram îl privi, durerea arzând adânc în ochii ei.

— Da, spuse ea. Am.

* * *

Câmpurile din jurul navei se umplură din nou. Strigăte şi urlete umpleau aerul, dar bocetele se loveau de pereţii reci ai Navei. Transmisiile Sharilor din următoarele săptămâni îi păreau confuze lui Drill. Coaliţiile se scindară şi se fragmentară. Vang vorbea frecvent despre a fi pregătiţi. Preşedinta Gram reuşi să dubleze numărul de planete. Decizia fu una strânsă.

Apoi, zile mai târziu, un alt mesaj.

— Unul din comandanţii noştri, spuse Preşedinta Gram, avea baza în vecinătatea planetei atacate. El e una din creaturile lui Vang. Din propria lui iniţiativă, a ordonat forţelor noastre militare să riposteze. Nava voastră de remodelare a fost atacată.

— A fost distrusă? întrebă Drill. Tonul lui era nerăbdător. Încă mai există speranţă, îşi reaminti el.

— Nu fiţi neliniştit pentru compatrioţii dumneavoastră, spuse Gram. Nava a fost avariată, dar a scăpat.

— Pierderea a câteva sute de miliarde de organisme nu este motiv de nelinişte, spuse Drill. Dar o Navă de remodelare scăpată este. Nava va alerta forţele noastre militare. Va fi un adevărat război.

Preşedinta Gram îşi linse buzele.

— Ce înseamnă asta?

— Ai auzit despre Sfrânciogii noştri şi alţii asemenea. Forţele noastre armate sunt mai rele. Sunt perfect conştienţi şi foarte specializaţi în diferite tipuri de războaie.

Sunt distructivi, carnivori, capabili să suporte multe răni, fără ca asta să le afecteze funcţionarea. Minţile lor se concentrează numai pe tactică, pe distrugere. În mod normal sunt ţinuţi pe asteroizi, departe de restul oamenilor. Chiar şi alţi oameni găsesc apropierea de ei prea… tulburătoare. Drill puse în discursul său toată neliniştea necesară. Dacă reuşesc să trimit la fiecare din ei Memorii, care să transmită vestea de pace, poate reuşim să-i mai salvăm.

— Voi încerca. Dar coaliţia…. Ea se îndepărtă de transmiţător. Vang va dori o victorie.

— Este cea mai mare catastrofă posibilă, spuse Drill.

Tonul lui Gram era grav.

— Vă cred, spuse ea.

* * *

Drill ascultă transmisiile radio cu nelinişte crescândă. Sharii care vorbeau la radio făceau comentarii furioase referitoare la execuţia prizonierilor, la grădinile de flori şi la valori pe care Drill nu le înţelegea. Cineva dezvăluise secretul.

Preşedinta Gram merse de la un grup la altul, vorbindu-le despre necesitatea planului ei. Sharii răspundeau prin tăcere. Drill simţi că aşteptau ceva. S-a anunţat că Vang părăsise coaliţia. Un cor de chiuituri se ridică dinspre câţiva membri rătăciţi din mulţime. Ceilalţi doar jeleau.

Vang, numit acum simplu Generalul Vang, sosi pe câmp. Susţinătorii lui dansau în cercuri în jurul lui în timp ce el vorbi, urlându-şi răspunsurile la cuvintele lui.

— Victorie! Împreună vom reuşi! strigau ei. Oamenii pot fi învinşi! Să răzbunăm trădarea. Să negociem pacea de pe o poziţie puternică! Noi mirosim locaţia planetelor lor!

Râsul cotcodăcit şi straniu al Sharilor îl urmărea în toate părţile. Râsetele şi ţipetele continuară şi pe timpul nopţii. Anunţul de cădere a coaliţiei veni dimineaţa următoare. Vang era acum Preşedinte-General.

În camera sa de dormit, înconjurat de ecrane video de perete, Drill începu să plângă.

* * *

— Am fost rugată să vă aduc mesajul lui Vang, spuse Gram. Părea mai mică decât înainte, stând nesigură chiar şi pe cele trei picioare ale ei. Asta este dorinţa lui.

— Care este mesajul? întrebă Drill. Întregul lui corp părea că suferă. Chiar şi Cerebelul era tăcut, învelit în suferinţă.

— Sperasem, spuse Gram, că va folosi asta doar ca un atu pentru a câştiga putere. Că, odată ce va fi ajuns Preşedinte, va continua efortul diplomatic. Se pare că ia foarte în serios ceea ce spune. Poate că nu mai poate să-şi controleze proprii oameni.

— Este război, spuse Drill.

— Da.

Ai eşuat, spuse Memoria. Drill se crispă de durere.

— Veţi pierde, spuse el.

— Vang spune că noi suntem mai deştepţi decât voi.

— Poate că da. Dar isteţimea nu poate concura cu experienţa. Oamenii au purtat sute de astfel de războaie mici şi nu au eşuat niciodată în a-şi nimici adversarul. Memoriile noastre despre aceste conflicte sunt intacte. Poporul vostru nu poate lupta cu milioane de ani de evoluţie specializată.

— Mesajul lui Vang nu se termină aici. Până la căderea nopţii trebuie să plecaţi cu Nava de pe planetă. Aveţi la dispoziţie şase zile pentru a ieşi în spaţiul real.

— Mi se permite să trăiesc?

Drill era surprins.

— Da. Este… obiceiul nostru.

Drill se scărpină.

— Regret că eforturile noastre nu au dat rezultate.

— Nu mai mult decât mine. Ea fu tăcută un timp. Există vreo cale să oprim asta?

— Dacă Vang atacă vreo planetă a oamenilor, după ce Memoriile cu tratatul de pace au ajuns acolo, se va da drumul la armată să vă distrugă. Nu mai pot fi opriţi după acel moment.

— Cât timp credeţi că mai avem? întrebă ea.

— Câţiva ani. Cel mult zece.

— Specia noastră va muri.

— Da. Armata noastră îşi face treaba foarte bine.

— Ne veţi ucide, spuse Gram, veţi distruge cultura pe care am clădit-o timp de mii de ani, şi nici măcar nu vă veţi gândi la asta. Specia voastră nu se mai gândeşte la ceea ce face. Doar acţionează, ca un animal unicelular, înghiţind tot ce întâlneşte. Pretindeţi că sunteţi o specie raţională, dar nu este adevărat. Fiecare acţiune de-a voastră este… din instinct. Sau din reflex.

— Nu înţeleg, spuse Drill.

Corpul lui Gram tremură.

— Asta e marea tragedie.

* * *

O oră mai târziu, Nava se ridică de pe câmp. Sharii râdeau sfidători dedesubt, dansând nebuneşte.

Am eşuat, spuse Drill Memoriei.

Ştiai că şansele sunt mici, spuse Memoria. *Ştiai că în negocierile cu astfel de specii ciudate au existat sute de eşecuri şi doar câteva succese, numărate pe degetele de la o mână*.

Da, admise Drill. *Totuşi, este păcat. Să petrec toate aceste luni departe de casă*.

Mănâncă! *Mănâncă*! spuse Cerebelul.

* * *

Departe, în Navele lor de patruzeci de mile lungime, soldaţii pământeni erau deja pe drum.

———————————

Traducere: Cristina Olariu
„Dinosaurs” by Walter Jon Williams

Un OZN de singurătate

Theodore Sturgeon

Este un scriitor american de science fiction, născut Edward Hamilton Waldo (1918 – 1985).

Deşi mai puţin cunoscut decât Isaac Asimov, Arthur C. Clarke sau Robert A. Heinlein, Theodore Sturgeon este considerat un scriitor foarte important în dezvoltarea literaturii S.F. A fost distins cu premiile Hugo, Nebula, International Fantasy Awards şi World Fantasy Life Achievement Award.

Era cunoscut pentru folosirea unei tehnici numită «proză ritmică», în care textul scris se îndrepta spre metrul poetic standard. Cel mai faimos roman al său „More Than Human” (1953) a căpătat referinţe academice serioase ca fiind literatură, ceva foarte rar printre scrierile science fiction ale anilor ’50. Romanul a fost tradus şi la noi, de Editura Humanitas.

În afară de romane şi zeci de povestiri care îi aparţin, este considerat unul din cei mai influenţi autori şi datorită nenumăratelor eseuri şi recenzii scrise de el. A primit şi premii pentru activitatea sa, iar în prezent un premiu de science fiction îi poartă numele.

Povestirea care urmează se ocupă de singurătate şi rămâne actuală, chiar la câteva zeci de ani după prima publicare. Ce fac extratereştrii când sunt singuri? Dar oamenii cum reacţionează când află că şi membrii altor civilizaţii suferă de singurătate?

————————————

Dacă a murit, mi-am spus, nu o voi mai găsi niciodată în această revărsare orbitoare a luminii lunii asupra mării

albe, cu valuri zgomotoase care spală nisipul palid. Mai întotdeauna, sinucigaşii care se împuşcă sau se înjunghie în piept, şi-l dezgolesc înainte de actul fatal; acelaşi impuls ciudat îi face pe cei care vor să se înece să se dezbrace complet înainte de a intra în apă.

Puţin mai devreme, mi-am zis, sau puţin mai târziu şi dunele ar fi umbrit nisipul înspumat. Deocamdată, singura umbră era a mea, o alungire subţire şi inconsistentă, la fel de neagră ca o peliculă de film.

Puţin mai devreme, mi-am zis, şi aş fi zărit-o mergând pe ţărmul argintiu, căutând un loc îndeajuns de izolat în care să-şi găsească sfârşitul. Puţin mai târziu şi picioarele mele s-ar fi răzvrătit împotriva nisipului umed, acel nisip aproape mişcător, care nu ar fi permis unui om grăbit să se mişte prea repede.

Şi, într-adevăr, picioarele m-au lăsat şi iată-mă în genunchi, sufocat – nu de grija ei, cel puţin nu deocamdată, ci din cauza lipsei de aer.

Totul în jurul meu începu să se precipite: vântul se înteţi, aducând cu el picături mari de apă sărată; culori peste culori şi diverse nuanţe care nici măcar nu erau culori, ci nişte senzaţii de alb şi argintiu. Dacă lumina s-ar fi transformat în sunet, ar fi sunat ca marea, lovindu-se de ţărm, şi dacă urechile mele s-ar fi transformat în ochi, ar fi putut vedea lumina.

M-am ghemuit pe nisipul umed, încercând să-mi trag sufletul şi m-am trezit dintr-odată acoperit de valurile învolburate, care îmi atingeau cu gingăşie genunchii şi care mă umplură până la talie de spumă şi iarbă de mare. Mi-am apăsat ochii cu degetele, încercând să-i deschid. Apa de pe buzele mele avea gust de lacrimi, iar întunericul din jurul meu urla ca o haită de lupi.

Şi atunci am văzut-o.

Umerii ei albi se curbau armonios deasupra valurilor înspumate. Probabil că îmi simţise prezenţa – poate că o strigasem – căci se întoarse spre mine. Îşi duse pumnii la tâmplă şi faţa i se schimonosi, după care scoase un strigăt

plin de disperare şi de furie şi se aruncă în valuri, dispărând sub apă.

Mi-am aruncat pantofii şi am început să mă târăsc spre ea, strigând, urlând cât mă ţineau plămânii şi încercând să mă agăţ de umbrele albe de pe nisip, cu mâinile îngheţate de răceala apei. Am mers până am ajuns în dreptul ei, iar un val mai puternic a împins-o chiar în mine, dându-ne pe amândoi peste cap. Am încercat să mă redresez, am ieşit la suprafaţă şi am deschis ochii: luna, de culoare alb-verzuie, devenise diformă. Am simţit sub picioare nisipul mişcător şi cu mâna stângă am prins-o de păr.

Valul care se retrăgea acum o împinse de lângă mine şi, pentru o clipă, se desprinse din mâna mea, ca aburul scos de o locomotivă. În momentul acela puteam să jur că murise, dar cumva reuşi să se întoarcă la mine, zbătându-se să rămână la suprafaţă.

Mă lovi în ureche, atât de tare încât am simţit că îmi dau lacrimile de durere. Am prins-o din nou de păr, cât am putut de strâns, încercând să nu o mai pierd. Acum nu i-aş mai fi putut da drumul nici dacă aş fi vrut. Un nou val o trimise spre mine, se agăţă cu putere de gâtul meu şi, îmbrăţişaţi, ne afundarăm din nou în apa adâncă.

— Nu… nu… nu ştiu să înot! i-am strigat.

— Lasă-mă în pace, mi-a răspuns gâfâind. O, Doamne-Dumnezeule, de ce nu *vrei* să… (spuneau degetele ei, înfipte în gâtul meu) să-mi dai *drumul* (spunea pumnul ei mic şi puternic)?

Aşa că nu am avut de ales şi i-am tras două dosuri de palmă în ceafă. Cred că a leşinat, pentru că a încetat să se mai zbată şi, cu un ultim efort, am reuşit să o trag pe ţărm.

De acolo am cărat-o până pe o dună, punând astfel distanţă între noi şi marea agitată. Deasupra noastră vântul şuiera ceva mai domol. Lumina lunii strălucea puternic. I-am frecat încheieturile şi i-am tras uşor două palme peste faţă, spunându-i că totul era în regulă şi repetându-i nişte nume, pe care le ştiam dintr-un vis ce îl avusesem cu mult înainte să aud de cazul ei.

Rămase întinsă pe spate, răsuflând greu; pe buze îi răsări un mic zâmbet, zâmbet care nu se regăsea însă şi în ochii ei chinuiţi şi înconjuraţi de riduri adânci. Era conştientă, dar de-abia respira; închise ochii, dar puteam încă să zăresc tortura din ei.

— De ce nu mi-ai dat drumul? întrebă după o vreme. Deschisese ochii din nou şi mă privea fix. Părea atât de nefericită încât frica nu-şi putea găsi locul în suferinţa ei. Apoi închise ochii din nou şi îmi spuse: Cred că ştii cine sunt, nu?

— Da, ştiu, i-am răspuns.

Atunci începu să plângă.

Am aşteptat fără să zic nimic şi, când s-a oprit din plâns, dunele din jur erau acoperite de umbre. A durat ceva.

Îmi zise:

— Nu ştii cine sunt. Nimeni nu ştie.

I-am răspuns:

— Am citit despre tine în ziare.

— Prostii, spuse ea. Deschise din nou ochii şi privirea ei îmi traversă încet faţa, se opri puţin pe umeri, apoi urcă pe gură şi, în sfârşit, îmi atinse pentru o secundă ochii. Nimeni nu ştie cine sunt.

Am aşteptat o vreme să facă o mişcare sau să mai spună ceva, după care i-am zis:

— Atunci spune-mi tu cine eşti.

— Dar tu cine eşti? mă întrebă, întorcându-şi privirea de la mine.

— Cineva care…

— Da?

— Nu acum. Poate am să-ţi spun mai târziu.

Se ridică pe neaşteptate în şezut şi încercă să-şi acopere goliciunea.

— Unde-s hainele mele?

— Nu le-am văzut.

— O, spuse ea, îmi amintesc. Le-am acoperit cu nisip, undeva la baza dunei. Am încercat să le ascund, ca să nu le poată găsi nimeni… Urăsc nisipul. Am vrut să mă înec în nisip, dar e imposibil. Nu te mai uita la mine! îmi strigă, pe

neaşteptate. Nu-mi place să mă priveşti. Îşi întoarse capul de parcă ar fi căutat un loc în care să se ascundă. Nu pot rămâne aşa! Ce pot să fac? Unde să mă duc?

— Hai, am spus şi i-am întins mâna.

Mă lăsă să o ajut să se ridice, după care îşi trase rapid mâna din a mea.

— Nu mă atinge. Pleacă de lângă mine.

— Uite, i-am zis, începând să cobor duna spre locul în care aceasta se făcea una cu plaja.

În cele din urmă, se hotărî să mă urmeze. Privi peste dună, acolo unde aceasta era înaltă până la piept, apoi urmă linia orizontului până ce ajunse la nivelul genunchilor.

— Acolo?

Îi făcui semn că da.

— Nu le-am văzut.

— E atât de întuneric. Păşi peste ridicătura de nisip, dispărând în umbra neagră a lunii. Se mişca cu multă grijă, pipăind nisipul cu degetele de la picioare, îndreptându-se spre partea mai înaltă a dunei, de unde nu o mai puteam vedea, din cauza întunericului. M-am aşezat pe nisipul luminat de lună.

— Nu veni după mine, strigă ea.

M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi înapoi. Ascunsă de întuneric, i-am putut totuşi asculta respiraţia agitată.

— Nu pleca, mi-a spus.

Am aşteptat.

— Acolo, îmi arătă ea cu mâna. În întuneric. Fii… Nu te apropia de mine acum. Fii… doar o voce.

M-am îndepărtat aşa cum îmi spusese şi m-am aşezat pe nisip, la vreo trei metri de ea.

Atunci a început să-mi spună povestea ei. Care era total diferită de cea din ziare.

Avea în jur de şaptesprezece ani când se întâmplase. Era în Central Park, în New York. Era o zi foarte călduroasă pentru primăvară şi movilele turtite erau acoperite de un început de verde. Zăpada se topise demult, iar acum iarba se înălţa curajoasă şi tentantă, pentru sutele de picioare goale care se saturaseră de asfalt şi ciment.

La fel ca şi picioarele ei. Pământul un pic umed o surprinse puţin, la fel şi aerul proaspăt care-i inunda plămânii. Simţea că devine una cu pământul şi că e mai uşoară, de parcă şi-ar fi dat hainele jos de pe ea. Era genul acela de zi în care o orăşeancă get-beget simţea nevoia să-şi ridice privirea spre cer. Ceea ce şi făcuse.

Pentru o clipă se simţi ruptă de viaţa ei de până atunci, o viaţă în care nu se întâmpla nimic deosebit, în care nimic nu se potrivea şi nimic nu se împlinea. În momentul acela, ordinea dispreţuitoare a clădirilor din jurul parcului palid nu o mai deranja; timp de câteva secunde nu-i mai păsă că lumea întreaga nu era decât o serie de imagini proiectate pe un ecran gigantic; nu-i mai păsa că lumea aceea, formată din turnuri de oţel şi sticlă, nu-i aparţinea ei, şi că, de fapt, totul aparţinea oricui în afară de ea.

Aşa că-şi ridicase ochii la cer: deasupra ei se afla nava.

Era frumoasă. Aurie, cu un aspect puţin prăfuit, ca al unui strugure încă necopt. Scotea un sunet slab, în două tonuri, ca vântul care bate printr-un lan de grâu. Se rotea, urcând şi coborând, cu o rapiditate incredibilă. Părea o fiinţă vie dar avea, în acelaşi timp, acea finisare perfectă, metrică şi măsurată, a unui obiect produs de o inteligenţă superioară.

La început nu simţi nicio uimire, căci nava era atât de diferită de tot ceea ce văzuse ea în viaţa ei încât nu putea – crezu ea – fi decât o iluzie, o evaluare falsă a mărimii, vitezei şi distanţei obiectului care, într-o secundă, avea să se transforme într-un aeroplan sau aşa ceva.

Îşi luă privirea de pe ea şi atunci îşi dădu seama, dintr-odată, că o mai văzuseră şi alţii – sau că şi alţi oameni văzuseră *ceva*. Persoanele din jurul ei se opriseră din plimbare şi stăteau toate cu privirea ridicată spre cer. În jurul ei se formase un cerc strâns, tăcut şi uimit, în afara căruia putea auzi zgomotele oraşului, ale acelui gigant cu respiraţia grea, care nu trăgea niciodată aer în piept.

Privi în sus din nou şi realiză, în sfârşit, cât de departe se afla, de fapt, farfuria zburătoare. Ba nu: mai degrabă, nu cât de departe era, ci cât de mică. Era cam de mărimea

celui mai mare cerc pe care l-ar fi putut trasa cu mâinile şi plutea cam la doi metri deasupra capului ei.

O apucă frica. Se trase înapoi şi îşi ridică braţul, dar nava nu se mişcă deloc. Se aplecă într-o parte şi alta, se roti pe loc, se aplecă înainte şi înapoi şi, în cele din urmă, îşi ridică privirea să vadă dacă scăpase. Nu o văzu din prima: apoi, privind mai atent, o zări strălucitoare, rotindu-se chiar deasupra ei.

Îşi muşcă limba.

Cu colţul ochiului, văzu un bărbat care-şi făcea cruce. *Face asta pentru că m-a văzut stând aici, cu o aură deasupra capului*, îşi spuse ea. Acela fu singurul lucru cu adevărat important care i se întâmplase vreodată în viaţă. Nimeni nu o mai privise până atunci cu atâta respect. În ciuda fricii, a panicii şi a uimirii, gândul o umplu de linişte, îl puse de o parte, pentru a se bucura de el mai târziu, când avea să fie din nou singură, singură aşa cum fusese tot timpul.

Frica, însă, devenise insuportabilă. Făcu câţiva paşi înapoi, cu privirea înainte, alunecând ca pe gheaţă. Ar fi trebuit să se lovească de oamenii din jurul ei. Erau destul de mulţi, dar nu o făcu. Se întoarse şi descoperi îngrozită că devenise centrul atenţiei mulţimii. O grămadă de ochi se holbau la ea şi o pădure de braţe se apropiau şi se depărtau de ea.

Sunetul calm scos de navă se adânci. Se ridică doar câţiva centimetri, după care coborî la loc. Cineva scoase un strigăt, iar mulţimea din jurul ei se împrăştie în toate direcţiile, după care se regrupă într-un cerc şi mai mare, pe măsură ce tot mai mulţi oameni îngroşau marginile, încercând să se îndepărteze de centrul în care se afla ea.

Nava se rotea, se ridica, cobora…

Deschise gura pentru a striga şi căzu în genunchi. Atunci nava atacă.

Se opri în dreptul frunţii ei, rămânând acolo, nemişcată. Avea senzaţia că, de fapt, ea era cea care se ridicase în dreptul navei. Încercă să-şi ridice braţele pentru a se apăra, dar îi erau înţepenite pe lângă corp, fără, însă, a atinge

pământul. Timp de o secundă, o secundă şi jumătate, nava o ţinu aşa, apoi fu cuprinsă de un fior de extaz care îi săgetă întreg corpul. Nava îi dădu drumul imediat după aceasta şi femeia se prăbuşi la pământ: coapsele, călcâiele şi gleznele o dureau îngrozitor.

Nava coborî la nivelul ei, făcu un mic cerc, se aplecă într-o parte şi rămase nemişcată. Nemişcată, rece şi metalică, indiferentă. Moartă.

Ca prin ceaţă, reuşi să-şi ridice privirea la cerul albastru de primăvară şi, tot ca prin ceaţă, auzi nişte fluiere.

Şi nişte ţipete întârziate.

Şi o voce puternică şi idioată care striga:

— Lăsaţi-o să respire, ceea ce făcu ca mulţimea să se strângă şi mai mult în jurul ei.

Cerul dispăru, acoperit de o caschetă albastră şi de un carneţel învelit în piele.

— Ok, ok, spuneţi-mi ce s-a întâmplat aici şi daţi-vă înapoi, pentru numele lui Dumnezeu!

Un cor de voci începu să comenteze, să observe şi să interpreteze:

— A lovit-o şi a căzut. Un tip a lovit-o. Da, a lovit-o. Era un tip… Aşa, în plină stradă, la lumina zilei a lovit-o… Parcul acesta devine din ce în ce mai… Nu mai auzea cuvintele celor din jur, dar le putea simţi agitaţia şi nervozitatea.

Cineva îşi făcu loc prin mulţime, apăru un alt carneţel, în care un pix nota declaraţiile schimbătoare ale martorilor… dintr-o „brunetă frumoasă” deveni o „brunetă atrăgătoare”, căci nimeni nu ar fi permis ca la ştiri să apară cuvântul „frumos”, mai ales că victima era o femeie.

Feţele de deasupra ei se apropiară şi mai mult:

— Eşti bine, surioară? Vocile izbucniră din nou: Ce bine? Nu vezi că e rănită? Ticălosul ăla a bătut-o rău de tot, ziua în amiaza mare…

Apăru un alt bărbat, subţire, înalt, îmbrăcat în costum negru, cu bărbia ascuţită şi cu un mic început de barbă:

— O farfurie zburătoare, ziceţi? Hm. Ok, domnule poliţist, de aici încolo preiau eu cazul…

— Da cine eşti tu să preiei cazul, mă rog?

Apăru un portofel din piele maro, iar bărbia ascuţită se înfipse în faţa poliţistului, scuipând: „FBI”. Poliţaiul dădu învins din umeri şi se aplecă respectuos în faţa bărbatului în costum.

— Eliberează zona, îi ceru agentul.

— Imediat, *domnule*, strigă poliţistul.

— FBI, FBI, murmură mulţimea şi, dintr-odată, cerul reapăru deasupra ei.

Se ridică în şezut cu faţa strălucitoare:

— Nava… mi-a vorbit, spuse ea.

— Taci din gură, îi strigă costumul. Ai să ai timp destul să-ţi împărtăşeşti impresiile.

— Mda, surioară, oftă poliţistul. Mulţimea asta e plină de comunişti.

— Ce-ar fi să-ţi ţii şi tu gura? se răsti costumul la poliţai.

Cineva din mulţime îi spuse altcuiva că probabil fata fusese bătută de un comunist, în vreme ce altcineva spuse că probabil fata fusese bătută tocmai pentru că era comunistă.

Încercă să se ridice, dar nişte braţe amabile o forţară să rămână la pământ. Locul se umpluse de poliţişti.

— Pot să merg şi singură, spuse ea.

— Stai liniştită, spuseră poliţaii.

Puseră o targă lângă ea şi o ridicară, după care o acoperiră cu o pătură imensă.

— Pot să merg, repeta ea, în timp ce o duceau spre ambulanţă.

O femeie se albi la faţă şi se întoarse, gemând:

— O, Doamne, ce oribil!

Un bărbat mic de statură, cu ochii rotunzi, o privea lingându-şi buzele.

Ambulanţa. Au urcat-o acolo. Costumul era deja înăuntru.

Un bărbat îmbrăcat în halat, cu mâinile curate, o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, domnişoară?

— Fără întrebări, spuse costumul. E o chestiune de siguranţă naţională.

Ajunseră la spital.

Le spuse:

— Trebuie să mă întorc la serviciu.

— Scoate-ţi hainele, i-au cerut ei.

Pentru prima oară în viaţă, primi un dormitor numai al ei. Ori de câte ori se deschidea uşa, zărea un poliţist pe hol. Şi uşa se deschidea destul de des, pentru a lăsa să intre civili, care erau foarte politicoşi faţă de militarii care veneau şi ei să o vadă şi care, la rândul lor, erau şi mai politicoşi faţă de anumiţi civili. Habar nu avea cu ce ocupau aceştia şi nici ce voiau. În fiecare zi, îi puneau un milion de întrebări. Se părea că nu vorbeau între ei, pentru că fiecare îi punea aceleaşi întrebări ca şi cel de dinainte.

— Cum te cheamă?

— Câţi ani ai?

— Unde te-ai născut?

— Cum te cheamă?

Uneori îi puneau întrebări de-a dreptul ciudate:

— Să vorbim puţin de unchiul tău, îi ziceau. E însurat cu o femeie din Europa Centrală, nu? De unde anume e femeia aia?

— Din ce cluburi sau organizaţie faci parte? Aha. Acum vorbeşte-ne puţin de gaşca Rinky-dinks de pe Strada Şaizeci şi trei. *Cine* se afla, de fapt, în spatele ei?

Dar cea mai frecventă întrebare era:

— Ce-ai vrut să spui când ai afirmat că nava ţi-a vorbit?

La care ea răspundea, invariabil:

— Pur şi simplu: mi-a vorbit.

Ei continuau:

— Ce ţi-a zis?

Atunci ea dădea din cap.

Unii dintre cei care puneau întrebări erau foarte nervoşi şi urlau ca nişte nebuni. Alţii erau de treabă. Câţiva se purtaseră chiar foarte frumos, cum nu o mai făcuse nimeni până atunci. Dar în curând înţelese că nimănui nu-i păsa de *ea*. Prin bunătatea pe care o afişau, nu doreau de fapt decât să o facă să se relaxeze, să se gândească la altceva, astfel încât să o poată lua la întrebări din nou.

— Ce-ai vrut să spui când ai afirmat că nava ţi-a vorbit?

După o vreme se simţi de parcă ar fi fost din nou acasă la maică-sa sau la şcoală. Stătea cu gura încleştată şi îi lăsa să-şi urle întrebările. Într-o zi o puseră să stea pe un scaun, ore întregi, cu o lampă în ochi şi să moară de sete. Dar era obişnuită cu lumina, căci, pe când încă mai stătea cu mama, îi lăsa lumina deschisă pe hol noaptea, ca să nu viseze urât. Aşa că lumina nu o deranja câtuşi de puţin.

Când se înzdrăveni, o mutară la închisoare. Ceea ce nu era foarte rău. Mâncarea era bună, la fel şi patul. Pe fereastră le putea vedea pe deţinute făcând sport în curte. Cineva îi spusese că paturile lor erau mult mai tari.

— Dumneata, tânără domniţă, eşti o persoană foarte importantă.

Asta îi plăcu la început, dar apoi, ca de obicei, îşi dădu seama că nu le păsa de ea câtuşi de puţin. Erau buni cu ea pentru că aveau nevoie de ea. Întrebările continuau zilnic, iar odată îi aduseseră chiar şi o farfurie zburătoare. Era închisă într-o cutie de lemn, încuiată cu un lacăt, înăuntrul unei alte cutii, din metal, încuiată la rândul ei cu o yală. Nu părea să cântărească mai mult de câteva kilograme, dar, după ce au reuşit să o despacheteze, a fost nevoie de doi bărbaţi pentru a o ridica, în timp ce alţi patru, înarmaţi, îi păzeau pe toţi.

O puseră să le reconstituie întreaga scenă din parc, cu ajutorul câtorva soldaţi care îi ţineau nava deasupra capului. Dar, pentru ea, lucrurile nu fură la fel ca în parc. Au scos nişte cipuri din navă şi nişte bucăţi de metal, lângă care au aşezat un steag de un gri întunecat. Au întrebat-o ce le putea spune despre toate astea şi, pentru prima oară, ea le-a răspuns:

— Nava e goală, acum.

Singurul din multitudinea de agenţi cu care a vorbit a fost un bărbat scund, cu burta mare, care, când au rămas singuri, i-a spus:

— Ascultă-mă, cred că felul în care eşti tratată e de tot rahatul. Să nu mă înţelegi greşit, însă eu am o treabă de dus la bun sfârşit. Treaba mea e să aflu *de ce* nu vrei să ne

spui ce ai vorbit cu nava. Nu mă interesează ce ţi-a spus şi nici nu am să te întreb vreodată asta. Nu vreau să ştiu. Aşa că hai să încercăm să aflăm de ce nu vrei să vorbeşti.

Urmară ore întregi în care ea îi povesti despre cum fusese bolnavă de pneumonie şi despre ghiveciul de flori pe care îl făcuse pentru mama ei când era în clasa a doua şi pe care mama îl aruncase pe geam, despre modul în care fusese părăsită la şcoală şi despre visul în care ţinea un pahar de vin în palme, privind un bărbat peste el.

Într-o bună zi, însă, îi spuse de ce nu voia să vorbească despre farfuria zburătoare:

— Pentru că mi s-a adresat *mie* şi pentru că asta mă priveşte numai pe mine.

Îi povesti chiar şi de bărbatul care îşi făcuse cruce în acea zi. Era al doilea lucru care era numai al ei.

Bărbatul se dovedi de treabă. Fu singurul care o avertiză că avea să urmeze un proces.

— Nu e treaba mea să-ţi spun asta, îi zise el, dar trebuie să te aştepţi la tot ce e mai rău. Vei avea parte de tot tacâmul: judecător, juraţi şi toate alea. Nu le spune decât ceea ce crezi tu de cuviinţă şi nimic mai mult, înţelegi? Şi nu te lăsa intimidată. Ai dreptul să aperi ce e al tău.

Apoi bărbatul mic de statură se ridicase trăgând o înjurătură şi plecă.

După el, veni mai întâi un bărbat care îi vorbi vreme îndelungată despre faptul că Pământul s-ar putea să fie atacat de nişte fiinţe din spaţiul extraterestru, mult mai puternice şi mai inteligente decât noi, oamenii, şi că ea ar putea deţine secretul prin care ne-am putea apăra de o asemenea nenorocire. Secret pe care era obligată să-l divulge pentru binele întregii omeniri. Şi, chiar dacă Pământul nu ar fi fost atacat, de ce nu se gândea la avantajele pe care le-ar fi putut oferi patriei. Apoi, bărbatul îi băgă degetul în faţa ochilor şi îi spuse că prin tăcerea ei făcea jocul *duşmanilor ţării*. Află, nu după multă vreme, că tipul era avocatul ei.

Juriul o găsi vinovată de sfidare a justiţiei, iar judecătorul îi recită o listă care nu se mai termina cu

posibilele pedepse pe care i le-ar fi putut aplica. După aceea i-o dădu pe una dintre ele şi o suspendă. Au mai ţinut-o câteva zile închisă, apoi au eliberat-o.

Ceea ce, la început, fu un lucru minunat. Îşi găsi o slujbă într-un restaurant şi o cameră mobilată. Se scrisese atât de mult despre ea în ziare, că maică-sa îi interzise să mai treacă pe la ea. Mama ei era beată mai tot timpul şi uneori făcea scandal în tot cartierul, dar avea propriile idei despre onoare. Faptul că ziarele au scris despre ea că ar fi fost spioană nu se număra printre părerile ei despre decenţă. Aşa că îşi schimbă numele de pe căsuţa poştală cu numele de fată şi îi interzise fiicei sale să o mai viziteze.

La restaurant cunoscu un bărbat care îi dădu întâlnire. Pentru prima oară în viaţa ei. Îşi cheltui toţi banii pentru a-şi cumpăra o geantă roşie care să se asorteze cu pantofii. Care erau de o nuanţă diferită, dar nu conta. Au mers la film, dar bărbatul nu a încercat nici măcar să o sărute; nu voia decât să afle ce-i spusese nava. Nu i-a zis nimic. S-a dus acasă singură şi a plâns toată noaptea.

Apoi alţi bărbaţi, care şedeau într-un separeu la restaurant se opreau din vorbă şi o priveau cu atenţie, de fiecare dată când trecea pe lângă ei. După care l-au chemat pe şeful ei, care a venit la ea, după o scurtă discuţie cu ei, şi i-a spus că bărbaţii erau ingineri electricieni care lucrau pentru guvern şi le era frică să vorbească în preajma ei – de vreme ce era spioană. Fu concediată pe loc.

Într-o zi, îşi văzu numele pe un tonomat. Introduse o monedă şi apăsă pe numele ei. Cântecul era despre „farfuria zburătoare care a coborât din ceruri şi care a învăţat-o un joc foarte nou, despre care nu putea vorbi, dar care a dus-o în altă lume”. În timp ce asculta, cineva din cârciuma respectivă o recunoscu şi o strigă pe nume. Patru bărbaţi au urmărit-o până acasă şi fu nevoită să-şi blocheze uşa cu masa.

Uneori se simţea bine luni la rând şi apoi apărea cineva care îi dădea întâlnire. De trei ori din cinci, ea şi bărbatul cu care era în acel moment, erau urmăriţi. O dată, bărbatul cu care era îl aresta pe cel care îi urmărea. De două ori,

bărbatul care îi urmărea îi aresta pe bărbaţii cu care era ea. De cinci ori din cinci, toţi bărbaţii cu care ieşise nu voiau decât să afle ce-i spusese farfuria zburătoare. De câteva ori încercase să-şi închipuie că întâlnirea era pe bune, dar nu îi ieşise prea bine.

Aşa că se mută mai aproape de ocean şi se angajă ca femeie de serviciu, lucrând noaptea în birouri şi magazine. Nu că ar fi fost prea multe pe acolo, dar măcar erau mai puţini oameni care să-şi amintească chipul ei din ziare. Ca după un program fix, o dată la optsprezece luni, câte un scriitor îi relua povestea în vreo revistă sau un supliment de duminică; şi, de fiecare dată când cineva zărea o lumină pe vreun munte sau un balon atmosferic, acesta trebuia să fie neapărat o farfurie zburătoare, care voia să le împărtăşească cine ştie ce secrete. Când se întâmpla aşa ceva, timp de două-trei săptămâni nu mai ieşea decât noaptea.

Se săturase deja de toate astea. Oamenii nu o voiau, aşa că se apucă de citit. Romanele îi plăcură o vreme, până când descoperi că majoritatea erau exact ca filmele – cu şi despre oameni frumoşi cărora le stătea la picioare întreaga lume. Se apucă să înveţe – despre plante, despre animale. O amărâtă de veveriţă, care se încurcase în firele unui gard, o muşcă de deget în timp ce încerca să o elibereze. Nici animalele nu o voiau. Şi nici copacilor nu le păsa de ea.

Atunci îi veni ideea cu sticlele. Adună toate sticlele pe care le găsi şi scrise nişte bilete pe care le băgă în ele. Se plimba kilometri întregi pe plajă, aruncând sticlele cât de departe putea, în ocean. Ştia că dacă ar fi fost găsite de cine trebuie, atunci acea persoană avea să afle tot ce era important pentru ea. Chestia cu sticlele o ajută să meargă înainte încă trei ani. Toată lumea trebuie să aibă un mic secret, nu-i aşa?

Şi, în cele din urmă, veni şi vremea când lucrul acesta nu o mai ajuta câtuşi de puţin. Poţi să încerci să ajuţi pe cineva, dar numai dacă acel cineva chiar *există*; dar nu te poţi preface la nesfârşit. Cam asta a fost totul. Sfârşit.

— Îţi este frig, am zis, când a terminat de vorbit.

Valurile se mai domoliseră şi umbrele deveniseră mai lungi.

— Nu, răspunse ea din întuneric. Ai crezut că-s supărată pe tine pentru că m-ai văzut goală?

— Nu ar fi trebuit să fii?

— Păi, să fiu sinceră, nu-mi pasă. Nu aş fi vrut să mă vezi nici goală, nici îmbrăcată. Căci nu pot să acopăr ceea ce sunt. Aşa voi fi întotdeauna. Mi-aş fi dorit să nu fiu văzută deloc.

— De mine? Sau de oricine?

Ea ezită înainte să-i răspundă.

— De tine.

M-am ridicat în picioare şi m-am întins, după care am făcut câţiva paşi, gândindu-mă.

— Şi FBI-ul nu a încercat să te împiedice să arunci sticlele alea?

— A, ba da, bineînţeles. Au cheltuit nu ştiu cât din banii contribuabililor pentru a le aduna. Încă fac verificări, o dată la câteva luni. Dar au început să se plictisească şi ei. Căci toate biletele din sticle sunt la fel, râse ea.

Nu o credeam în stare să râdă.

— Ce e aşa de amuzant?

— Toţi ăştia – judecătorii, gardienii de la închisoare, tonomatele, oamenii. Mă crezi când îţi spun că lucrurile ar fi stat la fel de rău chiar dacă le-aş fi spus, din primul minut, ce mi-a zis farfuria zburătoare?

— Serios?

— Serios. Pentru că nu m-ar fi crezut, oricum. Ei ar fi vrut să audă despre cine ştie ce armă nouă. Despre o supra-ştiinţă venită de la o supra-rasă. Despre o armă prin care să scape de supra-rasa aia, dacă li s-ar fi oferit şansa sau de proprii oameni. Toate „creierele alea luminate”, continuă ea, mai mult uimită decât dispreţuitoare, toate ideile lor. Când spun „supra-rasă” se gândesc de fapt la supra-ştiinţă. Cum de nu-şi dau seama că o supra-rasă trebuie să aibă şi supra-sentimente, ca de exemplu supra-râs sau supra-foame? Se opri o clipă. Nu e timpul să mă întrebi ce mi-a spus nava?

— Îţi spun eu, am răspuns.

„*În sufletul anumitor fiinţe*
Există o singurătate ce nu poate fi explicată în cuvinte
Atât de mare că nu poate fi împărtăşită nimănui.
Aşa e şi singurătatea mea. Îţi spun asta ca să ştii că
În universul acesta nesfârşit
Există cineva care e mai singur decât tine.”

— O, Doamne-Dumnezeule, spuse ea, cu aprindere în glas, şi începu să plângă. Şi cui îi sunt adresate aceste cuvinte?

— *Celei mai singure dintre fiinţe*…

— De unde ştii toate astea? mă întrebă, în şoaptă.

— Păi asta ai scris pe biletele din sticle, nu?

— Da. Ori de câte ori totul devine prea mult, când nimănui nu-i mai pasă… arunci o sticlă în ocean şi aşa mai scapi de o parte din singurătatea care te roade. Stai şi te gândeşti că, cine ştie, poate cineva, undeva, va găsi sticla şi va afla, pentru prima oară, că sunt lucruri şi mai rele decât cele din viaţa sa.

Luna strălucea sus pe cer şi oceanul se liniştise de tot. Ne-am ridicat privirile spre stele.

— Noi nu ştim ce înseamnă singurătatea. Oamenii cred că farfuria zburătoare era o navă extraterestră, dar nu e aşa. Era doar o sticlă cu un mesaj în ea. Doar că trebuise să străbată un ocean mai mare decât al nostru – universul – şi avea mult mai puţine şanse să fie găsită de cineva. Singurătatea? Noi nu ştim ce înseamnă să fii, cu adevărat, singur.

Când m-am simţit în stare, am întrebat-o de ce a încercat să se sinucidă.

— Am luat de bune vorbele navei, răspunse ea. Am vrut să… să mă răzbun. M-am simţit prea rea să pot ajuta pe cineva. Ar fi trebuit să-mi spun că sunt îndeajuns de bună să ajut pe cineva. Nu mă vrea nimeni? Asta e. Dar să nu-mi spună nimeni că nu există cineva, undeva acolo, care să nu aibă nevoie de ajutorul meu. Aşa ceva nu aş putea suporta.

Am tras aer adânc în piept.

— Am găsit una din sticlele tale acum doi ani. De atunci te caut într-una. Am făcut hărţi cu fluxul şi refluxul, cu curenţii maritimi şi am rătăcit peste tot. Unii oameni mi-au vorbit de tine şi de sticlele tale. Cineva mi-a spus că ai încetat să le mai arunci în ocean şi că ai început să baţi dunele, noaptea. Mi-am dat seama imediat de ce o făceai. Şi am venit aici cât am putut de repede.

Am simţit că mă sufoc.

— Am un picior de lemn. Gândesc corect, dar cuvintele pe care le rostesc nu sunt aceleaşi cu cele pe care aş vrea să le spun. Uită-te la nasul meu. Nu am avut nici o femeie, niciodată. Nimeni nu a vrut să mă angajeze într-un loc în care trebuiau să mă privească în faţă. Dar tu eşti foarte frumoasă, i-am spus. Foarte frumoasă.

Ea nu spuse nimic, dar se lumină dintr-odată, de parcă lumina lunii s-ar fi transformat brusc în lumina soarelui. Printre multele sensuri ale acestei iluminări, unul era că până şi singurătatea are un sfârşit, pentru cei care au fost singuri pentru multă, multă vreme.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„A Saucer of Loneliness” by Theodore Sturgeon

Bărbaţii aduc numai necazuri

James Patrick Kelly

Născut în 1951, e un scriitor american care a început să publice în anii ’70 şi a rămas până în zilele noastre una din figurile proeminente ale genului. A absolvit magna cum laude University of Notre Dame în 1972, cu specializare Literatură Engleză. Povestirea lui „Think Like a Dinosaur”, i-a adus un Hugo în 1996, la fel ca „10.16 to 1” în 2000. De asemenea este frecvent printre finaliştii Nebula, premiu pe care l-a câştigat în 2005 cu romanul său, „Burn”.

În această povestire Kelly ne conduce prin ancheta unui detectiv particular, într-o lume ciudată, dominată de extratereştri care au exterminat bărbaţii. Iar ancheta e mai mult decât poate duce detectivul. O poveste ciudată, despre un viitor bizar şi impredictibil.

————————————

1.

Mi-am privit celularul, în speranţa că-l voi face să sune. Făcusem acelaşi lucru şi cu uşa, dar nimeni nu se încumetase să o deschidă. Aş fi putut lucra la cazul Rashmi Jones; sau aş fi putut şterge praful în birou. Hotărât lucru, ar cam fi fost cazul. Sau, şi mai bine, aş fi putut ţine o mică şedinţă cu Johnny Walker, care, chiar în dimineaţa aceea, îşi deschisese o filială în sertarul de jos de la masa mea de lucru. În loc de toate astea, am decis să deschid fereastra. Cine ştie, poate un porumbel călător avea să-mi aducă un caz nou. Sau poate avea să sosească ceva învelit într-o cărămidă.

Trei etaje mai jos, Market Street era la fel de pustie ca şi restul oraşului. Pe stradă nu se zăreau decât vreo două femei obosite, purtând espadrile, şi o bunicuţă, învelită într-o părură şi cu sandale în picioare. Bătrâna şedea pe marginea trotuarului, în faţa unei cafenele Starbucks, pustie şi aia, şi trăgea de coardele unei chitare pentru nişte mărunţiş, sau visând, cine ştie, să dea de vreun filantrop din iad. Cânta încet, abia auzit, dar vocea îi era dulce ca un compot de piersici. *Bărbatul meu, hai să-ţi spun despre bărbatul meu*. Sărmana babă, mi-am zis. Nu mai există bărbaţi – nici al tău, nici alţii.

Se opri din cântat în momentul în care un diavol zbură pe deasupra noastră, legănat, pentru ca apoi să aterizeze pe blocul alăturat. Până atunci, fusese o dimineaţă superbă de iunie, aerul puţin umed, amintind încă de primăvară, în oraşul nostru ofilit. Bunica se chinuia să nu adoarmă, sprijinindu-se de chitară. În cele din urmă se ridică, îşi strânse pătura mai bine în jurul umerilor şi o porni încet spre centru.

Celularul meu bipui în sfârşit, dar nu era decât Sharifa, viitoarea mea fostă iubită. Probabil că mă suna de la spital, pentru că purta un halat albastru deschis. Chiar şi de pe ecranul acela micuţ mi-am putut da seama că plânsese.

— Bună, Fay.

Mi-am muşcat buza.

— Vino acasă în seara asta, îmi spuse. Te rog.

— Nu ştiu ce înseamnă acasă.

— Îmi pare rău pentru ce ţi-am spus. Îşi strânse braţele pe piept. E trupul tău, e viaţa ta.

O iubeam. Dar mă săturasem de toată povestea asta cu însămânţarea, cu avortul, mă săturasem de tot ce se întâmplase între noi în ultima săptămână. Nu am răspuns nimic.

Vocea ei veni ca sarea pe rană.

— Încă nu ai făcut-o? Întrebarea mă înfurie din nou. Era atât de ofensată, că nici nu putea spune lucrurilor pe nume.

— Stai să mă gândesc, dnă doctor, i-am zis. Mă întrebi dacă am fost „rasă” sau nu?

Faţa i se strâmbă de durere.

— Nu începe.

— Dacă ai nevoie de mizerii, am zis, ai putea să mă angajezi să-mi fiu propria umbră. Şi aşa nu prea am de lucru.

— Dă-o pe glumă, ca de obicei…

— S-a făcut, doctore, am mai zis şi am închis.

Deci viaţa mea nu stătea prea bine – nu era ceva cu care să te lauzi la ştiri. Chiar şi cu fereastra deschisă, telefonul lui Sharifa îmi luase tot aerul. Mi-am spus că am nevoie de o cafea, deşi mi-ar fi prins mai bine, în acel moment, o mătuşă bogată, o vacanţă în Fiji şi o iubită nouă. Am tras uşa după mine, am traversat holul şi tocmai mă pregăteam să chem liftul, când acesta s-a deschis chiar în faţa mea. Din el au ieşit George, robotul care se ocupa cu întreţinerea clădirii noastre şi un diavol – acelaşi care aterizase pe blocul alăturat. Cum nu mi-am închipuit că ar fi putut să mă caute pe mine, am dat să intru în lift. Diavolul venise probabil să o vadă pe Martha cea nebună, pentru vreo reducere de impozite sau să ia lecţii de pian de la Abby, aflată şi ea pe acelaşi etaj cu noi. Bineînţeles, m-am înşelat, aşa cum alcoolicii se înşeală când îşi spun că se duc la bar pentru alunele gratuite.

— Bună, Fay, mă salută George. Acesta îşi punea mari speranţe că te va găsi la birou.

M-am holbat stupefiată la diavol. Îi mai văzusem, bineînţeles, la televizor, pe cer şi o dată am văzut unul plimbându-se pe holurile Primăriei, dar până atunci nu mai stătusem faţă în faţă cu unul. Oricum, uram diavolii. Uşile liftului au tremurat şi începeau să se închidă. George îşi vârî braţul între ele şi le blocă.

— Crezi că îi poţi acorda puţin din timpul tău? întrebă el.

Diavolul depăşea cu puţin un metru în înălţime. Faţa avea culoarea unei pete de sânge uscat, iar burdihanul părea că sărută aerul, căci respira cu un sunet ciudat, umed. Aripile îi erau strânse în jurul corpului; membranele lor aveau un aspect ruginit şi transparent, prin care se zărea corpul slăbănog de după ele. Aproape că îmi puteam

vedea fiecare trăsătură în ochii lui plaţi. Arătam de parcă fusesem lovită în cap de o duzină de cărămizi.

— E ceva în neregulă, Fay? întrebă George.

Acela a fost momentul în care am hotărât că trebuie să-i demonstrez deşteptului ăla de robot că nici un extraterestru invincibil şi ucigaş în masă nu o poate intimida pe Fay Hardaway.

— Nu, am răspuns. Urmaţi-mă.

Dacă ar fi putut să ia loc pe scaune, biroul meu ar fi fost suficient de încăpător. Dar George mă anunţă că diavolul trebuia să facă nişte manevre pentru a se simţi confortabil. Am dat din cap, în timp ce m-am aşezat la birou, bucuroasă că puteam pune ceva distanţă între mine şi ei. George trase ambele scaune în holul de la recepţie. Diavolul îşi întinse aripile şi sări pe dulapul meu cu dosare, reuşind cu această ocazie să-mi răstoarne imprimanta de pe birou. Apoi rămase cocoţat acolo, sprijinindu-se de perete. George se retrase într-un colţ şi îşi supse picioarele şi braţele, până ce nu mai rămaseră din el decât capul şi torsul colorat în albastru, la fel ca al celorlalţi roboţi. Diavolul mă privea fix, de parcă încerca să afle câte parale făceam. Mi-am instalat pe desktop trei noi iconiţe: *Caz nou*, *Motor de căutare* şi *Buton de panică*.

— Îi permiţi să vorbească în numele lui Seeren? spuse George. Seeren are o dorinţă arzătoare: şi anume, ar vrea să faci o anchetă pentru el.

Diavolii nu vorbeau niciodată cu noi şi nici nu ne explicau niciodată ce urmăreau prin acţiunile lor. Nimeni nu putea spune cum anume comunicau cu armata de roboţi pe care o construiseră ca să ne cucerească.

Am intrat pe *Caz nou* şi luminiţa verde a clipit.

— Voi înregistra această conversaţie. Dacă decid să accept cazul, voi înregistra întreaga investigaţie.

— Un lucru bine gândit, Fay. Acesta vrea să ţi se adreseze în legătură cu clienta ta, Rashmi Jones.

— Nu e clienta mea. Mi-a trebuit toată puterea de concentrare pentru a nu cădea de pe scaun. Ce-i cu ea?

— Seeren regretă foarte mult. Dar toată lumea e datoare cu o moarte.

Nu-mi plăcea că diavolul ştia totul despre Rashmi, mai ales faptul că murise. Corpul ei fusese găsit în Camera 103 de la Comfort Inn, acum douăsprezece ore.

— Poliţia a preluat deja cazul, am zis, încercând să-mi ascund nemulţumirea din glas. Sau, mă rog, ce a mai rămas din el. Nu cred că vă pot ajuta cu ceva.

— Îmi permiţi, Fay?

Iconiţa de pe ecran începuse deja să clipească. Am deschis-o şi am văzut o poză de-a lui Rashmi, în rochia fără mâneci în care murise. În păr purta o panglică albastră. Zâmbea, la fel de fericită şi lipsită de griji ca un copil în ultima zi de şcoală. Să-şi ia viaţa inhalând dintr-un tub cianură, părea ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Se ţinea de mână cu o brunetă îmbrăcată într-un costum bărbătesc în dungi, care purta o pălărie cu un voal fin ca mătasea. Cuplul ferchezuit se afla într-o grădină, sub un tufiş arcuit, plin de trandafiri roz. Femeile priveau amândouă în direcţia camerei foto, ţinute, probabil, de o a treia persoană. Mâna persoanei respective era elegantă şi fină; se vedea că nu spălase sau schimbase prea multe scutece la viaţa ei. Pe inelar se putea zări un inel mare, de argint, gravat cu câteva litere, scrise într-un stil elegant. Am dat zoom pe inel, dar, oricât m-am străduit, nu am reuşit să citesc ce scria.

L-am privit pe diavol, apoi pe George.

— Deci?

— Acesta te sfătuieşte să fii atentă mai degrabă la data când a fost făcută fotografia: 12 iunie, ora 2:52.

— Adică vrei să spui că a fost făcută ieri după-amiaza?

Ceva nu se potrivea – sau se potrivea prea bine. Am aflat că Rashmi a mers ieri în centru să-şi cumpere pantofi, în jurul prânzului. La 11:46 şi-a cumpărat o pereche de Donya Durands, de treisprezece dolari. La 1:32 a plătit optzeci şi nouă de cenţi pe o salată Waldorf şi un ceai cu gheaţă la Maison Diana. S-a cazat la Comfort Inn la 6:40. Nu a avut rezervare; probabil că a fost o decizie de

moment. Recepţionera mi-a spus că i s-a părut o femeie distrată. Acesta e exact cuvântul pe care l-a folosit. Un cuvânt foarte precis, deşi puţin cam pretenţios pentru o recepţioneră. Cine îşi cumpără pantofi scumpi în ziua în care s-a hotărât să se sinucidă? Desigur, cineva care e distrat. Mi-am privit din nou monitorul. Dar Rashmi Jones nu părea câtuşi de puţin distrată în poza de pe desktop. Apoi am observat pantofii: erau marca Donya Durands.

— De unde ai făcut rost de poza asta? l-am întrebat pe diavol.

A privit prin mine de parcă aş fi fost o fereastră murdară.

Am încercat să aflu de la robot. Nu aş putea spune că George îmi plăcea în mod deosebit, dar fusese întotdeauna corect cu mine.

— Despre ce e vorba de fapt, George? Trebuie s-o găsesc pe gagică?

— Gagică?

— Mă refer la femeia care o ţine de mână pe Rashmi.

— Seeren i-a spus acestuia de lângă mine tot ce trebuie despre Kate Vermeil, răspunse el. Această Kate Vermeil lucrează pe East Washington Avenue, la numărul 44 şi locuieşte pe Strada 12, la numărul 465, al doilea etaj, pe stânga.

Mi-a plăcut răspunsul lui; de fapt, mi-a plăcut chiar foarte mult. Mama lui Rashmi îmi spusese că fiica ei are o prietenă creştină, pe nume Kate, dar nu mi-a spus şi numele de familie şi nici nu mi-a dat adresa ei. M-am întors din nou spre diavol.

— Şi cum ai aflat toate astea?

Mi-a aruncat, încă o dată, aceeaşi privire goală.

— Aha, de la Seeren, am zis şi m-am ridicat de pe scaun. Mă tem că George te-a indus în eroare. Eu sunt doar un simplu detectiv particular. M-am ridicat în picioare, pentru a-i conduce afară. Biroul ghicitoarei e peste drum.

De data asta, George nu-mi mai ceru permisiunea. Desktopul bipăi din nou. Pe ecran mi-a apărut o iconiţă

nouă. Un transfer bancar, în valoare de o mie de dolari, m-a făcut să mă aşez la loc.

— Acesta e un avans cordial, îmi spuse George. După încheierea cu succes a anchetei, vei mai primi încă unul, de aceeaşi valoare.

În minte mi-au venit o mie de mese la restaurante cu feţe de masă în dungi. Sau o mie de sticle de whisky vechi.

— Acesta de lângă mine îţi atrage atenţia asupra mâinii persoanei care nu apare în fotografie, continuă robotul. Seeren îşi doreşte foarte mult să cunoască această persoană, în vederea unei discuţii de afaceri cât mai fructuoase.

Toată treaba asta mirosea mai rău decât ghena de gunoi de la un fast food. În aşa zisa noastră economie, banii erau foarte puţini. Roboţii se ocupau de toate, dar nu creau bogăţie. Bănuiesc că se presupunea că noi ar fi trebuit să o facem, doar că nimeni nu ne prea încuraja în privinţa asta. În anumite părţi ale oraşului, suma asta de bani îmi putea aduce o acuzaţie de corupţie de tip I plus alte câteva acuzaţii mai mici, aşa ca să fie.

— E mult prea mult pentru valoarea mea, am zis. De o sută de ori mai mult. Dacă Seeren se aşteaptă să îi aduc braţul ataşat la mâna aceea, atunci a greşit adresa.

— Violenţa e deplorabilă, răspunse George. Singurul lucru pe care Seeren i-l cere lui Fay e discreţia absolută. Fără poliţie, fără ştiri, dacă se poate, nici măcar un cuvânt.

— A, discreţie, am zis şi am acceptat transferul.

Pentru două miare, puteam fi la fel de discretă ca valetul reginei.

2.

Aş fi putut să iau un taxi, dar mai toate sunt conduse de roboţi şi roboţii nu ştiu să ţină un secret. În plus, chiar dacă aveam o mie de dolari în bancă, mi-am spus că e mai bine să nu mă ating de ei o vreme. Până mă obişnuiam cu gândul. Aşa că am luat bicicleta şi am pornit spre Strada 12. Pe la blocul cu numărul 400 am început să am dubii. Partea aia a oraşului fusese lovită în cap şi lăsată să

sângereze. Casele de amanet erau închise şi ferestrele lor acoperite cu scânduri. La fel şi celelalte magazine sau birouri de la stradă. Erau mai mulţi roboţi decât femei aici şi mai mulţi şobolani decât roboţi.

Centrul de frumuseţe Adagio se afla la numărul 465, pe Strada 12, într-o clădire de cărămidă, a cărei vitrină de la intrare era din sticlă securizată, atât de zgâriată că părea o perdea de ploaie. În spatele acesteia se zăreau câteva ghivece cu plante prăfuite. Ferestrele de la etajul al doilea erau acoperite cu cărămizi. Mi-am legat cu lanţul bicicleta de o maşină abandonată, mi-am pornit recorderul de la telefon şi am intrat.

Peretele din spatele recepţiei era alb, plin de poze cu o staţiune mediteraneeană. Pozele erau de proastă calitate şi nu arătau decât plaje goale. Un robot apăru pe uşa din spatele recepţiei şi veni la tejghea.

— Bună ziua, doamnă. Ne face o deosebită plăcere să vă urăm bun venit. Mă numesc…

— O caut pe Kate Vermeil. Nu-mi plăcea să-mi pierd vremea trăncănind cu roboţii. E aici?

— Ne pare extrem de rău, dar nu mai lucrează aici.

— A lucrat aici? m-am mirat. Mie mi s-a spus că aici locuieşte.

— Aţi fost informată greşit.

Pe uşă apăru o bunicuţă, mergând greu, ajutându-se de o cârjă de metal. Purta o rochie galbenă înflorată, la fel de umflată ca un cort de circ, iar deasupra sânului stâng avea brodat cu albastru numele: *Noreen*. Faţa îi era largă şi palidă ca un ou fiert, iar părul în dezordine era alb şi cârlionţat, în plus, avea cele mai mari mâini pe care le văzusem vreodată.

— Mă ocup eu de doamna, Barry. Tu mergi şi vezi ce e cu Helen Ritzi. Îi mai pui un ac la doisprezece, apoi scazi temperatura până la 70 de grade.

Robotul se înclină politicos şi ne părăsi.

— Despre ce e vorba? mă întrebă. Cârja i se balansa periculos în momentul în care se sprijini cu cealaltă mână de tejghea.

Mi-am scos telefonul din geantă şi l-am deschis pentru a-i arăta autorizaţia de detectiv. O citi încet, strâmbă din nas şi mi-l dădu înapoi.

— Voi, fătucile din ziua de azi, nu căutaţi decât muncile cele mai uşoare. De ce nu te ocupi cu ceva folositor?

— Cum ar fi? Să fac permanent? Să vopsesc unghii?

Femeia era de oţel: ironia mea trecu pe lângă ea ca gâsca prin apă.

— Dacă nimeni nu se ocupă cu munca reală, în curând roboţii ne vor înlocui pe toate.

— Asta ar putea fi un lucru bun, am zis eu ca să nu tac, dar imediat ce am rostit vorbele mi-a părut rău. Generaţia mea o ducea cu mult mai bine decât o făcuse bătrâna din faţa mea. Poate că, într-o zi, copiii noştri nu vor mai avea nevoie de roboţi pentru a supravieţui.

Copiii noştri. Mi-am înghiţit fierea şi am accesat fotografia pe care mi-o trimisese Seeren.

— O caut pe Kate Vermeil, am zis şi i-am înmânat pentru a doua oară telefonul.

Se uită scurt la poză, apoi îşi întoarse privirea spre mine.

— Ai nevoie de o manichiură.

— Aiurea.

— Eu trebuie să muncesc pentru a trăi, fătuco. Şi mă dor coapsele dacă stau prea mult în picioare. Îmi arătă cu cârja uşa din spatele ei. Cum ai zis că te cheamă?

Masa pentru manichiură era uzată şi se afla într-un alcov decorat cu viţă de vie din plastic, care nu reuşea să mascheze complet petele de mucegai de pe pereţi.

Noreen îşi frecă un deget de unghiile mele.

— Îţi rozi unghiile sau le tai cu drujba?

Mi-am dat seama că se aştepta să râd şi aşa am şi făcut.

— Cum să fie? Unghiile, vreau să zic. Pătrate, rotunde, ovale?

Pielea îi era uscată şi plină de pete galbene. Probabil că avea probleme cu ficatul.

— Habar n-am, am dat din umeri. A fost ideea ta.

Noreen trase un scaun ajustabil, pe care îl fixă foarte jos, astfel încât faţa ei era doar cu câţiva centimetri deasupra mâinilor mele. Pe masă erau o grămadă de castronaşe din oţel inoxidabil, un borcan de vaselină, o cutie rotundă cu sare, un alt castronaş plin cu pacheţele de zahăr furate de la McDonald's şi un rezervor cu săpun lichid, începu să-mi pilească fiecare unghie, de la margine spre centru, de la stânga la dreapta şi înapoi. Nu spuse nimic o vreme şi am decis că e mai bine să nu forţez lucrurile.

— Kate a fost maseuza mea până săptămâna trecută, începu, în cele din urmă. Mi-a dat preavizul dintr-o dată şi m-a lăsat singură. A trebuit să-i preiau toate clientele. Eu, care de abia mă pot mişca. Uneori abia mă ridic din pat. De ce? A păţit ceva?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Dar a dispărut.

Am dat din cap că nu.

— Nu ştiu unde este, dar asta nu înseamnă neapărat că a dispărut.

Noreen turnă apă caldă dintr-un ceainic electric într-unul din castronaşele de oţel inoxidabil, adăugă apă rece dintr-o cană, nişte săpun lichid şi amestecă totul timp de câteva secunde.

— Acum va trebui să-ţi înmoi unghiile aici cinci minute. Îmi făcu semn să-mi bag degetele în castronaş. Mă întorc imediat. Mă duc să mă asigur că Barry nu i-a ars de tot faţa lui Helen Ritzi. Se ridică gemând.

— Aşteaptă, i-am spus. A zis de ce îşi dă demisia?

Noreen se întinse după cârjă.

— Nu se mai putea opri din vorbit. Ai fi putut crede că e prima care face aşa ceva.

— Ce anume?

Bătrânica râse.

— Halal detectiv mai eşti, fătuco. Ieri trebuia să se mărite. Doar se vede şi din poza aia pe care mi-ai băgat-o în ochi.

Plecă târându-şi picioarele, cu pantofii ei albi, de asistentă medicală, înfingându-se în linoleumul murdar.

De undeva din centrul de frumuseţe se auzi apoi vocea ei de bass şi vocea metalică a robotului. Aş fi vrut să-mi scot telefonul din geantă şi să înregistrez tot, dar mi-am ţinut mâinile în apă. În plus, privisem şi eu poza suficient pentru a putea să-mi dau seama că era vorba de o nuntă. Mâna pe care se afla inelul era, cel mai probabil, a preotesei creştine. Ar mai fi trebuit să fi asistat la ceremonie un martor şi un fotograf, deşi, la o adică, puteau fi una şi aceeaşi persoană. Desigur, nu dădusem, în cele două zile de când mă ocupam de dispariţia lui Rashmi Jones, de niciunul dintre ei. Bătrâna avusese dreptate: halal detectiv. Probabil că nici mama lui Rashmi nu ştia nimic despre nuntă. Căci nu ar fi avut niciun sens să mă angajeze s-o caut şi să nu-mi spună ceva atât de important.

— Jur pe ce vrei tu, începu Noreen, sprijinindu-se cu greutate pe cârjă, robotul ăla e ceva de speriat. A venit de la Primărie acum o săptămână şi deja ştie toate dedesubturile afacerii mele. Şi, totuşi, deşi sunt aşa de deştepţi, cum se face că vorbesc atât de ciudat?

— Diavolii i-au conceput aşa: ca să ne înnebunească pe noi.

— Pentru asta nu era nevoie de roboţi, fătuco.

Se aşeză din nou pe scaunul ei, deschise cinci pacheţele de zahăr şi le goli conţinutul în palmă. Apoi se întinse după cutia cu sare şi turnă cam aceeaşi cantitate peste zahăr. Stropi cu săpun peste amestec şi îşi frecă mâinile una de alta.

— Aş putea să cumpăr nişte cremă exfoliantă din aia scumpă, dar amestecul ăsta e la fel de bun. Îmi făcu semn cu bărbia spre mâini. Scutură-le bine şi pune-le aici.

Am vrut să o întreb despre planurile de căsătorie ale lui Kate, dar, când mi-a luat mâinile într-ale ei, am uitat de toate. Nu mai simţisem niciodată ceva asemănător: mâncărimea iritantă de la început mi-a dispărut pe loc, la atingerea gentilă a degetelor ei înmuiate în săpun. Plăcere, dar şi durere în acelaşi timp – despre aşa ceva i-aş fi

povestit cu siguranţă Sharifei, dacă ne-am mai fi vorbit. Mâinile m-au furnicat încă o oră după aceea.

Noreen turnă un alt castron de apă, în care a trebuit să-mi clătesc degetele.

— De ce crezi că şi-a dat demisia Kate? Doar din cauza căsătoriei?

— Nu ştiu, probabil că a fost ceva în legătură cu biserica ei. Noreen îmi uscă degetele, apăsând uşor un prosop deasupra lor. Anul trecut, a devenit creştină. Poate că lui Iisus nu-i plac femeile măritate care fac masaje pe spate unor necunoscute. Sau poate că a fost însămânţată. Bătrâna râse amar. Toate păţesc aşa până la urmă.

Nu i-am răspuns.

— Mai povesteşte-mi despre Kate. Cum a fost să lucrezi cu ea?

— Se descurca destul de bine, ţinând cont de felul în care se munceşte în zilele noastre. Noreen începu să-mi împungă bătăturile cu un beţigaş portocaliu. Venea, în general, la timp. Oricum, nu-mi permiteam să o chem decât de două ori pe săptămână. Nu se omora cu firea, dar ştia să respecte indicaţiile. Problema e că niciodată nu s-a apropiat prea mult de cliente; se purta de parcă era în trecere pe aici. Era destul de reţinută, de aceea mi-am şi dat seama că era foarte incitată de căsătorie. Că nu era în firea ei să vorbească atât de mult.

— De mireasă ţi-a spus ceva?

— Da, o păpuşă indiancă – Rashy sau aşa ceva.

— Rashmi Jones.

Ea mă aprobă din cap.

— Nu am întâlnit-o niciodată.

— Crezi că Kate a făcut ceva şcoală?

— Probabil liceul, dar să fiu a naibii dacă ştiu unde. Nu mi s-a părut, oricum, foarte învăţată. Cu siguranţă nu avea facultate. Deschise un sertar în care am putut zări o mulţime de sticluţe de ojă, colorate în toate culorile.

— Vrei să ţi le vopsesc sau le las aşa?

— Fără ojă, mi-ar face rău la afaceri. Bătrâna zâmbi.

— Chiar, cum merg afacerile?

— Mi-ai spus că făcea masaje, am zis, unde a învăţat asta?

— Nu te mişca. Noreen deschise o sticluţă cu înălbitor de unghii: lichidul lăptos care se scurse pe periuţa din mâna ei mirosea ca cel mai nenorocit lipici. Ăsta se usucă foarte rapid, începu să întindă chestia aia vâscoasă pe unghiile mele, cu mişcări scurte şi pricepute. Kate mi-a spus că maică-sa a învăţat-o să facă masaj. A spus că, până să se închidă, a lucrat şi la centrul de sănătate Radisson.

— Mama ei are şi un nume?

— Mda. Noreen îşi muşca necontenit buza de jos, în timp ce lucra. Mama. Dă-mi şi mâna cealaltă.

Mi-am intins braţul.

— Deci unde a locuit Kate, dacă zici că nu stătea aici?

— Cine ştie? Trebuie să scrie în cererea de angajare. Rămase cu capul aplecat deasupra mâinilor mele până termină. Gata. Acum scutură-le puţin, aşa, e bine…

După câteva secunde, mi-am lăsat braţele jos. Ne-am privit intens una pe alta. Apoi, Noreen s-a ridicat greoi de pe scaun şi m-a condus înapoi la recepţie.

— Manichiura costă optzeci de cenţi, fătuco. Îşi deschise computerul. Ai de gând să laşi bacşiş?

Am scos telefonul şi i-am trimis doi dolari în cont. Noreen deschise folderul de plăţi, mârâi satisfăcută şi apoi deschise un alt folder.

— Aici scrie că a locuit pe East Washington Avenue, la numărul 44.

Aproape că am gemut.

— E ceva în neregulă?

— Adresa asta o ştiam deja.

— Ai şi numărul ei de telefon? E Kate@Washington.03284.

— Nu, nu-l aveam, mulţumesc. Am pornit spre uşă, dar apoi m-am oprit. Nu ştiu de ce, dar am simţit nevoia să mai adaug ceva. Eu îi ajut pe oameni, Noreen. Sau, cel puţin, îmi dau toată silinţa. Munca mea e reală, e ceva ce roboţii nu pot face.

Ea rămase nemişcată, fără să spună nimic, mângâindu-şi coapsa care o durea.

* * *

Mi-am desfăcut bicicleta, am pedalat preţ de câteva blocuri şi apoi m-am oprit. Am format numărul lui Kate pe telefonul meu. Telefonul ei a răspuns după al şaselea apel. Nu avea poză la profil.

— Încă nu aţi dat de Kate, dar s-ar putea ca norocul să vi se schimbe dacă lăsaţi un mesaj după bip. Vocea îi era joasă, puţin răguşită, ca şi cum se pregătea de culcare. Un truc destul de reuşit.

— Bună, Kate, am zis. Mă numesc Fay Hardaway şi sunt o prietenă de-a lui Rashmi Jones. M-a rugat să-ţi transmit un mesaj în legătură cu ieri, aşa că te rog să mă suni la Fay@Market.03284. Desigur, nu mă aşteptam să-mi răspundă, dar încercarea moarte n-are.

Tocmai mă îndreptam spre East Washington Avenue, numărul 44, când mi-a sunat telefonul. Era mama lui Rashmi Jones, Najma, care mă privea de pe ecran cu nişte ochi la fel de adânci ca marea.

— Poliţia a fost pe la mine, m-a informat. Au spus că trebuia să iei cu legătura cu ei. Vor să vorbească din nou cu tine.

Normal că voiau. Căci îi sunasem pe ei mai întâi, înainte s-o sun pe mamă. Nu poţi să-i spui unei mame că fiica ei e moartă şi apoi să-i ceri să se prefacă surprinsă când vine Poliţia.

— Eu am lucrat pentru tine, nu pentru ei.

— Trebuie să ne vedem.

— Am înţeles.

— Te-am angajat să-mi găseşti fiica.

— Asta am şi făcut, am zis. De două ori. După care mi-a părut rău.

Ea clipi nedumerită. I-am auzit vocea tremurândă.

— Vreau să ştiu totul. Vreau să ştiu tot ce ai aflat.

— Am început deja raportul. Lasă-mă să-l termin şi am să ţi-l aduc mai târziu...

— Nu, adu-mi-l acum. Sunt la şcoală. Prânzul începe la unsprezece şi un sfert şi până la doisprezece şi un sfert sunt mai liberă. Apoi îmi închise.

Nu aveam de ce să mă simt vinovată şi, totuşi, de ce eram atât de hotărâtă să intru în gura lupului şi să caut acul în carul cu fân? Pentru că o mamă credea că nu lucrasem îndeajuns de repede sau de inteligent pentru a-i salva fiica? Cineva trebuia să le reamintească clienţilor mei că eu nu reparam obiectele pierdute, ci că treaba mea era doar să le găsesc. Dar acel cineva nu aveam să fiu chiar eu. Planul meu era simplu: urma să mă duc la şcoală şi să o las să urle sau să-mi plângă pe umăr. Aşa ceva puteam duce. Mâncasem filme vechi cu Bogart la micul dejun şi scuipasem gloanţe, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Şi, la sfârşitul acestei zile de rahat, puteam să uit că existase vreodată Najma Jones, pentru că acum n-o mai aveam pe Sharifa să-mi repete la nesfârşit cât de mult mă costa slujba pe care mi-am ales-o. Am scos telefonul, m-am conectat la computerul de la birou şi am downloadat tot dosarul Jones. Apoi, am urcat pe bicicletă şi am pornit din nou la drum.

Najma Jones mă contactase cu trei zile în urmă, lăsându-mi un mesaj în care mă întreba dacă nu pot să-i fac o vizită acasă, în Ashbury. Locuia împreună cu fiică-sa într-o casă veche, victoriană, cu un fronton de culoarea turtei dulci şi cu o verandă cât China. Erau cea de-a patra generaţie, din familia lor, care locuiau acolo. Cândva, familia lor fusese mare. Mama mă anunţă că fiica ei nu venise acasă, cu o noapte înainte. Nu a sunat şi nici nu a răspuns la mesajele pe care i le lăsase. Fusese şi la Poliţie, dar aceştia nu se arătaseră prea interesaţi de caz. Pentru ei nu trecuse îndeajuns timp de la dispariţie ca să poată începe căutările. Pentru mama ei însă trecuse deja mult prea mult timp.

Najma Jones preda la clasa a V-a, la şcoala Reagan. Rashmi avea 26 de ani şi mai avea nevoie de doar şase credite ca să absolve facultatea de litere. Maică-sa avusese destulă încredere în ea încât să-i permită să se folosească

de contul familiei aşa că, la început, m-am gândit că aş putea să-i dau de urmă, urmărindu-i tranzacţiile financiare. Dar nu am descoperit nimic care să ne poată ajuta. Când i-am sugerat că e posibil ca fata ei să se ascundă la prietene, mama a devenit, brusc, irascibilă. Se pare că cele două aveau divergenţe serioase în privinţa modului în care Rashmi îşi alegea prietenele. În ultimele luni, fata se îndepărtase de vechile ei amice şi intrase într-un grup nou, religios. Alix, Gratiana, Elaine şi Kate – maică-sa nu le ştia şi numele de familie – erau, cu toate, membre ale Bisericii Iisus Omul. Mai avusesem de-a face cu creştinele astea înainte şi nu eram câtuşi de puţin doritoare să le întâlnesc din nou, aşa că am preferat să mă duc în campusul universitar şi să o caut pe profesoara-îndrumătoare a lui Rashmi. Zelda Manotti era o bătrânică şi tremura din toate încheieturile. Ar fi foarte bucuroasă să mă ajute, doar că avea atenţia unui copil de un an. În schimb, m-a lăsat să copii romanul-în-desfăşurare al lui Rashmi şi să asist la seminarul ei, în speranţa că Rashmi avea să-şi facă apariţia. Ceea ce, bineînţeles, nu s-a întâmplat. După seminar, am vorbit cu cele trei studente prezente, dar niciuna dintre ele nu a ştiut sau nu a vrut să-mi spună nimic despre Rashmi. În plus, nu le chema nici Gratiana, nici Alix, nici Elaine.

În noaptea aceea, am răsfoit romanul lui Rashmi, *Inimă pierdută*. O istorioară nostalgică şi sentimentală, a cărei acţiune se desfăşura înainte ca diavolii să ucidă toţi bărbaţii. Tânăra Brigit Bird îşi căuta tatăl, un renumit arhitect, care fusese răpit de mafioţii columbieni. Dacă eu eram cea care se ocupa cu treburi fără însemnătate, atunci, în viziunea bătrânei Noreen, Rashmi Jones m-ar fi bătut de departe.

A doua zi mi-am început-o acasă la Jones. Maică-sa a stat tot timpul cu mine, cât i-am cercetat camera. Cred că era la fel de speriată de ce aş fi putut găsi, ca şi dacă nu aş fi găsit nimic. Rashmi asculta Creeps, avea trei perechi diferite de sandale Kat, toate cărţile lui Denise Pepper, prefera sutienele cu sârmă şi era abonată la *Revista celor*

confuzi. Sub pat era o grămadă de haine murdare. Pe ecranul computerului avea un amestec de wallpapere, de la Cele Mai Grozave Plaje din Lume şi castele în ruină până la toate coperţile tuturor revistelor *Playgirl*, din anii 2000-2010. Ţinuse şi un jurnal scris de mână, din clasa a VI-a până în clasa a VII-a, în care, în cea mai mare parte, se plângea de faptul că mama ei era prea severă şi că şcoala era plictisitoare. Singurul lucru care a reuşit să o sperie pe mama ei a fost o Biblie Creştină, ascunsă într-unul din sertarele de la noptieră. Când am scos-o, Najma Jones mi-a smuls-o pur şi simplu din mână şi a fugit cu ea din cameră.

Am intrat apoi pe reţeaua de net personală a familiei Jones. Rashmi nu-şi bătuse capul prea tare în ceea ce priveşte securitatea fişierelor ei, iar ultimul peste care am dat era vechi de vreo şase luni, cam de pe vremea în care începuse să devină religioasă. Folosise o încriptare simplă, pe care un hacker ar fi dat-o gata imediat, dar care era suficientă pentru a o descuraja pe mama ei să-i citească mesajele. Am găsit repede parola şi am deschis fişierul cu apelurile primite şi trimise. Avea o grămadă. Mama ei încercase să o găsească la Rashmi@Ashbury.03284. Însă, pe lângă acest număr de telefon, mai avea unul, alternativ: Brigitbird@Vincent.03284. Am căutat în agendă şi am găsit şi adresa corespunzătoare: Biserica lui Iisus Omul, Vincent Avenue, numărul 348. Cum nu îmi doream să fac o vizită la biserică, am hotărât să sun.

— Salut, se auzi o voce.

— Eşti Rashmi Jones?

Vocea ezită.

— Numele meu e Brigit. Lasă-mă în pace.

— Mama ta e foarte îngrijorată pentru tine, Rashmi. M-a angajat să te găsesc.

— Nu vreau să fiu găsită de nimeni.

— Tocmai îţi citesc romanul, Rashmi. Am zis asta doar ca să o fac să nu închidă. Şi mă întrebam: îşi va găsi Brigit tatăl în cele din urmă?

— Nu, i-am auzit respiraţia agitată, în microfon. Pentru că au venit diavolii. Asta era şi ideea.

Cineva îi spuse ceva şi ea puse monitorul pe mut. Dar ştiam că încă mă aude.

— Asta e trist, Rashmi. Dar bănuiesc că aşa trebuia să se întâmple.

Atunci îmi închise.

Maică-sa se mai linişti când află că e bine, dar se înfurie când auzi că fiica ei era la Creştine. Dar pe mine asta nu mă mai interesa: îi găsisem fata, cazul era închis. Numai că Najma Jones a început să mă implore să o ajut să intre în legătură cu fata. Îmi plătise deja douăzeci de dolari plus cheltuielile, dar i-am spus că pentru încă alţi cinci dolari, aş putea încerca să o scot pe Rashmi din biserică suficient timp cât să poată avea o discuţie cu ea. Tocmai plecasem când sistemul de urmărire pe care îl ataşasem la contul telefonic al lui Rashmi mă avertiză că se afla la magazinul de pantofi Grayle. M-am dus direct acolo şi vânzătorul-robot a recunoscut-o imediat pe Rashmi. La fel şi chelneriţa de la Maison Diana.

Şi recepţionista de la Comfort Inn.

3.

Şcoala Ronald Reagan fusese renovată de curând, cu siguranţă de o echipă de roboţi de întreţinere. Faţada de cărămidă fusese curăţată şi întărită; şirul lung de ferestre strălucea ca nişte dinţi. Asfaltul de pe terenul de joacă fusese dat la o parte şi înlocuit cu gazon sintetic, iar balansoarele de metal fuseseră, şi ele, schimbate cu turnuleţe, tobogane şi balansoare din plastic. În locul lanţurilor de metal dimprejurul terenului au apărut tufe şi straturi cu flori. Lângă piscină, albastră ca un vis, se construise un labirint din lemn şi metal. Nimic nu putea fi prea bun pentru fetiţe – speranţa noastră pentru viitor.

La standul de biciclete şi scutere nu era niciun loc liber, aşa că a trebuit să-mi sprijin bicicleta de un cireş din apropiere. Fetele cele mai mici ieşiseră deja în pauză. M-am oprit lângă copac pentru o clipă, ascultându-le ţipetele şi chicotelile. Slujba mea nu mă purta prea des prin şcoli: am încercat să-mi amintesc când fusese ultima oară când mai

văzusem atâtea fetiţe la un loc, dar nu am reuşit. Erau de toate rasele şi purtau aceleaşi haine ca femeile mature. Dar câteva dintre ele purtau nişte haine diferite, care îţi spuneau multe despre stilul de viaţă al mamelor lor. Puştoaice în haine de vânătoare sau în haine albe, pure, creştineşti; altele purtau lanţuri şi aveau părul făcut în formă de ţepi; două surori erau îmbrăcate în uniforma celor care aveau căsătorii de grup; alte două purtau haine de blană şi, în sfârşit, una dintre ele purta o uniformă care semăna perfect cu aspectul exterior al trupului roboţilor. În timp ce le priveam, am simţit un fior care nu avea nimic de-a face cu umbra copacului. Mi-am dat seama că habar nu aveam cine erau aceste mici creaturi. Frecventau o şcoală bună, duceau o viaţă mai mult sau mai puţin normală. Eu crescusem când timpurile erau grele, când totul se ducea de râpă. În acel moment am realizat că fetiţele erau la fel de diferite şi de îndepărtate de mine, pe cât eram eu de bunicuţele cu care aveam de-a face din când în când. Puteam doar să le privesc de la distanţă, nu să le şi înţeleg.

Chiar lângă gard, două surori îmbrăcate la fel, în fustiţe verzi cu dungi şi cu şosete, tot verzi, până la genunchi învârteau o coardă pentru o a treia, care avea părul prins în coadă, la spate. Surorile cântau:

Jos, în vale, unde creşte iarba verde,

Stă Sephyr, frumoasă ca un trandafir. Cântă şi cântă şi cântă mereu

Până când vine Chantaz şi-o sărută pe obraz.

O altă fetiţă i se alătură, făcând exact aceiaşi paşi ca şi ea, cu părul negru fluturându-i în aer. Cântecelul continuă.

Şi de câte ori o sărută?

O dată, de două ori, de trei ori...

Cele două fete din mijloc reuşiră să sară până la zece, în acelaşi timp şi în acelaşi ritm. Apoi fetiţa cu coadă de cal ieşi din joc şi cele două surori reluară cântecul de la primul vers, pentru fata cu păr negru. Fata cu codiţă de cal se aplecă în faţă pentru o clipă, ca să-şi tragă răsuflarea. Când se îndreptă, mă observă:

— Hei, ce faci acolo după copac? Îşi duse mâna la ochi să mă vadă mai bine. Te ascunzi?

Am ieşit la vedere.

— Nu.

— Asta e şcoala noastră, să ştii. Fata îşi duse un picior înaintea celuilalt şi apoi făcu o rotire de o sută optezeci de grade, pentru a-mi arăta uşa de la şcoală. Trebuie să te duci să te înregistrezi acolo.

— Atunci e cazul să o fac.

În timp ce traversam terenul de joacă, câteva dintre fete se opriră din joacă şi mă priviră lung. Acesta era tot publicul de care avea nevoie Codiţa de Cal.

— Eşti mama cuiva?

— Nu.

— Nu lucrezi nicăieri? Sări mai aproape de mine.

— Ba da.

— Unde?

— Nu pot să-ţi spun.

Acum îmi sări drept în faţă, pentru a-mi bloca trecerea.

— Asta din cauză că nu e slujbă serioasă.

Cele două surori cu ciorapi lungi veniră în spatele ei, parcă pentru a o proteja.

— Noi, când o să creştem mari, mă anunţară ele, o să avem slujbe reale.

— Cum ar fi cea de doctor, spuse una dintre ele. Sau de îmblânzitoare de lei.

Se apropiară şi alte fete.

— Eu vreau să fiu şofer de camion, spuse una. Un camion mare, uriaş. Arătă, depărtându-şi braţele, cât de mare urma să fie camionul acela.

— Asta nu e o slujbă reală. Orice robot o poate face.

— Eu vreau să mă fac învăţătoare, spuse fata cu părul negru, care sărise coarda.

— Lui Chantall îi place şcoala, se băgă o fetiţă îmbrăcată în blană. S-ar mărita cu ea, dacă ar putea. Se pare că, pentru clasa a treia, asta era o glumă foarte reuşită, căci câteva dintre fete râseră atât de tare, încât trebuiră să-şi acopere gura cu mâinile. Eu, una, eram

năucită. Dă-mi o iubită sau o tărie sau un caz greu şi ştiu eu cum să mă joc… dar, în acel moment, gaşca de mici mafioate mă înconjură şi mai strâns.

— Ok, şi acum spune-ne de ce ai venit aici, îmi ceru Codiţa de Cal, punându-şi pumnii în şolduri.

O tipă tânără, îmbrăcată în pantaloni kaki şi cu un pulover larg apăru rapid din spatele unui tunel care arăta ca un centiped. Se uită la mine cu acea privire ascuţită, dar nu rea, pe care o au de obicei profesorii şi începu să traverseze terenul de joacă spre mine.

— Am venit s-o văd pe doamna Jones, am zis.

— Aha. Pe faţa fetiţei cu coadă de cal trecu o umbră, după care începu să-şi frece mâinile de picioare. Atunci ai face bine să te grăbeşti.

Cineva strigă:

— Înseamnă că eşti un cioclu?

O altă voce, plină de inocenţă, întrebă:

— Ce e aia?

Nu am mai auzit răspunsul. Profesoara în pulover larg mă salvă şi, curând, mulţimea veselă rămase în spatele nostru.

* * *

Nu am înţeles de ce Najma Jones venise în ziua aceea la şcoală. Fie era cea mai dedicată profesoară din lume, fie era prea şocată ca să accepte faptul că fiica ei murise. Greu de spus. Prima dată când o cunoscusem fusese destul de rezervată; acum era neagră la faţă şi de nepătruns. Arăta ca o pasăre, cu faţa ei îngustă şi buzele subţiri. Părul cărunt era străbătut de câteva şuviţe negre. Purta o cămaşă cu mâneci lungi, în formă de tunică şi nişte şalvari. M-am sprijinit de uşa clasei şi i-am povestit tot ce făcusem cu o zi înainte. A stat la catedră, ascultându-mă, cu un sandvici în faţă, pe care nu avea să-l mănânce, cu o cutie de lapte, pe care nu avea să o bea şi cu un şerveţel de care nu avea nevoie.

Când am terminat, m-a întrebat despre tuburile cu cianidă.

— Cianida nu e greu de procurat, i-am răspuns. Se foloseşte la obţinerea oţelului şi la diferite gravări. Probabil că a făcut rost de la unul din grupurile underground de sinucigaşi de genul *Alegerea Noastră*. Poliţiştii ar trebui să ştie.

Despături şerveţelul şi-l întinse pe catedră.

— Am auzit că e o moarte îngrozitoare.

— Câtuşi de puţin, i-am spus. Gazul de cianidă se folosea pe vremuri pentru a-i executa pe criminali. Totul depinde de prima inhalare. Dacă tragi adânc în plămâni, îţi pierzi cunoştinţa înainte de a cădea la pământ. Mori în mai puţin de un minut.

— Şi dacă nu inhalezi o doză suficient de mare?

— Doamnă Jones…

Nu-mi lăsă nici o scăpare.

— Ce se întâmplă atunci?

— Atunci durează mai mult, dar moartea e inevitabilă. Apar convulsii, pielea se înroşeşte, apoi devine violetă. Ochii îţi ies din orbite. Se zice că e asemenea unui atac de inimă.

— Şi Rashmi? Rosti numele fiicei sale cu blândeţe, de parcă ar fi aşezat-o în pat. Cum a murit?

Oare poliţiştii îi arătaseră poze de la locul crimei? Am decis că nu o făcuseră.

— Nu cred că a suferit, i-am răspuns.

La auzul cuvintelor mele, rupse o fâşie din şerveţel.

— Probabil că nu mă consideri o mamă prea bună, nu-i aşa?

Nu ştiu de ce, dar era ultimul lucru de care mă aşteptam să mă întrebe.

— Doamnă Jones, nu cunosc prea multe despre dumneavoastră şi fiica dumneavoastră. Dar ştiu că v-a păsat suficient de mult încât să mă plătiţi pentru a o găsi. Îmi pare rău că v-am dezamăgit.

Dădu din cap obosită, de parcă tocmai picasem un test grilă. O treime nu înseamnă 0.33 şi nici Los Angeles nu a fost vreodată capitala Californiei.

— Mai e şi altceva ce ar trebui să ştiu? mă întrebă după o vreme.

— Ar mai fi ceva. Trebuia să-i spun ce aflasem în dimineaţa aceea, dar nu avem de gând să-i spun că acum lucram pentru un diavol. Ai spus, la un moment dat, că Rashmi avea o prietenă pe nume Kate.

— Creştina? Rupse o altă fâşie de şerveţel.

Am dat din cap.

— Numele ei e Kate Vermeil. Nu sunt sigură, dar am motive să cred că Rashmi şi Kate s-au căsătorit ieri. Asta are vreo logică pentru tine?

— Poate că ieri ar fi avut. Vocea îi era plată. Astăzi, nu.

În clasa de lângă noi începură să se audă mişcare şi voci de fetiţe. Scaunele scârţâiau pe parchet, iar fetele strigau una la alta.

— Ştiu că Rashmi a devenit creştină, începu ea. E o religie moartă. Dar, la urma urmei, ce mai e în viaţă? Fiica mea şi cu mine… nu ne-am înţeles niciodată. În ultima perioadă am devenit şi mai străine una de cealaltă. Acum, şerveţelul era zdrenţuit de tot. Câţi ani aveai când s-a întâmplat?

— Încă nu mă născusem. Nu era nevoie să-mi explice la ce se referise. Nu sunt chiar aşa de bătrână pe cât par.

— Eu aveam nouăsprezece ani. Îmi amintesc bărbaţii: pe tatăl meu, unchii. Şi chiar pe băieţi. Am apucat chiar să mă culc cu unul dintre ei. Îmi aruncă un zâmbet amar. Te-am şocat, domnişoară Hardaway?

Nu-mi plăcea când bătrânele se apucau să vorbească despre sex, dar am dat din cap că da.

— Nu l-am iubit pe Sunil, dar i-am promis că mă voi mărita cu el, doar ca să pot scăpa din casa mamei. Poate că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Rashmi şi persoana aceea, Kate.

— Nu ştiu.

Sună clopoţelul.

— Astăzi port alb, domnişoară Hardaway, în onoarea scumpei mele fiice. Adună bucăţile de şerveţel, sandviciul şi cutia de lapte şi le aruncă la coş. Albul este culoarea

doliului la hinduşi. Dar este, în acelaşi timp, şi culoarea cunoaşterii. Zeiţa înţelepciunii, Saraswati, apare întotdeauna îmbrăcată într-o rochie albă, pe un lotus alb. Cred că trebuie să trag nişte învăţăminte din asta. Îşi puse degetele pe cusătura aurie de la gâtul tunicii. Dar acum e timpul să mă întorc la ore.

Ne-am îndreptat spre uşă.

— Ce ai de gând să faci în continuare? mă întrebă şi deschise uşa. Fetele din clasa a cincea alergau pe hol, ţipând cât le ţineau plămânii.

— Să o găsesc pe Kate Vermeil, i-am răspuns.

Dădu din cap.

— Spune-i că-mi pare rău.

4.

Am încercat să o sun pe Kate din nou dar, când mi-a răspuns iar robotul, am pornit-o spre East Washington Avenue numărul 44. Societatea Otrăvii se găsea într-o clădire dărăpănată: semnul de pe zid spunea că se deschide la ora nouă. Pe uşa din faţă nu era nicio sonerie, aşa că am bătut aşa de tare c-aş fi putut trezi-o pe Marilyn Monroe din mormânt. Niciun răspuns. M-am dus în spate şi am încercat din nou. Dacă într-adevăr Kate era acolo, se părea că nu prea avea chef de vizitatori.

Am dat căutare pe telefon şi am găsit un McDonald’s deschis pe Wallingford, la zece minute distanţă. Singurii clienţi, în afară de mine, erau doi câini încovrigaţi pe podea, care aşteptau, fără speranţă, nişte chicken nuggets. Un robot îmi luă comanda – la tejghea erau numai roboţi – un sandviş de douăzeci şi nouă de cenţi. Conform legii, restaurantul trebuia să fie condus de o fiinţă omenească, dar, dacă femeia era acolo, în niciun caz nu stătea la vedere. M-am gândit să sun la Primărie să fac o plângere, dar îmi veni sandvişul, crocant şi cafeaua cu lapte, aburindă. În plus, nu aveam chef să-i urmăresc pe poliţai căutând-o pe tipă în cine ştie ce cotlon s-o fi ascuns.

Două tipe, îmbrăcate într-un fel de uniforme militare şi cu aspect de ucigaşe, care veniseră chiar după mine, se

aşezară la masa alăturată. Mâncau cu capetele aplecate deasupra tăvilor de plastic, astfel încât cartofii prăjiţi nu aveau de călătorit prea mult. Bastoanele de luptă, din titan, se odihneau pe masă, la vedere. Una dintre ele era puţin mai mică decât un autobuz. Cealaltă arăta normal, cu excepţia faptului că, atunci când am privit-o, mi-a răspuns cu o privire îngheţată. I-am făcut un semn cu unghiile mele proaspăt curăţate şi mi-am aşternut pe faţă cel mai frumos zâmbet de care eram în stare. S-a încruntat, i-a zis ceva partenerei ei, apoi amândouă s-au întors la tăvile lor cu mâncare.

Îmi sună telefonul. Era amica mea, Julie Epstein, care lucra la departamentul de Persoane Dispărute/Sinucideri de la secţia de poliţie numărul 2.

— Eşti ocupată, Fay?

— Mda, Regina din Cleveland tocmai şi-a pierdut proteza şi m-a însărcinat să i-o găsesc.

— Eu tocmai am nişte treabă prin cartier la tine. Vrei să luăm prânzul împreună?

I-am arătat, prin camera telefonului, mesele goale din jur.

— Eu tocmai l-am terminat.

— Unde eşti?

— La McDonald’s-ul din Wallingford.

— Chiar? Cum ţi s-au părut costiţele la grătar?

— N-aş putea să-ţi spun, dar sandvişul a fost foarte bun.

— Acolo nu e manageră o drogată? Am avut nişte plângeri în legătură cu ea. Roboţii conduc şandramaua acum, nu?

— Nu, uite-o şi pe tipă. Se sărută cu o poliţistă.

Amica mea râse.

— Am primit rezultatul autopsiei lui Rashmi Jones. Cianida i-a provocat moartea.

— I-ai arătat cumva mamei ei poze cu ea moartă?

— Nu, cum naiba să fac aşa ceva. Se încruntă: De ce mă întrebi?

— Tocmai am discutat cu ea. Părea că ştie că fiică-sa s-a chinuit ceva înainte să moară.

— Noi nu i-am spus nimic. Şi, apropo, nu ne pasă dacă îţi suni clientul, dar, data viitoare ar fi bine să ne anunţi pe noi primii.

— Astea-s legile poliţiste. Eu lucrez după legile investigaţiei private.

— De unde ai furat replica asta? Din *Chinatown*?

— Dialogurile sunt mai mişto acolo decât în *Dragnet*. Am sorbit ultima gură de cafea cu lapte. Ai vreun motiv în cazul sinuciderii lui Rashmi?

— Nu încă. Tu ce crezi? A fost din cauza familiei? A şcolii? A banilor? Pentru că şi-a rupt o unghie? Sau pentru că era înnorat afară?

— Pentru că era însărcinată? E doar o bănuială.

— Crezi că era însămânţată? O să verificăm. Dar ăsta nu e un motiv să-ţi iei viaţa.

— Toţi sinucigaşii au motivele lor. Faptul că niciunul nu are niciun sens e altceva.

Julie se încruntă.

— Hei, nu te lua de mine acum.

— Spune-mi, Julie, crezi că munca mea nu e una reală?

— Vai, Fay, chicoti ea în microfon. Poate că tu şi Sharifa ar trebui să vă luaţi o mică vacanţă.

— Mda, am zis, fără să o pun la curent cu situaţia mea şi a Sharifei. Te-am întrebat pentru că o bătrână m-a acuzat că-mi pierd vremea aiurea.

— Bătrânele astea, pufni ea dispreţuitoare. Ei bine, nu eşti poliţistă, asta e clar. Dar să ştii că avem nevoie şi apreciem ajutorul pe care ni-l dai. Da, eu cred că ai o slujbă cât se poate de reală. Mă rog, pe cât poate fi ceva real în lumea asta de rahat.

— Mulţumesc, urâto. Acum că m-ai făcut să mă simt mai bine, trebuie să închid. Mi s-a răcit cafeaua şi, în plus, tu ai atâtea persoane dispărute de găsit.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus în legătură cu vacanţa, zăpăcito. Mai vorbim.

În timp ce-mi puneam telefonul în geantă, am observat că tipele de la masa alăturată păreau că aşteaptă să termin convorbirea. De vreo zece minute, se chinuiau să-şi termine

sucurile şi făceau bărcuţe din şerveţele. În mod normal, mă feream de astfel de belele. Cel mai înţelept ar fi fost să mă ridic brusc şi să ies cât mai repede pe uşă, să-mi încalec bicicleta şi să o iau la sănătoasa. Dar nu mai făcusem un lucru înţelept de prea multă vreme ca să reîncep acum. Tipa solidă vorbea la telefon când m-am apropiat de ele.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, doamnelor? le-am întrebat zâmbitoare.

Malaca îşi băgă telefonul în buzunar. Partenera ei dădu să se ridice din scaun, dar ea îşi întinse braţul lung şi gros ca un stâlp de telefon şi o opri.

— Te cunoaştem de undeva? Amica ei avea ochii semi-închişi şi nasul ascuţit; părul negru era tuns scurt şi ţeapăn ca o perie. Sub geaca kaki purta un tricou negru, iar în picioare avea bocanci militari, tot negri. Probabil avea şi ţinte de oţel. Nu, îşi răspunse singură. Nu cred să ne fi cunoscut vreodată.

— Atunci hai să facem prezentările, am zis. Sunt Fay Hardaway. Voi...?

Nu am primit niciun răspuns.

M-am aşezat la masa lor.

— Mulţumesc de invitaţie, le-am zis.

Tipa cea solidă se lăsă pe spătar şi mă privi de parcă aş fi fost un gândac.

— Eşti sigură că nu ne confunzi, cuconiţă?

— De ce? Pentru că sunteţi mari, tari şi nu vă temeţi de ţânţari?

— Eşti amuzantă, zâmbi ea. Asta îmi place. De obicei, oamenii pe care îi întâlnim nu sunt foarte veseli. Eu sunt Alix. Îmi întinse mâna. Îmi pare bine să te cunosc.

În mod obişnuit, atunci când strângi mâna cuiva, nu o faci mai mult de cinci-şase minute. Probabil că Alix cea mare nu cunoştea acest obicei, căci nu dădea niciun semn că ar vrea să-mi dea drumul la mână.

Dar nu aveam de gând să mă las intimidată de o chestie atât de minoră.

— A, în cazul ăsta, cred că te cunosc, i-am răspuns. La urma urmei eram într-un McDonald’s, un loc public, şi

tocmai vorbisem la telefon cu amica mea poliţistă. Nu avea cum să mi se întâmple nimic rău, aşa că m-am hotărât să-mi forţez norocul. Dacă tu eşti Alix, înseamnă că pe prietena ta o cheamă Elaine. Sau Gratiana?

— Alix, se panică tipa cu nas ascuţit. Ne cunoaşte, trebuie să o luăm cu noi.

Alix oftă, apoi îmi suci braţul la fel de uşor cum ar fi mototolit un şerveţel de hârtie. Am încercat să mă las într-o parte, mai ales că am văzut-o pe năsoasă apucându-şi bastonul de pe masă. Nu a reuşit să mă atingă decât după ureche, dar, în acelaşi timp, Alix m-a atins cu bastonul ei drept în faţă, stropindu-mă, pentru orice eventualitate, şi cu un spray paralizant. Am început să văd stele verzi şi, în două secunde, acestea au dispărut, lăsând loc unui întuneric mai negru ca iadul.

* * *

Când mi-am revenit, în cap îmi băteau clopote. Le simţeam din măsele până în ochi. Nu mai simţisem aşa ceva din al Doilea Război Mondial. Stai aşa, eu nu eram încă născută pe atunci. Dar văzusem filme despre el, aşa că nu mă puteam înşela prea mult. Clopotele s-au oprit pentru o secundă, până în momentul când am început să-mi mişc degetele de la picioare. Atunci am realizat că, din păcate, craniul uman nu e construit pentru a adăposti clopote de mărimea celor care îmi sunau mie în cap. Pe măsură ce îmi făceam inventarul membrelor, bătăile deveneau din ce în ce mai puternice. Când, în sfârşit, am terminat, trupul îmi vibra ca o coardă de chitară.

Eram întinsă pe o suprafaţă dură, dar nu rece. Lemn. Probabil o bancă. Locul în care mă aflam era imens şi întunecat. Nu reuşeam să văd tavanul, în aer se simţea miros de fum. Nişte lumini clipeau undeva, în faţa mea. Probabil lumânări. Asta ar fi trebuit să mă lămurească, dar eram încă prea ameţită pentru a putea înţelege. Mi-am ridicat mâna cu greutate şi am dus-o după ureche. Degetele mi s-au umplut de un lichid întunecat şi lipicios.

O voce rezolvă misterul în locul meu.

— Îmi pare rău pentru prietenele mele. Au exagerat puţin. Dacă doreşti să depui plângere la poliţie, le-am instruit pe Gratiana şi pe Alix să se predea.

Atunci mi-am amintit totul. McDonald’s. Alix cea uriaşă. O strângere prea lungă de mână.

Mă aflam într-o biserică. M-am ridicat în şezut. Când lucrurile din jur au renunţat să se mai învârtă în jurul meu, am reuşit să disting un altar imens, din marmură, luminat de lumânări şi împodobit cu un crucifix de mărimea unui bloc turn.

— Sper că nu aveţi dureri prea mari, domnişoară Hardaway. Vocea venea dintr-o strană, aflată în spatele meu. O femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată în negru şi cu un guler alb, de genul celor purtat de preoţii catolici de pe vremuri, mă privea cu atenţie. Pe inelarul de la mâna stângă purta un inel mare, din argint.

— Am avut şi zile mai proaste.

— Cu atât mai rău. V-aţi făcut un obicei din a intra în belele?

Părea preocupată sincer de alegerile pe care le-am făcut sau le-aş fi putut face de acum încolo cu viaţa mea. Părul scurt era aproape alb. Părea tipul de persoană căreia îi puteai dezvălui cele mai negre secrete. Genul de persoană care putea pune o vorbă bună pe lângă Iisus Omul, pentru tine.

— De ce? Trebuie să mă tem de ceva? am întrebat.

Ea dădu din cap, gravă, că da.

— Cu toate trebuie să ne temem. Diavolii ne distrug, domnişoară Hardaway. Nu se mulţumesc să-şi planteze seminţele doar în trupurile noastre, ci şi în mintea şi sufletele noastre.

— Poţi să-mi spui Fay. Sunt convinsă că vom deveni cele mai bune prietene. M-am aplecat spre ea. Scuze, dar nu reuşesc să-ţi văd ecusonul cu numele.

— Asta pentru că nu port aşa ceva. Sunt Părintele Elaine Horvath.

Ne-am studiat o vreme una pe cealaltă.

— Te-ai gândit vreodată la sinucidere, Fay? mă întrebă apoi Părintele Elaine.

— Nu prea. Ar fi o mutare proastă pentru cariera mea.

— Asta e bine. Dar trebuie să ştii că, de când au venit diavolii şi au schimbat totul, aproape un miliard de femei şi-au luat viaţa, de disperare.

— Hm, cred că am auzit şi eu despre asta. Hai, tanti, spune-mi mai bine despre ce e vorba.

— E o tragedie a timpurilor pe care le trăim faptul că există atâtea motive pentru a comite un astfel de act. Ca să trăieşti în lumea de azi îţi trebuie curaj. Rashmi Jones a fost o tânără cu probleme. I-a lipsit acest curaj. Asta nu o face o persoană rea, doar una moartă.

Mi-am verificat buzunarul şi am constat că încă mai aveam telefonul. Am apăsat un buton şi am pornit recorderul. Fără să cer voie.

— Asta înseamnă că ar trebui să-mi cam văd de treburile mele, nu-i aşa?

— Ar fi o mişcare proastă pentru cariera ta. Câţi ani ai, Fay?

— Treizeci şi trei.

— Înseamnă că te-ai născut dintr-o virgină. Se aplecă spre mine. Însămânţată de diavoli. Eu sunt îndeajuns de bătrână să mi-l amintesc pe tata. Nu prea bine, dar mi-l amintesc.

— Nu începe cu de astea, te rog. Uram nostalgia asta după penis. Bunicuţa asta mă adusese în halul în care eram; aş fi fost în stare, în momentul acela, să-l scuip şi pe Iisus, dacă ar fi îndrăznit să coboare de pe cruce. Vrei să-ţi spun unul dintre motivele pentru care femeile din generaţia mea preferă să se arunce pe fereastră şi să inhaleze cianidă? Pentru că babe ca voi ne faceţi să ne simţim prost tot timpul, pentru felul în care am ajuns. Mă consideri progenitura diavolului? N-ai decât, dacă asta te face să te simţi mai bine. Nu te sfii, nu mă deranjează. Pentru că noi nu aşteptăm decât să muriţi, cotoroanţelor. Într-o bună zi, biserica ta se va destrăma şi va fi aruncată în aer. Şi ştii ce vom face atunci? Vom dansa toată noaptea de bucurie, căci

vom fi de zece ori mai fericite fără voi, care nu ştiţi să faceţi altceva decât să ne reamintiţi ce aţi pierdut şi de ce nu putem fi niciodată ce aţi fost voi.

În mod ciudat, tipa păru cumva satisfăcută de tirada mea emoţională.

— Eşti o femeie furioasă, Fay.

— Mda, i-am răspuns, dar mă port frumos cu animalele şi copiii.

— La ce e bună mânia pentru suflet? Multe tinere îşi găsesc alinarea în Iisus.

— Tinere de genul lui Alix şi Gratiana?

Femeia îşi împreună degetele; inelul de la mâna stângă avea o strălucire fadă.

— După cum ţi-am spus: sunt gata să se predea…

— Poţi să le păstrezi, eu m-am lămurit cu ele. Furia începuse să mă lase. Am făcut o pauză, gândindu-mă la următoarea mişcare. M-am dus lângă strana alăturată de cea a Părintelui Elaine şi i-am arătat telefonul care înregistra în continuare. M-am asigurat că a văzut momentul în care l-am închis. Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă. Ne-am înţeles imediat.

— Tu ai fost cea care a oficiat căsătoria dintre Kate Vermeil şi Rashmi Jones?

Îmi răspunse fără ezitare.

— Da, dar nu am completat niciun fel de acte.

— Ai idee de ce s-a sinucis Rashmi Jones?

— Nu prea. Am privit-o din nou şi mi-a susţinut dârz privirea. Am înţeles că a lăsat un bilet.

— Mda, biletul. Îl găsisem pe telefonul ei. Scria cam aşa: „Viaţa e prea grea, iar eu nu pot să-i fac faţă, aşa că e timpul să plec. Te iubesc, mamă, te rog să mă ierţi.” Cam puţin pentru o literată, nu crezi? Şi, ce e mai ciudat, în bilet nu e niciun cuvânt despre sau pentru Kate. Până azi dimineaţă nici nu am ştiut de existenţa ei. Şi chestia asta mă cam deranjează. La fel cum i-ar deranja şi pe poliţişti, dacă le-aş spune.

— Dar nu le-ai spus nimic.

— Nu încă.

Se gândi o vreme apoi îmi spuse:

— Din câte am înţeles eu, Kate şi Rashmi s-au certat imediat după ceremonie. Elaine rostea cuvintele cu atâta grijă de ai fi putut crede că dorm şi se temea să nu le trezească. Nu ştiu exact despre ce a fost vorba. Rashmi a plecat, iar Kate a rămas aici. Asta e sigur, căci a fost cineva care a stat tot timpul cu ea, ieri după masă şi toată noaptea.

— Asta pentru că te-ai gândit că s-ar putea să aibă nevoie de un alibi?

Nu dădu nicio atenţie insinuării mele.

— Când a auzit ce s-a întâmplat, Kate a fost foarte afectată. A început să se blameze singură, deşi eu sunt sigură că nu are nicio vină.

— Kate e aici?

— Nu, dădu din umeri Părintele Elaine. Am trimis-o de aici când am aflat că ai început să o cauţi.

— Şi ai vrea să nu o mai fac, nu-i aşa?

— Nu ai niciun motiv să fii crudă. Biata fată e distrusă.

— O fi, dar cealaltă „biată” fată e moartă. Am scos din buzunar un stilou-lanternă. Pot să mă uit puţin la inelul tău?

Chestia asta o zăpăci. Îmi întinse totuşi mâna stângă. Am aprins lanterna. Pielea îi era acoperită cu pistrui, dar fină, iar unghiile erau perfect îngrijite. Nu cred că şi le făcea în cloaca de la Adagio.

— Ce înseamnă literele astea? am întrebat-o. IHS.

— *In hoc signo vinces*. „Prin acest semn vei învinge”. Împăratul Constantin a avut o viziune: o cruce pe cer inscripţionată cu aceste litere de foc. Acela a fost doar începutul unei mari lupte. Le-a ordonat soldaţilor să-şi picteze aceste iniţiale pe scuturi şi a doua zi a reuşit să învingă un inamic superior ca număr şi ca forţă.

— Mişto. Am stins lanterna. Şi ce înseamnă acest inel pentru tine?

— L-am primit chiar de la Mireasa Domnului. Faţa i se lumină, de parcă ar fi ascultat un cor îngeresc cântându-i numele. Ca recunoaştere a chemării mele. Vezi tu, Fay, Biserica noastră nu va dispărea şi nu va sări niciodată în

aer. Mulţi ani după ce generaţia mea va fi dispărut, credincioşii vor continua să vină la noi, să se adune în numele Domnului. Şi, într-o bună zi, vor duce la bun sfârşit munca pe care am început-o noi. Vor exorciza diavolii.

Dacă era conştientă de cât de aiurea sunau cuvintele ei, atunci ascundea acest lucru foarte bine.

— Ok, hai să-ţi explic cum stă treaba, i-am zis. Nu mă interesează Kate Vermeil. Voiam s-o găsesc doar pentru a putea ajunge la tine. Un diavol, pe nume Seeren, m-a angajat pentru a găsi o anumită persoană, care poartă un inel ca al tău. Diavolul vrea să te întâlnească.

— Pe mine? Părintele Elaine păli. Pentru ce?

— Eu nu fac decât să găsesc oameni. Tipa abia şi-a abţinut un mic strigăt de spaimă şi, recunosc, asta mi-a făcut plăcere. Restul nu mai e treaba mea.

Îşi împreună mâinile ca pentru a se ruga; apoi, îşi sprijini capul de ele şi îşi închise ochii. Rămase aşa cam un minut. Am hotărât că e mai bine s-o las în pace, nu că aş fi avut prea multe opţiuni. Dacă iadul s-ar fi deschis în faţa ei în acel moment, nu sunt sigură că ar fi observat.

Într-un sfârşit, tremurând din tot corpul, s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să aflu cât de multe ştiu ei din ce se întâmplă. Privi crucifixul uriaş de deasupra altarului. Am să mă întâlnesc cu acest diavol cu o singură condiţie: să-mi garantezi securitatea.

— Mda, sigur. Nu m-am putut abţine şi am început să râd. Ecoul profanator al hohotelor mele sparseră liniştea din biserică. Şi cum crezi că pot face asta? Au ucis fără să clipească jumătate din populaţia Pământului.

— Te bucuri de încrederea lor, îmi răspunse ea. Şi de a mea.

Deasupra ei se pogorî o pace absurdă, atotcuprinzătoare; vedea acum lumea prin ochii celui care crede cu adevărat. Dar, dacă credea că pot face ceva împotriva diavolilor, se înşela amarnic. Sau, cine ştie, poate se aştepta ca Iisus Omul să coboare din ceruri pentru a o proteja, deşi trecuse ceva vreme de când nimeni nu-L mai

văzuse prin zonă. Ori, în mintea ei, se vedea deja ca martirii, care înainte de a fi decapitaţi, îmbrăţişau şi sărutau sabia ce avea să le reteze capetele. Mi-am reamintit, însă, că închipuirile ei nu erau treaba mea.

Şi, în plus, aveam nevoie de bani. Brusc, am simţit nevoia să ies cât mai repede din biserica aia mare şi goală.

— Biroul meu e pe Market, la numărul 35, i-am zis. Etajul trei. Voi încerca să aranjez întâlnirea pentru diseară, la ora şase. M-am ridicat în picioare. Uite ce e: dacă vor dori să te răpească, o vor face. Dar voi încerca să înregistrez totul şi, dacă va fi nevoie, voi urla cât voi putea de tare.

— Ştiu că aşa vei face, îmi răspunse ea cu faţa strălucitoare.

5.

Nu m-am dus direct la birou când am ajuns în faţa clădirii de pe Market. Mi-am legat bicicleta şi m-am dus să-l caut pe George. Curăţa podelele din fostul birou al Donnei Belasco, de la etajul cinci. Biroul ei rămăsese gol de toamna trecută, când Donna îşi închisese firma de avocatură şi plecase în sud, să numere valurile la Daytona Beach. Sau, cel puţin, sper că asta făcea: ultimul semn de la ea fusese o felicitare de Crăciun. Îmi lipsea Donna; era una dintre puţinele bătrâne care încercase să ne înţeleagă pe noi, cele care crescusem în noua societate. Pe lângă asta, mă ajutase destul de mult să-mi pornesc afacerea.

— Salut, George, i-am spus. Poţi să-i transmiţi şefului tău că am găsit inelul.

— Acesta te felicită. Braţul îi îngheţă deasupra cutiilor cu detergenţi. Ai dovedit că eşti cu adevărat superioară, Fay.

George lucra, şi lucra bine, la întreţinerea clădirii noastre, de mai bine de un an, deşi ura granulele de curăţat lemnul. De câteva ori, a trebuit să-l oprim, aproape cu forţa, să vopsească furnirul de mahon din foaier.

Nu-mi plăcea să discut cu el cu uşa închisă, dar a trebuit să o fac, deoarece conversaţia noastră trebuia să rămână privată.

— Am aranjat o întâlnire. Mirosul de detergenţi mă ameţea. Părintele Elaine Horvath va fi aici la ora şase fix.

George nu spuse nimic. A citi expresia de pe faţa unui robot e totuna cu a înţelege ce vrea să-ţi spună un frigider. Probabil că, în acel moment, îi transmitea informaţiile lui Seeren. Oare diavolul avea să se supere că aranjasem întâlnirea în biroul meu?

— Seeren e impresionat de rapiditatea cu care ai rezolvat cazul, îmi spuse în sfârşit George. Am primit un credit pentru faptul că te-am propus pe tine pentru acest caz.

— Mă bucur pentru tine. În cazul ăsta, scade zece dolari din el, chiria mea pe o lună. Trebuie însă să te anunţ că i-am promis lui Elaine că va fi în siguranţă aici. Sper că Seeren nu o să mă facă să par o mincinoasă în faţa ei, nu?

— Lui Seeren nu-i place violenţa. I se pare un lucru regretabil.

— Da, dar se pune problema dacă o ia şi dispare cine ştie unde cu ea?

Capul lui George se roti de la mine, înapoi spre podea.

— Părintele Elaine va putea pleca oricând doreşte, dacă aşa va dori. Înmuie peria în cutia cu detergent. A fost găsită şi Kate Vermeil?

— Nu, i-am răspuns. Tocmai când o căutam, Părintele Elaine m-a găsit pe mine. Şi apropo, tipa nu locuieşte la numărul 465 pe Strada 12.

— Seeren are altfel de informaţii. Parchetul vechi scârţâi sub apăsarea braţelor metalice ale lui George. Eroarea aceasta îi provocă uimire.

Nu era cine ştie ce mare lucru, dar nu am putut să nu mă abţin să mă gândesc la el în timp ce mă îndreptam spre biroul meu. Eram oare mulţumită să descopăr că diavolii nu erau chiar atoateştiutori şi infailibili? Nu chiar. În ciuda tuturor crimelor împotriva umanităţii din trecut, ei şi roboţii erau cei care conduceau această lume. Faptul că nu ştiau chiar tot ce se întâmplă era o consolare prea mică.

Am trecut pe lângă uşa Marthei cea nebună, care era deschisă.

— Taştaptăcinv, îmi strigă ea.

M-am întors din drum. Vecina mea era la birou, cu masca de gaze Technopro pe faţă, care, pretindea ea, o proteja împotriva clorinei, dioxidului de sulf, a bacteriilor, viruşilor, polenului, prafului, mătreţei pisicilor, mucegaiului, bombei atomice şi hărţuirii sexuale. Dar, cu ea pe faţă, era foarte greu să înţelegi ce voia să spună.

— Mai încearcă o dată, i-am spus.

— Te. Aşteaptă. Cineva.

— Cine?

Ridică din umeri. Lumina de la monitorul computerului se reflecta pe mască. Puteam vedea foarte clar coloanele de cifre, mişcându-se ca nişte viermi pe o foaie de hârtie albă.

— De ce porţi masca?

— Am. Avut. Un diavol. Aici, în clădire.

— Serios? Când?

— Dimineaţă.

Nicio lege nu îi împiedica pe diavoli să intre în clădirile noastre şi nici pe noi să îi avem drept clienţi. Dar privirea Marthei avea ceva acuzator în ea. Oare trădasem pe toată lumea când acceptasem acest caz?

— Urăsc. Diavolii, mai spuse ea.

— Mda, i-am răspuns. Şi eu.

* * *

Am deschis uşa şi am găsit-o pe Sharifa aşteptându-mă. Pe faţă avea un zâmbet care nu o prindea deloc bine.

— Bună, Fay, îmi spuse. Era îmbrăcată elegant, ca întotdeauna, şi mai obosită decât o văzusem vreodată. Purta o rochie de culoarea piperului negru, iar în picioare avea nişte sandale, tot negre, prinse în jurul gleznei. Nu erau pantofii ei obişnuiţi, de doctor. Nu ştiu de ce, dar faptul că purta sandale mă întrista.

Când m-am întors să închid uşa, mi-a zărit pata de sânge de după ureche.

— Ai păţit ceva?

Uitasem de ea – uitasem şi de durere. Sharifa sări din scaun.

— Ce s-a întâmplat, mă întrebă îngrijorată.

— Am alunecat în baie, i-am răspuns.

— Dă-mi voie să mă uit la rană.

Mi-am întors capul şi mi-a palpat cucuiul cu blândeţe.

— S-ar putea să ai o contuzie.

— Detectivii particulari nu pot avea contuzii. Scrie şi în manual.

— Stai jos, porunci ea. Am să-ţi curăţ sângele. Mă duc până la baie să aduc nişte apă.

M-am aşezat pe scaun şi am privit-o. O clipă, m-am gândit să închid uşa biroului şi să nu o mai las să intre înapoi, dar apoi mi-am zis că nu aveam de ales, orice va fi urmând. Am deschis sertarul de jos, am scos două pahare de plastic şi l-am chemat pe Johnnie Walker pentru o scurtă consultaţie.

Sharifa intră grăbită pe uşă cu o cană cu apă într-o mână şi cu un sul de hârtie igienică în cealaltă, dar se opri când văzu sticla de whisky.

— Când ai început să bei?

— Acum. Mi-am ridicat paharul şi am tras pe gât o înghiţitură zdravănă. Vrei şi tu?

— Nu ştiu, îmi răspunse. Ne distrăm sau ne tratăm?

M-am făcut că nu am auzit întrebarea ei. Începu să-mi cureţe rana. I-am simţit parfumul cu aromă de lămâiţă. Mirosea vag a transpiraţie. Toate astea se potriveau de minune cu aroma afumată a băuturii. Se aplecă deasupra mea şi corpul i se lipi, pentru o clipă, de al meu. Am simţit, în acel moment, că o doresc mai mult decât orice pe lume.

— Ia loc, i-am spus.

— Încă nu am terminat.

I-am împins scaunul în faţă.

— Ia loc, fir-ar-al naibii.

Aruncă şerveţelul la gunoi şi se aşeză în faţa mea.

— M-ai întrebat ceva dimineaţă, am început. Ar fi trebuit să-ţi răspund. Am făcut avort săptămâna trecută.

Sharifa începu să-şi studieze intens mâinile. Nu ştiu de ce, doar nu făceau nimic. Stăteau cuminţi în poală, văzându-şi de treaba lor.

— Ţi-am spus încă de când ne-am cunoscut că aşa voi face atunci când voi fi însămânţată, am continuat.

— Da, ştiu.

— Pur şi simplu nu am văzut altă alegere. Ştiu că lumea are nevoie de copii, dar eu am o viaţă de trăit. Poate că e fără rost, nenorocită şi de rahat, dar e viaţa mea. A fi mamă… asta ar fi fost viaţa altcuiva.

— Înţeleg, îmi răspunse. Vocea îi era atât de slabă că niciun purice nu ar fi putut-o auzi. Doar că… totul a fost pe neaşteptate. Mi-ai spus ce aveai de gând, am început să ne certăm şi nu am mai reuşit să gândesc limpede.

— Dar ţi-am spus că aşa voi face, oricum. Nu am făcut un secret din asta.

Îşi strânse mâinile la piept, de parcă i s-ar fi făcut frig.

— Şi ce se va întâmpla când voi fi eu însămânţată? mă întrebă.

— Ai să faci ce crezi tu că e mai bine pentru tine, i-am răspuns.

Oftă.

— Vrei, te rog, să-mi mai torni nişte medicament din ăla?

Am turnat whisky în ambele pahare, am ieşit de după birou şi i l-am întins pe al ei. Bău, ţinu lichidul în gură pentru o clipă, apoi îl înghiţi.

— Fay, eu… Colţurile gurii îi tremurau vizibil. Îşi muşcă buza. Mama ta mi-a zis cândva că a fost foarte fericită atunci când a realizat că e însărcinată cu tine. Şi asta se întâmpla când totul în jurul nostru se ducea naibii. Mi-a spus că tu ai fost darul de care a avut nevoie să… să nu…

— Cunosc textul cu darul, Sharifa. L-am auzit de nenumărate ori. Maică mea reuşea să-i facă până şi pe diavoli să pară un fel de Moş Crăciun.

Privi în jos, parcă surprinsă că încă mai are paharul în mână. Îl dădu pe gât şi-l puse pe masă.

— Sunt doctor. Ştiu ce ne fac diavolii; mi-aş dori să ştiu şi cum reuşesc asta. Dar nu e ceva rău; faptul că tu exişti nu poate fi un lucru rău.

Nu eram foarte sigură de asta, dar am preferat să păstrez părerea pentru mine.

— Uneori mă simt de parcă aş încerca să car apă în palme, dar întotdeauna apa îmi curge printre degete şi nu pot face nimic. Începu să-şi frece braţul stâng. Oamenii continuă să se sinucidă. Poate nu atât de mulţi ca înainte, dar sunt încă destule femei care o fac. Rata natalităţii e încă prea scăzută în comparaţie cu rata mortalităţii. Poate că suntem blestemate. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate că suntem blestemate să dispărem de pe faţa pământului.

— Nu, nu m-am gândit.

Sharifa tăcu timp îndelungat. Îşi frecă în neştire braţul stâng.

— Eu ar fi trebuit să fac avortul, spuse într-un final. Aşa poate că am fi trecut mai uşor peste asta.

Eram un detectiv particular dur. Aveam o sticlă de whisky în sertar şi un diavol drept client. Gagicile alea solide mă arseseră cu bastoanele lor şi îmi dăduseră cu spray paralizant în ochi. Dar până şi eu aveam o limită şi doctoriţa Sharifa Ramirez mă împingea exact către ea. Am simţit nevoia să o trag înspre mine, să o sărut pe frunte, pe obraji, pe gâtul ei graţios. Dar nu mă puteam preda chiar aşa uşor – cel puţin, nu în acel moment. Poate că niciodată. Aveam un caz de rezolvat şi, pentru a-l duce la bun sfârşit, trebuia să fiu în cea mai bună formă.

— Partea cu vina e treaba mea, Sharifa, i-am zis. Tu ocupă-te de ce ştii mai bine: mai salvează nişte vieţi. M-am îndreptat spre ea. Acum am nişte treabă, draga mea, şi trebuie să pleci acasă. Ne vedem acolo, i-am spus şi am sărutat-o pe frunte.

Uşor de spus, greu de crezut.

6.

Când Părintele Elaine intră în birou la şase fără zece, Sharifa plecase deja, demult. Îşi adusese şi o gardă de corp;

Gratiana îmi studia rece biroul, de parcă ar fi încercat să calculeze cât timp i-ar fi luat să spargă uşa, să sară peste masă şi să frângă gâtul cuiva. Nu ar fi trebuit să fiu foarte mirată că credinţa lui Elaine în mine nu durase prea mult – la urma urmei, nici eu nu aveam prea multă încredere în mine. Mi-am spus, însă, că nu făcuse o mişcare prea bună aducând-o pe malaca aia cu ea. Aşa că i-am cerut Gratianei să părăsească clădirea. Nu credea că i-ar fi stat mai bine masturbându-se în faţa unui autobuz? Părintele Elaine îi spuse să plece, ceea ce şi făcu.

Elaine părea calmă, dar mi-am dat seama că era la fel de agitată ca un şoricel în labele unei pisici obeze. În întunericul din biserică nu reuşisem să o studiez prea bine, dar acum puteam să o fac, măcar şi în eventualitatea că ar fi trebuit s-o descriu celor care se ocupau de Persoanele Dispărute. Era înaltă, avea umerii rotunzi şi un început de cocoaşă. Ochii îi erau de culoarea nisipului ud, obrajii lipsiţi de sânge. Zâmbetul ei nu mai era atât de convingător la lumină, pe cât fusese în semiîntunericul din biserică. Încercă să înceapă o conversaţie formală, dar nu i-am dat nici o atenţie. Se ridică în picioare şi se duse la fereastră. Arăta ca un mop întins pe podea.

La şase şi zece monitorul meu începu să clipească. Am deschis iconiţa şi am acceptat transferul bancar de o mie de dolari. Seeren ştia cum să-şi facă intrarea.

— Cred că au sosit, am spus. Am deschis uşa şi am ieşit pe hol, în întâmpinarea lor.

— Seeren e extrem de încântat să vă cunoască, Părinte Elaine Horvath, spuse George, în momentul în care intrară în birou.

Elaine îşi concentră întreaga atenţie asupra diavolului.

— Spune-mi doar Părinte, dacă nu te superi. Robotul nu însemna, pentru ea, mai mult de o piesă de mobilier.

— E cam înghesuit aici, am spus. Dacă vreţi, eu pot aştepta afară…

Lui Elaine îi căzu faţa pentru o secundă, dar îşi reveni la fel de repede.

— Sunt sigură că încăpem cu toţii.

— Seeren te imploră să rămâi aici, Fay, îmi transmise George.

Ne-am aşezat fiecare pe locurile noastre. Seeren sări pe fişier, iar George veni lângă mine, strângându-şi picioarele şi mâinile. Părintele Elaine îşi trase un scaun lângă uşă. Bănuiesc că aşa se simţea mai în siguranţă. George o privi pe Elaine. Elaine îl privi pe Seeren. Seeren privi pe fereastră. Eu îi priveam pe toţi.

— Seeren îşi exprimă condoleanţele pentru moartea lui Rashmi Jones, începu George. Această Rashmi făcea parte din biserica dumneavoastră?

— Da.

— După spusele lui Fay Hardaway, ştim că dumneavoastră, Părinte, le-aţi căsătorit pe Rashmi Jones şi pe Kate Vermeil.

Chestia asta nu-mi plăcea, nu-mi plăcea deloc. Părintele Elaine avu o scurtă ezitare, apoi răspunse:

— Aşa e.

— Seeren vă cere permisiunea, Părinte, să o localizeze pe Kate. Aveţi ceva împotrivă?

— Ştiu unde e Kate, Seeren, răspunse Elaine. Şi nu cred că e cazul să fie amestecată în toată tărăşenia asta.

— Mai gândiţi-vă, Părinte. Persoana despre care vorbim e însărcinată?

Până atunci, Părintele Elaine fusese destul de rece. Acum atitudinea ei mai scăzu cu vreo patruzeci de grade.

— Ce te face să crezi asta?

— Sau poate persoana respectivă urmează să devină însărcinată în curând?

— De unde vrei să ştiu eu? Dacă e aşa, atunci e din cauza ta, Seeren.

— Părinte, ştiţi ce înseamnă fertilizarea *in vitro*, nu?

— Da, am auzit de ea. Nepăsarea pe care o afişa Elaine era mult prea elaborată. Nu pot afirma, însă, că o şi înţeleg.

— Aţi auzit şi de remedierea transvaginală a oocitelor?

Părintele Elaine dădu din cap că nu.

— Haploidizarea celulelor somatice?

Femeia îngheţă.

— V-aţi gândit vreodată, Părinte, la obţinerea artificială a spermei din celulele stem embrionice?

— Eu sunt doar un simplu preot, Seeren, răspunse Elaine, din vârful buzelor. Nu şi biolog.

— Intenţionează Biserica lui Cristos să mai lase gravide şi alte membre? Ca de exemplu, Kate Vermeil?

Părintele Elaine se ridică cu greu de pe scaun. M-am gândit că va încerca să fugă, dar acum focul martirilor ardea în capsula de gheaţă în care se închisese.

— Seeren, noi ne ocupăm cu lucrarea Domnului. Ne împotrivim însămânţărilor voastre. Ne salvăm de voi şi nu puteţi face nimic pentru a ne opri.

Seeren bătu o dată, de două ori din aripi şi cârâi. Sunetul emis de diavol avu duritatea oţelului frecat de oţel. Nu ştiusem până atunci că diavolii pot scoate sunete, dar, la auzul acelui urlet diavolesc, primul meu impuls a fost să mă ascund sub birou. M-am ţinut tare totuşi şi la fel a făcut şi Părintele Elaine. Am apreciat-o pentru asta.

— Seeren nu are nimic împotriva Bisericii lui Cristos, spuse George. Seeren nu vrea decât să încurajeze asemenea sarcini.

Pe faţa lui Elaine se citi la început un sentiment de neîncredere, urmat, imediat de altul, de dezamăgire. Poate că era supărată că fusese privată de moartea glorioasă pe care şi-o imaginase până atunci. La urma urmei, era o bunicuţă din generaţia care îmbrăţişase cu atâta aplomb ideea sinuciderii. Pentru prima oară până atunci, se întoarse spre robot:

— Ce-ai zis?

— Seeren o încurajează pe Elaine să ajute cât mai multe creştine să rămână gravide. Căci toate femeile care vor alege această cale vor naşte.

Părintele Elaine se lăsă la loc pe scaun.

— Sunt mult prea multe femei care refuză însămânţarea în zilele noastre, continuă robotul. Şi nu toate din cele care o acceptă ajung să nască. Nu ne-am aşteptat la aşa ceva şi e regretabil.

Fără să-mi dau seama, strângeam aşa de tare din pumni încât încheieturile mi se albiseră.

— Seeren va şti să mulţumească Bisericii lui Cristos pentru asta. Nu are decât o singură condiţie. Creştinele trebuie să se asigure că nu au cromozomul XY.

Pe faţa Părintelui Elaine nu se putea citi nimic.

— Veţi continua să le însămânţaţi şi pe cele care nu cred? întrebă ea.

— Aşa e cel mai bine pentru supravieţuirea omenirii.

Elaine dădu din cap şi se întoarse spre Seeren.

— Şi cum vă veţi putea da seama dacă nu cumva încercăm să repopulăm Pământul cu bărbaţi?

Robotul nu răspunse. Se lăsă o tăcere grea. Probabil că diavolul hotărâse că e mai bine să nu ameninţe pe nimeni.

— Cred că am terminat acum, spuse Părintele Elaine, ridicându-se pentru a doua oară. Cocoaşa dintre umeri îi dispăruse. Încerca să se ţină tare, dar eram sigură că abia aştepta să o şteargă de acolo. Credea, probabil, că obţinuse o victorie importantă. Oricum ar fi fost, era clar că nu mai voia să discute cu nimeni.

Dar eram şi eu implicată în afacerea asta şi nu aveam de gând să las lucrurile aşa, diavoli şi creştini ţinându-se frăţeşte de mâini.

— Aşteaptă, am strigat. Părinte, cheam-o pe Gratiana aici. Şi, dacă mai ai şi alte gărzi prin zonă, cheamă-le şi pe ele. Ai nevoie de protecţie.

Seeren îşi intoarse privirea spre mine.

— De ce? mă întrebă Părintele Elaine, cu telefonul în mână. Ce înseamnă asta?

— Avem o problemă.

— Fay Hardaway, strigă George ascuţit. Aminteşte-ţi pentru ce ai fost angajată. Misiunea ta s-a terminat.

— Atunci, acum lucrez pe cont propriu, George, am răspuns. M-am gândit că poate Seeren va încerca să intervină, dar diavolul rămase nemişcat pe fişier. Probabil nu-i păsa prea mult de ceea ce voiam să fac. Sau, poate, se distra pe seama mea. În felul meu obtuz, puteam fi foarte amuzantă uneori.

Atunci intră Gratiana, lipind uşa de perete. În mână avea bastonul electric. Părea că se aştepta să nimerească în mijlocul unei băi de sânge. Când văzu că toată lumea era aparent calmă, îl lăsă jos.

— La o parte, Părinte, am zis. Las-o să intre. Gratiana lasă uşa deschisă şi ţine-ţi scobitoarea aia la îndemână. Sunt sigură că va trebui s-o foloseşti cât de curând.

— Celelalte fete trebuie să sosească şi ele, Părinte, spuse Gratiana. În două, maxim trei minute.

— Numai bine. Mi-am dus mâna pe sertarul din mijloc al biroului meu. Părinte, vreau să-ţi pun o întrebare. Am deschis uşor sertarul. Cum de ştie Seeren toate chestiile astea despre haploidizare şi despre însămânţarea *in vitro*?

— Păi e diavol. Elaine mă privi gânditoare. La urma urmei, au venit de la două sute de ani lumină depărtare. Cum de ştiu toate celelalte?

— Corect. Dar, de asemenea, au ştiut şi că tu ai fost aceea care le-a căsătorit pe Kate şi Rashmi. George, aici de faţă, a spus că eu le-aş fi zis asta, ceea ce nu e adevărat. Asta a fost greşeala lor. Asta m-a făcut să mă întreb, dacă nu cumva ştiau de la bun început unde erai. E ciudat. Până acum credeam că diavolii sunt infailibili, dar iată încep să cred că şi ei pot greşi la fel de bine ca şi noi. În sensul ăsta, sunt la fel de umani ca noi.

— Aceasta este o afirmaţie regretabilă. Robotul îşi întinse capul până ajunse cu el la nivelul meu. Fă-i pe plac lui Seeren şi încearcă să te abţii şi de la alte asemenea cuvinte umilitoare.

— Mă abţin de prea multă vreme, George. M-am săturat până peste cap să mă tot abţin. Eram sigură că George poate vedea sertarul deschis, ceea ce însemna că şi diavolul putea să vadă ce e în el. M-am întrebat cât mă vor mai lăsa în pace. Întrebarea e, Părinte, dacă diavolii ştiau deja cine eşti, de ce m-a mai angajat Seeren să te găsesc?

— Continuă, îmi spuse ea.

Inima îmi bătea cu putere. Nimeni nu făcu niciun gest să mă oprească, aşa că am continuat şi mi-am vârât capul în

gura leului. Ca fetiţa aceea de la scoală, care voia să se facă dresoare.

— În biserica ta există o cârtiţă, Părinte. Problema ta nu are nimic de-a face cu puterile supranaturale ale diavolilor. Mai degrabă seamănă cu sărutul lui Iuda. Seeren are pe cineva infiltrat în organizaţia ta, o cârtiţă care face parte din congregaţia ta. Când a decis că e vremea să te întâlnească, a vrut să se asigure că nimeni nu va bănui de unde are informaţiile. Aşa că, pentru a-şi acoperi informatorul, a angajat un detectiv privat mai tăntălău, pretinzând astfel că ar fi aflat totul de la mine. Poate că nu-s foarte deşteaptă şi poate că-s puţin prea lacomă, dar mi-a mai rămas un dram de mândrie. Am auzit paşi pe hol, dar m-am gândit că e posibil să fie de fapt doar bătăile inimii mele. Vezi, Părinte, eu una nu cred că Seeren are încredere în tine. Mai ales că adineauri nu te-am auzit promiţând că nu vei face să se nască băieţi. Şi, da, dacă diavolii vor afla că femeile tale nasc băieţi, îi vor face să dispară, la fel cum au făcut şi cu restul bărbaţilor de pe acest pământ, doar că tu şi Biserica ta veţi găsi o cale să ieşiţi cu aşa ceva în public, ceea ce ar însemna multă bătaie de cap pentru toţi cei implicaţi. Bănuiesc că asta face parte din planul tău, nu-i aşa? Probabil că vrei să scoţi lumea pe stradă din nou. Şi, pentru că diavolii vor să afle ce ai de gând, încearcă să-şi protejeze informatorul.

Părintele Elaine fierbea de mânie.

— Ştii cumva cine ar putea fi acest informator?

— Nu, i-am răspuns. Dar, dacă vei face cercetări, vei putea reduce numărul suspecţilor la câţiva. Ai spus că le-ai căsătorit pe Rashmi şi pe Kate, dar că nu ai completat niciun fel de acte. Pentru ceremonie ai avut nevoie de un martor. E destul de sigur că aceea care a făcut pozele de la nuntă e aceeaşi cu cea care i le-a trimis lui Seeren…

Mă grăbisem puţin. Gratiana se aruncă spre mine chiar în momentul în care Alix cea mare năvăli în încăpere. Am scos arma paralizantă din sertar, dar planul meu era ca creştinele să-şi rezolve problema între ele. Aşa că am sărit

de pe scaun şi am tras, dar nici măcar cincizeci de volţi nu reuşiră să o oprească pe căţeaua aia imensă.

Apoi am auzit un zgomot foarte puternic, asemănător mai degrabă cu cel al unei implozii. Prin uşă năvăli un curent puternic de aer, dar camera rămase la fel de liniştită de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Noi, oamenii, am rămas holbându-ne la locul gol care, cu doar o secundă mai devreme, fusese ocupat de Gratiana. Biroul meu părea că încearcă să se adapteze la această dispariţie neaşteptată, încercând să găsească o soluţie pentru a umple golul lăsat de ea. Dacă tipa aia putuse să dispară cu totul, într-o clipă, mă aşteptam de acum ca, din moment în moment, scaunele să înceapă să cânte în cor, iar cutiile de gunoi să danseze pe ritmuri de vals. Pentru prima oară în viaţa mea, am înţeles ce trebuie să fi simţit bunicuţele, atunci când diavolii îi făcuseră să dispară, pentru totdeauna, pe bărbaţi. Dacă Gratiana ar fi murit pur şi simplu, ar fi fost mai uşor de îndurat, dacă ar fi căzut plină de sânge pe podea, aş mai fi înţeles. Un alt cadavru ce urma să fie înmormântat. Dar asta ar fi fost o ofensă adusă realităţii. Aşa ceva ar fi subminat convingerea noastră că lumea există în realitate, că noi înşine suntem vii. Atunci am înţeles cum un miliard de minţi puteau fi supuse. Stăteam lângă Părintele Elaine, lângă uşa deschisă, cu arma în mână, dar nu-mi puteam aminti câtuşi de puţin cum ajunsesem acolo.

Seeren sări de pe dulap de parcă nu se întâmplase nimic şi îşi înfăşură aripile transparente în jurul corpului. Diavolul nu părea deloc surprins că o femeie tocmai se făcuse nevăzută de pe faţa pământului. Dar probabil pentru diavoli aşa ceva era un lucru foarte obişnuit.

Şi atunci am realizat că aceasta nu era prima oară, de când îi făcuseră să dispară pe toţi bărbaţii, când diavolii se ocupau cu aşa ceva. Probabil că o făcuseră tot timpul. M-am gândit la toate persoanele dispărute pe care nu reuşisem să le găsesc. Oare Seeren voise să ne arate, prin această dispariţie, cât de fragilă e fiinţa umană? Sau fusese doar o încercare neîndemântică de a repara o greşeală regretabilă?

În timp ce diavolul o porni spre uşă, Alix făcu un gest de parcă ar fi vrut să-l oprească. Ţinând cont de ceea ce tocmai se întâmplase, acest gest mi s-a părut cel mai nebunesc, dar şi cel mai curajos pe care l-a făcut o persoană vreodată.

— Lasă-i să treacă. Vocea Părintelui Elaine tremură. Ochii îi erau ca două răni deschise.

Alix se dădu la o parte şi diavolul şi robotul părăsiră încăperea. L-am auzit pe diavol zgâriind parchetul de pe hol cu ghearele sale lungi. Apoi uşile liftului se deschiseră şi se închiseră.

Părintele Elaine se apropie împleticindu-se şi-mi puse o mână pe umăr. Acum arăta din nou ca o bunicuţă oarecare.

— Nu există niciun băieţel, spuse ea. Nu încă. Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— Ştii ce? am răspuns, smulgându-mă de lângă ea. Nu-mi pasă. Nu mai voiam, în acel moment, decât să le văd plecate din biroul meu. Voiam să rămân singură şi să privesc cum se aşterne înserarea.

— Nu înţelegi.

— Nici nu vreau să înţeleg ceva. A trebuit să las arma pe masă, ca să n-o descarc în ea.

— Kate Vermeil e, într-adevăr, însărcinată cu unul din bebeluşii noştri, continuă Părintele Elaine. Dar copilul e fetiţă, îţi jur.

— Un motiv în plus de mândrie pentru Seeren. Atunci care e problema?

Interveni Alix, pentru prima oară de când intrase în cameră.

— Gratiana era cea care avea grijă de Kate.

7.

Societatea Otrăvii era atât de luminată că ar fi putut să orbească şi o bufniţă. Dacă nu aveai la tine ochelarii de soare, puteai să-ţi iei o pereche dintr-o cutie, aflată chiar la intrare. Pereţii erau plini cu un fel de cutii de sticlă înăuntrul cărora se aflau şerpi cu clopoţei, încolăciţi în nisip, cobre cu guler negru, agăţate de crengi de copac şi scorpioni

încremeniţi în diverse poziţii în nişte vase de ceramică. Cucuta era înflorită: ciorchinii cu flori mici şi albe se deschideau ca nişte umbrele. Tulpinele de omag se intercalau cu cele ale ciupercilor otrăvitoare. Ramurile de curara se întindeau peste tot, deasupra barului la care se vindeau băuturi alcoolice.

Am numărat vreo cincizeci de clienţi în încăperea principală, ceea ce, pentru o seară de miercuri, era probabil o afacere destul de bună. Habar nu aveam, însă, câţi mai mişunau prin shopurile de specialitate din jur, în care o fată frumoasă îţi putea aranja o şedinţă garantată de asfixiere sexuală, fie prin spânzurare, fie prin înecare sau îţi putea prăji cerebelul cu diverse generatoare de curent. Speram că o voi găsi pe Kate la bar, printre femeile relativ sănătoase la minte. Nu-mi doream să dau iama prin camerele pline de sinucigaşe, dar, la o adică, nu aveam de gând să dau înapoi. Îi eram datoare lui Rashmi.

Am început să mă plimb prin bar, pretinzând că sunt interesată de animalele şi plantele de pe pereţi şi sorbind, din când în când, dintr-o sticluţă în care amestecasem câţiva stropi de Johnnie Walker Black Label şi multă, multă apă. Eram convinsă că Kate se deghizase, dar, dacă reuşeam să reduc căutarea la doar trei-patru persoane, aş fi avut o şansă reală să dau de ea. Bineînţeles, la fel de bine, ar fi putut să se afle în partea cealaltă a oraşului, dar alt plan mai bun nu-mi venise în minte. Ideea mea era că probabil îşi schimbase complet stilul, aşa că nu era cazul să caut o fată îmbrăcată ca o creştină. Eram sigură că nu mai avea părul negru şi că pielea îi era mai întunecată acum. Cât despre ochi, ar fi putut să-şi pună lentile de contact cu steagul Americii, dacă ar fi vrut. Dar, cu toate astea, nu-şi putea schimba corpul într-atât încât să poată păcăli un scanner. Iar eu îmi încărcasem dosarul ei medical de la Biserica Creştină.

Părintele Elaine încercase să o sune, dar nu răspunsese. Ceea ce era perfect logic, de vreme ce oricine ar fi putut pune mâna pe un soft care să facă dubluri de voce. Erau roboţi care îl puteau imita atât de bine pe Picasso că până

şi mama lui, dacă ar mai fi trăit, l-ar fi putut confunda. Cel mai probabil, Kate şi Gratiana stabiliseră o parolă. Problema era că aceasta dispăruse odată cu Gratiana, când aceasta plecase în iad sau oriunde o fi trimis-o Seeren.

Prima fată pe care telefonul meu o identifică fu o tipă îmbrăcată într-o pijama de mătase şi care purta papuci de casă în formă de iepuraşi. Indicatorul scannerului arăta că în proporţie de 95% putea fi Kate. M-am izbit de ea şi i-am plantat un dispozitiv de urmărire, de mărimea unui dinte de bebeluş.

— Scuză-mă, îmi pare rău, am zis, vărsându-mi o parte din băutură pe jos. Îmi pare nespus de rău.

Tipa îmi aruncă o privire care ar fi putut îngheţa un lac, aşa că m-am îndepărtat de ea. Imediat ce am ieşit din raza ei de vedere, am apăsat butonul pe care îl atribuisem numărului lui Kate. Dacă ar fi răspuns, dispozitivul de urmărire ar fi ştiut că eu sun şi mi-ar fi semnalizat că am găsit-o. Roşcata în pijamale nu era Kate. Şi nici tipa în piele neagră, cu care am folosit acelaşi truc.

Problema era că, încercând să o găsesc în felul acesta şi sunând-o în continuu, Kate putea deveni suspicioasă şi putea să-şi închidă sau să arunce telefonul.

M-am aşezat lângă un acvariu cu peşti pirahna. În faţa mea, o fetişcană încerca să deschidă o uşă cu cifru. Am scanat-o şi mi-a ieşit că ar putea fi Kate, în proporţie de 98%. Purta o perucă cu paiete şi o rochie şifonată. Chiar în clipa în care reuşi să deschidă uşa de la shopul privat pentru sinucigaşi, am observat că în picioare avea o pereche de sandale Donya Durand. Tipa se grăbi să dispară înăuntru de parcă ar fi pierdut trenul.

Am aruncat o privire prin geam. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o grămadă de inhalatoare albastre, dintr-acelea din care folosise şi Rashmi pentru a se sinucide. Pe peretele din spate, cei din conducerea barului scriseseră, în bătaie de joc, cu sprayuri cu vopsea: *Schimbă-ţi viaţa cu una mai bună*. Nu mai aveam timp să plantez dispozitivul de urmărire, aşa că am sunat din nou. Cu un strigăt

sufocat, fetişcana scoase un telefon din geantă, îl aruncă pe podea şi călcă pe el.

Văzând că mă îndrept spre ea, Kate Vermeil intră într-una din încăperile destinate celor care voiau să-şi schimbe viaţa cu una mai bună. Trecu în viteză pe lângă recipientele cu tetraclorid de carbon şi sulfat de dimetil şi se repezi spre uşa din spate, care dădea într-o alee. Am văzut-o încercând să-şi pună inhalatorul la gură. M-am aruncat la picioarele ei şi am reuşit să o agăţ de glezne. Sandala dreaptă îi ieşi de pe picior, dar am strâns-o şi mai tare, până s-a împiedicat şi a căzut. Am sărit pe ea şi i-am smuls inhalatorul din mână.

— Chiar vrei să te sinucizi? I-am împins inhalatorul spre faţă şi am început să urlu la ea. Asta vrei, Kate? Eşti sigură? Aerul de pe alee se umpluse de disperare şi începuse să mă sufoce. Hai, Kate, te ajut eu s-o faci!

— Nu! Îşi mişca capul într-o parte şi alta, pentru a evita tubul cu otravă. Nu, te rog, opreşte-te!

Frica ei mă înspăimântă şi pe mine.

— Şi atunci ce naiba faci cu chestia asta? Tremuram atât de tare că, în momentul în care am încercat să arunc tubul la gunoi, acesta a căzut pe trotuar, la doar douăzeci de centimetri de noi. Ajunsesem prea departe pentru a strica totul, aşa că mi-am încolăcit picioarele în jurul ei şi, împreună, ne-am rostogolit cât mai departe de tubul ucigaş. Pentru că, în meseria mea, o mişcare greşită înseamnă moartea cuiva. Cianida e foarte periculoasă pentru copilul pe care-l porţi, i-am zis.

— De unde ştii de copil? Faţa îi era înţepenită de frică. Cine eşti?

Am reuşit să-mi recapăt respiraţia, deşi nu ştiu dacă îmi doream prea mult lucrul acesta.

— Sunt detectiv particular. Ţi-am lăsat un mesaj dimineaţă. Najma Jones m-a angajat să-i găsesc fiica.

— Rashmi e moartă.

— Ştiu. La fel şi Gratiana. M-am ridicat şi am privit-o. Părintele Elaine se va bucura să te revadă.

Ochii lui Kate erau larg deschişi, deşi mă îndoiesc că vedea ceva în jurul ei.

— Gratiana mi-a spus că diavolii vor veni după mine. Fata încă mai avea în faţa ochilor inhalatorul. Mi-a zis că, dacă nu primesc nicio veste de la ea până mâine, atunci totul e pierdut şi va trebui să… să o fac. Pentru a proteja biserica. Şi tocmai acum telefonul meu a sunat de vreo trei ori în zece minute, dar nu a vorbit nimeni şi am crezut că e vremea să o fac.

— Eu te-am sunat, Kate, îmi pare rău. Am recuperat sandala Donya Durand şi i-am întins-o. De unde ai sandalele astea?

— Au fost ale lui Rashmi. Le-am cumpărat împreună de la Grayles. De fapt, le-am ales chiar eu. Asta înainte să… Am iubit-o, să ştii, dar era nebună. Acum înţeleg asta, deşi e prea târziu. Vreau să spun, cât timp îşi lua medicamentele era ok, dar, în ultima vreme renunţa tot mai des la ele. Obişnuia să spună că ia o vacanţă de ea însăşi. Doar că momentele alea numai vacanţă nu se numeau, mai ales pentru mine. S-a decis să renunţe la pastile în ziua în care ne-am căsătorit şi nu mi-a spus şi mie şi, dintr-odată, am început să ne certăm pentru copil, şi chestii de genul cine iubeşte mai mult pe cine şi ea a început să arunce cu lucruri în mine – inclusiv cu sandalele astea – apoi a fugit din biserică, în picioarele goale. Nu cred că a înţeles niciodată cum e cu… ştii tu, cu ceea ce încercăm să facem. Eu am reuşit să vorbesc cu Mireasa Domnului, dar Rashmi… Kate îşi frecă ochii şi mâna i se umezi.

Am ajutat-o să se ridice şi am prins-o de umeri.

— E în regulă. Nu a fost vina ta. Cred că biata Rashmi se mai ţinea într-un fir de aţă. Ca noi toţi, de altfel. Ca întreaga rasă umană sau ce-o mai fi rămas din ea.

Am rămas aşa, îmbrăţişate, pentru o clipă.

— M-am întâlnit cu mama ei azi dimineaţă, i-am spus. Mi-a spus să-ţi transmit că-i pare rău.

Kate oftă.

— Îi pare rău? De ce?

Am dat din umeri.

— Ştiu că nu îi plăcea prea mult de mine. Cel puţin aşa mi-a spus Rashmi. Dar, din punctul meu de vedere, femeia e o sfântă pentru felul în care îi suporta toate toanele lui Rashmi. A ajutat-o tot timpul când a avut nevoie. Iar Rashmi o ura tocmai din cauza asta.

Aleea era întunecată, dar asta nu era o problemă. Chiar dacă ar fi strălucit soarele, nu aş fi văzut nimic.

8.

De data asta, nu am avut nicio problemă să-mi parchez bicicleta în faţa Şcolii Ronald Reagan. Clădirea părea că doarme în aerul greu al dimineţii. Un robot-îngrijitor curăţa piscina, altul tundea gardul vegetal. Roboţii erau vopsiţi într-un galben ce-ţi putea provoca dureri de cap; literele ŞRR erau gravate cu portocaliu pe torsurile lor. Robotul grădinar mă anunţă că şcoala avea să se deschidă abia peste o oră. Asta nu mă deranja câtuşi de puţin. Era doar o vizită de curtoazie, care făcea parte din rutina pe care mi-o impusesem faţă de clienţii ale căror cazuri nu reuşeam să le rezolv. L-am întrebat dacă aş putea să o văd pe Najma Jones şi mi-a spus că nu crede ca vreun profesor să fi sosit atât de repede, dar m-a condus la recepţie. A sunat-o, în timp ce eu mă înregistram ca vizitator. Când vocea lui Najma s-a auzit în intercom, i-am spus robotului că ştiu unde e clasa ei.

M-am oprit în faţa uşii deschise. Mama lui Rashmi era cu spatele la mine. Purta o rochie albastră, fără mâneci şi o eşarfă crem peste umeri. Se oprea în dreptul fiecărei bănci, aranjând câte un animal din hârtie. Erau trei tipuri de elefanţi, raţe şi răţuşte, o girafă albastră şi o pisică roz care, la fel de bine, putea să fie un leu.

— Vă rog să intraţi, domnişoară Hardaway, îmi spuse fără să se întoarcă. Avea radar de profesor, putea vedea cu spatele şi pe lateral.

— Am fost pe la dumneavoastră acasă, i-am zis şi m-am strecurat în clasă, ca un copil care nu-şi făcuse temele. M-am gândit că s-ar putea să vă prind înainte de a pleca la

şcoală. M-am sprijinit de o bancă şi am apucat crocodilul roşu care era aşezat acolo. Dumneavoastră le-aţi făcut?

— Nu am putut dormi astă noapte, îmi răspunse, aşa că am hotărât să fac o plimbare. În cele din urmă, m-am trezit aici. Îmi place să vin mai devreme la şcoală, mai ales când nu e nimeni prin preajmă. Am mai mult timp pentru mine. În mână îi mai rămăsese o lebădă de hârtie, pe care o puse pe catedră. Dacă rămâi după ore e diferit. Dacă eşti ultimul care pleacă, e ca şi cum ai recunoaşte că nu te aşteaptă nimic acasă, ceea ce e destul de jenant. Se aşeză la catedră şi începu să lucreze pe computer. Acum le învăţ pe fete să facă raţe. Se pare că le place. E greu să lucrezi cu cele de clasa a V-a. Vin aici ca nişte copii fericiţi şi eu trebuie să le predau fracţii şi să le pregătesc pentru gimnaziu. Mă îngrozesc când mă gândesc ce le aşteaptă acolo.

— Câţi ani au?

— Zece, când intră într-a cincea. Majoritatea dintre ele au împlinit deja unsprezece ani. Vor absolvi săptămâna viitoare. Aruncă o privire pe fişierele de pe monitor. Mă rog, unele dintre ele.

— Aş vrea să cred că am avut şi eu cândva unsprezece ani. Doar că nu-mi mai amintesc nimic din acea perioadă.

— Generaţia ta a crescut în timpuri grele. Faţa îi strălucea ca fosforul în întuneric. Nu aveţi nicio fată, domnişoară Hardaway, nu-i aşa?

— Nu.

O vreme am contemplat amândouă faptul că eu nu aveam copii.

— Lui Rashmi îi plăceau aceste jucării din hârtie? Nu voiam să insinuez nimic cu asta. Dar nu mai puteam suporta tăcerea care se lăsase între noi.

— Rashmi? Se încruntă de parcă fiica ei nu ar fi fost un copil prea interesant, căruia îi predase cu mulţi ani în urmă şi de care nu-şi mai aducea aminte prea bine. Nu, nu-i plăceau. Rashmi a fost un copil dificil.

— Aseară am găsit-o pe Kate Vermeil. I-am transmis că vă pare rău şi a vrut să ştie de ce.

— Cum adică?

— Mi-a spus că Rashmi era nebună. Şi că v-a urât pentru că i-aţi dat naştere.

— Rashmi nu m-a urât, îmi spuse ea repede. Da. Rashmi a fost o fată tristă. Suferea de anxietate. Despre ce e vorba, de fapt, domnişoară Hardaway?

— Părerea mea e că aţi fost şi dumneavoastră la Comfort Inn, în noaptea aceea. Dacă doriţi să discutaţi despre asta vă ascult, dacă nu, plec chiar acum.

Mă fixă cu privirea o secundă; pe faţa ei nu se putea citi nimic.

— Ştii, de fapt am vrut să am mai mulţi copii. Se ridică de la catedră, traversă clasa şi închise uşa. Când au început inseminările, m-am dus la Primărie şi m-am oferit voluntar. Lucru pe care nu-l făcuse nimeni până atunci. Majoritatea femeilor erau îngrozite să rămână însărcinate. Am vorbit cu un robot care mi-a luat numele şi adresa şi mi-a spus să mă duc acasă şi să aştept. Dacă îmi mai doream şi alţi copii după primul, nu aveam decât să fac o cerere în acest sens şi totul era aranjat. Zâmbi şi îşi aranjă eşarfa. Dar, când s-a născut Rashmi, totul s-a schimbat. Uneori plângea necontenit să o iau în braţe, alteori nu făcea decât să zacă, fără nicio reacţie, în pătuţul ei. A început să ia antidepresive când avea doar cinci ani şi pastilele au ajutat-o. Departamentul pentru Tineret mi-a oferit un robot cu normă întreagă, când am început să predau. Dar Rashmi era imprevizibilă şi îmi ocupa, oricum, tot timpul. Cum eram şi singură, am simţit că nu aş mai fi putut face faţă unui al doilea copil.

— Nu v-aţi căsătorit niciodată? am întrebat-o. Vreau să zic, nu v-aţi găsit nicio parteneră?

— Cu cine să mă căsătoresc? îmi răspunse, pe un ton ascuţit. Cu o altă femeie? Obrajii i se înroşiră. Nu, nu am fost interesată niciodată de o astfel de relaţie.

Najma se reîntoarse la catedră, dar nu se aşeză pe scaun.

— Fetele vor sosi în curând. Se aplecă spre mine, pe deasupra monitorului. Ce doriţi să auziţi, de fapt, domnişoară Hardaway?

— Aţi găsit-o pe Rashmi înaintea mea. Cum aţi reuşit asta?

— M-a sunat chiar ea. Mi-a zis că s-a certat cu prietena ei, care era implicată într-un experiment despre care nu putea să-mi spună nimic şi că s-au despărţit şi că totul e un rahat, că lumea e de rahat. Dar nu era prima oară când făcea aşa. Mă suna întotdeauna când se despărţea de vreo iubită. Sunt mama ei, la urma urmei.

— Şi ce s-a întâmplat când aţi ajuns acolo?

— Stătea pe pat. Ochii lui Najma se concentrau asupra unui lucru pe care eu nu-l puteam vedea. Şi-a dus tubul cu gaz la gură chiar în clipa în care am deschis uşa. Najma privea acum în camera 103 de la Comfort Inn. M-am întrebat, în sinea mea, ce voia de fapt? Să o văd cum moare sau să o opresc? Am încercat să vorbesc cu ea. Părea că mă ascultă. Dar când i-am cerut să lase deoparte inhalatorul, nu a vrut. M-am îndreptat cât am putut de încet spre ea. I-am zis că nu trebuie să facă nimic. Că putem să plecăm, pur şi simplu, acasă. Şi am ajuns atât de aproape de ea, îmi arătă ea, întinzându-şi palma peste monitor. Nu am reuşit să mă abţin. Am încercat să i-l smulg de la gură. E posibil că eu să fi fost cea care a declanşat butonul. Nu a inhalat întreaga doză. A durat o veşnicie până a murit.

— Cred că era hotărâtă să moară oricum, doamnă Jones, i-am zis ca să o consolez. A lăsat doar un bilet, nu-i aşa?

— Tot eu am scris şi biletul, mă privi ea fix. Eu.

Nu mai era nimic de spus. Toate cuvintele din toate limbile care fuseseră vorbite vreodată nu ar fi putut exprima durerea acestei mame. Mi-am spus că, mai devreme sau mai târziu, durerea avea să o strivească.

Prin ferestrele deschise am auzit primul autobuz trăgând în parcarea din faţa şcolii. Najma Jones privi pe fereastră, îşi reveni şi zâmbi.

— Ştii ce înseamnă Rashmi în sanskrită?

— Nu, doamnă.

— Rază de soare. Au sosit fetele, domnişoară Hardaway. Luă lebăda de pe catedră. Trebuie să ne pregătim pentru ele. Îmi întinse jucăria de hârtie. Nu doriţi o lebădă?

Până să ies pe uşa şcolii, parcarea se umpluse de autobuze. Fetele începură să se reverse din ele şi să alerge spre terenul de joacă: fete chicotind, fete şoptind, fete sărind într-un picior, fete ţinându-se de mână. Şi, în lumina caldă a soarelui de iunie, abia îmi venea să cred că aceste fete erau, cu adevărat, fericite.

Dar ele nu-mi dădură nicio atenţie.

Am sunat-o pe Sharifa.

— Alo? Vocea îi era răguşită de somn.

— Îmi pare rău că nu am ajuns acasă aseară, draga mea, i-am zis. Am vrut doar să-ţi spun că sunt în drum spre tine.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Men Are Trouble" by James Patrick Kelly

Teologia matematicii aplicate

Gregory Benford

Locuieşte în Irvine, California. A devenit recent CEO al mai multor companii biotech care se ocupă de extinderea longevităţii folosind cercetări genetice. Şi-a păstrat şi postul de profesor emerit de fizică la universitatea Irvine. Este autorul a peste 20 de romane incluzând „Jupiter Project”, „Artifact”, „Against Infinity”, „Eater” şi clasicul de acum, „Timescape” (1980). Ultimul său roman este „The Sunborn” (2005), de atunci au mai apărut câteva antologii cu povestirile sale, la unele din ele colaborând cu fratele său geamăn, Jim Benford. A primit, printre alte multe premii, de două ori Nebula Award.

Povestirea care urmează a fost iniţial publicată în „Nature”. Ironică, ambiguă şi pro ştiinţă se referă la posibilitatea ca un mesaj ascuns în universul fizic să implice o dovadă puternică a existenţei lui Dumnezeu.

————————————

Descoperirea că planul microundelor cosmice conţine un model structurat a tulburat întreaga lume.

Temperatura acestei emisii de 2,7 K, rămasă în urma Big Bang-ului, variază în cosmos. Nivelele de temperatură pot fi divizate în componente Fourier. În ele au şi descoperit de fapt astronomii curiozitatea: modelul, sau mai bine zis, mesajul. Împrăştiat de-a lungul planului microundelor, ei au găsit un spaţiu în fluctuaţiile de temperatură de aproape 100.000 de biţi, adică, aproximativ 10.000 de cuvinte.

Deşi eventualele civilizaţii tehnice din Univers percep în mod diferit aceste fluctuaţii ale temperaturii, s-ar putea pune de acord în ceea ce priveşte coeficienţii Fourier.

Independenţa acestui spaţiu, împreună cu rolul de firmă luminoasă a planului cosmic (pentru oricine deţine un receptor cu microunde), au condus la concluzia că orice civilizaţie inteligentă din Univers poate citi mesajul respectiv.

Dar ce anume ar fi putut transmite acest mesaj? Cu siguranţă, nu a fost scris în engleză sau în orice altă limbă pământeană. Singurul limbaj probabil nu putea fi decât limbajul matematic.

Scriindu-le sub forma numerelor binare, astronomii au încercat să includă secvenţele matematice din mesaj, cum ar fi numere prime, în toate bazele. Acestea şi alte constante matematice favorite – pi, e, proporţia divină, funcţia Zeta Rie-mann – s-au dovedit inutile. La fel ca şi alte numere şi modele mai obscure.

Disperaţi, unii oameni de ştiinţă au hotărât că modelul e unul întâmplător. Dar testul entropiei Shannon a demostrat că modelul conţine, în mod clar, elemente nealeatoare, aşa că şi această idee a căzut. S-a apelat atunci la legea Benford – care afirmă că logaritmii numerelor artificiale sunt distribuiţi uniform şi s-a observat că, într-adevăr, se aplică micilor fluctuaţii. Concluzia trasă de aici a fost că microundele primordiale nu se repetă la întâmplare, deci au fost încifrate printr-un proces anterior. Oricare ar fi fost acesta, se transmitea un mesaj.

Cosmologii s-au pus nerăbdători pe căutat indicii, dar au ajuns destul de repede într-un punct mort. Secvenţa nu se potrivea niciunui model cunoscut. Ceea ce i-a făcut să creadă, chiar şi pe astronomii mai puţin religioşi, că mesajul respectiv a fost transmis de fiinţa care a creat Universul: mai exact, de Dumnezeu.

Dar ce anume şi-ar fi putut propune Dumnezeu să transmită? Doar că Universul nostru a fost creat de o fiinţă raţională, destul de pricepută la matematică. Căci dincolo de asta, nu s-a putut descoperi nimic despre natura acestei fiinţe. Poate doar faptul că, aşa cum au susţinut încă din antichitate unii teoreticieni, Dumnezeu e matematician.

Incitaţi, fizicienii au comparat secvenţa observată cu constanta structurii fine, una din preferatele lor. Fără rezultat.

Atunci, toată lumea s-a întors la lucrurile fundamentale. Teoria de bază susţinea că micile fluctuaţii de temperatură din microunde ar fi fost cauzate de micile ciocniri din funcţia potenţială care a guvernat dezvoltarea Universului timpuriu. Jucându-se cu acele fluctuaţii cuantice, o fiinţă a putut scrie un mesaj simplu, dar profund: Dumnezeu – mecanicul cuantic. Dacă, de exemplu, creatorul ar fi putut încifra mici fragmente în funcţia potenţială, atunci fluctuaţiile discrete ale densităţii primordiale nu ar mai fi fost de nemăsurat şi, ca atare, de acolo provine acest tipar al microundelor cosmice.

Aşa că, fizicienii şi-au urmat, firesc, propria teorie. Când comparaţia cu alte numere favorite – raţia nedimensionată a maselor şi a energiilor şi altele asemenea – a dat greş, au apelat la alte teorii, mai avansate. Au încercat prescripţii pentru diferite grupuri simetrice, preluate din algebra Lie, de vreme ce trei din cele patru interacţiuni fundamentale pe care le cunoaştem se pretează la astfel de teorii naive. Evident, experimentul lor a dat greş.

Tot fizicienii, care pentru multă vreme au fost consideraţi mandarinii ştiinţei, au presupus că indiciile furnizate de teoria stringurilor, un meniu cu aproape 10100 de variante, ar putea duce la cheia pentru descifrarea mesajului. La urma urmei, de ce să nu fi dorit Dumnezeu să le facă viaţa mai uşoară fizicienilor? Căci, nu-i aşa, Dumnezeu era unul dintre ei.

Din păcate şi această încercare a dat greş.

Nicio soluţie nu părea să fie corectă.

Şi atunci s-a ajuns la concluzia că însăşi ideea care a stat la baza oricărei ştiinţe – aceea că oamenii sunt capabili să înţeleagă Universul – e greşită. Ceea ce a ajutat atât ştiinţa, cât şi religia.

Emoţia a crescut. Dacă fiinţa care a transmis mesajul nu a facut-o într-un mod descifrabil, atunci poate că oamenii nu au înţeles Universul îndeajuns de bine. Urmarea a fost

că guvernele au început să aloce o mulţime de bani matematicienilor şi fizicienilor. Astronomii au protestat. Căci, dacă cerul înstelat e o poveste spusă de Dumnezeu, ei sunt cei chemaţi să o citească. Planurile undelor gravitaţionale şi cele cosmic-neutrinice nu fuseseră încă descifrate şi ar fi putut, la fel de bine, transmite mesaje. Aşa că au primit şi ei sume considerabile de bani pentru a-şi putea continua cercetările.

Această infuzie masivă de capital a dus la renaşterea ştiinţei moderne. Procesatorii de date, teoreticienii statisticii, observatorii spectrelor obscure, cu toţii şi-au primit partea. Au fost instalate telescoape uriaşe, pentru a detecta vibraţiile şi emisiile din Universul îndepărtat.

S-a înregistrat, de asemenea, un boom economic prin apariţia unor noi industrii, necesare pentru a produce tehnologia aferentă unor astfel de cercetări. În schimb, religiile au înregistrat un recul destul de serios, de vreme ce acum exista dovada că Dumnezeu există, dar că oamenii păreau incapabili să-i înţeleagă mesajul.

În acelaşi timp, atenţia s-a concentrat pe poruncile din Vechiul Testament – corelate cu alte texte religioase de bază – care ar fi însărcinat omenirea cu protejarea Pământului. Atunci a fost momentul în care mişcarea ecologică s-a unit cu marile religii.

În mai puţin de un secol, energiile alternative au luat locul celor convenţionale şi au stopat dezastrul ce ar fi putut fi provocat de efectul de seră. Bisericile au devenit neîncăpătoare. Eforturile de a ne îmbogăţi cunoştinţele şi calităţile au dus la evitarea multor conflicte sociale şi a războaielor.

Noile catedre de teologie a matematicii aplicate din universităţi continuă să lucreze la descifrarea mesajului. Cu toatea acestea, până în ziua de azi, acesta a rămas intraductibil.

Şi poate că aşa şi trebuie să rămână.

————————————

Traducere: Emanuel Huțanu

„Applied Mathematical Theology” by Gregory Benford

Vremuri obişnuite

Bruce Golden

Şi-a început cariera ca ziarist, freelancer, publicând articole în peste 200 de ziare şi reviste, apoi a lucrat 14 ani ca editor şi a urmat o perioadă în care a lucrat ca producător de ştiri de televiziune şi reporter radio, pentru care a primit premiul Emmy, precum şi alte premii pentru jurnalism. A avut succes încă de la primul său roman „Mortals All”, urmat de multe povestiri publicate în antologii şi reviste de science fiction. Ultimul său roman, publicat recent este „Better than Chocolate”.

Povestirea care urmează este despre războiul dintre oameni şi extratereştri. Apoi despre muzica oamenilor şi extratereştrilor şi speranţele că pacea poate fi impusă şi prin muzică nu doar prin puterea armelor.

————————————

Păşi prin încrengătura de liane şi crengi, de frunze pline de apă, de parcă ar fi călcat pe cioburi de sticlă; fiecare pas pe care îl făcea era foarte atent studiat şi din cauză că încerca din răsputeri să vadă dincolo de perdeaua vegetală. Umbrele îşi băteau joc de imaginaţia lui. Fiecare plantă mai răsărită îi apărea ca un monstru.

Ignorând durerea din coapsă, care îi fusese reactivată de o ramură de copac de care se lovise destul de puternic, încerca să scaneze orizontul şi să asculte sunetele îndepărtate, dar clare, ale bătăliei. Printr-o deschizătură a pădurii de smarald, zări o rază roşiatică străbătând cerul acoperit de nori.

Ce naiba făcea el aici? El, Willie Solman, care până atunci nu fusese în stare să omoare nicio furnică. Ce naiba

căuta el în infanteria marină astrală, încercând să ucidă nişte creaturi pe care nu le mai văzuse până atunci, decât în nişte filmuleţe de război? Totul i se părea nebunie curată. Ura crimele, tot acest război pentru cucerirea unui sector uitat de lume din galaxie. Ce legătură aveau toate acestea cu el? Nu era treaba lui sau cel puţin nu fusese, până când Guvernul scosese de la naftalină o lege care-i răpise viaţa liniştită. Nebunie curată. Nu avea ce căuta aici. Locul lui era acasă, pe scena de la *Bad Penny*, unde cânta blues.

În schimb, iată-l aici… deşi habar nu avea *unde* era – unde anume în spaţiu şi unde pe această planetă. O ambuscadă îl îndepărtase de plutonul său. Imaginile haotice încă îi jucau înaintea ochilor. Sânge peste tot, focuri de armă urmate de urlete de durere, ordine strigate de ofiţeri, care pentru el nu aveau niciun sens. Gilmore, Fitzgerald şi micul Jose căzuseră, toţi trei, seceraţi la prima rafală, cu trupurile găurite ca nişte site. El se aruncase la pământ când începuse atacul. Înţepenit de frică, nu se mişcase decât atunci când auzise ordinul de retragere. Dar unde să te retragi?

S-a târât peste cadavrele arse, lupta continuând în jurul lui, s-a târât până l-au lăsat puterile. Trecu multă vreme până îşi dădu seama că era rănit. La prima lui luptă nu apucase nici măcar să tragă piedica armei. Din câte îşi putea da seama, toată lumea murise şi tot nu reuşise să vadă una din creaturile împotriva cărora trebuia să lupte.

În schimb auzise o grămadă de poveşti despre ele. Poveşti de genul acelora pe care le spunea sergentul Bortman, care mai ucisese „pocitanii” pe Vega 7. Sergentul nu folosea termenul „a ucide”, ci „a extermina”. Obişnuia să le povestească despre sângele lor, subţire şi albastru, despre trăsăturile lor hidoase şi despre faptul că-şi devorau proprii morţi. Willie nu era sigur că tot ce le spunea Bortman era adevărat, dar poveştile, adevărate sau nu, fuseseră suficiente pentru a-l determina să dezerteze. Dar unde naiba să se ducă?

Aparatul de comunicaţie din cască nu emitea decât nişte zgomote înfundate, aşa că hotărî să-l închidă. Ecranul

de pe cască era şi el mort, la fel ca GPS-ul. Mânerul armei automate M-90, pe care îl ţinea în mână, nu-l făcea să se simtă, nici el, prea în siguranţă, dar acum măcar îi trăsese piedica. Problema era că nu ştia încotro să o ia. Să se îndepărteze de câmpul de luptă? Cum? Căci nu-şi putea da seama de unde veneau focurile de armă. Însă trebuia să o ia din loc, pentru că aşteptând cine-ştie-ce nu l-ar ajuta prea mult.

Cerul fu străbătut de o altă rachetă, iar pământul de sub el se cutremură. Aerul era umed şi mirosea a mucegai. Willie putea să-şi simtă propria sudoare în gură. Umezeala îi era impregnată în piele şi, cu fiecare pas pe care îl făcea, i se părea că se afundă tot mai mult în miezul acestei planete duşmănoase.

Dădu la o parte cu ţeava armei o altă frunză uriaşă şi sări peste un buştean. Şoldul rănit începu să-i amorţească. Spera că e un semn bun.

Simţi, nici el nu ştia cum, că urmează să fie lovit. Sări într-o parte, cu o uşurinţă de care nu se ştia capabil. Îşi ridică arma, gata să tragă în tot ce mişcă şi văzu o membrană lungă şi verde ricoşând în tufişurile de lângă el. Tendonul aparţinea, din câte îşi putea da seama, unei creaturi sub formă de broască, de mărimea unei vaci. Arătarea nu avea nici ochi şi nici picioare, cel puţin el nu le zărise, ci doar o adunătură de ţepi în partea superioară, acolo unde, bănuia el, ar fi trebuit să se afle capul. Nu-şi dădea seama dacă creatura din faţa sa era de origine animală, vegetală sau, pur şi simplu, cine ştie ce capcană de-a extratereştrilor.

Strânse arma cu putere în timp ce se apropie de ea, rugându-se în sinea lui să nu fie chiar în direcţia de atac a fiarei. Trecu de ea fără să fie atacat, dar asta nu-l făcu să se simtă mai în siguranţă, căci era sigur că în curând avea să dea şi de alte astfel de arătări.

Ecourile luptei se estompaseră, aşa că acum nu-şi mai auzea decât inima, bătând nebuneşte. Găsi o bucată de pământ oarecum uscată şi se trânti acolo, pentru a-şi trage sufletul. Era atât de obosit, că-şi permise luxul de a închide

ochii câteva secunde. Exact în acel moment auzi şi melodia. Oboseala îi sări din oase imediat. Făcu ochii mari şi toată fiinţa i se încordă de frică. Rămase nemişcat, încercând să distingă sunetele. Fără îndoială, undeva în apropiere, cineva cânta la un instrument.

Începuse oare să aibă halucinaţii? Îi ajunsese în sânge vreun virus extraterestru prin rana deschisă de la şold? În perioada de instrucţie fuseseră avertizaţi că e posibil să fie infectaţi şi să delireze. Scutură din cap şi încercă să se concentreze. Sunetele erau îndepărtate, dar cât se poate de reale. Era cea mai stranie melodie pe care o auzise vreodată. Uşoară ca un fulg de nea, îl duse cu gândul la flautul lui Pan, deşi cântecul era, în acelaşi timp, sfâşietor de trist. Dacă la început i se păruse că e interpretată la flaut, pe parcurs putea să jure că acel cineva sau ceva cântă, de fapt, la saxofon.

Cântecul plutea deasupra junglei, fiecare notă auzindu-se cu o claritate de cristal. Pe Willie, frumuseţea muzicii îl vrăjise. Se ridică în picioare şi porni spre locul de unde veneau sunetele, de parcă ar fi fost un vânător urmărindu-şi prada. Era atât de fermecat, că nu-i mai păsa de durerea din şold sau de faptul că şi-ar putea pierde viaţa. Muzica rămăsese singurul lucru care mai avea sens pentru el şi nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi fost însuşi diavolul cel care cânta aşa de minunat.

Cântecul se auzea din ce în ce mai tare, ceea ce îi dădu certitudinea că se mişca în direcţia potrivită. Şi, când reuşi să iasă dintre tufe, intrând într-un mic luminiş, o văzu.

Arătarea era sprijinită de un copac strâmb şi cânta la un instrument ciudat, ce avea forma a trei şerpi încolăciţi până la un fel de suflătoare. Dar ciudăţenia instrumentului nu o depăşea, nici pe departe, pe aceea a extraterestrului care îl folosea.

Stătea, ca un om, în două picioare, îmbrăcat într-o uniformă militară, ce semăna destul de mult cu a sa. Dar acestea erau singurele asemănări cu rasa umană. Faţa îi era decolorată, o masă gelatinoasă, însufleţită doar de cei doi ochi bulbucaţi care păreau gata să explodeze pe obrajii

tremurând şi umflaţi. Chiar şi de la cei zece-cinsprezece metri distanţă, Willie putea să-i vadă venele pulsând prin pielea aproape translucidă. În locul unde ar fi trebuit să fie nasul, se zăreau trei nări cavernoase. Extraterestrul nu avea păr, din câte îşi putea da seama, iar gura era un simplu orificiu fără buze, care acum era lipită obscen de suflătoarea de la baza instrumentului.

Willie observă toate astea în momentul în care păşi în luminiş – vrăjit de muzică şi paralizat de frică – moment în care arătarea îl zări la rândul ei.

Extraterestrul fu la fel de şocat ca Willie. Încetă să mai cânte, îşi puse jos instrumentul şi se holbă pentru câteva secunde la el. Dar uimirea nu dură prea mult şi amândoi soldaţii îşi înşfăcară armele.

Venise timpul să tragă primul foc de armă. Willie ştia în teorie ce avea de făcut: trebuia să apese pe trăgaci şi să se arunce într-o parte. Făcuse asta de nenumărate ori în timpul orelor de instrucţie, care lui i se păruseră nesfârşite. Deşi ştia că nu avea altă soluţie decât să tragă, nu o făcu. Rămase în aşteptare, resemnat în faţa morţii. Care, însă, nu veni. Creatura, care stătea cu arma întinsă spre el, nu trase.

Willie decise să profite de moment, atât cât se putea. Mişcându-se cât de încet putea, îşi duse arma la umăr. Extraterestrul făcu, aproape simultan, acelaşi lucru. Rămaseră aşa pentru o vreme, privindu-se unul pe altul.

Willie ar fi vrut să-i vorbească, să-i spună că nu trăsese pentru că nu putea să omoare nicio vietate şi pentru că… pentru că muzica îl vrăjise. Ar fi vrut să-l întrebe de ce creatura nu-l *prăjise* şi cum se chema instrumentul acela atât de straniu? În schimb, îşi băgă cu grijă mâna în buzunarul de la piept. Când scoase muzicuţa, creatura se sperie şi îndreptă din nou arma spre el.

Prudent, Willie îşi duse muzicuţa la gură şi începu să cânte. După prima notă, extraterestrul se relaxă. Îşi propti arma de copac şi începu să asculte cu atenţie.

Willie cântă alene un blues a cărui tristeţe se potrivea de minune cu pădurea tropicală din jur şi cu luminişul în

care se aflau şi care acum părea un amfiteatru. Extraterestrul îşi duse la rândul lui instrumentul la gură şi începu să cânte aceeaşi melodie vrăjită pe care o cântase mai devreme. Willie rămase uimit de uşurinţa cu care creatura îşi plimba degetele groase şi turtite de-a lungul corzilor, de parcă ar fi jucat un joc tridimensional. Privindu-l, îşi dădu seama că ochii îi erau la fel de vrăjiţi ca şi urechile. Apoi, o vreme, încercă să se concentreze şi să descifreze notele, după care începu să-l acompanieze cu muzicuţa. Tocmai când i se păru că a reuşit să prindă ritmul, extraterestrul se opri. Făcu şi el acelaşi lucru şi zâmbi larg. Nu putea băga mâna în foc, dar era sigur că arătarea îi întorsese zâmbetul.

Creatura făcu câţiva paşi înspre el, cu instrumentul întins, de parcă ar fi vrut să i-l ofere. Pe gură îi ieşiră nişte sunete, dar Willie nu înţelese nimic.

— Habar n-am ce-ai zis, amice, îi răspunse.

Extraterestrul îi întinse instrumentul şi Willie înţelese că voia să facă schimb. În timp ce-şi dădură instrumentele unul celuilalt, îi atinse mâna şi răceala pielii extraterestrului îl umplu de oroare. Dar dispăru imediat ce atinse corzile fine ale instrumentului. Încercă să-şi dea seama dacă era făcut din lemn sau din polimeri sintetici.

Îl duse la buze, avu un moment de ezitare de care se scutură cât de repede putu şi suflă în el. Sunetul pe care-l scoase semăna cu un chiţcăit de şoricel. După alte două încercări, la fel de nereuşite, se lăsă păgubaş.

Între timp, creatura făcu acelaşi lucru cu muzicuţa lui. Dar şi ei îi trebuiră câteva încercări până reuşi să scoată un sunet. Când, în sfârşit, îşi dădu seama cum funcţiona, notele pe care le scoase îi făcură pe amândoi să izbucnească în râs. Sau cel puţin aşa i se păru lui Willie, că râdea şi extraterestrul.

Dar, înainte ca ecoul râsetelor lor să se stingă, o explozie umplu aerul din jurul lor şi îi trânti pe amândoi la pământ. Creatura fu prima care sări în picioare, îndreptându-se spre arma sprijinită de copac. Năucit, Willie se chinui să se ridice în picioare, în vreme ce un soldat

înarmat până în dinţi apăru din junglă. Fu urmat, după câteva secunde, de un întreg pluton de infanterişti. Ca nişte insecte flămânde, au deschis focul asupra extraterestrului care încerca neîndemântic, să se ascundă din faţa salvelor galben-roşiatice.

Willie se clătină şi îşi privi camarazii de luptă cuprins de sentimente contradictorii. Dar înainte să apuce să spună ceva, creatura dispăruse deja în desişul junglei. Care imediat explodă, aruncânc în aer noroi şi crengi uriaşe.

— După el! Nu vă împrăştiaţi! strigă liderul plutonului cu braţul ridicat, pornind-o pe urmele arătării.

Willie rămăsese încremenit, cu o expresie de stupoare pe faţă. Într-o mână ţinea instrumentul primit de la extraterestru, iar în cealaltă propria armă.

— Hei, eşti în regulă? strigă unul dintre soldaţi, ce nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Mă auzi? Te-am întrebat dacă eşti în regulă?

Willie dădu din cap că da şi infanteristul porni mai departe, spre junglă. La fel de repede pe cât apăruse în luminiş, plutonul dispăru în întunericul junglei, singura dovadă a trecerii lui pe acolo fiind vegetaţia ce ardea.

Încă înţepenit şi cu privirea îndreptată spre jungla în care dispăruse extraterestrul, Willie încerca din răsputeri să scape de ceaţa care îi cuprinsese mintea. Privi instrumentul din mână, uimit că încă îl mai avea. Lăsă să-i cadă arma din mâna cealaltă, duse instrumentul la gură şi…

* * *

… începu să cânte. Cântă de parcă ar fi cântat dintotdeauna cu el. Degetele îi alunecau cu uşurinţă în susul şi în josul coardelor. Cântecul era creaţie proprie, un amestec de jazz şi blues, care creştea, apoi cobora şi se precipita într-un intermezzo clasic. Notele erau când înalte, când joase şi apoi creşteau din nou. Când ajunse la momentul culminant, chiar şi orchestra care-l acompania se opri, ascultându-l plină de respect.

Cânta aşa cum niciun om nu o mai făcuse până atunci. Pentru că nimeni de pe întreg Pământul nu mai avea un

astfel de instrument. După ce devenise faimos, unii încercaseră să facă replici, dar niciunul nu suna ca al lui. Era singurul din lume care putea scoate acele sunete vrăjite.

Concertul se sfârşi mult prea repede pentru ascultători. Se ridicară în picioare cu toţii şi începură să-l aplaude cu căldură. Willie le făcu o plecăciune recunoscătoare şi le trimise o bezea. După şase ani, se obişnuise, ba chiar începuse să obosească, de la admiraţia lor. Îşi duse mâna prin părul lung, tuns la preţuri astronomice şi cărunt pe la tâmple, apoi salută publicul. Cei din primele rânduri reuşiră să-i vadă zâmbetul forţat, dar luminile scenei îi ascundeau crisparea de pe faţă.

O porni spre culise, urmărit de aplauzele bubuitoare şi de acolo se grăbi spre camera sa de machiaj. Un bărbat mic de statură şi îndesat îi călcă repede pe urme. În urma sa lăsa fum gros, de trabuc.

— Un spectacol minunat, Willie, strigă bărbatul, care nu ţinea pasul prea uşor cu el. Fabulos, i-ai înnebunit pe toţi. Ascultă-i!

Intrând în cameră, Willie începu să-şi scoată cravata de la gât. Ajuns în faţa oglinzii, se trânti obosit pe scaun. O femeie în vârstă îi înmână un prosop şi îi luă instrumentul din mână.

— Ai cântat extraordinar în seara asta, Willie, spuse în timp ce îl ajuta să-şi scoată sacoul.

— Mulţumesc, Georgeanne.

Willie îşi şterse transpiraţia de pe faţă şi începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

— Da, sunt morţi după tine, Willie, toată lumea te iubeşte, spuse grăsanul, care reuşise să-şi tragă respiraţia după cursa de urmărire la care fusese supus. Ascultă, îţi strigă numele şi acum. Ce zici de un bis?

— Nu, în seara asta, nu, R.J. Sunt terminat.

Georgeanne îi aduse lui Willie un pahar de apă şi el bău cu sete.

Cineva bătu în uşă. Un operator de lumini întrebă:

— Mai iese pe scenă în seara asta sau nu?

— Nu, răspunse cu fermitate Georgeanne.

Înainte să plece, intrusul îl privi întrebător pe Willie, care nu-i dădu nicio atenţie.

— Nu e nicio problemă, Willie, spuse managerul, bătându-l uşor pe spate. Păstrează-ţi puterile pentru duminică. Duminică e ziua cea mare. Atunci te va asculta întreaga lume. La naiba, întregul univers. Vei fi ascultat în fiecare colonie şi pe fiecare staţie spaţială din univers. Va fi cel mai mare spectacol din ultimii zece ani sau numele meu nu e Robert Joshua Bottfeld. Scoase un trabuc imens şi-l aprinse cu o brichetă placată cu platină.

Nici nu apucă să tragă un fum că Georgeanne i-l smulse din gură şi îl aruncă în chiuvetă.

— Nu fuma în preajma lui Willie, spuse femeia cu reproş.

— O, da, ai dreptate, am uitat.

Willie nu le dădea nicio atenţie, fiind preocupat doar de faţa care îl privea din oglindă. Se afla aici în urma succesului de care se bucura, un succes în care nu crezuse nici în cele mai optimiste vise ale sale. Şi atunci de ce părea atât de trist? Cum de putea ca, prin muzica sa, să răspândească atâta bucurie tuturor, în afară de el însuşi?

— Fii atent la mine, Willie, strigă incitat R.J. Cei de la DreamWorks m-au sunat din nou. Încă sunt dispuşi să facă filmul. M-ai auzit?

— Da, te-am auzit. Uite ce e, eşti un impresar excelent, m-ai ajutat întotdeauna, dar ţi-am mai spus şi înainte: eu sunt muzician, nu actor.

— Eh, pentru şapte milioane de verzişori şi un album, poţi să devii şi omletă!

— Dar nu e vorba de bani, R.J., e vorba de muzică. Tu însă nu poţi înţelege aşa ceva.

— Ba înţeleg foarte bine. Înţeleg că îţi plac limuzinele şi femeile, că-ţi place casa de pe Riviera şi toate jucăriile de care te poţi bucura acum. Întotdeauna e vorba de bani, Willie, iar filmul ăsta o să-ţi ridice vânzările până la ceruri.

— O să mă mai gândesc, răspunse Willie, cu un glas ce sugera exact contrariul. Înainte că impresarul său să

înceapă să vorbească din nou, Willie schimbă subiectul. Ce mai face băiatul tău, Georgeanne?

Zâmbetul ei matern se transformă într-un rictus îngrijorat.

— Nu prea bine. A auzit că au început din nou să recruteze tineri, iar el nu vrea decât să meargă la facultate şi să devină inginer.

— Mda, se pare că Guvernul se pregăteşte să lupte din nou cu hidoşeniile alea, se amestecă Bottfeld.

— Dar a fost pace atâta vreme, spuse Willie, există şi un tratat…

— Tratat-rahat, de la gândacii ăia extratereştri nu te poţi aştepta decât la rele. Nu urmăreşti ştirile? Trebuia să-i fi ucis pe toţi, până la unul, când am avut ocazia. La naiba, în schimb i-am lăsat să vină pe Pământ. Trebuiau împuşcaţi, Willie, tu ştii mai bine. Doar ai luptat cu ei, înainte de tratatul de pace.

Willie nu-i răspunse nimic.

— Poate că băiatul lui Georgeanne o să se întoarcă acolo şi o să termine ce ai început tu. Din partea mea, pot să moară cu toţii.

La auzul acestor vorbe, Georgeanne se întunecă şi mai tare.

— Willie, chiar crezi că…

Dar Willie nu-i mai asculta. Fugi în baie, trase uşa după el şi se aplecă deasupra chiuvetei.

Alt război? Alţi tineri morţi? Pentru ce? Pentru drepturile teritoriale? Pentru planetele alea pe care nu găseai decât jungle şi mlaştini aburinde? Eram mult mai civilizaţi pe vremea când ridicam un picior şi urinam pe copaci, îşi spuse Willie cu amărăciune.

Îi părea rău de fiul lui Georgeanne. Bietul puşti, habar nu avea ce-l aşteaptă. El, Willie, ştia, însă, prea bine cum avea să fie. Amintirile sale erau încă foarte vii, de parcă totul s-ar fi petrecut cu o zi înainte.

Dar, de vreme ce nu putea schimba trecutul, ce rost avea să se mai gândească la el? De ce să nu se bucure de succes? Dădu drumul la apă. Reuşise, reuşise mult mai

multe decât ar fi putut spera vreodată. Mai conta cum o făcuse? Îşi spălă mâinile şi apoi îşi stropi faţa cu apă. A fost vorba de soartă, de karma, spune-i cum vrei – dar nu fusese vina lui, nu-i aşa? Era timpul să meargă mai departe. Regretele erau doar pentru cei slabi.

Willie luă şervetul şi se şterse pe faţă. Se sprijini de chiuvetă şi încercă să-şi golească mintea. Încet, încet emoţiile începură să-l părăsească. Se relaxă. Avea nevoie de odihnă. Poate că după următorul concert avea să-şi ia o vacanţă, indiferent de planurile lui R.J.

Atunci auzi cântecul. Acelaşi cântec pe care-l ascultase în urmă cu şapte ani. De fapt, nu-l auzea propriu-zis, era acolo, în mintea sa. Efemer şi îndepărtat, cântecul era perfect identic cu cel care-l dusese, în ziua aceea, spre luminiş. Nu-l cântase niciodată, nici nu încercase să o facă. Dar, în ultima vreme, îl auzea atât de des că nu mai putea spune dacă era real sau doar o amintire.

Aruncă prosopul şi dădu din cap. Încercă să se gândească la alte cântece, la alte instrumente. Spera că, astfel, şi-l va alunga din minte. Doar nu era vina lui. De ce îşi…? Apoi, la fel de brusc pe câte apăruse, cântecul dispăru.

Ieşi din baie, cu mâinile tremurând.

— Te simţi bine? întrebă Georgeanne.

— Chiar aşa, eşti cam palid, spuse şi Bottfeld. Hai, să mergem la petrecere!

— Nu prea am chef de petreceri în seara asta, R.J. Mă doare puţin capul. Du-te tu în locul meu. Cred că am să fac o plimbare, să mă răcoresc puţin.

— Dar Willie acolo vor fi…. Bottfeld nu mai apucă să termine ce avea de spus. Willie ieşise deja din încăpere.

— Îl doare capul din ce în ce mai des în ultima vreme, spuse Georgeanne. Şi are şi coşmaruri.

— Coşmaruri? Ce fel de coşmaruri?

— Nu ştiu. Nu vrea să vorbească despre ele. Cred că au de-a face cu ceea ce ai spus tu mai devreme. Ştii, în legătură cu războiul.

— Da, dar războiul a fost cu mult timp în urmă, răspunse Bottfeld, scoţându-şi un alt trabuc. De ce să-l mai deranjeze acum? Aprinse trabucul şi trase un fum lung. Pe de altă parte, pocitaniile alea pot da coşmaruri oricui. Nu le-a fost de ajuns că ne-au invadat galaxia, acum îmi mai tulbură şi băiatul de aur.

— Mai e ceva, spuse ezitând Georgeanne. Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi zic, dar, la urma urmei, eşti impresarul lui şi cred că ar trebui să ştii.

— Ce e?

— L-am auzit o dată vorbind singur. Am impresia că aude lucruri… ştii, în mintea lui.

Bottfeld scoase un rotocol de fum gri-albăstrui şi răspunse şugubăţ:

— Să sperăm că aude şi cântecele de pe următorul album…

* * *

Afară era frig şi umed, dar nu-i păsa. Hoinări o vreme printr-un cartier ce i se părea cunoscut, fără să-i observe pe cei câţiva golani care îi urmăreau fiecare pas. Nu le dădu nicio atenţie, când aceştia îi aruncară câteva glume de prost-gust. Nu se putea concentra decât asupra sticlei din mâna sa. Ştia cum să scape de incertitudini – înecându-le în alcool.

Crezuse întotdeauna că bogăţia şi faima însemnau totul, dar acum, când le obţinuse pe amândouă cu vârf şi îndesat, nu mai era atât de sigur pe el. La început totul fusese minunat, dar pe parcurs lucrurile s-au schimbat. Era fericit? Era mulţumit? La naiba cu instrumentul ăla blestemat. Nu şi-l dorise. Dar, dacă tot îl avea… îşi dădu seama prea târziu că se gândise iar la el. Cântecul i se strecură imediat, înapoi în minte. Începu încet, ca o adiere după care crescu până simţi că îi explodează creierul. Cântecul acela, amintirile. Totul era atât de real.

— Nu, urlă Willie, spărgând sticla de peretele unei clădiri. Zgomotul produs de aceasta şi furia care îi clocotea în sânge îi alungară cântecul din minte.

Se simţea obosit şi ameţit, dar nu beat. Privi în jurul său, încercând să-şi dea seama unde se afla. Îşi aminti că prin apropiere trebuia să fie un bar. Acolo cântase cu multă, multă vreme în urmă, înainte că lucrurile să o ia razna. Se gândi că era un loc potrivit să se îmbete până la capăt.

Ceea ce şi făcu. Îşi aminti cu greu că ascultase o trupă. Îşi amintea de asta pentru că din trupă făcea parte şi un tip ciudat, care cântase la muzicuţă şi nu o făcuse rău deloc. Tipul era de-a dreptul straniu: purta, pe lângă o pălărie înaltă şi o haină lungă, mănuşi. Iar muzicienii nu poartă de obicei mănuşi, mai ales cei care cântă la muzicuţă, îşi mai amintea şi că, după ce căzuse de pe scaun, se certase cu chelneriţa, care nu voia să-i mai dea de băut. Dar un bacşiş însemnat o convinsese că mai poate să bea, deşi după ce îi aduse un alt pahar, îl refuză.

Când trupa făcu o pauză, Willie adormi. Abia după ce începu să cânte din nou, îşi reveni. La început, crezuse că visează, căci melodia de demult nu mai era doar în mintea sa. Şi nu era cântată la instrumentul acela extraterestru, ci la muzicuţă.

Deschise ochii prostit. Interpretul de la muzicuţă era singur pe scenă, cântând melodia care-l chinuia pe Willie de atâţia ani. Ascultă cu atenţie fiecare notă, fiecare inflexiune, dar tot nu putea să creadă. Era imposibil. Probabil că asta se întâmpla doar în imaginaţia sa.

Hotărât să afle dacă era adevărat sau nu, se ridică de pe scaun când cântecul luă sfârşit. Se ţinea cu greu pe picioare şi de abia putea merge. Făcu câţiva paşi haotici înspre scenă, se izbi de cineva şi căzu. Înainte să-şi poată da seama ce se întâmplă, fu apucat de cămaşă şi lovit. Barul răsună de urlete. Se trezi împins într-o parte şi alta, până ce un bărbat îl scoase din îmbulzeala creată în jurul lui.

— Gata, amice, ţi-ajunge. Nu-mi pasă câţi bani ai, afară!

Willie îl văzu pe barman venind să-l ajute pe paznic. Scoase un pumn de bancnote din buzunar şi le aruncă spre el. Apoi privi scena. Era goală. Cel care cântase la muzicuţă dispăruse.

L-au aruncat în stradă ca pe un sac cu cartofi. Căzu pe caldarâm, dar nu încercă să se ridice. Rămase întins pe jos, încercând şă-şi dea seama ce era real şi ce nu, neştiind nici măcar dacă asta mai avea vreo importanţă.

* * *

Oamenii se revărsau spre sala de concert ca un râu de munte umflat de ploile de primăvară. Chiar şi din culise, Willie era asurzit de vocile lor. Cu instrumentul extraterestru în mână, se plimba neliniştit prin cabină, ca un animal în cuşcă. Se opri, îşi masă tâmplele care-i ardeau şi începu să se plimbe din nou.

— Willie, băiete, calmează-te, spuse Bottfeld când îi observă privirea nervoasă. Păstrează-te pentru spectacol. Doar ştii cât te iubeşte toată lumea.

— Da, dar eu, *eu* mă voi putea iubi după asta?

Sună telefonul lui Bottfeld.

— Mda, ce e? Cum? Spune-le bodiguarzilor să se ocupe de el. Foarte bine.

— Probleme? întrebă Willie.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji. Cei de la securitate au trebuit să-l fugărească pe un bătrân care cânta la muzicuţă, lângă limuzina ta.

— Cum?

— Nu te enerva. Nu e nicio scofală… hei, unde te duci?

Willie era deja la uşă.

— Mă duc să iau puţin aer.

— Aşteaptă, strigă Bottfeld. La naiba, Willie, întoarce-te cât mai repede. Intri în douăzeci de minute.

* * *

Willie îi salută din cap pe gardienii de la ieşirea din spate şi o porni pe alee. Lângă limuzina sa zări un alt bodyguard.

— Vreţi să vă însoţesc, domnule Solman? întrebă acesta.

— Nu, mulţumesc. Vreau doar să-mi dezmorţesc puţin picioarele.

Nu ajunsese prea departe când auzi cântecul-fantomă de care nu putea scăpa. Dar, de data asta, nu-l mai sperie. Devenise ceva inevitabil. Îl acceptă calm, ca pe un prieten vechi care venise în vizită şi nu mai avea de gând să plece. Continuă să meargă pe aleea luminată de stele, luându-se după cântec. Se opri doar când nu se mai auzi. Ascultă atent zgomotele nopţii. Da, cântecul încetase. Liniştea bruscă din jurul lui îl umplu de spaimă. Ce trebuia să facă acum? Care…? Apoi auzi un alt cântec. Un blues obişnuit, foarte obişnuit.

Nu îi luă mult până dădu de cântăreţul la muzicuţă. Era îmbrăcat la fel ca în urmă cu două seri. Jumătate ascuns de întuneric, jumătate de hainele sale largi, tipul părea mai mult o umbră. Dar Willie ştia cine e. Străinul se opri din cântat şi Willie îşi duse instrumentul la gură. Începu să cânte acelaşi blues de mai înainte. Muzicuţa îl acompanie.

— Tu eşti, spuse Willie. Ai scăpat cu viaţă.

Străinul se apropie, târându-şi greoi picioarele.

— Da, eu sunt. Vocea avea un sunet metalic, neomenesc.

— Am crezut că ai murit pe Vega 5. După explozia aceea…

Străinul se apropie, şchiopătând şi mai tare, ca pentru a-şi demonstra handicapul şi îşi scoase pălăria.

Pe moment, Willie fu îngrozit de trăsăturile sale, deşi ştia precis cum arată un extraterestru.

— Cum ai dat de mine?

— Păi cum să nu-l găsesc pe marele Willie Solman? Cine, de pe planeta asta, nu a auzit de tine? Concertul din seara asta a fost foarte bine promovat. „Cântecele Galaxiei”, aşa parcă i-au spus. Arătarea scoase un sunet ce păru în acelaşi timp un râgâit şi un început de tuse. Am văzut că ai reuşit să stăpâneşti „tripetul”, cum îi zici tu. Mult mai bine ca mine, chiar.

Willie ridică instrumentul.

— Întotdeauna m-am întrebat care e numele lui adevărat.

Extraterestrul scoase nişte sunete adânci şi ciudate:

— *Hgs-doushk*.

— Nu cred că pot să-l pronunţ, spuse Willie. Dar nici cu tine nu mi-e ruşine. Ai învăţat să cânţi la muzicuţă foare bine. Te-am auzit acum două seri. Blues-urile alea au fost excelente. Cred că ai avut succes şi pe planeta ta.

— Mă tem că învingătorii sunt ceva mai toleranţi decât învinşii, răspunse extraterestrul tuşind şi scuipând. După ce armata voastră ne-a alungat de pe *Klidcki-sh* sau Vega 5, cum îi spuneţi voi, cei din rasa ta au devenit blestemul existenţei mele. Extraterestrul ridică muzicuţa în aer. Da, am învăţat să cânt la ea. Am fost fascinat de ea. Dar cei din rasa mea urăsc tot ce are legătură cu oamenii atât de tare, încât nu cred că poţi înţelege. Rasa ta, tehnologia voastră, cultura, chiar şi muzica voastră au devenit obiectul urii lor. Creatura ezită o clipă: Cu cât am cântat mai mult la muzicuţă, cu atât mai mult au început să mă urască şi pe mine. Mie îmi plăcea cum sună, dar nu mă mai asculta nimeni. O vreme m-au tolerat pentru că eram un „erou de război nebun” dar apoi…

— De câtă vreme eşti aici, pe Pământ?

— De când au început să ne permită şi *nouă* să venim aici. Şi, ca să fiu sincer, nu am fost foarte bine primit. Dar, cel puţin, m-au lăsat să cânt. Am cântat peste tot unde s-a putut: la carnavaluri, în baruri, oriunde. Dar localnicii nu sunt foarte încântaţi dacă stau prea mult în oraşele lor, aşa că am călătorit peste tot. Dar cel puţin îmi am propria muzică aşa cum şi tu o ai pe a ta sau invers, cum vrei.

Willie izbucni în râs şi creatura făcu acelaşi lucru dar, după câteva secunde, tuşea îl făcu să se înece din nou. Când îşi reveni, Willie îi întinse „tripetul”:

— Cred că asta îţi aparţine.

— Mi-a aparţinut cândva, răspunse extraterestrul, ridicând muzicuţa. La urma urmei, a fost un schimb corect. Un zâmbet neomenesc se insinuă pe faţa sa tremurândă, dar fu imediat întrerupt de un alt atac de tuse.

— Ce e cu tine? Eşti bolnav?

— Sunt pe moarte. Extraterestrul îşi trase răsuflarea şi continuă: Gravitaţia de pe planeta voastră, atmosfera de aici, toate astea şi-au pus amprenta pe sănătatea mea. De asta am şi venit în seara asta. Speram să te pot întâlni înainte să... Un alt spasm îl cutremură şi Willie îşi dădu seama că extraterestrul încerca să recâştige controlul asupra propriului său corp.

— Uite ce e, am bani, mult mai mulţi decât aş şti ce să fac cu ei. Nu se poate să nu găsim un doctor care să...

— Nu, niciun doctor, nici din lumea mea, nici din a ta, nu mai poate face nimic acum. Rasa mea ştie când se apropie moartea. E ceva instinctiv. Ne ajută să ne pregătim mai bine pentru ea.

— Dar nu e drept, strigă Willie furios. Îmi pare rău că...

— Nu fi trist pentru mine, Willie Solman. Nu mă tem de moarte şi nu am niciun regret. Am trăit pentru muzică şi voi muri pentru ea, aşa cum o vei face şi tu într-o bună zi. Dar muzica noastră va rămâne după noi. Poate, cine ştie, cândva, rasele noastre vor putea cânta împreună.

Un alt atac de tuse îl întrerupse brutal. Willie îl prinse înainte să se prăbuşească pe stradă.

— Willie! Ce naiba faci acolo?

Bottfeld se rostogolea spre ei, cu faţa roşie de parcă ar fi fost în pragul unui atac de cord.

— Fir-ar-al naibii, Willie, grăbeşte-te. Trebuie să fii pe scenă în treizeci de secunde.

— Ei bine, în seara asta am să întârzii puţin. Du-te şi le spune că apar şi eu în curând. Hai, du-te, îl împinse el pe impresar spre uşă.

Extraterestrul se desprinse de Willie, făcându-i semn că se simţea mai bine.

Willie îşi duse instrumentul la gură şi încercă să ia o notă înaltă.

— Hai cu mine. Am să-ţi arăt *cum* se cântă, cu adevărat, la acest instrument, îi spuse.

Creatura îşi puse pălăria înaltă pe cap, îşi trase gulerul tunicii cât mai aproape de faţă şi spuse:

— Bineînţeles, fir-ar-al naibii, Willie.

* * *

Aplauzele se înteţiră când Willie păşi pe scenă. Zâmbind, el îşi ridică mâinile în aer a surpriză, prefăcându-se uimit de adoraţia cu care fusese întâmpinat. Apoi ridică instrumentul şi le făcu semn să-l aplaude şi pe acesta. Continuând să zâmbească, ridică o mână şi făcu semn să se facă linişte. Aplauzele se stinseră cu greu, după alte două minute.

— Aş vrea să..., începu Willie, dar se opri pentru a fi sigur că e auzit de toată lumea. De vreme ce acest concert se numeşte „Cântecele Galaxiei” şi este transmis în întreg universul, aş vrea să dedic cântecele din această seară pentru pacea intergalactică. Pentru pacea dintre toate fiinţele, indiferent de rasă.

Vorbele sale fură întâmpinate cu aplauze entuziaste.

— Veţi avea parte de un tratament special. În culise se află muzicianul care m-a învăţat să cânt la acest instrument, continuă el, ridicând din nou „tripetul” în aer. Haideţi să-l chemăm aici şi să vedem dacă îşi mai aminteşte cum să îl folosească.

Începu să aplaude, după care îi facu semn creaturii să iasă pe scenă. Aceasta ezită şi îşi trase gulerul cât de sus putu. În timp ce Willie îi făcea semne de încurajare, iar publicul continua să aplaude, extraterestrul ieşi şchiopătând pe scenă. Garderoba sa stârni câteva chicote de râs şi Willie auzi pe cineva din public strigând:

— Arată ca pocitaniile alea de extratereştrii! Da, e un extraterestru!

Willie era sigur că luminile puternice ale reflectoarelor dăduseră la iveală, cel puţin pentru cei care aveau locuri în faţă, identitatea oaspetelui său surpriză, ca să nu mai vorbim de camerele de filmat, care puteau surprinde orice detaliu. Nu era sigur de modul în care lumea avea să reacţioneze, dar nu-i păsa de asta. Îi înmână instrumentul extraterestrului. Mâinile înmănuşate îl înşfăcară cu

familiaritate. Willie îi făcu un semn de încurajare cu capul şi creatura începu să cânte.

Era aceeaşi melodie vrăjită care-l condusese pe Willie prin junglă, la întâlnirea cu destinul. Acelaşi cântec care-l bântuise atâţia ani. Doar că, de data aceasta, pentru prima oară de când îl auzise, cântecul era minunat din nou, iar vina sa se topi de la primele note.

La un moment dat, creatura îi înmână muzicuţa sa. Apoi, spre încântarea publicului, care aplaudă călduros, începură să cânte împreună. Doi muzicieni aflaţi într-o lume aparte, numai a lor, preocupaţi doar de muzică… Tusea uscată care îl apucă pe extraterestru îl trezi, însă, pe Willie la realitate.

Creatura se prinse cu ambele mâini de piept, de parcă ar fi vrut să-şi scoată plămânii afară şi se prăbuşi pe scenă. Pălăria i se rostogoli de pe cap şi cei din public, care încă nu reuşiseră să-şi dea seama că e extraterestru, scoaseră câteva ţipete de uimire şi spaimă.

Willie îngenunchie şi îi prinse capul grotesc în mâini. Arătarea tuşi şi scuipă câteva zeci de secunde până reuşi să vorbească:

— Le-a plăcut cum am cântat, nu-i aşa?

— O, da. Ai fost senzaţional. I-ai cucerit pe toţi, răspunse Willie.

Extraterestrul îi dădu „tripetul” lui Willie apoi rămase cu mâna înmănuşată întinsă. Willie nu înţelese imediat, vru să-l întrebe ce aştepta, apoi îşi dădu seama ce voia. Îi întinse muzicuţa şi creatura o duse la piept, strângând-o între mâinile tremurânde.

— Nici măcar nu-ţi ştiu numele, spuse Willie, străduindu-se să-şi ascundă lacrimile.

— Oricum n-ai putea să-l pronunţi.

* * *

— E interesantă valiza dumneavoastră.

— Da, e făcută la comandă.

— Ce aveţi acolo?

— Un instrument muzical vechi.

— Instrument?

— Am rezervare pe numele Solman.

— Ok, o clipă, vă rog. Funcţionarul cercetă computerul din faţa sa, ridicându-şi sprâncenele a surpriză când îi găsi numele. Aveţi de gând să zburaţi în Teritoriile Cucerite?

— Da.

— Sper că ştiţi, domnule, cât de periculos e, mai ales acum că urmează să luptăm din nou cu hidoşeniile alea. Dar văd că aveţi viza şi toate permisele de trecere, aşa că bănuiesc că ştiţi ce faceţi. Deşi nu înţeleg de ce vreţi să mergeţi acolo, în afară de cazul în care doriţi să vă sinucideţi.

— Câtuşi de puţin. Vreau doar să aflu cât de bun sunt la ceea ce fac şi singurul loc în care pot face asta e acolo. Pot să urc la bord acum?

— Desigur, domnule. Cuşeta dumneavoastră e gata. Aici aveţi codul ei. Călătorie plăcută!

— Mulţumesc, aşa va fi.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Common Time” by Bruce Golden

Prinţesa Pământului

Mike Resnick

Născut în 1942 în Chicago, este unul din cei mai prolifici şi populari scriitori americani. Soţia sa Carol şi fiica Laura sunt şi ele autoare de science fiction. A scris într-o varietate de domenii, dar este cunoscut ca scriitor de sf. E şi un editor cunoscut, din 1988 a editat peste 40 de antologii de science fiction. A obţinut cinci premii Hugo şi, din 2007, este scriitorul care a obţinut cele mai multe premii Locus pentru short fiction şi al patrulea la premii Locus obţinute pentru science fiction. Unele din povestirile sale au fost premiate cu mai multe premii în acelaşi an, de exemplu „Seven Views of Olduvai Gorge” care a obţinut în 1995 şi 1994 premiile Hugo, respectiv Nebula. Ultimele sale romane sunt: „World Behind the Door: An Encounter with Salvador Dali” (2007) şi „The Other Teddy Roosevelts” (2008).

În cele ce urmează Resnick analizează cu talent problema morţii, dar şi cele ale dragostei şi speranţei în lupta lor cu sănătatea mentală. Dacă cei pe care îi credem nebuni au dreptatea lor, pe care noi doar nu vrem să o vedem?

————————————

Când a murit Lisa, m-am simţit de parcă sufletul mi-ar fi fost smuls din trup şi din mine nu a mai rămas nimic. Nici până în ziua de azi nu ştiu de ce a murit; doctorii au încercat să-mi explice ce anume a dus la moartea ei, dar nu i-am putut asculta. Murise, ceea ce însemna că nu aveam să mai vorbesc cu ea niciodată, că nu aveam să o mai ating niciodată, că nu mai puteam să ne bucurăm de o mie de

lucruri împreună şi asta era tot ce conta pentru mine. Nu m-am dus nici măcar la înmormântare; nu aş fi putut suporta să o văd întinsă în sicriu.

Mi-am dat demisia – obişnuiam să numărăm zilele rămase până la pensie şi până în momentul în care aveam să ne petrecem tot timpul împreună – şi m-am gândit chiar să vând casa şi să mă mut într-una mai mică dar, în cele din urmă, nu am avut puterea să o fac. Aveam prea multe amintiri aici, prea multe lucruri ale ei, pe care le-aş fi pierdut pentru totdeauna.

I-am lăsat hainele în dulap aşa cum fuseseră şi când era în viaţă. Peria de păr, rujul şi parfumul ei au rămas neatinse pe măsuţa pe care le aranjase cu atâta grijă. Nu am dat jos nici măcar tabloul cu peisajul din Noua Anglie (care nu m-a atras niciodată), doar pentru că îi plăcuse ei. Am înrămat toate pozele cu ea pe care le-am putut găsi şi le-am împrăştiat prin toată casa, pe fiecare masă, pe fiecare raft.

Mi-am pierdut orice interes de a-mi mai întâlni prietenii, aşa că am început să-mi petrec zilele citind. Mă rog, încercând cel puţin să o fac. Am început o mulţime de cărţi; nu am putut termina niciuna. La fel am păţit şi cu filmele; am închiriat câteva, am început să le urmăresc, dar am renunţat după primele douăzeci de minute. Prietenii au insistat o vreme să ies cu ei în oraş dar, când au văzut că îi refuz în mod constant, s-au lăsat păgubaşi. Cu atât mai bine.

A venit iama, o serie nesfârşită de zile cenuşii şi nopţi reci. A fost primul an în care, de când mă însurasem cu Lisa, nu am cumpărat brad de Crăciun. Ce rost ar fi avut? Nu aveam copii, ea nu mai era lângă mine şi nu aşteptam niciun fel de oaspeţi.

Dar, după cum se va vedea, în privinţa oaspeţilor m-am înşelat.

L-am zărit pe bărbatul dezbrăcat în curtea din spate, în bătaia celui mai puternic viscol de până atunci, cu o oră înainte de miezul nopţii.

La început am crezut că mi-am pierdut minţile. Zăpada era de zece centimetri, vântul rece bătea năpraznic, iar

temperatura era sub minus zece grade. L-am privit neîncrezător timp de un minut şi, când am văzut că nu dispare, mi-am pus o haină pe mine, bocancii, am înşfăcat o pătură şi m-am grăbit să ies în curte. Omul era pe jumătate îngheţat. Am aruncat pătura pe el şi l-am tras după mine în casă.

I-am frecat cu forţă braţele şi picioarele cu un prosop, apoi l-am aşezat pe un scaun în bucătărie şi i-am făcut nişte cafea fierbinte. I-a luat ceva timp până să se oprească din tremurat, dar, în cele din urmă, s-a întins după cana de cafea; şi-a încălzit mâinile mai întâi, apoi a luat o înghiţitură zdravănă.

— Mulţumesc, a şoptit răguşit.

După ce m-am asigurat că nu avea să moară în bucătăria mea, m-am ridicat în picioare şi l-am privit. Acum că îi revenea culoarea în obraji arăta destul de bine. Părea a avea treizeci de ani, poate ceva mai mult. Corp zvelt, păr de culoare închisă, ochi cenuşii. Avea câteva cicatrici dar nu mi-am putut da seama ce le cauzase sau cât de proaspete erau. Puteau fi dintr-unul din războaiele din Irak sau accidentări sportive vechi, sau chiar de acum câteva minute, provocate de biciuirea arbuştilor îngheţaţi în bătaia vântului.

— Te simţi mai bine? am întrebat.

— Da, îmi voi reveni în curând, a încuviinţat el.

— Ce naiba căutai afară dezbrăcat?

— Încercam să ajung acasă, răspunse cu un surâs ironic.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, locuieşti prin apropiere?

— Nu.

— Este cineva care să te poată lua şi să te ducă acasă?

Părea să fie gata de a răspunde dar se răzgândi şi scutură din cap.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— John.

Sorbi din ceaşcă şi se strâmbă.

— Da, ştiu. Cafeaua e groaznică. Lisa o făcea mai bună.

— Lisa?

— Soţia mea. A murit anul trecut.

Am aşteptat amândoi în tăcere pentru câteva minute şi am observat şi mai multă culoare în obrajii lui.

— Unde ţi-ai lăsat hainele? am întrebat.

— Sunt foarte departe.

— Cât de mult ai mers în viscol?

— Nu ştiu.

— Bine, am spus exasperat. Pe cine să sun – poliţia, spitalul sau cel mai apropiat azil de nebuni?

— Nu suna pe nimeni, răspunse John. Îmi voi reveni în curând şi voi pleca.

— Îmbrăcat aşa? Pe vremea asta?

Păru surprins.

— Am uitat. Se pare că trebuie să aştept aici până trece. Îmi cer scuze pentru deranj, dar…

— La naiba, am fost singur vreme îndelungată, şi sunt sigur că Lisa ar zice că am nevoie de puţină companie. Chiar şi a unui străin dezbrăcat. Oricum, am spus privindu-l fix, ea nu ar vrea ca eu să te dau afară în frig în ajunul Crăciunului. Sper doar că nu eşti periculos.

— Nu pentru prietenii mei.

— Mă gândesc că scoţându-te din zăpadă şi oferindu-ţi adăpost se califică drept act de prietenie, am spus. Până la urmă ce naiba făceai acolo şi ce s-a întamplat cu hainele tale?

— Este o poveste lungă.

— Este o noapte lungă, şi nu am nimic de făcut.

— Bine, spuse John ridicând din umeri. Sunt foarte bătrân; cât de bătrân, nu ştiu. Probabil că am o sută de ani, poate mai mult; nu aş putea să zic pentru că nu am îmbătrânit asemeni altor oameni şi nici nu-mi amintesc copilăria.

— Opreşte-te, am spus.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu ce fel de joc faci aici, dar am mai auzit asta… cu mult, mult timp în urmă. Nu ştiu unde, dar am auzit.

— Nu, nu ai auzit, spuse dând din cap. Dar poate că ai citit.

Mi-am căutat în memorie, scanând mintal biblioteca tinereţii… şi am găsit-o acolo, între *Vrăjitorul din Oz* şi *Minele Regelui Solomon*.

— Doamne, a trecut aproape jumătate de secol! Am iubit acea carte.

— Mulţumesc, spuse John.

— Pentru ce îmi mulţumeşti?

— Eu am scris-o.

— Sigur că da, am spus. Am citit-o acum cincizeci de ani şi încă de atunci era o carte veche. Priveşte-te într-o oglindă.

— Cu toate acestea.

Minunat, mi-am zis. Exact ce aveam nevoie în ajunul Crăciunului. Alţii primesc colindători; eu te primesc pe tine. Cu glas tare am spus:

— Nu a fost scrisă de un John, ci de un Edgar.

— El a publicat-o. Eu am scris-o.

— Sigur, am spus. Şi te mai numeşti Carter, corect?

— Da, aşa este.

— Trebuia să fi sunat la azilul de nebuni de la început.

— Nu ar fi putut ajunge până dimineaţa, spuse John. Ai încredere în mine: eşti în deplină siguranţă.

— Garanţiile unui tip care umblă dezbrăcat în viscol şi crede că este John Carter de pe Marte nu valorează prea mult, i-am răspuns.

Imediat m-am încordat şi m-am gândit să-i atrag atenţia că eu nu eram decât un bătrân de şaizeci şi patru de ani, cu tensiunea şi colesterolul mărit în timp ce el arăta ca un boxer, gata să intre în ring. Dar mi-am dat seama că nu-mi păsa câtuşi de puţin dacă avea de gând să mă omoare sau nu, căci, oricum, în ultima vreme fusesem mai mult mort decât viu. Lisa era moartă aşa că nu mai aveam nimic de pierdut. M-am decis să nu-i spun nimic. Dacă avea să ia un cuţit de pe masă şi să mă spintece în stilul Războinicilor de pe Marte cu atât mai bine: aşa aveam să scap, în sfârşit, de durerea sfâşietoare care îmi fusese singurul tovarăş în anul care trecuse.

— Şi ce te face să crezi că eşti John Carter? am întrebat.

— Păi chiar sunt John Carter, a răspuns.

— Dar de ce nu Buck Rogers sau Flash Gordon sau chiar Scarlet Pimpernel?

— Pentru acelaşi motiv pentru care tu nu pretinzi că eşti Doc Savage sau Shadow, a replicat el. Sau James Bond.

— Dar eu nu am pretins nicio clipă că aş fi un personaj fictiv.

— Păi nici eu. Sunt John Carter din Virginia şi încerc să mă întorc la prinţesa mea.

— Mergând gol prin viscol?

— Mi-am pierdut hainele în timpul traversării şi nu sunt responsabil de starea vremii.

— Pare o explicaţie destul de logică pentru un om nebun.

La vorbele acestea se opri şi mă privi lung.

— Femeia pe care o iubesc mai mult decât orice se află la un milion de mile depărtare. Ţi se pare o nebunie faptul că vreau să mă întorc la ea?

— Nu, i-am dat dreptate. Nu e o nebunie să vrei să fii cu ea. Dar nu e foarte sănătos să crezi că ea e pe Marte.

— Şi unde crezi că ar putea fi? mă întrebă el răstit.

— De unde naiba vrei să ştiu eu? am ţipat la rândul meu. Dar ştiu că pe Marte nu e nimic în afară de o adunătură de stânci. Acolo vara temperatura e sub zero grade, nu există oxigen şi, dacă vreodată o fi trăit pe acolo vreo vietate, e moartă de cincizeci sau şaizeci de milioane de ani. Poţi să mă contrazici?

— Am trăit aproape o sută de ani pe planeta Barsoom. Poate că e altă planetă decât aceea pe care tu o consideri Marte. Poate că atunci când am traversat vidul, am traversat şi eonii. Nu mă interesează explicaţiile, ci doar rezultatul. Atâta vreme cât voi putea să-mi strâng din nou în braţe prinţesa, de răspunsuri se pot ocupa savanţii şi filosofii.

— Sau psihiatrii, am adăugat.

Îmi aruncă o privire amuzată.

— Deci, dacă ar fi după tine, m-ai închide într-un azil de nebuni şi m-ai ţine acolo până când m-ai convinge că

femeia pe care o iubesc nu există şi că întreaga mea existenţă nu a fost decât o fantezie fără rost. Pari un om nefericit: chestia asta te-ar mai înveseli puţin?

— Sunt doar un tip realist, i-am răspuns. Când eram copil, îmi doream atât de mult ca *Prinţesa de pe Marte* să fie adevărată, încât îmi petreceam fiecare seară în curtea din spatele casei, în picioare, cu mâinile întinse spre Marte, aşa cum făceai tu în carte. Mă aşteptam ca, din clipă în clipă, să fiu smuls din viaţa pe care o duceam şi transportat direct pe Barsoom. Am făcut o pauză. Ceea ce, evident, nu s-a întâmplat. Nu m-am ales, din toată povestea, decât cu umerii amorţiţi şi cu bătaia de joc a prietenilor mei care nu citiseră cartea.

— Poate că nu aveai niciun motiv să ajungi pe Barsoom, a spus el. Erai doar un copil, aveai întreaga viaţă înainte. Se pare că Barsoom poate fi foarte exigentă în ceea ce-i priveşte pe vizitatorii ei.

— Acum încerci să-mi spui că planetele pot gândi?

— Habar n-am, dar tu poţi demonstra, cu probe, că nu gândesc?

L-am privit nervos.

— Eşti mai bun decât mine la jocul ăsta, am răspuns. Pari al naibii de logic. Dar e şi normal, ai şi mai multă experienţă.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Păi mă refer că te pricepi foarte bine să păcăleşti lumea, vorbind foarte coerent şi logic.

— Mă pricep mai bine decât tine?

— Vezi? am strigat. Exact *asta* voiam să spun. Ai răspunsuri la toate şi, atunci când nu găseşti unul, răspunzi cu o întrebare care mă face pe mine să par nebun dacă îţi răspund. Dar nu *eu* sunt cel care umblă gol, la miezul nopţii, pe viscol şi nu *eu* sunt cel care crede că trăieşte pe Marte.

— Te simţi mai bine acum?

— Nu chiar, am recunoscut. Mai vrei cafea?

— Nu dar aş prefera să fac puţină mişcare, să-mi mai dezmorţesc puţin oasele.

— Pe afară?
— Nu, nu pe afară.
— Ok, am spus, ridicându-mă de pe scaun. Casa mea nu e la fel de mare sau de maiestuoasă ca un palat marţian, dar am să-ţi ofer turul de onoare.
Bărbatul se ridică şi el în picioare, îşi potrivi pătura pe umeri şi mă urmă. L-am condus în living room, unde m-am oprit.
— Încă îţi mai este frig? am întrebat.
— Puţin.
— Atunci am să fac focul, am zis. Nu am folosit deloc şemineul iarna aceasta. Măcar să ştiu că nu am dat degeaba bani pe el.
— O, nu e nevoie, protestă el. O să-mi revin imediat.
— Nu e nicio problemă. Am deschis grătarul şi am îndesat câţiva buşteni. Poţi să arunci o privire prin jur până termin eu aici, am spus.
— Nu ţi-e teamă că te-aş putea jefui?
— Şi să-ţi îndeşi prada în buzunarele pe care nu le ai? am răspuns.
Zâmbi încântat de gluma mea.
— Norocul meu că nu sunt hoţ, răspunse pe acelaşi ton.
Mi-am petrecut următoarele două minute încercând să aprind focul. Nu ştiu prin ce camere s-a plimbat, dar tocmai se întorcea în momentul în care m-am ridicat în picioare.
— Se pare că ţi-ai iubit soţia foarte mult. Întreaga casă pare un altar închinat ei.
— Dacă eşti John Carter sau chiar dacă doar îţi închipui că eşti John Carter ar trebui să înţelegi ceea ce simt.
— Când a murit?
— Anul trecut, în februarie, am răspuns şi am adăugat, cu amărăciune. De Ziua Îndrăgostiţilor.
— A fost o femeie frumoasă.
— Majoritatea oamenilor îmbătrânesc pe măsură ce trece timpul, i-am spus. Ea, în schimb, devenea din ce în ce mai frumoasă. Cel puţin aşa mi se părea mie.
— Cunosc sentimentul.

— Cum poţi spune asta? Nu ai văzut-o, nu ai cunoscut-o niciodată.

— Prinţesa mea devine mai frumoasă cu fiecare clipă care trece. Când eşti îndrăgostit cu adevărat, prinţesa ţi se pare întotdeauna din ce în ce mai frumoasă.

— Dacă e de pe Barsoom, prinţesa ta rămâne tânără o mie de ani, orice ar fi, i-am spus, amintindu-mi cartea tot mai clar.

— Probabil.

— Cum adică „probabil”? Nu ştii sigur?

— Are vreo importanţă chestia asta, atât timp cât pentru mine ea e veşnic tânără şi frumoasă?

— Eşti destul de înţelept pentru un tip care se crede un războinic de pe Marte, am observat.

— Nu-mi doresc nimic altceva decât să trăiesc în pace, a răspuns el aşezându-se pe fotoliul cel mai apropiat de foc. Urăsc fiecare secundă în care nu sunt lângă iubita mea, Dejah Thoris.

— Te invidiez, am zis.

— Am crezut că mă consideri nebun, a surâs el ironic.

— Păi chiar eşti. Dar asta nu are nicio importanţă. Fie că iubita ta, Dejah Thoris, există sau e doar rodul unei imaginaţii bolnave, tu eşti convins că e reală şi că ai să o reîntâlneşti. Lisa e moartă; eu nu am s-o mai pot vedea vreodată.

Bărbatul nu spuse nimic, ci mă privi fix.

— Chiar dacă eşti nebun de legat, am continuat, aşezându-mă şi eu pe canapea, eşti convins că ai să-ţi vezi Prinţesa de pe Marte din nou. Aş renunţa şi eu la ultima fărâmă de luciditate dacă aş putea crede măcar şi pentru o clipă că mi-aş putea vedea Prinţesa Pământului din nou.

— Nu pot decât să te admir pentru curajul tău, mă întrerupse John.

— Curaj? m-am mirat.

— Dacă prinţesa mea ar muri, nu mi-aş mai dori să trăiesc nici măcar o secundă fără ea.

— Nici eu nu-mi doresc să trăiesc.

— Atunci cum de o faci?

Am ridicat din umeri.

— Din instinct. Din inerţie. Nu ştiu. Dar îţi pot spune că în niciun caz nu am fost foarte fericit că am fost în viaţă în anul care a trecut de la moartea ei.

— Cu toate acestea, nu ţi-ai luat zilele.

— Poate tocmai pentru că nu sunt foarte curajos. Poate pentru că sunt de fapt un laş.

— Sau poate că nu ai făcut-o dintr-un motiv anume.

— Nu am niciun motiv să mai trăiesc.

— Atunci poate că aşa ţi-e scris şi poate că soarta a făcut să-ţi apar la uşă.

— Dar nu e nimic magic în felul în care ai ajuns aici, l-am contrazis. Ai venit aici din locul în care ţi-ai lăsat hainele.

— Nu, scutură el, hotărât, din cap. Cu o clipă înainte mă plimbam prin grădinile palatului meu din Helium, mână în mână cu prinţesa mea ca, dintr-odată, să mă trezesc în curtea ta, fără haine şi fără armura sau armele mele. Am încercat să mă întorc, dar nu am putut zări Barsoom din cauza viscolului şi, dacă nu o pot vedea, nu mă pot întoarce acolo.

— Cum ţi-am mai spus, ai un răspuns logic pentru toate, am spus acru. Pun pariu că erai cel mai bun la testele de tip Rorschach.

— Îţi cunoşti toţi vecinii, spuse John. M-ai mai văzut vreodată pe aici? Cât de departe crezi că poate ajunge un om dezbrăcat prin viscolul de afară? Cum de nu a venit Poliţia să te anunţe că un nebun a evadat de la azil?

— Nici Poliţia nu stă pe străzi într-o noapte ca asta şi, în plus, pari un nebun destul de paşnic, am replicat.

— Cine are acum răspuns la toate?

— Ok, să zicem că eşti într-adevăr John Carter şi că, undeva, acolo sus, te aşteaptă Dejah Thoris şi că soarta te-a adus aici şi mâine nu mă voi trezi la uşă cu un bărbat disperat care-şi caută fratele sau verişorul dispărut cu o seară înainte.

— Ai cărţile mele, spuse el. O parte din ele, cel puţin. Le-am văzut în biblioteca din biroul tău. Foloseşte-te de ele. Întreabă-mă ce vrei tu.

— Şi ce ar dovedi asta? Există măcar o mie de copii care ar putea să-mi recite pe de rost cărţile tale.

— În cazul ăsta, va trebui să ne petrecem noaptea în tăcere.

— Nu, am spus. Am să-ţi pun nişte întrebări – dar răspunsurile la ele nu vor fi din cărţi.

— Foarte bine.

— Aşa, am început. Cum de poţi fi atât de îndrăgostit de o femeie care a ieşit dintr-un ou?

— Cum de se poate îndrăgosti cineva de o irlandeză, o poloneză sau o braziliancă? răspunse el. Cum de poate iubi cineva o negresă, o indiancă sau o albă? Cum de poţi iubi o creştină sau o evreică? Eu îmi iubesc prinţesa pentru ceea ce este, nu pentru ceea ce ar fi putut fi. De ce zâmbeşti?

— Mă gândeam că recolta de nebuni de anul ăsta e foarte inteligentă.

Dădu din mână şi îmi arătă una din fotografiile Lisei.

— Îmi închipui că nu aţi avut prea multe în comun, spuse după o scurtă pauză.

— Am avut totul în comun, am răspuns. În afară de avere, religie şi educaţie. Ciudat, nu-i aşa?

— De ce? Niciodată nu mi s-a părut un lucru ciudat să iubesc o femeie de pe Marte.

— Bănuiesc că atunci când eşti convins că trăiesc oameni pe Marte, deşi oamenii aceia se nasc din ouă, e destul de uşor să ajungi să iubeşti unul dintre ei.

— Dar de ţi se pare atât de nebunesc să crezi într-o lume mai bună, o lume a graţiei şi a cavalerilor, a manierelor alese şi a nobleţii? Şi de ce nu aş iubi-o pe femeia cea mai bună pe care mi-o poate oferi lumea aceasta? Mai nebunesc ar fi să n-o fac. Tu, când ţi-ai întâlnit prinţesa, ai făcut nebunia să o părăseşti?

— Nu vorbim de prinţesa mea acum, am răspuns destul de iritat.

— Vorbim despre iubire în general.

— Multă lume iubeşte. Nimeni, în afară de tine, nu a trebuit, însă, să se ducă tocmai până pe Marte pentru a iubi.

— Iar acum vorbim despre sacrificiile ce trebuie făcute în numele iubirii, zâmbi el mâhnit. Uită-te la mine: mă aflu aici, în toiul nopţii, la patruzeci de milioane de mile depărtare de prinţesa mea, cu un bărbat care crede că locul meu e la spitalul de nebuni.

— Atunci de ce te-ai întors aici? De ce ai plecat de pe Marte? am întrebat.

— Nu am făcut-o din proprie voinţă, a răspuns el, oprindu-se, de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceva. Prima dată când s-a întâmplat, m-am gândit că Atotputernicul mă pune la încercare, aşa cum a făcut-o şi cu Iov. Am petrecut zece ani aici înainte să mă pot întoarce.

— Şi nu te-ai întrebat niciodată dacă lucrurile acestea ţi s-au întâmplat cu adevărat?

— E posibil să-mi fi imaginat oraşele antice de pe fundul mărilor moarte, bătăliile, războinicii fioroşi cu pielea verde. Dar dragostea pentru prinţesa mea e ceva real, nu poate fi doar rodul imaginaţiei. Cât am stat aici, m-au urmărit pretutindeni, în fiecare clipă, în fiecare zi – sunetul vocii ei, mirosul pielii, parfumul părului. Nu! Aşa ceva nu se poate inventa.

— Probabil că asta te-a ajutat să suporţi mai uşor exilul, am zis.

— Da, dar în acelaşi timp m-a şi chinuit, a replicat el. Nu e uşor să te uiţi la cer în fiecare zi şi să ştii că ea şi fiul meu, pe care nu l-am văzut niciodată, sunt acolo, atât de departe de mine.

— Deci nu te-ai îndoit niciodată de existenţa ei?

— Niciodată. Încă îmi mai amintesc ultimele cuvinte pe care le-am scris: „Sunt sigur că ei mă aşteaptă şi ceva îmi spune că, în curând, îi voi revedea.”

— Adevărat sau nu, măcar ai ceva în care crezi, am spus. Nu a trebuit să-ţi vezi prinţesa murind în braţele tale.

Mă privi lung, de parcă ar fi încercat să se hotărască ce să-mi răspundă. În cele din urmă, îmi zise:

— Eu am murit de multe ori până acum şi, dacă Providenţa mă va ajuta, mâine dimineaţă voi muri din nou.

— Ce vrei să spui?

— Numai conştiinţa mea poate traversa vidul dintre planete, răspunse. Trupul îmi rămâne în urmă, un recipient lipsit de viaţă.

— Şi nu putrezeşte, nu se descompune? l-am ironizat. Te aşteaptă cuminte, până la următoarea revenire?

— Nu am nicio explicaţie pentru asta, pot doar să profit de acest lucru.

— Şi toate lucrurile astea ar trebui să mă facă să mă simt mai bine – mă refer la faptul că un nebun care se crede John Carter îmi dă de înţeles că Lisa mea ar putea fi în viaţă, undeva pe Marte?

— *Eu* m-aş simţi mai bine, răspunse el.

— Da, dar tu eşti nebun.

— Crezi că e o nebunie ca şi ea să fi făcut acelaşi lucru ca mine?

— Fără îndoială.

— Dacă ai suferi de o boală incurabilă, ar fi o nebunie să umbli pe la toţi vracii din lume în speranţa că unul dintre ei te va vindeca, în loc să stai să-ţi aştepţi moartea, fără să faci nimic?

— Văd că nu eşti doar nebun, o faci şi pe vraciul.

— Nu, ripostă el. Sunt doar un om care se teme mai puţin de moarte decât de faptul că ar putea să-şi piardă prinţesa.

— Bravo ţie, am răspuns. Eu mi-am pierdut-o deja.

— Dar ai pierdut-o numai de zece luni. Eu nu am fost lângă ea timp de zece ani.

— Există totuşi o diferenţă, l-am întrerupt. Prinţesa mea e moartă; a ta, nu.

— Dacă vrei să găsim diferenţe, uite încă una, răspunse el: eu am avut curajul să o caut şi să o găsesc pe a mea.

— Doar că soţia mea nu e rătăcită pe cine ştie ce planetă: ştiu precis unde este.

El dădu din cap amărât.

— Ştii doar unde se află o parte neimportantă din ea.

Am oftat adânc.

— Dacă aş avea credinţa ta, m-aş mulţumi şi eu cu genul tău de nebunie.

— Aici nu e vorba de credinţă, nu ai nevoie de aşa ceva. Nu-ţi trebuie decât curajul de a crede, nu că aşa ceva e adevărat, ci că e posibil.

— Astfel de curaj îl au Războinicii, nu bătrânii văduvi de şaizeci şi patru de ani.

— Orice om are resurse nebănuite de curaj, replică el. Poate că prinţesa ta nu e pe planeta Barsoom. Poate că această planetă nici nu există şi eu sunt doar un nebun, aşa cum zici tu. Dar eşti mulţumit să accepţi lucrurile aşa cum sunt sau ai prefera să speri că am totuşi dreptate?

— Bineînţeles că îmi doresc să ai dreptate, am răspuns, iritat. Şi ce-i cu asta?

— Speranţa duce la credinţă, iar credinţa duce la acţiune.

— Nu, te duce la azilul de nebuni.

Mă privi trist.

— Prinţesa ta a fost o femeie perfectă?

— Din toate punctele de vedere, am răspuns prompt.

— Şi te-a iubit, nu-i aşa?

Mi-am dat seama care avea să fie următoarea întrebare dar nu m-am putut abţine să nu-i răspund:

— Da.

— Ar fi putut iubi o femeie perfectă un nebun sau un laş?

— Ajunge, am strigat. Mi-a fost şi aşa destul de greu să rămân întreg la minte în aceste ultime zece luni. Şi acum vii tu şi îmi prezinţi această teorie atât de atractivă. Nu, nu voi putea să-mi petrec restul vieţii gândindu-mă că voi găsi, cumva o cale de a o revedea.

— De ce nu?

Am crezut că glumeşte. Dar întrebarea fusese pusă cu cel mai serios ton cu putinţă.

— În afară de faptul că ceea ce-mi propui tu e o nebunie, chiar dacă aş accepta, nu aş realiza nimic.

— Da, şi până acum ce-ai realizat?

— Nimic, am recunoscut dezumflat. În fiecare dimineaţă mă trezesc şi nu fac altceva decât să aştept ziua în care voi trage obloanele şi voi putea dormi fără să-i mai văd faţa, fără să o mai visez.

— Şi tu crezi că acesta e un comportament de om sănătos la minte?

— Nu, e comportamentul unui om realist, am răspuns. Lisa a murit şi nimic nu o mai poate aduce înapoi.

— Realitatea e supra-estimată. Realistul vede doar silicon; nebunul vede o maşină care poate gândi. Realistul vede doar o bacterie; nebunul vede un medicament care vindecă în mod miraculos infecţiile. Realistul se uită la stele şi se întreabă: ce rost are? Nebunul se uită la aceleaşi stele şi se întreabă: de ce nu?

Făcu o pauză şi mă privi cu atenţie.

— Un realist ar spune: „Prinţesa mea e moartă”. Un nebun: John Carter a găsit o modalitate de a transcende moartea, de ce nu ar putea şi Lisa să facă acelaşi lucru?

— Mi-aş dori să pot spune aşa ceva.

— Dar? aşteptă el.

— Eu nu sunt nebun.

— Şi pentru asta îmi pare foarte rău de tine.

— Mie, în schimb, nu-mi pare rău de *tine*, am răspuns.

— Serios? Atunci ce simţi faţă de mine?

— Invidie, am spus. Mâine dimineaţă vor veni după tine şi te vor duce înapoi din spitalul din care ai evadat şi tu vei continua să crezi, cu aceeaşi tărie, că îţi vei reîntâlni iubita. Vei şti, fără să ai cel mai mic dubiu, că prinţesa ta te aşteaptă şi îţi vei petrece fiecare clipă încercând să evadezi şi să te întorci la ea, pe Barsoom. Nu-ţi vei pierde niciodată speranţa, credinţa şi ţelul, ceea ce e un triumvirat impresionant. Eu mi-aş dori să am măcar una dintre ele.

— Le poţi obţine pe toate trei.

— Poate, dacă aş fi un Războinic de pe Marte, dar eu nu sunt decât un văduv cu genunchii şubrezi şi tensiunea ridicată, am răspuns ridicându-mă de pe canapea. El m-a privit curios. Mi-ajunge atâta nebunie pentru o singură seară, am continuat, mă duc la culcare. Poţi să dormi pe

canapea dacă vrei dar, dacă aş fi în locul tău, aş pleca înainte să vină Poliţia aici. În pivniţă ai să găseşti nişte haine şi o pereche de bocanci vechi, iar pe hol, haina mea de iarnă.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, mi-a răspuns, în timp ce eu urcam scările. Îmi pare rău că ţi-am răscolit amintirile despre prinţesa ta.

— Amintirile mă bucură, am zis. Prezentul e cel care îmi provoacă dureri.

Am urcat scările şi m-am întins în pat, fără să mă mai dezbrac şi am adormit, visând-o pe Lisa, vie şi zâmbitoare, aşa cum, de altfel, făceam în fiecare noapte.

Când m-am trezit şi am coborât în living room, bărbatul plecase. La început am crezut că mi-a ascultat sfaturile şi a plecat înainte că Poliţia să-i dea de urmă, dar, când m-am uitat pe fereastră, l-am zărit, era exact în acelaşi loc în care îl văzusem cu o seară înainte.

Zăcea întins cu faţa în zăpadă, cu braţele întinse pe lateral, gol puşcă. Am ştiut, înainte să-i verific pulsul, că murise. Mi-aş dori să spun că avea un zâmbet fericit pe faţă, dar nu a fost aşa; arăta la fel de îngheţat ca în seara precedentă.

Am sunat la Poliţie, care a apărut după mai bine de o oră şi ceva şi l-au luat din curtea mea. Ofiţerii mi-au spus că nu primiseră niciun raport despre vreun nebun evadat de la spitalul psihiatric din oraş.

În săptămâna care a urmat i-am sunat din nou. Nu reuşiseră să-l identifice. Amprentele şi ADN-ul său nu se găseau în nicio bază de date şi profilul său nu se potrivea cu niciunul dintre acelea ale persoanelor date dispărute. Nu mai reţin când au clasificat dosarul său, dar ştiu că nimeni nu a revendicat trupul şi că, în cele din urmă, l-au îngropat cu o piatră funerară fără nume pe ea, în acelaşi cimitir în care zăcea şi Lisa.

Al cărei mormânt am continuat să-l vizitez în fiecare zi, ocazie cu care, am început să mă opresc şi la căpătâiul lui John. Din seara în care stătusem de vorbă nu am mai reuşit să scap de gândurile acelea stranii, incomode pe care mi le

provocase, lucru care nu mă făcea să mă simt mai bine. Cred că, mai mult de atât, începusem să-l urăsc: probabil pentru faptul că murise convins fiind că-şi va revedea prinţesa, iar eu rămăsesem la fel de convins că nu o voi mai vedea pe Lisa niciodată.

Şi aşa am început să mă întreb care din noi doi era, cu adevărat, nebun: cel care adaptase realitatea la forţa pură a credinţei sale sau cel care alesese să trăiască din vechile amintiri pentru că îi lipsea curajul să încerce să-şi creeze altele noi.

Pe măsură ce zilele se scurgeau, am început să mă gândesc din ce în ce mai mult la spusele lui John, întorcându-le pe fiecare faţă până când, în ziua de 13 februarie, am citit un articol într-un ziar, în care se spunea că, a doua zi, Marte avea să se apropie de Pământ cel mai mult în ultimii şaisprezece ani.

Mi-am deschis computerul pentru prima dată în ultimul an şi am verificat informaţia pe diferite site-uri de specialitate. Apoi m-am gândit la John şi la Lisa. După aceea, am sunat la Armata Salvării şi le-am lăsat un mesaj cu adresa mea, anunţându-i că voi lăsa casa descuiată şi că puteau să ia tot ce se găsea în ea: haine, mâncare, mobilă, absolut tot ce aveau nevoie.

Mi-am petrecut ultimele trei ore aşternând pe hârtie toată această poveste astfel încât oricine o va citi să poată înţelege că voi face ceea ce urmează să fac din toată inima, fără niciun regret, cu bucurie aproape şi că, departe de a fi deprimat, sunt, în sfârşit, plin de speranţă.

E aproape trei dimineaţa. Ninsoarea a încetat pe la ora doisprezece, cerul e senin şi Marte trebuie să se vadă din clipă în clipă. Acum câteva minute mi-am adunat toate fotografiile preferate cu Lisa: le-am aranjat pe birou, în ordine; în ele, Lisa e mai frumoasă decât oricând.

Foarte curând, mă voi dezbrăca, îmi voi pune hainele pe spătarul scaunului şi voi ieşi în curte. Unde voi privi cerul. Va fi Marte? Barsoom? Altă stea? Nu mai contează. Numai realiştii văd lucrurile aşa cum sunt. John mi-a demonstrat că realitatea e limitată – şi atunci cum e posibil ca o femeie

perfectă ca prinţesa mea să nu poată trece dincolo de aceste limite?

Sunt sigur că ea mă aşteaptă şi ceva îmi spune că o voi revedea cât de curând.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„A Princess of Earth’” by Mike Resnick

Mystery Hill

Alex Irvine

Alexander C. Irvine a devenit cunoscut cu romanul său din 2002 „A Scattering of Jades”. De atunci a mai scris trei romane, ultimul, „The Narrows”, în 2005 şi 30 de povestiri. Anul acesta a apărut şi ultimul său roman, „Buyout”. Este assistent professor la University of Maine.

„Mystery Hill” a fost publicată în 2008 şi ne introduce cu ironie şi sarcasm în lumea universurilor paralele şi a efectelor acestora asupra americanului de rând. E un prilej pentru autor de a se amuza pe seama adepţilor teoriilor conspiraţiei, dar şi de a ne face să citim o povestire bine scrisă şi antrenantă.

————————————

În cei treizeci şi trei de ani, de când cumpărase Mystery Hill de la Ford Albritton, după ce acesta făcuse cancer la limbă şi nu se mai putea ocupa de afacere, Ken Kassarjian fusese „demascat” de atâtea ori, că nici nu mai ţinea minte numărul revistelor şi al ziarelor care scriseseră despre el. Aproape în fiecare an, mai ales în perioadele de declin economic, când universităţile se umpleau de tineri care ştiau că nu aveau să-şi găsească de lucru după absolvire, pe proprietatea sa îşi făcea apariţia câte un scormonitor dintr-ăsta, făcând tot felul de cercetări şi măsurători. Întrebările pe care i le punea de obicei erau aceleaşi: „nu ţi-e ruşine să profiţi de oameni cu o astfel de scamatorie, căci ştii foarte bine că e imposibil ca apa să curgă în sus”, „cum poţi să faci una ca asta” la care Ken răspundea, invariabil, că „el crede în această minune”. Şi nu numai el, ci şi oamenii care veneau să vadă minunea.

Înţelegea foarte bine de ce profesorii şi jurnaliştii se străduiau să-l demaşte sau, în cel mai bun caz, să scrie un articol ironic despre „irascibilul” Ken şi capcana sa pentru turişti. Apa nu ar trebui să curgă în sus. Dacă acest lucru era posibil aici, atunci de ce nu ar fi posibil şi în altă parte şi, în cazul acesta, lumea s-ar întoarce cu fundul în sus şi pisicile şi câinii ar deveni cei mai buni prieteni, iar sfârşitul lumii ar fi iminent. Adevărul e că pe Ken îl enervau mai mult cei care credeau şi care soseau în grupuri, ca vechii pelerini de pe vremuri, pe timpul verii. Simţea că, dacă avea să mai audă încă o poveste despre liniile energetice de sub pământ şi despre extratereştrii care locuiau la Polul Nord sau despre vârtejurile interdimensionale, avea să-şi piardă minţile şi să facă un lucru nesăbuit. Cei mai răi erau cei din grupul Reptilienilor, care reuşiseră să amestece fiecare teorie a conspiraţiei, începând de pe vremea Piramidelor şi până azi, într-o Mare Teorie Unificată a Prostiei. I-au dat tot felul de cărţi şi au sfârşit prin a-l acuza că e un Reptilian, ceea ce pe Ken îl jigni pentru că, odată cu trecerea anilor, faţa i se umpluse de riduri. Imaginea sa despre sine avu de suferit, căci el încă se mai credea tânărul acela subţire şi rău care luptase de două ori în Vietnam. În astfel de ocazii (dar numai atunci) Ken se trezea mormăind: „Nu de asta mi-am servit eu patria, ca nişte oameni duşi cu pluta să mă facă şopârlă.” Evident, astfel de ieşiri ostile nu făceau, pentru interlocutorii săi, decât să dovedească o dată în plus faptul că era, într-adevăr, un Reptilian. Lucru ce reieşea clar din articolele despre el şi Mystery Hill apărute în cel puţin doisprezece reviste despre diversele conspiraţii din lume, reviste pe care le primea regulat, în ceea ce el considera un gest de triumf din partea autorilor care îl intervievaseră.

În semn de răzbunare, se mândrea că avusese şi el un mic rol în apariţia acestor teorii – şi aici se gândea la plutonul din care făcuse parte, deşi nu fusese decât un simplu mecanic, la urma urmelor. Se pare că Reptilienii Vietnamezi, din care ar fi făcut el parte, sau poate erau Reptilienii Comunişti, puteau levita sau aşa ceva. Dar Ken

nu-şi pierdea vremea cu cititul articolelor, deşi le primea regulat.

Era o zi de miercuri, după Ziua Eroilor, când minivanul Toyota, condus de profesoară opri în parcare. Ken îi ghici meseria din prima. Lăsă jos grebla – cu care tocmai nivelase terenul de golf între a patra şi a unsprezecea gaură – şi spuse:

— Hai, spune drept, şi tu crezi că sunt un Reptilian, nu?

Femeia îl privi mirată.

— Reptilian?

— Doamnă, se vede de la o poştă că eşti profesoară la cine-ştie-ce facultate. Ceea ce nu ştiu încă e dacă faci parte dintre nebuni sau dintre aşa-zişii investigatori. Asta ca să ştiu ce glume să-ţi pot turna.

— Păi eu nu…, începu profesoara, privind înapoi la autostrada US-12, care ducea spre Clinton şi de pe care tocmai ieşise. Mi s-a părut ciudat că ai folosit cuvântul „reptilian” pentru că tocmai am călcat cu maşina un animal înainte de ajunge aici şi, chiar înainte să-l lovesc, mi s-a părut că era un fel de şopârlă uriaşă.

Ridică din umeri şi îi întinse mâna:

— Mă numesc Fara Oussemitski.

— Ken Kassarjian. Probabil ai lovit o broască ţestoasă. Când se încălzeşte, le place să facă plajă pe şosea. Dar, dacă aşa a fost, probabil nici măcar nu i-ai spart carapacea. Le-am văzut tefere şi nevătămate după astfel de accidente, de parcă nu ar fi păţit nimic. Unde s-a întâmplat asta? Cam la o milă depărtare de aici?

— Cam aşa, răspunse profesoara Oussemitski, care era mult mai plăcută la vedere decât pleava academică care se perindase pe acolo până atunci. Probabil că abia a împlinit treizeci de ani, îşi spuse Ken. Era una din tipele alea postmoderniste care încercau să descopere sensuri ascunse şi într-o cutie cu cereale. Cum naiba le zicea? Absolvente de semiotică sau aşa ceva. Purta nişte ochelari mici, cu ramă neagră, părul îi era tuns în aşa fel încât să pară că nu mai fusese aranjat de o lună, iar buza de jos era ceva mai umflată decât cea de sus. Nu arăta aşa cum te-ai

fi aşteptat de la un profesor universitar, dar, îşi aminti Ken, mai fuseseră şi alţii care păreau că veniseră în sudul Michiganului direct de la un festival de modă de la Paris. Oricum, lui Ken îi plăcu de ea. Îşi făcuse un obicei din a hotărî pe loc dacă îi plăcea sau nu o persoană şi Fara Oussemitski fu trecută la coloana cu plus. Poate de aceea o şi minţise în legătură cu broasca ţestoasă.

— Ei bine, doamnă profesoară, eu trebuie să plec, dar, dacă doreşti să arunci o privire în jur, Jamie, care e la cabina de bilete, o să te ajute cu ce ai nevoie. Mă întorc într-o jumătate de oră.

— Foarte bine, spuse ea.

— Ce fel de profesor eşti? mai întrebă în timp ce se urca în camioneta lui paradită. Nu îi auzi răspunsul din cauza zgomotului produs de motor. Poţi să repeţi, te rog?

— De fizică, strigă ea.

Ken întoarse maşina şi plecă.

* * *

Găsi locul unde profesoara avusese accidentul, dar Micul Boozy Boswell era deja acolo. Fir-ar-al-naibii, înjură Ken, în sinea sa. O profesoară de fizică şi micul Boozy. Dacă nu ar fi trecut Ziua Eroilor, aş fi închis şandramaua şi m-aş fi dus la pescuit bibani.

Micul Boozy[1] preluase această poreclă de la taică-său, care pe timpul Marii Crize făcea contrabandă cu alcool. Acum stătea chircit pe picioarele sale imense şi examina locul accidentului, pe partea dreaptă a şoselei US-12, chiar lângă ieşirea spre parcul naţional. Ken trase pe dreapta şi deschise fereastra pasagerului pentru a putea vorbi cu Micul Boozy.

— Încă unul, strigă acesta. Îşi schimbă centrul de greutate, după ce o maşină trecu pe lângă el, aruncându-i gazul din ţeava de eşapament drept în faţă.

— Vrei să zici încă o broască ţestoasă, nu? îi răspunse Ken.

[1] Boozy – Beţivan (n.trad.)

— Aiurea.

Micul Boozy era-fascinat de teoriile conspiraţiei. Una dintre ele, care îl atrăgea în mod deosebit, era că în Lacul Wamplers trăia o colonie de oameni-şopârle. Ken îi explicase că lacul nu avea decât 7-8 metri adâncime, ceea ce însemna că, dacă oamenii-şopârle aveau case cu două etaje, atunci ar fi trebuit să-şi împartă acoperişurile cu pescarii. Ceea ce îl făcu pe Micul Boozy să-şi extindă teoria, susţinând că în cazul acesta oamenii-şopârlă nu puteau locui decât într-un oraş subteran, construit sub fundul lacului. La rândul său, Ken îşi întărise convingerea că Micul Boozy suferea fie de o boală provocată de alcool, cât timp era încă în burta mamei sale, fie, pur şi simplu, de prostie crasă. Asta, însă, nu însemna că ar fi crezut, chiar şi pentru o clipă, că masa de materie gri, verde şi roşie de pe asfalt ar fi putut proveni de la o broască ţestoasă. Însă nu putea crede în ruptul capului că ar fi existat oameni-şopârlă în Lacul Wamplers. Adevărul, de care Ken devenise conştient de-a lungul anilor petrecuţi la Mystery Hills, era mult mai straniu. Şi acum îi căzuse pe cap şi profesoara aia de fizică.

Ieşi din camionetă şi se duse lângă Micul Boozy, care oferea o imagine impresionantă pentru şoferii care aveau nenorocul să conducă prin acea parte de lume. Totul era imens la el. Barba, burta, cămaşa care îi flutura în vânt. Arăta ca un urs deasupra prăzii.

Pe ăsta l-a făcut praf, îşi zise Ken; din animal, orice o fi fost el, nu mai rămăsese nimic. Putea fi orice, chiar şi o broască ţestoasă.

— Boozy, nu prea ai cum să-mi dovedeşti că mizeria asta de aici a fost cândva un om-şopârlă.

— Crezi că nu ştiu ce vrei să faci? întrebă Boozy.

— Sincer să fiu, habar nu am ce vrei să spui.

— Ok, deşteptule. Micul Boozy se duse la camioneta sa şi aduse o lopată şi o căldare de plastic. După ce termină de adunat resturile de pe şosea, acoperi găleata cu un capac, o duse înapoi în maşină şi încuie uşile.

— Doamne, Boozy, se miră Ken, doar nu crezi că am de gând să-ţi fur broasca ţestoasă?

Micul Boozy se apropie de el până ce stomacul său uriaş îi atinse nasturii cămăşii.

— Îţi spun doar atât. Poţi să râzi de tăntălăul de Boozy cât vrei. Dar vino o dată pe la noi şi am să-ţi arăt ceva ce te va face să-ţi schimbi părerea.

— Mulţam, îi răspunse Ken. Ce zici dacă vin chiar în seara asta?

Voise să fie sarcastic, dar se pare că nu-i reuşise, pentru că Micul Boozy clipi încurcat.

— În seara asta? repetă acesta. Păi e… e în regulă. Când ajungi la casa mea, continuă să mergi până dai de o cabană, e spre nord. Te voi aştepta acolo. Îşi deschise camioneta şi se urcă în cabină. Am să te fac să vezi lucrurile altfel, mai strigă pe geamul deschis, după care întoarse maşina şi plecă în viteză.

Cum naiba am reuşit să mă bag în chestia asta, se întrebă Ken uimit. Apoi îşi aminti că o lăsase pe profesoara de fizică hoinărind pe proprietatea sa, sări în maşină, întoarse şi porni spre casă, sperând ca Fara şi cum-o-mai-fi-chemând-o să nu-i fi descoperit colecţia.

Nu descoperise nimic, dar făcea ceva mult mai rău. Montase nişte instrumente ştiinţifice care arătau cât se poate de reale, făcând măsurători, în timp ce turiştii o înconjuraseră, făcându-şi poze cu ea şi unul altuia, lângă locul de unde apa începea să urce dealul. Ken nu-şi pierdea firea foarte uşor, dar acum simţi că-l apucă toţi dracii. Porni cu paşi mari spre locul în care profesoara privea într-un fel de monitor şi, când ajunse acolo, se abţinu cu greu să nu o înşface de braţ – numai de frică să nu fie arestat – dar îi şuieră la ureche:

— Mi-ar părea rău să te ucid în faţa puştilor ăştia. Dar şi mai rău mi-ar părea dacă vei continua să faci experimente pe pământul meu. M-ai pus într-o situaţie foarte neplăcută.

Ea ridică mână, făcându-i semn să tacă:

— Sst, mai am puţin şi termin.

Supărat pe sine însuşi, Ken trebui să admită că femeia avea mâini frumoase, cu degete puternice şi plăcute.

— La naiba, mormăi el, ce să termini?

— De măsurat fluctuaţiile din gravitaţia locală. Acum, taci din gură te rog, câteva secunde.

— Păi nu… ce? Fluctuaţiile? Ken încerca să priceapă ce însemna asta. Îi luă ceva vreme. Dar, dacă nu se înşelase, profesoara Fara Oussemitski tocmai îi spunea că Mystery Hill nu era o scamatorie. Ceea ce îl făcu să devină suspicios, căci de vreme ce femeia nu era aici pentru a-l demasca, atunci era nebună. Şi asta însemna că îi plăcea o nebună, fapt care venea în contradicţie cu principiile sale de viaţă, prin care Ken încerca să stea cât mai departe posibil de toţi lunatecii cu care avea de-a face. Continuându-şi raţionamentul, îşi dădu seama că odată ce acceptase să-l viziteze pe Micul Boozy, reuşise să-şi încalce principiile de două ori în aceeaşi zi. Era clar, era timpul să închidă tot şi să se ducă la pescuit; cine ştie poate avea să prindă un om-şopârlă, dacă lucrurile continuau în aceeaşi manieră.

Profesoara se ridică în picioare.

— Uite, spuse ea. O imprimantă portabilă, aşezată pe pământ, lângă nişte aparate ciudate, începu să scuipe afară, una după alta, pagini întregi cu numere şi grafice.

— Ce anume?

— Pe moment, am terminat. Va trebui să mă uit peste rezultate şi apoi să hotărăsc ce trebuie făcut mai departe. Dar, dacă lucrurile stau aşa cum cred eu, înseamnă că pe azi mi-am tăcut temele la gramatică.

— Ce gramatică? întrebă Ken tot mai nedumerit.

Femeia îl privi uşor amuzată.

— Ai un birou pe aici? Cred că trebuie să stăm de vorbă.

— Am o idee mai bună, răspunse el şi porni spre cabina de bilete a lui Jamie.

* * *

Ken avea aceeaşi barcă din 1964, un War Eagle de trei metri lungime, cu un bord cu două volane, ceea ce era probabil ilegal, şi care nu mai avea mult de trăit. În fiecare primăvară o desfăcea şi o construia la loc, mai mult din principiu, şi o scotea la apă într-un nor de fum şi scoţând

nişte zgomote care ar fi speriat şi un surd. O ţinea în garajul aflat la capătul drumului prăfuit care îi înconjura proprietatea. La jumătate de oră după ce Fara Oussemitski îşi strânsese aparatele de măsurat, pluteau amândoi de-a lungul malului de sud al lacului Wamplers. Când au ajuns la câteva zeci de metri depărtare de cea mai apropiată cabană de pe mal, opri motorul şi lăsă barca în voia ei. Era locul în care pescuia de când era copil. Scoase o undiţă de sub unul dintre scaune.

— Ai permis? o întrebă pe profesoară.

Ea făcu semn că nu, fără să-şi ridice privirea din paginile pe care le scosese la imprimantă.

Ken prinse linguriţa de fir şi o aruncă lângă o insuliţă de crini care plutea în derivă, după care începu să mulineze uşor, aşteptând ca Fara să-l lumineze.

— Aş putea sta aici toată ziua, spuse mai mult pentru sine. Dacă m-ar lăsa nebunii ăia în pace.

Femeia continua să citească. Ken avu pentru o clipă senzaţia că se afla la o întâlnire nereuşită.

— Cunosc un tip, pe nume Micul Boozy Boswell, continuă el. Micul Boozy pretinde că pe fundul acestui lac trăiesc nişte oameni-şopârlă.

Asta o făcu pe profesoară să-şi ridice privirea.

— Micul Boozy, exclamă ea. Există şi Marele Boozy?

— Păi... lui Boozy i se spunea doar Boozy, dar când Micul Boozy a apărut pe lume, toţi au început să-i spună Marele Boozy. Din câte ştiu a făcut contrabandă cu alcool pe timpul prohibiţiei. Cred că are vreo sută de ani acum, iar Micul Boozy e mult mai mare decât Marele Boozy. Amândoi sunt, însă, nebuni de legat.

Fara Oussemitski încercă să-şi ascundă zâmbetul.

— Şi ce e cu oamenii-şopârlă?

Ken se gândi o clipă, înainte să răspundă.

— Mai întâi spune-mi ce e cu fluctuaţiile din gravitaţia mea? întrebă el.

— Gravitaţia ta?

Enervat, Ken aruncă mai tare linguriţa de data asta şi aceasta ateriză fix în mijlocul crinilor.

— Ştii foarte bine la ce mă refer, ce naiba, izbucni el. Convins că, dacă o va privi, îi va zări zâmbetul şi că, dacă i-l vedea, fie o va săruta, fie o va arunca în apă, încercă să-şi concentreze întreaga atenţie asupra firului care se încurcase între flori. Se întrebă câte linguriţe pierduse în acel loc. Cel puţin una pe an. După câteva minute de efort prelungit, o pierdu şi pe aceasta.

În timp ce punea fir nou, profesoara Oussemitski îl întrebă:

— Cu ce vrei să încep: cu partea stranie sau cu partea şi mai stranie?

Ken ridică din umeri.

— Doamna profesoară, nu cred că poţi să-mi spui lucruri mai stranii decât cele pe care le-am auzit de la toţi nebunii ăia care îşi închipuie că sunt un Reptilian. Începe cu ce ţi se pare ţie mai logic.

Femeia izbucni în râs.

— Păi s-ar putea ca niciuna dintre variante să aibă sens. Şi poţi să-mi spui Fara.

O, chiar aşa, îşi spuse el încântat. Dar îşi reveni imediat. Nu flirtează cu tine, idiotule, se aposotrofă. Eşti cu treizeci de ani, poate douăzeci şi cinci, mai în vârstă ca ea şi, pe lângă asta, profesoarele universitare nu flirtează cu proprietarii de făcături turistice.

Doar dacă nu avea de gând să-i spună că de fapt făcătura lui nu era chiar o făcătură, aşa cum îşi imagina lumea.

— Ai auzit vreodată de teoria stringurilor? întrebă ea.

— Da, răspunse Ken. O parte din clienţii mei cred că bucata mea de deal din Irish Hills e un fel de vortex interdimensional. Unii dintre aceştia se duc chiar în locul unde apa începe să urce şi fac un fel de dans interpretativ sau aşa ceva, sperând că acesta îi va trimite în altă dimensiune. Până acum, însă, nu au avut niciun succes.

Fara îl privi concentrată, cu buzele strânse.

— Nu că aş crede în aşa ceva, adăugă Ken. Găsi o altă linguriţă, dar o aruncă înapoi în cutie şi în locul ei puse un

vierme de cauciuc care purta urmele muşcăturilor tuturor bibanilor pe care îi prinsese în ultimii douăzeci de ani.

— Aha, spuse Fara. E foarte interesant. Ai auzit şi de dimensiunile multiple?

— Mda. Şi de alea… cum le zice… spaţiile Calabi-Yau, parcă?

Ea zâmbi încântată.

— Ken, dar e cu totul altceva decât mă aşteptam când am venit aici.

— Am să iau remarca asta ca pe un compliment, în loc să cred că ţi-ai închipuit că cineva care se ocupă de Mystery Hill nu poate fi decât un escroc idiot.

— Păi asta şi e, îi replică Fara. Hm, am să-ţi explic totul imediat. Faptul că nu eşti un escroc ignorant m-a zăpăcit puţin. Dar mai întâi aş vrea să-mi răspunzi la o întrebare: de ce faci asta?

— La ce te referi? La faptul că merg la pescuit cu profesoare de fizică?

— De ce conduci o afacere turistică pe care toată lumea o consideră un fals?

Ken aruncă undiţa perfect, viermele aterizând chiar la marginea insulei de crini şi începu să mulineze încet, ciupind din când în când firul, astfel încât bibanii să nu se plictisească prea repede.

— De ce? Şi tu crezi că totul e doar o făcătură?

— O să ajungem şi acolo. Mai întâi te rog să-mi răspunzi la întrebare.

— Ok, spuse el. Am venit aici în 1973, când m-am întors din Vietnam. Conduceam fără nicio ţintă şi am văzut locul. M-am oprit să văd dacă reuşesc să descopăr care e şmecheria. Dar am rămas pentru că, în primul rând, mi-au plăcut împrejurimile şi, în al doilea rând, am zărit o maşină cu copii, veniţi în vizită de la mai multe tabere de vară. M-a impresionat cât de încântaţi erau. Şi atunci mi-am spus că mi-ar plăcea să lucrez aici, căci asta ar fi însemnat să mă aflu tot timpul în preajma copiilor fericiţi şi veseli. Aşa că m-am interesat cine era proprietarul şi m-am dus să-l cunosc: un meseriaş bătrân, pe nume Ford Albritton. L-am întrebat

dacă nu are nevoie de un tip muncitor şi el mi-a răspuns – nu am să uit niciodată vorbele lui – „La naiba, tinere, dacă îmi dai zece mii de dolari, locul e al tău. Eu am cancer la limbă şi nu am de gând să-mi dau sufletul aici, vânzând bilete în cabina asta nenorocită.”

— Bineînţeles, nu aveam atâţia bani dar, în schimb, tatăl meu vitreg era director executiv la General Motors şi a fost de acord să-mi împrumute suma. De atunci au trecut treizeci de ani şi, după cum se vede, sunt tot aici.

— Aha, spuse Fara, cu privirea îndreptată deasupra lacului, spre orizont. Ken îşi dori, dintr-odată, să apară un om-şopârlă, numai ca să nu mai fie nevoit să vorbească despre el. E o poveste frumoasă.

Ken ridică din umeri şi aruncă undiţa din nou.

— Problema e că dintre puştii de atunci unii au devenit nişte lunateci Reptilieni între timp. Îi iubesc în continuare, dar uneori mi-aş dori să-mi impun să nu mai las pe nimeni, care nu a ajuns la vârsta la care poate să voteze, să treacă de terenul de mini-golf. Deşi nici puştii de prin zonă nu-s uşor de strunit. Mă refer, bineînţeles, la adolescenţi. Copiii mici sunt ok. Dar cu adolescenţii am o grămadă de probleme şi-mi vine să distrug terenul de mini-golf şi să plantez roşii pe el. Şi unde naiba s-or fi ascunzând peştii ăia azi?

— Poate nu prinzi nimic din cauză că vorbim prea mult. Nu ar trebui să fie linişte?

— Ba da, dar, dacă vom tăcea, nu voi afla niciodată ce e cu fluctuaţiile din gravitaţia mea. Ca să nu mai zic de comentariul despre „gramatică”, îşi zise Ken în sinea lui.

— Păi atunci va trebui să alegi: vrei să prinzi peşte sau să afli informaţii?

— Nu mai am chef de peşte, răspunse şi scoase undiţa din apă, o curăţă de ierburi şi o strânse.

Fara aşteptă să termine aceste operaţiuni, sorbind din când în când dintr-o sticlă de apă.

— Ok, am văzut că ştii ce înseamnă cea de-a unsprezecea dimensiune şi că ai auzit de teoria stringului. Ken dădu din cap că da. Atunci când intervine gravitaţia,

lucrurile devin de-a dreptul interesante pentru că, spre deosebire de alte „stringuri”, care rămân nemişcate în dimensiunile lor, cele care deţin gravitoni se pot mişca în aşa fel încât îşi pot părăsi propriul univers şi pot intra într-un univers paralel. Asta desigur dacă acceptăm ideea că există universuri paralele.

Ken simţi un nod în gât. Înghiţi de câteva ori în sec apoi se strădui să pară cât mai relaxat.

— Ok, continuă.

— De aceea, gravitaţia este mult mai mică în astfel de cazuri decât celelalte forţe, reluă Fara explicaţiile. A călătorit atât de mult încât între timp s-a atenuat, asemenea undelor sonore care se propagă în atmosferă.

— Aha.

— Aşa că eu am… dar mai întâi trebuie să-ţi mărturisesc ceva, Ken. Nu e prima oară când fac măsurători la Mystery Hill.

Nodul din gâtul lui Ken se făcu şi mai mare.

— Chiar aşa? reuşi să îngaime cu greutate.

— M-am mai strecurat şi înainte de vreo câteva ori. Dar nu am vrut să te deranjez până ce nu-mi voi fi făcut o idee clară despre lucrurile care se întâmplă aici.

E tânără, frumoasă şi pe deasupra mai şi spionează în numele fizicii capcanele pentru turişti, îşi zise Ken. E dată dracului fata asta!

— Ai tot dreptul să fii supărat, continuă Fara, dar trebuie să-ţi spun că am descoperit o serie de lucruri foarte interesante.

Cum ar fi colecţia mea de după hambar? se întrebă în gând Ken. Nu spuse, însă, nimic: avea să afle oricum, cât de curând, dacă femeia fusese pe acolo sau nu.

— Dar ai de gând să-mi spui vreodată de ce gravitaţia nu e normală pe pământul meu?

— Păi, zâmbi ea larg, acum nu mai trebuie să o fac.

* * *

După această discuţie, Ken trebui să se întoarcă, să o lase pe Jamie să plece acasă. Nu ţinea niciodată deschis

după ce se întuneca, pentru că adolescenţii din zonă, dintre care mulţi aveau probleme cu capul sau erau, pur şi simplu, plictisiţi de lipsa unor locuri de distracţie mai adecvate, obişnuiau să practice dansul acela colectiv cu tot felul de ţopăituri ciudate, însoţit de nişte cântece imposibil de înţeles, la cea de a şaptesprezecea gaură de pe terenul de golf. Doar acolo şi numai acolo. Iarba era atât de bătătorită acolo că practic se făcuse una cu pământul. Parcă ar fi făcut parte dintr-un cult pentru adolescenţi sau aşa ceva, îşi zise Ken.

O lăsă pe Fara chiar lângă maşina ei.

— Te deranjează dacă mă întorc dimineaţă? întrebă ea.

Cum naiba să mă deranjeze, îşi spuse Ken.

— Ce fel de întrebare mai e şi asta? Sigur că poţi să vii.

— Perfect, se bucură ea. Atunci ne vedem mâine dimineaţă, voioşi şi sănătoşi.

O privi urcându-se în maşină şi demarând, cu sentimentul vag că gravitaţia sa personală începuse să sufere şi ea nişte perturbări destul de ciudate. Uite că toate divorţurile prin care am trecut în ăştia treizeci de ani nu au fost chiar în zadar, se gândi el. Hopa! Dar ce naiba fac? Nu-mi pot permite să mă gândesc la asta. Ca să-şi abată gândurile şi pentru a se pedepsi pentru o asemenea slăbiciune, îşi aminti de toate momentele în care se lăsase pradă poftelor trupeşti de moment sau singurătăţii şi se trezise însurat cu nişte femei ale căror nume nici măcar nu şi le mai amintea. Şi, în mod ciudat, faptul că nu profitase de toate turistele înnebunite de proprietatea sa nu-l făcu să se simtă mai bine. Tot ce putea să facă acum era să dea frâu liber sentimentelor de moment pentru Fara Oussemitski, deşi ştia foarte bine că nu avea să fie foarte bucuros când femeia îşi va fi terminat treaba aici şi va fi plecat spre cine-ştie ce oraş universitar.

— La ce te uiţi? îl întrebă Jamie.

Îşi întoarse privirea spre adolescentă şi observă că îl urmărea cu atenţie, încercând să descopere spre ce îi era aţintită privirea.

— La nimic, răspunse. Mă gândeam şi eu. Micul Boozy a lovit ceva pe şosea azi şi se jură că a fost un om-şopârlă.

— Mda, eu cred că Micul Boozy e mai degrabă lovit de „marfa” lui, spuse Jamie, cu dispreţul acela puternic pe care ţi-l dă tinereţea.

Ken dădu să o întrebe ce voise să spună prin „marfa”, dar realiză că nu voia să ştie prea multe despre Micul Boozy, mai ales că urma să-i facă o vizită cât de curând. Aşa că o trimise pe Jamie acasă şi se duse să încuie porţile. La groapa cu numărul şaptesprezece zări şapte tineri. Fir-ar-al naibii, înjură Ken. Dansau în cerc, ţopăind după un ritm numai de ei ştiut şi cântând. Sau, mai exact, incantând. Zgomotele produse de ei îi aminteau de incantaţiile gregoriene la care asistase cu câţiva ani în urmă, doar că nu erau atât de enervante şi de fără sens ca ale tinerilor din faţa sa.

Se duse la instalaţia de iluminat şi aprinse şi stinse luminile de câteva ori.

— Hei, strigă el. Gata, stingerea!

Tinerii se opriră din dans şi cântecul încetă.

— Nea K, strigă unul, nu fi naşpa!

„Naşpa”. Era prima oară când auzea această expresie. Simţi brusc că îi urăşte pe tinerii ăştia, cu argoul lor, cu muzica şi drogurile lor, că urăşte tot ce ţine de ei. Dar apoi îşi aminti cum reacţionase taică-său atunci când ascultase pentru prima oară The Doors în casa părintească.

— Asta e, le răspunse el. Am închis. Puteţi să vă întoarceţi mâine, dacă vreţi.

Puştii o tuliră, dar Ken observă că nu renunţaseră la dans sau cum s-o fi numit ceea ce făceau ei. Erau nişte mişcări ciudate, ritmice, dar cumva în reluare, de parcă ar fi urmat nişte indicaţii. Straniu, îşi zise Ken. Apoi, după ce tinerii au plecat, îşi începu ritualul de seară, verificând fiecare palmă de pământ, în căutarea obiectelor pierdute şi a celor ce încercau să rămână ascunşi peste noapte. De-a lungul anilor, începuse să aştepte acest moment al zilei cu nerăbdare, căci acum Mystery Hill era numai al lui şi putea să se bucure de frumuseţea locului aşa cum se bucurase cu

treizeci de ani în urmă, când venise aici prima oară. Pe cărarea ce urca de la terenul de mini-golf spre hambar, clipocitul apei ce curgea în sus îl făcu să zâmbească. Pendulul cu plumb, agăţat la intrarea în hambar, era deviat cu opt grade, cum era de obicei. Cea mai mare deviere pe care o înregistrase vreodată fusese de aproape cincisprezece grade; îşi aminti că trebuise atunci să lipească nişte afişe de avertizare pentru femeile gravide. Între zece şi cinsprezece grade, începeau să vomite, ceea ce nu era un lucru foarte bun pentru afacerea sa. Ajuns în hambar, rămase pe partea stranie a podelei, privindu-se în oglindă. Holbându-se la propria proiecţie, socoti că se afla la aproximativ zece grade înclinare faţă de verticală, ceea ce depăşea puţin media obişnuită şi nu corespundea cu gradele arătate de pendul. Hm, poate că era cazul să verifice şi să vadă dacă nu cumva unul dintre vizitatori nu umblase la pendul. Se găseau întotdeauna astfel de deştepţi care doreau să-şi aducă contribuţia la starea de nefiresc a proprietăţii sale. Ken aşeză o minge de golf pe scândura dintre o masă şi pervazul ferestrei şi aceasta începu să urce, aşa cum era de aşteptat. Simţi un mic gol în stomac. Fluctuaţii ale gravitaţiei, cum spusese Fara. Gramatică.

Îşi continuă acţiunea de cercetare cu magazia aflată în spatele casei, dar, gândindu-se la discuţia cu Fara şi la promisiunile voalate ale Micului Boozy, simţi că nu prea îi ardea să-şi vadă colecţia. Se întrebă dacă Fara o descoperise; dacă da, atunci femeia ştia să-şi ţină gura. Nu reuşise să o citească deşi, crezuse el, faptul că profesoara a recunoscut că dăduse târcoale pe acolo după ora închiderii şi nu o dată, ci de mai multe ori, ar fi trebuit să conducă la o discuţie despre ce se afla în magazie. „Aşa deci” se răsti el la hambar. Se întoarse în casa sa cu două camere, puse o casetă video cu *Întâmplări stranii din minele de aur* şi îşi pregăti nişte macaroane cu brânză, ca să aibă după ce să bea o bere.

Ultimul lucru pe care l-aş face pe lumea asta, îşi zise Ken, e să merg la Micul Boozy şi să-i ascult teoriile aiurite.

Apoi se gândi mai bine şi îşi zise că de fapt era curios să afle ce ascundea Micul Boozy în magazie; doar că ar fi dorit ca acesta să nu fie prin preajma lui. Şi lucrul acesta nu era foarte uşor de făcut pentru că a te furişa în cabana lui nu era o variantă demnă de luat în seamă; Marele Boozy umbla tot timpul înarmat cu o carabină şi la vârsta lui nu mai avea nici răbdarea necesară şi nici chef să întrebe cine e şi după aia să tragă.

— De fapt, spuse Ken cu glas tare, adresându-se unui grup imaginar de Reptilieni, cu Micul Boozy ar trebui să staţi voi de vorbă, idioţi nebuni!

Îşi termină berea şi macaroanele cu brânză şi porni motorul la camionetă. Micul Boozy locuia la capătul unui drum de ţară, care se intersecta cu alt drum prăfuit, undeva între US-12 şi Ohio. Amintindu-şi instrucţiunile primite, Ken trecu de intersecţie şi conduse până ce zări silueta unei magazii în lumina farurilor. Parcă în faţa ei şi stinse farurile după care, timp de un minut, se pregăti pentru tâmpeniile pe care urma să le asculte. Lumina lunii era suficient de puternică, aşa că nu-i luă mult până ce găsi o cărare printre copacii şi tufişurile din jurul magaziei, prin ale cărei geamuri ieşea o lumină slabă.

— Hei, strigă el. Se aştepta ca, din moment în moment, nişte alice de vânătoare să i se înfigă în ceafă. Boozy? Eşti acolo?

— Da, frate, intră, răspunse acesta. E descuiat.

Ken reuşi să găsească uşa, care se deschise cu un scârţâit puternic. Chiar în momentul în care păşi înăuntru lovi un borcan sau aşa ceva şi auzi cum conţinutul acestuia se rostogoleşte pe podea.

— Ce mă-sa faci, frate, strigă Micul Boozy, uită-te pe unde calci. Ăia-s bani, nu glumă!

Lumina din magazie venea de la o lampă cu kerosen pe care Micul Boozy o dăduse la mic. Pe lângă mirosul obişnuit al lui Boozy, în aer se mai simţea un miros care lui Ken îi amintea de mirosul supei de pui. Simţi că îl apucă greaţa.

— Bani, întrebă, gândindu-se la remarca lui Jamie despre „marfa” Micului Boozy. Nu ştiam că încă vă mai

ocupaţi cu contrabandă de alcool, Boozy. Prohibiţia s-a terminat de ceva vreme.

— Nu şi pentru ce produc acum. Uite aici.

Micul Boozy mări puţin flacăra lămpii şi Ken putu să vadă că doi dintre pereţii magaziei erau acoperiţi cu rafturi de metal pline de borcane de sticlă. Nu se putea vedea exact ce anume era în ele, dar Ken reuşi să zărească nişte bucăţi de ceva plutind într-un lichid transparent. Îi veni în minte imaginea unui laborator plin de specimene ciudate, puse la păstrat în formol şi, asociind această imagine cu mirosul de supă de pui, simţi cum stomacul i se răzvrăteşte şi mai tare.

— Bleah, făcu el.

— Bleah? se miră micul Boozy. Ce naiba Ken, doar ai luptat în Vietnam!

— Am reparat camioane, spuse Ken, având certitudinea că urma să fie atras într-una din discuţiile acelea oribile despre Reptilieni şi conspiraţiile lor.

— Totuna, spuse Micul Boozy. Ridică lampa de pe masa imensă, care ocupa restul magaziei. Ţi-am promis că am să te fac să înţelegi. Uite aici. Din partea casei.

Dădu jos, de pe un raft, un borcan şi îi turnă conţinutul într-o cană de metal. Apoi suflă praful de pe un pahar de sticlă în care turnă două degete de lichid, din cana de metal.

— Dă-l pe gât, îi întinse el paharul lui Ken.

— S-o crezi tu.

— Vorbesc serios, insistă Boozy. Uite, îţi arăt eu cum se face. Amestecă lichidul puţin şi-l dădu pe gât ca pe un ţoi cu rachiu. O să-ţi vindece toate bolile.

— Din câte ştiu sunt destul de sănătos.

— Ai încredere în mine. După ce ai să bei din asta, ai să înţelegi. Micul Boozy turnă din nou în pahar şi i-l întinse lui Ken, care era mai tulburat de ideea de a bea după el decât de conţinutul paharului. Spre uimirea sa însă, se trezi întinzând mâna după pahar şi dându-l pe gât. Lichidul era rece şi avea un vag gust de afumătură; în acelaşi timp era puţin amar şi atât de iute că lui Ken îi dădură lacrimile.

— Ok, spuse şi puse paharul pe masă. Şi acum ce urmează?

— E ceai de om-şopârlă. În seara asta, te vei distra, frăţioare!

Lumina lămpii căzu peste rândul de borcane dezvăluind bucăţile de carne, care în niciun caz nu erau de broască ţestoasă. Stomacul lui Ken se răzvrăti din nou şi nu doar de greaţă; în minte îi veni propria colecţie şi nu-i căzu prea bine ideea că avea preocupări comune cu un tip ca Micul Boozy Boswell.

Gata, mâine îmi arunc colecţia la gunoi, hotărî el în sinea lui.

— Deci, se forţă el, ce e cu banii ăştia?

— Păi, în primul rând, păstrez borcanele astea pentru momentul în care Guvernul îmi va răspunde, în cele din urmă, la scrisori, răspunse Micul Boozy. E imposibil să nu fie interesaţi de oamenii-şopârlă, iar eu am devenit un fel de autoritate în materie. Căci, de atâta vreme am învăţat să-i observ, să fiu atent… Pentru a-şi sublinia cuvintele Micul Boozy îşi lovi lampa de tâmplă. În al doilea rând…

Nu mai reuşi să termine, căci izbucni în râs. Ken tocmai vomitase pe podea, după care căzu în genunchi şi rămase aşa o perioadă nedeterminată, studiind cu atenţie crăpăturile acesteia.

— Boozy, ticălosul naibii, m-ai otrăvit, reuşi el să articuleze după o vreme. Micul Boozy râse şi mai cu poftă.

— Bâzii tecălosu’ naibii, m-ai trăvit, îl imită el pe Ken. Ha, ha, ha, ha, e grozav. Ţi-am zis că în seara asta ai să te distrezi.

Explozia care îi cutremurase iniţial capul lui Ken trecu şi reuşi să se aşeze în fund. Văzu ceva mişcându-se în întunericul de sub masă. După un examen atent, hotărî că nu putea să fie decât propria sa umbră. Numai că se înşelase.

— Bleah, făcu el şi se trase mai departe de masă, izbindu-se de rafturile din spatele lui. Borcanele se cutremurară cu zgomot, ceea ce îl făcu să-şi pună mâinile deasupra capului, aşteptându-se la o ploaie de bucăţi de

sticlă şi de rămăşiţe de oameni-reptilă. Nu, nu oameni-reptilă. Ken îşi impuse să nu adopte termenii folosiţi de Micul Boozy, căci asta ar fi însemnat să-i dea dreptate, ceea ce nu putea face în ruptul capului.

Încă râzând, Micul Boozy îi spuse:

— Mă tem că, pentru prima dată, ţi-am dat o doză cam mare.

Ken simţi cum borcanele îl lovesc în ceafă, dar, şi mai rău de atât, simţi lichidul acela rece prelingându-i-se pe gât, simţi bucăţile de ne-oameni-şopârlă încurcându-i-se prin păr, simţi toxinele din lichid intrându-i prin pori, în vene şi de acolo urcând la creier – în care deja îi răsuna ceva ce aducea a cântec. Ok, îşi spuse el, vino-ţi în fire, doar nu e prima oară când iei droguri. Da, dar era prima oară când îşi pierdea minţile de la un lichid secretat de nişte chestii turtite de maşini pe US-12. Cu toate astea, totul era ca un vis.

— E un vis, se trezi vorbind tare.

— Te cred, răspunse Micul Boozy. Dacă afacerile continuă să meargă la fel de bine, în curând va trebui să-mi construiesc un bunker ca să mă apăr de traficanţii din Detroit.

Ken avu imediat o viziune cu Micul Boozy trăgând cu mitraliera într-un grup de mafioţi din Detroit. Simţi în acelaşi timp nevoia imperioasă de a se ridica în picioare şi de a începe să ţopăie. Reuşi să-şi înăbuşe acest impuls şi îşi spuse: „deci cu chestia asta se droghează puştii ăia de la terenul de mini-golf.” Se pipăi şi observă destul de şocat că era perfect uscat şi că pe hainele sale nu rămăsese nicio picătură din lichidul acela scârbos.

— Dar mafioţii habar n-au de unde să ia…, cum naiba să-i zică, ăăă, produsul tău. Da, produsul.

— Păi ăsta e şi asul din mâneca mea, fu de acord satisfăcut Micul Boozy.

Ken se ridică cu greu în picioare, sprijinindu-se de rafturi. Clinchetul borcanelor îl băgă în sperieţi, dar îşi ţinu cumpătul. Vocea Micului Boozy căpătă culoare (un roşu perfect) şi lui Ken i se păru că are chiar şi miros, dar ar fi

putut să fie doar duhoarea obişnuită pe care o emana Boozy de obicei.

— Dar cum – vreau să spun – cine naiba bea lichid de om-şopârlă?

Simţindu-se tot mai sigur pe el, Micul Boozy deveni vorbăreţ:

— Păi e o întreagă poveste, începu el cu o boemie care nu era caracteristică pentru cei de teapa lui. Bătrânul meu a crescut mâncând dihori, broaşte ţestoase şi tot ce mai găsea prin pădurile astea nenorocite, aşa că odată a adus acasă o chestie de asta atât de zdrobită că habar nu aveam ce era. Cu toate astea, l-a prăjit şi l-a mâncat. Nimic deosebit până aici, dar nu s-a mulţumit numai cu asta: resturile le-a pus la fiert, să facă un fel de supă. Din care am mâncat şi eu şi mă jur pe ce vrei tu, dar îţi pot spune că nu-mi mai amintesc nimic din ziua aceea. Doar că supa a fost destul de bună.

Asta îl enervă teribil pe Ken. Drogul sau ce naiba o fi fost ajunsese la punctul maxim. Gustul amărui din gură îi dispăru, ba începu chiar să-i placă. În minte îi reveni grupul de tineri cântând şi ţopăind pe terenul său de golf. Era clar: Micul Boozy era cel care îi aproviziona cu lichid din ăsta extraterestru.

— Am făcut nişte experimente, continuă Micul Boozy, şi am descoperit că de fapt cel mai bine e să nu-i găteşti. Mă refer la ceaiul de oameni-şopârlă.

— Dar dacă există oameni-şopârlă pe fundul Lacului Wamplers, interveni Ken, mai devreme sau mai târziu vor afla că le foloseşti semenii şi pe cei pe care îi iubesc ca să faci ceai. Mă îndoiesc că se vor bucura prea tare. S-ar putea să vină după tine.

— Numai să încerce şi le arăt eu, răspunse Micul Boozy.

Da, să încerce, repetă în gând Ken, impresionat de bravada lui Boozy. Apoi avu un moment de luciditate şi înţelese că unul din efectele ceaiului de oameni-şopârlă era că deveneai foarte influenţabil la sugestiile din jur. Chiar dacă nu credea în oraşul oamenilor-şopârlă de pe fundul lacului, pentru o clipă, înţepeni de frică la gândul că o

armată de Reptilieni – aici, partea din creierul său care răsuna de muzică (pe care acum o recunoscu ca fiind aceeaşi pe care o cântau puştii de pe terenul său de golf) se opri pentru a scoate o exclamaţie *aaaaahhhh*! *Reptilieni*! – năvălind din adâncuri pentru a cuceri localităţile paşnice din jur. Sau năvălind din pădurile de după dealuri, unde de altfel Ken găsise cea mai mare parte din colecţia sa. Orice or fi fost acele creaturi, aveau obiceiul să se ascundă acolo din calea coioţilor.

Dar un extraterestru care nu se poate feri din calea unei maşini pe US-12 şi se teme de coioţi nu poate fi foarte periculos, îşi spuse el. Se simţi puţin dezamăgit că nu avea să aibă loc nicio invazie, căci ar fi fost mult mai distractiv să şi-i imagineze ca pe nişte luptători, decât ca pe simple animale ale căror lichide te făceau să visezi.

— Cât ceri pentru o doză? îl întrebă pe Micul Boozy.

— Păi cinci dolari pe borcan. Aş putea să cer chiar mai mult, dar am citit undeva că e mai bine să ţii preţurile scăzute până devii renumit.

Discuţiile de după amiază cu Fara Oussemitski începură să-şi facă loc în mintea lui Ken, dar i se părură atât de ciudate că le puse pe seama lichidului halucinogen. La urma urmei, acum o clipă ţi s-a părut că vocea lui Boozy e roşie şi că ai spart toate borcanele de pe aici, îşi zise el, propunându-şi să fie cât mai atent. Dar, dacă gravitaţia putea folosită pentru *a comunica* între universuri paralele, de ce nu ar fi putut folosită şi pentru *a călători* dintr-unul într-altul? Măiculiţă, chestia asta ar atrage o groază de agenţi FBI pe aici. Ca să nu mai vorbim de militarii de la Pentagon…

Trebuie să vorbesc cu Fara, îşi zise.

— Boozy, să ştii că eşti un om de nimic dacă vinzi aşa ceva puştilor de pe aici.

Micul Boozy dădu din umeri, prea puţin impresionat. Mişcarea provocă un val de curent în jurul său, val care, în curând, vuia prin mintea lui Ken şi ar fi putut jura că, în momentul acela, podeaua se leagănă ca puntea unei bărci.

— Am vrut să zic, îngăimă el, că totul e un rahat.

— Cum zici tu, răspunse Micul Boozy indiferent.

Ken o porni spre uşă. Mă întreb dacă voi fi în stare să conduc, îşi zise. Se gândea să se plimbe pe US-12 până ce avea să zărească dubita lui Fara, parcată în faţa unui motel. Dar apoi se gândi că la fel de bine s-ar putea să fie oprit de un poliţist care avea să-şi dea seama că e drogat. Ceea ce nu putea duce decât la o noapte în închisoare. Aşa că mai bine mă duc direct acasă în noaptea asta, îşi spuse el prudent, asta dacă voi fi în stare să conduc.

— Dacă te duci la Poliţie, am să-ţi dau foc la şandramaua aia a ta de doi bani, îl ameninţă Micul Boozy, în loc de bun rămas.

— Am înţeles, Boozy, răspunse şi izbi uşa în urma lui.

Lumina lunii îl irita. Stelele păreau să alerge pe cer, în cele mai năstruşnice direcţii. Reuşi totuşi să-şi găsească maşina, o porni din prima şi demară fără probleme. Nu-i rău, îşi zise. Mă descurc binişor. Încă mai avea reflexele din tinereţe, când putea conduce beat mort. Ajunse cu bine acasă, îşi turnă încă o bere şi o dădu pe gât pe nerăsuflate. Ceai de om-şopârlă. La dracu', termină cu prostiile astea. Efectele drogului se estompară. Se simţea aproape normal, dacă nu punea la socoteală gustul din gură şi muzica aceea tâmpită, care încă mai răsuna într-o parte a creierului. Acidul berii îi suna şi el în cap ca o formaţie de baterişti şi Ken începu să bată cu piciorul în podea, ţinând isonul şi spunându-şi că i-ar plăcea să repete experienţa din noaptea aceea.

I-ar fi plăcut, de asemenea, să se urce în camionetă şi să plece s-o caute pe Fara, nu ca să vorbească cu ea ci, doar aşa, ca să ştie şi el ceva de care ea să nu aibă habar. Îşi dădu seama că, într-un fel, voia să se răzbune pentru că se strecurase pe proprietatea lui, fără ca el să fi sesizat ceva. Mda, se pare că sufăr de introspecţie în ultima vreme, îşi zise. E probabil ultima zvâcnire a halucinogenului, chicoti el încântat de propria prostie şi adormi. Fu trezit de nişte ciocane care băteau cu putere în uşă. Se târî, împleticindu-se până la uşă şi, când deschise, o văzu pe Fara.

— Doamne-Dumnezeule, spuse el, perfect conştient că arăta ca după un chef de două nopţi. Fara, în schimb, arăta de parcă se pregătea să meargă la un club să danseze, nu să facă cine ştie ce experimente. Cât e ceasul?

— Şapte jumătate, răspunse ea. Am vrut să vorbesc cu tine înainte să apară vizitatorii.

Lăsă uşa deschisă şi se duse în bucătărie să pună de cafea. Ea îl urmă în tăcere. Nu mai avea cafea aşa că îşi umplu un pahar cu apă.

— Vrei şi tu unul? o întrebă.

Fara dădu din cap că nu. Purta nişte cercei lungi care îi scoteau în evidenţă linia gâtului, ceea ce îl facu pe Ken să se simtă destul de stânjenit. Bău paharul cu apă şi spuse:

— Ok, despre ce vrei să vorbim?

— Despre gramatică, veni răspunsul. Ce-ai crede dacă ţi-aş zice că există extratereştri ce pot comunica din alt univers şi că am început să le descifrez mesajele?

Încă puţin ameţit după ceaiul de oameni-şopârlă, lui Ken îi venea destul de greu să-i spună că Micul Boozy i-o luase cu mult înainte. Dar reuşi să se abţină. Ea începu să scotocească prin geantă, în timp ce Ken încerca să se abţină să nu o întrebe şi altceva decât „Nu ai vrea să luăm cina împreună?”.

— Am găsit, strigă Fara, întinzându-i o foaie de hârtie mototolită şi plină de însemnări. Aici sunt toate datele în care am detectat mesajele pe care cred că am reuşit să le descifrez. Le transmit într-un ciclu de câte douăzeci şi patru. Ştii ce înseamnă asta? Fie au primit şi ei mesaje de la noi – ceea ce ar însemna că cineva lucrează la asta în cel mai desăvârşit secret – fie că *au fost aici*. Ochii îi străluceau de emoţia descoperirii.

Nu pot s-o fac, îşi zise Ken. Nu pot să-i spun, deocamdată, de Micul Boozy.

Dar putea să-i arate propria colecţie.

— Fara, îi zise, în incursiunile tale pe aici, ţi-ai vârât nasul şi în clădirile mele?

— Ei, hai, Ken, eu am venit în scopuri ştiinţifice. Te temi că am de gând să-ţi fur mingile de golf?

— Dacă ai şti cât costă cele colorate, poate că ar trebui s-o faci. Vino cu mine. Luă o cheie de pe frigider. Am ceva să-ţi arăt.

* * *

Se temu că Fara avea să fie furioasă sau neîncrezătoare sau că o să râdă de el, dar, după ce femeia îi privi colecţia, temerile îi dispărură:

— O, Doamne, dar e incredibil, reuşi ea să îngaime.

Avea nouă creaturi. De mai bine de şapte ani, de când o găsise pe prima, Ken se simţise destul de vinovat pentru că le împăiase, dar acum, de când Micul Boozy devenise modelul său etic, chestia asta i se păru aproape o faptă bună. Le aranjase în diferite poziţii, amintindu-şi de excursiile la muzeu din copilărie, când de la o vizită la alta, exponatele erau întotdeauna aranjate diferit. Două dintre cele două creaturi păreau că vânează, alte două stăteau în picioare şi, într-un moment de entuziasm prostesc, pe două le aranjase de o parte şi de alta a unei table de şah.

— Aia doi sunt Boris şi Bobby, îi explică el lui Fara. Ea luă în mâini unul din specimene, de parcă ar fi încercat să le cântărească.

— Cât cântăreau când le-ai descoperit? îl întrebă.

— Cel din mâna ta nu prea mult, îi răspunse Ken. Coioţii aproape că-l terminaseră. A trebuit să-l reconstruiesc, ca să arate cât de cât normal. Adevărul e că, dacă l-aş fi găsit pe acesta primul, aş fi crezut că nu-s decât rămăşiţele unui animal de prin împrejurimi.

— Păi, chiar asta şi era, zise Fara. Doar că animalul ăsta e din altă dimensiune. Încântată de idee, femeia zâmbi. Ken nu reuşi să se abţină şi facu la fel. Pe ăsta cum l-ai botezat?

— Mary, ştii de la povestea cu Frankenstein.

Fara o puse pe Mary la loc, pe raft.

— Bun şi cei pe care i-ai găsit întregi cât cântăreau?

— Vreo şase-şapte kilograme. Nu mi-aş fi imaginat ca un fizician să fie interesat de aşa ceva.

— Nicio grijă, mai am şi alte întrebări, îl linişti Fara. Mă interesează greutatea lor pentru a putea calcula cantitatea de energie pe care au folosit-o să ajungă aici.

— Cam cât le-ar trebui?

— Foarte multă. Aveau ceva cu ei, unelte, aparate sau chestii dintr-astea?

Ken dădu din cap că nu.

— Nu, m-am aşteptat şi eu la aşa ceva, dar pe toţi i-am găsit goi şi morţi. Nu am văzut niciodată unul viu şi nici vreunul îmbrăcat sau care să aibă ceva asupra lui.

Femeia îl ridică pe Bobby.

— E uimitor. Mă întreb ce caută aici.

— Nu ştiu, răspunse Ken. Totul a început acum şapte ani şi am văzut o grămadă. Morţi. Cunosc un tip, Micul Boozy…

— Mi-ai povestit de el şi ieri.

Bravo, tăntălăule, se apostrofa el în sinea lui.

— Exact. Ei bine, Micul Boozy îi găseşte întotdeauna striviţi pe şosea. El crede că ăştia locuiesc pe fundul lacului Wamplers.

— Păi cu ce ar fi asta mai ciudat decât să crezi că au venit din altă dimensiune? interveni Fara şi, deşi îl duru puţin, Ken trebui să admită că avea dreptate. Ceea ce însemna că, în afară de faptul că de partea sa se afla şi un profesor universitar, el şi Micul Boozy erau, în egală măsură, exponenţii unor teorii nebuneşti. O, nu, îşi spuse el, îndurerat, văd că prostia asta cu conspiraţiile extraterestre a început să mă dea gata. Dacă nu mă opresc la timp, am să încep nu numai să cred în conspiraţia Reptiliană, ci şi că Mystery Hill e o făcătură. Şi atunci transformarea mea într-un idiot credul va fi deplină.

Fara îl privea cu atenţie:

— Am zis ceva greşit.

— Nu, am avut unul din acele momente în care, din senin, afli ceva despre tine, răspunse Ken. Şi, din proprie experienţă, astfel de momente sunt, aproape întotdeauna, destul de neplăcute.

Fara îl puse pe Bobby lângă tabla de şah.

— Aşa e, îi dădu dreptate.

— Bun, mi-ai explicat ce e cu gramatica, iar eu ţi-am arătat colecţia mea de extratereştri din altă dimensiune. Ce urmează? Ăsta e momentul în care apar agenţii FBI şi ne fac dispăruţi sau, mai întâi, stăm puţin de vorbă cu ei?

— Eu aş încerca să vorbesc cu ei, răspunse Fara. Deşi mă îndoiesc că am avea succes. Vrei să mă ajuţi puţin?

De obicei, Ken deschidea Mystery Hill la nouă fix, dar după halucinogenele extraterestre şi confruntându-se cu posibilitatea de a sta de vorbă cu reprezentanţii altor dimensiuni, hotărî că e mai bine să-şi ia liber. Aşa că, în timp ce Fara se lupta cu aparatele din dubita ei, se duse şi puse lanţul la intrare, după care agăţă un semn pe care scria: *Închis. Ne vedem mâne*. Întotdeauna scrisese greşit cuvântul „mâine”, conform teoriei că se vor opri mai mulţi turişti dacă locul va arăta mai rustic. Chestia îl făcea să se simtă oarecum superior. Apoi o sună pe Jamie şi îi spuse să nu vină la lucru, ceea ce pe fată nu o deranja câtuşi de puţin, mai ales după ce îi promise că îi va plăti oricum ziua.

— Şi să te fereşti de rahatul ăla pe care-l vinde Micul Boozy, îi mai spuse. Dacă te prind vreodată dansând pe terenul meu de minigolf, să ştii că vom avea o problemă.

— Dar cine eşti tu? Tata? răspunse fata îmbufnată şi îi trânti telefonul în nas.

Ken se felicită că nu are copii şi porni spre cabina de bilete, unde o descoperi pe Bătrâna Vera Limbă Ascuţită, aşteptându-l de partea cealaltă a porţii. Femeia părea supărată foc.

— Cum adică azi e închis? întrebă ea, imediat ce-l văzu.

— Exact aşa cum scrie acolo, Vera. Întoarce-te mâine.

— S-o crezi tu, se răsti ea şi începu să-şi ridice unul dintre picioarele imense peste gard.

Ce naiba am făcut să merit una ca asta? se întrebă Ken, deşi cunoştea foarte bine răspunsul. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când nu era tocmai un sfânt şi Vera arăta mult mai apetisant, femeia fusese una din fanele (şi iubitele) sale Reptiliene. Acum trebuia să-şi ispăşească păcatul, căci Vera Limbă Ascuţită nu numai că credea în existenţa Reptilienilor, dar era convinsă că e una de a lor. Apărea la

Mystery Hill după un program numai de ea ştiut şi, de fiecare dată, reuşea să-l umple pe Ken de regrete, de nervi şi de milă.

— Vera, îi strigă, dacă ai să cazi şi ai să-ţi rupi ceva, te duci singură la spital.

— Dar azi e ziua cea mare, Ken, urlă ea. Am înţeles totul.

Neavând altă soluţie, Ken o apucă de picior şi i-l împinse cu grijă înapoi peste gard. Când îi dădu drumul, piciorul rămase o clipă suspendat în aer. Apoi femeia îşi schimbă centrul de greutate pe celălalt picior. Pentru una de greutatea ei, se mişca destul de uşor, îşi spuse Ken mirat. O privi apoi curios şi se întrebă cum de ajunsese în halul ăsta. Erau de aceeaşi vârstă, dar, de când o văzuse prima oară se îngrăşase cu vreo cincizeci de kilograme şi începuse să se îmbrace tot mai ciudat. Brăţările şi lanţurile de la gât zornăiau de fiecare dată când făcea o mişcare sau respira. O parte din păr îi era prins în coc, o altă parte împletit în şuviţe, iar restul îi cădea liber pe umeri. Purta un sac de pânză plin cu cărţi şi jurnale, care conţineau aberaţiile şi calculele ei despre Reptilieni.

— Ce zi? îl luă gura pe dinainte.

— Ziua în care vor veni.

— Dar Vera, aşa zici de douăzeci de ani.

Plină de orgoliu, femeia îi explică didactic:

— Metodele ştiinţifice cer o dedicare totală şi funcţionează conform principiului încercare-eroare. Am avut şi eu o serie de ipoteze care s-au dovedit greşite, recunosc. Dar acum sunt sigură şi am să trec de gardul ăsta, Ken Kassarjian, de va fi ultimul lucru din viaţa mea.

— Ba nu ai să o faci. Azi e închis, rămase el ferm pe poziţii.

Vera îi aruncă o privire atât de uimită, de parcă tocmai i-ar fi tras o palmă. Apoi uimirea i se transformă într-un rânjet.

— Aha, deci am avut dreptate, spuse ea. De asta ai închis azi. Căci şi *tu* ştii, Ken, că vor veni azi, nu-i aşa?

— Vera, începu el, şi apoi se opri, distras pentru o secundă de amintirea ceaiului de om-şopârlă de cu o seară înainte şi de melodia celor de la Pink Floyd „Vera” care îi inundă creierul. Privi în sus. Soarele strălucea liniştit. Brrr, murmură doar pentru sine.

— Ken, ce naiba-i cu tine?

Încercă să-şi revină.

— Nimic, întoarce-te mâine.

— Nu, Ken, azi e ziua cea mare. Îmi eşti dator, Ken.

Plecă fără să mai privească înapoi spre femeie, căci era sigur că avea să devină teatrală.

— Îmi eşti dator, Ken, continua aceasta să strige, dacă ştii ceva, trebuie să-mi spui şi mie!

— Pe mâine, Vera, strigă, tot fără să o privească. Simţindu-se destul de prost, se îndreptă spre hambar, în spatele căruia o găsi pe Fara instalând o chestie din metal strălucitor, diferită de drăcia pe care o văzuse ieri.

— Cine era? întrebă ea.

— Vera, Vera Limbă Ascuţită, răspunse el. Ai văzut-o şi tu?

— Da. Sunt multe ca ea pe aici?

— Mult prea multe. Dar cu ea m-am cunoscut mai îndeaproape cândva, aşa că i se pare că are drepturi speciale. Imediat ce dădu drumul acestor cuvinte, îi veni să se sinucidă.

— V-aţi cunoscut mai îndeaproape, repetă Fara, privind într-o parte şi încercând să-şi ascundă zâmbetul.

Asta e de acum, îşi zise Ken, cinstea e cea mai bună politică.

— Păi sunt de ceva vreme pe aici şi am avut ocazia să fac multe tâmpenii. Nu le puteam rata pe toate.

— Convingător, replică ea şi se întoarse la maşinărie.

E timpul să schimb subiectul, se gândi Ken.

— Cum se cheamă chestia asta? întrebă, luându-şi un aer cât mai interesat.

— Chestia asta e un Lacoste A10. E pentru măsurarea fluctuaţiilor de gravitaţie. Doar că a trebuit să o îmbunătăţesc puţin, îi făcu ea cu ochiul.

— Pare complicată, zise Ken. Şi zici că se cheamă Lacoste ca şi tricourile? Îi venea destul de greu să se obişnuiască cu conceptul de gravimetru.

Fara râse.

— Nu, dar unul dintre colegii mei chiar a pictat un crocodil pe o parte a acestui aparat. Mai am o grămadă de astfel de aparate în dubită, dar ăsta îmi place cel mai mult.

— Pentru că e îmbunătăţit, bănuiesc. Adică poate să comunice cu extratereştrii?

— Mda, asta e şi ideea, răspunse ea reglând imaginea monitorului.

— Aha. Crezi că folosind aparatul ăsta dincolo o să aibă şi ei fluctuaţii în gravitaţie?

— Să sperăm. Dar gravitaţia de acolo s-ar putea să fie total diferită de cea de aici. Legile fizice, în general, s-ar putea să nu se aplice la fel ca la noi. Deşi, se opri Fara, privind o clipă spre orizont, dacă pot trăi aici, probabil că lucrurile nu pot fi foarte diferite. Doar dacă nu au descoperit vreo formă de conservare sau aşa ceva.

— Nu înţeleg.

— Păi, cum ar fi dacă ei ar trăi într-un anume spaţiu ecologic acolo, în universul lor şi, pentru a putea trăi într-un spaţiu mai mult sau mai puţin asemănător aici, au fost reconstruiţi special? Poate că e vorba de un fel de gramatică universală trans-spaţială a filogeniei astfel încât dacă te afli… Fara se încurcă singură în explicaţii, ceea ce era bine, pentru că Ken nu ar fi reuşit niciodată să o pună în încurcătură. În fine, nu contează. Cel mai probabil, locurile sunt îndeajuns de asemănătoare în ambele universuri şi de aceea reuşesc să supravieţuiască aici.

— Numai că nu prea supravieţuiesc, interveni Ken.

— Poate că nu e cel mai potrivit moment să-ţi spun astea, continuă Fara, privind printr-un tub îndreptat în direcţia hambarului, dar absenţa dovezilor nu înseamnă, cum se zice, dovada absenţei lor. Poate că, de fapt, sunt vreun milion de specimene cutreierând pădurile de aici, iar tu şi Boozy nu i-aţi găsit decât pe aceia care nu au reuşit să se adapteze. Sau poate că aţi făcut exact ce au vrut ei să

faceţi, etc, etc. Sau poate că nici una din ipoteze nu e valabilă. Nu avem de unde şti.

— Am înţeles, doamna profesoară.

Ea îl privi mirată:

— Ce-ai zis?

Ken era furios, deşi nu ar fi putut spune de ce, probabil pentru că îşi dădea seama că Fara avea dreptate sau că, oricum, era mai aproape de adevăr decât el. Totuşi ar fi putut să o fi spus mai elegant. Dar cine ştie, poate că era supărată din cauza poveştii cu Vera.

— Nimic, îi răspunse. Dacă reuşeşti să vorbeşti cu ei, întreabă-i ce trebuie să facem să le întoarcem vizitele. Dar numai dacă ne predau un curs de supravieţuire. Nu vreau să vizitez un alt univers doar ca să fiu lovit de o maşină plină cu turişti extratereştri. Mai întreabă-i şi de ce umblă dezbrăcaţi.

— Dacă legătura va reuşi, vei putea să-i întrebi toate astea chiar tu, răspunse Fara.

Îşi conectă laptopul într-o mufă aflată într-o parte a aparatului Lacoste, porni ambele maşini şi începu să lucreze în patru programe în acelaşi timp.

— Ok, începe, spuse ea după un minut. Ken realiză că încă nu-şi băuse cafeaua pe ziua aceea. Şi nici nu avea de unde să ia una prin împrejurimi. Poate că Jamie ar fi putut să-i aducă o ceaşcă. Fu cât pe ce să se ducă în birou să o sune, când îşi aminti că îi dăduse liber. Apoi vru să o întrebe pe Fara dacă nu vrea şi ea una, dar aceasta strigă înainte să apuce el să deschidă gura:

— Hei, funcţionează.

— Ce? Ce anume funcţionează?

— Am reuşit să intrăm în legătură cu un alt univers.

Ken simţi acel sentiment polivalent (şi periculos) de exasperare pe care îl poţi avea numai pentru o persoană pe care fie a) o iubeşti sau b) de care îţi place aşa de mult că în anumite momente (când laşi garda jos) s-ar putea să recunoşti că îţi doreşti să o iubeşti. Se afla la un pas de nevoia profundă de a fi salvată şi, de data asta, nu era

vorba de o fană a atracţiilor turistice false. Căci Fara Oussemitski era altfel, era diferită.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles, răspunse ea, lucrând în continuare pe laptop.

— Păi, atunci, să fiu al naibii, doamnă doctor Oussemitski, cred că e timpul să vă felicit.

— Cam aşa ceva. Ken, poţi te rog să tragi o fugă până la hambar şi să-mi spui ce indică pendulul de plumb?

O făcu, simţindu-se puţin caraghios, poate şi pentru că femeia îi rostise numele. Uită-te la tine, se ironiză el, eşti pe cale să iei legătura cu extratereştrii şi ţie îţi stă gândul numai la fătuca asta. Pendulul afişa o deviaţie de 14 grade. „Oho” îşi zise el şi ieşi afară.

— Şi care e media? întrebă Fara, după ce îi transmise datele.

— În jur de opt grade.

— Mda, comentă profesoara, cu ochii încă aţintiţi asupra monitorului. Conversaţie, nu glumă. Se ridică în picioare. Sunt atât de proastă.

Ken îşi luă o expresie care să exprime faptul că el se îndoia din toată inima de lucrul acesta.

— În ce direcţie e ridicat acul pendulului?

Ken închise ochii pentru a-şi aminti interiorul hambarului şi arătă cu mâna spre sud-sud-vest.

— Cam pe acolo.

Când deschise ochii din nou, simţi cum îl trec fiorii pentru că mâna îi era îndreptată chiar spre magazie. O secundă crezu că uşa acesteia avea să explodeze şi că spre ei se va repezi o hoardă de oameni-şopârlă dornici de răzbunare. Hei, prieteni, căută el repede în minte nişte scuze, nu eu v-am ucis tovarăşii (mă rog, în afară de unul, prin octombrie, dar vă spun sincer, am crezut că era un curcan) şi dacă, într-adevăr, doriţi să vă răzbunaţi pe cineva, aş putea să vă fac cunoştinţă cu vecinul meu (pe care nu-l cunosc decât foarte puţin), Micul Boozy Boswell.

— Ce e după magazie? îl trezi Fara la realitate. Căci, dacă ar fi ieşit prin magazie, probabil că ai fi comunicat deja cu ei până acum.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Păi, după magazie e numai pădure, vreo două povârnişuri, câteva iazuri şi, ceva mai în depărtare, nişte case.

Fara părea destul de sceptică.

— Hai să facem o plimbare, spuse, după câteva secunde de gândire.

— Vrei să… aşteaptă o clipă. Crezi că atunci când pendulul are o deviaţie mai mare ei intră în universul nostru? I se părea o ipoteză destul de logică.

Fara era deja lângă magazie şi se îndrepta cu paşi hotărâţi spre tufişurile de la marginea proprietăţii lui Ken.

— Da, aşa e, strigă ea peste umăr. Cred că perturbările joase sunt provocate de zgomotul produs de canalul de trecere deschis. Fluctuaţiile puţin mai ridicate probabil că transmit ceva, sunt un mod de comunicare, iar cele mari, cele ridicate sunt semnalele de sosire sau de plecare. Ah, de-aş putea avea legătura permanent cu pendulul, aşa încât să putem şti tot timpul nivelul fluctuaţiilor.

— De ce nu instalăm o cameră de luat vederi? sugeră Ken.

— O s-o facem, eu mă refeream la momentul ăsta. Dacă vom vedea câţiva dintre ei şi vom corela ultima sosire cu sfârşitul unei fluctuaţii mari, atunci… ah.

Pentru că nu se uita pe unde mergea, Fara se lovi cu capul de o creangă lăsată a unui copac. Se împiedică, dar Ken o prinse înainte să cadă.

— Recunoaştere, îşi continuă ea gândul, după ce-şi mai reveni puţin. Voi obţine recunoaştere.

Lui Ken nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Recunoaştere? Ce fel de recunoaştere?

Ea dădu din cap şi îşi frecă locul în care o lovise ramura de copac.

— O, cred că am uitat să menţionez de partea cu Premiul Nobel, în care voi deveni o celebritate internaţională pentru că am reuşit să descopăr, prima din

lume, o formă de viaţă inteligentă venită din alt univers. Credeam că ţi-am spus de asta. Acum, hai, trebuie să ne grăbim, mai zise şi o luă la fugă printre copaci.

* * *

Momentul în care Ken Kassarjian a dat prima oară cu ochii de un organism extraterestru inteligent nu fu pe atât de emoţionant pe cât se aşteptase. De-abia mai putea respira din cauza alergăturii, mintea îi era împrăştiată, căci nu se putea gândi decât la Fara Oussemitski şi tocmai atunci zdrobise un ţânţar care se încăpăţâna să-l înţepe în urechea dreaptă. Fara se oprise ca trasnită în faţa lui şi aproape că era s-o răstoarne. După ce-şi recăpătară echilibrul, reuşi şi el să vadă ce o făcuse să înţepenească acolo: era un om-şopârlă. Şi încă unul. Şi încă doi.

Să fiu al naibii, îşi spuse Ken, uimit de arătările din faţa sa, dar şi perfect conştient de apropierea atât de intimă (şi de plăcută) de Fara, al cărei păr mirosea dumnezeieşte.

— La dracu', înjură femeia, am uitat camera de filmat.

Ken încercă din răsputeri să nu izbucnească în râs. În minte îi veniră nişte sfaturi demult uitate, despre liniştea ce trebuie păstrată în pădure când mergi la vânătoare. Fara, care se întorsese spre el, îi văzu expresia de pe faţă şi îi spuse, scurt:

— Taci din gură.

Oamenii-şopârlă i-au auzit şi s-au ridicat în picioare pentru a-i privi mai bine. Unul le zise ceva celorlalţi. Vocea sună ca aceea a roboţelului din Războiul Stelelor. Apoi, toţi patru o porniră ca din puşcă spre copacii din spatele lor.

— Al naibii vânător de extratereştri mai eşti, spuse Ken.

— Eu sunt fizician, replică Fara, cu demnitatea jignită şi porni cu paşi mari spre terenul de golf. Când Ken se întoarse să o urmeze, văzu cu colţul ochiului silueta inconfundabilă a Micului Boozy Boswell, nemişcată, ascunsă în umbra pinilor tineri care creşteau în poieniţa creată de tăierea strămoşilor lor. Toată exuberanţa lui Ken, toată bucuria pe care o simţise întreaga dimineaţă petrecută alături de Fara dispăru de parcă nu ar fi existat niciodată.

Cu faţa împietrită, astfel încât Boozy să nu-şi dea seama că îl văzuse, o porni după Fara, dar deja se simţea îngrozit de lucrurile care, era sigur, aveau să se întâmple în continuare.

* * *

Nu avu mult de aşteptat. A doua zi dimineaţă, în timp ce Fara plecase să compileze rezultatele zilei anterioare şi el stătea în biroul său, bând cafea şi numărând chitanţe, afară răsună motorul camionetei Micului Boozy.

— Hei, Ken, strigă Micul Boozy dând năvală în birou. Am o idee.

— E vorba şi de mafioţi?

— De cine? Ken aproape că putea vedea creierii lui Boozy încercând să proceseze întrebarea. Nu, am spus că am o idee. Ce-ar fi, şi acum vorbim doar teoretic, ce-ar fi dacă am putea afla de unde vin oamenii-şopârlă?

— Şi cum propui să facem una ca asta?

Micul Boozy rămase cu ochii holbaţi. Ştiu că nu ar trebui să fac una ca asta, îşi spuse Ken. Probabil că am să ard în iad. Dar nu pot rata distracţia.

Plus că erau prea multe la mijloc. Cine ştie cum aveau să reacţioneze oamenii-şopârlă când Micul Boozy se va apuca să-i vâneze?

— Păi, vorbi iritat după o vreme Micul Boozy. Ce caută profesoara aia pe aici? Oameni-şopârlă, nu?

— Boozy, ştii la fel de bine ca mine că, an de an, aici vin mii de oameni în căutare de extratereştri. Vera Limbă Ascuţită a venit şi azi. S-ar putea ca şi profesoara să facă acelaşi lucru. Mie nu mi-a spus prea multe. De ce nu o întrebi chiar tu?

Abia după ce rosti cuvintele, Ken îşi dădu seama că era posibil să fi făcut o greaşeală de tactică. Nu apucase să-i spună lui Fara că-l văzuse pe Boozy spionându-i şi habar nu avea cum avea să reacţioneze ea dacă Boozy avea s-o interpeleze în felul său, nu foarte prietenos.

— Păi să ştii că am s-o fac, răspunse Micul Boozy, dar Ken îşi dădu seama că încerca marea cu degetul. Boozy ştia

că minte, dar nu ştia că şi el ştie că Boozy ştie şi nici nu ştia că era perfect conştient de faptul că Micul Boozy încerca să-l fraierească. N-oi fi chiar un geniu, îşi zise Ken, dar pot s-o fac pe prostu' dacă e musai.

— Ok, îi spuse lui Boozy, du-te şi întreab-o.

Micul Boozy se gândi o clipă:

— Hei, Ken, strigă el din nou, de parcă abia atunci ar fi intrat în birou, până unde se întinde proprietatea ta?

— Păi cam la vreo două mile după magazie, răspunse Ken, minţind cu seninătate. Pământul său se termina, de fapt, la mai puţin de cinci sute de metri de Michigan Avenue, după care începea pădurea, aparţinea unui milionar ce încă nu apucase s-o vândă. Oamenii-şopârlă apăruseră pe pământul milionarului, dar Ken îşi spuse că e mai bine ca Micul Boozy să nu afle astfel de detalii.

— Aha. Adică până la iazul în care trăiau, pe vremuri, castori?

— Nu mai e niciun iaz acolo, spuse Ken. Una dintre ultimele excursii ale Micului Boozy pe proprietatea sa fusese făcută cu o toamnă înainte, cu scopul de a dinamita barajul făcut de castori a cărui apă se revărsa pe un drum vechi ce ducea în pădure. Iar drumul acela era ruta preferată a Micului Boozy atunci când mergea la vânătoare de căprioare, de unde şi concluzia că sărmanii castori îi erau duşmani de moarte. Ken spera şi acum ca, într-o bună zi, castorii să înveţe cumva să folosească dinamită şi să nu mai suporte cabana de vânătoare a lui Boozy.

— Mă rog, ştii la ce mă refer, insistă acesta. Acolo e tot pământul tău?

— Boozy, stai liniştit, nu am de gând să te dau în judecată pentru că ai aruncat nişte castori în aer.

— Nu-mi fac eu griji de asta, răspunse Boozy plictisit.

Obosit de conversaţia fără rost, Ken începu să se întrebe dacă merita efortul să scape de unul dintre cei doi Boswell sau, cu mult noroc, de amândoi, dându-i pe mâna Departamentului de Resurse Naturale, pentru ceea ce el numea Masacrul Castorilor. Nu, nu se prea merita, ar fi fost prea multă bătaie de cap ca să nu mai vorbim de ceea ce

se putea întâmpla dacă DRN ar fi dat din întâmplare peste oamenii-şopârlă.

— Boozy, nu vrei să fii mai la obiect? întrebă în cele din urmă.

— Păi, mă refeream la profesoara aia a ta, răspunse Boozy.

— Nu e a mea, spuse Ken şi îşi dădu imediat seama că nu folosise tonul corect pentru că-l văzu pe Boozy căscând gura de uimire – priveliştea care l-ar fi nenorocit pe orice dentist ar fi avut nenorocul să o vadă şi ar fi îngreţoşat pe oricine ar fi fost în preajma lui – şi clipind din ochi, încercând să pară maliţios.

— Oho, ţi-a căzut cu tronc, rosti Boozy cuvintele încet, savurându-le ca un copil care tocmai a intrat în posesia unui secret devastator despre tovarăşul lui de joacă.

— Du-te dracului, îl înjură Ken.

— Aha, ştiam eu. Las' că mai vorbim noi despre asta, spuse Boozy şi ieşi din birou cu graţia şi viteza unui buldozer, lăsându-l pe Ken să se blesteme pentru uşurinţa cu care se dădea pe faţă.

Of, asta e pentru că ultimii ani i-am petrecut la mila tuturor Verelor de pe lumea asta, îşi zise Ken. Fără ele, aş fi fost mai puternic şi în nici un caz nu ar fi trebuit să-l suport pe Micul Boozy, râzând de dragostea mea adolescentină pentru o profesoară de fizică.

Care, de altfel, avea să zboare de aici spre Ann Arbor sau spre oraşul de unde venise, după ce-şi va fi terminat treaba. Se blestemă pentru că putea fi atât de sentimental. Apoi se blestemă şi mai mult pentru că-şi bătea capul cu astfel de chestiuni şi pentru că în faţa ochilor îi apăruse zâmbetul pe care i-l aruncase Fara, pe când erau la lac.

— Fara Oussemitski, îi rosti el numele cu glas tare. Şi îi plăcu cum sună.

* * *

La Mystery Hill era linişte. Singurul client plătitor după ora două era Vera Limbă Ascuţită, care se instalase lângă hambar şi făcea un fel de măsurători cu un sextant. După

ce se asigură că femeia nu avea să-i mai cauzeze alte necazuri, Ken îşi petrecu o parte din după amiază schimbând gazonul de golf de la gaura şaptesprezece, acolo unde le plăcea adolescenţilor locali să danseze după ce se ameţeau cu ceai de oameni-şopârlă. Adusese bucata de gazon de pe terenul de dincolo de proprietatea sa, din partea de sud, gândindu-se că probabil va sfârşi în iad pentru hoţie, dar şi că viaţa nu îi oferea prea multe şanse să-l lase cu gura căscată pe milionarul absent, aşa că fie ce-o fi.

Tocmai bătătorea gazonul, înjurându-i pe adolescenţi şi pe Micul Boozy, pentru că-i făcuse dependenţi de băutura interdimensională a diavolului, când realiză că era posibil ca tinerii să fi fost în legătură cu oamenii-şopârlă. Mai exact, de vreme ce păreau atât de absorbiţi în timp ce erau drogaţi, lucrul acesta se putea datora faptului că vorbeau cu extratereştrii. Gândul acesta îl făcu să-i pară rău că nu se întâlnise cu un om-şopârlă viu, cât timp fusese şi el drogat. Poate aşa ar fi putut vorbi cu ei şi i-ar fi putut avertiza să se ţină departe de Micul Boozy, asta dacă nu voiau să devină un fel de animale de fermă, într-un univers străin. Nu încercase Timothy Leary toată viaţa lui să convingă oamenii că drogurile îi vor pune în legătură cu alte lumi?

Ken îşi spuse că e timpul să fie raţional. Singura modalitate prin care putea afla ce trăiau tinerii în momentele când erau drogaţi era să îi întrebe, dar asta l-ar fi transformat în complice la măgăria Micului Boozy şi i-ar fi pus viaţa şi libertatea în pericol.

Pe de altă parte, dacă exista vreo sămânţă de adevăr în teoria lui nebunească, l-ar fi ajutat să o mai ţină o vreme pe Fara pe lângă el. Inima îi bătu cu putere la gândul acesta.

Erau vremuri disperate, care cereau măsuri disperate. Ken se duse să o caute pe Jamie şi o găsi fumând, ascunsă în spatele hambarului.

— Oho, unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse el.

— Băga-mi-aş, tresări Jamie. Te rog să nu mă spui alor mei, Ken. Sperietura nu o făcu, însă, să arunce ţigara din mână.

— Nu mă interesează relaţia ta personală cu cancerul. Nu vreau decât să-ţi pun o întrebare ce s-ar putea să ţi se pară puţin deplasată.

— Ken, dacă te dai la mine, tata o să te bată de nu o să ştii ce e cu tine.

Preţ de o secundă, Ken se simţi de parcă ar fi fost drogat cu ceai de om-şopârlă.

— Drept cine mă iei?

— Nu voiai să te dai la mine? Băga-mi-aş. Jamie aruncă ţigara pe pământ şi o strivi cu pantoful.

Adolescenţii ăştia, îşi zise Ken. Bine că nu am copii.

— Jamie, spuse apoi, arăţi aşa de bine că nimeni de pe aici nu se poate apropia de tine dacă nu vrea să intre la închisoare. Acum răspunde-mi te rog: ai băut şi tu, împreună cu tinerii de pe aici, din sucul lui Boozy?

— Şi ce dacă am făcut-o?

— Păi, dacă ai făcut-o, aş vrea să te întreb ceva.

— Şi dacă nu am băut?

— Atunci va trebui să întreb pe altcineva. În ambele cazuri, am nevoie de ajutorul tău.

— Nu mă poţi forţa să fac nimic doar pentru că m-ai prins fumând. Am să-i spun lui tata că te-ai dat la mine.

— Da, ştiu, şi el o să mă bată de nu o să mai ştiu ce e cu mine. E în regulă. Nu vrei să-mi spui, nu e nicio problemă. Dar nu ştii pe altcineva cu care aş putea sta de vorbă?

* * *

Înarmat cu adresa unui anume Travis Ludwig, Ken apăsă pe pedala de acceleraţie şi conduse până la magazinul de articole pescăreşti, aflat la mama dracului, tocmai în partea cealaltă a lacului. Acolo dădu peste un puşti care corespunde descrierii lui Jamie, numărând nişte râme de gunoi dintr-un container de plastic. Cum era după amiază şi peştii de prin zonă stăteau ascunşi la ora aia, Ken

îşi spuse că discuţia cu Travis nu avea să fie perturbată de niciun client.

— Tu eşti Travis Ludwig? îl întrebă pe tânăr.

Acesta dădu din cap că da.

— Aşteaptă, să nu pierd numărul.

Ken aşteptă.

— O cunoşti pe Jamie, fata care lucrează pe terenul meu?

— Ce teren?

— Mystery Hill.

Travis îşi ridică privirea spre el.

— E al tău? Să ştii că terenul de mini-golf e de rahat, frate. Şi toată vrăjeala aia cu gravitaţia e ţeapă. Nu înţeleg cum de încă nu te-au închis.

Pentru a doua oară în mai puţin de o oră, Ken se felicită că nu avea copii.

— Discuţia noastră a pornit cu stângul, puştiule, răspunse el. Eu te-am întrebat dacă o ştii sau nu pe Jamie.

Travis îşi supse inelul din buză.

— Mdea.

— Ok. Ea mi-a spus că poţi să-mi răspunzi la nişte întrebări legate de „marfa” Micului Boozy Boswell.

Simţind că e vorba de nişte bănuţi, Travis se mai înseninǎ.

— Absolut, frate. Ce vrei să ştii?

— Mă interesează să stiu de unde face rost de sucul ăla.

— Păi tocmai ai vorbit de Boozy. Nu mă duci tu cu faze dintr-astea, frate, răspunse Travis şi se întoarse cu spatele la el, apucându-se să numere râmele din nou.

Ken aşteptă, cu o răbdare supraomenească, până ce numărul magic, 20, fu atins cu bine.

— Ok, Travis, am să-ţi vorbesc pe şleau. Ce ştii despre oamenii-şopârlă?

Cu o atenţie exagerată, Travis umplu containerul din plastic cu pământ şi puse un capac deasupra, apăsându-i marginile cu degetele, de parcă ar fi fost avertizat că râmele dinăuntru erau ucigaşe şi nu puteau fi lăsate libere cu nici un preţ. Când termină, puse containerul într-un

frigider, lângă un altul, pe care scria: Salată de cartofi de casă.

— Nu ştiu niciun căcat despre oamenii-şopârlă, răspunse într-un târziu, dar fără să-l privească în ochi pe Ken.

— Travis, am venit aici din cauza unei femei. Sper că înţelegi, dacă nu mă ajuţi, data viitoare când vei veni să dansezi la gaura numărul 17 de pe terenul meu de mini-golf s-ar putea să fiu cam urâcios.

— Mă ameninţi?

Înainte ca Ken să poată răspunde, Travis scoase un briceag din buzunar şi începu să-l învârtă prin aer. Ken facu un pas înainte şi îi zbură capul lui Travis cu o dreaptă bine ţintită în nas. Cuţitul zbură prin aer şi ateriză într-o cutie plină cu chiştoace, cam în acelaşi timp în care Travis atinse podeaua. În cădere reuşise să agaţe şi un raft plin cu momeli şi linguriţe, care i-au căzut cu zgomot drept în creştet.

Ken se duse lângă el. Se simţea destul de prost.

— Puştiule. Nu ar fi trebuit să te lovesc. Dar să nu mai ameninţi niciodată pe cineva cu cuţitul dacă nu ştii să-l foloseşti.

— Mi-ai rupt nasul, gemu Travis.

— Ei, hai, nu te-am lovit chiar aşa de tare. Se aplecă şi luă briceagul de jos.

— E al meu, protestă tânărul.

— Nicio problemă, ţi-l poţi recupera de pe fundul lacului. Acum povesteşte-mi despre oamenii-şopârlă. Atunci când vă drogaţi, îi puteţi vedea?

Travis îşi cercetă degetele să vadă dacă nu erau pline de sânge. Nu erau, cel puţin, nu prea mult. Şi le şterse de cămaşă şi zise:

— Da.

— Vorbiţi cu ei?

— Nu chiar, ridică tânărul din umeri. Mai degrabă, cântăm.

— Da, asta am putut observa şi eu, spuse Ken, gândindu-se la gaura 17. Şi cum e?

— Nu ştiu, e mişto.

Ken simţi că e pe cale să-l lovească din nou când pe uşă intră un pescar gras, ars de soare.

— Aveţi momeală de clean? se interesă el.

— S-a terminat, îi răspunse Ken, săltându-l pe Travis în picioare.

— La dracu’, înjură pescarul şi se duse în spatele magazinului să consulte revistele de specialitate.

— Ba nu, nu s-a terminat, spuse Travis. Dar pescarul nu-l mai auzi, căci zgomotul produs de aerul condiţionat şi de frigiderele pentru momeală vie îi acoperiră cuvintele.

— Travis, îl somă Ken, povesteşte-mi despre oamenii-şopârlă.

Travis ridică din nou, din umeri.

— Cred că e un fel de invitaţie. Dar nu cred că-s reali. E mai mult un vis, din cauza drogului.

Asta e bine, îşi spuse Ken, e perfect chiar. Asta îmi şi doresc să crezi.

— Şi de ce crezi că e o invitaţie?

— Eşti un căcat, răspunse Travis.

— Nu, Travis, sunt un om disperat. Vrei să-ţi mai arăt o dată ce fac la disperare?

Chiar atunci, pescarul îşi strecură cârnaţi uscaţi de vită în buzunarul de la vestă. Travis nu-l văzu. Ken, da.

— Amice, îi strigă, pune aia la loc şi cară-te.

— Aveam de gând să plătesc, răspunse pescarul. Părea foarte supărat şi Ken nu putu să nu se întrebe: ce naiba se întâmplă cu oamenii din ziua de azi? Prinzi o puştoaică fumând şi începe să strige că o violezi. Prinzi un adult furând şi se poartă de parcă ai fi de la Gestapo sau aşa ceva.

— Ce-ai crede dacă ţi-aş spune că extratereştrii folosesc gravitaţia pentru a intra în universul nostru? îl întrebă pe pescar.

Fără să scoată un cuvânt şi atent de parcă ar fi călcat pe sticlă, pescarul puse carnaţii uscaţi pe tejghea şi plecă, cu ochii aţintiţi la Ken.

— În sfârşit, suntem singuri din nou, spuse acesta. Trebuie să-ţi repet întrebarea?

Travis se gândi câteva secunde.

— Păi, cam da. Am uitat despre ce vorbeam. Ce ai vrut să spui cu gravitaţia?

— Întreabă-ţi profesorul de fizică, răspunse Ken, care brusc fu cuprins de o mândrie fără margini, genul acela de mândrie pe care îl ai atunci când ştii ceva despre care nimeni din lume nu mai ştie – bine, în afară de Fara. Ceea ce era şi mai bine. Erau amândoi implicaţi în această poveste. Ken se imagină stând pe veranda unei cabane, pe malul Lacului Wamplers, bând o sticlă de vin cu Fara şi amintindu-şi despre vremurile în care au descoperit fiinţele extraterestre din alte dimensiuni. Ce mai timpuri, nu?

Apoi îşi reveni.

— Şi tu crezi că poţi călători în lumea lor? îl întrebă pe Travis, care răspunse, cum era de aşteptat, printr-o nouă ridicare din umeri.

— Păi aşa zic ei, spuse Travis.

— Cunoşti pe cineva care să fi fost acolo?

— Nu. Trebuie să fii într-un grup ca să… funcţioneze.

— Ce să funcţioneze?

— Cântecul.

Aha. De asta, îşi spuse Ken, nu am primit nicio invitaţie în noaptea în care băusem ceaiul lui Boozy.

— Deci atunci când vă drogaţi cu ceaiul de oameni-şopârlă şi începeţi să dansaţi la groapa 17 de pe terenul meu voi, de fapt, comunicaţi cu oamenii-şopârlă care vă invită să le faceţi o vizită.

Travis se înverzi la faţă.

— Ceai din oameni-şopârlă?

— Da, puştiule. Doamne iartă-mă, îşi spuse Ken, nu ar trebui să mă distrez în halul acesta… Din ce crezi că face Boozy băutura aia?

Cu o mână ridicată, de parcă ar fi vrut să se apere de cuvintele lui Ken sau chiar de Ken însuşi, Travis se întoarse după tejghea.

— Cred că am să vomit, spuse el. Dar nu vomită, ci se apucă să numere alte râme, încet şi concentrat, până ajunse din nou la douăzeci. Ken îl urmări calm până termină. Apoi decise că, de vreme ce deja făcuse o faptă nebunească lovind un adolescent, putea la fel de bine să mai facă una.

— Travis, ai nişte ceai la tine?

* * *

Trei ore mai târziu, îi spunea lui Fara:

— Cred că am descoperit ceva.

O invitase la cină, la restaurantul Zukey Lake, care era departe de Irish Hills, ceea ce îi convenea de minune, pentru distanţa pe care o punea astfel între el şi Micul Boozy, de la care Ken aştepta numai necazuri. În drum spre restaurant, trecuseră pe lângă pista de viteză de la Brooklyn şi Ken descoperise cu uimire că Fara era fan NASCAR. Şi nu genul de fan care-şi lipeşte un abţibild pe geamul din spate al maşinii, o, nu. Îl zăpăcise cu detaliile unei curse ce avusese recent loc la Pocono, în timpul căreia Mark Martin ar fi putut câştiga, dacă nu ar fi uitat de curba a treia care era alunecoasă, din cauza unei scurgeri de ulei provocată de o ciocnire ce avusese loc cu treizeci de ture mai devreme… etc, etc. Ken nu o mai ascultase. Nu se omora după sporturi. Dar, în schimb, era mort după Fara şi felul în care faţa ei se lumina când vorbea de lucrurile care o pasionau. Nu cunoscuse niciodată până atunci o femeie care să strălucească atât de mult, fie că vorbea despre teoria stringurilor sau despre curse de maşini.

— În sfârşit, zise ea, când termină de povestit despre NASCAR, ce ai descoperit?

— Cred că am aflat cum putem scăpa de Boozy şi cum poţi să câştigi Premiul Nobel.

— Boozy? se miră ea. Dar ce are de-a face Boozy cu toate astea?

Acesta era unul dintre acele momente în care singura soluţie era să fie sincer.

— Ne-a văzut ieri, lângă iaz. Nu ţi-am zis dar… în sfârşit, uite cum stau lucrurile: Micul Boozy face un fel de băutură din oamenii-şopârlă.

— Băutură?

— Da, e… Hm, îşi zise Ken. Cum naiba să-i explic? Ok. Micul Boozy se trage dintr-un lung şir de contrabandişti. Nu mă întreba cum s-a întâmplat dar într-o zi, tatăl lui…

— Marele Boozy, interveni Fara, pentru a-i arăta că-l urmăreşte cu atenţie.

— Exact, Marele Boozy a călcat cu maşina un om-şopârlă şi a crezut că e o broască ţestoasă sau aşa ceva şi l-a gătit. Tipul e destul de nebun. Aşa că au mâncat supa aia şi, din ce mi-a spus Micul Boozy, au avut cel mai tare vis indus vreodată de droguri. Incomparabil cu cele produse de ciupercile halucinogene, peyote şi altele.

Fara îşi înclină capul într-o parte şi îl privi cu atenţie.

— Ken Kassarjian, îi spuse, de unde ştii atâtea despre visele astea?

— De la alţii, dragă, răspunse Ken. Eu sunt un model de conduită pe aici.

— Dragă, comentă ea şi sorbi din pahar.

Ken se abţinu cu greu să nu comenteze.

— Iar tinerii care îmi distrug mie terenul de mini-golf mi-au spus că poţi vorbi cu oamenii-şopârlă dacă eşti, ştii tu… pe frecvenţă. Dar trebuie să faci parte dintr-un grup.

— Şi tinerii de unde iau băutura? se cutremură, puţin teatral, Fara. Vrei să spui că Micul Boozy…

— Da, le-o vinde.

— Ce ticălos.

— De acord. Acum spune-mi din nou cum stă treaba cu gravitaţia.

Fara îşi strânse buzele. Avea o gură perfect arcuită, de Cupidon, proiectată să le scoată din minţi pe fiinţele inferioare numite bărbaţi.

— Ken, o faci pe prostul. Crezi că femeilor le place asta?

— Cred că sunt la restaurant cu o fată minunată care urmează să ia nişte decizii, răspunse el. Şi cam atât.

— Hm, făcu Fara.

Chelnerul le aduse comanda şi Ken se înfipse în friptura de pui în timp ce Fara făcea eforturi imense, prefăcându-se că ciuguleşte cu plăcere din salata Caesar.

— Gravitaţia, spuse Ken, încercând marea cu degetul.

— Eşti măgar, râse ea. Doar ţi-am explicat deja, o dată.

Ken oftă.

— Se pare că vă trebui să fac toată treaba de unul singur. Ok, asta e. Deci fluctuaţiile gravitaţiei reprezintă semnale dintr-un alt univers, nu?

— Corect.

— Corect. Deci proprietatea mea e unul din acele locuri prin care intră şi ies extratereştrii şi de aceea Micul Boozy are colecţia lui de oameni-şopârlă morţi şi Dumnezeu ştie ce altceva.

— Aşa e.

— Iar puştii care se droghează acolo spun că extratereştrii îi invită la ei.

— Corect. Cum?

— Da, asta mi-au zis puştii. Dar comunicarea nu funcţionează decât în grup. Ken îşi dădu seama că gesticula cu furculiţa prin aer, împrăştiind bucăţele de pui peste tot. Aşeză furculiţa pe farfurie. Acum urmează partea bună. Dacă ei pot veni la noi, înseamnă că şi noi ar trebui să-i putem vizita. Poate că proprietatea mea…

— Nu pot să cred ce mi se întâmplă, îl întrerupse Fara. Am venit aici să mă ocup de chestiuni ştiinţifice şi m-am trezit că am de a face cu un traficant de droguri, pe nume Micul Boozy, care găteşte cadavre de extratereştri pentru a obţine halucinogene pentru tinerii din zonă. Ca să nu mai menţionez şi adepţii teoriilor conspiraţioniste Reptiliene.

— Mai degrabă îi conservă. Nu cred că-i găteşte. Ken nu comentă remarca ei despre Vera. Nu avea de gând să înceapă o conversaţie despre ea, deşi se întrebă ce făcea Vera în acel moment. Nu o fi fost genul care să sară garduri, dar nici nu era genul care să se lase uşor, mai ales dacă era convinsă că era pe urma unor secrete galactice. Şi nu se îndoise niciodată de asta.

— Ce să zic, Micul Boozy e inventiv, nu? Fara se forţă să mănânce din salată. Ascultă-mă, dacă într-adevăr putem intra în legătură cu ei, vreau să spun în mod direct, fără gravimetru sau mai ştiu eu ce aparat, cum o să le explicăm ce face Micul Boozy?

— Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare, răspunse Ken. Poate că atunci când vom ajunge la ei, îi vom putea întreba.

* * *

La puţin după două dimineaţa, cu inima bătân-du-i cu putere, Ken o urmărea pe Fara lucrând cu gravimetrul în pădure, exact în locul în care se întâlniseră pentru prima dată cu oamenii-şopârlă. Bănuiesc că o vom face, până la urmă, îşi zise el.

— Nu mi-ai spus niciodată ce ai vorbit cu ei.

Fara nu îl auzi.

— Cum?

— Când ai încercat să vorbeşti cu ei, ce le-ai spus? insistă Ken.

— A, da. Le-am trimis doar un mesaj test. De genul salutări şi chestii dintr-astea.

— Ok, dar ce cuvinte ai folosit sau îmi vorbeşti aşa pentru că crezi că nu-s capabil să înţeleg termenii ştiinţifici?

Fara se ridică în picioare şi îl privi.

— Ken, nu încerc să fac pe profesoara tot timpul. Ai înţeles?

— Da, deci ai folosit cuvinte concrete, nu?

Fara oftă.

— Da. Într-un fel. Am încercat să ghicesc forma mesajului lor şi le-am trimis ceva similar drept răspuns. A ieşit ca un haiku, din câte îmi pot da seama.

— Am înţeles, doamna profesoară.

— Eşti exasperant, răspunse ea şi se întoarse la aparat.

Ken rămase în picioare aşteptând ca ea să-şi termine treaba. Apoi veni vremea Călătoriei. Băgă mâna în buzunar şi scoase sticluţa cumpărată de la Travis.

— Oare o să fie de ajuns faptul că suntem numai noi doi? o întrebă.

— De unde să ştiu?

Ken deschise sticla, în care cândva fusese sirop de arţar şi care acum conţinea 100 de mililitri de ceai din oameni-şopârlă.

— Hai, noroc, spuse şi bău. I-o întinse lui Fara care făcu acelaşi lucru.

— Acum trebuie să dansăm? întrebă ea.

— De unde să ştiu?

Fara îl privi ciudat şi bătu ceva pe tastatura ataşată la gravimetru.

— Ok, spuse apoi, du-ne la liderii voştri.

Piciorul stâng al lui Ken începu să tremure uşor. Privi în jos şi observă că, deja, începuse să bată pământul ritmat.

— Oho, chestia asta funcţionează nu glumă.

În minte îi veni o scenetă veche cu Steve Martin din *Saturday Night Live*. Ceaiul din oameni-şopârlă i se urcă la cap şi începu să audă un fel de fluierături. O privi pe Fara după care o luă de mână şi până să-şi dea seama ce se întâmpla, amândoi dansau. Ochii ei străluceau puternic în întuneric şi Ken ar fi vrut să cânte, dar nu ştia cuvintele. Cu toate acestea deschise gura şi scoase nişte sunete care, pentru o clipă, îl orbiră. I se părea că simte ceva fizic, dar nu în modul obişnuit, folosindu-şi simţurile (gust, auz, văz, miros, atingere). Cineva îl apucă de cealaltă mână şi Ken încercă să vadă cine era – dar nu reuşi să deschidă ochii – o fi fost un om-şopârlă? Aveau să danseze împreună? Totuşi mâna era prea mare ca să fie a unui om-şopârlă. Auzi o a treia voce şi, deşi creierul său era învăluit de ceaţa halucinogenului, Ken îşi dădu seama a cui era: a Verei Limbă-Ascuţită. Ce rahat, îşi spuse. Ne-a găsit. Încă nu reuşise să-şi deschidă ochii, aşa că se gândi la un truc. Tot ce trebuia să facă era să îşi ridice pleoapele, asta era. Şi atunci o zări nu numai pe Vera Limbă Ascuţită, ci şi pe Micul Boozy. Dansau toţi patru în cerc, în jurul găurii de mini-golf interdimensionale. Muzica îl umplea de nostalgie şi Ken înţelese pe măsură ce cântau că el, Fara, Micul Boozy şi Vera, cu toţii ziceau „Da”.

M-au făcut. Vera şi Micul Boozy îşi dăduseră seama ce avea de gând şi acum, că am reuşit să-mi deschid ochii, trebuie să-i urmăresc sărind ca nişte maimuţe. Se strădui să-şi mişte privirea spre Fara, dar realiză că nu-şi mai putea controla capul. Lumea începu să se învârtă în jurul lui şi Ken simţi că trupul începe să i se dezintegreze. Privi în jur, ceea ce îi luă câteva minute, căci timpul începuse să se alungească. Apoi, dintr-odată, coaja copacilor începu să cadă şi frunzele să se rotească ca într-un vârtej, atrase de focul care ardea în mijlocul cercului pe care îl făcuseră cu trupurile lor. Muzica devenise şi mai puternică şi ei patru continuau să spună „da”.

Apoi ceva pocni în capul lui Ken, cu un zgomot asemănător cu acela pe care îl auzea atunci când avusese o infecţie a sinusurilor şi trebuia să caşte. Săreau toţi patru, mână în mână în mână în mână, săreau în sus şi în jos. Săreau.

* * *

Primul lucru pe care îl simţi în dimensiunea sau universul oamenilor-şopârlă fu o explozie în urechi. Privi în jur şi ceea ce văzu îl convinse, o dată în plus, că Dumnezeu, dacă o fi existând aşa ceva, era mult mai glumeţ decât îşi închipuia lumea.

Dădu drumul mâinii Verei, dar o păstră pe a lui Fara.

— Incredibil, spunea ea.

Era cald şi însorit, soarele fiind mult mai strălucitor decât cel de acasă. Sub picioare aveau ceva ce semăna cu iarba, iar în jur erau nişte chestii care semănau cu copacii, iar, undeva în stânga lor, ceva asemănător cu un iaz. Probabil că era toamna pentru că crengile copacilor erau dezgolite şi, printre ele, Ken văzu o structură pe care o recunoscu imediat poate şi pentru că-şi petrecuse ultimii treizeci de ani în una asemănătoare.

— E o făcătură turistică, spuse el, cu glas tare.

Pe una din părţile clădirii se afla un afiş colorat. Un om-şopârlă stătea pe un scăunel şi vindea bilete unei familii de oameni-şopârlă. Ceva mai departe se zărea o zonă de

jocuri; poate că oamenii-şopârlă nu descoperiseră încă mini-golful, dar aveau ceva ce semăna cu el. Ken se întrebă ce putea fi şi imediat îi trecu prin minte că ar putea face o avere dacă ar putea înţelege cum se joacă. *Jocul pe care îl joacă extratereştrii*!!! Mda, ăsta ar fi fost un afiş interesant pe US-12.

Totul în jur era la scară mică şi Ken se simţi ciudat, de parcă s-ar fi aşteptat să distrugă ceva din secundă în secundă. Un avion mic, argintiu trecu deasupra capului său. Încercând să înţeleagă ceea ce vedea, Ken fu trecut de un fior rece. Se aplecă spre Fara şi îi spuse:

— Crezi că au şi ei o magazie ca a mea? Mă refer, în special, la colecţia de acolo.

— Nu ştiu, răspunse ea. Crezi că au mai fost şi alţii înaintea noastră pe aici?

— Poate că da şi nu au mai apucat să se întoarcă. La naiba, e ca un fel de turism extrem. Trăiţi aventura şi pericolele dintr-o altă dimensiune, nu înainte de a semna acest contract!

Fara râse.

— Extratereştrii procesomani!

Liniştea ei îl intriga şi tocmai se pregătea să i-o spună când un strigăt de exaltare ieşi din pieptul Verei.

— Slavă vouă! urlă ea din nou şi căzu în genunchi.

Ce moment trebuie să fie acesta pentru ea, îşi spuse Ken. Uite că după tot timpul acesta în care toată lumea i-a spus că e nebună (inclusiv eu), a avut dreptate. Reacţia Micului Boozy fu puţin diferită. Acesta aruncă o privire în jur şi se întoarse spre Ken, spunându-i:

— Trebuie să plecăm dracului de aici!

Când Ken văzu şi el ceea ce văzuse Micul Boozy, îi dădu dreptate. Un grup de oameni-şopârlă, cu nişte chestii ce păreau arme în mâini, se îndreptau direct spre ei.

— Tu şi cu salutul tău, îi spuse Farei. Cu gramatica ta filogenică!

— Nu eu am inventat-o, răspunse ea.

— Oare au de gând să ne pună la murat? se întrebă Ken cu glas tare.

Micul Boozy o luă la fugă şi unul din oamenii-şopârlă îşi ridică arma şi trase. Micul Boozy căzu secerat la pământ, se rostogoli pe spate şi începu să facă spume la gură. Din gât îi ieşea o săgeată mică, neagră.

— Oho, făcu Ken. Începu să transpire şi să simtă arsura soarelui pe gât.

Vera era în continuare în genunchi, murmurând nişte cuvinte într-o limbă pe care Ken nu o putea înţelege. Poate că le învăţase dintr-una din cărţile ei despre Reptilieni. Grupul de oameni-şopârlă se opri la vreo trei metri de ei, formând un semicerc.

— Ascultă-mă, îi şopti Ken lui Fara. Crezi că ne aflăm aici din cauza gravitaţiei sau a ceaiului?

Ea ridică din umeri.

— Nu am de gând să fac speculaţii metafizice. Dar, dacă tot m-ai întrebat, cred că e din cauza gravitaţiei.

— Deci ne putem întoarce?

— Nu ştiu. Nu am mai încercat asta până acum.

Vera Limbă Ascuţită o dădu pe engleză.

— Sunt de-a voastră, le spuse oamenilor-şopârlă, făcând nişte gesturi elaborate, care lui Ken i se părură mişcările unui dans interpretativ. Una de a voastră, nu înţelegeţi? Nu mă pot schimba!

Unul din oamenii-şopârlă se apropie de Ken. Îi ajungea până la talie, dar nu avea nimic circumspect în felul în care stătea. Privi spre Ken, apoi spre Fara şi după aceea luă o decizie. Tuşi şi le spuse:

— V-a luat ceva timp.

Să fiu al naibii, îşi zise Ken. Nu spuse, însă, nimic, pentru că omul-şopârlă i se adresase de fapt lui Fara.

— Da, dar nu poţi inventa în fiecare zi o cale de a manipula gravitaţia pentru a călători într-o altă lume, răspunse Fara calm. La început Ken crezu, nu ştia nici el de ce, că în loc de „lume” auzise „minte” şi se întrebă dacă nu cumva totul se întâmpla numai în imaginaţia lor. M-aţi urmărit? îl întrebă ea pe omul-şopârlă.

Acesta dădu din cap că da. Apoi se întoarse spre Ken şi spuse:

— Tabla de şah... aşa parcă îi spuneţi, nu?

Gura lui Ken era prea uscată pentru a putea vorbi, aşa că nu putu decât să dea din cap că da.

— Amuzant, zise omul-şopârlă. Dar intonaţia sa fu atât de neutră că nu îţi puteai da seama dacă glumise sau nu.

— Cum ai învăţat engleza? întrebă Fara.

— Observându-vă.

Ken înghiţi de vreo trei sau patru ori, încercând să-şi regăsească vocea.

— Aveţi şi voi... Ce e asta? Aveţi şi voi atracţii turistice sau chestii de genul ăsta?

Omul-şopârlă îl ignoră. Îl privea pe Micul Boozy, care începea să-şi revină din chestia pe care i-o injectaseră în gât.

— În schimb, borcanele lui nu sunt amuzante, spuse omul-şopârlă, arătându-l pe Micul Boozy.

Boozy, amărâtule, îşi spuse Ken, eşti mort.

— Eu nu am făcut niciodată aşa ceva, spuse.

Omul-şopârlă îl ignoră din nou. Acum o privea pe Vera, care tot în genunchi, îi striga:

— Sunt una de-a voastră!

Omul-şopârlă îşi întoarse privirea spre Fara.

— Poţi să-mi explici ce e cu ea?

Fara îşi întoarse capul spre Ken şi spuse:

— El poate.

Omul-şopârlă se întoarse spre Ken, aşteptând explicaţia:

— Păi, începu Ken, ea... la noi, unii oameni cred că oamenii voştri au venit pe Pământ cu mult timp în urmă. Şi că puteţi să vă schimbaţi forma şi să luaţi înfăţişarea noastră. Ea e una din acei oameni şi crede că, de fapt, e ca voi, dar că, din nu ştiu ce motiv, nu mai poate reveni la forma voastră.

Omul-şopârlă nu zise nimic, dar continuă să-l privească pe Ken.

— Da, ştiu, zise Ken. Şi eu cred că e o nebunie.

Din zona cu jocuri izbucniră nişte urale.

— Ce joc e ăla? se interesă Ken.

Omul-şopârlă se îndepărtă. Vera o porni după el, în genunchi, continuând să susţină că era şi ea o Reptiliană.

— Cred că acum e momentul să vedem dacă ne putem întoarce sau nu, îi şopti Ken Farei.

— Da, răspunse ea, am destule date.

Date, se miră Ken.

Omul-şopârlă se întoarse.

— Există o problemă, spuse el, arătându-l pe Micul Boozy. El a comis crime.

— Asta i-am spus şi eu tot timpul, aprobă Ken.

— El trebuie să rămână aici, zise omul-şopârlă.

Se făcu linişte. Ken şi-l imagină pe Micul Boozy pe o tavă, cu un măr în gură, înconjurat de oameni-şopârlă flămânzi. Doamne, îşi zise. Trebuie să fac ceva. Boozy e un ticălos, dar nu merită să fie mâncat.

— Afacerile nu prea au mers în ultima vreme, spuse omul-şopârlă.

Ken dădu să zică ceva, se răzgândi, începu iar.

— Ai de gând să-l expui?

— Pe el şi pe ea, răspunse omul-şopârlă, arătând-o pe Vera, care reîncepuse să vorbească în alte limbi. Dacă vreţi să vă întoarceţi acasă, va trebui să-i lăsaţi aici.

— Ascultă-mă, începu Ken. Cu doi oameni ai să-ţi triplezi încasările imediat. Ce-ai zice de o mică afacere? Pot să construiesc, lângă hambarul meu, un teren ca al vostru. Nu ai vrea să-mi explici şi mie jocul ăla? Ce zici? Asta îl şi interesa, de fapt. Dacă ar fi expus oameni-şopârlă vii ar fi avut prea multă bătaie de cap. Cândva încercase să facă o mică grădină zoo la Mystery Hill, dar nu avusese nici un succes.

— Cei doi rămân în schimbul vostru, spuse omul-şopârlă.

— Hai, măcar spune-mi cum e cu jocul, nu se lăsă Ken.

Fara, care îl privise uimită tot timpul cât încercase să facă afaceri cu omul-şopârlă, râse şi îi trase o palmă pe spate.

— Ken, îi şopti apoi nervoasă, Vera vrea să rămână şi Boozy e un criminal, încetează cu negocierile.

— Bine, bine, spuse Ken, desfăcându-şi mâinile a neputinţă.

Fara afişă zâmbetul ei de star de cinema şi spuse:

— Te superi dacă îţi pun vreo două-trei întrebări despre modul în care călătoriţi dintr-un univers într-altul? Încă mai am de aflat unele lucruri, din câte îmi dau seama.

Omul-şopârlă nu zise nimic, ci doar se holbă la ea. La fel ca şi Ken. Micul Boozy reuşise să se ridice în picioare. Clătinându-se, le strigă:

— Frate, dacă aş putea să îmbuteliez chestia asta cu care am fost împuşcat, m-aş îmbogăţi!

Omul-şopârlă le spuse lui Ken şi Fara:

— E timpul să plecaţi.

— Şi chiar nu vrei să-mi spui nimic despre joc? încercă Ken, pentru ultima oară.

Omul-şopârlă scoase două cutii mici, din oţel, de la cingătoare. I le înmână: una lui Ken şi una lui Fara.

— Să nu vă întoarceţi aici niciodată!

Greu de ajuns la o înţelegere cu tipii ăştia, îşi spuse Ken.

— Chiar ţi-a plăcut tabla de şah?

— Plecaţi, le ordonă omul-şopârlă. Făcu un semn unuia dintre tovarăşii săi şi, într-o clipă, Fara şi Ken se treziră în pădurea din Mystery Hill. Ceaţa de dimineaţă se aşezase pe iaz şi pe amândoi îi luă frigul. Urechile lui Ken pocniră din nou.

* * *

Dispariţia Micului Boozy Boswell nu rămase neobservată. Nici faptul că un Nissan B10 din 1982, care aparţinuse Verei Limbă Ascuţită, fusese găsit parcat lângă cabana lui Boozy. Marele Boozy spunea cui îl întreba că băiatul său fugise cu o femeie nebună, ceea ce nu-l deranja, de vreme ce aşa îl concepuse şi el pe Micul Boozy. Ba dimpotrivă, susţinea Marele Boozy, e chiar un lucru bun: astfel va afla şi lumea de tradiţiile din familia noastră. Omul murea de nerăbdare să aibă un nepot. Apoi, cabana arse în mod misterios până la temelii, la două săptămâni de la dispariţia Micului Boozy şi a Verei. Marele Boozy dădu vina

pe tinerii din zonă şi, după ce nu reuşi să găsească niciun vinovat, iar compania de aigurări refuză să plătească, Ken înţelese că această nouă nenorocire avea să-l ţină pe bătrân în viaţă încă zece ani.

Fara îşi petrecu următoarele şase luni încercând să deschidă cutiile de metal pe care le primiseră de la omul-şopârlă, dar fără succes. Venea destul de des să facă măsurători cu aparatul ei Lacoste, dar, pe măsură ce trecea timpul, se lămuri că oamenii-şopârlă făcuseră ceva să-i oprească progresele. Încă mai putea observa anumite perturbări în gravitaţia locală, dar nu mai putea transmite mesaje ca înainte.

— Ticăloşii naibii, fierbea ea de mânie, de fiecare dată.

— Ei bine, răspundea Ken, e clar că nici ei nu ne mai vizitează. Ceea ce era perfect adevărat, căci nu mai văzuse nici unul, din noaptea în care le întorseseră vizita. Şi nici nu-şi doresc să-i mai vizităm vreodată. Ce ai de gând să faci? Vei scrie o lucrare despre ei?

La ultima ei vizită, Ken îi arătă cabana pe care o construise lângă hambar şi în care expusese oamenii-şopârlă împăiaţi, cu Boris şi Booby jucând şah. La naiba, îşi spusese el, doar îi spusese chiar omul-şopârlă că îi plăcuse tabla de şah şi, frăţioare, turiştii erau înnebuniţi după ea. Începu să vândă cărţi poştale şi tricouri cu oameni-şopârlă. Deşi nu-i plăcuse deloc, o lăsase pe Jamie să-i facă reclamă şi pe internet. Plus că terenul său de mini-golf era mult mai bun acum, că tinerii din zonă nu se mai adunau să comunice cu oamenii-şopârlă în jurul găurii 17.

Îi povestise toate astea lui Fara, în timp ce stăteau în maşina ei, înainte să plece pentru totdeauna. Ea ascultă cu atenţie şi râse.

— Ken, îi spuse, eşti singurul escroc sentimental pe care îl cunosc. Mă refer desigur la cei care lucrează în branşa ta. Numai tu îi poţi iubi, cu aceeaşi pasiune, şi pe ziariştii care încearcă să te demaşte şi pe cei care cred cu adevărat în existenţa extratereştrilor. Eşti născut pentru asta!

După asta, Fara plecă spre nu-ştiu-ce oraş în care avea de susţinut o conferinţă despre anumite rezultate ale

cercetării ei în fluctuaţiile gravitaţiei şi implicaţiile acestora în legătură cu teoria stringurilor şi Ken ştiu că nu avea să o mai vadă niciodată. O fată dată dracului, îşi spuse. Ea fusese cea care îl făcuse să spere din nou.

Se întoarse să-şi privească domeniul. Copiii alergau cu jucăriile om-şopârlă pe care le despachetase chiar în dimineaţa aceea. Părinţii lor îi filmau sau citeau broşuri. Adolescenţii aşteptau, în grupuri compacte, să le vină rândul la terenul de mini-golf, făcându-şi poze unul altuia şi vorbind tare. Un nebun, care sosise de curând, era preocupat de experimentul său, filmând un pendul din plumb, pe care îl instalase în apropierea hambarului. Jamie stătea plictisită în cabina pentru bilete: probabil că venise vremea să o schimbe cu un alt adolescent, căci nu voia să-i sperie valul de turişti. Totul e în regulă, îşi spuse Ken. Pe de altă parte, probabil că oamenii-şopârlă făceau o grămadă de bani cu Micul Boozy şi cu Vera dar, în ceea ce-l privea, îi mergea foarte bine. Din punctul lui de vedere, făcuse o afacere de care ar fi trebuit să fie mulţumită toată lumea.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Mystery Hill” by Alex Irvine

Aloha

Ken Wharton

Este profesor de fizică la San Jose State University. Cercetările sale privesc sonoluminiscenţa, interacţiunea laser – materie şi mecanica cuantică. A publicat prima sa povestire în 2000, apoi în 2001 primul roman, „Divine Intervention”, nominalizat la Philip K. Dick Award. A continuat să publice povestiri şi lucrează la cel de-al doilea roman al său „The Silence”, a cărui acţiune are loc pe lunile lui Jupiter.

Povestirea care urmează nu putea fi scrisă decât de un profesor de fizică, cu un nivel superior de înţelegere a lumilor născute din paradoxurile aferente fizicii, cum noi nu o cunoaştem.

———————————

În ultimele clipe ale relaţiei lor, pentru că Hannah urma să se transforme, îi oferi lui Felix un alt fel de amintire. Se aflau pe o plajă, care, cel puţin, le era familiară. Dar flora şi fauna din jur păreau total străine: copacii se înălţau ca nişte turnuri, cu frunze înmugurite doar în vârf, alţii erau încărcaţi cu obiecte sferice, fructe, probabil nuci, având culori pe care Felix nu le mai văzuse, iar animalele zburătoare aveau pene ridicole şi ciocuri ascuţite, ciudate.

Hannah, care de obicei alegea decoruri familiare din trecutul lor îndepărtat – cu excepţia acelei perioade abstracte de acum 1082 ani – era pe punctul de a-şi pierde controlul.

— De ce asta? întrebă Felix, plimbându-se alături de ea prin nisipul alb şi cald. Şi de ce această fustă colorată? El ar fi vrut să se refere şi la şiragul de flori din jurul gâtului ei,

dar nu dorea să o bombardeze cu prea multe întrebări în aceste momente dificile.

Hannah se chinuia să răspundă.

— Aş putea să-ţi dau câteva motive plauzibile. Dar ar părea mai curând speculaţii, ştiind mai ales ce o să se întâmple.

Îşi deschise un pic sufletul, lucru rar, dar nu fără precedent, iar Felix o studie cu atenţie.

— Aşa s-ar părea, zise el, fixând-o cu privirea, de parcă ar fi putut să-şi întipărească în minte imaginea ei, să păstreze tot ceea ce iubea la ea, ca să îndepărteze singurătatea inevitabilă. Condiţii viitoare, presupun.

Pentru ultima dată, ea s-a apropiat de el, şi au continuat plimbarea către valurile înspumate.

— Nu vreau să se termine, se confesă Hannah. Te invidiez. Tot nu pricep cum poţi tu să nu te gândeşti la asta.

— Nu mă gândesc la ce?

Ea răspunse cu zâmbetul ei candid, un zâmbet pe care Felix nu putea să creadă că alte condiţii viitoare l-ar putea schimba.

— Nostim, zise ea. Ultimul om din univers şi nu vrea să se gândească la ce s-ar putea întâmpla după dispariţia lui.

— De ce să-mi bat capul? Altceva ar fi dacă te-aş părăsi…

— Ei bine, eu mă gândesc la asta. Care e inversul timpului unei inimi zdobite?

— După ce te vei transforma, o să-ţi apară chiar în faţa ta.

Pentru o clipă, valurile le cuprinseră picioarele goale, dar curând oceanul se linişti, rămânând doar mici încreţituri la suprafaţă.

— Cred că se va întâmpla din clipă în clipă.

Hannah îşi coborî capul pentru a-şi privi picioarele cufundate în nisipul umed, din care ieşeau bule de aer, plesnind în jurul lor. Apoi îşi ridică privirea spre Felix.

— Ce păcat că am atât de puţin timp să-mi amintesc de acest moment. Perioada aceea, în care s-a derulat totul cu viteză, fără să ştim ce puţin ne-a mai rămas…

— O să-mi aduc eu aminte pentru tine. Şi când va veni vremea mea....

Se opri brusc, dându-şi seama că deja se întâmplase. Nimic nu se schimbase în jurul lui. Plaja lui Hannah era intactă, iar ea însăşi aproape că nu se mişcase. Era de aşteptat, chiar necesar. Acesta poate să fi fost sfârşitul cauzal al universului lui Hannah, iar legile de conservare ale fizicii impuneau o convergenţă instantanee între Hannah din trecut şi străina din viitor.

Schimbările deveneau clare, evidente pentru Felix, deja istoriile erau divergente, nu doar pentru că mişcările femeii păreau nenaturale şi intermitente, ci şi din cauza felului în care îl privea. Nu mai putea vedea dragoste în ochii ei, dar nici privirea unei străine. De fapt, Felix îşi imagină că ea aştepta ceva cu nerăbdare. Dar ce să aştepte? Deoarece şi această străină din faţa lui se apropia de sfârşitul existenţei ei cauzale. În câteva clipe din viitorul ei subiectiv, adică momente din trecutul lui Felix, conştiinţa acestei femei va înceta să mai existe, odată ce se contopea cu Hannah. Toate amintirile sale şi-ar pierde contextul, toată istoria ei ar fi sechestrată într-un viitor necunoscut. Cu alte cuvinte, universul acestei femei era pe cale să dispară.

Femeia îi prinse mâinile într-un fel straniu.

— Aloha, intonă un cuvânt într-o limbă pe care el nu o ştia. Apoi se deplasă cu spatele spre plajă, zâmbind pe când dispărea în lumina soarelui.

Zâmbind? Cu siguranţă că această femeie nu se putea aştepta la vreo versiune a vieţii de după moarte. Toţi cei care supravieţuiseră centrului temporal al universului trebuiau să ştie că timpul lor se sfârşise, condiţiile cosmologice impuneau aceleaşi simetrii ale universului care guvernau întreaga fizică. Atomii artificiali care cuprindeau matricea acestei femei ar putea supravieţui, dar lanţul cauzal al vieţii sale era pe punctul de a se termina.

Felix se întoarse brusc şi părăsi plaja, amintindu-şi de vremurile bune de la începuturi. Într-o clipă se regăsi odihnindu-se pe pământul familiar plin de muşchi, chiar între umbrele vârfului de munte. De abia atunci îşi dădu

seama că femeia nici nu ştia ce urma să i se întâmple. Pentru Felix nu a fost un semn de întrebare prea mare. Prietenii şi cunoştinţele sale se transformaseră, pe rând, iar el rămăsese ultimul din această specie, poate ultima conştiinţă cu entropie din tot universul. Dar din perspectiva temporală a femeii, ea era prima care urma să dispară. Poate că nici nu ştia, poate că nu înţelegea. Poate că el ar trebui să-i vorbească. Felix îndepărtă acest ultim gând. Hannah dispăruse, iar el trebuia să accepte acest lucru. Nu avea acum nevoie de scuze plauzibile pentru a interacţiona cu dublura ei. Era destul de dificilă interacţionarea cu oricare dintre ele. Felix petrecuse suficient timp vorbind cu o parte dintre aceste dubluri, a căror limbă primitivă o învăţase deja. Dar învăţase, de asemenea, cât de greu putea fi să aibă şi cea mai simplă conversaţie. Ce-i spui unei persoane care deja ştie tot ce îi vei spune de acum înainte, dar nu-şi aminteşte nimic din ceea ce ai spus deja? Care e rostul comunicării, când prin exprimarea unei idei, tot ce realizezi este să o ştergi din mintea celuilalt? Abandonează pierderea aparentă a liberului arbitru, sentimentul de a fi manipulat, chiar dacă singurii „manipulatori” sunt legile involuntare ale fizicii. Felix jurase cu mult timp în urmă că renunţă la orice alte conversaţii cu persoane din alte spaţii temporale. Aşa că de ce şovăia acum? Când găsi un răspuns posibil la această întrebare, îl străfulgera o presimţire. Poate că raţiona aşa cum făcuse şi Hannah la sfârşit. Dacă era aşa, timpul său ar putea fi aproape gata. Niciunul dintre ceilalţi nu i-ar spune când era vremea să se transforme, aşa că nici el nu putea fi sigur. Dar dacă Aloha i-ar vorbi despre viitorul lui…

Curând, îşi spuse Felix. Mai întâi avea nevoie de timp ca să jelească.

* * *

Se apropie de femeia de pe plajă. Linia ţărmului se schimbase oarecum de la ultima sa vizită, pentru că valurile se deplasau în direcţia opusă, dar, pe de altă parte, sentimentul general era acelaşi. Era mai dureros să o vadă

decât s-ar fi aşteptat, pentru că încă semăna mult cu Hannah. Ochii ei îi căutau plini de jale pe ai lui, ca şi cum i-ar analiza rămăşiţele dragostei.

— Nu ştiu ce să spun, începu el, atent să-şi rostească propoziţiile invers, de la coadă la cap, astfel încât ea să poată înţelege.

— Nu, cred că nu, zise ea cu asprime. Felix clipi. Avea sens ceea ce spunea ea, aproape ca şi cum îi răspundea lui, ceea ce ar fi imposibil… Ea se lumină la faţă.

— Aloha! Îţi aduci aminte? Felix încuviinţă din cap, apoi se opri. Această femeie experimenta cauzalitatea în direcţia opusă, nu ar avea nici un rost să-i răspundă. Nici să-i adreseze întrebări. Inversă mintal ordinea ultimelor ei propoziţii şi îşi dădu seama că ea nu-i răspunsese lui, ci mai degrabă propriei întrebări retorice.

— Mi-e greu să te văd astfel, zise Felix.

Acum ea părea nerăbdătoare.

— Aş vrea să nu mai vorbeşti despre acele lucruri.

Nerăbdarea ei îl facu să spună ce avea de spus:

— Uite, nu ştiu dacă ţi-am spus deja, dar e important să ştii ce se întâmplă. Desigur că unii dintre oamenii voştri de ştiinţă au observat că universul îşi inversează direcţia cauzală. Noi am observat asta cu foarte mult timp în urmă, cu mult timp înainte ca prima persoană să se transforme. De fapt, Felix era unul dintre primii care au observat fenomenul. Matricea care a permis existenţa lor continuă a fost alimentată de singura sursă de energie rămasă în univers, adică transformarea electronilor şi pozitronilor în două raze energetice gamma. Nu mai erau nici protoni izolaţi care să furnizeze energie; în afară de cei fabricaţi, toţi au devenit cu mult timp în urmă pozitroni şi alţi produşi. Dar Felix observase că rezerva lor de energie se pierdea mai repede decât prevăzuse teoria, imediat devenind clar că universul îi aruncase pe o curbă finală.

— Ne-a luat ceva timp până când ne-am dat seama că lipsea o componentă a razei gamma, a durat chiar mai mult până am văzut ce se întâmpla. Razele gamma se transformă. În loc să fie dominate de istoria lor trecută, ele

devin deodată dominate de un lanţ cauzal ce vine din direcţia opusă, din viitor. Două raze gamma transformate, împotriva oricăror previziuni, se vor ciocni pentru a produce o pereche electron – pozitron. Universul începe să se umple iar cu materie, dar cu materie transformată, materie cu o direcţie entropică opusă timpului. Apoi electronii vor începe să devină antiprotoni.

Pe măsură ce vorbea, nerăbdarea din privirea ei dispăru încet, iar Felix se îndepărtă când realiză că femeia devenise fascinată de toată vorbăria lui.

— Chiar aşa?

Emoţiile îi colorau faţa aşa de repede încât abia putea să-şi imagineze ce gândea femeia.

— Important e faptul că tu nu mai ai mult timp: te vei transforma la următoarea noastră întâlnire.

Acum ea părea iarăşi calmă.

— Credeam că vei înceta să mai vii să mă vezi.

Felix, surprins, făcu un pas în spate. Se hotărâse deja ca aceasta să fie ultima dată când mai vorbea cu ea. Prin urmare, de ce spusese ea asta? Doar dacă... Mai făcu un pas în spate, apoi altul şi în fine se întoarse şi fugi din zona ei de control. Nu mă voi mai întoarce, îşi spuse, în ciuda faptului că universul deja hotărâse contrariul.

* * *

Chestia nostimă despre liberul arbitru, credea Felix, era că întotdeauna îşi menţine propria iluzie. Aloha, aşa o numise el, sugerase că ei s-au întâlnit de câteva ori în trecutul ei, adică în viitorul lui Felix, aşa că el acum ştia ceva despre alegerile pe care la va face în curând. Într-un univers în care liberul arbitru domină, crearea unui paradox e o simplă problemă. Felix trebuia doar să aleagă să nu o revadă pe Aloha şi astfel universul devenea inconstant. Râse la ideea ce-i trecu prin cap. De parcă el ar putea fi mai puternic decât universul. Nu, se dovedise că anticiparea paradoxului e o piatră de temelie a fizicii postmoderne, pentru a explica de ce mecanica cuantică funcţionează în acest fel. Oricât încerca, el nu putea să forţeze un paradox.

Dar nici universul nu-l forţa pe el, manipulându-i acţiunile ca unei marionete. Fizica era mai subtilă, iar iluzia liberului arbitru era foarte puternică. El ştia că va ajunge într-un final la o decizie aparent liberă de a merge să o vadă pe Aloha. Nu putea suferi aceste întâlniri de la graniţa spaţiului şi timpului pentru că, într-un ungher al minţii, a ştiut întotdeauna că nu va fi cu adevărat o decizie unilaterală, că această decizie îi va fi impusă de evenimentele viitoare. Şi asfel încăpăţânarea sa îşi spuse cuvântul. Fără liberul arbitru? gândi el. Vom mai vedea. Se hotărî să facă în aşa fel încât universul să-l târască în zona lui Aloha. Aşa că, în loc de asta, universul i-o aduse pe Aloha. Felix putea să o excludă din zona lui, dar era atât de năucit de apariţia ei, fără să mai ţinem cont de expresia ei rănită, încât nu se gândi la asta decât când era prea târziu.

— Ce faci tu aici?

Auzind asta, expresia lui Aloha se lumină, luă loc pe covorul de muşchi şi începu să vorbească. Era o povestire incoerentă, aşa îţi imaginezi o poveste în care fiecare gând precede în mod logic pe cel dinainte. Dar Aloha picta o imagine a planetei sale natale, a culturii sale, a existenţei sale fizice. În ciuda scenei repetate a oceanului, Aloha afirmă că nu petrecuse mult din viaţa ei pe plajă, ci îşi duse existenţa sa fizică în munţi, la fel ca Hannah, iar asemănările cu Hannah mergeau mult mai departe. Amândouă au fost primele din familia lor care s-au transformat, amândouă aveau un simţ morbid al umorului şi erau matematiciene absolut stălucite.

Existau şi diferenţe între ele, la urma urmei duseseră vieţi total diferite. Dar coincidenţele îl făceau să se întrebe cât din Hannah mai rămăsese în această femeie. Dacă influenţa lui Aloha putea pătrunde în trecut să o facă pe Hannah să producă scena plajei, de ce nu ar putea influenţa lui Hannah să pătrundă şi aici? Poate că nu o pierduse, măcar nu în întregime.

Poveştile lui Aloha se terminară înainte ca Felix să fie pregătit, iar rugămintea lui de a continua nu ar duce la nimic. Ea se ridică, zâmbind, să plece.

— Cred că e rândul meu, de data aceasta, zise ea.

— Mi-a plăcut, reuşi el să spună, înainte ca ea să dispară.

Felix se uită fix la locul unde stătuse ea.

— Foarte bine, murmură el în gol. La naiba cu liberul arbitru.

Se întâlniră deseori. Uneori în zona lui, alteori în a ei, dar întotdeauna era aceeaşi rutină. Unul din ei vorbea, celălalt pur şi simplu asculta. Când era rândul lui, el vorbea despre orice îi venea în cap, sărind la nimereală de la copilărie la ultimele zile petrecute cu Hannah şi la toate întâmplările cuprinse în tot acest timp. Se pare că lui Aloha îi plăcea în special când vorbea despre Hannah, sau poate că el doar încerca să aducă vorba de Hannah când Aloha devenea bucuroasă. Separarea cauzei de efect era o treabă înşelătoare, la care el efectiv renunţase.

Aloha rareori vorbea despre viaţa ei recentă, dar era clar că a avut şi ea un partener de viaţă. Spre deosebire de Felix şi Hannah, ei nu erau ultimii din speţa lor, dar dragostea e dragoste, chiar şi când timpul e inversat. Totuşi, Felix nu a văzut niciodată această persoană, ceea ce făcea mai uşor de imaginat că, ori de câte ori Aloha vorbea despre partenerul ei, de fapt influenţa lui Hannah ajungea în viitor şi îi spunea lui Felix ce simţea pentru el. Chiar dacă uneori Aloha vorbea fără să sugereze că această persoană există cu adevărat, comentariile sale întâmplătoare îl făceau pe Felix să revină pentru mai multe detalii.

Într-o zi, când a mers să o vadă pe Aloha, plaja dispăruse. Acum în locul ei era un decor montan, primăvăratic, cu piscurile înzăpezite. Îi înconjurau din toate părţile copaci subţiri, albi, cu frunze mici, ce aveau diferite nuanţe de verde sălbatic pe fiecare parte. Aloha părea neschimbată, exceptând îmbrăcămintea călduroasă, dar Felix ştia că această vizită avea să fie cumva diferită de toate celelalte. După ce îl văzu, ea zâmbi şi scutură din cap.

— Cred că, la urma urmei, „Aloha” e un nume potrivit. Felix stătea lângă ea pe un trunchi de copac, aşteptând să

mai spună ceva, dar ea rămăsese liniştită şi gânditoare. Felix nu ajunsese în centrul temporal al universului fără să aibă multă răbdare, aşa că aşteptă. În cele din urmă, Aloha începu să vorbescă din nou, dar de data aceasta nu era o povestire despre trecutul ei îndepărtat. Părea că ceva o făcuse pe această femeie să-şi dea frâu liber emoţiilor, iar Felix asculta cu atenţie încordată, năuc. În loc să vorbească despre partenerul ei, ea vorbea de dragoste, de pierdere, era mai mult decât se aştepta Felix şi curând devenise evident că partenerul ei nu mai era.

— Mi-e atât de dor de el, zise ea, cu vocea tremurândă şi cu ochii în lacrimi. Adică, adică, mi-e tare dor de el. Acum plângea, iar Felix putea aproape să o vadă pe Hannah în spatele lacrimilor şiroinde. Mi-e dor de tine.

Lui Felix i se tăie răsuflarea. Oare Hannah era cea care îi transmitea direct un ultim mesaj din trecut? Aproape instinctiv se îndreptă spre ea, iar ea se cuibări şovăielnică la pieptul lui. Se îmbrăţişară strâns o vreme, timp în care Felix ştia că acesta era ultimul rămas bun pe care şi-l putea lua vreodată.

Apoi ea se îndepărtă repede de el, chiar prea repede. Felix se simţi trădat când se uită în ochii ei umezi, cu toate că aceştia îi răspundeau cu o dragoste adevărată.

— Ştii, tu eşti Hannah, rosti el, vorbe pe care le ţinuse în sine şi care acum îi ieşeau din gură aproape fără să le poată controla.

— Nu ţi-am spus niciodată, dar de aia... de aia tot veneam să te văd. Când Hannah s-a transformat, ea s-a contopit cu fiinţa ta. Şi am iubit-o atât de mult încât nu pot s-o uit.

Ochii lui Aloha erau acum limpezi.

— De ce-mi faci una ca asta? întrebă ea. Vocea îi era epuizată, o trăsătură pe care el nu o văzuse niciodată la ea. Încetează.

— ... veneai să mă vezi. Ea îl întrerupse înainte de a-şi începe măcar propoziţia.

— Data viitoare nu am să te mai primesc, zise ea. Să nu mai vii aici.

Dar mă vei primi, gândi Felix. De fapt, ea se va decide curând să vină să-l vadă în mod regulat. Ceva se schimbase la Aloha azi, ceva ce a făcut-o să vrea să-l vadă iarăşi în viitorul ei. Dar ce era? Îşi dorea ea ca el să-şi imagineze că avea în ea o mică părticică din Hannah? Ea îl privi cu răutate:

— Nu vreau să te mai văd. Nu se ştie din ce motiv, ea nu mai simţi la fel. Din respect pentru dorinţa ei, Felix se retrase din zona fetei.

* * *

Următoarea vizită pe care a primit-o nu a fost din partea lui Aloha, ci din partea unui grup de oameni din zona opusă timpului său.

Mai vorbise cu câţiva dintre ei înainte, dar niciodată cu un grup aşa mare. Şi, bineînţeles, ei nu ştiau de acele conversaţii anterioare. Felix îi întâlni chiar în afara zonei proprii. Stăteau în grup, urmărindu-l ca pe un animal periculos.

— Ca atunci când vom muri cu toţii, zise un bărbat chel şi îndesat.

— Imaginează-ţi pur şi simplu ce ştie el, zise un altul.

— Nu-mi place cum decurge aceasta, spuse singura femeie din grup.

După alte comentarii lipsite de sens ca acestea, câţiva oameni începură să râdă de cel chel, care etala o faţă aspră şi îşi întindea palma goală. Felix urmări cum chelului i se materializa în palmă un mic dispozitiv pe care îl împinse apoi spre Felix. Acesta, la rândul lui, îl luă precaut, observă că avea un difuzor şi un singur buton pe care îl apăsă.

— Zi „rinocer” şi dă-mi-l înapoi, se auzi în dispozitiv, iar Felix observă că ceilalţi se opriseră din râs. Ridică din umeri, repetă cuvântul lipsit de sens atât cât a putut de bine, apoi îl puse în mâna chelului. Privirea abătută a acestuia era acum înlocuită de scepticism, iar aparatul dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Priveşte! zise chelul. Cred că e un escroc.

Acum toţi începură să vorbească deodată, îngrămădindu-se în jurul lui.

— Nu e vorba doar de razele gamma. Ce ţi-am tot spus!?

— Imposibil!

— S-a întâmplat până la urmă.

— Ce-i cu tine?

Felix nu ar fi fost surprins dacă ei ar fi început să-l incite. Cu siguranţă că nu-l mai văzuseră până acum, nu interacţionaseră niciodată cu o persoană din timp opus. Dar Aloha nu-l tratase în felul ăsta la ultima lor întâlnire şi se vor întâlni din nou. Unde era ea? Îi căută pentru ultima dată faţa în mulţime înainte de a se retrage în zona lui.

Timpul său aproape se sfârşise. Felix se gândi la asta şi înainte, iar ciudata vizită a celorlalţi îi confirmă adevărul. După aceea, desigur că va începe să gândească acţiuni aparent nebuneşti doar ca să poată reveni la sinele din viitor.

Era o problemă spinoasă pentru univers pentru că acesta era forţat să fie în concordanţă cu el însuşi. Cu două stări periferice simetrice la extremele temporale, una la Big Bang şi alta la Big Crunch, universul era un caz clasic de sistem supraconstrâns. Şi asta însemna că universul şi-a pierdut multe din gradele sale de libertate, fapt ce fusese întotdeauna irelevant pentru Felix, care a schimbat doar detaliile microscopice ale stării sale cuantice şi nu imaginea de ansamblu.

Dar acum era diferit. Acum el se apropia de propriul destin. Hannah susţinuse că Felix nu se gândea niciodată la viitorul lui, dar asta era doar o exagerare. El ştia că undeva, în viitorul îndepărtat, vreo creatură inteligentă din timpul opus va fi găsită pe o planetă orbitând în jurul unei stele tot din timpul opus. Acea fiinţă se va transforma, aşa cum s-a întâmplat şi cu Felix, şi va ajuta la construirea unei matrici foarte asemănătoare cu a lui. Şi acum, pe când ei se apropiau de acelaşi punct spaţiu-timp din direcţii temporale opuse, universul era forţat să-i facă să se intersecteze. Deciziile luate de unul trebuie să-l afecteze pe celălalt şi

viceversa. În acest punct, Felix îşi imagină că nu se va mai pune problema ca decizia să fie luată doar de unul dintre ei. Destinele lor erau întreţesute de aceleaşi unde cuantice, iar momentele care au mai rămas din viaţa lui vor folosi doar pentru a elibera universul de paradox.

Aşa că împreună, el şi sinele său, au decis să meargă să o vadă pe Aloha. Era un raţionament evident. Pe când Felix îşi imagina câteva motive pentru decizia sa – nu voia să fie singur, îi era dor de Hannah, etc. – în sufletul lui ştia că era depăşit de circumstanţele pe care nu le putea controla.

Totuşi, faptul de a merge în vizită la Aloha părea perfect natural, potrivit cu percepţia lui obişnuită a liberului arbitru. Aloha nu-l exclusese, ştia el că nu, cu toate că ea părea cam deznădăjduită la apropierea lui. Eu ar trebui să mă simt deznădăjduit, gândi Felix. Lumea mea e pe punctul de a se termina.

— Nici nu ştiu de ce mai vorbim, spuse Aloha, făcându-i semn să vină mai aproape. Chiar e ridicol.

— Mă simt singur. Speram să îmi spui o altă poveste.

— Nici nu ştii cât e de greu.

Felix se aşeză tăcut, sperând că ea va mai vorbi pentru a alunga liniştea. Însă ea începu încet să plângă.

— Te va supăra ceva, observă Felix cu voce tare, vorbind mai mult pentru sine decât pentru Aloha. Şi nu cred că motivul e plecarea mea inevitabilă.

— E un cuvânt care exprimă şi începutul şi sfârşitul unei întâlniri, zise ea plângând mai tare ca niciodată.

— Nu înţeleg, Aloha, zise el numind-o astfel pentru prima oară. Ajută-mă să înţeleg. Deja lacrimile se răriseră, Aloha arătând acum mai mult distantă decât tristă.

— Este, spuse ea, este imposibil acest lucru.

— Aş vrea să fie imposibil. Felix scutură din cap. Dar mi-e teamă că totul e foarte real. Nu vezi că noi nu vom putea avea niciodată o conversaţie? Doar unul din noi trebuie să vorbească, aşa cum am făcut până acum. Şi tu trebuie să fii aceea. Nu vreau să-mi petrec ultimele clipe vorbind. Tot ce vreau este să fiu la sfârşit cu tine.

— Te rog, pleacă. Pleacă. Nu pot să sufăr să te văd aşa. Ea se uită adânc în ochii lui.

— Şi eu simt la fel, dar tot vreau să fiu aici.

— Mă auzi? Te mai ascunzi pe undeva pe acolo? Îşi alungă neîncrederea. O, dragostea mea!

Felix simţi o durere virtuală în inimă. Dragoste? Despre ce vorbea femeia aceasta? În ultima lor discuţie ea a spus că-i simte lipsa, iar acum îşi declara dragostea? Dacă Hannah era cea care vorbea prin Aloha, influenţa ei trebuia să devină mai slabă cu timpul, nu mai puternică. Dar poate că, la urma urmei, nu era Hannah... Apoi răspunsul parcă îl lovi. Aloha spunea aceleaşi lucruri pe care Felix le gândise când Hannah se transformase. Şi dacă ea trecea prin aceleaşi emoţii, dacă se gândea la Felix ca la iubitul ei..., ei, bine! poate că într-adevăr era. Poate că el urma să se transforme în partenerul dispărut al lui Aloha. Felix nu a aflat niciodată ce s-a întâmplat cu el, doar că dispăruse. Nu crezuse vreodată că dispariţia ar putea fi din vina sa. Hannah ar fi ştiut, gândi el.

— Nu mă poţi lăsa singură în felul acesta, zise Aloha, aproape implorându-l. Nu se poate să pleci.

Totul era foarte clar. Acum că Aloha trăia propria lui pierdere în sens invers, Felix avea cel mai puternic sentiment de deja-vu pe care îl avusese vreodată. Şi devenea tot mai puternic, ca şi cum era un personaj într-o piesă.

— Te-am părăsit, spuse el. Îmi pare atât de rău. Şi curând tu vei fi... Se pierdu în depărtare, cu mintea învălmăşită. Din perspectiva lui Aloha, ea termina curând prin schimbarea în Hannah, reunind dragostea lor ce acoperea universul după acest scurt răgaz nesincronizat.

Un zâmbet îi traversă faţa când îşi continuă raţionamentul. Da, existenţa lui aproape se sfârşise. Dar când se va transforma se va întoarce la femeia pe care o iubea.

Lacrimile lui Aloha dispăruseră şi le luase locul o privire speriată.

— Te-ai dus, aşa cum am fost avertizaţi?

Şi de aceea, îşi dădu seama Felix, de aceea Aloha era fericită la sfârşit. De aceea zâmbi. Ştia că se vor reuni, într-un fel. Dar de ce a spus ea „Aloha”, chiar în ultimul moment? Ce însemna?

— Nu cred, zise ea. Apoi el realiză că deja ea îi răspunse la întrebare.

— Aloha, răspunse Felix cu lacrimi de bucurie. Aloha.

————————————

Traducere: Mirela Oniciuc
„Aloha” by Ken Wharton

Nanotehnologia cucereşte Clifford Falls

Nancy Kress

Prima ei povestire a apărut în 1976. Născută în 1948, locuieşte în Rochester, New York şi a scris 21 de cărţi de science fiction cu subiecte de la ingineria genetică până la fizica cuantică. A început să-şi vândă povestirile elegante şi ironice pe la jumătatea anilor şaptezeci, şi de atunci a devenit colaborator frecvent al revistelor de gen. Cărţile sale cuprind povestea „Beggars in Spain”, care a primit premiile Hugo şi Nebula, precum şi continuarea acesteia, „Beggars and Choosers”. Pe lângă premiul obţinut pentru „Beggars in Spain”, Kress a mai primit două premii Nebula pentru povestirile „Out of All Them Bright Stars”, publicată deja în Sci-Fi Magazin şi „The Flowers of Aulit Prison”. Ultimele ei romane publicate sunt „Crossfire” (apărut în România la editura Lucman), „Nothing Human” în 2003 şi „Crucible” în 2004. Trilogia sa „Probability Moon”, „Probability Sun” şi „Probability Space”, a apărut iniţial tot la editura Lucman. Pe 1 iulie 2008 a fost programată lansarea ultimului ei roman, „Dogs”.

Nanotehnologia face toate visele posibile, în această povestire mai apropiată de fantasy decât de science fiction. Dar nici prea multă bunăstare nu e ceva bun. Cum ne-am comporta oare dacă toată lumea ar câştiga la loterie în aceeaşi zi?

———————————

Când nanotehnologia a ajuns în orăşelul nostru, eu mă aflam în grădină, curăţând buruienile. În oraşul cel mare din apropiere ajunsese cu o lună mai devreme, dar nu mai

fusesem pe acolo de mai bine de un an. În schimb, o făcuseră câţiva dintre vecinii mei – Angie Myers, Emma Karlson şi văduva aceea, doamna Blanston, de la biserică. Se întorseseră încărcate cu suveniruri, obiecte produse de nanoroboţi şi, trebuie să recunosc, eşarfa pe care mi-o arătase Angie era chiar elegantă. Dar, când ai trei copii mici, e cam greu să ieşi în lume.

Era o zi fierbinte de iulie, în care părea că soarele avea să rămână pe cer pentru totdeauna. Bob McPhee, vecinul de alături, îşi iţi capul de după gard. Câinele său, un Rottweiler, pe care eu, una, nu-l plăceam deloc şi de care fiica mea cea mijlocie se temea, mârâi agitându-se în lanţ.

— Hei, Carol, nu ai aflat că nu mai e nevoie să faci asta de una singură? mă întrebă el. Nanomaşinile pot produce câte roşii şi păstăi îţi doreşti.

— Bună, Bob, l-am salutat, continuând să prăşesc şi ştergându-mi sudoarea de pe frunte. Jackie mă privea din umbra garajului. Îl aşezasem pe o pătară, doar în scutece, şi acum se distra de minune, în felul lui, încercând să-şi sugă degetele de la picioare.

— Clifford Falls a primit patru maşinării dintr-astea, mă informă Bob. De când ieşise la pensie de la Pompieri, nu prea avea cu ce să-şi ocupe timpul. Am văzut la televizor. Primarul a dat ordin să fie instalate în centru.

— Asta e bine, am răspuns, doar ca să mă aflu în treabă. Din bucătărie răsunară vocile lui Will şi Kimee, care se certau pentru cine ştie ce jucărie.

— Primarul se va ocupa de nanomaşini. Una va fi folosită pentru mâncare, alta pentru haine, iar celelalte două vor fi folosite în funcţie de cererile cetăţenilor. Eu am făcut deja una, pentru o maşină sport.

Am devenit brusc atentă.

— O maşină? Serios?

— Da, de ce nu? Roboţii ăia pot face orice. Oricine poate face o cerere, deocamdată la Primărie, primul venit, primul servit. După aceea… nu ştiu cum o să fie, dar bănuiesc că primarul Johnson are el un plan. Acu’, frumoaso, lasă naibii

buruienile alea şi hai să bem o bere. O fată drăguţă ca tine nu ar trebui să stea în arşiţă, la prăşit.

Îmi aruncă o privire răutăcioasă, deşi ştiam că glumea. Sau, cel puţin, aşa speram. Bob are peste cincizeci de ani, dar se ţine destul de bine pentru vârsta lui, lucru de care e perfect conştient. Dar la fel de conştient e şi de faptul că eu nu mă pretez la chestii de genul ăsta. Chiar dacă Jack m-a lăsat cu ochii în soare acum două luni, nu sunt genul de femeie care să se distreze cu bărbaţi însuraţi.

— Îmi plac roşiile de grădină, i-am spus. Cele de la supermarket nu au niciun gust.

— Dar nanomaşinile nu produc roşii din alea modificate genetic, răspunse el, cu aerul acela superior cu care de obicei bărbaţii le corectează pe femei. Maşinăriile alea o să scoată cele mai bune roşii care s-au mâncat vreodată în orăşelul ăsta.

— Aşa să fie. Exact în acel moment, Will şi Kimee au ieşit urlând pe verandă şi Jackie s-a speriat şi a început să plângă şi n-am mai avut timp să aflu mai multe despre nanomaşini.

* * *

Dar Bob mă făcuse curioasă aşa că, spre seară, când s-a mai răcorit puţin, mi-am luat căruţul pentru bebeluş şi pe ceilalţi doi copii şi am pornit-o spre centru.

Clifford Falls de-abia se putea numi oraş. Era situat aproape de mijlocul câmpiei, departe de civilizaţie şi „centrul” său era, de fapt, o piaţetă plină de camionete prăfuite şi de scuterele tinerilor. În jurul ei se întindeau vreo doisprezece magazine, Primăria şi Judecătoria, cu ziduri din cărămidă roşie, o căsuţă care servea drept sediul Poliţiei, cu şeriful Barry Anderson, şcoala elementară, cele două biserici, una metodistă şi una baptistă, Restaurantul lui Kate şi Barul. Undeva, mai la vale, se puteau zări moara şi depozitele de cereale. Şi cam atât. Nu demult, o echipă de filmare făcuse un film aici, pentru că regizorul îşi dorise un loc care să arate ca acum cincizeci sau şaizeci de ani.

Imediat ce m-am apropiat de piaţă, mi-am dat seama unde fuseseră amplasate nanomaşinile. Oamenii se adunaseră pe pajiştea cu iarbă ofilită din faţa Primăriei, deşi, de obicei, la ora aceea, în mijlocul săptămânii, toată lumea care avea o slujbă era la lucru. Un acoperiş mare din pânză era amplasat deasupra unei cutii de metal uriaşe, la fel de mare cât dormitorul meu. Într-o parte se afla primarul, care se pensionase cu doi ani în urmă de la fabrica din Minneonta, în picioare, pe o scenă din lemn. Deşi soarele bătea încă destul de puternic pentru pălăriuţa care-i acoperea capul chel, ţinea un discurs, fără să pară prea afectat:

— … cea mai mare invenţie de când energia super-ieftină ne-a ridicat nivelul de trai…

— Ce se produce în cutia aia? am întrebat-o pe Emma Karlson. Gemenii ei stăteau aşezaţi într-un cărucior nou-nouţ şi foarte elegant. După ce Jack mă părăsise, soţul ei, Ted, îi luase locul la fabrică.

— Un podium, răspunse ea.

— Un podium?

— O chestie pe care să stea primarul, ca să nu mai fie nevoit să tremure pe adunătura aia de lemne. Trebuie să fie gata în câteva minute.

Ce aiureală, un podium – la o adică, primarul Johnson putea să-şi cumpere o scară dublă acătărea de la Depozitul lui Bickel. Mi-am spus că probabil asta era doar o demonstraţie de forţă.

Şi, trebuie să recunosc, am rămas impresionată când am văzut rezultatul final. Patru bărbaţi au scos din cutia de metal o platformă mare şi elegantă, strălucitoare, cu nişte trepte pe ambele părţi, sculptate în forme care mai de care mai interesante. După ce bărbaţii o puseră pe pământ, mulţimea tăcu electrizată, de parcă ar fi fost lovită de fulger. Dar liniştea dură doar câteva secunde, apoi toată lumea începu să strige:

— Vreau şi eu un balansoar!

— Fă-mi şi mie o masă!

— Zi-i să-mi ţeasă un covor nou, pentru sufragerie!

— Eu aş vrea o sticlă de rachiu dintr-ăla bun!

Emma se întoarse spre mine. Avea ochii mari şi strălucitori:

— Unii sunt atât de ignoranţi! Nanomaşinăria asta nu poate produce mâncare sau băutură – numai cele dinăuntru fac asta: sunt trei mai mici şi pot face de mâncare, de băut şi alte chestii mai puţin importante. Şi doar primarul ne-a explicat o dată toate astea. Dar bănuiesc că unii pur şi simplu nu pricep.

Mulţimea se apropie tot mai mult de platforma cea nouă; câţiva bărbaţi începură chiar să-i urce treptele. Kimee începu să se agite, trăgându-mă de mână, moment în care Will îmi strigă:

— Mami, zi-i maşinii ăleia să-mi facă un câine!

Emma râse:

— Will, dar e imposibil. Nimeni, în afară de Dumnezeu, nu poate crea o fiinţă vie.

— Şi atunci cum poate produce roşii? Roşiile sunt vii, am spus.

— Ba nu, nu sunt. După ce le culegi, mor.

— Da, dar înainte de a le culege, sunt vii.

Emma mă privi, cu privirea aceea a ei, pe care o cunoşteam încă din clasa a treia: „Nu mă contrazice că o să-ţi pară rău.” Will începu să bată din picioare şi să urle:

— Vreau un câine! Vreau un câine!

Lumea din jurul platformei fu împinsă înapoi de şeriful Barry Anderson şi de ajutorul său, dar asta nu împiedică pe nimeni să continue să-i ceară primarului tot felul de lucruri. Eu l-am înşfăcat pe Will, i-am zâmbit strâmb Emmei şi am plecat acasă.

Nanomaşinile nu mă puteau ajuta să o duc la culcare pe Kimee şi să-i dau lapte lui Jackie. Şi, cu siguranţă, nu aveau să-mi aducă soţul înapoi, să mă ajute la treburile casei.

Nu că l-aş mai fi vrut înapoi.

* * *

Am aşteptat ca nanoroboţii să facă din Clifford Falls un oraş ca acelea pe care le puteai vedea doar la televizor. Şi, spre surprinderea mea, aşa s-a şi întâmplat.

Dar lucrul ăsta nu l-am constatat decât după vreo câteva săptămâni, pentru că atât Kimee, cât şi Will au luat un virus sau aşa ceva. Doctorul cu care am vorbit pe internet mi-a explicat ce substanţe să torn peste mostrele pe care a trebuit să le iau din caca lor şi, când i-am spus ce culoare au căpătat acestea, mi-a răspuns că nu e nimic serios, dar că trebuie să-i ţin în casă, să le dau să bea cât mai multe lichide şi să-i feresc să intre în contact cu bebeluşul. Ceea ce, într-o casă de închiriat, cu două dormitoare, nu e un lucru prea uşor. Dar am scos-o la capăt. Emma mi-a adus medicamentele de care aveam nevoie şi mi le-a lăsat pe verandă. Mi-a mai lăsat şi trei caserole cu mâncare şi nişte biscuiţi cu ciocolată.

După vreo zece zile, când copiii s-au mai înzdrăvenit, i-am gătit, în semn de mulţumire, o prăjitură. După ce i-am îmbrăcat şi l-am pus pe cel mic în cărucior, am ieşit afară şi am rămas uimită:

— Uau, strigă Will, mamă uită-te la asta!

Pe aleea din faţa casei lui Bob McPhee era parcată cea mai roşie maşină pe care o văzusem vreodată, mică, elegantă şi strălucitoare. Părea şi foarte rapidă. Will o luă la fugă spre ea şi a trebuit să-i strig:

— Să nu te atingi de ea!

— Nici o problemă, îl auzii pe Bob, cu o nepăsare afectată în glas. Pieptul îi era umflat ca al unui păun. Şi, chiar dacă o zgârâie sau aşa ceva, n-am decât să-mi aştept rândul la Marele Gri şi să-mi comand alta.

Marele Gri – probabil că aşa îl porecliseră pe nanorobotul cel mare. Destul de stupid. Parcă ar fi fost un cal de povară.

Bob îmi aruncă o privire complice.

— Te fac o tură, păpuşă?

— De ce nu o plimbi pe soţia ta? l-am întrebat, dar cu zâmbetul pe buze, căci nu mă lasă inima să mă cert cu vecinii.

— Am făcut-o deja, îmi răspunse, dând plictisit din mână, dar întotdeauna e loc de mai mulţi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Plimbare cu maşina! Plimbare cu maşina! începu Will să urle.

— Nu azi, Will, acum mergem să-i vedem pe Jon şi Don. Ceea ce îl linişti, căci gemenii Emmei erau cei mai buni prieteni ai lor.

Emma mă întâmpină în pragul uşii, îmbrăcată într-o rochie de vară galbenă, superbă, cu decolteul larg. Emma arătase întotdeauna bine, chiar şi când avea doar treisprezece ani, dar niciodată nu o văzusem aşa de strălucitoare ca acum. Avea părul coafat, se machiase, iar în urechi purta cercei cu diamante.

— O, Doamne, arăţi extraordinar! i-am zis, amintindu-mi de blugii vechi şi voma de bebeluş de pe tricoul pe care-l purtam. Emma îşi atinse cerceii.

— Sunt diamante veritabile, Carol! Ted mi i-a ales, când i-a venit rândul a doua oară la nanomaşină.

Am privit-o uimită. Nanomaşinile alea erau capabile să facă diamante? Will ţâşni de lângă mine spre Don şi Jon şi toţi trei începură să sară pe canapeaua albastră, nou nouţă, acoperită cu cel mai frumos material pe care îl văzusem vreodată.

Nu am mai reuşit să zic decât:

— Ţi-am făcut o prăjitură. În semn de mulţumire pentru tot ce-ai făcut cât au fost copiii bolnavi.

— Vai, ce drăguţ din partea ta. Mulţumesc. Te-aş servi cu o felie, dar din clipă în clipă trebuie să apară Kitty, să-i ia pe gemeni.

Kitty Svenson era adolescenta care stătea cu toţi copiii din oraş. Strângea bani pentru şcoala de secretare. Ted ieşi din baie, îmbrăcat doar într-un halat.

— O, Doamne, Ted şi tu ai virusul ăla nenorocit? Ce porcărie! Hai, Will, trebuie să plecăm! Em, dacă vrei, îi iau pe gemeni la mine, până se însănătoşeşte Ted.

— Nu am nimic, Carol, spuse Ted. Emma roşi. Nu mai înţelegeam nimic. Doar era marţi dimineaţa.

— Mi-am dat demisia de la fabrică, continuă Ted. La ce să mă mai chinui?

— Dar… ipoteca pe casă…

— Nanomaşină ne construieşte o casă nouă, mă anunţă Emma, mândră nevoie mare.

— O casă? Una întreagă?

— Câte o cameră pe rând, mă lămuri Ted. Ne folosim amândoi permisele pentru asta. O vom amplasa pe bucata aia de pământ care mi-a lăsat-o taică-meu lângă lac şi totul va fi gata chiar în momentul în care banca o să ne-o ia pe asta în care locuim acum. Am calculat totul dinainte.

— Dar… Din nu ştiu ce motiv, creierul meu nu mai funcţiona corect. Pur şi simplu, nu înţelegeam cum era posibil aşa ceva.

— Maşina nano pentru mâncare găteşte pentru noi, acum, spuse Emma. Parcă ar fi o maşină de făcut cârnaţi. Stai să-ţi dau ceva să guşti. Fugi în bucătărie, cu cerceii zăngănind, şi se întoarse cu un castron plin de nişte chestii rotunde ca nişte alune şlefuite.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu, dar au un gust foarte bun. Maşina nano nu poate produce carne sau aşa ceva, dar găteşte nişte lucruri destul de bune, care arată şi au acelaşi gust ca şi fructele sau legumele şi chiar ca pâinea. Astea-s proteine.

Am luat o chestie rotundă din castron şi am gustat-o, precaută. Avea, într-adevăr, un gust destul de bun, ca de pui picant, rămas pe a doua zi. Dar, nu ştiu de ce, mie nu-mi plăcea. Poate că era textura, care era cartilaginoasă şi seacă. Am scuipat pe ascuns restul în palmă:

— Mmm, chiar că e gustos!

— Nu-i aşa? strigă Emma, triumfătoare, de parcă le-ar fi gătit chiar ea. O, uite că a venit Kitty.

Kitty Svenson urca cu greutate scările. Grasă, cu faţa acoperită de acnee şi săracă lipită, era fata cea mai cuminte din oraş şi, de fiecare dată când o întâlneam, inima mi se strângea de durere. Era îndrăgostită de Tom DeCarno, care locuia pe aceeaşi stradă cu mine şi care era fundaş în echipa de fotbal a liceului din Remington. Şi care

avea s-o bage în seamă pe Kitty în ziua în care urma să ningă în Iad.

Era destul de evident ce aveau de gând să facă Emma cea gătită şi Ted în halatul său de baie, aşa că l-am scos cu chiu cu vai pe Will de acolo şi am plecat acasă. Pe drum am zărit o grămadă de lucruri pe care nu le văzusem la venire: o căsuţă nouă de vară, pentru copii, în spatele unei case mari. Un gard metalic, tot nou, în jurul casei familiei Alghren. O camionetă pe aleea din faţa casei familiei Connors, ceea ce însemna că nici Ed nu se dusese la serviciu. Peste drum, o femeie, pe care la început nu am recunoscut-o, îmbrăcată elegant şi purtând pantofi cu tocuri, şi care s-a dovedit a fi Sue Merkelson, soţia farmacistului.

Ajunsă acasă, i-am scos pe copii în grădină şi am început să prăşim roşiile, căci nu o mai făcusem de zece zile. Când era acasă, Jack se ocupa de asta. Dar lucrurile erau diferite acum, Jack mă părăsise, aşa că am prăşit până la ultima buruiană.

* * *

Pe la sfârşitul lui august, fabrica din Minneonta se închise. Majoritatea bărbaţilor din oraş care nu lucrau la ferme erau şomeri, dar nimeni nu părea foarte deranjat de asta. Barul era plin de dimineaţă până seara: oamenii jucau cărţi sau se uitau la televizor şi râdeau. I-am văzut intrând cu grupul în cârciumă, când m-am dus la supermarket după scutece şi lapte.

Emma mi-a spus la telefon că primarul Johnson, şeriful Barry Anderson şi ajutorul său au făcut un orar, astfel încât tot oraşul să beneficieze de nanomaşini. În fiecare dimineaţă, oamenii se aşează la coadă să-şi ridice mâncarea pe care o comandaseră cu o zi înainte, mâncare ce le ajunge cam pentru o zi şi ceva. O altă maşină le face hainele, pe care şi le pot alege dintr-un catalog; singurul lucru pe care trebuie să-l facă e să-i dea mărimile corecte. Aceeaşi maşină mai produce şi pături, perdele, feţe de masă şi, în general, tot ce se poate produce din materiale

textile. Ultimele două maşini, inclusiv cea mare, produc orice altceva îşi aleg oamenii, tot dintr-un catalog, pe rând.

Lanurile de porumb ale ţinutului rămăseseră neculese pe câmp. Nimeni nu le mai voia şi, în afară de câţiva fermieri, nimeni nu mai făcea angajări pentru recoltă.

Aproape fiecare familie din oraş îşi comandase o maşină nouă, din cele şase modele diferite pe care nanomaşinile noastre erau programate să le asambleze. Acum pe străzi puteai zări o grămadă de maşini roşii şi aurii.

— Mami, vreau şi eu o căsuţă de vară, scânci Will. Caddie Alghren a primit deja una nouă! Vreau şi eu una!

L-am privit cum stătea în pragul uşii, în pijamaua jerpelită, arătând de parcă îi murise cel mai bun prieten. Părul îi cădea pe frunte exact aşa cum îi cădea şi tatălui său.

— De unde ştii că Caddie are aşa ceva?

— Am văzut-o! De la fereastră!

— Dar nu poţi vedea curtea lui Caddie de la fereastră! Te-ai urcat iar pe casă, Will?

Auzind întrebarea, îşi lăsă capul în jos şi îsi suflecă mânecile de la pijama.

— Doar ţi-am mai spus că e periculos să te caţeri pe acoperiş! Ai putea să cazi şi să-ţi rupi gâtul!

— Îmi pare rău, spuse el după o vreme, ridicându-şi faţa spăşită spre mine. Chestia asta m-a făcut să mă topesc pe loc, deşi ştiam foarte bine că nu-i părea rău câtuşi de puţin şi că avea să se caţere pe casă din nou, cu prima ocazie. Îmi pare rău, mami, dar nu putem să ne luăm şi noi o căsuţă de vară? Am stat în casă tot timpul!

Aici avea dreptate. Îi scosesem în curte doar de câteva ori toată vara. Nici eu nu ieşisem de prea multe ori. Îmi tot spuneam că asta se întâmpla din cauză că nu voiam să fiu privită cu milă de toata lumea („Jack a fugit cu fata aia sexy de la magazinul de unelte, Chrissie şi nu mai ştiu cum, şi a lăsat-o pe Carol cu copiii ăia, fără să-i pese câtuşi de puţin”). Dar nu era doar asta.

Congelatorul era aproape gol. Folosisem tot. Cu o săptămână în urmă mi se terminase şi detergentul, iar

rufele se adunau unele peste altele. Mai rău, nu prea mai aveam nici scutece. Din banii care îmi rămăseseră, jumătate din ce-mi lăsase Jack, trebuia să plătesc chiria şi telefonul. Dar nici asta nu avea să mai dureze prea multă vreme. După aceea… nu ştiam ce va mai fi.

Aşa că mi-am dat seama că venise vremea să apelez şi eu la nanomaşini. Nu aş putea spune de ce nu o făcusem mai devreme şi nici de ce nu prea îmi venea să o fac nici acum. Dar nu aveam de ales.

— Bine, iubire, o să-ţi luăm o căsuţă de vară, i-am răspuns. Du-te şi te încalţă.

După ce l-am schimbat pe Jackie şi l-am hrănit, iar Will şi Kimee s-au îmbrăcat, am pregătit căruciorul şi am plecat. Will a fost cuminte tot drumul, fără să alerge; dar Kimee s-a smiorcăit pentru că, într-adevăr, nu prea putea suporta căldura. Dar, după ce am făcut colţul spre piaţa oraşului, s-a oprit din văicăreală şi a rămas cu ochii holbaţi, la fel ca şi mine şi Will. Locul era împânzit de coşuri de gunoi. Sute de coşuri de gunoi albastre, din plastic, adunate în grămezi uriaşe, pe stradă şi pe trotuare şi, bineînţeles, goale. Oamenii se roteau în jurul lor, discutând, furioşi. L-am zărit şi pe vecinul meu:

— Bob, ce naiba…?

Era atât de furios că nici măcar nu-mi aruncă una din privirile lui obraznice.

— Puştiul ăla de Beasor! Ăla de a câştigat concursul tehnologic statal acum câţiva ani – puştiul ăla e atât de deştept, că o să dea de bucluc! Am spus-o încă de atunci! A reuşit să intre cumva în computerul Marelui Gri şi acum maşina nu mai produce decât coşuri de gunoi, indiferent ce comenzi i-ai da!

Mi-am lungit gâtul să văd cutia de metal de sub cortină. Imediat, din ea sări un alt coş de gunoi. Simţii cum ceva creşte în mine, pornind din stomac.

— E…, e…

— Puştiul a şters-o din oraş! Anderson l-a dat în urmărire. Nu cumva l-ai văzut, Carol?

— Nu am văzut pe nimeni, i-am răspuns. Gâlgâitul din stomac era tot mai puternic şi am ştiut ce urma să se întâmple: îmi venea să râd nebuneşte. Mi-am întors repede faţa de la Bob.

— Dacă puştanul ăla ştie ce-i bine pentru el, ar trebui să rupă pământul fugind, strigă Bob. Era supărat nevoie mare. Primarul a trebuit să închidă celelalte nanomaşini, în afară de cea pentru mâncare, până când tipii care ştiu să o repare vor veni din oraş. Ţi-ai luat mâncare pe azi, Carol?

— Nu, dar am să vin mai târziu, am reuşit să îngaim cu greu, abţinându-mă să nu-i râd în faţă. K-Kimee nu se simte prea bine.

— Ok, răspunse el, fără să-i pese prea mult. Hei, Earl! Aşteaptă-mă! O porni, trăgând şuturi în coşurile de gunoi, spre Earl Bickel.

Will înţelese că nu se va alege, în ziua aceea, cu o căsuţă de vară, şi faţa i se crispă. Înainte, însă, să înceapă să urle, i-am zis:

— Will! Uite ce de coşuri! Putem să construim din ele cea mai tare căsuţă de vară pentru copii din lume!

Faţa i se lumină instantaneu:

— Ce bine!

Aşa că am adunat câteva coşuri cu ajutorul băieţilor Parker, nişte adolescenţi cumsecade, care părură destul de încântaţi că şi-au găsit ceva de făcut. Tot ei reuşiră să scoată nişte scânduri din pivniţă, laolaltă cu un ciocan şi cuie, aşa că, toată după-amiaza ne-am petrecut-o meşterind la căsuţa lui Will. Care, bineînţeles, era în al nouălea cer, când s-a terminat totul. Pentru că nu le-am putut plăti, le-am făcut băieţilor ultima tartă cu banane pe care o mai aveam în frigider. Au înfulecat-o rapid şi au plecat fericiţi. Will şi Kimee, pe care căldura nu o mai deranja câtuşi de puţin, s-au jucat în căsuţă până s-a lăsat întunericul.

A doua zi, toate nanomaşinile au fost reparate, aşa că m-am înscris şi eu la mâncare. Când am ridicat comanda, i-am lăsat pe copii acasă, cu Kitty Svenson. La întoarcere, m-

am apucat să fac conserve din fasolea, ardeii, porumbul şi roşiile care mai rămăseseră în grădină.

* * *

Apoi a început şcoala. Will urma să intre în clasa întâi. L-am condus până la clasă în prima zi şi a părut destul de încântat de învăţătoare.

Care, după a treia zi, şi-a dat demisia.

După alte cinci săptămâni, profesoara care o înlocuise a făcut şi ea acelaşi lucru, împreună cu alţi câţiva profesori de la clasele mai mari.

— Păi de ce şi-ar mai dori să lucreze, dacă nu sunt obligaţi să o facă? îmi spuse Emma. Stătea la mine în bucătărie şi sorbea din cafea. Pe cap avea o pălărie ciudată, care îi acoperea jumătate din faţă. Probabil şi-o alesese din catalogul de la nanomaşină – după moda din metropolă. Avea totuşi o culoare frumoasă, caldă, ca de piersică. Era prima dată, după multe săptămâni, când reuşeam să bem o cafea împreună. Datorită nanomaşinilor, continuă ea, nimeni nu mai trebuie să lucreze.

— Învăţătoarea gemenilor şi-a dat şi ea demisia? am întrebat.

— Nu. E bătrâna doamnă Cameron. Predă de atâta vreme că probabil nici nu mai ştie să facă altceva după ce se trezeşte dimineaţa. Carol, uită-te în jur? Cum de ai lăsat casa să ajungă în halul acesta?

I-am răspuns cu blândeţe:

— De când a plecat Jack, nu mă dau banii afară din casă. Îmi ajung exact pentru chirie.

— Ticălosul dracului… dar ştii că nu la asta m-am referit, nu? De ce nu-ţi înlocuieşti perdelele şi canapeaua cu unele noi, de la nanomaşină? Şi televizorul! Ai putea să-ţi iei unul nou, au o imagine incredibilă!

Mi-am pus coatele pe masă şi m-am aplecat spre ea.

— Am să-ţi spun adevărul, Em. Nu ştiu. Îmi iau mâncare şi scutece de la nanomaşini şi hainele de şcoală pentru Will, dar atât. Şi nu ştiu de ce, sincer.

— Pentru că eşti o fraieră! izbucni ea. Mi se păru mult prea furioasă ca la mijloc să fie vorba doar de canapeaua mea învechită. M-am întins şi i-am tras pălăria de pe faţă. Ochiul Emmei era umflat şi vânăt ca vinetele din grădina mea.

A început să plângă imediat.

— Ted… niciodată nu a mai făcut aşa ceva până acum… e îngrozitor, pentru bărbaţi, vreau să zic, faptul că sunt şomeri! Se plictisesc şi apoi îi apucă nebunia…

— Dar nu a fost concediat, i-am zis cu blândeţe, şi-a dat demisia.

— Totuna! Stă bosumflat în casă, toată ziua şi urlă la copii, de au ajuns să se bucure când pleacă la şcoală, dacă poţi să-ţi închipui una ca asta. Şi critică tot ce fac şi îşi comandă whisky de la nanomaşină – sau cel puţin asta a făcut, până primarul a interzis producţia de spirtoase şi…

— Serios? A făcut primarul aşa ceva? am întrebat-o, nedumerită.

— Mda. Şi joia trecută ne-am certat foarte tare şi Ted… Ted… Brusc, îşi schimbă tonul: Nu ştii nimic, Carol! Tu stai aici singură şi în siguranţă şi te crezi atât de superioară că nu vrei să apelezi la nanomaşini, aşa cum te-ai crezut superioară şi în faţa sărmanului Jack… o, iartă-mă, n-am vrut să spun asta!

— Ba da, cred că asta ai vrut să spui, i-am zis, pe un ton calm, dar nu e nicio problemă. Serios, nu mă deranjează, Em!

Asta o făcu să devină arogantă.

— Crezi că îmi vărs nervii pe tine pentru că m-a bătut Ted. Ei bine, nu e aşa. Nu s-a întâmplat decât o dată, în rest e un bărbat foarte bun. Noua noastră casă, de lângă lac, e aproape gata şi, când ne vom muta, totul va fi bine din nou.

Nu înţelegeam cum avea să schimbe noua casă lucrurile, dar nu am zis nimic.

— Cred că e foarte frumoasă.

— O, e minunată! În living-room are un şemineu din cărămizi albastre! Şi e echipată cu tot ce-ţi trebuie, cu

toate aparatele alea nano, pe care le vezi şi la televizor – nu va trebui să fac mai nimic!

— De abia aştept s-o văd şi eu, am zis.

— O să-ţi placă, mai spuse ea, punându-şi pălăria la loc peste ochi şi privindu-mă triumfătoare şi speriată, în acelaşi timp.

* * *

L-am retras pe Will de la şcoală, gândindu-mă că mă pot ocupa chiar eu de educaţia lui. Nu s-a supărat deloc, căci i-am adus acasă la noi şi pe Caddie Algrehn şi pe nepoţii lui Bellingham. Cei din familia Bellingham erau fermieri, dar acum erau pe cale să dea faliment. Domnul Bellingham încă mai producea lactate, dar recolta îi putrezea pe câmp. Doamna Bellingham fusese de când o ştiam cam bolnavă şi nu prea întreagă la minte. Dar Hal Bellingham era foarte inteligent şi, când i-am spus că-i voi şcoli eu nepoţii, pentru că profesorii îşi dau demisia pe capete, mi-a aruncat o privire foarte pătrunzătoare.

— Nu toţi profesorii demisionează, Carol.

— Nu încă. Şi, probabil, unii nu o vor face niciodată. Dar Guvernul nu mai colectează prea multe impozite, de vreme ce nu prea mai munceşte nimeni. De altfel, la televizor se spune că însuşi guvernul e pe cale să se desfiinţeze. Nu înţelesesem de ce, dar domnul Bellingham părea că are o idee destul de clară despre asta. Câţi profesor, vor mai rămâne în învăţământ când nu vor mai exista bani pentru salarii?

— Mai e până atunci.

— Poate.

— Şi ce te face să crezi că poţi să le predai nepoţilor mei? Fără supărare, dar nu arăţi ca o absolventă de facultate.

— Nici nu sunt. Dar m-am descurcat destul de bine în liceu şi cred că pot să mă descurc cu nişte copii de clasa întâi şi a doua. Oricum, la mine acasă vor fi mult mai în siguranţă decât în restul oraşului, care, după cum ştii, nu mai e aşa de sigur.

— Dar ai vreun fel de manuale?

— Am nişte cărţi pentru copii. O să mai iau şi de la bibliotecă, până nu se închide, şi o să ne facem propriile manuale, eu şi copiii. E mult mai distractiv să-şi scrie propriile poveşti şi, în plus, şi le pot citi unii altora.

— Nu ai de gând să iei cărţi de la nanomaşină?

— Nu, i-am răspuns tăios. Ne-am privit o vreme unul pe altul, în tăcere, stând aşezaţi în bucătăria veche a fermei sale.

— Şi cine o să aibă grijă de micuţii tăi cât tu le vei preda? mă întrebă el, într-un final.

— Kitty Svenson.

— Şi ea cu ce se alege?

— Asta ne priveşte doar pe noi două.

— Şi tu ce vrei în schimb?

— Nişte lapte şi nişte carne de viţel, din aceea pe care o trimiţi la piaţă. Oricum nu vei putea să-i hrăneşti pe toţi, fânul e aproape putrezit.

Se ridică de la masă şi începu să se plimbe, călcând apăsat, cu cizmele sale de fermier, pe podeaua bucătăriei.

— Te uiţi la ştiri, Carol? mă întrebă apoi.

— Nu prea, copiii îmi ocupă mai tot timpul.

— Ar trebui s-o faci, din când în când. Actele de vandalism nu au loc doar la noi în oraş.

L-am lăsat să continue.

— În regulă, îi voi lăsa pe copii să înveţe cu tine. Dar aici, nu acasă la tine. Voi face curăţenie în dormitorul din spate, pentru tine, iar Kitty poate să doarmă în bucătărie. Dar, înainte să fii de acord, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

— Cine?

— Tare suspicioasă mai eşti! Urmează-mă.

Am ieşit şi ne-am îndreptat spre hambar. Vacile erau la păscut, iar hambarul era numai pe jumătate plin cu fân. Într-o încăpere din spate, care fusese transformată cu ani în urmă în cameră de locuit pentru văcari, o femeie tânără şi frumoasă stătea la o masă de metal. Am clipit, nedumerită.

Camera era plină cu tot soiul de echipamente, care mai de care mai ciudate şi cu nişte frigidere. Femeia purta un halat alb, ca doctorii de la televizor. Când ne-a văzut intrând, s-a ridicat şi ne-a zâmbit.

— Amelia Parsons, spuse Bellingham. A lucrat pentru corporaţia Camry Biotech, care tocmai a dat faliment. E geneticiană, specializată pe recoltele agricole.

— Bună, mă salută ea, întinzându-mi mâna. Femeile de genul ei mă fac, de obicei, să mă simt prost. Sunt prea rafinate şi prea educate. Pentru ele, totul vine de la sine. Dar i-am întins mâna căci sunt, totuşi, o femeie politicoasă.

— Amelia încearcă să construiască o uzină de porumb apolenizat. Adică de porumb care nu are nevoie de polenizare şi care îşi poate produce propriile seminţe asexuate, aşa cum se întâmpla pe vremuri cu varietăţile nonhibride şi cum se întâmplă acum cu murele, cu fructele de mango şi cu unele specii de trandafiri. Porumbul apolinic va păstra toate calităţile porumbului hibrid, poate va fi chiar mai bun ca acesta, iar fermierii nu vor mai fi nevoiţi să cumpere seminţe în fiecare an.

— Când lucram la Camry, nu m-am putut ocupa prea mult de aceste cercetări, îmi spuse Amelia. Faţa ei frumoasă strălucea de entuziasm. Părul roşu îi era tuns scurt, aşa cum îl purtau femeile elegante de la oraş. Şi asta chiar dacă apo-lenizarea a fost lucrarea mea de doctorat. Compania nu ne permitea să lucrăm decât pentru lucruri care puteau aduce profit imediat. Dar acum, că nu mai sunt nevoită să trăiesc din salariu şi am şi echipamentul necesar – produs, culmea, chiar de nanomaşini… pot să-mi dedic tot timpul acestor cercetări!

Am zâmbit din nou, pentru că habar nu aveam ce i-aş fi putut spune. Pe blugi aveam o pată de mâncare de-a bebeluşului şi am acoperit-o cu mâna.

— Mulţumesc, Amelia, spuse Hal Bellingham. Vorbim mai târziu.

În drum spre casă, îmi zise aproape şoptit:

— Am vrut să vezi şi celălalt aspect al situaţiei, Carol.

Nu i-am răspuns nimic.

* * *

Mica mea şcoală a început lunea următoare. Caddie Alghren, a cărei mamă fusese ucisă de un şofer beat primăvara trecută, nu se dezlipi de mine la început, dar apoi se împrieteni cu Will şi, atât timp cât stătea lângă el, totul era în regulă. Cei trei copii Bellingham erau inteligenţi şi bine crescuţi. Kitty avea grijă de Kimee şi de Jackie în bucătărie şi o ajuta la treburile casei pe Martie Bellingham. Noaptea Kitty venea să doarmă la mine, căci tatăl ei vitreg începuse să vină la ea în dormitor noaptea. Nu se întâmplase nimic rău încă, dar îl ura şi era bucuroasă să aibă grijă de copii, pentru că putea scăpa de acasă.

După ce culcam copiii, ne uitam amândouă la televizor, aşa cum îmi spusese Hal, pentru a vedea ce se întâmplă în oraşele mari. Pentru că nu mai erau obligaţi să muncească, mulţi oameni renunţaseră să o facă. Dar asta însemna că lucrurile care se stricau rămâneau nereparate. Nanomaşinile puteau produce aproape orice: de la ţevi până la manuale şcolare. Dar nu le puteau şi instala sau preda în şcoli. Oraşele mari începuseră să fie nişte locuri destul de înspăimântătoare.

Dar în Clifford Falls lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău. Ceea ce nu însemna că stăteau bine. Într-o seară, când Kitty şi cu mine ne uitam la televizor, uşa se deschise brusc, izbindu-se cu putere de perete şi doi bărbaţi năvăliră în casă.

— Ia te uită, avem două, nu numai una, spuse unul dintre ei, în timp ce eu încercam să ajung la telefon. Ajunse primul la el şi îl aruncă pe podea. Nu că te-ar fi putut ajuta cu ceva, cucoană, îmi zise el. Nu mai există prea mulţi poliţai pe aici. Kenny, eu o iau pe asta, iar tu te ocupi de fata aia grasă.

Kitty se făcu mică pe canapea. Am încercat să găsesc o soluţie cât mai repede. Mi-am zis că dacă reuşesc să nu fac prea multă gălăgie, copiii nu se vor trezi şi bărbaţii nici nu vor şti că-s acolo. Indiferent ce ni s-ar fi putut întâmpla nouă, măcar ei ar fi fost în siguranţă. Dar, dacă Will i-ar fi

văzut, i-ar fi putut identifica şi Kitty, Kitty nu avea decât cinsprezece ani…

Le-am zis repede:

— Lăsaţi-o pe fată în pace. Oricum nu ştie ce să facă, aşa că nu o să vă distraţi cine ştie ce. Dacă o lăsaţi în pace, mă puteţi avea amândoi pe mine. Nu am să mă zbat. O să vă placă, o să vedeţi. Zicând astea, am simţit cum mi se face rău.

Cei doi bărbaţi se priviră o clipă unul pe altul, în cele din urmă, „Kenny” ridică din umeri şi spuse:

— Grăsanca aia e oricum prea urâtă.

Celălalt îl aprobă, dând din cap, cu ochii porcini strălucindu-i animalic. Să nu fac zgomot, asta era tot la ce mă puteam gândi. M-am întins pe podea şi mi-am desfăcut fermoarul la blugi. O, Doamne, ajută-mă să nu fac zgomot, să nu se trezească bieţii copii şi să o protejez pe Kitty, căci nu are decât cinsprezece ani…

Capul îmi explodă.

Nu, nu era capul meu, ci capul care se aplecase deasupra mea. Mă trezii împroşcată cu sânge şi aşchii de craniu. Apoi se auzi o a doua împuşcătură şi celălalt bărbat se prăbuşi şi el la pământ. M-am ridicat cu greu în picioare, am vomat şi i-am auzit pe Will şi pe Kimee strigând. Când mi-am revenit, copiii stăteau în pragul uşii, agăţaţi unul de altul, în vreme ce Kitty rămăsese nemişcată pe canapea, cu pistolul în mână.

Părea cea mai calmă dintre toţi.

— L-am furat în caz că tatăl meu vitreg vrea să mă violeze, înainte ca tu să mă laşi să stau la tine. Carol…, mai zise ea şi începu să tremure violent.

— E ok, am zis eu prosteşte şi, tremurând la rândul meu, am luat telefonul să sun la poliţie.

Mi-a răspuns robotul.

— Ne pare rău, dar din cauza numărului scăzut de angajaţi, va trebui să aşteptaţi. Vă rugăm să rămâneţi la telefon până…

Am închis şi l-am sunat pe Barry Anderson pe celular.

Era închis. Când în cele din urmă a ajuns la noi, după trei ore, ne-a spus că nu mai dormise de două zile. Ajutorul său demisionase şi plecase în Florida. I-am dus pe copii la culcare şi, împreună cu Kitty, care-şi mai revenise din şoc, am curăţat camera, atât cât s-a putut.

A doua zi, Hal Bellingham ne-a mutat pe toţi la ferma lui.

* * *

Până în primăvară, eram deja cincizeci şi patru de persoane mature care locuiam acolo şi zece copii.

Tocmai ieşeam de la stână cu Will, când acesta îl văzu pe Jack. Începu să strige „tati, tati!” şi am simţit cum îmi îngheaţă inima. Apoi Will o luă la fugă de-a lungul curţii şi se aruncă în braţele lui Jack. L-am urmat, fără să mă grăbesc.

— Cum ai trecut de gărzi? l-am întrebat.

— Bellingham m-a lăsat să intru. Ce e cu toată chestia asta, ce faceţi aici?

Nu i-am răspuns, dar am continuat să-l privesc. Arăta bine. Bine hrănit, bine îmbrăcat, poate ceva mai gras, dar la fel de frumos cum îl ştiam. Aşa va arăta probabil şi Will, care acum strălucea de bucurie, peste douăzeci de ani, mi-am spus.

Jack roşi.

— De ce stai aici, Carol? Să nu-mi spui că tu şi bătrânul Bellingham…

— Asta e tot ce poţi spune? Nu, nu suntem împreună.

Păru uşurat când auzi răspunsul meu.

— Atunci de ce?

— Mami e învăţătoarea mea, strigă Will. Şi am învăţat să scriu propoziţii întregi!

— Bravo, îi zise Jack. Apoi se întoarse spre mine:

— Carol, nu ştiu cum să-ţi spun, dar îmi pare rău. Nu am…

— Şi Chrissie unde e? Sau te-ai săturat de ea aşa cum te-ai săturat şi de mine?

— Nu, a… cine naiba mai e şi ăla?

Ochii aproape că-i ieşiseră din orbite. Denny Bonohan ieşise din casă, îmbrăcat într-unul din costumele sale. Dennis e homosexual, lucru cu care până şi eu m-am împăcat destul de greu, dar, în acelaşi timp, e şi actor, ceea ce era şi mai rău căci, atunci când îi venea rândul să facă de gardă, îşi punea cele mai ciudate costume pe care le-am văzut vreodată. Acum purta nişte iţari şi o tunică strălucitoare, lungă până la pământ. Pe Hal îl amuză, dar eu, una, cred că Denny nu e în toate minţile şi nu-mi las copiii singuri cu el. E dreptul tău, mi-a spus Hal, în felul lui calm, şi tot ce zice Hal e lege aici.

— E noul meu iubit, i-am răspuns lui Jack. Deşi mă aşteptam să se enerveze, el îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă din toată inima, cu dinţii lui albi strălucind în lumina soarelui.

— Nu te cred, Carol. Te cunosc mai bine decât îţi închipui.

— Ce cauţi aici, Jack?

— Am vrut să-mi văd copiii. Şi te... te vreau înapoi, Carol. Mi-a fost dor de tine. Am greşit, am greşit îngrozitor. Te rog, hai să ne împăcăm.

Când Jack îşi cerea iertare – şi nu o făcea foarte des – îmi venea foarte greu să-i rezist. Will se agăţă şi mai strâns de gâtul lui. Pe lângă furie am început să simt acel sentiment cald, de care uitasem şi pe care-l credeam pierdut pentru totdeauna, îmi venea să-l lovesc, să-l îmbrăţişez, să-i simt braţele în jurul meu.

— Numai Consiliul poate hotărî dacă poţi rămâne aici sau nu.

— Aici?

— Noi aici stăm acum şi nu am de gând să mă mut.

Trase aer adânc în piept.

— Cine face parte din Consiliul ăsta? Ce va trebui să fac?

— Păi, mai întâi va trebui să vorbeşti cu Hal. Dacă Dennis e de gardă, atunci Hal trebuie să sosească aici din clipă în clipă.

— Ce gardă? întrebă el, uimit.

— Da, Jack, va trebui să fii din nou soldat, i-am răspuns. Ca noi toţi de altfel.

— Nu…

— Ei hai, i-am spus, dur. Totul depinde de votul Consiliului. Mie nu-mi pasă ce vei face.

— Minţi, răspunse el încet, cu vocea aceea pe care o avea când rămâneam doar noi doi, şi l-am blestemat încă o dată, pentru că avea dreptate.

* * *

În iulie eram deja optzeci şi şapte de oameni la fermă. Veştile circulă repede. Jumătate dintre ei erau ca şi mine, dintre aceia care refuzaseră binefacerile nanomaşinilor. Cealaltă jumătate se afla acolo pentru că puteau să facă ceea ce făcuseră şi înainte. Unii dintre ei lucrau cu propriile nanomaşini, unele mai mici, produse bineînţeles, de alte nanomaşini. Hal îi lasă să le folosească pentru a produce lucrurile de care au nevoie pentru slujbele lor, dar nu şi pentru a produce mâncare sau haine sau orice altceva. A, şi pentru unele medicamente, deşi ne străduim să ni le producem şi pe alea singuri, fară ajutorul maşinilor.

Cele două tipuri diferite de oameni de aici nu se împacă tot timpul foarte bine. Avem cinci actori, o avem pe Amelia şi încă alţi doi savanţi, dintre care unul se ocupă de stele. Mai avem un scriitor, un inventator şi chiar un profesor adevărat. Doi fermieri, un sculptor, un tâmplar care lucrează fară cuie şi, peste toate, îl mai avem pe campionul SUA la şah. Care nu are pe nimeni pe măsura sa, aşa că e nevoit să joace împotriva vechiului nostru computer.

Când nu joacă şah, campionul lucrează pe câmp, stă de pază, montează ţevi, face curăţenie, pune conserve şi găteşte. Ca toată lumea de aici. L-am învăţat să facă toate astea pentru că, până să ajungă aici, nu se pricepea decât la şah. La fel cum Hal, care pe vremuri a fost soldat, ne-a învăţat pe toţi să tragem cu puşca.

Dincolo de gardurile fermei e destul de rău, deşi la televizor se spune că lucrurile încep să se îmbunătăţească pe măsură ce „societatea se adaptează la cele mai

catastrofice schimbări sociale din toate vremurile". Nu ştiu dacă e adevărat sau nu. Probabil că adevărul e undeva la mijloc. Au fost o mulţime de revolte, incendii şi boli. În unele locuri mai există încă autorităţi, în altele nu, iar altele sunt ca ferma noastră, se autoguvernează, deşi Hal şi două femei educate se încăpăţânează să ne ţină taxele la zi, într-un registru. Una dintre aceste femei mi-a spus că, de fapt, nici nu trebuie să plătim impozite, deoarece ferma merge mai mult în pierdere. Tipa a fost predicatoare. Spune, cui o ascultă că nanomaşinile sunt opera diavolului.

În schimb, Amelia Parsons crede că nanotehnologia e un dar de la Dumnezeu.

Eu, una, cred că lucrurile sunt puţin diferite. Cred că nanomaşinile sunt ca un fel de sită. Pe vremuri, societatea era împărţită în cei bogaţi şi puternici, care aveau tot ce-şi puteau dori şi restul, adică majoritatea noastră, a oamenilor simpli. Pe când, nanotehnologia ne-a împărţit în două tipuri diferite: cei cărora le place să muncească pentru că aşa trebuie şi cei cărora nu le place să muncească oricum.

E ca şi cum, dintr-odată, toată lumea ar fi câştigat la loterie. Am văzut cândva un reportaj despre câştigătorii la loterie, în care aceştia erau urmăriţi timp de un an sau doi de la marele câştig. Cei mai mulţi dintre ei o duceau, la sfârşit, mai rău decât înainte să fi câştigat atâţia bani: erau nefericiţi şi săraci din nou şi toate rudele lor erau supărate pe ei. Dar unii şi-au folosit banii cu cap şi o duceau bine. Alţii îşi donaseră aproape întreg câştigul societăţilor de întrajutorare şi se întorseseră la slujbele lor.

Jack a rezistat două luni la fermă. Apoi şi-a luat tălpăşiţa din nou.

Din când în când îmi trimite câte un email, în care mă întreabă cum o duc copiii. Nu-mi spune niciodată unde e sau cu ce se ocupă. Şi nici dacă are pe cineva sau dacă e fericit. Bănuiesc că e, altfel s-ar întoarce aici. De obicei, dacă pot, oamenii ajung să facă ceea ce le place.

Acum o lună am mers cu Hal şi încă vreo câţiva oameni de aici la lac, să prindem peşte. Am văzut o casă arsă până la temelii. Pe şemineul albastru, din living, începuseră deja

să crească buruienile. În cenuşă am găsit un cercel cu diamante. L-am lăsat acolo.

Kimee e în grădină şi mă aşteaptă să culegem păstăi. Am să-i arăt cum se scot din teacă şi cum se separă cele bune de cele rele. Are doar cinci ani, dar niciodată nu e prea devreme să înveţi ceva.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Nano Comes to Clifford Falls” by Nancy Kress

Involuţie

Edmond Hamilton

Edmond Hamilton (1904-1977) a fost un popular autor de science fiction în perioada anilor 50-60. Prima sa povestire a apărut în 1926. Povestirile sale au un ritm rapid, sunt populate cu oameni de ştiinţă care acţionează cu eroism şi exploratori ai spaţiului care luptă contra unor ameninţări catastrofice de proporţii colosale, lucru ce i-a atras din partea fanilor nickname-ul „World Wrecker Hamilton”. Unele din romanele sale sunt semnate cu pseudonimul Brett Sterling.

Una din cele mai bune povestiri ale sale este „What’s it Like Out There?” (1952), iar romanele „Weapons from Beyond”, „The Closed World” şi „The World of the Starwolves” sunt considerate ca cele mai bune space opera din anii de după război.

Povestirea care urmează a fost scrisă în 1936 şi se referă la misterul apariţiei vieţii pe Pământ şi posibilitatea ca omenirea să nu fi evoluat de la stadiul de organisme unicelulare, ba chiar dimpotrivă.

————————————

Ross avea de obicei un temperament echilibrat dar, după patru zile de călătorie în canoe prin sălbăticia din nordul Quebec-ului, începu să se simtă iritat. La cea de-a patra oprire pe malurile râului pentru a înnopta, îşi pierdu controlul şi pentru câteva momente se opri şi îşi critică oamenii în termeni aspri.

Ochii lui negri şi faţa lui măslinie arătoasă, dar nebărbierită erau foarte expresive. La început, cei doi biologi îl ascultară fără să replice. Expresia tânărului blond

Gray era plină de indignare, dar Woodin, biologul mai în vârstă, asculta doar impasibil, cu ochii săi cenuşii pe faţa furioasă a lui Ross.

Când Ross se opri pentru a respira, vocea calmă a lui Woodin interveni:

— Ai terminat?

Ross înghiţi ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi reia tirada, apoi se stăpâni:

— Da, am terminat, spuse supărat.

— Atunci ascultă-mă, spuse Woodin, aşa cum şi-ar admonesta un tată între două vârste copilul îmbufnat. Te agiţi pentru nimic. Nici eu, nici Gray nu ne-am plâns de ceva. Niciunul dintre noi nu a spus vreodată că nu credem ce ne-ai spus.

— Nu, nu aţi *spus* că nu credeţi! exclamă Ross mânios dintr-o dată din nou. Dar nu credeţi că îmi dau seama ce gândiţi? Credeţi că v-am spus un basm despre lucrurile pe care le-am văzut din avion, nu-i aşa? Credeţi că v-am târât pe voi doi aici să căutaţi potcoave de cai morţi, să căutaţi nişte creaturi incredibile care nu au existat niciodată. Asta credeţi, nu?

— Oh, *la naiba* cu ţânţarii ăştia! spuse Gray, trăgându-şi palme cu răutate pe gât şi privindu-l neprietenos pe aviator.

Woodin preluă comanda:

— O să mai discutăm despre asta după ce ne stabilim tabăra. Jim, scoate sacii de dormit. Ross, vrei să aduni lemne de foc?

Amândoi se uitară la el şi apoi unul la celălalt, dar se conformară în silă. Tensiunea se risipise pentru moment.

Când întunericul cuprinse micul ţărm de râu defrişat, canoea fu trasă pe mal, micul lor cort cochet din mătase fusese ridicat, iar focul făcut. Gray punea pe foc crengi de pin mari, în timp ce Woodin gătea deasupra lui cafea, clătite şi inevitabila şuncă prăjită.

Flăcările pâlpâiau slab spre trunchiurile cucutei gigantice care înconjura mica zonă defrişată din trei părţi. Ilumina hainele lor kaki, figurile lor pătate şi forma albă,

neregulată a cortului. Scânteia pe curenţii rapizi ai lui McNorton, gâlgâind uşor spre Little Whale.

Au mâncat în linişte şi, la fel de tăcuţi, au curăţat farfuriile cu smocuri de iarbă. Woodin îşi aprinse pipa, ceilalţi doi îşi aprinseră ţigări răsucite şi apoi se tolăniră pentru un timp lângă foc, ascultând zgomotele râului clipocind şi gâlgâind, freamătul suspinat al ramurilor de cucută mai înalte, piuitul singuratic al insectelor.

Într-un final, Woodin îşi goli pipa lovind-o de călcâiul cizmei şi se ridică:

— Bine, spuse el, acum vom rezolva disputa asta pe care o avem.

Ross se ruşină un pic.

— Cred că m-am aprins prea tare, spuse el supus. Apoi adăugă: Dar asta nu schimbă nimic, voi băieţi nu credeţi mai mult de jumătate din ce-am spus.

Woodin clătină calm din cap:

— Nu, nu-i adevărat, Ross. Când ne-ai spus că în timp ce zburai peste această sălbăticie ai văzut creaturi cum nu s-a mai auzit până acum, şi eu, şi Gray te-am crezut. Dacă nu te-am fi crezut, crezi că doi biologi ocupaţi şi-ar fi abandonat munca pentru a veni aici, să caute împreună cu tine prin aceste păduri nesfârşite ceea ce ai văzut?

— Ştiu, ştiu, spuse aviatorul nesatisfăcut. Voi credeţi că am văzut ceva straniu şi vă asumaţi un risc care vă va răsplăti după aceea efortul de a fi venit până aici. Dar nu credeţi ce v-am spus despre cum arătau creaturile. Credeţi că sună prea ciudat pentru a fi adevărat, nu-i aşa?

Pentru prima dată Woodin ezită cu răspunsul.

— Trebuie să înţelegi, Ross, spuse el, ochii îţi pot juca feste când zăreşti numai în treacăt ceva dintr-un avion aflat la o milă înălţime.

— Să zăresc în treacăt? repetă Ross. Îţi spun, omule, i-am văzut la fel de clar cum te văd pe tine. Eram la o milă înălţime, dar aveam binoclul cel bun cu mine şi l-am folosit când i-am văzut. Şi era aproape de aici, la est de bifurcaţia lui McNorton şi Little Whale. Mă îndreptam în grabă spre sud, după ce fusesem trei săptămâni la acea ridicare

topografică guvernamentală pentru Golful Hudson. Voiam să mă poziţionez paralel cu bifurcaţia râului, aşa că am coborât un pic avionul şi m-am uitat prin binoclu. Acolo jos, într-o zonă defrişată lângă râu, am văzut ceva scânteind şi am văzut – creaturile. Îţi spun, sunt incredibile, dar le-am văzut clar! Am uitat de bifurcaţia râului, în acele momente cât m-am uitat în jos la ele. Erau creaturi mari, scânteietoare, ca nişte grămezi de jeleu strălucitor, atât de translucide că am putut vedea pământul prin ele. Erau cel puţin o duzină şi când le-am văzut alunecau uşor pe acea zonă defrişată, printr-o mişcare de plutire, de curgere. Apoi au dispărut sub copaci. Dacă ar fi fost o zonă unde aş fi putut ateriza în următoarea sută de mile, aş fi facut-o şi m-aş fi uitat la ele, dar nu era, aşa că a trebuit să merg mai departe. Dar voiam neapărat să aflu ce erau, şi atunci când m-am dus cu povestea la voi, aţi fost de acord să venim aici pe canoe să le căutăm. Dar acum nu cred că m-aţi crezut vreodată în întregime.

* * *

Woodin se uită gânditor în foc.

— Cred că ai văzut ceva ciudat, de acord, vreo formă de viaţă ciudată. De aceea am fost dispus să vin în această căutare. Dar creaturi aşa cum le descrii tu, ca nişte jeleuri, translucide, care alunecă pe sol – nu a mai existat ceva similar de la primele creaturi protoplasmatice, de la începutul vieţii pe pământ, dispărând în perioada timpurie a lumii noastre.

— Dacă au existat astfel de creaturi atunci, nu ar fi posibil să fi lăsat astfel de descendenţi? întrebă Ross.

Woodin clătină din cap:

— Pentru că au dispărut acum câteva ere, s-au transformat în forme de viaţă diferite şi superioare, pornind marele urcuş al vieţii care şi-a atins apogeul în om. Acele creaturi protoplasmatice unicelulare, dispărute demult, au fost începutul crud şi umil al vieţii noastre. Ele au trecut în nefiinţă, iar descendenţii lor nu erau la fel cu ele. Noi, oamenii, suntem descendenţii lor.

Ross îl privi, încruntat:

— Dar atunci de unde au apărut aceste creaturi noi?

Din nou Woodin clătină din cap:

— Asta e doar un lucru pe care noi, biologii, nu-l ştim şi asupra căruia nu putem specula, şi anume originea celor dintâi forme de viaţă protoplasmatice. S-a sugerat că ar fi crescut spontan din substanţele chimice din pământ, totuşi această teorie nu e susţinută, deoarece nicio creatură nu apare spontan *acum* din materie inertă. Originea lor este încă un mister complet. Totuşi, oricum ar fi început să existe pe Pământ, sunt fiinţele primordiale, strămoşii noştri îndepărtaţi.

Woodin visa cu ochii în foc şi uită de ceilalţi doi.

— Ce saga glorioasă este acest urcuş minunat de la creatori protoplasmatice până la om! O serie miraculoasă de schimbări, care ne-a adus pe noi de la acea primă formă primitivă la splendoarea noastră actuală. Şi e posibil să nu se fi întâmplat aşa ceva pe nicio altă planetă, doar pe Pământ! Din punct de vedere ştiinţific s-a dovedit că principala cauză pentru mutaţiile evolutive au fost radiaţiile din depozitele radioactive din interiorul Pământului, care au acţionat asupra genelor întregii materii vii.

Zări cu coada ochiului faţa confuză a lui Ross şi, în ciuda concentrării lui, zâmbi un pic.

— Observ că asta nu înseamnă nimic pentru tine. Voi încerca să-ţi explic. Celula de reproducere a fiecărei creaturi în viaţă, de pe pământ conţine în ea un anumit număr de chestii mici, care se numesc cromozomi. Aceşti cromozomi sunt formaţi din cordoane de particule minuscule care se numesc gene. Şi fiecare din aceste gene are un efect de control potenţial şi diferit asupra dezvoltării creaturii care creşte din acea celulă de reproducere. Unele din aceste gene controlează culoarea creaturii, altele mărimea, altele forma membrelor, şi aşa mai departe. Fiecare caracteristică a creaturii care creşte din acea celulă de reproducere va fi mult diferită de cea a creaturilor – semene din specia sa. Ea va fi, de fapt, o specie cu totul nouă. Aceasta este modalitatea prin care apar specii noi pe

Pământ, metoda transformării evolutive. Biologii cunosc aceste lucruri de ceva timp şi au căutat cauza acestor transformări bruşte, acestor mutaţii, cum sunt numite. Au încercat să afle ce anume afectează genele atât de radical. În mod experimental au descoperit că razele X şi razele chimice de diverse tipuri, atunci când sunt îndreptate asupra genelor unei celule de reproducere, le vor modifica major. Iar creatura care creşte din acea celulă de reproducere va fi o creatură mult schimbată, un mutant.

Din această cauză, biologii cred că radiaţiile provenite din depozitele radioactive din interiorul Pământului, care acţionează asupra genelor fiecărei fiinţe vii de pe Pământ, sunt cauza transformărilor constante ale speciei, procesiunea mutaţiilor care a dus viaţa pe acest drum evolutiv, până la statutul prezent. De aceea spun că pe oricare altă planetă în afară de Pământ, progresul evolutiv e posibil să nu se fi întâmplat niciodată. Poate din cauză că nicio altă planetă nu are în adâncuri depozite radioactive similare, care să cauzeze mutaţii ale genelor. În oricare altă lume, primele fiinţe protoplasmatice ale începutului vieţii e posibil să fi rămas la fel, timp de multe generaţii. Cât de recunoscători ar trebui să fim că aşa ceva nu s-a întâmplat pe Pământ! Acele mutaţii după mutaţii au dus la schimbări continue şi transformarea în specii noi şi evoluate, de la prima fiinţă brută protoplasmatică care a suferit nenumărate transformări de formă până la realizarea supremă care este omul!

* * *

Woodin se lăsă purtat de entuziasm, dar apoi se opri, râzând un pic în timp ce-şi reaprindea pipa.

— Scuze că ţi-am ţinut o prelegere ca unui boboc de facultate, Ross. Dar acesta este principalul meu gând, ideea mea fixă, acel urcuş minunat al vieţii pe scara evoluţiei de-a lungul timpului.

Ross se uita fix în foc:

— Aşa cum o spui tu, pare minunat. O specie care se transformă în alta, evoluând de fiecare dată…

Gray se ridică şi se întinse:

— Ei bine, voi doi puteţi să continuaţi să vă minunaţi, dar acest materialist cras îşi va imita strămoşii îndepărtaţi nevertebraţi şi se va aşeza în poziţie culcat. Cu alte cuvinte, mă duc să dorm.

Se uită la Ross, cu un rânjet plin de îndoială pe faţa lui tânără şi spuse:

— Fără resentimente, camarade?

— Las-o baltă, rânji înapoi aviatorul. Vâslitul *a fost* dificil astăzi, iar voi, camarazilor, chiar *arătaţi* într-adevăr foarte sceptici. Dar veţi vedea! Mâine vom fi la bifurcaţia Little Whale, iar de acolo pun pariu că nu vom căuta mai mult de o oră şi vom găsi acele creaturi-jeleu.

— Sper, spuse Woodin căscând. Atunci vom vedea cât de bună îţi este vederea de la o milă înălţime, şi dacă ai alergat până aici doi oameni de ştiinţă respectabili pentru nimic.

Mai târziu, în timp ce stătea culcat pe pătura lui din micul cort, ascultându-i pe Gray şi Ross cum sforăie şi privind somnoros afară la jarul strălucitor, Woodin se gândi din nou la asta. Ce văzuse cu adevărat Ross în acea scurtă privire din avion? Ceva ciudat, era sigur de asta, atât de sigur încât acceptase să vină în această călătorie dură pentru a-l găsi. Dar ce, mai exact?

În niciun caz chestii protoplasmice aşa cum le-a descris el. Nu era posibil, desigur. Sau era? Dacă astfel de fiinţe au existat cândva, de ce nu ar fi posibil – nu ar fi…?

Woodin nu-şi dădu seama că adormise, până ce nu a fost trezit de ţipătul lui Gray. Nu era un ţipăt drăguţ, era strigătul răguşit al cuiva cuprins de o teroare înspăimântătoare.

Deschise ochii, pentru a vedea arătarea incredibilă care stătea în deschizătura cortului. O masă întunecată, amorfă stătea cocoşată acolo la intrare, scânteind în lumina stelelor şi alunecând în cort. În spatele ei mai erau şi altele.

Lucrurile se petrecură foarte rapid. Lui Woodin i se păru o succesiune de scene scurte, rapide, precum nişte cadre succesive dintr-un film.

Pistolul lui Gray bubui cu o flacără roşie, când trase în primul monstru vâscos care intra în cort, iar strălucirea de moment lumină corpul scânteietor al arătării şi faţa împietrită de panică a lui Gray, şi pe Ross, care îşi căuta pistolul prin pături.

* * *

Apoi scena aceea se termină şi începu alta. Gray şi Ross rămaseră rigizi dintr-odată, ca şi cum ar fi fost pietrificaţi, apoi căzură amândoi. Woodin ştiu că ambii erau morţi, dar nu-şi dădea seama cum de era aşa sigur. Monştrii scânteietori continuau să intre în cort.

Rupse peretele cortului şi plonjă în lumina rece a stelelor. Alergă trei paşi într-o direcţie necunoscută, apoi se opri. Nu ştia de ce se oprise, dar o făcu.

Stătu acolo, creierul lui încercând disperat să transmită membrelor sale să zboare, dar membrele nu-l ascultau. Nici măcar nu se putea întoarce sau să-şi mişte vreun muşchi al corpului. Stătu cu faţa spre licărirea de stele a râului, lovit de o paralizie stranie şi totală.

Woodin auzi mişcări de luptă, de alunecare în cortul din spatele lui. Apoi apărură în raza lui vizuală, venind din spate, câteva creaturi scânteietoare. Se adunară în jurul lui, în jur de doisprezece, iar acum le putea vedea foarte clar.

Nu erau coşmaruri, nu. Erau foarte reali, stând calm în jurul lui, mase amorfe, cocoşate de jeleu vâscos, translucid. Fiecare avea în jur de patru picioare înălţime şi trei în diametru, deşi forma lor se schimba uşor în mod constant, făcând dificilă estimarea dimensiunilor.

În centrul fiecărei mase translucide era o pată întunecată, ca un disc sau un nucleu. Altceva nu mai aveau aceste creaturi, nici membre sau organe de simţ. Totuşi observă că puteau scoate nişte pseudo-membre, căci doi dintre ei apucară corpurile lui Gray şi Ross în nişte tentacule şi-i scoaseră afară, pentru a-i întinde lângă Woodin.

Woodin, încă incapabil să mişte vreun muşchi, văzu feţele îngheţate, contorsionate ale celor doi bărbaţi, încă

strângând pistoalele în mâinile lor moarte. Şi atunci când privi faţa lui Ross îşi aminti.

Creaturile pe care aviatorul le văzuse din avion, creaturile ca nişte jeleuri pe care ei trei veniseră aici în nord să le caute erau chiar monştrii din jurul lui! Dar cum îi omorâseră pe Ross şi pe Gray, cum îi ţineau aşa pietrificaţi, cine erau?

— Îţi vom permite să te mişti, dar să nu încerci să scapi.

Creierul uluit al lui Woodin amuţi de mirare. Cine îi vorbise? Nu auzise nimic, totuşi *crezuse* că aude.

— Te vom lăsa să te mişti, dar nu trebuie să încerci să scapi sau să ne faci rău.

Auzise acele cuvinte în minte, deşi nu se auzise nici un sunet. Apoi creierul lui auzi mai multe.

— Îţi vorbim prin transmitere de gânduri sub formă de impulsuri. Deţii destul creier pentru a ne înţelege?

Creier? Creier în aceste creaturi? Woodin fu şocat de acest gând, în timp ce continua să privească fix la monştrii scânteietori.

Se pare că gândul lui ajunse la ei.

— Bineînţeles că avem creier, veni răspunsul în creierul său. Te vom lăsa să te mişti acum, dar nu încerca să fugi.

— Nu, nu voi încerca, spuse Woodin în gând. Paralizia care îl ţintuia se ridică imediat. Stătea acolo, înconjurat de monştri scânteietori, cu braţele şi corpul tremurând violent.

Erau zece, îşi dădu seama acum. Zece mase monstruoase, cocoşate de jeleu strălucitor, translucid, adunate în jurul lui ca nişte strigoi cu glugă şi fără faţă venite dintr-o bântuire a necunoscutului. Unul stătea mai aproape de el decât ceilalţi, ca un purtător de cuvânt sau conducător.

Woodin privi încet în jur, apoi în jos la camarazii lui morţi. În mijlocul acelei terori nefamiliare care îi îngheţa sufletul, simţi o milă dureroasă, bruscă când privi în jos la ei.

Un alt gând veni în mintea lui Woodin de la creatura cea mai apropiată de el.

— Nu am vrut să-i omorâm, am venit aici doar pentru a vă captura şi a comunica cu voi. Dar când am simţit că încearcă să ne ucidă, i-am omorât rapid. Ţie, care nu ai încercat să ne omori şi numai ai fugit, nu ţi-am făcut rău.

— Ce – ce vreţi de la noi, de la mine? întrebă Woodin. Murmură cuvintele cu buze uscate, gândindu-le în acelaşi timp.

De data aceasta nu a mai fost un răspuns mintal. Creaturile statură nemişcate, un cerc tăcut de feţe nepământene, meditative. Woodin simţi cum mintea îi plesnea sub încordarea acestei tăceri şi întrebă din nou, ţipând.

— Nu am răspuns pentru că te cercetam mintal ca să mă asigur că eşti destul de inteligent să înţelegi ideile noastre. Chiar dacă mintea voastră pare destul de neevoluată, e posibil să poată aprecia ce vrem să vă transmitem. Totuşi, înainte de a începe, te avertizez din nou că este chiar imposibil să scapi sau să ne răneşti şi că dacă încerci ceva, se va dovedi dezastruos pentru tine. Se pare că nu ştii nimic despre energia mentală, aşa că te informez că cei doi camarazi ai tăi au fost omorâţi prin simpla putere a voinţelor noastre şi că muşchii ţi-au fost imobilizaţi prin aceeaşi putere. Dacă dorim, îţi putem anihila corpul complet cu ajutorul energiei noastre mentale.

* * *

În liniştea care urmă, creierul uimit al lui Woodin căută disperat echilibru mental şi stabilitate.

Se auzi din nou acea voce în creier care semăna atât cu o voce reală.

— Suntem copiii unei galaxii al cărei nume, exprimat cât mai exact în limba voastră, este Arctar. Galaxia Arctar este la multe milioane de ani-lumină depărtare de această galaxie. Am ajuns să dominăm în acea galaxie acum multe secole. Deoarece eram creaturi care utilizam energia noastră mentală pentru transport, pentru puterea fizică, pentru a produce aproape orice efect aveam nevoie. Din această cauză am cucerit şi colonizat rapid acea galaxie,

călătorind de la un soare la altul fără a folosi vreun vehicul. Controlând toată materia de pe Arctar, am ţintit spre ţinuturile din afară. Există aproape o mie de milioane de galaxii în cosmosul tridimensional şi ni s-a părut potrivit să le colonizăm pe toate, astfel încât, în timp, toată materia din cosmos să fie sub controlul nostru. Primul nostru pas a fost să ne mărim numărul, să ne multiplicăm până la numărul necesar pentru această sarcină mare de colonizare a cosmosului. Acest lucru nu a fost dificil, deoarece reproducerea la noi este o simplă fisiune. Când s-a obţinut numărul necesar, am fost împărţiţi în patru forţe. Apoi întreaga sferă a cosmosului tridimensional a fost împărţită între aceste patru forţe. Fiecare trebuia să colonizeze partea sa din cosmos şi astfel, în gazdele lor imense, membrii speciei noastre au pornit din Arctar în patru direcţii diferite.

O parte dintr-un grup de forţe a venit în această galaxie, a voastră, cu mulţi ani în urmă şi s-a răspândit în mod deliberat, pentru a coloniza toate lumile locuibile. Acest lucru ne-a luat mult timp desigur, dar vieţile noastre le depăşesc mult în durată pe ale voastre, iar pentru noi realizarea rasială este cea care contează, şi nu cea individuală. În timpul colonizării acestei galaxii, pe acest soare, a venit o forţă de câteva milioane de Arctarieni şi, găsind doar această planetă locuibilă din cele nouă din apropiere, s-a stabilit aici.

S-a stabilit drept regulă ca toţi coloniştii acestor lumi din cosmos să păstreze legătura cu locul de origine a rasei noastre, galaxia Arctar. În acest fel poporul nostru, care acum controlează întregul cosmos, poate concentra la un loc toată cunoaşterea şi puterea lui, şi din acel punct înainte plănuieşte proiecte măreţe pentru cosmos.

Dar de pe această planetă nu s-a primit nicio informare, după ce forţa de colonizare Arctariană a sosit aici. Când s-a observat acest lucru pentru prima dată, problema a fost amânată, gândindu-se că în câteva alte milioane de ani, se vor face rapoarte şi de pe această planetă. Dar nu a venit niciun mesaj, până ce, după mai mult de o mie de milioane

de ani de tăcere, consiliul director de pe Arctar a ordonat să se trimită o expediţie aici, pe planetă, pentru a afla motivul tăcerii coloniştilor. Noi zece formăm această expediţie şi am început de la o planetă pe care voi o numiţi Sirius, aflată la scurtă distanţă de soarele vostru, unde tot noi suntem colonişti. Ni s-a ordonat să venim în cea mai mare grabă pe această planetă şi să aflăm de ce coloniştii trimişi aici nu au trimis un raport. Aşa că, am plutit, cu ajutorul energiei mentale, prin vid, trecând de la un soare la altul, ajungând acum câteva zile pe planeta voastră. Imaginează-ţi perplexitatea noastră când am aterizat în lumea voastră! În loc de o planetă populată pe fiecare metru pătrat de Arctarieni, precum noi, descendenţi din primii colonişti, care să se afle sub controlul lor mental, am găsit o planetă populată în mare parte de o mulţime de forme de viaţă ciudate!

Am rămas în locul unde am aterizat şi de aici am scanat mental întregul glob. Iar perplexitatea noastră a crescut, pentru că niciodată nu am văzut asemenea forme de viaţă groteşti şi degradate. Şi nu s-a găsit niciun Arctarian pe întreaga planetă.

Acest lucru ne-a uimit şi ne-a întristat în acelaşi timp, căci ce s-ar fi putut întâmpla cu Arctarienii care au colonizat această lume? Coloniştii noştri curajoşi şi descendenţii lor cu siguranţă nu ar fi putut fi învinşi şi distraşi de astfel de capacităţi intelectuale slabe şi demne de milă, care populează această planetă în prezent. Totuşi unde sunt ei?

De aceea ne-am gândit să vă prindem pe tine şi pe camarazii tăi. Chiar şi cu mentalităţile voastre scăzute, cu siguranţă că ştiţi ce s-a întâmplat cu coloniştii noştri care au populat cândva această lume.

Şuvoiul de gânduri se opri pentru o clipă, apoi intră cu viteză în mintea lui Woodin cu o întrebare clară:

— Nu ai cunoştinţă de ce s-a întâmplat cu coloniştii noştri? Vreo idee referitoare la strania lor dispariţie?

Biologul amorţit îşi scutură capul încet:

— Niciodată, niciodată, nu am auzit de astfel de creaturi, precum voi, asemenea minţi. Nu au existat

niciodată pe Pământ din câte ştim noi, iar acum cunoaştem aproape toată istoria Pământului.

— Imposibil! exclamă gândul liderului Arctarian. Cu siguranţă cunoşti ceva despre oamenii noştri curajoşi, dacă cunoşti toată istoria acestei planete.

Din mintea altui Arctarian veni un gând adresat liderului, dar care se ciocni indirect de creierul lui Woodin.

— De ce nu examinăm trecutul planetei prin intermediul creierului acestei creaturi şi să vedem singuri ce putem afla!

— O idee excelentă! exclamă liderul. Va fi destul de uşor de cercetat.

— Ce aveţi de gând să faceţi? ţipă ascuţit Woodin, cu panică în voce.

Gândurile de răspuns erau liniştitoare, reconfortante.

— Nimic care să-ţi facă rău, cât de puţin. Pur şi simplu vom cerceta trecutul vostru ca naţie, deblocând amintirile moştenite din creierul tău. În celulele nefolosite din creierul tău stau imprimate amintirile rasiale, care merg până la cel mai îndepărtat strămoş al vostru. Vom face ca acele amintiri îngropate să fie temporar predominante şi vii în mintea ta. Vom experimenta aceleaşi senzaţii, vom vedea aceleaşi scene pe care le-au văzut strămoşii tăi îndepărtaţi de acum milioane de ani în urmă. Iar noi, aici în jurul tău, vom putea să-ţi citim mintea aşa ca acum şi astfel vom vedea ceea ce vezi şi tu, privind la trecutul acestei planete. Nu există niciun pericol. Fizic vei rămâne în acelaşi loc, dar mental vei sări înapoi în timp de-a lungul secolelor. Mai întâi îţi vom duce mintea înapoi în timp la perioada aproximativă a sosirii coloniştilor pe această planetă, să vedem ce s-a întâmplat cu ei.

Nici nu se termină bine acest gând că scena luminată de stele, formele cocoşate ale Arctarienilor dispărură brusc, iar conştiinţa sa părea că se învârte prin ceaţă cenuşie.

Era conştient de faptul că fizic nu se mişcase, totuşi mental simţea o viteză de mişcare teribilă. Era ca şi cum mintea sa se rotea prin golfuri inimaginabile, iar mintea i se dilata.

Apoi, dintr-odată, ceaţa cenuşie se răspândi. O nouă scenă bizară se formă în mintea lui Woodin.

Era o scenă pe care o simţi, nu o văzu. I se formă în minte prin alte simţuri decât vederea, totuşi nu era cu nimic mai puţin reală sau intensă.

Privi cu acele simţuri stranii asupra unui Pământ straniu, o lume sălbatică cu mări cenuşii şi continente de piatră, fară urmă de viaţă pe ele. Cerul era puternic înnorat şi ploua în continuu.

Woodin simţi cum cade în această lume, împreună cu o grămadă plină cu tovarăşi ciudaţi. Fiecare era o masă amorfă, scânteietoare, unicelulară, cu un nucleu întunecat în mijloc. Erau Arctarieni şi Woodin ştiu că *el* a fost un Arctarian şi că venise împreună cu ceilalţi într-o lungă călătorie prin spaţiu până în această lume.

Au aterizat cu gazdele pe planeta dură şi lipsită de viaţă. Şi-au exercitat puterile şi prin pură forţă telekinetică a energiei mentale au modificat lumea materială pentru a li se potrivi. Au clădit structuri şi oraşe măreţe, toate s-au rezolvat doar prin *gând*.

El realiză o masă ordonată de anchete, investigaţii, experimente şi comunicări, totul depăşind mintea sa umană din prezent prin folosirea motivelor şi realizărilor. Brusc, totul se dizolvă din nou în ceaţă cenuşie.

Ceaţa se ridică aproape imediat, iar acum Woodin privea o scenă diferită. Era dintr-o perioadă ulterioară. Woodin observă că timpul făcuse schimbări stranii asupra gazdelor Arctariene, din care făcea parte şi el. Se transformaseră din fiinţe unicelulare în fiinţe pluricelulare. Şi nu mai erau toate la fel. Unele erau imobile, fixate într-un loc, altele erau mobile. Unele trădau o slăbiciune pentru apă, altele pentru uscat. Ceva a modificat forma corpului Arctarienilor de-a lungul generaţiilor, despărţindu-i în direcţii diferite.

Această degenerare ciudată a corpurilor lor fusese însoţită de o degenerare similară a minţilor. Woodin simţi asta. În oraşele-gândite căutarea ordonată a cunoaşterii şi a puterii devenise confuză, haotică. Şi însăşi oraşele-

gândite dispărură, Arctarienii nemaiavând destulă forţă mentală pentru a le păstra.

Arctarienii încercau să descopere ce cauza în ei această degenerare ciudată de formă şi mentală. S-au gândit că era vorba despre ceva ce le afecta genele din corp, dar despre ce era vorba n-au putut ghici. Pe nici o altă lume nu au degenerat în acest fel!

Această scenă trecu rapid la alta mai târzie. Woodin *vedea* acum scena, pentru că strămoşii prin a căror minte se uita, dezvoltaseră deja ochi. Şi văzu că degenerarea continuase mult, iar corpurile unicelulare ale Arctarienilor fuseseră lovite din ce în ce mai mult de bolile complexităţii şi diversificării.

* * *

Dispăru şi ultimul oraş-gândit. Arctarienii curajoşi de odinioară deveniseră organisme hidoase, complexe, devoluând şi mai mult, unele târându-se şi înotând în apă, altele fixate pe pământ.

Încă mai aveau ceva din marea mentalitate originală a strămoşilor lor. Aceste creaturi degenerate monstruos de pământ şi de apă, care trăiau în ceea ce mintea lui Woodin recunoscu a fi Era Paleozoică, încă mai făceau încercări nebuneşti şi zadarnice de a opri continuarea degradării lor.

Mintea lui Woodin văzu o scenă mai târzie, din Mezozoic. Degenerarea răspândită transformase descendenţii coloniştilor într-un grup şi mai oribil de rase. Acum existau creaturi imense cu membre şi gheare, reptile care trăiau pe pământ şi în apă.

Chiar şi aceste creaturi incredibil de schimbate mai păstrau o parte mică din puterea mentală a strămoşilor lor. Acestea încercară în zadar să comunice cu Arctarienii de pe alte planete îndepărtate, pentru a-i înştiinţa de situaţia lor critică. Minţile lor erau acum prea slabe.

Urmă o scenă din Cenozoic. Reptilele deveniseră mamifere; procesul descendent al Arctarienilor mersese mai departe. Aceşti descendenţi degradaţi mai păstrau doar simple fărâme din mentalitatea originală. Iar acum

acest urmaş jalnic produsese o specie şi mai proastă şi lipsită de putere mentală decât înainte, maimuţe de uscat care cutreierau câmpia rece în cete, sporovăind şi certându-se. Ultimele urme ale moştenirii Arctariene, instinctele străvechi spre demnitate şi curăţenie şi stăpânire de sine, dispăruseră cu totul la aceste creaturi.

Apoi, o ultimă imagine umplu creierul lui Woodin. Era lumea din prezent, lumea pe care o văzuse cu proprii lui ochi. Dar acum văzu şi înţelese aşa cum nu o mai făcuse până atunci, o lume în care degenerarea ajunsese la limita ei cea mai de sus.

Maimuţele deveniseră nişte creaturi bipede şi mai slabe, care pierduseră aproape fiecare atom din moştenirea minţii Arctariene. De asemenea, aceste creaturi pierduseră şi multe din simţurile pe care maimuţele le moşteniseră înaintea lor. Iar aceste creaturi, aceşti oameni, degenerau cu rapiditate crescândă. Dacă la început uciseseră la fel ca strămoşii lor animalele, numai pentru hrană, au învăţat să ucidă fără motiv. Şi au învăţat să se omoare între ei în grupuri, triburi, naţiuni şi emisfere. În nebunia degenerării lor s-au măcelărit unii pe alţii, până când Pământul s-a umplut de sânge.

Erau mai cruzi chiar decât maimuţele care le precedaseră, o cruzime izvorâtă din nebunie. Iar în nebunia lor progresivă, ajunseseră să moară de foame, să se omoare unii pe alţii în oraşele lor, să se umilească sub biciul fricilor superstiţioase aşa ca nicio altă creatură înaintea lor.

Ei erau ultimii descendenţi teribili, ultimul produs degenerat al vechilor colonişti Arctarieni care fuseseră cândva regii inteligenţei. Acum celelalte animale erau pe cale de dispariţie. Aceste ultime ciudăţenii hidoase vor încheia complet în curând teribila poveste anihilându-se unii pe alţii în nebunia lor.

* * *

Woodin deveni brusc conştient. Stătea în picioare în lumina stelelor, în centrul zonei defrişate de lângă râu. Iar

în jurul lui erau poziţionaţi ca un cerc tăcut, cei zece Arctarieni amorfi.

Uimit, depanând scene din acea îngrozitoare şi înspăimântătoare viziune văzută cu ajutorul minţii, se uită pe rând la fiecare dintre Arctarieni. Gândurile lor i se loveau de creier, puternice, sumbre, pline de oroare şi silă.

Gândul liderului Arctarian lovi creierul lui Woodin:

— Aşadar *asta* s-a întâmplat cu coloniştii noştri care au venit pe această planetă! Au degenerat, s-au transformat în forme de viaţă din ce în ce mai inferioare, până ce au devenit aceste creatori nebune, demne de milă, care mişună acum pe această lume. Lumea asta este oribilă! Este o lume care afectează negativ genele din corpurile noastre şi le modifică forma şi inteligenţa, făcându-le să degenereze mai mult cu fiecare generaţie care trece. În faţa noastră se află rezultatul îngrozitor.

— Dar ce putem face acum? întrebă un alt Arctarian.

— Nu putem face nimic, şopti solemn liderul lor. Această degenerare, această transformare îngrozitoare, a mers prea departe pentru a o mai putea inversa. Fraţii noştri inteligenţi au devenit pe această planetă otrăvită aceste creaturi de groază şi nu putem să dăm timpul înapoi pentru a-i reface la loc.

— Nu este adevărat, ţipă Woodin cu voce subţire, stridentă. Totul este o minciună, tot ce am văzut! Noi, oamenii, nu suntem produsul unei involuţii, suntem produsul a secole de evoluţie! Aşa trebuie să fie, vă spun eu! Dacă povestea cealaltă ar fi adevărată, nu am mai dori să trăim, eu nu aş mai vrea să trăiesc. Nu poate fi adevărat!

Gândul liderului Arctarian, direcţionat spre celelalte forme amorfe, ajunse în mintea sa delirândă. Avea o tentă de milă, totuşi predomina sila supraomenească.

— Veniţi, fraţilor, spuse Arctarianul camarazilor săi. Nu avem ce face aici, în această lume care îmbolnăveşte sufletele. Să plecăm, înainte de a fi otrăviţi şi transformaţi. Şi vom trimite avertisment pe Arctar că această planetă este otrăvită, o lume a degenerării, astfel încât niciunul din

rasa noastră să nu mai vină aici vreodată şi să străbată acest drum îngrozitor pe care l-au parcurs ceilalţi. Veniţi! Ne întoarcem la soarele nostru.

Forma cocoşată a liderului Arctarian se turti, luând forma unui disc, apoi se ridică uşor în aer. Ceilalţi se transformară la fel şi-l urmară în grup, în timp ce un Woodin stupefiat privea fix la ei, la aceste puncte scânteietoare care se ridicau rapid la stele.

Făcu câţiva paşi înainte, agitându-şi înnebunit pumnul spre punctele strălucitoare, îndepărtate.

— Veniţi înapoi, naiba să vă ia! Veniţi înapoi şi spuneţi-mi că e o minciună! Trebuie să fie o minciună – trebuie…

Nu mai era niciun semn din Arctarieni pe cerul înstelat. Întunericul se adună intens în jurul lui Woodin.

Ţipă din nou în noapte, dar îi răspunse doar ecoul şoptit. Privirea lui sălbatică, ameţită şi rănită căzu pe pistolul din mâna lui Ross. Îl apucă cu un ţipăt răguşit.

Liniştea pădurii fu întreruptă brusc de un pocnet aspru care se reluă ca un ecou pentru un moment, apoi se pierdu rapid. Liniştea se aşternu din nou şi nu se mai auzea decât clipocitul râului, care continua să se grăbească.

————————————

Traducere: Cristina Olariu
„Devolution” by Edmond Hamilton

Poveşti pentru bărbaţi

John Kessel

Născut în 1952 în Buffalo, New York, este un prolific autor de fantasy şi science fiction. După obţinerea unui doctorat în literatură engleză în 1981, la University of Kansas, începe să predea literatură. Şi să scrie. În 1982 ia premiul Nebula pentru povestirea „Another Orphan”. A mai fost nominalizat de cel puţin zece ori pentru diverse premii sf şi a devenit şi un foarte cunoscut şi influent critic de f&sf. Cel mai cunoscut roman al său, „Good News From Outer Space”, a fost şi el nominalizat la premiul Nebula în 1989. Cartea a fost tradusă la noi de Editura Nemira.

Povestirea care urmează, premiată cu James Tiptree Jr. Award şi nominalizată la Nebula în 2003, ne introduce într-o lume a bărbaţilor conduşi de femei. O societate ciudată, dar funcţională, îi prilejuieşte lui Kessel o incursiune în lumea complicată a relaţiilor dintre oameni.

———————————

Unu

Erno nu reuşi să ajungă la club decât la o oră după ce se deschisese aşa că, normal, localul era plin ochi şi nu mai găsi loc decât în spatele a trei homosexuali, a căror trăncăneală gălăgioasă îl scotea din minţi. Ceea ce nici nu era foarte greu, căci întotdeauna fusese cam nervos. Erno, în vârstă de şaptesprezece ani, era un fel de ajutor de biotehnician, cunoscut pentru pasiunea – avântată, dar nu foarte îndemânatică – cu care încerca să agaţe fiecare fată pe care o întâlnea.

La Depozitul de oxigen – cum se numea barul – era mai multă lume decât văzuse vreodată. Chiar dacă Tyler Durden nu apăruse încă pe scenă, mesele erau ocupate toate, iar la bar erau cozi interminabile. Proprietara, Rosamund, se mişca necontenit în stânga şi în dreapta, oferind băuturi, cu faţa strălucind de sudoare. Aglomeraţia îl enervă şi mai tare pe Erno. Fusese printre primii care l-au descoperit pe Durden, iar acum oamenii care umpleau barul, şi dintre care o parte veniseră probabil în urma recomandărilor lui, i se păreau nişte intruşi.

Reuşi cu greu să ajungă la bar şi îşi comandă o tinctură. Tyrus şi Sid, nişte prieteni, îi făcură semn în timp ce traversa sala. Erno sorbi băutura rece şi aromată, trăgând cu urechea la conversaţiile din jur, dar, încetul cu încetul, gândurile sale luară o formă mai complicată, arhitecturală.

Zări la o masă o prietenă de-a mamei sale, cu cei doi fii, care îi explicau la ce să se aştepte.

— Nu e doar un simplu artist de comedie, e un filozof, spunea unul dintre ei. Era un tânăr slăbănog. Stătea picior peste picior şi se mişca în ritmul muzicii de jazz care se revărsa din difuzoare. Erno îşi aminti că-l cunoscuse la o petrecere, în urmă cu câteva zile.

— Dar şi noi avem filozofi, răspunse matroana. Avem chiar şi artişti de comedie.

— Da, dar nu ca Tyler Durden, o contrazise celălalt fiu.

— Cred că e un filozof istoric, adăugă primul băiat, slăbănogul.

— O fi, dar eu nu am auzit niciodată de istoria asta pe care o propagă el, răspunse femeia. Cine e mama lui?

Erno observă că în bar se aflau mai multe femei decât asistaseră vreodată la reprezentaţiile lui Durden. Matroanele ocupaseră deja locul. Era imposibil să scapi de curiozitatea lor femeiască, de tirania lor. Îşi dădu seama că avea umerii încordaţi şi îşi roti capul, încercând să se relaxeze.

Depozitai de oxigen fusese construit pe fosta locaţie a unui magazin din cartierul comercial al tubului de lavă din nord-vest. Era o zonă comercială liberă, aşa că nimeni nu

avusese nimic de obiectat împotriva unui bar care vindea tinctari, deşi au apărut şi câţiva nemulţumiţi, când se află că una dintre aceste tincturi era, de fapt, alcool. Scena era amplasată într-un colţ, o simplă platformă de metal. Pe margini, locul era împânzit cu mese mici, iar barul era rotund, terminându-se cu o fereastră falsă, pe care se puteau zări imagini din Vechiul New York.

Rosamund FiicaluiDemi, care pornise afacerea, angajase la început muzicieni locali de jazz. Dorea ca barul să aibă o atmosferă retro, cât mai apropiată de cea de pe vechiul Pământ, mai ales că majoritatea locuitorilor de pe partea îndepărtată a lunii nu ajunsese niciodată acolo. Clientela ei consta din câţiva imigranţi şi dintr-un grup mai mare de verişori rebeli, tineri, care erau interesaţi de *avangardă*. Cum mama lui nu ar fi fost niciodată de acord cu un asemenea bar, Erno fu printre primii clienţi.

Scoase un pachet de ţigări fără fum din buzunarul costumului său negru, în stilul secolului douăzeci, îşi aprinse una şi trase adânc, imaginându-şi cum ar fi fost viaţa lui acum o sută de ani, pe Pământ. Dădu fumul rânced şi rece afară pe nas şi se surprinse în oglinda de deasupra barului: avea părul scurt şi nodul de la cravată îi era strâmb. Şi-l ajustă cu un gest care se voia nepăsător.

După câteva minute, uşa din spatele barului se dechise şi îşi făcu apariţia Tyler Durden. Se aplecă peste bar şi schimbă câteva vorbe cu Rosamund. Câţiva bărbaţi începură să fluiere şi să aplaude. Rosamund aruncă în aer un pahar de coniac: acesta se lovi de becurile din tavan, se roti, datorită gravitaţiei scăzute, apoi coborî uşor în mâna sa. După ce se convinse că atrăsese astfel atenţia publicului, Rosamund sări peste bar şi se duse pe scenă.

— Nu aveţi altceva mai bun de făcut decât să veniţi aici? strigă ea publicului deja încălzit, care îi răspunse în cor cu înjurături vesele.

— Bine aţi venit la Depozitul de oxigen, continuă ea. Înainte de a-l lăsa pe Tyler să vorbească, vreau doar să vă spun că nu îmi asum responsabilitatea spuselor lui. La urma urmei, nu e fiu-meu.

Durden păşi pe scenă. Publicul se agită în tăcere, puţin nervos. Tyler îşi trecu mâna peste capul ras şi zâmbi şmechereşte. Era un bărbat solid, cam de treizeci de ani şi purta o salopetă albastră, de tehnician de mediu. În jurul taliei avea prinsă o curea pe care îi atârnau tot felul de unelte. Arăta ca un muncitor care tocmai îşi terminase schimbul.

— Faceţi dragoste, nu război! începu el. Vă mai amintiţi acest slogan? Mamele voastre vi l-au spus, pe când abia aţi început să mergeţi la şcoală. Mie, unul, nu mi-a plăcut niciodată. „Faceţi dragoste, nu război" ne zic ele. Urăsc chestia asta. Eu vreau să fac şi dragoste şi război. Eu vreau ca scula mea să nu rămână doar o simplă sculă. Vreau ca ea să reprezinte ceva!

Un tip din public îi strigă imediat:

— De ce? Nu ţi se mai scoală?

Durden rânji.

— Hai să o întrebăm. Se adresă şliţului.

— Hei, fiule! Nu-ţi mai place futaiul?

Apoi privi în sus, spre tavan, faţa căpătă o expresie simplă. Acum făcea pe propriul penis:

— Salutare, tati! Ei, cum să nu-mi mai placă?

Durden le făcu cu ochiul la doi tipi machiaţi din primul rând, apoi se întoarse la dialogul cu penisul său.

— Băieţi sau fete?

— Ce zi e azi?

— Marţi.

— Atunci nu contează. Căci marţea e ziua mamiferelor.

— Excelent răspuns, fiule.

— Normal, sunt un Partener Bun.

Homosexualii au izbucnit în râs şi la fel făcu şi Erno.

— Vrei să-ţi arăt cum se face?

— Nu chiar acum fiule, îi răspunse Tyler. Stai liniştit câteva minute şi am să le explic eu, ok?

— Nicio problemă. Mă găseşti aici, dacă ai nevoie de mine.

— Da, ştiu.

Durden se întoarse din nou, spre public.

— Amintiţi-vă ce vă spun Mamele: *ţine-ţi fiul aproape, lasă-ţi sămânţa să plece*. Rosti zicala pe un ton exagerat, agitându-şi mâinile spre public, sobru ca o bunică certăreaţă. Asta le plăcu oamenilor şi o parte din ei repetară fraza, cu aceeaşi intonaţie.

Durden începuse să se încălzească.

— Dar scula nu e bună decât pentru futai? Eu vă zic că nu! Scula e semnul puterii. E arborele vieţii. E ca o armă. E o unealtă ascuţită a logicii. E căutătorul adevărului. Matroanele susţin că a fi bărbat nu e decât o joacă. Ştiţi cum le răspund eu? Jucaţi-vă cu asta, fetelor! Îşi prinse penisul imaginar cu ambele mâini şi îşi luă o expresie stupidă.

Sala răsună de aplauze.

— Dar, bineînţeles, *ele* nu se pot juca cu ea! Nu-mi pasă cum sunt genele programate, dar matroanele nu dispun de *maşinăria* noastră. Mai mult, ele nu dispun nici de *hardware*-ul nostru. Dar vor să ne programeze în aşa fel încât să devenim ceea ce îşi doresc ele. Totul se reduce la modul în care vor ele să ne distrugă *hardware*-ul cu *software*-ul lor.

Râse de unul singur, de data asta. Picăturile de sudoare i se scurgeau pe ţeasta rasă, în bătaia reflectoarelor.

— Matroanele ne spun: „Nu confundaţi penisul cu un falus.” Dădu din şolduri, ca o femeie, ridicând bărbia şi îngustându-şi ochii: acum arăta exact ca o matroană arhetipală. Îşi subţie vocea şi continuă: „Da, băieţaşi, e adevărat că aveţi nişte scule drăguţe, dar acum trăim într-o societate *post-falică*. Penisul nu mai e decât un simplu apendice biologic.”

Acum imită vocea unui băieţel, care îşi întreabă mama curios:

— Ca un picior, mamă?

Mama:

— Da, fiule, exact ca un picior.

Îşi reluă vocea obişnuită:

— Dar câţi dintre voi, cei de faţă, v-aţi botezat picioarele?

Râsete. Câteva mâini ridicate.

— Aha, deci teoria piciorului nu prea ţine.

— Matroanele însă, susţin că penisul nu e decât un instrument pentru propagarea speciei. Sexul oferă plăcere doar pentru a încuraja procreaţia. Pe când, un falus, cu orice mână l-aţi apuca – eu prefer stânga –…

Sala izbucni, din nou, în râs.

— … un falus e o idee, o creaţie culturală a demult-dispărutului patriarhat, e ca un prezervativ simbolic aplicat peste penis, pentru a-i da acestuia alt sens, în afara celui biologic…

Durden îşi apucă din nou penisul invizibil.

— Pune-mi prezervativul, iubito, ohhh, da, îmi place cum o faci…

Erno îl mai auzise pe Tyler vorbind despre prezervativul simbolic. Deşi nu folosea niciodată aceleaşi fraze, renunţă să mai fie atent la el şi începu să studieze publicul. Înţelegeau oamenii de aici ceva din spusele vorbitorului? Majoritatea bărbaţilor păreau absorbiţi de discursul acestuia şi râdeau la glumele lui. În primul rând, un beţiv se aşezase în patru labe şi urla la fiecare cuvânt al lui Tyler. Homosexualii stăteau îmbrăţişaţi şi zâmbeau afectat. Feţele lor machiate strident străluceau în lumina reflectoarelor. Dar erau şi o mulţime de bărbaţi al căror râs era destul de nervos şi câţiva nu râdeau deloc.

Râdeau şi femei, mai ales cele mai tinere. Altele păreau doar amuzate şi zâmbeau subţire. Urmau cele care păreau că nu înţeleg foarte mult şi cele care arătau foarte plictisite. În sfârşit, mai erau şi cele care stăteau nemişcate şi care aveau feţele aproape schimonosite de furie.

Erno nu ştia ce să simtă pentru cele care râdeau. Faţă de cele care păreau plictisite nu simţea decât un puternic sentiment de ostilitate: de ce-aţi mai venit aici, dacă nu vă place, îi venea să le întrebe. Le prefera pe cele care erau furioase. Asta era reacţia pe care voia să o vadă pe chipul unei femei, la o astfel de adunare.

Dar apoi mai observă o categorie: erau femeile care păreau calme, interesate, atente, dar care nu se amuzau câtuşi de puţin. De acestea, Erno se temea.

În spatele sălii se aflau câţiva poliţişti, atât femei cât şi bărbaţi, echipaţi cu bastoane, care la un capăt aveau nişte luminiţe roşii, ceea ce însemna că spectacolul era înregistrat. Privind mai atent în jurul său, Erno numără vreo şase agenţi de ordine. Unul dintre aceştia, realiză speriat, era chiar mama lui.

Se ascunse în spatele unui tip înalt. Era posibil să nu-l fi văzut încă, dar, mai devreme sau mai târziu, avea să se întâmple asta. O clipă se gândi că ar putea să o înfrunte, dar apoi se strecură prin spatele unui rând de privitori, către baie. O poliţistă, al cărei aspect fizic suplu, lunar fusese modificat genetic într-o masă de muşchi, stătea chiar în faţa uşii. Nu-i dădu, însă, nicio atenţie lui Erno: îl asculta atentă pe Tyler, care acum conversa din nou cu penisul său.

— M-am săturat să fiu un prizonier, se plângea acesta.

— Te simţi încolţit? îl întreba Tyler.

Privi în sus, cu o expresie de stupoare.

— Păi sunt închis în pantalonii ăştia toată ziua!

— Am să-ţi dau voie să ieşi, dar mai întâi trebuie să-mi răspunzi la următoarea întrebare: eşti penis sau falus?

— Asta e o distincţie neînsemnată.

— *Au contraire*, micuţule! Cred că nu ai fost atent la ce-am spus până acum.

— Mda, ascultarea nu face parte din punctele mele tari.

— Păi, după cum vorbeşti, eu zic că eşti un falus. Avem o grămadă de cămăruţe pentru penisuri, dar nu şi pentru falusuri. Mamelor nu le plac falusurile pe aici.

— Acum lasă-mă să iau puţin aer! strigă penisul.

— E o încercare bună, dar nu e momentul. Ascultă-mă, fiule. E riscant să ieşi acum. Ai putea fi rănit. Mişcarea de eliberare falică e abia la început.

— Păi credeam că voi, verişorii, nu vă doriţi decât *libertatea*.

— Asta doar în teorie, căci în practică, falusurile libere sunt un pericol.

— Da? Şi cine spune asta, mă rog?

— Debra, Mary, Sue. Şi Jasmina spune la fel când mă întâlnesc cu ea şi îmi ţine predica ei, de genul Noi-ne-plângem-voi-ascultaţi. Nici Ramona nu crede altfel şi mai e şi căţeaua aia de Nora...

Erno o zări pe maică-sa venind chiar spre el. Se strecură pe lângă poliţista de la uşă şi ieşi în hol. Văzu uşa de la baie şi alte două care nu ştia unde duceau. Din club se auziră hohote de râs – Tyler ajunsese cu povestea sa în punctul culminant. Blestemându-şi mama, Erno intră în baie.

Nu era nimeni acolo. Putea să audă râsetele, dar nu şi cuvintele care le provocau. Prezenţa mamei sale îl despărţise de comunitatea de masculi, scurt, de parcă l-ar fi tăiat cu un cuţit. Erno se simţi frustrat şi furios. Se duse la un urinal să se răcorească.

Deasupra urinalului, putea urmări pe un ecran o scenă din Central Park, de pe Pământ, veche de o sută de ani. Acţiunea se desfăşura noaptea, pe o alee străjuită de nişte copaci uriaşi, la fel de mari ca aceia din Parcul Sobieski. Nişte felinare cu lumină puternică dădeau la iveală un bărbat şi o femeie, plimbându-se agale şi vorbind. Erno se simţi frustrat că nu le putea auzi vocile.

Femeia era îmbrăcată într-o rochie strânsă pe talie, care se termina la genunchi. Rochia avea un decolteu larg şi i se puteau zări sânii. Bărbatul purta un costum negru, asemănător cu al lui Erno. Se întrebă de unde făcuse rost Rosamund de filmuleţ.

La un moment dat, bărbatul o înghesui pe femeie într-un luminiş. O prinse cu mâna de talie, strângând-o lângă el. Ea se lăsă moale în îmbrăţişarea lui. Erno nu le putea vedea feţele în întuneric, dar putea să-şi dea seama că erau lipite una de alta. Simţi cum i se întăreşte penisul.

Se îndepărtă de urinal, îl închise şi îşi trase fermoarul la pantaloni. Chiar atunci se deschise uşa şi intră o femeie. Îl privi scurt pe Erno şi se îndreptă spre una din toalete. Erno

se duse la chiuvetă şi îşi vârî mâinile sub apă. Prezenţa femeii îl înfuriase din nou.

Fără a se întoarce spre ea, dar privind în oglindă, Erno o întrebă:

— De ce ai venit aici în seara aceasta?

Femeia îşi ridică privirea (până atunci îşi studiase manichiura) şi ochii i se întâlniră cu ai lui. Era mai tânără decât mama lui şi avea o faţă frumoasă, în formă de inimă.

— Din curiozitate. Toată lumea vorbeşte despre el.

— Dar crezi că bărbaţii te vor aici?

— Nu ştiu ce vor bărbaţii.

— Exact, asta e şi ideea. Măcar înveţi ceva din ce spune el?

— Poate. Femeia reîncepu să-şi privească unghiile. Nu cumva eşti fiul lui Pamela FiicaluiMeg?

— Ea aşa pretinde, răspunse Erno, trăgându-şi mâinile de sub uscător.

Femeia se spălă şi ea pe mâini şi se duse să le usuce. Avea un fund superb.

— Ea te-a adus aici sau tu ai adus-o pe ea? îl întrebă pe Erno.

— Ne-am adus unul pe celălalalt, răspunse acesta şi părăsi baia. Aruncă o privire în club ascultând cu atenţie zgomotele care veneau de acolo. Mulţimea devenise mult mai turbulentă şi mai sonoră. Strigătele de încurajare ale bărbaţilor semănau mai degrabă a lătraturi, iar râsetele lor erau pline de furie. Mama lui încă se afla acolo. Nu voia să o vadă sau să fie văzut.

Se întoarse şi trecu de baie, spre capătul holului. Acesta se termina într-un unghi drept, dar când Erno ajunse acolo, observă o uşă veche în spatele unui morman de lăzi din plastic. Dădu la o parte lăzile şi deschise uşa cât să se poată strecura înăuntru.

Încăperea în care intră era întunecată. Auzi ecoul produs de paşii săi. După ce ochii s-au adaptat la semi-întuneric, văzu că intrase într-o sală foarte mare, din cărămidă, care era goală cu excepţia câtorva stative, care probabil fuseseră folosite la începutul coloniei, pe vremea

când locul acesta era chiar un depozit de oxigen, pentru stocarea cilindrilor de oxigen lichid. Lumina chioară venea de la becurile antice, bioluminescente, de pe pereţi. Probabil că aici fusese amplasat, la începuturile sale, clubul.

Datorită tincturii, care încă îi dădea o stare de agresivitate, Erno se apucă să urle:

— Sunt Erno! Sunt Regele Lunii!

— unii… unii… unii…, răspunse ecoul, după care se aşternu din nou liniştea. Trase un şut unui cilindru, care se roti zgomotos vreo câţiva metri în faţa sa. Se apucă să cerceteze sala imensă şi rece. La un capăt, dădu peste un alcov săpat în perete. Undeva în partea opusă, de abia vizibilă, se putea zări o uşă presurizată, ce părea veche de când lumea.

Erno hotărî că e mai bine să nu umble la ea – s-ar fi putut deschide direct în vid. Se întoarse la uşă şi ieşi pe hol.

După colţ, doi bărbaţi tocmai ieşeau din baie şi Erno îi urmă, de parcă şi el ar fi făcut acelaşi lucru. Clubul era şi mai aglomerat. Nu puteai arunca un ac, atât era de plin. Maică-sa, împreună cu alţi poliţai, se mutase mai aproape de scenă.

— … problema e că, dacă faci sex tot timpul, nu mai apuci să te gândeşti şi la altceva, spunea Tyler. E atâta sânge în corpul omenesc. De aceea vechii catolici îi puneau lacăt Papei pe penis. Avea un imperiu de condus: cu cât îşi petrecea mai mult timp în compania măriei sale penisul, cu atât mai puţin îi stătea mintea la cum să-i jecmănească pe supuşi de bani. Cam aşa e şi cu mamele noastre: cu cât sângele curge mai mult sub centură, cu atât mai puţine şanse sunt ca el să curgă şi prin creier. Ideile bărbaţilor radicali trebuie ţinute la pământ!

Tyler se apleca spre bărbatul beat din primul rând:

— Înţelegi ce vreau să spun soldat, nu-i aşa?

— Te cred, răspunse acesta. Încercă să stea în poziţie de drepţi, dar se clătină şi se aşeză pe jos, după care încercă din nou să se ridice.

— Unde lucrezi?

— La Lunox, reuşi, în sfârşit, omul să-şi recâştige echilibrul. Ai dreptate, ai…

Tyler îl bătu amical pe umăr.

— Băiat-oxigen, cum s-ar spune. Tu înţelegi ce vreau să spun, doar lucrezi acolo, la linia de procesare şi poate te gândeşti că, dacă ai adăuga ceva mai mult grafit în camera de reducţie, ai putea creşte eficienţa cu cinsprezece procente şi chiar atunci cine intră peste tine? Mary Ellen Picioare-lungi, cu fusta ei strâmtă şi zbang! Aici Tyler îşi luă expresia unui om năucit de o lovitură puternică în cap. Of, la ce mă gândeam? îţi zici, mintea ţi-e goală, nu o mai vezi decât pe ea.

Publicul începu să urle.

— Şi, uite aşa, îţi descreşte I.Q.-ul cu patruzeci de puncte. Şi nimic. NIMIC nu se va schimba, până când nu vom acţiona. Am dreptate, fraţii mei?

Alte urlete, pline de mânie.

Tyler începu să transpire tot mai tare şi să râdă, cutremurându-se de parcă ar fi fost electrocutat:

— Ţine-ţi fiul aproape! *Penis, nu*! *Falus, da*!

Lumea aplaudă de data asta. Bărbaţii erau în picioare, cu pumnii strânşi. Beţivul o văzu pe mama lui Erno lângă scenă şi facu un pas spre ea. Îi spuse ceva şi, în timp ce mama sa şi partenerul ei rămaseră nemişcaţi, îşi înfipse mâna în pieptul femeii şi o împinse la o parte.

Celălalt poliţist îşi descărcă bastonul electric în agresor. Braţele beţivului au zburat într-o parte, lovind pe cel mai apropiat dintre privitori, moment în care alţi doi bărbaţi şi-au luat avânt şi l-au trântit pe poliţist la pământ. Mama lui Erno îşi ridică şi ea bastonul. Alţi poliţişti au apărut lângă scenă, luptându-se cu bărbaţii aflaţi acolo. O masă zbură prin aer, se auziră strigăte de durere şi bătaia se întinse în tot barul; era prima revoltă din ultimii cincizeci de ani.

În vreme ce mulţimea se îmbulzea spre ieşire sau spre poliţişti, Erno încercă să se strecoare spre baie. Ezită o clipă, timp în care Tyler Durden apăru, împiedicându-se, din încăierare. Îl zări pe Erno şi îl întrebă:

— Ce ne facem acum, puştiule?

— Vino cu mine, răspunse Erno. Îl apucă pe Tyler de braţ şi îl trase spre capătul holului, pe lângă lăzile de plastic. Izbi uşa cu putere după ce intrară în depozit şi apoi fixă un tub de oxigen de ea. Putem să stăm aici până ce se calmează lucrurile.

— Cum te cheamă?

— Erno.

— Ei bine, Erno, eşti sigur că vrei să ne ascundem? Ar fi mai interesant dacă ne-am întoarce în bar.

Erno hotărî că e mai bine să nu-i spună lui Tyler că unul dintre poliţişti era chiar mama lui.

— Vorbeşti serios? îl întrebă.

— Nu glumesc niciodată. Durden se îndepărtă de uşă şi începu să cerceteze depozitul cufundat în semi-întuneric. Lovi cu piciorul într-o bucată de piatră, pe care o proiectă tocmai în peretele din faţa lui, aflat la vreo treizeci de metri depărtare. Cred că locul acesta a fost construit chiar la începutul colonizării. Mă mir că nu-l folosesc la nimic. Probabil că e plin de deşeuri toxice.

— Crezi? se îndoi Erno.

— Cine ştie? Durden se duse spre partea cea mai îndepărtată a depozitului şi Erno îl urmă. Era destul de frig, le ieşeau aburi din gură când respirau. E incredibil că luminile încă mai funcţionează, se miră el.

— O colonie bine construită poate dura cel puţin cincizeci de ani, spuse Erno. Atât timp cât există umiditate în aer.

— Văd că te pricepi la chestiile astea.

— Lucrez în domeniul biotehniei. Sunt un hacker de gene, se lăudă Erno.

Durden nu spuse nimic şi Erno se simţi jenat de această ieşire.

Ajunseră la zidul din spatele depozitului. Durden descoperi şi el uşa presurizată, fixată în alcovul întunecat. Pe podea se puteau zări nişte semne galbene de avertizare învechite. Îşi scoase lanterna de la brâu. La fel de uzat era şi cadrul uşii.

— Nu cred că ar trebui să o deschidem, sugeră Erno.

Durden îi înmână lanterna lui Erno, scoase o bară de metal din cureaua de la brâu şi o înfipse în marginea uşii. Uşa rezistă o vreme apoi, cu un scrâşnet puternic, se crăpă vreo câţiva centimetri. Erno tresări la auzul zgomotului.

— Hai, Erno, dă-mi o mână de ajutor, îi ceru Durden.

Erno se prinse cu o mână de marginea uşii şi amândoi se încordară, împingând cu toată puterea bara de metal. Durden se sprijini cu un picior de perete, pentru a putea trage mai cu putere. Când uşa se deschise pe neaşteptate, Erno căzu pe spate şi se lovi cu capul de ciment. Durden îşi pierdu şi el echilibrul, se clătină într-o parte şi alunecă pe podeaua prăfuită. În timp ce Erno încerca să-şi recapete vederea, Durden sări în picioare şi începu să râdă:

— Bingo, strigă el. Eşti în regulă, Erno?

Erno îşi pipăi ceafa. Nu sângera.

— Da, nicio problemă.

— Atunci hai să vedem ce e aici.

În faţa lor se deschidea un coridor întunecat, săpat în bazalt. Durden păşi primul, luminând drumul cu lanterna. Erno ar fi dorit să se întoarcă în club – lucrurile probabil că se liniştiseră deja – dar hotărî că e mai bine să-l urmeze pe Tyler.

După doar câţiva paşi, coridorul se transformă într-un tub de lavă înghesuit. Primii colonişti nivelaseră podeaua tubului format din curgerea – cu miliarde de ani în urmă – a lavei de răcire. Între pereţii ridicaţi pentru a forma o serie de încăperi se deschidea o cărare de pietriş roşu, vulcanic, asemănătoare cu podeaua din uzina de oxigen. Pietricele neregulate pe care le loveau cu picioarele se izbeau cu un zgomot surd de pereţi. Pe tavan se zăreau, la anumite intervale, neoane care nu mai erau demult în uz. Tyler cercetă cu lanterna primele două încăperi şi intră în cea de a treia.

— Cred că locul ăsta e aici de la începutul coloniei, îşi dădu Erno cu părerea. Mă întreb de ce o fi abandonat.

— E destul de înghesuit, comentă Tyler, luminând pereţii cămăruţei.

Lumina căzu apoi pe un mic obiect pătrat dintr-un colţ. Durden trase de la brâu o altă unealtă, care se dovedi a fi o sondă.

— Întotdeauna cari chestiile astea cu tine? întrebă Erno.

— Îmi place să fiu pregătit, răspunse Durden. Fixă lumina deasupra obiectului şi se aplecă să-l cerceteze îndeaproape. Arăta ca o cutie mică, groasă de câţiva centimetri. Ai auzit vreodată de Cercetaşi, Erno?

— Una din primele colonii lunare?

— Nu, ceva în genul Casei Bărbaţilor, dar diferit. Durden înfipse sonda în marginea de sus a cutiei şi aceasta se crăpă imediat. Ia să vedem ce e înăuntru.

Puse sonda pe podea şi ridică cutia în mână. Trase cu degetele de marginea de sus şi o deschise. O mulţime de pagini netede se răsfirară între degetele lui.

— Ce e? întrebă Erno.

— O carte.

— Funcţionează?

— E o carte de pe vremuri, nu funcţionează pe bază de curent. Cuvintele sunt tipărite pe foile astea, făcute din hârtie.

Erno îşi aminti că văzuse ceva asemănător în filme.

— Probabil că e foarte veche. Despre ce e?

Durden întoarse filele cu grijă.

— E o carte de povestiri, îi răspunse. Apoi se ridică şi îi înmână cartea lui Erno. Ţine. Poţi să o păstrezi. După ce o citeşti, să-mi spui şi mie despre ce e vorba.

Erno încercă să descifreze câteva cuvinte, dar lumina lanternei era prea slabă.

Durden băgă sonda la loc în cingătoare. Îşi trecu apoi mâna peste capul ras, ştergând praful depus pe el.

— Mi se pare că ţi-e cam frig, îi spuse lui Erno. Cred că e timpul să o ştergem. Ieşi din cameră şi o luă spre capătul coridorului.

Erno simţi că Tyler îi ascundea ceva. Ţinând cartea strâns în mână, îl urmă, luându-se după firul subţire de lumină al lanternei. Dar, în loc să se îndrepte spre ieşire, Durden se afunda şi mai mult în tubul de lavă.

În cele din urmă, la capătul tubului, au dat de o altă uşă presurizată. Când Durden atinse panoul de control, în mod miraculos acesta se aprinse.

— Ce crezi? îl întrebă pe Erno.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, răspunse Erno. Nu avem de unde să ştim dacă uşa de pe cealaltă parte e încă presurizată. E posibil ca sistemul de siguranţă să nu mai funcţioneze. Dacă o deschidem, s-ar putea să nimerim direct în vid. Îşi puse cartea la subţioară şi suflă în mâinile îngheţate.

— Câţi ani ai, Erno?

— Şaptesprezece.

— Şaptesprezece? Ochii lui Durden străluciră maliţios. Păi asta nu e o vârstă la care să fii prea grijuliu.

Erno nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ai dreptate. Hai s-o deschidem.

— Eşti de-al meu, Erno! spuse Durden încântat, bătându-l pe umăr. Apăsă butonul de deschidere al uşii. Se auzi un zgomot înfundat, de motor electric care nu mai fusese folosit demult. Erno simţi cum bătăile inimii i se inteţesc şi cum sângele îi fierbe în vene. La început nu se întâmplă nimic, apoi uşa începu să se deschidă încet. Un val de aer scăpă din tubul de lavă, ridicând praful. Dar se opri la fel de repede pe cât începuse şi uşa se deschise complet, dând la iveală un compartiment vechi, plin din podea până în tavan cu lăzi şi încrengănturi de tuburi din fibră de sticlă.

Le luă aproape jumătate de oră până reuşiră să dea cutiile la o parte şi să-şi croiască drum prin compartiment, ajungând într-un final în alt depozit, care era încă în funcţiune. S-au căţărat pe nişte schele ca să ajungă la intrare şi apoi s-au strecurat în coridorul coloniei.

Se aflau acum în capătul cel mai îndepărtat al sectorului Şase Nord, care servea aripa industrială a coloniei. Dacă puţinii muncitori pe care i-au întâlnit observaseră costumul ciudat pe care îl purta Erno, nu au comentat.

Erno şi Tyler au hotărât să se întoarcă acasă. Tyler făcu glume la adresa poliţiştilor tot drumul, până ajunseră în

spaţiul deschis al craterului în formă de dom care se afla chiar în centrul coloniei. Deasupra imensului dom era proiectată imaginea cerului întunecat, plin de stele. În depărtare, peste văile acoperite cu ienupăr, la baza craterului, luminile străluceau printre copacii din Parcul Sobieski. Erno inspiră aerul îmbibat cu o aromă puternică de pin.

— Aceasta e lumea pe care ne-au lăsat-o strămoşii noştri, spuse Tyler, ridicându-şi braţul, de parcă ar fi vrut să i-o ofere lui Erno.

În timp ce Tyler se întoarse, pregătindu-se să plece, Erno îi strigă excitat:

— A fost o aventură pe cinste!

— Prima din multe altele, Erno, răspunse Tyler şi o luă la fugă.

* * *

Ziua Celibatului

De Ziua Celibatului, toată lumea renunţă, pentru o zi, la sex.

Unii nu sunt de acord cu acest lucru, dar sunt destul de puţini. Majoritatea bărbaţilor se folosesc de această zi pentru a se retrage la Casa Bărbaţilor care, deşi nu are un statut bine stabilit, a fost înfiinţată de prima generaţie de colonişti.

Aici, bărbaţii şi băieţii discută despre ce înseamnă să fii bărbat, despre ce înseamnă să iubeşti alţi bărbaţi sau femei, despre care este rolul tatălui într-o lume în care patriarhatul nu mai reprezintă decât un concept biologic. Se plâng de soarta lor. Spun glume deocheate şi cântă. Se luptă, măsurându-şi puterile. Pun ţara la cale. Atât heterosexualii, cât şi homosexualii sau bisexualii îşi dau cu părerea despre ce îşi doresc femeile cu adevărat şi dacă lucrul acesta e sau nu important de ştiut. Cu alte cuvinte, încearcă să afle ce înseamnă să fii un bărbat adevărat.

Pe când era copil, Erno obişnuia să meargă la Casă cu actualul partener al mamei sale sau cu unul dintre ceilalţi

bărbaţi din casa comună. Unii dintre aceştia l-au învăţat diverse lucruri. Aşa a aflat despre masturbare sau despre Teoria Microlimbajului.

Dar, indiferent de cât de primitori erau bărbaţii unii cu ceilalţi – şi o făceau, vorbind tot timpul despre camaraderia masculină – exista întotdeauna o încordare, ca atunci când cunoşteai un băiat nou sau când trebuia să stai de vorbă cu un adult. Bărbaţii veneau la Casă pentru a-şi petrece timpul împreună şi pentru a-şi aminti de vremurile bune din trecut, dar numai un nebun şi-ar fi putut dori să trăiască numai în compania bărbaţilor.

Doi

Fondatorii Societăţii Verişoarelor şi a Verişorilor văzuseră femeile ca pe nişte agenţi independenţi, ca pe nişte gânditoare libere formând alianţe cu alte femei pentru a crea o legătură socială puternică pe care bărbaţii să nu o poată rupe. Dar mama lui Erno era diferită de acele femei. Ele existau doar în filmele istorice, stând aşezate în cerc, râzând şi făcând planuri de viitor, sigure pe ele şi încrezătoare.

Mama lui Erno era poliţistă. Avea ochi pătrunzători şi suspecta pe toată lumea. Ca orice poliţist, imaginaţia îi era bogată doar atunci când trebuia să se gândească la infracţiunile pe care le puteau comite oamenii.

Erno, mama lui, sora ei Celeste şi mătuşa Sophie ca şi verişoarele lui Lena şi Aphra şi alţi câţiva bărbaţi, dintre care unii probabil că erau taţi, iar alţii doar Buni Parteneri, locuiau cu toţii într-un apartament, în Sanger, la al treilea nivel al cvadrantului de nord, ale cărui ferestre dădeau spre fermele care acopereau baza craterului căruia toată lumea îi spunea Fowler, deşi adevăratul crater Fowler era mult mai mare şi se afla la cinci kilometri distanţă.

Erno avea camera lui. Nu-i păsa de faptul că fetele trebuiau să împartă aceeaşi cameră şi că, la vârsta de paisprezece ani, trebuiau să plece de acolo. *Ţine-ţi fiul aproape şi lasă-ţi fetele să plece*, aşa suna de fapt aforismul de care Tyler îşi bătuse joc. Mama lui Erno nu

dădea prea mulţi bani pe aceste aforisme. Erno îşi aminti expresia de pe faţa ei, atunci când se apropiase de beţivul din primul rând: era tristă pentru că trebuia să facă asta, dar hotărâtă să-şi ducă sarcina la bun sfârşit. Mama lui se simţea bine în lumea asta, nu simţea nevoia unei schimbări. Prietenele ei veneau în vizită şi împreună beau cafea şi bârfeau, la fel ca toate celelalte mame, surori sau mătuşi. Erau, cu toate, nişte femei obişnuite.

Nu că vreunul dintre bărbaţii pe care îi cunoştea Erno ar fi fost extraordinar. Desigur, în afară de Tyler Durden. Pe care nu numai că reuşise să-l cunoască în carne şi oase, dar cu care petrecuse o seară plină de aventuri, fără să fie prinşi.

Celeste şi Aphra tocmai îşi mâncau castroanele cu fulgi de ovăz, când ajunse Erno acasă, a doua zi dimineaţa.

— Unde ai fost? îl întrebă mama lui, părând mai degrabă curioasă decât supărată. Erno observă că avea o vânătaie pe tâmplă.

— Ce-ai păţit la tâmplă? o întrebă Erno. Femeia îşi atinse vânătaia cu mâna, ca şi cum ar fi uitat de ea şi făcu un semn ca nu era nimic grav.

— Au fost nişte probleme la clubul din cartierul comercial, răspunse mătuşa Sophie. Poliţia a fost nevoită să intervină şi mama ta a fost atacată.

— A fost o adevărată răscoală, interveni Lena. În legătură cu asta vom ţine o mare adunare în parc, astăzi. Lena mai avea o lună până să împlinească paisprezece ani şi abia aştepta să aibă drept de vot.

Erno se aşeză la masă. Atunci simţi cartea, pe care o ascunsese în spate, între cureaua de la pantaloni şi sacou. Se aplecă deasupra mesei, îşi trase un castron de fulgi de ovăz şi o lingură. Cu ochii în mâncare, pentru a nu privi în ochii nimănui, întrebă, încercând să pară cât mai nepăsător:

— Ce fel de adunare?

— Unul dintre rebeli e în comă, răspunse Lena. Comitetul ordinii sociale vrea ca acest clovn, Durden Tyler, să dispară.

Erno îşi concentră şi mai mult atenţia asupra mâncării.

— De ce?

— *Ai auzit de el*? întrebă maică-sa.

Înainte de a reuşi să găsească un răspuns convenabil, Nick Farahsson, partenerul mamei sale, intră în încăpere:

— O, Doamne, Pamela, chiar nu eşti atentă deloc? Erno e unul dintre fanii lui cei mai înfocaţi.

Maică-sa se întoarse spre el:

— E adevărat, Erno?

Îşi ridică privirea din castron şi o privi drepi în ochi. Femeia părea supărată.

— Am auzit şi eu de el, ca toată lumea.

— Ei, hai, Erno, îl contrazise Nick, pun pariu pe ce vrei că ai fost şi tu acolo aseară.

— Eu pun pariu că *tu* nu ai fost acolo, răspunse Erno.

Nick se întinse leneş.

— Eu nu am nevoie de poveştile lui. Nu am de ce să mă plâng. Zicând acestea, se apropie de mama lui Erno, o sărută pe gât şi îi cuprinse sânii în palme.

Ea se întoarse spre el şi îl sărută pe obraz.

— Aşa şi trebuie.

Lena se strâmbă dezgustată.

— Heterosexualii ăştia, abia aştept să plec de aici. Recent, se declarase lesbiană şi era foarte serioasă când venea vorba de asta.

— Mai bine te-ai ocupa de lecţii, Lena, spuse mătuşa Sophie. Las-o pe mătuşa ta să-şi vadă de propria viaţă sexuală.

— Tipul ăsta, Durden, e pe cale să o încaseze rău de tot, comentă Nick. Miroase de la o poştă a caz de dezvoltare anormală. Cine e mama lui?

Erno nu se putu abţine să tacă.

— Nu are mamă, pentru că nu are nevoie de aşa ceva.

— Partogeneză, spuse mătuşa Sophie. Nu credeam că a fost deja perfectată.

— Dacă e aşa, ce se va întâmpla cu mine? întrebă Nick.

— Găsim noi la ce să te folosim, spuse mama lui Erno, lipindu-se languros de el.

— Voi doi puteţi să vă retrageţi în camera voastră, le sugeră mătuşa Sophie. Ne ocupăm noi de restul treburilor.

— Nu e nicio grabă. Nick îşi trase un castron cu fulgi de ovăz şi se aşeză la masă. Mulţumesc, iubire, îi spuse lui Aphra. Totuşi, nu înţeleg care e problema tipului ăsta.

— Pe tine nu te deranjează că nu poţi vota? îl întrebă Erno. Nu ţi se pare un lucru nedrept?

— Nu mă interesează să votez, răspunse Nick.

— Eşti exact ca un trântor.

Maică-sa îi aruncă o privire încruntată. Erno îşi împinse castronul cu cereale şi părăsi bucătăria.

— Bine că eşti tu cel cu şcoală, strigă Lena. Frumoase haine! Cu ce te ocupi?

— Taci din gură, răspunse Erno încet, dar îşi simţi urechile arzând.

Nu avea nimic de făcut până la 11, când avea orele de practică la uzina de biotehnologie, la care, dacă nu avea chef, nici măcar nu trebuia să meargă. Lena avea dreptate în legătură cu asta. Scoase cartea şi o aruncă pe pat, se dezbrăcă şi dădu drumul la monitor. Pe prima pagină găsi un raport despre activitatea solară care se apropia de vârful ei, o dată la unsprezece ani, şi avertismente pentru cei care urmau să lucreze afară în această perioadă. Erno activă calendarul: da, iată, o discuţie despre Tyler Durden era programată în amfiteatru la ora 16.00. Un link ducea spre imagini de la bătaia de cu o zi înainte, de la bar, şi la un forum pe care cetăţenii îşi puteau posta comentariile. Un verişor, pe nume Tashi Yokiosson, fusese lovit cu o bâtă şi acum era în comă, urmând să sufere o nano-operaţie.

Erno nu-l cunoştea, dar asta nu-l făcea mai puţin furios. Se gândi să-l sune pe Tyrus sau pe Sid, să afle dacă păţiseră ceva şi să le povestească aventura sa cu Tyler. Dar asta ar fi însemnat să rupă secretul şi, în plus, lucrurile ar fi putut ajunge la urechile mamei sale. Dar nu putea să nu sărbătorească deloc modul în care îşi petrecuse noaptea cu Tyler, aşa că îşi deschise jurnalul şi scrise o poezie:

Afară din crater

Am descoperit tunelele demult pierdute
ale libertăţii
şi ale puterii masculine.
Am hoinărit
umăr la umăr cu fratele meu
ca doi bărbaţi.

Ieşirea la suprafaţă

Dintr-o societate amorţită
o faci strigând cât poţi.
Cu steagul ridicat
asemenea spartanilor de demult
mândru, drept, neînvins,
de îmbrăţişarea vicleană a femeilor
de vorbele lor tari.

Păreau destul de reuşite. Aveau ceva din simplitatea dură a beatnicilor. Avea să le citească la următoarea întâlnire de la Clubul Poeţilor. Le salvă, la un loc cu celelalte patru sute de poezii scrise în anul acela: Erno se mândrea cu faptul că era cel mai prolific poet din clasa lui. Câştigase deja patru Premii Laurel; unul pentru cele mai bune versuri, unul pentru cel mai bun sonet şi două pentru cele mai bune rime – şi un premiu Snappie pentru cel mai bun limerick al anului 2097. Era sigur că va primi titlul de Bard la o vârstă foarte tânără, poate chiar mai repede decât Patrick FiuluiMaura, care deţinea recordul în acest sens.

Închise monitorul şi se întinse pe pat. Apoi îşi aminti de carte şi începu să o caute printre hainele aruncate pe pat. Avea coperta albastră, iar legătura – care era dintr-un fel de material pe care nu-l putea recunoaşte – bătea în roşu. Pe coperta de pe faţă era desenată o torţă înconjurată de o coroană de lauri. Pe prima pagină scria: *Poveşti pentru bărbaţi, O antologie de Charles Grayson. Publicată în august 1936, în Statele Unite ale Americii*.

Ca fan al culturii de pe Pământ, Erno ştia că majoritatea ţărilor de acolo foloseau patronimicul, aşa că Charles nu putea fi decât numele unui bărbat.

Poveşti pentru bărbaţi. Autorii de la Cuprins erau cu toţii bărbaţi cu excepţia, poate, a unui nume ciudat, Dashiell, care părea de femeie. În ciuda interesului său pentru arta secolului XX, Erno nu recunoscu decât două dintre numele înşiruite acolo. Despre William Faulkner ştia că era considerat unul dintre cei mai importanţi scriitori pământeni, iar numele Hemingway îl mai văzuse undeva, deşi până acum îl asociase cu un stil de mobilă. Dar chiar presupunând că povestirile erau scrise în întregime doar de bărbaţi, titlul spunea clar că în carte erau povestiri *pentru* bărbaţi şi nu scrise de bărbaţi.

Cum puteai deosebi o povestire pentru bărbaţi de una pentru femei? Erno nu se gândise niciodată la asta. Îi ascultase pe povestitori în parc şi citise cărţi la şcoală – Murasaki, Chopin, Cather, Ellison, Morrison, Ferenc, FiicaluiSabin şi alţii. Cât fusese copil, cel mai mult îi plăcuseră cărţile lui Alice şi *Pământul întins*, poveştile pentru copii ale Mariei Hidalgo şi Seuss. Dar din toate cărţile pe care le citise, niciuna nu părea scrisă în mod special pentru bărbaţi sau pentru femei.

Probabil că verişorii aveau şi ei propriile povestiri pentru bărbaţi. Lui Nick îi plăceau serialele interactive, poveşti romantice încâlcite despre relaţiile interpersonale din lumea patriarhală, în care bărbaţii luptau împotriva nedreptăţilor până când descopereau femeia potrivită, care îi iubea şi avea grijă de ei. Lui Erno, însă, îi plăcea poezia. Romanul său favorit era *Sângele Negru* de Tawanda FiicaluiTamika – povestea unui Verişor tânăr şi neînţeles şi a certurilor sale cu mama sa tiranică, al cărei punct culminant e atunci când tatăl său apare, în mod miraculos, şi o pune la punct pe femeie. La Casa Bărbaţilor mai văzuse şi o mulţime de thrillere-porno, a căror acţiune se desfăşura pe Pământ şi în care bărbaţii le forţau pe femei să facă tot ce voiau ei şi să le şi placă.

Dar cartea asta nu părea pornografică. O notiţă, aflată pe prima pagină, promitea că materialele din carte „vă vor interesa, alarma sau amuza, instrui sau/şi, mult mai important, vă vor distra”. Erno se întrebă cum de Tyler găsise chiar această carte, veche de 160 de ani. I se păru cam ciudat să fi fost doar o simplă coincidenţă.

Dar ce anume putea să-i distreze pe cititorii anului 1936? Erno deschise cartea la prima povestire, „Ambasadorul pokerului” de Achmed Abdullah.

Însă textul arhaic era enervant de pasiv – doar literele negre imprimate pe pagini, fără explicaţii sau referinţe. După un paragraf şi ceva, sătul de tot felul de expresii obscure gen „trei juveţi” sau „patru de acelaşi fel”, Erno, care nu dormise deloc cu o noapte înainte, adormi dus.

Eroi

De ce alege un bărbat să rămână în Societatea Verişorilor, când ar avea mult mai multă autoritate în afara ei, într-una din celelalte colonii lunare sau chiar pe Pământ?

Datorită unui singur lucru: sexul era extraordinar.

Bărbaţii sunt apreciaţi pentru sexualitatea lor, lăudaţi pentru potenţă, iar femeile se bat pe ei. Încă înainte de pubertate, un băiat este învăţat, atât de femei cât şi de bărbaţi, cum să ofere plăcere. Bărbatul care ajunge să fie un bun amant are un statut de invidat. Este respectat şi cunoscut de întreaga colonie. E bine primit în orice pat. Este admirat şi invidiat de ceilalţi bărbaţi.

Trei

Erno se trezi brusc, transpirat şi dezorientat, impresionat, probabil de un vis, care, însă, pieri din mintea sa înainte de a apuca să-şi amintească ceva. Îşi privi ceasul: era 15.30. Dacă nu se grăbea, avea să piardă adunarea.

Se spălă pe faţă, îşi aplică bacteriile pentru igiena personală, se îmbrăcă în costumul său negru şi părăsi apartamentul în grabă.

Când ajunse, amfiteatrul din Parcul Sobieski începuse să se umple. Cinci sau şase sute de oameni se aflau deja acolo; alţi veri şi verişoare aveau să urmărească transmisia video de acasă. Tavanul domului era acoperit de un cer senin, iar inelul de heliotropi de la zenit inunda aerul cu lumina soarelui. O briză uşoară bătea prin frunzele stejarilor bătrâni, plimbându-se deasupra rândurilor de scaune aşezate în semicerc. Oamenii veneau în grupuri de câte doi sau trei, adulţi şi copii, pe aleile care coborau dinspre perimetrul coloniei, peste câmpurile cultivate. Alţii apăreau pe uşile de la baza spiralei centrale a domului. Erno găsi un loc liber pe rândul de sus, departe de scenă, chiar pe margine, lângă iarbă.

Preşedinta adunării era Debra FiicaluiDebra. FiicaluiDebra era o femeie micuţă, de vreo şaizeci de ani care, deşi deţinuse funcţii publice sporadic şi niciodată pentru o perioadă prea lungă de timp, era una dintre cele mai respectate verişoare. Fusese profesoara lui Erno pe când el avea doar şase ani şi îşi aminti cum stătea lângă el la şcoală, ajutându-l să înveţe. Ea era cea care îl învăţase să joace fotbal, pe postul de atacant. Pe teren, femeia se mişca rapid şi cu uşurinţă. Avea râsul cald şi ochii căprui, pătrunzători.

Acum, pe scenă, FiicaluiDebra o îmbrăţişa pe secretară. Apoi, femeia care se ocupa cu sonorizarea o îmbrăţişa, la rândul ei, pe FiicaluiDebra. Amândouă o îmbrăţişară, din nou, pe secretară. Un bătrân, ce părea foarte tulburat, stătea chiar în primul rând: cele trei femei coborâră de pe scenă şi se duseră să-l îmbrăţişeze. El o mângâie pe FiicaluiDebra pe coapsă, dar era evident că era preocupat de altceva. Ea îl sărută scurt pe obraz şi urcă la loc pe scenă.

Un zburător, având ataşate la braţe două aripi de culoare roşie, făcu o voltă deasupra amfiteatrului, bătând aerul agale cu aripile. Alţi doi zburători se întreceau în perimetrul craterului, siluetele lor distingându-se pe zidurile apartamentelor construite în pereţii craterului. La o mie de metri deasupra capului, Erno zări alţi doi aflaţi chiar pe

marginea platformei de lansare de pe vârful spiralei. Unul din ei îşi întinse aripile şi, în strălucirea soarelui, se aruncă în gol; la început pluti foarte încet, dar apoi prinse viteză, după ce începu să dea din aripi. Erno aproape că simţi fâlfâitul acestora pe umeri. Lui nu-i plăcea să zboare. Chiar şi în gravitaţia lunară, riscurile de a cădea şi de a-ţi rupe gâtul erau mult prea mari.

În amplificator răsună vocea FiiceiluiDebra:

— Vă mulţumesc, Verişoare şi Verişori, pentru că aţi venit azi aici, spuse ea. Acum vă rog să faceţi linişte.

Erno observă cu surprindere că Tyler Durder ocupase un loc, pe una din marginile scenei. Purta o salopetă atât de roşie, că era imposibil să nu sară în ochi.

— A fost depusă o moţiune prin care se cere aplicarea unui decret de invizibilitate împotriva lui Thomas FiuluiMary, cunoscut şi sub numele de Tyler Durden, pentru o perioadă de un an. Ne-am adunat aici, în primul rând, pentru a discuta această moţiune şi apoi pentru a o supune la vot în întreaga colonie.

Pentru că nu avea la dispoziţie prea multe pedepse, invizibilitatea era sancţiunea socială maximă pe care colonia o putea da. Dacă moţiunea avea să treacă, Tyler avea să fie ostracizat în mod formal. Cu această etichetă deasupra lui şi monitorizat permanent, urma să fie ignorat de toţi verişorii şi verişoarele, iar dacă ar fi încercat să provoace pe cineva, Inteligenţa Artificială de pe colonie avea să acţioneze imediat receptorii implantaţi în creierul său pentru a-i induce o stare de comă controlată.

— Moţiunea a fost depusă ca urmare a tulburărilor ce au avut loc din cauza spectacolului a cărui protagonist a fost Thomas FiuluiMary. Şedinţa e deschisă pentru dezbateri.

O femeie foarte înaltă, care aşteptase nerăbdătoare acest moment, se ridică şi, de parcă între ele ar fi existat un aranjament, FiicaluiDebra o recunoscu imediat. Microfoanele care pluteau deasupra scaunelor transmiseră vocea ei în întregul amfiteatru:

— Sunt Yokio FiicaluiKumio. Fiul meu e în spital din cauza acestei întâmplări ruşinoase. E un băiat bun. E genul

de băiat pe care ni-l dorim cu toate şi nu înţeleg cum de a ajuns în acel loc. Mă rog să se facă bine şi să trăiască, ca să poată deveni bărbatul bun care sunt sigură că poate să fie. *Nu trebuie să lăsăm ca aşa ceva să se întâmple şi fiului altcuiva dintre noi. Deşi e o pedeapsă blândă, invizibilitatea îi va oferi lui Thomas FiuluiMary ocazia să reflecteze la acţiunile sale, înainte de a provoca o nouă astfel de tragedie*.

Se ridică o altă femeie. Erno o recunoscu: era Rosamund FiicaluiDemi.

— Cu tot respectul pentru durerea Verişoarei FiicaluiKumio, nu cred că incidentele din clubul meu s-au produs din vina lui Tyler. Fiul ei şi-a căutat-o cu lumânarea. Tyler nu poate fi responsabil pentru acţiunile altora. De când am început să pedepsim oamenii pentru greşeli care nu le aparţin?

— Adevărata greşeală a fost venirea poliţiştilor, continuă Rosamund. Chiar dacă nemulţumirile pe care le propagă Tyler sunt adevărate sau imaginare, trebuie să permitem oricui să-şi spună părerea. Fondatorii coloniei noastre au înţeles că bărbaţii şi femeile sunt diferiţi. Dar trimiţând ofiţeri înarmaţi într-un club, oricare ar fi el, punem în pericol drepturile acelor bărbaţi care au venit să-l vadă pe Tyler Durden, tocmai pentru că sunt diferiţi.

— A fost o strategie tâmpită! strigă cineva din public. Ar fi putut să-l aresteze pe Durden fară prea mare tămbălău, după ce se termina spectacolul.

— Să-l aresteze? întrebă o femeie. Pe ce motiv?

Rosamund îşi reluă discursul.

— Adil Al-Hafez a spus, atunci când a ajutat-o pe Nora Sobieski să strângă banii necesari pentru fondarea acestei colonii: „Verişorii şi verişoarele reprezintă un nou început, atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei. Nu vrem să-i schimbăm pe bărbaţi, ci doar să le oferim şansa de a fi altfel decât au fost până acum.”

Un bărbat, pe care Erno îl recunoscu de la uzina biotehnică, luă cuvântul:

— E foarte bine că-i cităm pe fondatori, căci ei au fost realişti. Bărbaţii *sunt* diferiţi. Puterea masculină personalizată a făcut ca întreaga istorie a Pământului să fie una de nesfârşite lupte, violuri, asasinate şi războaie. Sobieski, Al-Hafez şi restul fondatorilor ştiau şi ei asta: masacrul din California e cel care i-a adus aici. Incitările lui Durden vor duce, în mod inevitabil, la alte răzmeriţe. Copilul acesta nu ar fi fost rănit, dacă nu ar fi fost el. Nu putem asista liniştiţi la plantarea seminţelor agresiunii masculine instituţionalizate.

— Dar aici e vorba de libertatea cuvântului! strigă o tânără femeie.

— Ba nu, o contră bărbatul. E vorba de violenţă.

FiicaluiDebra ceru linişte. Bărbatul tăcu umil, şi se aşeză pe locul său. Se ridică o femeie de vârstă mijlocie, cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Ce-ar fi dacă am organiza o nouă serie de jocuri? Să-i lăsăm să-şi descarce energia în ringul de box, pe terenul de sport sau în aer?

— Avem toate sporturile posibile, răspunse o altă femeie. Crezi că o să-l poţi convinge pe Durden să intre în echipa de hochei?

Bătrânul din primul rând interveni şi el:

— Aţi văzut meciul de săptămâna trecută, împotriva celor de la Aristarchus? Poate că echipei noastre nu i-ar strica puţin mai multă violenţă masculină organizată.

Replica lui stârni un cor de râsete în mulţime. Când acestea se stinseră, veni rândul unei femei în vârstă să ia cuvântul:

— Sunt verişoară de şaptezeci de ani, începu ea. Am văzut o mulţime de rebeli. Au existat şi vor exista întotdeauna. Dar ce se întâmplă cu Partenerii Buni? Îmi vine în minte explozia de la tubul din Nord, din 32. Au murit atunci şaizeci de oameni. Viaţa era pe vremea aia brutală şi periculoasă. Dar bărbaţi şi femei eram uniţi, primeam şi necazurile şi bucuriile împreună. Lucram împreună pe atunci. Unde e spiritul de atunci? De ce a dispărut?

Erno auzise predicile astea obositoare, despre vremurile bune de altădată de sute de ori. Discuţia se transformă într-un vacarm de proteste.

— Şi ce vreţi să facem? strigă o altă femeie. Să le luăm bărbaţilor dreptul de a se exprima liber?

— Bărbaţii nu au oricum dreptul să voteze! Câţi bărbaţi pot vota?

— Când au venit să locuiască în această colonie, *au ales* să renunţe la vot! Nu îi opreşte nimeni să muncească!

— Dar deja lucrăm! Gândiţi-vă la studiile ştiinţifice de bază! Amintiţi-vă de lucrările lui FiuluiLaura despre energia liberă. Majoritatea artiştilor sunt bărbaţi! Da, dar ei au timpul necesar să se ocupe de ştiinţă şi artă tocmai *datorită* suportului material oferit de comunitate. Îşi permit luxul să o facă pe intelectualii.

— Dar toate deciziile în legătură cu munca lor sunt luate de femei!

— Deciziile, care afectează viaţa fiecărei persoane din societatea noastră, sunt luate de votanţi, nu de femei.

— Păi majoritatea celor care votează sunt femeile.

— Hai să ne întoarcem de unde am plecat, strigă cineva. Reîncarnaţi programul şi daţi-i start!

Câteva râsete salutară ironia. FiicaluiDebra zâmbi şi ea.

— Acestea sunt probleme de interes general şi, până la un anumit punct, sunt de acord ca ele să fie dezbătute public. Dar au ele vreo legătură cu moţiunea? Ce vom face, dacă vom face ceva, în legătură cu Thomas FiuluiMary?

Îl privi pe Tyler, care îi răspunse cu o privire calmă şi hotărâtă.

Se ridică o femeie în uniformă de poliţist.

— Problema cu Durden e că el pretinde că e un artist şi, ca atare, poate să se exprime liber, dar de fapt nu e decât un provocator.

— Majoritatea artiştilor din întreaga istorie au fost nişte provocatori, răspunse sarcastic un bărbat mic şi tuciuriu.

— *Pe mine* mă face să râd, spuse un altul.

— E inteligent. În loc să intre în competiţie cu alţi bărbaţi, el vrea să-i organizeze, să creeze o legătură puternică între ei.

Replicile pro şi contra se succedau una după alta. În ciuda eforturilor FiiceiluiDebra de a menţine ordinea, dezbaterea se împotmoli în certuri nerelevante, replici amuzante sau furioase, râsete şi strigăte sau declaraţii generale despre nemulţumirile femeilor şi bărbaţilor. Erno participase la astfel de dezbateri de sute de ori, cu tovarăşii lui de la sala de sport. Faptul că FiicaluiDebra nu reuşea să aducă discuţia pe un singur făgaş îl scotea din sărite. Dar aşa ceva era un lucru obişnuit la adunările verişoarelor şi ale verilor – puteau să o ţină aşa la nesfârşit, bătând câmpii ore în şir, până să ia o decizie.

O tânără se ridică să ia cuvântul şi Erno o recunoscu: era Alicia FiicaluiKeiko. Făcuseră parte din aceeaşi clasă la orele de matematică şi era a doua fată cu care se culcase vreodată.

— E normal ca Durden să vrea să fie perceput ca un artist, spuse Alicia. Nu e nimic interesant la un tip care lucrează lângă tine la uzină. Cine şi-ar dori să se culce cu el? Adevărul e…

— Eu m-aş culca cu unul, o întrerupse o femeie arătoasă.

Publicul izbucni în râs.

— Adevărul e…, încercă Alicia să continue. Femeia o ignoră. Se ridică în picioare, cu mâna pe capul fetiţei aflate în stânga ei şi i se adresă direct lui Tyler Durden:

— Părerea mea e că ai nevoie de o partidă bună de sex! Se întoarse spre public. Ia trimiteţi-l la mine. Îi scot eu pornirile revoluţionare din cap.

Alte râsete.

Erno o văzu pe Alicia făcându-se mică, cu umerii căzuţi. Era o chestie obişnuită ca o matroană să ignore femeile mai tinere. Se ridică, coborî printre rânduri şi se aşeză lângă ea.

Alicia se întoarse spre el.

— Salut, Erno.

— Nu e vina ta că nu vor să asculte, spuse el. Alicia purta o bluză de satin, strâmtă, şi Erno nu se putu abţine să nu-i admire sânii.

Ea îl sărută afectuoasă pe obraz.

— Ce crezi că o să decidă? îl întrebă. L-am văzut pe internet. Tu l-ai văzut aseară?

— Am fost acolo.

Alicia se aplecă spre el.

— Serios? Erno îi simţi respiraţia şi îi privi buzele pline şi apetisante. Alicia avea o calitate pe care el, unul, o găsea foarte sexy – ori de câte ori vorbea cu tine, îşi punea mâna pe umărul tău sau îşi lipea piciorul de al tău, de parcă ar fi vrut să se asigure că erai într-adevăr acolo, lângă ea. Ai luat şi tu parte la bătaie?

O femeie de lângă ea se aplecă spre ei şi le spuse pe un ton enervat:

— Dacă nu aveţi de gând să fiţi atenţi, măcar tăceţi din gură şi lăsaţi-i pe ceilalţi să asculte!

Erno dădu să-i răspundă, dar Alicia îi puse mâna pe braţ:

— Hai să facem o plimbare.

Erno nu ştia ce să facă. Deşi era plictisitoare, nu ar fi vrut să piardă şedinţa, dar, în acelaşi timp, îi era greu să o ignore pe Alicia. Era mai tânără cu un an ca el, dar locuia deja pe cont propriu, cu Sharon FiicaluiYasmin; amândouă studiau sociologia de mediu. O dată Erno o auzise dezbătând cu Sharon dacă era adevărat că femeile de pe Pământ nu puteau folosi lifturile de frică să nu fie violate.

În cele din urmă, au părăsit amfiteatrul şi au mers în parc. Erno povesti ce se întâmplase de fapt în club, fără însă să-i spună nimic despre aventura sa cu Tyler.

— Chiar dacă nu-l vor face invizibil, spuse Alicia, ştii că se va găsi cineva să-l facă să priceapă mesajul, nu-i aşa?

— Dar nu a făcut rău nimănui. De ce nu se discută despre poliţistul care l-a bătut pe FiuluiYoki?

— Poliţistul a fost cel atacat. O mare parte din verişoare se simt ameninţate. Eu nu ştiu ce simt.

— Legea Nescrisă, murmură Erno.

— Ce anume?

— Tyler vorbeşte despre ea uneori. Era un obicei pe Pământ, în majoritatea societăţilor patriarhale. „Legea nescrisă” spunea că, dacă o soţie făcea sex cu alt bărbat, soţul avea dreptul să o ucidă şi pe ea şi pe iubitul ei, fără ca vreun tribunal să-l poată găsi vinovat.

— Asta pentru că puterea era în mâna bărbaţilor.

— Dar tocmai ai spus că e posibil ca Tyler să primească un „mesaj”. Aici, dacă un bărbat loveşte o femeie sau numai dacă o ameninţă, prietenii femeii se răzbună imediat. Când a fost ultima oară când s-a întâmplat aşa ceva?

— Am înţeles ce vrei să spui, Erno. Probabil că lucrul ăsta ţi se pare foarte nedrept.

— Bărbaţii nu abuzează femeile aici.

— Poate tocmai din cauza asta.

— Da, dar tot nu e corect.

— Ai dreptate, Erno. Nu e. Aici sunt de acord cu tine.

Erno se aşeză pe marginea lacului care înconjura fântânile arteziene; acestea erau mândria coloniei: jocurile de apă erau spectaculoase, iar lacurile înconjurau spirala centrală şi apa circula pe sub copacii din parc. În adâncuri înotau crapi modificaţi genetic, iar aerul era mai umed aici decât în întreaga colonie.

Alicia se aşeză lângă el.

— Adu-mi aminte de ce ne-am despărţit, Erno, spuse ea.

— Lucrurile se complicaseră.

Era exact ceea ce-i spusese ea în noaptea în care îl anunţase că nu se vor mai culca împreună. Încă nu ştia ce însemnaseră acele cuvinte şi bănuia că fata le rostise doar ca să nu spună altceva care să-l rănească prea tare. Deşi ar fi preferat să-i fi spus adevărul, Erno nu era foarte sigur că l-ar fi putut suporta.

— Simt că înnebunesc acasă, continuă el. Maică-mea mă tratează ca pe un copil. Lena se crede mai bună ca mine şi se comportă ca atare. Lucrez la Bio Tech, dar asta nu mă ajută prea mult.

— Curând ai să mergi la universitate. Doar eşti un hacker de gene foarte bun.

— Cine spune asta? întrebă Erno.

— Toată lumea.

— Da, da. Şi chiar de ar fi aşa, tot acasă va trebui să stau. Probabil că am să sfârşesc ca Nick, continuă el, un animal de companie masculin, într-o casă plină de femei.

— Cine ştie? Poate că lucrurile se vor schimba la un moment dat.

— Vezi să nu, spuse el pe un ton morocănos. Dar, pe de altă parte, fu surprins şi plăcut impresionat să vadă că Alicia încerca să-l încurajeze. Poate că, totuşi, încă îi mai păsa de el. Ar fi o soluţie, Alicia… aş putea să mă mut la tine.

Alicia îl privi mirată. El continuă:

— Doar ai spus şi tu, în curând voi merge la universitate…

Ea îşi puse mâna pe genunchiul lui.

— Nu e prea mult spaţiu, e şi Sharon şi nu am putea niciuna să renunţăm la camera noastră.

— Nu mă tem să dorm în pat cu voi. Aş putea face schimb cu amândouă, din când în când.

— O, ce bărbat! îl tachină ea.

— Menirea mea e să aduc plăcere, râse el, luând poziţia unui atlet. Dar înăuntru inima îi era strânsă. Fusese o prostie să spună aşa ceva, ca un mucos cu caş la gură.

Alicia, însă, făcu o faptă bună şi se strădui să râdă. Putu să simtă simpatia şi înţelegerea ei. Îl făcea să se simtă de parcă ar fi făcut amândoi parte din acelaşi club. Erno îşi dădu seama că se temuse foarte tare ca ea să nu-şi bată joc de el. O vreme, nici unul nu spuse nimic. Un cintezoi ateriză pe marginea lacului şi se întoarse spre ei, privindu-i cu atenţie.

— Ştii, ai putea fi ca Tyler Durden, Erno.

Erno vru s-o întrebe ce voia să zică. O privi în faţă. Ochii Aliciei erau verzi şi liniştiţi, cu sclipiri aurii. Nu o mai privise în ochi de când fuseseră iubiţi.

Fata îl sărută. Apoi îi atinse buzele cu degetul.

— Nu spune nimic. Am să vorbesc cu Sharon.

El îşi puse braţul în jurul taliei ei. Fata se strânse în el.

În depărtare, zgomotele dezbaterii fură întrerupte de hohote de râs.

— Hai să ne întoarcem, propuse ea.

— Bine, răspunse el, nu foarte încântat.

Se întoarseră la amfiteatru şi găsiră nişte locuri libere, pe rândurile de sus, lângă două tinere de vreo douăzeci de ani, care glumeau:

— Tipul ăsta nu e ca Derek FiuluiSilvia, spuse una dintre ele.

— Dacă ar face sex ca Derek, atunci să vezi distracţie, replică prietena ei, blondă.

FiicaluiDebra chemă publicul la ordine.

— Nu putem obliga niciun verişor să facă sex împotriva voinţei sale. Dacă alege să fie celibatar şi îşi încurajează discipolii să facă acelaşi lucru, nu-l putem împiedica. Ar însemna să subminăm exact libertatea pe care am venit să o căutăm aici.

Nick FiuluiSarah, cu faţa roşie şi cu vocea contorsionată, urlă:

— Tocmai ai rostit cuvântul-cheie: discipoli! Nu avem nevoie de niciun fel de discipoli aici. Discipolii au renunţat la autonomia lor pentru a face parte dintr-o ierarhie. Discipolii sunt unealta falocraţiei. Discipolii sunt cei care au pornit revolta. Erno îşi zări mama, stând lângă Nick şi încercând să-l calmeze.

Vorbi un alt bărbat.

— Asta da glumă bună! Nu suntem cu toţii decât o adunătură de discipoli! Verişorii respectă regulile la fel ca sclavii din orice patriarhat de pe Pământ.

— Ce nu înţeleg eu, spuse altcineva, adresându-se direct lui Tyler, e că, dacă tot nu-ţi place deloc aici, de ce nu pleci? Nu te teme, nu o să te reţină nimeni!

— E şi casa mea aici, răspunse Tyler.

Se ridică în picioare şi se întoarse spre FiicaluiDebra.

— Dacă nu te superi, aş vrea să spun şi eu câteva cuvinte.

— Ne-ar face plăcere să auzim ce ai de spus, răspunse aceasta. Zâmbetul timid de pe faţa ei palidă o făcea să arate ca o fetişcană, în ciuda părului cărunt. Eu, una, cel puţin, aşteptam asta de multă vreme.

Tyler îşi trecu mâna peste capul ras şi ieşi pe scenă. Privi mulţimea cu atenţie şi zâmbi.

— Cred că aţi subliniat foarte clar toate poziţiile ce pot fi luate în acest caz. Am observat că Tashi FiuluiYoki nu a spus nimic până acum, dar poate o va face mai târziu. A fost o dezbatere interesantă, care a scos multe lucruri la iveală şi acum aş dori să vă rog să mă ajutaţi să fac o demonstraţie. Sunteţi de acord?

— Aş vrea ca toată lumea să-şi acopere ochii cu mâna. Cam aşa..., spuse el, punându-şi palma peste ochi. Majoritatea celor prezenţi făcură la fel. Toată lumea are ochii acoperiţi? Bine! Căci, iubiţii mei, cam tot atâtea şanse sunt să nu mă mai vedeţi şi să devin invizibil.

Tyler îşi deschise braţele larg şi începu să râdă zgomotos.

— Voi? Să mă faceţi invizibil? Voi, care nu puteţi recunoaşte un bărbat al cărui cuvânt e de oţel şi a cărui realitate nu e dependentă de reguli? Bărbaţii au luptat, au sângerat şi au murit pentru voi. Şi-au pus viaţa la bătaie pentru fiecare pas pe care rasa noastră de rahat l-a făcut înainte. Nimic nu e mai vizibil decât sacrificul pe care bărbaţii l-au făcut dintotdeauna, pentru soţiile şi fiicele lor. Da, au murit şi femei, e adevărat – dar acelea erau *femei adevărate*, femei care nu se simţeau ameninţate de existenţa masculilor. Vedeţi tumul acela? Tyler arătă cu mâna spre spirala de o mie de metri înălţime, care se rotea deasupra capetelor lor. Eu pot să mă caţăr pe tumul acela! Pot să mă culc cu fiecare femeie adevărată din acest amfiteatru. Mănânc bine, beau cât alcool vreau şi iau o grămadă de droguri. Sunt *mai mare* decât voi. Transpir mai mult. Urlu ca un lup. Fac gălăgie. Credeţi că există cineva care să poată facă mai mult zgomot ca mine? Într-un fel sau altul, Mămico, am să te ţin trează toată noaptea! Şi voi vă închipuiţi că mă puteţi opri? Unchiul meu. Dick, mi-a

spus, pe când eram copil, fiule, nu o scoate, dacă nu ai de gând s-o foloseşti! Ei bine, am scos-o şi sunt gata s-o folosesc! Futu-v-aş să vă fut de căţele! Mă faceţi să râd. Toată dezbaterea asta nu a fost decât risipă de oxigen. Exist, sunt aici, aşa că va trebui să vă obişnuiţi cu asta! Invizibil? Ha, să vă văd pe ăia care aveţi *curajul* să nu mă vedeţi!

Spunând astea, Tyler se lăsă pe brânci şi sări în sus, vreo trei metri înălţime, rotindu-se în aer. Ateriză pe mâini şi facu un flickflack. În momentul în care picioarele îi atinseră podeaua, o luă la fugă spre marginea scenei şi, sărind de pe ea, dispăru cu paşi mari pe câmpul de porumb.

Un murmur neliniştit străbătu mulţimea. Din când în când se auzeau strigăte furioase la adresa lui. Lumea părea năucită. Câţiva se ridicaseră în picioare.

FiicaluiDebra ceru să se facă linişte.

— Vă rog să vă calmaţi, spuse ea.

Încetul cu încetul, lumea se linişti.

— Sunt sigură că sunteţi cu toţii, ca şi mine, zăpăciţi de această declaraţie originală. Nu cred că azi vom mai putea spune prea multe şi e şi timpul celor din tura de seară să plece la serviciu. Aşa că, dacă nu aveţi obiecţii, aş dori să încheiem această şedinţă.

Nu se auzi nicio obiecţie.

— Legea cere ca, în astfel de situaţii, să aibă loc o altă adunare, de azi într-o săptămână, urmată de o perioadă de trei zile în care lumea va putea vota, iar voinţa coloniei va fi făcută publică şi pusă în aplicare. Aveţi alte întrebări?

Din nou, nimeni nu spuse nimic.

— Atunci declar şedinţa închisă. Ne vom întâlni, din nou, peste o săptămână, la ora 16.00. Oricine doreşte să-şi posteze părerea în legătură cu această problemă o poate face pe site-ul coloniei, unde un forum de discuţii va fi deschis permanent, pentru dezbateri. Vă mulţumesc pentru participare.

Oamenii începură să plece, discutând aprins. Cele două femei de lângă Erno plecară şi ele, glumind în continuare.

Alicia se ridică în picioare.

— Ăsta a fost unul din rolurile sale?

Discursul lui Tyler îl făcuse pe Erno să dorească să urle cât îl ţineau plămânii. Zâmbetul îi ajunsese până la urechi.

— E, într-adevăr, de râs, murmură el.

Alicia îl apucă de încheietura mâinii. Scoase un stilou din buzunar, îi deschise pumnul şi îi scrise pe palmă „Gilman 334”.

— Înainte să faci vreo prostie, Erno, sună-mă.

— Ce înţelegi prin „prostie”? întrebă el.

Dar Alicia deja plecase. În timp ce o privea cum se îndepărtează, pipăia cu atenţie literele de pe palma sa.

Munca

Bărbaţii sunt încurajaţi să aplice pentru a fi exceptaţi de la mila: săptămâna obligatorie de muncă pe care fiecare verişoară sau verişor trebuie să o facă în folosul comunităţii. Preţul este renunţarea la dreptul de a vota. Ca artişti, scriitori, artizani, atleţi, actori şi, mai ales, ca oameni de ştiinţă, bărbaţilor le e mai uşor decât femeilor. Siguranţa lor materială este asigurată, în limitele bunului simţ, de eforturile verişoarelor. Dar asta nu se poate numi muncă şi toate deciziile legate de creaţiile lor şi de modul cum pot fi acestea folosite pentru binele comunităţii sunt luate de cei cu drept de vot, dintre care femeile sunt cele mai multe.

Bărbaţii care aleg astfel de cariere sunt bine priviţi de societate, considerându-se că se sacrifică pentru binele comunităţii. În acelaşi timp, au o viaţă relativ uşoară, având timp să-şi vadă de pasiunile lor. Se întrec unii cu alţii, pentru a intra în graţiile femeilor. Se pot bucura, uneori, de o anumită influenţă, dar nu au responsabilităţi legale şi, de fapt, niciun fel de responsabilităţi, în afara celor pe care şi le aleg singuri. Trăiesc ca nişte sultani, doar că le lipseşte puterea acestora. Sau, mai bine zis, ca nişte gigolo. Ca nişte trântori sau ca nişte armăsari de prăsilă.

Şi ce se întâmplă cu cei care chiar lucrează? Ei bine, munca lor e diferită. Trag din greu pentru a-şi aduce aportul

la resursele coloniei. Muncitorii-bărbaţi nu se bucură de nici un onor, nu au niciun statut. Şi, pentru că bărbaţii care lucrează sunt întotdeauna mai puţini decât femeile, au puţine şanse să avanseze într-o poziţie de conducere. Pur şi simplu, nu pot aduna voturile necesare pentru o avansare.

„Douăzeci şi cinci de dolari”

Erno începu să se îndoiască de unele din *Povestirile pentru bărbaţi*. Una era despre un „luptător pe bani” – un bărbat care lupta cu pumnii împotriva altor bărbaţi, pentru bani. Unul dintre aceşti boxeri, acum în vârstă, acceptă oferta impresarului său de a lupta cu un bărbat mai tânăr şi mai puternic decât el, pentru „douăzeci şi cinci de dolari”, care, din câte înţelese Erno din context, nu însemnau prea mulţi bani. Boxerul cel bătrân intră în ring şi încercă mai mult să se ferească de loviturile adversarului său, în loc să lupte cu adevărat. Într-una dintre pauzele dintre „runde”, impresarul vine în colţul său şi îi reproşează că nu se implică mai mult în luptă şi îl ameninţă că nu-i va da niciun ban, dacă „vrea să trântească meciul”. Aşa că, în următoarea rundă, boxerul cel bătrân se angajează în luptă şi, în mai puţin de un minut, cade la pământ, năucit de o lovitură nemiloasă.

Dar, pentru că acest lucru s-a întâmplat imediat după ce impresarul îl vizitase în colţul său, în văzul tuturor, publicul crede că boxerului i s-a *cerut* să trântească meciul. Lumea începe să protesteze. În loc să-i ia apărarea boxerului, impresarul refuză până şi să-i plătească banii pe care îi datora.

Boxerul, inconştient pe durata certei dintre impresar şi public, moare în urma unei hemoragii cerebrale.

Erno nu fu deloc încântat de povestire. I se păru *atât de nedreaptă*. De ce acceptase boxerul să lupte cu adevărat? De ce se lăsase lovit atât de tare? De ce impresarul îşi trădase propriul luptător? Ce voia să transmită autorul prin moartea boxerului? De ce un scriitor – în cazul de faţă, James T. Farrel – ar inventa o poveste atât de tristă?

Patru

La aproape o săptămână de la întâlnire, când Erno se conectă la site-ul şcolii, găsi un mesaj, semnat „Ethan Edwards”. Acesta suna astfel:

„Te-am văzut cu fata aceea. Drăguţă, nimic de zis. Dar fără sex, Erno. Contez pe bărbaţi ca tine.”

Erno îi răspunse: „Mi-ai promis o nouă aventură. Pe când?”

Apoi avu orele de biochimie („Enumeraţi etapele din sinteza hormonului de creştere uman”) şi citi Genurile&Arta, timp de trei ore, când veni vremea să plece să-şi facă orele de practică la uzina biotehnică.

Pentru a reduce riscul ca gândacii să se răspândească în toată colonia, uzinele biotehnice se aflau într-un buncăr separat de craterul principal. Muncitorii trebuiau să poarte costume presurizate şi să meargă cu autobuzul vreo doi kilometri de-a lungul suprafeţei lunare. Când Erno ajunse la uzină, găsi vestiarul plin de muncitori care se pregăteau să intre în schimb.

— Tyrus mi-a spus că te culci cu Alicia FiicaluiKeiko, Erno, îi spuse Paul FiuluiGwyneth, al cărui vestiar se afla chiar lângă al lui. Te-a văzut în parc cu ea, pe când zbura.

— Şi ce-i cu asta? Tu cui i-o pui? răspunse Erno, trăgându-şi costumul strâmt pe el. Materialul, care avea în componenţa sa termoregulatori, se activă singur, sistemul de mediu electric al costumului porni şi Erno nu facu decât să-şi închidă casca de protecţie. Se duse împreună cu Paul la trapa de intrare, îşi trecură ID-urile prin maşina de citit şi intrară la un loc cu ceilalţi muncitori. Semnul de ieşire afişa avertisment de furtună solară. Paul îl tachină pe Erno în legătură cu Alicia, în timp ce aerul începu să circule prin trapă, iar apoi merseră împreună prin labirintul radioactiv care ducea la suprafaţă.

Se urcară în autobuzul din care tocmai coborâse tura de dimineaţă. Autobuzul porni greoi de-a lungul drumului marcat. Era spre seară şi nu mai era decât o zi, poate două, până ce aveau să intre în noaptea de două săptămâni.

Dacă furtuna solară ar fi izbucnit, nu ar fi avut la dispoziţie mai mult de douăzeci de minute să se adăpostească, până ce fluxul de radiaţii ar fi lovit suprafaţa lunii. Dar călătoria decurse fară evenimente majore.

Un bărbat din Tsander făcea practică în acelaşi laborator cu el. Numele lui era Cluny. La fel ca mulţi alţi Pământeni, şi el era scund de statură, foarte musculos şi vorbea încet, cu un accent ciudat. Cluny încă nu devenise cetăţean şi nici nu-şi luase un număr de verişor. Mai avea de făcut practică până să poată aplica pentru a putea fi exceptat de la *mita*.

Erno îl întrerupse pe Cluny în momentul când acesta tocmai căra la sterilizator nişte stative cu fiole care conţineau microorganisme. Îl întrebă care era părerea lui despre Tyler Durden.

Cluny nu era prea vorbăreţ; acum, probabil, se gândea că Erno îl pune la încercare:

— Cred că, dacă nu-i place aici, aş putea să-i arăt o grămadă de locuri pe Pământ unde ar fi bucuroşi să-l primească.

Erno îl lăsă să-şi vadă de treabă. Pe Cluny îl aşteptau şase luni foarte grele. Şocul cultural era nimic pe lângă manipularea genetică la care avea să fie supus pentru a se putea adapta la gravitaţia scăzută. Durata de viaţă a unui om nemodificat genetic era de patruzeci şi opt de ani. Niciun regim sau niciun medicament nu putea împiedica atrofia cardiovasculară şi pierderea de masă osoasă pe care le sufereau, de obicei, oamenii veniţi de pe Pământ.

Dar retroviruşii puteau schimba genomul uman astfel încât să producă oase fibrolaminare solide în gravitaţia 1/6 şi să împiedice apariţia plăcilor în artere, precum şi pentru a asigura sănătatea plămânilor sau pentru a împiedica alte douăsprezece boli ce puteau fi provocate de gravitaţia scăzută.

În acelaşi timp, descoperirile în domeniu biotehnologiei reprezentau sursa principală de comerţ exterior a coloniei, aşa că uzina era securizată. Erno îşi apăsă degetul arătător pe scannerul de gene. Trebui să treacă de trei sisteme de

securitate pentru a putea accesa experimentul la care lucra. Alicia avusese dreptate – Erno era renumit pentru rapiditatea cu care învăţa tehnicile genetice şi îşi făcuse deja o reputaţie. Mai mult decât atât, îi plăcea foarte mult ce făcea. Ar fi putut sta ore întregi căutând combinaţii sinergice pentru a efectua schimbări în organismul şoarecilor, adaptând genotipurile pământeşti astfel încât să poată fi exploatate.

În acest moment era detaşat să lucreze la secţia de design ecologic, sub conducerea lui Lemmy FiuluiOdille, cel mai important genobotanist din colonie. Lemmy lucra la obţinerea unor copaci uriaşi. Îşi dorea să poată obţine păduri subterane modificate biologic, întregi ecosisteme care, introduse în noile tuburi de lavă deschise, să poată transforma imensităţile moarte, lipsite de aer, în biosfere locuibile. Visul său era să locuiască într-un oraş subteran, plin de copaci uriaşi.

Cele şase ore, cât dura tura sa, trecură mult prea repede pentru Erno. Îşi închise costumul, urcă la suprafaţă şi luă autobuzul înapoi spre baza de nord. În timp ce cobora din autobuz, o siluetă se apropie de el, dinspre umbrele labirintului radioactiv.

Era un bărbat înalt şi puternic, îmbrăcat într-un costum strâmt, cu dungi ca ale unui tigru şi cu faţa acoperită de o cască opacă. Erno dădu să se îndepărteze de el, dar bărbatul îşi ridică mâinile în sus, cu intenţia de a-i arăta că nu-l păştea niciun pericol. Se apropie şi mai mult de Erno şi se aplecă deasupra lui. Erno clipi speriat. Bărbatul îl prinse uşor de umăr şi îl trase spre el, până când casca lui se lipi ce cea a lui Erno.

— Salutare, Erno. Era vocea lui Tyler Durden, care venea printr-un microfon pe care Erno nu reuşi să-l vadă şi care, pentru o clipă, i se păru că vine chiar din mintea lui.

Erno încercă să se reculeagă.

— Domnul Durden, bănuiesc?

— Schimbă pe Canalul de comunicare şase, îi ceru Tyler. „Cifrat.” El se trase la o parte şi apăsă un buton pe micromonitorul de pe braţul său, apoi îşi îndreptă braţul

spre Erno. Când Durden făcu şi el acelaşi lucru, radioul său găsi frecvenţa lui Tyler şi auzi vocea acestuia în ureche.

— M-am gândit eu că s-ar putea să dau peste tine aici.

Toţi ceilalţi muncitori se îndepărtaseră; nu mai rămăseseră decât ei doi.

— Ce cauţi aici?

— Ai vrut aventură? Am venit să ţi-o ofer.

— Ce fel de aventură?

— Vino cu mine.

În loc să se îndrepte spre labirint, Tyler îl conduse pe Erno înapoi la suprafaţă. Sala de ciment era goală, iar nava-autobuz se întorsese deja la uzină. Dintr-un colţ, Tyler scoase un rucsac, şi-l puse pe spate şi o luă înspre est, de-a lungul drumului marcat care făcea înconjurul craterului Fowler. Culmile muntoase se ridicau în dreapta lor; la stânga se zăreau o serie de podişuri întrerupte. Tyler continua să meargă cu paşi repezi, făcând salturi impresionante, fără prea mare efort, datorită gravitaţiei scăzute.

După o vreme, îl întrebă pe Erno:

— Ei ce părere ţi-ai făcut despre cartea pe care ţi-am dat-o? Ai citit-o?

— O parte din ea. E o colecţie de nuvele, toate despre bărbaţi.

— Ai învăţat ceva?

— Sunt atât de primitive. Bănuiesc că lumea de atunci era foarte diferită.

— De ce crezi asta?

Erno îi povesti nuvela despre boxerul care lupta pe bani.

— Chiar se întâmpla aşa ceva?

— Da, bărbaţii s-au bătut întotdeauna între ei.

— Pe bani?

— Banii erau doar o scuză. Ar fi făcut-o oricum.

— Dar ce a vrut să demonstreze scriitorul în povestirea asta?

— E vorba de bărbăţia adevărată. Luptătorii erau bărbaţi adevăraţi, impresarul, nu.

— Pentru ce nu l-a plătit pe boxer?

— *Pentru că ştia foarte bine că boxerul cel bătrân luptase din toată inima, dar a încercat să le spună celor din public că acesta nu era decât un laş, pentru ca publicul să nu sară asupra lui. Impresarul şi-a păstrat credibilitatea, făcănd-o în schimb praf pe cea a boxerului. Autorul vrea ca tu să fii boxerul, nu impresarul*.

— Dar, în final, boxerul moare şi asta numai pentru douăzeci şi cinci de dolari.

— Da, dar a murit ca un bărbat. Nimeni nu-i va putea lua asta.

— Dar nimeni nu a aflat lucrul acesta. Mai mult, toată lumea a rămas cu impresia că a fost un laş.

— Impresarul ştia adevărul. Probabil că şi alţi luptători ca el. Şi, acum, datorită acestei nuvele, îl ştii şi tu.

Erno continuă totuşi să se întrebe ce anume voise să spună Tyler când folosise expresia „a murit ca un bărbat”. Nu avea nimic de a face cu genetica. Dar până să apuce să-l întrebe, Tyler se opri. Parcurseseră un sfert de colonie deja şi acum se aflau în umbra peretelui craterului. Tyler îşi aprinse lumina de pe cască şi Erno îi urmă exemplul. Aparatul termoregulator din costumul lui Erno porni căldura, de-a lungul microfibrelor ascunse în costum, compensând trecerea bruscă de la lumina soarelui, brutal de caldă pe lună, la întunericul lunar, brutal de rece.

— Am ajuns, spuse Tyler, arătându-i peretele craterului. Vezi cărarea aceea?

Nu era chiar o cărare, ci mai degrabă o adunătură de stânci, care urcau de-a lungul craterului, dar, după ce ajunseră la ele, Erno observă că, urmând dungile de vopsea luminiscentă de pe pietre, puteai să urci până în vârf.

— Unde mergem? întrebă el.

— În vârful lumii, răspunse Tyler. De acolo am să-ţi arăt imperiul pe care ţi-l voi oferi, dacă mă vei urma.

— Glumeşti, probabil.

Tyler nu mai spuse nimic.

Urmă un urcuş greu până la buza craterului. Acolo, nişte margini de ciment alcătuiau fundaţia domului. De sus, domul arăta ca o cocoaşă, absurd de regulată, acoperită de

regolit lunar. După ce domul fusese construit deasupra craterului, un strat de sol lunar gros de circa şase metri fusese împrăştiat egal pe toată suprafaţa, pentru a acţiona ca un scut antiradiaţie. Inele concentrice, aflate la fiecare zece metri, împiedicau solul să alunece spre baza domului. Aici nu mai era foarte greu de urcat, dar totul părea ireal. Orizontul domului se mişca în faţa lor pe măsură ce înaintau şi era aproape imposibil să masori distanţele.

— S-a anunţat o furtună solară, spuse Erno. Nu eşti îngrijorat?

— Nu o să rămânem mult timp la suprafaţă.

— Am fost şi eu la adunare.

— Te-am văzut, zise Tyler. Drăguţă fata aceea cu tenul întunecat. Ai grijă. Ştii ce se spunea pe Pământ, nu-i aşa?

— Ce?

— Dacă femeile nu ar avea control deplin asupra păsăricii, capul le-ar suna a gol.

Erno râse.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Doar sunt mamele şi surorile noastre.

— Da, dar asta nu înseamnă că nu deţin controlul total.

Se căţărară pe partea exterioară a domului.

— Şi ce ai de gând să faci ca să nu devii invizibil? schimbă Erno subiectul.

— Ce te face să crezi că o să încerce să facă asta?

— Păi nu cred că discursul tău i-a făcut să se răzgândească.

— Şi ce? Indiferent ce ţi s-ar spune, vizibilitatea mea nu e construită social. Asta e lecţia de azi.

— Şi ce vom face aici?

— Vom demonstra acest lucru.

În faţa lor apăru o structură. În vârful domului, chiar deasupra spiralei centrale, se afla cabina de întreţinere. În mod normal, pe acolo trebuiau să iasă muncitorii pentru a inspecta şi a repara partea exterioară a domului – spre deosebire de modul cum ajunseseră Tyler şi Erno acolo. Nu era o cabină publică şi codul de intrare era cifrat.

Tyler îl conduse pe Erno până la uşa cabinei. De la centura de la brâu scose un card de intrare şi îl introduse în scanner. Erno îl auzi, în căşti, fredonând un cântec. După câteva secunde, uşa se deschise.

— Hai, îl îndemnă Tyler.

Intrară în cabină şi aşteptară ca aerul să fie reciclat.

— Am putea da de belea, spuse Erno.

— Da, e posibil.

— Dacă poţi intra în cabină înseamnă că poţi să o şi sabotezi. Iar o defecţiune la cabina de întreţinere ar putea ucide sute de oameni.

— Ai perfectă dreptate, Erno. De aceea e bine că numai nişte persoane responsabile ca noi au acces la aceste cabine.

Uşa din interior se deschise către o cămăruţă care dădea într-un lift. Tyler îşi puse rucsacul pe podea, deschise puţin casca de pe cap şi începu să se dezbrace de costumul său ţipător. Nu purta pe dedesubt decât o pereche de chiloţi, din care se zărea ieşind păr pubian, cârlionţat şi roşu. Pielea lui Tyler era albă, iar muşchii de pe braţe şi de pe piept erau bine dezvoltaţi. Pielea îi era marcată de o reţea de linii roz, acolo unde fusese sistemul termoregulator al costumului.

Jenat, Erno îşi scoase şi el costumul. Aveau aceeaşi înălţime, dar Tyler era mai greu cu vreo douăzeci de kilograme.

— Ce ai în rucsac? întrebă Erno.

— Echipament de spart încuietori. Tyler îşi strânse costumul şi rucsacul şi, ignorând liftul, deschise o uşă de lângă el, care dădea spre nişte scări. Lasă-ţi costumul aici, spuse, aruncându-l pe al său într-un colţ.

Scările erau abrupte şi aerul rece avea un miros stătut; lui Erno i se făcu pielea de găină. Lipindu-şi rucsacul de piept, Tyler coborî în salturi scările până la următorul nivel. Peretele de lângă ei era vopsit cu un material izolator cenuşiu. Lumina de la becurile bioluminiscente făcea ca pielea lor să aibă culoarea galben-verzui.

În loc să coboare mai departe pe scări, Tyler se opri în faţa unei uşi laterale. Tastă un cod în panoul de comandă. Uşa se deschise: dincolo de ea era o întindere vastă, întunecată, spaţiul dintre carcasa exterioară şi interioară a domului. Tyler aprinse lanterna şi cercetă interiorul: avea trei metri înălţime şi era împărţit în structuri de sprijin din oţel, iar cavitatea sa se întindea şerpuind în jos. Tyler închise uşa în urma lor şi, la lumina lanternei, scoase un carneţel din rucsac, în care avea desenată o hartă. O studie un minut, apoi porni prin întuneric, urmat de Erno.

La dreapta lor, cam la zece metri, era un zid impenetrabil, una din „coastele” de ciment ale domului, care se întindea ca marginea unei umbrele, de la spirala centrală până la marginea craterului.

La scurtă vreme, Tyler se opri şi lumină podeaua cu lanterna.

— Aici e.

— Ce anume?

— Portul de întreţinere. Din când în când trebuie să inspecteze interiorul domului şi să repare fibrele optice. Tyler se lăsă în genunchi şi începu să umble la încuietoare.

— Ce vrei să faci?

— Vom atârna de tavan ca nişte păianjeni, Erno, şi le vom lăsa dragelor noastre verişoare un mic cadou.

Portul se deschise şi Erno apucă să arunce o privire în hăul care se deschidea dincolo de el. La o mie de metri mai jos, rândurile în semicerc ale amfiteatrului din Parcul Sobieski străluceau ca nişte fantome, în lumina albă a nopţii artificiale. Tyler scoase nişte frânghii şi nişte cârlige din rucsac şi, de pe fundul acestuia, o piesă alungită, pătrată, de vreo patruzeci de centimetri, învelită într-un material fibro-optic, care strălucea în lumina lanternei. La un capăt, avea un ceas. Obiectul avea, în acelaşi timp, aspect ameninţător, dar şi atractiv.

— Ce e chestia aia? O bombă?

— O bombă, Erno? Eşti nebun? Tyler aruncă una din frânghii în jurul unei schele de susţinere. Scoase un

harnaşament şi îi înmâna unul identic şi lui Erno. Pune-l pe tine.

— Am rău de înălţime.

— Nu te prosti. Ce vrem să facem noi e la fel de sigur ca un sărut. Poate chiar mai sigur.

— Ce încerci să realizezi cu asta?

— Asta e mai degrabă o întrebare metafizică.

— Da, dar nu găsesc nimic metafizic în obiectul ăla.

— Cu toate că nu pare, este. Poţi să-i spui Piatra Filosofală. O vom ataşa în interiorul domului.

— Nu am de gând să fac o gaură în dom.

— Erno, nu aş putea face aşa ceva fără să mor şi eu. Îţi garantez că voi suferi la fel ca oricine, poate mai mult chiar, ca urmare a ceea ce vom face noi aici. Arăt eu ca unul care vrea să se sinucidă, Erno?

— Ca să fiu sincer, nu ştiu. Te ocupi totuşi cu lucruri destul de riscante. De ce nu vrei să-mi spui ce ai de gând să faci?

— E un test. Vreau să mă conving dacă ai sau nu încredere în mine.

— Păi *tu* eşti cel care nu are încredere să-mi spună nimic.

— Încrederea nu are nimic de a face cu puterea de convingere. Încrederea apare atunci când faci un lucru pentru că aşa te-a rugat fratele tău. Nu aveam nevoie să te iau cu mine în această aventură. Dar am avut încredere în tine, Erno, şi am făcut-o. Aşadar, crezi că poţi să faci asta?

Se lăsă o tăcere destul de lungă, dar, în cele din urmă, Erno îşi puse harnaşamentul de căţărat.

Tyler trecu frânghiile prin harnaşament, îi dădu o pereche de mănuşi şi îi arătă lui Erno cum să-şi frâneze căderea cu frânghia. Apoi, cu posibila bombă-Piatră Filosofală agăţată de umăr, Tyler îşi dădu drumul prin port. Simţindu-se ca atunci când eşti pe cale să faci ceva ireversibil, Erno se aruncă după el.

Tyler îl ajută să lase să cadă vreo trei-patru metri de frânghie. Greutatea sa făcu ca frânghia să se rotească şi totul în jurul său începu să se învârtească ameţitor. Erau

atât de aproape de suprafaţa interioară a domului încât puteau să vadă „stelele” care străluceau acolo şi care acum nu erau altceva decât nişte petice uriaşe, estompate de lumină pe suprafaţa din fibră de sticlă. Ţinuturile cultivate de pe fundul craterului erau ascunse în umbră, dar, de-a lungul marginii rotunde a craterului, rotindu-se în mod ciudat, se zăreau luminile cartierelor de apartamente, care aruncau raze de lumină deasupra grădinilor suspendate şi a drumului din perimetru. Erno reuşi chiar să distingă câteva siluete microscopice. Nu departe de ei, vârful spiralei centrale le bloca vederea spre vest. Scena zburătoare, aflată la treizeci de metri mai jos de locul în care spirala se întâlnea cu tavanul, era închisă pe timp de noapte, dar o bufniţă, care-şi făcuse cuibul dedesubtul ei, zbură la vederea lor, coborând în cercuri mai jos de ei.

Tyler începu să se mişte înainte şi înapoi, luând încetul cu încetul altitudine, până când, la capătul uneia dintre balansări, reuşi să se agate cu un cârlig de suprafaţa interioară a domului.

— Hai, Erno, timpul trece!

Erno se încurajă singur, sperând că va reuşi să imite performanţa lui Tyler. Fu destul de greu să ia înălţime şi, după ce reuşi, arcurile pe care le descria erau prea încete şi greoaie. Nu reuşea să se orienteze prea bine aşa că, la un moment dat, se trezi foarte aproape de Tyler. La capătul fiecărei balansări, gravitaţia dispărea, ceea ce îi lăsa de fiecare dată un gol în stomac. În cele din urmă, după ceea ce lui i se păru o eternitate, se balansă suficient de tare ca Tyler să-l poată prindă de picior.

Îl trase lângă el şi îi prinse cureaua de la harnaşament de un cârlig amplasat în suprafaţa interioară a domului. Lui Erno inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Acum ştii ce înseamnă să trăieşti, spuse Tyler.

— Dacă se uită cineva în sus, am pus-o.

— Am pus-o din momentul în care ne-am născut. Asta e condiţia umană. La treabă acum.

În timp ce Tyler se chinui să scoată piesa din rucsac, Erno trebui să ungă cu adeziv suprafaţa domului. După ce

întinse lipiciul, amândoi apăsară Piatra Filosofală până când se fixă bine. Datorită suprafeţei reflectorizante, avea să fie invizibilă de jos.

— La ce oră a anunţat FiicaluiDebra adunarea de mâine?

— 16.00, răspunse Erno. Doar ştii asta.

Tyler deschise capacul de la ceasul Pietrei şi tastă nişte comenzi.

— Da, ştiu.

— Şi nici nu aveai nevoie de mine ca să faci treaba asta. De ce m-ai luat cu tine?

Ceasul scoase un bip; pe ecranul digital, numărătoarea inversă începuse. Tyler închise capacul.

— Pentru a-ţi da şansa de a mă trăda. Şi, dacă asta e ceea ce doreşti să faci, încă mai ai – îşi privi ceasul de la mână – paisprezece ore şi treisprezece minute.

Comportamentul dominant masculin

Erno începu să-şi construiască rezerva de resentimente pe când avea doar doisprezece ani, la ora de biotehnologie moleculară a Evei FiicaluiEva. Eva FiicaluiEva se trăgea dintr-o familie ilustră: mama ei fusese cea mai longevivă membră a consiliului coloniei. Bunica ei, Eva Kabatsumi stătuse în aceeaşi închisoare din California cu Nora Sobieski, cea care fondase sistemul matrimonic.

Lui Erno i-a luat ceva vreme până a înţeles că, deşi se trăgea dintr-o familie celebră, asta nu o făcea pe FiicaluiEva o profesoară mai bună. Era cel mai bun băiat din clasă. Credea în verişoare şi în veri, respecta autoritatea şi venera femeile de genul mamei sale sau FiicaluiEva.

Era o femeie înaltă, care purta tunici strâmte, cu mâneci scurte, ce îi scoteau în evidenţă sânii mici. Erno era la vârsta la care începuse să dea atenţie unor astfel de detalii: jocurile erotice fuseseră foarte la modă în acel semestru şi, de curând, avusese câteva reprize erotice foarte înfocate cu fetele din clasă.

Într-o zi, se studia ingineria proteinelor. Lui Erno îi plăcea foarte mult. Era înnebunit de plăcere când reuşea să facă o genă să sară câteva rânduri. Era, ca de obicei, primul din clasă care înţelesese cum să o facă. În ziua aceea, o întrebă pe Eva FiicaluiEva despre mutările genetice directe ale proteinelor, un subiect care nu urma să fie studiat decât semestrul următor.

— Se pot face macro-modificări la nivelul proteinelor – vreau să spun se pot înlocui secvenţe întregi, pentru a se obţine enzime noi? Era cu adevărat interesat de lucrul acesta, dar, în acelaşi timp, încerca să obţină un cuvânt de laudă din partea FiiceiluiEva pentru studiul său individual.

Ea se întoarse spre el şi îi spuse, pe un ton îngheţat:

— Te referi la mutaţia genetică directă a amplasamentului sau la sinteza chimică a oglinucleotidelor?

Nu auzise niciodată de primul termen.

— Mă refeream la folosirea oglinucleotidelor pentru a modifica genele.

— Nu pot să-ţi răspund la întrebare până nu ştiu exact la care dintre cei doi termeni te referi. Deci, care e?

Erno simţi cum îi ia foc faţa. Ceilalţi elevi erau cu ochii aţintiţi asupra lui, aşteptându-i răspunsul.

— Nu... nu ştiu.

— Aşa e, nu ştii, completă veselă FiicaluiEva. Şi, în loc să-i răspundă, îi întoarse spatele şi continuă lecţia.

Erno nu-şi mai amintea nimic din restul orei decât că-şi privise, tot timpul, pantofii. De ce îl tratase în felul acela? Îl făcuse să se simtă ca un prost. Da, ştia mai multă biotehnologie decât el, dar era normal, doar era profesoară! Voise numai să-l facă de râs?

Când îi povesti mamei sale, ea nu-i spuse decât că trebuie să asculte de profesori.

Abia mai târziu înţelese ca FiicaluiEva prezentase ceea ce i se spusese toată viaţa că e aşa-numitul comportament dominant masculin. El fusese considerat un atac la superioritatea ei, aşa că îl pusese la pământ. După aceea, îşi putuse permite să-l trateze cu afecţiune. Dar numai după ce îl făcuse să recunoască faptul că îi era inferior.

Odată ce înţelesese acest lucru, începu să vadă acest tip de comportament peste tot. În fiecare zi, verişoarele şi verii îşi etalau superioritatea pentru a-i răni pe alţii, mai slabi ca ei. Realiză că fusese minţit şi că adulţii erau nişte ipocriţi.

Totuşi, când încercă şi el să-şi demonstreze superioritatea, i se spuse să se liniştească. E greşit să foloseşti aceste concepte superior/inferior, i se explicase. Diferenţa e totul.

Cinci

Unul dintre lucrurile pe care le spusese Tyler era, fără îndoială, adevărat: acesta fusese un test. Cât de devotat era Erno Societăţii Verişoarelor şi a Verilor? Cât de bine intuise caracterul lui Tyler? Cât de dornic era să o vadă pe mama sa şi pe restul lumii în care trăia suferind şi cât de mare considera el că ar trebui să fie această suferinţă? La urma urmei, cât de furios era el, de fapt?

După ce s-a întors în camera lui, în noaptea aceea nu a putut închide un ochi. A recapitulat fiecare moment petrecut cu Tyler, examinând fiecare cuvânt ambiguu pe care îl rostise (sau i se păruse) acesta. Tyler nu negase nicio clipă că Piatra Filosofală e o bombă. Erno căută termenul în dicţionar: o piatră filosofală era „o substanţă imaginară căutată de alchimişti care credeau că pot schimba, cu ajutorul ei, metalele obişnuite în aur sau argint”.

Nu-şi făcu nicio clipă iluzia că schimbarea pe care Tyler avea să o producă ar fi avut vreo legătură cu aurul sau argintul.

Îşi privi palma, acolo unde Alicia îi scrisese numărul ei de telefon, când îi ceruse s-o sune înainte de a face vreo prostie. Numărul nu mai era demult acolo.

La 15.45, a doua zi, Erno stătea pe un scaun în amfiteatru, în mijlocul mulţimii de verişoare şi verişori. Acum veniseră mai mulţi oameni decât săptămâna trecută şi aerul era umplut de zumzăitul conversaţiei lor, întrerupt din când în când de hohote de râs. Privi domul cu atenţie,

încercând să găsească locul în care plasaseră piatra. Domul avea sisteme de siguranţă automate, care ar fi sigilat imediat orice scurgere minoră de aer. Dar nu ar fi putut face nimic în cazul unei explozii puternice. Pe cerul artificial, de un albastru perfect, Erno văzu doi zburători, rotindu-se ca nişte vulturi.

15.52. Tyler îşi făcu apariţia, urmat de un grup de adepţi, majoritatea tineri, care încercau să pară insolenţi. Venise totuşi – ce putea să însemne asta? Erno observă că de data asta Tyler era îmbrăcat în negru. Părea la fel de calm ca şi data trecută şi, după ce discută o vreme cu oamenii săi, îi părăsi şi se duse să-şi ocupe locul de lângă scenă.

La 15.59, Debra FiicaluiDebra luă loc la masa de pe scenă. Erno îşi privi ceasul.

16.00.

Nu se întâmplă nimic.

Acesta să fi fost testul? Voise Tyler să vadă dacă el, Erno, avea să se panicheze şi să fugă? Încercă să surprindă privirea lui Durden, dar nu reuşi.

FiicaluiDebra ceru linişte. Lumea tăcu şi rămase în aşteptare. FiicaluiDebra luă cuvântul.

— Ne-am adunat din nou pentru a discuta…

O explozie de lumină fulgeră aerul de deasupra lor, urmată, o secundă mai târziu, de o bubuitură asurzitoare. De peste tot răsunară strigăte de panică.

Erno privi în sus. Un nor de fum negru fu eliberat dintr-un punct aflat pe suprafaţa interioară a domului. Unul dintre cei doi zburători se rostogoli în aer, încercând să-şi recâştige echilibrul; celălalt zbură mai departe, căutând un loc unde să aterizeze în siguranţă. Oamenii strigau, cu mâinile ridicate. Cerul albastru scânteie de două ori, se făcu alb, apoi reveni la culoarea iniţială.

Lumea se repezi afară din amfiteatru, alergând spre adăpostul presurizat. Erno nu reuşi să-şi dea seama dacă domul suferise vreo avarie gravă. Fumul, în loc să se risipească, formă un arc, apoi urcă spre vârful domului, luând diverse alte forme. Erno rămase înţepenit la locul

său, cu privirea aţintită în sus. Îşi dădu seama că nu era fum, ci vopsea inteligentă.

Nano-aparatele împrăştiaseră vopseaua neagră pe suprafaţa interioară a domului. Vopseaua se întinse de una singură şi luă forma unor litere. Literele, ca un mesaj de la Dumnezeu, formară un semn uriaş, pe albastru cerului artificial: BANG! SUNTEŢI MORŢI!

„Eşti mort”

Una din *Povestirile pentru bărbaţi* era despre Harry Rodney şi Micul Bert, doi infractori mărunţi, aflaţi pe un vas oceanic, care se loveşte de un iceberg şi începe să se scufunde, fără a fi dotat cu suficiente bărci de salvare. Obiceiul patriarhal era, pe atunci, ca femeile şi copiii să aibă întâietate în bărci. Harry îşi cedează locul din barcă în favoarea unei fete. În schimb, Bert fură haina şi baticul unei femei rănite, laolaltă cu bijuteriile acesteia, o abandonează pe punte şi, astfel deghizat, se strecoară pe o barcă de salvare.

Cumva, ambii bărbaţi scapă cu viaţă. Dar Harry e atât de dezgustat de comportamentul lui Bert, că îl convinge să fugă şi să pretindă că e mort. Ani la rând, ori de câte ori Bert ia legătură cu Harry, acesta îi spune să nu se întoarcă şi să rămână ascuns, căci, altfel, Poliţia îl va prinde. Bert nu se mai întoarce niciodată acasă, ca să nu fie prins.

Şase

În panica şi confuzia creată după explozie, Tyler Durden reuşi să se facă nevăzut. Pe scaunul pe care stătuse lăsase un bilet: „Eu am făcut asta”.

Prima măsură împotriva ameninţării la care fusese supusă colonia fu luată de Consiliul Matroanelor, care ceru ca votul să aibă loc imediat şi, până seara, populaţia alesese deja: Tyler Durden fu declarat invizibil.

Nu că ar fi contat prea mult, căci oricum nimeni nu-i dădu de urmă.

Şapte

Vopseaua de pe suprafaţa interioară a domului fu ştearsă abia după câteva zile.

Vânătoarea pornită pe urmele lui Tyler nu dădu niciun rezultat. Toată lumea era cu nervii la pământ. Se iscau zilnic zvonuri care a doua zi erau negate, doar pentru a fi înlocuite de altele: Tyler Durden se afla încă în colonie, deghizat. O cabală, formată din adepţii săi, îl ţinea ascuns. Sau: el şi tovarăşii săi îşi construiseră un adăpost, undeva la zece kilometri, în nordul coloniei. Durden era de fapt agent secret al Guvernului din California, care îl înarmase în vederea unui atac nimicitor. Se ajunse până într-acolo încât se zvonea că ar fi avut chiar şi o bombă atomică.

La intrarea în sala de sport, Inteligenţa Artificială verifica amprentele ADN şi Erno era perfect conştient de camerele de luat vederi din fiecare încăpere. Se întrebă dacă vreuna dintre acestea nu surprinsese cumva excursia pe care o făcuse împreună cu Tyler. Se aştepta ca în orice moment să se trezească arestat.

Când intră în sala de forţă, îi găsi pe Tyrus şi alţi câţiva cunoscuţi de-ai lui purtând tricouri albe, pe care scria: „BANG! EŞTI MORT!”

Erno se duse la aparatul cu vâsle de lângă Ty. Acesta vorbea cu Sid, aflat în cealaltă parte.

O femeie traversă sala de sport şi veni la aparatele de lângă ei. Avea muşchii dezvoltaţi, iar părul negru îi era strâns într-un coc deasupra gâtului transpirat. Când ajunse lângă ei, prietenii lui tăcură şi se întoarseră să o privească. Ea avu un moment de ezitare. Erno citi pe faţa ei o expresie pe care nu o văzuse decât foarte rar până atunci pe faţa unei femei: frică. Femeia se întoarse şi părăsi sala de sport.

Niciunul dintre băieţi nu spuse nimic. Dacă îşi dăduseră şi ei seama de ceea ce tocmai se întâmplase nu lăsau să se vadă nimic pe chipurile lor.

Erno începu să tragă de vâsle. Simţi cum muşchii de la picioare i se întăresc.

— Mişto tricoul, îi spuse lui Ty.

— Tyrus vrea să devină şi el invizibil, răspunse Sid. Sid nu purta tricoul cu „eşti mort”.

— La un moment dat cineva va verifica discurile cu spectacolele lui Tyler şi mă vor vedea acolo, spuse Tyrus. Dar nu mi-e ruşine să fiu un fan declarat al lui Tyler. Pe când aveau treisprezece ani, Erno şi Ty fuseseră amanţi înfocaţi, explorându-şi sexualitatea. Acum Ty era un tip exagerat de musculos şi direct, care râdea ca o hienă. De data asta, însă, nu schiţă nici măcar un zâmbet.

— S-au grăbit să-l judece aşa aspru, comentă unul dintre ceilalţi băieţi. Tyler nu a rănit pe nimeni. Pur şi simplu s-a exprimat liber.

— Da, dar, la fel de uşor, ar fi putut să găurească domul, interveni Erno. Crezi că le trebuie mai mult de atât ca să acţioneze în forţă?

Ty se opri din vâslit şi se întoarse spre Erno. Pe tricou, acolo unde transpirase, „Bang!”-ul se făcuse roşu ca sângele.

— Să se ajungă la forţă! Muncim la fel de mult ca şi femeile şi suntem consideraţi cetăţeni de mâna a doua. Spunând asta, se apucă să vâslească din nou, cu furie, câte cincizeci de lovituri pe minut, respirând sacadat.

— Durden ăla are „cojones”, nu-i aşa? continuă Sid. Sid era un tânăr-armăsar foarte popular. Părul de pe piept îi ajungea aproape sub nas. Ar fi trebuit să vedeţi expresia lui Rebecca când chestia aia a explodat.

— Am auzit că, dacă-l vor prinde, consiliul nu se va mulţumi doar cu măsura invizibilităţii, zise Erno. Probabil că-l vor expulza.

— Invizibilitatea nu o să-l oprească pe Tyler, răspunse Ty. Tu ai accepta un astfel de decret? îl întrebă pe Sid.

— Eu? Eu sunt prea frumos ca să mă bag în aşa ceva. Dacă lui Tyler Durden îi plac bărbaţii aşa de mult, poate oricând să se mute în altă colonie sau pe Pământ. Mie îmi convine să mă culc cu cât mai multe femei.

Erno simţi cum muşchii i se întăresc şi mai mult.

— O să vedeţi, îl vor expulza. Maică-mea va vota în secunda zero pentru asta.

— Să încerce, mârâi Ty, încă trăgând la vâsle.

— De aia tragi la fiare atât de mult în ultima vreme, Ty? întrebă Sid, ironic. Plănuieşti să te muţi şi tu pe Pământ?

— Nu, dar am de gând să-ţi fac fundul arşice.

— Hm, nu cred că asta vrei tu să-i faci fundului meu.

— Mda, fundul tău are alte folosinţe.

— Maică-mea mi-a spus că Tyler a încălcat contractul social, spuse Erno.

— Şi ce-ţi mai zice mama ta? Să-ţi ţii puţulica sub pernă? răspunse Ty încă vâslind.

Sid râse.

Lui Erno îi veni să-l tragă deoparte pe Ty şi să-i spună: *Am fost acolo. L-am ajutat s-o facă*! Dar se abţinu. Începu să vâslească şi el, cu faţa arzând de furie.

După un minut, Erno îşi luă prosopul şi se duse la aparatul cu greutăţi. Nimeni nu-i dădu atenţie. După alte douăzeci de minute se îndreptă spre saună. Acolo rămase o vreme, transpirând bosumflat şi plin de ură. El *fusese* acolo, îşi asumase riscuri de o mie de ori mai mari decât toţi băieţeii ăştia de pe aici, care se pretindeau fanii lui Tyler.

Când ieşi din saună, îl văzu pe Sid mergând spre camerele destinate sexului, unde orice femeie care era interesată îşi putea găsi un partener masculin. Erno se gândi să se ducă şi el să aştepte într-una dintre camere. Dar el nu era un armăsar; nu era decât un puşti anonim. Nimeni nu-l cunoştea. Ar fi fost umilitor să stea acolo şi să aştepte ore în şir, fară să fie ales de nimeni sau, şi mai rău, să-l aleagă cine ştie ce babă obosită.

A doua zi, Erno facu rost de unul dintre tricourile albe cu inscripţia lui Tyler. Dar faptul că-l purta nu-l făcea să se simtă mai bine.

Apoi îi trecu prin minte că poate acesta era de fapt testul de care vorbise Tyler: nu era vorba de faptul că Erno ar fi putut să-l dea de gol, pe el şi Piatra sa Filosofală, înainte ca aceasta să explodeze ci, dimpotrivă, dacă avea să admită că el fusese cel care-l ajutase, după ce va fi văzut agitaţia stârnită în colonie.

Şi, dacă într-adevăr acesta era testul, atunci Erno era pe cale să-l pice. Se gândi să sune la apartamentul lui Tyler, dar era sigur că numărul era pus sub urmărire. Apăru imediat un nou zvon, care spunea că Tyler fusese prins şi că era ţinut în arest preventiv – pentru că fuseseră făcute ameninţări la viaţa lui – până când Consiliul Matroanelor avea să decidă când şi cum să aplice măsura invizibilităţii. Parcă şi-l imagina pe Tyler într-o cameră albă, goală, cu creierul injectat cu nanosonde şi corpul prins în chingi.

La uzina biotehnică, Erno deveni conştient de un lucru pe care, până atunci, nu-l observase: la cantină, femeile erau întotdeauna primele care alegeau desertul. Apoi, mai târziu, când trecu pe lângă masa câtorva dintre ele, patru femei izbucniră în râs. Deşi se întorsese şi le privise fix preţ de câteva secunde, nu-i dădură nicio atenţie.

În altă zi, era în pauză şi se plimba cu un grup de ingineri: el, trei femei şi un bărbat. Hana, pe care o cunoştea de la magazie, se apucă să spună un banc: „Ce ai atunci când în mâini ţii două bile mici?”

Celelalte femei rânjiră. Erno îl urmări, mai atent, pe bărbat. Stătea, ca prins în capcană, cu un zâmbet stupid pe faţă. Se pregătea probabil să râdă, deoarece asta se presupunea că trebuia să faci când oamenii spuneau glume, fie că erau sau nu reuşite. Aşa era contractul social – dacă cineva avea chef să spună glume, trebuia să ai şi tu chef să-l asculţi.

— Atenţia desăvârşită a unui bărbat, continuă Hana.

Femeile au râs. Bărbatul zâmbi.

— Cum îţi dai seama că un bărbat e în călduri? aruncă şi Pearl o glumă. Când respiră.

— Asta nu e amuzantă, interveni Erno.

— Serios? Mie mi se pare că e, îl contrazise Hana.

— E o generalizare. Bărbaţii sunt la fel ca şi femeile. Şi ei au emoţii.

— Calmează-te, Erno, spuse Pearl. Aici nu eşti la ora de egalitate între sexe.

— Păi nici nu există aşa ceva în colonia asta.

— Cineva să-i aducă lui Erno un tricou.

— Da, cred că vrea să devină şi el invizibil.

— Dar suntem deja invizibili, strigă Erno şi o luă la fugă. Părăsi laboratorul, îşi puse costumul şi luă primul autobuz spre dom. După aceea, renunţă să mai meargă la practică: nu avea de gând să se mai lase folosit. Nu avea să se mai întoarcă acolo nici mort.

O adunare în care se discuta despre ce măsuri trebuie luate în cazul lui Tyler fu întreruptă de un grup de tineri care mărşăluiau şi cântau prin faţa sălii. Poliţia era pretutindeni în locurile publice, înarmată cu bastoane electrice. Pe forumurile online, oamenii cereau deschis închiderea Casei Bărbaţilor, argumentând că e doar un cuib de conspiratori.

Şi, când nu se mai aştepta, Erno primi un mesaj. De data aceasta era semnat „Harry Callahan”:

Urmăreşti ce se întâmplă, Erno? Dacă crezi că situaţia sexului nostru e SubtilDiFerită, poţi să o schimbi. Treci pe la expoziţie.

Infracţiunile prin violenţă

Incidenţa infracţiunilor produse prin violenţă printre Verişoare şi Verişori e relativ redusă. Arhivele coloniei nu înregistrează decât opt crime în ultimii şaizeci de ani. Cinci dintre ele au fost comise de bărbaţi împotriva altor bărbaţi, două de bărbaţi împotriva unor femei şi una de o femeie împotriva altei femei.

Desigur, statistica nu spune nimic de actele de răzbunare comise de femei împotriva bărbaţilor dar, deşi nu există date oficiale, astfel de incidente sunt foarte rare.

Opt

— Nu e nicio scofală să fii celibatar, când nu-ţi place să faci sex.

— Păi tocmai aici e şpilul, insistă Erno. Lui îi place să facă sex. Şi încă în ce fel. Dar se sacrifică pentru a-şi demonstra punctul de vedere. Nu vrea să devină prizonierul propriului penis.

Erno stătea pe marginea terasei din faţa apartamentului lor, aruncând pietricele în cutia de reciclare a deşeurilor şi certându-se cu verişoara lui, Lena. În ultima vreme nu făcea decât să se certe cu toată lumea, fără să ajungă, însă, nicăieri. Se prefăcea în continuare, în fiecare dimineaţă că pleacă la practică la uzina biotehnologică, dar se ducea doar până în parc sau la sala de sport. Avea să treacă destul timp până mama lui va realiza că abandonase şcoala.

Lena se lansase într-o tiradă interminabilă şi, brusc, lui Erno i se făcu silă de toate. Înainte ca fata să apuce să mai zică ceva, aruncă o ultimă pietricică care lovi marginea cutiei şi, fară să scoată niciun cuvânt, se retrase în apartament. În urma lui răsunau strigătele indignate ale Lenei.

Se duse în camera lui şi deschise monitorul din perete. Ultima ştire era că Tashi FiuluiYokio îşi recăpătase cunoştinţa, dar suferise leziuni neurologice a căror vindecare avea să dureze mai mult de un an. Dezbaterile de pe net erau în plină desfăşurare şi din ce în ce mai înverşunate. Erno îşi deschise dosarele personale şi încercă să scrie un sonet melancolic, dar nu avea niciun chef de poezie.

Citi din nou mesajul criptic de la Tyler. *Poţi să o schimbi. Treci pe la expoziţie*. Se gândi că trebuie să fie ceva legat de biotehnologie. Cercetase bazele de date publice, dar nu descoperise nimic. Ar mai fi putut să intre şi în bazele de date accesibile doar din computerele de la laboratorul de biotehnologie, dar asta însemna să reînceapă practica şi să dea explicaţii pentru absenţele din ultimele zile. Nu era încă pregătit pentru asta.

Se hotărî din senin să caute datele pe care colonia le avea despre genomul lui Tyler. Care fusese numele cu care îl strigase FiicaluiDebra? FiuluiMary, Thomas FiuluiMary. Dădu căutare şi genomul lui Tyler apăru imediat. Doar că nu era cine ştie ce interesant.

Forumiştii introduseseră deja linkuri către el. FiuluiMary se născuse în urmă cu treizeci şi şase de ani. Mama lui

fusese o verişoară de generaţia a doua; bunica lui sosise cu al treilea contingent de colonişti, în 2038. Primise educaţia obişnuită, fară, însă, a se remarca la vreo materie, dar şi fară a pica la vreuna. Mama lui murise pe când el avea doar douăzeci de ani. Se mutase în dormitoarele comune, lucrase fară evenimente deosebite, în domeniul construcţiilor timp de paisprezece ani şi, până să se reinventeze ca Tyler Durden, nu arătase niciun semn de rebeliune.

Până acum doi ani, nimic nu fusese diferit faţă de oricare dintre verişorii din colonie.

Plictisit, Erno îşi căută propriul genom.

Îl găsi curat ca o lacrimă. La uzina biotehnologică, cineva îi spusese că tot ceea ce eşti se află fixat în acele secvenţe ale genomului, în negru şi alb. Erno nu era de acord. Unde erau, în cazul ăsta, gena speranţei, a dorinţei, a disperării sau a frustrării? Unde era gena care zicea că trebuie să stea în faţa unui computer, la vârsta de şaptesprezece ani, fierbând de furie?

Căută genomul mamei sale. Iată şi secvenţele ei. Unele erau la fel cu ale lui. Desigur, nu exista nicio informaţie despre tatăl său. Pentru a preveni perturbări sociale, tatăl trebuia să rămână necunoscut, aşa hotărâse Societatea Verişoarelor şi a Verilor. Unele familii ţineau probabil astfel de evidenţe, dar, în bazele de date ale coloniei, nu aveai să găseşti niciodată numele taţilor legate de cele ale copiilor.

Asta nu însemna că nu putea să-l găsească. Ştia nişte tipi care o făcuseră. Genomul tatălui său se afla undeva, în bazele de date, în scopuri medicale. Dacă scotea din propriul genom acele date care îi aparţineau mamei, atunci restul de secvenţe ar fi trebuit să aparţină tatălui. Le putea apoi compara cu genomurile bărbaţilor din colonie.

De pe graficul său, scoase secvenţele care aparţineau mamei sale. Folosind secvenţele rămase, pregăti un motor de căutare care să compare genele rămase cu genele tuturor bărbaţilor din colonie.

Obţinu o listă de şase nume. Trei aparţineau unor fraţi: Stuart, Simon şi Josef, FiiluiBette. Cercetă datele publice

care existau despre ei. Aveau, cu toţii, peste nouăzeci de ani, deci erau cu patruzeci de ani mai bătrâni decât mama lui. Dintre restul numelor rămase, doar doi bărbaţi aveau aceeaşi vârstă cu ea: Sidney FiuluiOrinda şi Micah FiuluiAva. Dintre aceştia doi, Micah FiuluiAva avea cel mai apropiat genom de al lui Erno.

Citi dosarul public al lui Micah. Născut în 2042, acum avea cincizeci şi şase de ani. Adresa: dormitoarele comune, tubul de lavă 5, Est. Îşi tastă datele în notepadul său.

Fără să bată la uşă, maică-sa intră în cameră. Deşi nu avea nici un motiv să se ruşineze cu căutările sale, Erno îşi ascunse rapid pad-ul în buzunar.

Ea îl văzu.

— Erno, trebuie să stăm de vorbă.

— Sub ce formă? Interogatoriu sau predică?

Faţa mamei se înăspri. Pentru prima oară, observă ridurile adânci de la colţurile ochilor ei. Femeia începu să deretice prin cameră, strângând hainele aruncate ici şi colo şi sortându-le pe culori.

— Ar trebui să-ţi ţii camera mai curată. Camera ta e reflecţia minţii tale.

— Hai, mamă, las-o baltă.

Ea ridică unul din tricouri, îl duse la nas şi-l mirosi, strâmbându-se.

— Nu cred că ţi-am povestit niciodată de momentul în care am fost arestată, aşa-i? Aveam treisprezece ani şi mi-o trăgeam cu Derek FiuluiSilvia, în spatele scenei pe care rula piesa *Casa Păpuşilor*. Şi, la un moment dat, ne-am lăsat puţin purtaţi de val. Când Nora a deschis uşa pentru a ieşi la finalul celui de-al doilea act, s-a împiedicat de mine şi de Derek, care eram, la rândul nostru, tot la al doilea act.

— Şi te-au arestat? De ce?

— Pentru că şefa Consiliului era o acritură. Dar nu de asta, ci pentru că era piesa ei de teatru favorită.

— Derek FiuluiSilvia era iubitul tău?

Ea se aşeză pe pat, la un metru de el, şi se aplecă spre el.

— După bomba cu vopsea, Eric, au verificat toate înregistrările video cu Tyler Durden, inclusiv pe cea de la Depozitul de Oxigen. Şi, spre surpriza mea, pe cine crezi că au găsit acolo?

Erno se mută pe scaun, încercând să evite privirea ei.

— Dar Nick ţi-a spus oricum că am fost acolo.

— Da, dar tu nu. Şi nu numai că ai fost acolo dar, la un moment dat, apari împreună cu Tyler.

— Şi ce făceam?

— Nu fi dificil. Nu încerc decât să te protejez, Erno. Am aflat despre asta, în secret, de la Harald FiuluiGunda. Un alt raport spune că apari iar cu Durden, de data asta afară, în partea de Nord. Probabil că vei fi chemat la interogatoriu. Eşti implicat în conspiraţie?

Maică-sa arăta atât de amărâtă, încât îi fu imposibil să fie răutăcios cu ea.

— Din câte ştiu eu, nu există nicio conspiraţie.

— Ai avut ceva de-a face cu bomba cu vopsea?

— Nu, bineînţeles că nu.

— De asemenea, am mai aflat că ai renunţat să mergi la practică. Ce-ai făcut în tot timpul ăsta?

— Am mers la sala de sport.

— Plănuieşti vreo excursie pe Pământ?

— Hai, mamă, ce întrebare e asta?

— Serios, Erno, nu-mi dau seama la ce-ţi stă mintea. Te comporţi de parcă ai fi un spion.

— Poate că asta chiar sunt.

Maică-sa râse.

— Nu râde de mine!

— Nu râd de tine. Râd pentru că sunt speriată! Asta e o treabă urâtă, Erno, în care nu vrei să fii amestecat.

— Hai, mamă, să încetăm, te rog.

Maică-sa îl privi fix. Încercă să-i susţină privirea.

— Vreau să mă asculţi cu atenţie. Tyler Durden e un distrugător. Am fost la Aristarchus, la Tycho. Am văzut cum funcţionează patriarhatul. Vrei să avem aşa ceva şi aici?

— De unde să ştiu? Eu nu am fost acolo! Ochii îi căzură pe *Povestiri pentru bărbaţi*. Şi nu-mi spune mie poveşti cu

camagii şi violuri, strigă el, uitându-se la coperta cărţii. Le-am mai auzit. Mi le-ai băgat pe gât odată cu piureul de morcovi, când eram copil.

— Sunt adevărate. Le negi?

Erno îşi încleştă maxilarul, încercând să gândească. Avea să-l pocnească?

— Nu ştiu!

— Nu e vorba doar de carnagii. E vorba şi de risipă şi de nebunie. Vrei să ştii cum sunt bărbaţii de acolo – odată a trebuit să vorbesc cu un ofiţer de pază din Shackelton. Minau gheaţa lunară pentru a obţine combustibil pentru navele lor. I-am explicat că folosirea gheţii drept combustibil e o risipă criminală. Apa e cea mai scumpă resursă de pe lună şi ei, deştepţii, o aruncau în aer. Mi-a răspuns că e mai ieftin să folosească gheaţă lunară decât să transporte apa de pe Pământ. Nu cu el trebuia să mă cert, mi-a zis, ci cu economia de piaţă. Ca majoritatea bărbaţilor de acolo, mi-a vorbit de parcă aş fi fost un copil sau aş fi suferit de vreo deficienţă mentală. A crezut că, dacă a invocat economia liberă, a rezolvat disputa, de parcă dacă ai fi mers împotriva legilor pieţii, ai fi mers împotriva legilor naturii. Cucerirea spaţiului justifică, mi-a zis el, cheltuiala, în sensul că vor descoperi oricum apă pe o altă planetă, după ce se va fi terminat cea de pe lună.

— Păi avea dreptate.

— Piaţa ca lege a naturii? „Cucerirea spaţiului”? Cum cucereşti spaţiul? Ăsta nu e un obiectiv, e o boală.

— Şi ce are asta de a face cu Tyler Durden?

— Durden e cel care aduce boala aici.

— El luptă împotriva opresiunii! Bărbaţii nu au nicio putere aici: sunt ignoraţi sau folosiţi. Nu există niciun verişor care să fie bărbat adevărat!

— Sunt o grămadă de astfel de verişori. O grămadă de modele pe care să le urmezi. Gândeşte-te la Adil Al-Hafaz, la Peter FiuluiSarah sau la Nick, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nick? Nick? râse Erno. Se ridică în picioare. Acum puteţi pleca, doamnă ofiţer.

Mama lui păru rănită.

— Doamnă ofiţer?

— Păi nu de asta ai venit aici?

— Erno, ştiu că nu mă placi. Sunt banală şi plictisitoare. Dar a fi neconvenţional nu înseamnă neapărat o virtute. Sunt mama ta.

— Şi eşti şi poliţist.

Asta o opri pentru o clipă. Femeia trase adânc aer în piept.

— Te iubesc din toată inima, Erno, dar dacă crezi…

Tonul acela. Îl auzise toată viaţa: gata, s-a terminat cu prietenia. Gata cu vorbele bune. E timpul să faci ce îţi spun eu.

— Mă iubeşti pe naiba! strigă Erno. Nu vrei decât să mă controlezi!

Ea dădu să se ridice.

— Ţi-am oferit toate şansele…

Erno aruncă *Povestiri pentru bărbaţi* în ea. Maică-sa clipi când cartea o lovi în piept şi căzu pe podea. Părea mai degrabă mirată decât speriată, aşa cum privea cartea căzând, cu paginile deschise; arăta de parcă ar fi vrut să înţeleagă ce era obiectul acela – dar când îşi ridică ochii spre el, aceştia scânteiau. Lividă şi tremurând, se ridică şi dădu să zică ceva, dar înainte de a deschide gura, Erno fugise deja din cameră.

Proprietatea

Un bărbat pe cont propriu e complet izolat. Poate că are prieteni sau iubiţi, dar singura legătură legală e cea cu mama lui.

După un anumit punct, proprietatea între verişoare şi veri e şi a comunităţii. Proprietatea privată se moşteneşte de la femeie la femeie, dar numai începând de la rudele de sânge de gradul doi. O femeie nu poate moşteni niciodată, nimic de la mama ei biologică. O femeie îşi alege prietenii şi partenerii şi, în eventualitatea morţii ei, proprietatea ei e moştenită de aceştia. Dacă o femeie moare fără a numi un

moştenitor, proprietatea ei devine automat proprietatea comunităţii.

Proprietatea unui bărbat se limitează de obicei doar la bunurile personale. Desigur, în majoritatea familiilor bărbatul este întreţinut de femei şi are acces la mai multe resurse decât orice femeie, dar bunurile sale sunt obţinute pentru el de mama sa sau de partenera sa şi, astfel, le aparţin de drept lor. Orice bun obţinut în plus aparţine, de drept, tot mamei sale. Dacă nu mai are mamă, bunurile sale aparţin surorii celei mai mari. Dacă nu are surori, bunurile sale devin proprietatea comunităţii.

Un bărbat care-şi reneagă familia e pierdut, nu are unde să se ducă.

Nouă

Marii cântăreţi de jazz au fost, cu toţii, persecutaţi. Bărbaţi de culoare ca Armstrong, Ellington, Coltrane sau Parker. La fel şi marii artişti, care erau fie evrei, fie negri. Părăsind apartamentul mamei sale, Erno se imagină ca ultimul oprimat din lanţul nesfârşit al luptătorilor pentru libertate.

Porni cu paşi mari pe drumul ce ducea spre perimetru. La stânga, dincolo de parapet, valea interioară a craterului, plantată cu flori-cruciuliţă, flori sălbatice şi plante de deşert modificate pentru a putea rezista la gravitaţie scăzută se întindea spre câmpurile agricole, spre parc şi, la doi kilometri distanţă, se zăreau, în lumina clară a zilei, pantele împădurite cu pini. În dreapta se ridicau blocurile de apartamente, cantinele, dormitoarele, clădirile administrative şi laboratoarele, şi un fel de grădini suspendate, aruncate ici şi colo, pline cu viţă de vie şi la care se putea ajunge pe scări simple sau rulante. Tot în dreapta se iţea un castel high-tech, construit în rocă, strălucind de la cristalele de ilemenit. O şopârlă mică trecu în viteză printre pietricelele de pe drum şi se ascunse undeva în iarba de pe margine.

Erno ignoră oamenii care veneau sau plecau de la muncă, discutând între ei sau glumind. Îi venea să spargă

ceva. Dar aşa ceva ar fi atras atenţia, căci un verişor nu-şi poate permite să spargă lucruri în public.

În cartierul de sud-vest, traversă un pod şi intră într-un cartier rezidenţial. Era construit de curând, produs al expansiunii caselor din ultima decadă, ocupate, în mare parte, de familiile nou formate. Continuă să urce, simţind tensiunea din picioarele sale şi bucurându-se de arsura generată de aceasta.

Aproape de marginea de sus a craterului găsi adresa Gilmann 334. Apăsă soneria de la uşă. Ecranul rămase alb, dar după un moment se auzi vocea Aliciei în microfon.

— Erno, intră.

Uşa se deschise şi intră în apartament. Era format dintr-un living, mobilat cu împletituri, la care se adăugau două camere mici. Şase fete stăteau, fiecare pe unde se nimerise, inhalând droguri şi ascultând muzică. Cânta Monk, „Colţuri de diamante”. Erno îi dăduse discul lui Alicia; altfel, fata nu ar fi ajuns niciodată să asculte jazz din secolul douăzeci.

Dar, în contextul de faţă, Monk nu părea foarte potrivit. Fetele acestea ar fi trebuit să asculte muzică lunară – unul dintre acele grupuri corale mixte sau Shari FiicaluiCloud, *Tobe în lumina soarelui*. În prezenţa acestor femei, liniile melodice răsucite ale saxofonului lui Sonny Rollins şi ritmurile sacadate ale pianului lui Monk păreau nişte intruşi. Sau şi mai rău, era ca şi cum ar fi fost studiate de un grup de extratereştri, căci era imposibil ca pentru ele să însemne acelaşi lucru ca şi pentru el, Erno.

— Salut, spuse. Sper că nu v-am stricat petrecerea.

— Nu ai stricat nimic, spuse Alicia, luându-l de braţ. El e Erno, îl prezentă ea celorlalte fete. Unele din voi îl cunoaşteţi deja.

Sharon era acolo, una dintre cele mai mişto tipe din gaşca de la şcoală a lui Alice – îl auzise până şi pe Sid vorbind despre ea. Apoi o recunoscu pe Betty FiicaluiSarah, pe Liz FiicaluiBeth, care, la fel ca şi Alicia, studiau munca socială şi care, la un moment dat, îi refuzase avansurile. Lui Erno îi plăceau femeile când erau singure, dar când erau în

grup, râsul lor, bârfele şi glumele la urechi, îl făceau să se simtă de parcă nu ştia nimic despre ele. O trase pe Alicia deoparte:

— Putem vorbi undeva numai noi doi?

— Bineînţeles, răspunse ea şi-l conduse într-unul din cele două dormitoare. Se aşeză pe pat şi îi făcu semn să ia loc pe un scaun:

— Ce s-a întâmplat?

— M-am certat cu maică-mea.

— Păi, din câte pot să-ţi spun, la asta şi folosesc mamele.

— Şi Poliţia urmează să mă cheme la interogatoriu. Cred că sunt implicat în nu ştiu ce conspiraţie cu Tyler Durden.

— De ce? Ştii unde e?

Instinctul de apărare al lui Erno intră în acţiune.

— Îţi pasă de el?

— Nu vreau să ştiu unde e. Dacă tu ştii, păstreaz-o pentru tine, eu *nu* sunt maică-ta.

— S-ar putea să am necazuri.

— Vei fi susţinut de mulţi, Erno. Cel puţin eu şi Sharon te vom ajuta cum vom putea. Se întinse şi îl atinse pe braţ. Am să merg cu tine la Poliţie.

Erno se mută pe pat, lângă ea. Îşi strecură mâna pe sub braţul ei, îşi închise ochii şi îşi frecă obrazul de părul ei. Surprins, îi simţi mâna mângâindu-l între omoplaţi. O sărută şi ea se lăsă pe spate. O privi în faţă: ochii ei verzi, tulburaţi îi căutau pe ai lui. Buza de jos îi tremura. O sărută din nou, începu să îi mângâie sânii şi îi simţi sfârcurile întărite.

Lăsând la o parte stânjeneala – lupta cu propriile haine şi strigătele din living – şi gândul lui Erno la fetele de dincolo şi la ce-şi închipuiau ele că se întâmplă în dormitor – totul decurse foarte simplu. O pătrunse pe Alicia de parcă s-ar fi întors acasă dintr-o călătorie îndelungată. Deşi capul i se învârtea de dorinţă, încercă să se ţină cât mai mult, pentru a o satisface. O sărută peste tot. Ea gemea şi îl necăjea şi îşi trecea degetele prin părul lui, trăgându-l în jos şi muşcându-l de buze. Timp de cinsprezece sau douăzeci

de minute, Societatea Verişoarelor şi a Verişorilor dispăru, de parcă nu ar fi existat niciodată.

Erno îi privi faţa, îi privi ochii închişi şi buzele întredeschise de plăcere. Asta îi dădea un sentiment de putere. Pielea ei se înroşi, ea se cutemură din tot corpul şi, în sfârşit, putu să termine şi el.

Îşi puse capul pe sânii ei, cu ochii închişi şi respirând adânc, gustându-i picăturile sărate de transpiraţie. Pieptul ei se ridica şi cobora şi îi putu asculta inima bătându-i, mai tare la început şi mai liniştit mai apoi. O strânse în braţe şi o vreme niciunul nu spuse nimic.

Apoi el întrebă, în şoaptă:

— Crezi că pot rămâne aici o vreme?

Alicia îi ridică braţul, se strecură de lângă el şi începu să-şi tragă tricoul pe ea.

— Am să vorbesc cu Sharon.

Sharon. Erno se întrebă cu câte din fetele din camera alăturată se mai culca Alicia. Căci Alicia era bisexuală, culcându-se cu fete şi băieţi, separat şi în acelaşi timp – lucru la care Erno nu era prea bun. Nu avea idee ce anume putea să însemne „a vorbi” cu Sharon. Dar oricum, Alicia se purtase de parcă gândul că el s-ar putea muta acolo ar fi luat-o prin surprindere.

— Nu fă nimic din ce ar putea dăuna conceptului, şopti el, mai mult ca pentru sine.

Alicia reacţionă imediat.

— Erno, dar noi nu am vorbit niciodată de parteneriat. Ce te aşteptai să-ţi răspund?

— Ba da, am vorbit, în parc. Şi atunci ai spus la fel, că o să vorbeşti cu Sharon. De ce nu ai făcut-o până acum?

— Te rog, Erno. Fata îşi trase pantalonii şi materialul se întinse perfect pe picioarele ei frumoase şi lungi. Când nu vorbeşti, eşti mult mai drăguţ.

Drăguţ. Erno se simţi vulnerabil, aşa cum stătea întins pe pat, gol, cu sperma curgându-i pe stomac. Se întinse după haine.

— E în regulă, murmură el. Am uitat. Sexul e doar o formă de socializare. Culcă-te cu el ca să nu cauzeze vreo problemă.

— Nu totul se reduce la penisul tău, Erno. Durden a început să te transforme într-un *băiat* autodistructiv. Maturizează-te.

— Să mă maturizez? Erno îşi trase pantalonii. Dar tu nu mă vrei matur. Ţie ţi-ar plăcea să rămân un băieţel drăguţ, pentru totdeauna. Acum am înţeles – nici măcar nu ai făcut *tu* dragoste cu mine, ci doar corpul tău. Eu măcar m-am gândit doar la tine.

Alicia îl privea fix. Erno recunoscu expresia de exasperare totală de pe faţa ei: o văzuse şi la maică-sa. Din camera alăturată răsunau acorduri de jazz şi se auzeau râsetele fetelor.

— Sharon a avut dreptate, spuse Alicia, dând din cap. După care chicoti, ca pentru ea, de parcă ar fi vrut să zică *Oare de ce-mi pierd eu vremea cu tipul ăsta*?

Erno facu un pas spre ea şi o lovi peste faţă.

— Căţea, murmură el. Căţeaua dracului!

Alicia căzu pe spate, cu ochii holbaţi de uimire. Capul lui Erno începu să se învârtă. Ieşi în fugă din cameră, trecu ca o săgeată prin grupul de fete din living şi părăsi apartamentul.

Afară se înserase complet, iar domul strălucea de stele. O porni cu paşi mari către pod, pentru a ajunge pe drumul principal, luminat de stâlpi electrici. Era atât de agitat că se lovea de fiecare bordură mai răsărită, la fiecare pas. Spera ca lumea să-l considere periculos şi furios, nu speriat. Odată ajuns la drumul principal se aşeză pe un parapet, respirând greoi şi ascultând zumzetul insectelor de pe câmpurile din jur.

La lumina felinarului din dreapta văzu apărând o siluetă îmbrăcată în verde. Acţionând la primul impuls, Erno sări peste parapet, în valea care se deschidea în faţa lui. Nu mai aşteptă ca poliţistul să treacă pe pod şi porni sărind spre fundul craterului, alunecând în locurile în care valea devenea abruptă. Luă viteză, făcând salturi de cinci-şase

metri, riscând să cadă de fiecare dată când picioarele îi atingeau solul.

Cobora prea repede. La treizeci de metri deasupra fundului craterului se împiedică şi zbură cu faţa în jos. Căzu pe o parte şi se rostogoli, lovindu-şi capul. Rămase întins, încercând să-şi recapete răsuflarea. Îşi pipăi mâinile şi picioarele să vadă dacă nu şi le-a rupt. Cămaşa îi era sfâşiată şi umărul îl durea îngrozitor. Se ridică cu greu şi coborî şi ultimii metri care mai rămăseseră până la baza craterului, apoi, şchiopătând, o luă pe câmpuri, spre Parcul Sobieski.

Ajunse acolo în câteva minute, sufocat şi transpirând. La fântână îşi dădu cu apă pe faţă. Îşi masă puţin umărul şi o luă înspre amfiteatru. La început crezu că e părăsit, dar, la scurtă vreme, văzu sub scenă două femei care se sărutau şi care nu-i dădeau nicio atenţie.

Se aşeză pe scaunul de pe care o zărise pe Alicia cu câteva săptămâni în urmă. O lovise. Nu-i venea să creadă că făcuse una ca asta.

Zece

Erno dormi în parc şi a doua zi dimineaţa se duse la tura sa de practică, la uzina de biotehnologie, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nimeni nu-l întrebă nimic. Aparent părea perfect normal, deşi mintea lui era un haos desăvârşit. Avertizarea de radiaţii fusese reînnoită; monitoarele solare raportau că existau toate condiţiile pentru o explozie de radiaţii. Verişoarele şi verişorii obligaţi să iasă la suprafaţă erau îndemnaţi să ţină aproape de adăpostul antiradioactiv.

Când ajunse la buncăr, Erno se duse direct în laboratorul lui Lemmy FiuluiOdille. Acesta încă nu sosise. Se aşeză la computer şi se conectă, apăsându-şi degetul mare de scannerul de gene şi apoi accesă baza de date.

Încercă la indexul general. Nu găsi nicăieri un dosar cu numele de „expoziţie”. Se gândi apoi la ce voise Tyler să spună prin „SubtilDiFerită” şi căută referinţe legate de numărul 144. Nu găsi nimic. Nici de structura diferită a nucleotidelor. Încercă să ajungă la ea pornind de la indexul

viruşilor. Doisprezece viruşi fuseseră creaţi de verişori în încercarea de a rezolva problema microbilor din sol şi a rupturilor celulare cauzate de expunerea la radiaţiile de la suprafaţă. Dar nu găsi nici un virus numit „expoziţie”.

În timp ce efectua aceste căutări, apăru Lemmy. Nu-l întrebă nimic pe Erno în legătură cu absenţele din ultimele săptămâni.

— Facem progrese remarcabile la integrarea genelor morfologice de creştere în prototipuri, anunţă el emoţionat. Secvenţele folosite pentru extragerea siliconului din sol încep să se potrivească.

— Asta e bine, răspunse Erno. Apoi îşi găsi de lucru, punând în ordine notiţele lui Lemmy, răspândite în tot laboratorul, ca de obicei. După ce termină, îl întrebă, pe un ton nepăsător: Lemmy, ai auzit vreodată de un virus numit „expoziţie”?

— X-poziţie? întrebă Lemmy, nelămurit, fără să-şi ridice privirea din eprubetele sale. Acele prefixe sunt pentru factorii legaţi de sexul feminin. Y-poziţie sunt pentru cei de sex masculin.

— A, da, ai dreptate.

Imediat ce Erno se convinse că Lemmy se afundase din nou în munca sa, se duse înapoi la arhive. Mai întâi accesă Şirurile pentru Sexe, o bază de date, despre care ştia că e folosită mai ales pentru accentul pe care îl punea pe modificările genetice anti-cancer. X-poziţie îl trimise la o enciclopedie de informaţii despre cromozomul X. Erno răsfoi o serie de dosare, dar apoi se gândi că nu are rost să caute la întâmplare printre dosarele de gene. Localiză un dosar de experimente asupra bolilor feminine, de la osteoporoză până la boli de inimă apărute după menopauză.

Inspirat, dădu căutare pentru „SubtilDiFerit”. Nimic. Încercă SDF.

Pe ecran îi apăru un dosar cu numele de Repetări ale Nucleotidelor. Când Erno deschise dosarul, titlul era scris astfel:

Scapă

De

Femei

Zgomotele obişnuite din laborator se estompară când începu să citească.

Era vorba despre o metodă pentru creşterea numărului de repetiţii ale trinucleotidelor instabile asupra cromzomului X. Toţi oamenii au secvenţe care se repetă, a căror prezenţă este asociată cu diverse boli: atrofie spinală şi musculară, uşor retard mintal de tip X, distrofie miotonică, boala Huntington, ataxie spinocerebrală şi boala Machado-Joseph. Desigur, toate aceste boli fac parte din categoria celor neurologice.

În ADN-ul normal repetările sunt sub nivelul la care o boală poate apărea. Cel puţin aşa spuneau testele zigotului. Metoda SDF explica modurile în care puteau fi construiţi doi viruşi: prima era să plantezi o bombă cu ceas în ovul. Într-un anumit stagiu al dezvoltării embrionare repetiţia trinucleotidelor avea să explodeze. Al doilea virus urma să planteze secvenţe compensatoare pe cromozomul Y.

Crearea viruşilor era o problemă complicată, dar nu imposibilă, pentru ingineria plasmatică. Însă, odată creaţi, efectul lor ar fi fost devastator. La bărbaţi cromozomul Y nu ar fi făcut decât să suprime bolile de tip X, dar la femei ar fi dus la apariţia acestora. După ce viruşii îşi vor fi început atacul, copilul avea să dezvolte oricare dintre aceste boli invalidante sau chiar fatale.

Desigur, bolile puteau fi tratate prin crearea altor gene sau a unor antiviruşi. Virusul SDF nu avea să distrugă rasa omenească, dar ar fi putut ucide sau nenoroci cel puţin o generaţie de femei.

După ce citi monstruozitatea la care îl trimisese Tyler, Erno se întrebă ce ar fi trebuit să facă în situaţia dată.

Primul lucru pe care-l făcu fu să descarce dosarul în notepadul său de buzunar. Tocmai terminase de downloadat, când Cluny intră în laborator.

— Bună ziua, domnule profesor FiuluiOdille, îl salută pe Lemmy. Îl zări pe Erno şi îi făcu o plecăciune. Erno nu zise nimic.

— Dar încă nu sunt profesor, Michael, răspunse Lemmy.

Cluny i-l arătă pe Erno.

— Ştiaţi că e căutat de Poliţie?

— Serios? De ce?

Erno se ridică în picioare.

— Nu te mai obosi să explici. Am să plec.

Cluny îi sări în faţă să-l oprească.

— Stai puţin!

Erno îşi puse mâna pe umărul lui Cluny pentru a-l da la o parte. Cluny îl prinse strâns de braţ.

— Ce se întâmplă? se sperie Lemmy.

Erno încercă să scape din strânsoare, dar Pământeanul era puternic. Cluny îl trase de umărul rănit şi Erno simţi că leşină de durere. Îl lovi pe Cluny cu putere, în faţă.

Capul acestuia sări într-o parte, dar tot nu-i dădu drumul la braţ. Mai mult, maxilarul i se încleştă şi pe faţă îi apăru o expresie de hotărâre animalică. Începură să se lupte, îşi pierdură echilibrul şi, mişcându-se cu încetinitorul, se prăbuşiră peste o bancă. Lemmy strigă după ajutor şi două femei veniră în fugă din laboratorul de alături. Înainte să mai poată facă vreun gest, Erno se trezi imobilizat la pământ.

„Mortul”

Multe din povestirile pentru bărbaţi erau despre crime. Scriitorii de pe Vechiul Pământ păreau fascinaţi de crime şi scriseseră despre ele din mai multe perspective.

Într-una din povestiri, un detectiv a cărui slujbă e să-i arunce din trenurile de marfă pe călătorii ilegali, dă peste un „vagabond” ascuns într-un vagon. În timp ce e bătut cu cruzime de detectiv, vagabondul încearcă să se apere şi, fără să vrea, îl ucide.

Pedeapsa pentru o astfel de faptă, chiar dacă a fost neintenţionată, e moartea. Îngrozit şi ştiind că trebuie să se ascundă, vagabondul se întoarce în oraş. Pretinde că nu a părăsit niciodată „mahalaua” în care locuia de obicei.

Apoi citeşte un articol într-un ziar. Poliţia găsise deja cadavrul detectivului, dar presupuseseră că acesta căzuse cumva din tren şi cazul fusese închis. Vagabondul nu e menţionat nicăieri, deci e ca şi scăpat. Prima lui reacţie însă e să se ducă la cea mai apropiată secţie de poliţie şi să-şi mărturisească crima.

Unsprezece

Erno se afla într-o cameră albă, la sediul Poliţiei. Pe când era copil, venise aici destul de des cu mama sa, dar acum totul părea diferit. Era arestat. Din cauza rahatului ăla de Cluny. Poliţiştii îi confiscaseră notepadul. Oare o făcuseră pentru că aşa cerea legea sau aveau să-l cerceteze până dădeau peste dosarul SDF?

Se întrebă ce făcuse Alicia după ce plecase de la ea. Ce le-o fi spus prietenelor?

Uşa s-a deschis şi în cameră au intrat două femei. Una dintre ele, înaltă şi frumoasă. Cealaltă, mică de statură, cu faţa îngustă şi o claie de păr blond. Părea cam de aceeaşi vârstă cu mama lui, poate ceva mai tânără. Se aşeză în faţa lui: femeia înaltă rămase în picioare.

— Lucrurile pot fi foarte simple, Erno, spuse femeia scundă. Avea un accent ciudat şi, datorită staturii ei scunde, Erno îşi spuse că probabil venise de pe Pământ. Spune-ne unde se ascunde Tyler Durden. Şi ce pune la cale.

Erno îşi încrucişa braţele pe piept.

— Habar nu am unde e. Şi nu există nicio conspiraţie, dacă la asta te referi.

— Chiar trebuie să-ţi arătăm imagini cu voi doi, din timpul răscoalei de la Depozitul de Oxigen?

— Atunci a fost prima şi ultima oară când l-am întâlnit. Şi nu am făcut decât să ne ascundem în camera din spate.

— Nu ai fost implicat în explozia bombei cu vopsea?

— Nu.

Femeia înaltă, care încă nu-i adresase nicio întrebare, părea îngrijorată. Blonda se aplecă înainte, punându-şi braţele pe masa care îi despărţea.

— ADN-ul tău a fost găsit pe portalul de acces unde a fost amplasată bomba.

Erno simţi cum i se strânge stomacul. Îşi imagină o secvenţă de tripleţi de nucleotide instabile multiplicându-se în celulele femeii.

— M-a rugat să-l ajut. Habar nu aveam ce vrea să facă.

— Habar nu aveai, aşa-i? Deci ar fi putut fi şi o bombă care să arunce în aer domul. Şi, cu toate acestea, nu ai spus nimic, nimănui.

— Ştiam că nu intenţiona să ucidă pe nimeni. Eram sigur.

Femeia se lăsă înapoi pe spate.

— Sper că ne vei înţelege dacă nu te credem.

— Dar vă spun, nu aş putea răni sau ucide niciodată pe nimeni. Întrebaţi-o pe mama.

Femeia înaltă interveni, în sfârşit, în discuţie:

— Am întrebat-o. Şi ea a spus acelaşi lucru. Dar trebuie să ne ajuţi, Erno. Sunt sigură că îţi dai seama ce tulburată e lumea din colonie după aceste incidente.

— Las-o baltă, Kim, spuse cealaltă femeie. Erno nu o să-şi trădeze niciodată iubitul.

— Tyler nu e iubitul meu, protestă Erno.

Blonda rânji:

— Da, da…

Femeia înaltă interveni:

— Nu e nicio problemă, Erno, dacă vă iubiţi.

— Atunci de ce aţi adus asta în discuţie?

— Fără vreun motiv anume, răspunse blonda. Am vrut doar să zic că nu-l vei trăda.

— Ei bine, nu suntem iubiţi.

— Păcat, murmură blonda.

— Trebuie să ne ajuţi, Erno, îi spuse femeia înaltă. Altfel, chiar dacă te vom elibera, vei fi în pericol. Verişoarele şi verişorii s-ar putea să vrea să se răzbune pe tine.

— Doar dacă le veţi spune voi ceva.

— Aha, deci tu crezi că trebuie să-ţi dăm drumul şi să nu-i deranjăm pe ceilalţi cu adevărul despre tine, comentă sarcastic blonda.

— Care adevăr? Nu mă cunoaşteţi câtuşi de puţin.

Blonda sări de pe scaun şi se aplecă spre el cu pumnii strânşi. Faţa îi era roşie de furie.

— Crezi că nu te cunosc? Asta crezi? Ştiu tot ce trebuie să ştiu despre tine.

— Mona, calmează-te, spuse cealaltă femeie.

— Să mă calmez?! Istoria Pământului e plină de astfel de lucruri! Bărbaţii îşi ascund frustrările sexuale în spatele aşa-zisei fraternităţi – cu tot ce decurge de aici: fetişisme militare, concursuri de măsurare a penisurilor, mişcări şi organizaţii războinice sau sinucigaşe. Durden se îndreaptă spre unul dintre acele armaghedoane orgasmice clasice, de tipul: Masada, Hitler în buncăr înainte de a fi capturat, David Koresh şi Adepţii Soarelui, 11 Septembrie, Masacrul din California.

Femeia înaltă o prinse de braţ şi o trase înapoi:

— Mona!

Dar Mona se smuci din mâna ei şi apropiindu-şi faţa de a lui Erno, continuă să strige:

— Dacă-i dăm drumul răhăţelului ăsta, îţi garantez că va fi implicat în cine ştie ce act de bravadă sinucigaş şi laş, îndreptat împotriva noastră. Îi citesc asta în ochi! urlă ea, scuipându-l pe Erno.

— Eşti nebună, răspunse Erno. Dacă voiam să mă culc cu el, m-aş fi culcat cu el şi gata.

Femeia înaltă încercă din nou, fară prea mult succes, să o calmeze:

— Vino-ţi în fire, ofiţer!

Mona, însă, îl apucase deja pe Erno de gât:

— Unde e? Spune-mi unde e?

— E de ajuns! Poliţista înaltă o împinse pe blondă la o parte. Aceasta se lăsă pe scaun privindu-l fix pe Erno. Celaltă o prinse de braţ şi o scoase afară din cameră.

Erno încercă să-şi recapete răsuflarea. Îşi şterse cu mâneca sudoarea de pe faţă. Rămase singur o bună perioadă de timp, atingându-şi gâtul, acolo unde femeia îl strânsese cu putere. Apoi se deschise uşa şi intră mama lui.

— Mamă! strigă el.

Avea nişte lucruri în mână pe care le puse pe masă. Erau lucrurile sale, care îi fuseseră confiscate, inclusiv notepadul.

— Ridică-te, spuse ea.

— Ce se întâmplă?

— Taci din gură şi urmează-mă. Îţi dăm drumul.

Erno se împiedică de un scaun.

— Poliţista aia e nebună de legat.

— Nu te mai gândi la ea. Nu sunt sigură dacă nu cumva are dreptate. Asta va trebui s-o dovedeşti tu.

Îl târî după ea, afară din sediul Poliţiei. În câteva secunde, Erno se trezi în piaţa din faţa Poliţiei, ameţit şi transpirat.

— Încă nu ai scăpat. Du-te acasă şi stai acolo, mai spuse maică-sa şi se grăbi să se întoarcă în sediu.

Trecătorii de pe Nord Şase îl priviră cum îşi aranja hainele. Se duse şi se aşeză pe o bancă, sub salcâmii din centrul tubului de lavă. Reuşi să-şi vină în fire.

Se întrebă dacă poliţista blondă avea să-şi ducă la capăt ameninţarea că va face public faptul că luase parte la amplasarea bombei cu vopsea. Se simţea destul de vulnerabil. Dar, pe lângă asta, mai simţea ceva. Nu văzuse niciodată o femeie care să-şi piardă cumpătul în halul în care o făcuse poliţista blondă. Stârnise ceva în ea. O speriase. Femeia aia *chiar* se temea de el!

Şi acum? Îşi duse mâna în buzunar şi scoase notepadul. Îl deschise şi văzu că dosarul SDF era încă acolo, laolaltă cu adresa pe care o găsise cu o zi înainte.

Un vis

Erno avea zece ani când se născuse sora lui, Celeste. După naştere, mama lui suferi o depresie severă. Ţipa tot timpul la Erno, se certa cu mătuşa Sophie şi se plânse atât de mult de unul dintre soţii ei, că acesta trebui să se mute. Modul lui Erno de a face faţă situaţiei fu să dispară din calea ei; verişoara lui Aphra alese să se poarte cât mai urât.

Într-o zi, Erno se întoarse de la şcoală şi găsi un foc mocnit în mijlocul podelei din bucătărie, două tuburi de stins incendii aruncate pe masă şi spuma acestora întinsă peste tot. Maică-sa ţipa ca o apucată, iar Aphra – care aprinsese focul – îi răspundea cu aceeaşi monedă. Alunecând pe spumă, Erno se băgă între ele şi, punându-i mâna în piept lui Aphra, o forţă să plece din încăpere.

În tot timpul acesta, maică-sa nu încetase să strige. Erno era mai supărat pe ea chiar şi decât Aphra. Ea era adultul, ea trebuia să fie cea responsabilă. După ce o linişti pe Aphra şi se întoarse în bucătărie, mama lui fugi în cameră la ea şi trânti uşa. Erno făcu curat în bucătărie şi o aşteptă pe mătuşa Sophie să se întoarcă acasă.

În noaptea aceea avu un vis. Era singur în bucătărie, când un bărbat apăru de nicăieri. Îl trase într-un colţ. Erno nu reuşea să-i vadă faţa. „Sunt tatăl tău”, spuse bărbatul. „Hai să-ţi arăt ceva.” Îl puse pe Erno să ia loc la masă şi scoase o fotografie, pe care o puse în faţa lui. Era mama lui Erno când era doar o fetiţă. Stătea cu picioarele încrucişate şi cu o expresie concentrată pe faţă, de parcă s-ar fi întrebat ce se întâmplă cu ea. „Aceasta e faţa ei când e tulburată”, spusese tatăl său.

Şocat, Erno recunoscu expresia de pe faţa fetiţei. Era identică cu cea pe care o făcea mama când se concentra asupra unui lucru.

„Maică-ta urăşte poza asta”, spusese tatăl său, de parcă ar fi vrut să-l convingă pe Erno să nu o judece prea aspru: încă mai avea acea inocenţă, acea dorinţă de a se lupta cu o problemă pe care nu o putea rezolva. Dar Erno era prea furios. Pentru că nu voia să mai privească fotografia, tatăl său îl apăsă pe umeri şi apoi se enervă de-a binelea, începând să strige la el: „Nu suporţi s-o vezi aşa, nu? Am să te fac eu s-o priveşti! Am să te fac eu s-o vezi mai bine!”

Erno îşi acoperi urechile cu mâinile. Vocea omului fără faţă era răguşită de furie. Într-un final se opri din urlat. „Aşa, aşa” îi şopti lui Erno, mângâindu-i părul, „eşti exact ca ea”.

Doisprezece

În drum spre tubul Cinci Est, Erno se gândea la ieşirea poliţistei blonde. Poate că, într-adevăr, Tyler voia să se culce cu el. Şi ce? Poliţista era homofobă în cazul ăsta şi trebuia dată afară. Făcuse atâta caz de violenţa bărbaţilor, folosindu-se exact de violenţa de care vorbea şi încercând să-l sugrume. Da, avea dosarul SDF în buzunar, da, o lovise pe Alicia – dar nu era un terorist. Acuzaţia nu fusese decât modul ei de a ignora problemele reale şi îndreptăţite cu care se confruntau bărbaţii în această colonie.

Probabil că nu verificaseră dosarul sau nu reuşiseră să-l descifreze căci, dacă ar fi făcut-o, acum nu ar mai fi fost în libertate.

La începuturile coloniei, tubul de lavă Cinci Est fusese centrul agricol principal. Câmpurile de aici nu mai dădeau acum decât furaje pentru animale, dar fermele hidroponice încă mai funcţionau, în special pentru produse de lux. Munca grea de întreţinere a fermelor cădea în sarcina verişorilor care nu aveau ambiţia de a-şi asuma prea multe responsabilităţi. Aceştia locuiau în clădiri supraaglomerate, la limita Standardului de Viaţă al coloniei.

Intrarea în clădirea Cinci Est a bărbaţilor era împodobită cu o pictură stilizată a unui centaur. Dar se pare că artistul nu studiase prea atent cum ar trebui să arate un cal şi, de aceea, creatura arăta foarte suspect. Ajuns în hol, Erno apelă computerul ce ţinea loc de portar, iar pe ecran apăru imediat o femeie cu părul negru ce purta o bluză verde cu strasuri.

— Îl caut pe Micah FiuluiAva, spuse el.

— Cine întreabă?

— Erno FiuluiPamela.

— E în tură acum.

— Pot să vorbesc cu el?

— Cât doreşti. Avatarul se mişcă pe monitor către un culoar, slab luminat, aflat în partea cealaltă a camerei. Apoi, apăru pe peretele de lângă uşa culoarului şi îi vorbi

din nou lui Erno. Aici. Mergi pe coridor, până la a treia uşă, în stânga, spre tubul Ag.

Dincolo de uşă, coridoarele şi încăperile erau utilate minimalist, ca la începutul coloniei, când singura preocupare era supravieţuirea; singurul accesoriu de decor era o oglindă, în colţul unei încăperi, probabil pentru a-i face pe primii colonişti să se convingă că, deşi la câţiva metri deasupra lor se afla o lume moartă, ei erau încă vii. Oricare din designerii de mediu de azi s-ar fi îngrozit de simplitatea camerelor.

Al treilea coridor la stânga era acoperit cu o prelată permeabilă, transparentă. De când era doar un copil, Erno urâse să treacă pe sub aceste prelate; ura, mai ales, arsura de pe faţă pe care o produceau curenţii electrostatici. Luă o mască de protecţie dintr-un stativ, o potrivi peste gură şi nas, închise ochii şi porni spre tubul Ag (agricol). Deasupra sa, straturile de mastică cenuşie sigilau acoperişul tubului; dedesubt, o podea de ciment susţinea rândurile lungi de cutii cu culturi, care erau luminate prin fibrele optice alimentate de heliostat. Nişte muncitori îmbrăcaţi în salopete şi purtând măşti de oxigen se mişcau dintr-o parte în alta sau lucrau aplecaţi deasupra cutiilor. Aerul, care avea o concentraţie sporită de dioxid de carbon, era umed şi Erno putu să simtă, chiar şi prin mască, mirosul fosfaţilor.

Se apropie de un bărbat aplecat deasupra unui sertar cu seminţe, pe care-l trăsese dintr-o cutie. Sertarul avea o sondă, din care ieşeau nişte fire care duceau la un tub înfipt în fluidul hidrofonic.

— Scuză-mă, spuse, îl caut pe Micah FiuluiAva. Bărbatul ridică privirea şi, după ce-l inspectă câteva secunde, îi întoarse spatele, fără să spună nimic.

— Micah! strigă el, spre marginea rândului de cutii.

Un bărbat înalt, aflat ceva mai încolo pe culoar, ridică capul şi privi înspre ei. Avea părul negru şi des şi umerii aplecaţi. După o clipă, răspunse:

— Eu sunt Micah FiuluiAva.

Erno se duse spre el. Rămase uimit: bărbatul fuma o ţigară adevărată, din cele care scoteau fum. Ba nu, era o ţigară cu marijuana.

— Vă dă voie să fumaţi aici? Nu există regulamente anti-incendiu?

— Aici, la subsol, nu avem standarde aşa de înalte ca voi. Micah rostise aceste cuvinte placid, fără nici cea mai mică intenţie de a fi ironic. Şi oricum nu există suficient oxigen ca să aprindem un foc acătărea. Avem atât cât să putem fuma fără să leşinăm.

Cu ţigara atârnându-i de buză, bărbatul se întoarse spre cutia sa cu plante. Purta nişte mănuşi galbene, din cauciuc şi alegea nişte frunze verzi. Erno le recunoscu: erau frunze de cânepă.

— Te foloseşti de facilităţile coloniei pentru a-ţi creşte propria „iarbă”?

— Asta e recolta mea personală. Fiecare de aici are dreptul la aşa ceva. Ne ajută să muncim mai cu spor. Vrei să încerci şi tu?

Erno refuză.

— Numele meu e Erno FiuluiPamela. Am venit să te văd pentru că…

— Eşti fiul meu, completă Micah, fară să-l privească.

Erno facu ochii mari, uimit. La colţurile ochilor bărbatul avea riduri adânci, iar bărbia îi era ascuţită. Dar forma feţei îi amintea de propria reflecţie din oglindă.

— De ce ai venit să mă vezi? Micah închise sertarul cutiei şi îl privi pe Erno. Văzând că acesta nu scoate nicio vorbă, trase un cărucior din oţel, aflat în spatele lui Erno, spre următoarea cutie. Din cărucior scoase o pungă de plastic, se lăsă pe vine şi trase sertarul de jos şi începu să culeagă nişte roşii pitice.

În sfârşit, Erno îşi recapătă glasul.

— Cum de nu te-am mai văzut până acum?

— Mulţi băieţi nu-şi văd taţii niciodată.

— Nu vorbesc despre asta. De ce nu mai eşti cu mama?

— De ce? Crezi că am fost vreodată împreună, ca un cuplu? De unde ştii că nu ne-am întâlnit decât o singură dată, la saună?

— Vorbeşti serios?

Micah ridică o roşie pe jumătate galbenă între degete, o studie şi o lăsă jos, pe arac, să se coacă. Apoi îi zâmbi lui Erno.

— Nu, am fost iubiţi. Am trăit împreună douăzeci şi două de luni. Şi două zile.

— Şi de ce v-aţi despărţit?

— Nu-mi mai amintesc exact, dar, probabil, că am avut motivele noastre. Toată lumea are un motiv în astfel de situaţii.

Erno îl atinse pe umăr.

— Nu mă lua cu texte dintr-astea, te rog.

Micah se ridică în picioare, clătinându-se puţin. Erno îl prinse de braţ să nu cadă.

— Mulţumesc, zise el. Au început să mă lase genunchii. Trase un fum lung din ţigara cu marijuana şi scoase un nor de fum înecăcios. Ok, motivul pentru care ne-am despărţit a fost faptul că maică-ta e o căţea încăpăţânată. Iar eu sunt, la fel, un ticălos îndărătnic. De aici a pornit totul, dar nu-mi mai amintesc detaliile. Ce-mi amintesc e că ne-am simţit al naibii de bine când te-am conceput.

— Nu mă îndoiesc.

— Ai fost un copil bun, atât cât de buni pot fi copiii, la vârsta aceea. Vreau să spun că nu ai plâns prea mult. Şi erai, mai tot timpul, foarte vesel şi zâmbeai întruna. Mai trase un fum după care aruncă chiştocul în cutia cu roşii. Dar se pare că te-ai schimbat între timp.

— Erai încă acolo când m-am născut?

— Ok, deci eşti hotărât să ai această conversaţie. Expiră un ultim norişor de fum, îşi scoase masca şi, în cele din urmă, îşi fixă ochii căprui şi cam apoşi asupra lui Erno. Da, eram cu ea. Am rămas acolo până când ai împlinit şase sau şapte luni. Apoi am plecat.

— Te-a obligat ea?

— Nu chiar. Vocea îi era aproape şoptită acum. La început s-a îndrăgostit de mine datorită faimei mele – am fost acrobat la *Circul Jacinthe*, dacă ai auzit de el. Dar soră-sa era măritată, la fel ca toate prietenele ei. Avea un mentor şi un grup de ajutor. Eu nu eram decât tatăl. Câtă vreme ne-am simţit bine unul cu celălalt, totul a fost ok şi, poate, să zicem că eu am crezut la început că e ceva mai mult decât sex între noi. Dar, ştii cum e, după o vreme nu ne-am mai distrat aşa de bine.

— Nu ai vrut să-ţi asumi nicio responsabilitate.

— Sincer, Erno, nu a fost vorba de asta. Îmi plăcea să te ţin în braţe şi să-mi frec barba de capul tău, pentru că te gâdilai şi râdeai tot timpul, îţi mai plăcea şi când te aruncam în aer şi te prindeam în ultima clipă. Maică-ta, însă, nu era prea fericită, pentru că se temea să nu te scap.

Erno îşi aminti cum zbura şi se rotea prin aer. Şi cum râdea.

— Şi atunci de ce ai plecat?

— Pur şi simplu nu mă mai înţelegeam cu Pam. Am cunoscut altă femeie, lucrurile s-au aprins între noi şi mama ta mi-a dat de înţeles că nu mă mai dorea pe lângă ea. Îmi făcusem datoria, puteam să plec.

Erno simţi cum îl cuprinde emoţia. Se foi de pe un picior pe altul.

— Nu-i înţeleg pe bărbaţii ca tine. Te ţin aici, în dormitoarele astea comune. Eşti bătrân şi nu ai nimic al tău.

— Am tot ce-mi trebuie. Am prieteni.

— Femeile nu dau doi bani pe tine şi ţie ţi se pare normal.

— Există femei care sunt exact ca mine. Avem ceea ce ne dorim. Lucrez. Citesc. Îmi cresc propriile plante. Nu am nici cea mai mică dorinţă să schimb lumea. Pentru mine e bună aşa cum e.

— Geniul fondatorilor acestei colonii, Erno, începu Micah, deschizând alt sertar cu roşii, a constat în faptul că au reuşit să minimalizeze contactul dintre femei şi bărbaţi. Acesta a devenit voluntar. Îţi dai seama că secole la rând

bărbaţii şi femeile şi-au mâncat unii altora viaţa din cauză că erau forţaţi să trăiască împreună? Că în fiecare mariaj de pe vremuri, o săptămână de plăcere costa zece ani din viaţă? Că majoritatea bărbaţilor sau femeilor, atunci când o recunoşteau, regretau ziua în care se căsătoriseră?

— Dar noi, bărbaţii, nu avem nicio putere acum!

Micah făcu o expresie dezgustată.

— Nimeni nu are nicio putere. Pe Pământ, pentru fiecare privilegiu, bărbaţii au şase obligaţii, îmi pare rău dacă simţi că ţi s-a luat ceva. În cazul ăsta, îţi sugerez să începi să-ţi contruieşti o relaţie cu o femeie. Însoară-te, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te opreşte nimeni să faci asta.

Erno îl apucă pe Micah de braţ.

— Priveşte-mă, îi zise. Micah îl privi.

— Ce e?

— Ştiai că sunt fiul tău. Asta nu înseamnă, oare, că m-ai urmărit?

— Ba da, de la distanţă. Pentru că-ţi doresc tot binele, înţelegi, nu?

— Sunt responsabil pentru explozia de la dom! Am fost şi arestat!

— Serios? Nu-mi sună a bine, Erno.

— Nu vrei să mă mai întrebi şi altceva?

— Dă-mi numărul tău. Dacă îmi vine ceva în cap, am să te sun. Asta, dacă nu te vor aresta din nou până atunci.

Erno se întoarse şi o porni cu paşi mari spre ieşire.

— Mai vino pe aici, Erno! strigă Micah. Oricând. Vorbesc serios. Îţi place muzica?

Bărbaţii îl priveau curioşi pe Erno, care acum fugea de-a binelea. Ieşi din tubul Ag, îşi scoase masca şi o aruncă pe jos.

Din cauza prelatei permeabile, probabil, lacrimile îi curgeau fară a le putea opri.

Complexul moto

Doi alergători moto erau rivali de multă vreme. Naratorul povestirii îl bătea întotdeauna pe celălalt, Tony

Lukatovici. Deşi Tony risca tot mai mult la fiecare cursă, pentru a câştiga simpatia publicului, nu reuşea sub nicio formă să câştige. În cele din urmă, se hotărăşte să facă un pariu cu naratorul: cel care pierde următoarea cursă va trebui să se sinucidă.

Naratorul îl consideră nebun pe Tony şi nu vrea să parieze pe aşa ceva. Dar, când Tony îl ameninţă că-l va face laş în faţa tuturor, acceptă.

La următoarea cursă, Tony şi un alt motociclist sunt în faţa naratorului până în ultima tură, când Tony se loveşte de motocicleta celuilalt şi amândoi ies din cursă. Naratorul câştigă, dar Tony moare în urma accidentului.

Apoi naratorul află că, înainte de cursă, Tony anunţase un reporter de la un ziar că naratorul decisese să se retragă, aceasta fiind ultima lui cursă. Murise Tony în mod deliberat, pentru a-l obliga pe narator să se retragă?

Totuşi, deşi povestea cu retragerea apare în ziare, învingătorul nu trebuie să se retragă. Nu are decât să spună că s-a răzgândit. Şi astfel Tony nu s-a ales cu nimic, nu-i aşa? Şi atunci care e sensul întregii povestiri?

Treisprezece

Erno rămase acasă următoarele zile. După interogatoriul de la poliţie, maică-sa îl păzea ca un cerber aşa că, stând în casă, putea face să-l mai slăbească. Mătuşa Sophie, Lena şi chiar Aphra se purtau cu el de parcă ar fi fost lepros. Probabil că intenţionau să-l facă să-şi piardă minţile de ruşine sau aşa ceva. Aşa că îşi petrecu mai tot timpul în camera sa, ascultând un disc antic, de pe Pământ, „Trist şi deprimat” de Louis Armstrong. Jazzmanul, mort de multă vreme, se lamenta: „Ce-am făcut de trebuie să fiu aşa de trist şi deprimat?”

Un bărbat adevărat s-ar fi răzbunat pe ele. Tyler, cu siguranţă. Le-ar fi lovit direct în ceea ce le durea: ideea că erau superioare. Ar fi făcut ceva care să le demonstreze femeilor, odată şi pentru totdeauna, că bărbaţii nu trebuie subestimaţi.

Erno îşi deschise notepadul şi încercă să scrie o poezie.

Când loveşti oamenii
Aceştia se schimbă.
Mama e şocată şi îmbătrânită.
Alicia arată şi mai tânără.
Bărbaţi, pe nume Cluny, devin şi mai proşti decât sunt.
Pumnii te dor.
Umerii te dor.
Surpriza cea mai mare e însă:
Că poţi să o faci.
Pumnul e acolo, la capătul braţului
Aşteptând
Pregătit să lovească în orice clipă
Fie că o ştii sau nu.
Însă odată ce ai aflat că poţi
Lumea se schimbă.

Privi versurile câteva minute apoi le şterse. În locul lor, încercă o glumă:

Întrebare: De câte matroane e nevoie să înşurubezi un bec?

Răspuns: Pe becuri nu le interesează să fie „înşurubate” de matroane.

Închise monitorul şi se întinse pe pat, cu mâinile sub cap, contemplând tavanul. Dacă ar fi vrut, ar fi putut produce virusul SDF. Nu ar fi avut nevoie nici măcar să acceseze computerele de la uzina biotehnologică; ştia de unde să obţină tot ce-i trebuia. Dar avea nevoie de un loc bine ascuns, în care nimeni să nu-l poată găsi.

Instantaneu, ştiu unde să găsească un astfel de loc. Şi, în acelaşi timp, ştia şi unde se ascundea Tyler.

Tubul de lavă din nord-vest era destul de aglomerat când Erno ajunse acolo, pe la orele 23.00. Verişorii ieşiţi din tură hoinăreau din club în club sau intrau prin magazine. Uşa de la Depozitul de Oxigen era neluminată şi pe ea se putea citi o notificare publică. Erno încercă uşa, dar era

încuiată şi, pentru că nu voia să atragă atenţia, nu încercă să o forţeze.

Se întoarse la depozitul de materiale de construcţii din Nord Şase. Aici nu era prea multă lume şi Erno reuşi să se strecoare înăuntru, fără să-l observe nimeni. Merse pe culoarul cel mai îndepărtat până ajunse la zidul negru şi cabina părăsită, care cândva fusese folosită ca depozit. Îi luă câteva minute să deschidă uşa şi să se strecoare înăuntru. Dar, în cele din urmă, reuşi să intre în tubul de lavă părăsit.

Acesta era cufundat în întuneric. Îşi folosi lanterna pentru a descoperi drumul pe care venise aici cu Tyler, cu câteva săptămâni în urmă.

Nu după multă vreme auzi un zgomot înfundat. Stinse lanterna şi văzu, la vreo câţiva metri depărtare, o lumină slabă. Merse pe lângă pereţi până ajunse într-o zonă în care lumina ieşea de după o serie de uşi deschise. Se apropie de prima uşă şi trase cu urechea.

Vocile dinăuntru tăcură. După un moment, cineva îi spuse:

— Intră.

Nervos, Erno păşi prin uşa deschisă, în lumină. Acolo îl văzu pe Tyler şi alţi doi bărbaţi. Camera era plină de mese, cutii cu mâncare uscată, pungi de oxigen, haine împrăştiate peste tot, pături, costume de suprafaţă. Pe masa cea mai apropiată erau nişte cărţi, pahare cu suc băute pe jumătate, bastoane de poliţişti.

Unul dintre bărbaţii mai tineri veni spre Erno şi-l bătu pe spate.

— Erno, fratele meu! Era Sid.

Ceilalţi bărbaţi îl priveau pe Erno destul de circumspecţi. Tyler se aplecă deasupra mesei. Purta un costum de suprafaţă strâmt, iar lângă el, ca de obicei, se afla centura cu unelte. Părul roşu îi crescuse cam de un centimetru. Zâmbi.

— Bănuiesc că ai adus jucăriile, Erno.

— Da, zise acesta şi îşi scoase notepadul din buzunar.

Tyler îl luă şi, fără a-şi lua privirea de la Erno, îl puse pe masă.

— Poţi să o faci, nu?

— Erno e un vrăjitor, interveni Sid. Poate să o facă şi în somn.

Celălalt tânăr îl studia pe Erno cu atenţie. Toată lumea aştepta înfrigurată răspunsul său.

— Da, pot.

Tyler se scobi în nas.

— Dar vrei să o faci?

— Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii? E o decizie grea?

— Bineînţeles că e. Vor muri o mulţime de copii. Nimic nu va mai fi ca înainte.

— Păi, Erno, cam asta ne şi dorim, nu? Vino cu mine, spuse Tyler, ridicându-se de la masă. Trebuie să stăm de vorbă.

Tyler le spuse celorlalţi să se întoarcă la treburile lor şi îl conduse pe Erno în altă cameră. Aici se găseau un pat, o grămadă de haine şi sticle cu alcool, împrăştiate peste tot. Pe un ecran de pe perete era schiţată harta coloniei. Tyler dădu nişte haine la o parte de pe un scaun şi-i spuse lui Erno să ia loc.

— Ai ştiut de locul acesta înainte de a veni cu mine în noaptea răzmeriţei din bar, îi spuse el lui Tyler.

Acesta nu spuse nimic.

— M-au întrebat dacă există vreo conspiraţie, continuă Erno. Le-am zis că nu. Există?

— Normal că există. Şi faci şi tu parte din ea.

— Nu fac parte din nimic.

— Asta e problema cu verişorii, Erno. Că nu vrem să facem parte din nimic, că nu vrem să ne implicăm în nimic. Dar, dacă un bărbat nu se implică, atunci nu e bun la nimic.

— Nu înţeleg, Tyler, explică-mi.

— Se spune că bărbaţii nu pot trăi fără femei, doar ei între ei. Eu nu cred în asta. Ai studiat vreodată cultura războinicilor?

— Nu.

— Bărbaţi care trăiau împreună – din spirit de clan, de onoare, pentru că le-o cerea datoria. De aceea războinicii nu au dispărut niciodată. Ei erau însăşi definiţia bărbăţiei. Matroanele spun că bărbaţii trăiesc la extreme, că sunt în stare de orice. Au dreptate. Un bărbat va fugi întotdeauna într-o clădire aflată în flăcări pentru a salva viaţa unui necunoscut. De aceea, de-a lungul istoriei umane, războinicul a fost necesar: pentru supravieţuirea clanului, iar mai târziu, a naţiunii. Dar secolul al XX-lea a distrus toate astea. Mai întâi, marile naţiuni industrializate au exploatat etica de război, distrugându-şi cei mai buni dintre fii doar pentru mai mulţi bani sau în numele cine ştie cărei ideologii politice. Apoi a apărut mişcarea feministă, care nu l-a înţeles pe războinic şi care l-a ridiculizat, tocmai pentru că se temea de el. Feministele au prins tot mai multă putere, mergând până într-acolo încât i-au convins pe unii bărbaţi să renunţe la masculinitatea lor. Toate astea, puse la un loc, au dus la dispariţia a ceea ce mai rămăsese din cultura războinicilor. Acum, dacă mai există vreo etică a războinicului, atunci ea nu poate fi decât una personală: „Datorie, onoare, eu."

— Eu?

— Eu. Într-un fel, aşa a fost dintotdeauna. Sacrificiul pe care îl faci pentru alţii nu e, de fapt, adresat acestora, ci ţie însuţi. Căci, la urma urmei, tu însuţi decizi valoarea persoanei pentru care eşti gata să te sacrifici. Ce e important e *eul* şi *sacrificiul*, nu cauza acestuia. Dacă analizezi lucrurile cu atenţie, toate sacrificiile sunt făcute pentru eul tău. E o chestie pur masculină.

— Dar acum nu vorbim despre salvarea cuiva din flăcări, Tyler.

Tyler râse.

— Nu înţelegi, Erno? Deja trăim într-o clădire în flăcări!

— Dacă vom produce virusul, vor muri oameni.

— Să trăieşti ca bărbat printre verişoare înseamnă moarte. Ele distrug anumite lucruri, lucruri bune doar pentru că societatea le consideră rele. Patriarhatul. Protejarea celor slabi de către cei puternici. Aici nu există

forţă, Erno. Nu există *dezvoltare*. Verişoarele sunt într-un punct mort, din punct de vedere al evoluţiei. Pe timp de pace mai treacă-meargă, dar în caz de război, societatea aceasta ar fi rasă de pe faţa pământului cât ai zice peşte.

Erno nu ştiu ce să răspundă.

— Aici nu e vorba de putere, Erno. Crezi că m-am implicat în toate astea citind tot felul de teorii abstracte? Acesta e sângele vieţii. Acesta…

Sid intră agitat în cameră.

— Tyler, strigă el. Uşa depozitului s-a deschis din nou.

Tyler sări imediat în picioare. Îl înşfăcă pe Erno de cămaşă.

— Ai spus cuiva de locul ăsta?

— Să spun? Nu, niciodată.

— Adună-i pe ceilalţi, îi spuse Tyler lui Sid. Dar nici bine nu apucă acesta să iasă din cameră, că se auzi o explozie puternică în hol, iar luminile se stinseră. Tyler încă îl mai ţinea pe Erno de tricou şi îl trase după el, pe podea. Camera se umpluse de fum.

— Vino după mine dacă vrei să scapi cu viaţă, şopti Tyler.

S-au târât spre uşa din spatele camerei. La lumina monitorului din perete, Tyler împinse patul într-o parte şi dădu la iveală o uşă de un metru pătrat, ascunsă în perete. Erno ezită, dar Tyler îl trase după el, în tunelul întunecat care se deschidea în faţa lor.

S-au târât multă vreme pe coate şi pe genunchi. Ochii lui Erno lăcrimau de la gaz şi, la un moment dat, tuşi până vomită. Tyler îl trase după el în întuneric până ce ajunseră la o cămăruţă slab luminată, unde s-au ridicat în picioare. În celălalt capăt al camerei era o uşă presurizată.

— Pune asta pe tine, îi împinse Tyler un costum de suprafaţă. Repede!

Erno se chinui să tragă pe el costumul strâmt, încă sufocat de gazul din tunel.

— Îţi jur că nu am spus nimănui nimic, îi zise lui Tyler.

— Ştiu, răspunse acesta în timp ce-şi încheia propriul costam. Îşi puse casca şi o închise ermetic. Curaj! Afară nu ne aşteaptă o cabină.

În momentul când uşa se deschise, aerul explodă afară din cameră, aproape luându-l pe sus pe Erno. Săriră afară şi nimeriră într-o crevasă. Umezeala din aerul ce ieşise din cameră îngheţase deja şi bucăţile mici de gheaţă au dispărut în vidul din jurul lor. Erno se întrebă dacă urmăritorii vor putea să sigileze tubul la loc sau vor trebui să se întoarcă după uşa presurizată înainte să leşine.

Au ieşit din crevasă şi au dat peste o pantă, din care jumătate era luminată puternic de soare. S-au căţărat afară din groapă şi au ajuns la suprafaţă.

— Şi acum ce facem? întrebă Erno.

Tyler dădu din cap şi îi puse mâna pe casca de protecţie, în dreptul gurii. Se aplecă şi îşi lipi casca de cea a lui Erno.

— Treci pe canalul şase, codat.

Erno schimbă frecvenţa radio.

— Nu o să poată veni după noi o vreme, îi transmise Tyler. Pentru că am lăsat cartea lui Iuda înăuntru, s-ar putea să nici nu ştie unde suntem.

— Cartea lui Iuda?

— Notepadul tău – probabil că l-ai avut la tine când ai fost interogat.

— Da. Dar nu cred că şi-au dat seama ce înseamnă dosarul SDF, căci nu mi l-ar fi dat înapoi.

— Să ţi-l dea înapoi? Naiv mai eşti. Au pus un dispozitiv de urmărire în el.

Erno văzu ochii negri ai lui Tyler prin cască, la câţiva milimetri de ai săi, dar i se părură că erau separaţi de mai mult decât sticla şi vidul care-i despărţea.

— Îmi pare rău, spuse.

— Nu mai contează.

— Dacă ne întoarcem, vom fi arestaţi. Probabil ne vor deporta.

— Mai e până să ne întoarcem. Vino după mine.

— *Dar unde ne putem duce*?

— Există o clădire abandonată, la sud de aici, în care au locuit muncitorii de la o mină de ilemenit. Avem puţin de urcat – două, trei ore – dar ce altceva avem de făcut într-o dimineaţă frumoasă ca asta?

Tyler se întoarse şi porni cu paşi hotărâţi spre sud. Erno rămase nemişcat o clipă, apoi porni după el.

Mergeau spre sud, de-a lungul părţii de vest a craterului. Solul era mult mai pietros aici, plin de stânci uriaşe şi de gropi, acolo unde tuburile de lavă antice se prăbuşiseră cu milenii în urmă. Costumul era prea strâmt pentru Erno şi începu să-l mănânce sub braţ. Termoregulatoarele se străduiau să facă faţă luminii puternice a soarelui şi simţi sudoarea curgându-i pe întreg corpul.

Ajunşi în partea de sud a craterului Fowler, o luară din nou spre sud. Tyler urmărea liniile lăsate de tractoare pe nisip. După vreo doi kilometri terenul începu să se înalţe, iar odată ajunşi la Adil’s Ridge, Erno privi înapoi şi avu ocazia, pentru prima oară în viaţă, să privească craterul şi domul în care trăise până atunci.

— Clădirea asta de care zici e locuibilă? îl întrebă pe Tyler.

— Da, am pregătit-o eu.

— Şi ce o să facem? Nu vom putea rămâne acolo la nesfârşit.

— Nici nu mă gândeam la aşa ceva. Îi vom lăsa să se mai calmeze puţin. Ai uitat că până acum nu am făcut nimic, decât să desenăm cu vopsea un mesaj pe dom. Eu sunt, la urma urmei, un artist. La ce te poţi aştepta de la un artist?

Erno nu-i mai aminti lui Tyler de posibilele victime ce ar fi putut rezulta în urma decompresiei cauzate de evadarea lor. Îşi fixă privirea în pământ şi încercă să ţină pasul. Simţea că mai are puţin şi îşi pierde suflul. Mergeau aşa cam de o oră şi ceva, fără să-şi spună nimic. În stânga lor, Erno observă, în depărtare, un şir de piloni, legaţi între ei cu nişte cabluri. Era ruta de cale ferată dintre Fowler şi Tsander, aflat la câteva sute de kilometri în sud.

Tyler fu primul care vorbi.

— Lucrez la un material nou. Pentru spectacolul de întoarcere. Este despre diferenţa dintre iubire şi sex.

— Aşa. Şi care e această diferenţă?

— Sexul e ca o friptură proaspătă. Miroase foarte bine, salivezi după ea, o consumi în câteva minute, eşti satisfăcut, te simţi minunat după care adormi.

— Şi iubirea?

— Iubirea a total diferită. Iubirea e ca mâncarea îngheţată – durează la nesfârşit. Rece ca hidrogenul lichid. O scoţi din frigider când ai nevoie, o încălzeşti. Te convingi singur că e la fel de bună ca şi sexul. Oamenii care sunt partizanii iubirii spun că e chiar mai bună decât sexul, dar asta e o minciună construită din necesitate. Iubirea e mai bună decât să mori de foame, de exemplu, şi cam atât.

— Mai trebuie să lucrezi puţin la materialul ăsta, spuse Erno. După o clipă, adăugă: E o nuvelă despre iubire în *Povestiri despre bărbaţi*.

— Credeam că povestirile pentru bărbaţi sunt numai despre sex.

— Nu. De fapt, nu ai să găseşti nimic despre sex în ele. De abia dacă dai de vreo femeie sau două. Cele mai multe dintre poveşti sunt despre competiţia dintre bărbaţi. Dar există una despre un tip bogat care pariază cu un altul, sărac, că foamea e mai puternică decât iubirea. Aşa că îi închide pe tipul sărac şi pe iubita acestuia în camere separate de o fereastră şi, timp de şapte zile, nu le dă nimic de mâncare. Evident, la sfârşitul săptămânii, cei doi sunt lihniţi de foame. Atunci, bogatul îi mută în aceeaşi cameră şi le pune pe masă o singură bucată de pâine.

— Şi cine o mănâncă?

— Bărbatul e primul care se repede asupra pâinii dar, chiar în momentul în care se pregăteşte să o ducă la gură, o priveşte pe femeie, care mai are puţin şi leşină de foame. Aşa că i-o oferă ei. Ea refuză, spunând că el are mai mare nevoie de ea. Astfel, cei doi câştigă pariul.

Tyler râse:

— Dacă le-ar fi pus o bucată de friptură aburindă, l-ar fi pierdut cu siguranţă.

Continuau să urce.

— Povestea asta nu e despre iubire. E despre omul sărac care îl învinge pe cel bogat.

Erno se gândi o vreme.

— Posibil.

— Şi ce ai învăţat din cartea aia? Ceva interesant?

— Păi, în primul rând e plină de crime – ca şi cum scriitorii ar fi obsedaţi de aşa ceva. Personajele de acolo ucid de plăcere, ca şi cum ar practica un sport, pentru bani, pentru libertate sau pentru a obţine respect. Sau pentru femei.

— Aşa erau vremurile pe atunci, Erno. Bărbaţii…

Vocea lui Tyler fu bruiată de un zgomot puternic. După vreo cincisprezece minute se auzi vocea metalică a unui computer:

Sateliţii raportează pericol iminent de radiaţii solare. Fluxul de particule va începe în douăzeci de minute, atingând nivelul letal în treizeci de minute. Toate persoanele de la suprafaţă sunt rugate să se adăpostească imediat. Nu ieşiţi din adăpost până ce nu veţi primi semnalul sonor. Repetăm: în douăzeci de minute va avea loc o furtună solară majoră. Toate persoanele de la suprafaţă sunt rugate să-şi caute de urgenţă adăpost.

Se opriră amândoi. Erno începu să cerceteze cerul, cu atenţie. Desigur, nu găsi nimic diferit. Soarele ardea la fel de puternic ca dintotdeauna. Inima îi răsuna în urechi. Auzi respiraţia sacadată a lui Tyler în căşti.

— Cât de izolată e construcţia de care vorbeai? Crezi că rezistă la o furtună solară?

Tyler răspunse după câteva minute.

— Mă îndoiesc.

— Dar mina? Nu ar trebui să aibă un adăpost anti-radiaţii? Sau un tunel?

— E o mină părăsită de multă vreme, spuse Tyler calm, şi în plus nu cred că putem ajunge acolo în douăzeci de minute.

Colonia se afla la mai mult de o oră spre sud.

Erno cercetă orizontul, căutând orice ar fi putut fi folosit ca adăpost. O crevasă, un tub de lavă – ar fi putut muri din lipsă de aer, dar măcar nu ar fi murit prăjiţi. Văzu din nou pilonii legaţi prin cabluri, mergând spre est.

— Linia ferată, spuse Erno. Are adăposturi anti-radiaţie pe toată lungimea ei.

— Dacă reuşim să ajungem la unul la timp.

Erno îşi privi ceasul. 02.37. Probabil că furtuna avea să înceapă la 03.00. O porni în fugă spre est, către piloni. Tyler îl urmă.

Următoarele cinsprezece minute trecură ca în transă, ca o cursă cu încetinitorul, suprarealistă, de-a lungul terenului accidentat, prin praf şi printre stânci. Erno începu să vadă puncte roşii înaintea ochilor. I se părea că, în ciuda efortului depus, nu avansase deloc.

Mai erau cinci sute de metri până la pilon. Trei sute. O sută. Acum se aflau chiar sub el.

Erno privi în ambele direcţii căutând un adăpost. Calea ferată era prevăzută cu adăposturi anti-radiaţie, plasate la anumite intervale. Distanţa dintre ele era determinată de viteza maximă a locomotivei şi de avansul pe care îl puteau lua pasagerii, ţinând cont de avertismentul pe care îl puteau primi în cazul unei furtuni solare. Era imposibil de spus cât de aproape se aflau de un astfel de adăpost sau în ce direcţie se afla cel mai apropiat.

— Trebuie să mergem spre sud, spuse Tyler. Colonia e cel mai apropiat adăpost înspre nord şi e prea departe aşa că singura noastră şansă e să alergăm spre sud.

Era ora 02.51. Începură să alerge spre sud, dar salturile lor nu mai erau atât de mari. Îi mâna mai degrabă un fel de disperare tăcută. Erno îşi fixase privirea spre orizont. Cablurile gemene se întindeau deasupra lor ca nişte pânze de păianjen, strălucind argintiu în bătaia soarelui şi întinzându-se în depărtare, unde următorul pilon în formă de T se înălţa ca linia de finiş a unei curse.

Pilonul crescu şi curând ajunseră la el. În spatele lui, cablurile continuau să se întindă spre orizont. Continuară să

alerge şi, pe măsură ce se apropiau, Erno văzu un tunel deschizându-se în depărtare şi cablurile intrând în el. Nu reuşi decât să scoată un suspin slab, deşi era convins că urlase de bucurie.

Aproape ajunseseră la tunel, când Erno îşi dădu seama că Tyler încetinise şi nu-l mai urma. Îşi impuse să se oprească şi aproape că îşi înfipse faţa într-un regolit. Privi înapoi. Tyler încetinise de tot şi părea că e la plimbare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu vocea gâtuită de efort.

— Nimic, răspunse Tyler. Deşi şi vocea lui era slăbită, părea că nu se mai grăbeşte deloc.

— Hai odată! strigă Erno.

Acum Tyler se oprise de tot.

— Femeile şi copiii primii.

Erno încercă să-şi recapete răsuflarea. Ceasul arăta ora 03.04.

— Ce ai zis?

— Intră tu primul. Salvează-ţi viaţa aia de doi bani.

— Ai înnebunit? Vrei să mori?

— Bineînţeles că nu. Dar vreau ca tu să intri primul.

— De ce?

— Dacă nu ţi-ai dat seama până acum, nu are rost să-ţi explic, Erno. E o poveste pentru bărbaţi.

Erno nu mai înţelegea nimic.

— Vino aici, în soare, lângă mine, strigă Tyler. E foarte plăcut.

Erno izbucni în râs. Făcu un pas către Tyler. Apoi îl făcu şi pe al doilea. Acum erau umăr lângă umăr.

— Aşa da, bărbat, Erno. Cât crezi că ai să poţi rămâne aici?

Soarele strălucea din ce în ce mai puternic. Gura tunelului se deschidea la cinci metri în faţa lor. 03.07. 03.09. Se priveau unul pe altul, însă nici unul dintre ei nu avea de gând să facă vreo mişcare.

— Viaţa mea nu e de doi bani, spuse Erno.

— Depinde din ce unghi o priveşti, răspunse Tyler.

— Dar nu crezi că ar trebui să ţi-o salvezi pe a ta?

— Ce te face să crezi că nu e decât o alarmă falsă, Erno? Anunţul poate fi la fel de bine o diversiune, pentru a ne determina să ne întoarcem în colonie.

— Dar au fost avertismente toată săptămâna.

— Asta face diversiunea şi mai plauzibilă.

— Totuşi nu are rost să ne riscăm viaţa pe o supoziţie.

— Eu nu cred că e o diversiune, Erno. Voi intra şi eu în tunel, dar numai după tine.

Erno privi gura întunecată a tunelului. Era 03.11. Îl despărţea un singur salt de moarte. Probabil că radiaţiile deja începuseră să-i afecteze organismul. Fruntea îi era acoperită de sudoare.

— Deci asta înseamnă să fii bărbat, spuse Erno, cu un glas scăzut, mai mult ca pentru sine.

— Da, răspunse Tyler. Iar eu sunt un bărbat mai bun ca tine.

Erno simţi cum i se urcă sângele în cap.

— Ba nu eşti mai bun ca mine.

— O să vedem.

— Nu ai realizat nimic până acum.

— Nu trebuie să-mi spui tu mie ce am realizat şi ce nu. Hai, Erno. Du-te înapoi în peştera din care ai ieşit.

03.12. 03.13. Erno simţea deja radiaţiile. Distrugeau proteinele şi ADN-ul din organism, rupeau pereţii celulelor, transformând moleculele organice, miraculos de ordonate, în gunoi. Se gândi la Alicia, la sânii ei, la lumina din ochii ei. Oare le spusese prietenelor ei că o lovise? Apoi, în minte îi veni mama lui. Observase şocul şi mirarea de pe faţa ei când aruncase cu cartea în ea. Cât de furios fusese! Ar fi vrut să-i fi putut explica de ce aruncase cartea. Nu putea fi chiar atât de greu.

Îşi văzu umbra ajungând în spatele lui, ascuţită şi nemişcată, două braţe, două picioare şi un cap, un fel de maimuţă, care, cumva, ajunsese pe lună. Nu, nu o maimuţă – un om. Ce miracol că omul reuşise să rămână viu în locul acesta imposibil şi nu numai că rămăsese viu, dar îl transformase în propria casă. Toată munca aceea grea,

fizică şi intelectuală, depusă în van, ca el să moară prăjit, sub soarele necruţător.

Îl privi pe Tyler, care stătea nemişcat ca o stâncă.

— E o nebunie ce facem, spuse Erno şi o porni, în fugă, spre tunel.

La o secundă după ce ajunse acolo, Tyler îl urmă.

Paisprezece

Găsiră adăpostul anti-radiaţii pe la jumătatea tunelului, se închiseră înăuntru, îşi scoaseră costumele, băură nişte apă şi respirară cu nesaţ aerul rece. Se înghesuiră în cămăruţa de piatră, unul în altul, mirosindu-şi sudoarea. Erno începu să se simtă rău: avea frisoane şi îi era greaţă. Tyler îl obligă să bea apă şi îl ţinu în braţe.

Îi spuse că e de la radiaţii, dar Erno ştia că nu e vorba de asta. Stătu nouă ore, fără să scoată niciun cuvânt, într-un colţ, până auziră în căşti semnalul care anunţa că pericolul trecuse. Apoi, ignorându-l pe Tyler, îşi puse costumul şi o porni înapoi spre colonie.

Cinsprezece

Şi aşa a descoperit Erno că nu e bărbat. Că, într-adevăr, Tyler avusese dreptate şi că nu era loc pentru bărbaţi în Societatea Verişoarelor şi a Verişorilor. Şi că el, Erno, în ciuda furiei sale şi a nemulţumirilor, era doar un alt verişor.

Costul acestei descoperiri fu propria exilare şi încă ceva.

Când Erno se predă la Poliţie, dornic să povestească despre dosarul SDF şi gata să îi ajute să-l găsească pe Tyler, fu surprins de calmul cu care fu întâmpinat. Nimeni nu-l întrebă nimic. Îl priviră doar ciudat, cu ochii plini de mânie şi mai mult de atât. Oroare? Greaţă? Milă? L-au dus în aceeaşi cameră albă unde fusese adus prima oară şi l-au lăsat singur. După o vreme, poliţista blondă, Mona, intră şi îi spuse că trei oameni fuseseră grav răniţi atunci când el şi Tyler desigilaseră uşa presurizată, pentru a evada. O a patra persoană, care insistase să îi urmeze, rămăsese blocată în tunel şi murise: era mama lui.

Erno şi Tyler fură judecaţi separat şi colonia votă: urmau să fie expulzaţi. Expulzarea lui Tyler era permanentă; Erno putea să ceară reprimirea în colonie, după zece ani.

Cu o noapte înainte de a pleca, lui Erno, însoţit de un poliţist, i se permise să facă o vizită acasă. Ştiind cât de nepotrivit era, îşi ceru totuşi scuze de la sora, mătuşa şi verişoarele sale. Mătuşa Sophie şi Nick îl tratară rece, dar corect. Celeste, care nu se ştie de ce nu era atât de supărată pe el, îl îmbrăţişă îndelung şi plânse. I se mai permise să-şi ia un rucsac cu lucrurile care îi aparţineau, apoi trebui să plece.

Erno îl rugă pe poliţist să-l lase să se oprească o clipă pe terasa din faţa apartamentului, înainte să se întoarcă la închisoare. Aruncă o ultimă privire asupra domului din crater, locul în care trăise până atunci. Trase aer adânc în piept şi închise ochii. I se părea că mama lui e pretutindeni în jur. Dar nu reuşea să vadă decât imaginea ei, târându-se pe coate şi pe genunchi în întuneric, încercând disperată să-l salveze de el însuşi. Cât de furioasă trebuie să fi fost. Şi cât de speriată! La ce s-o fi gândit în ultimele clipe, ştiind că va muri? I-o fi părut rău că-l născuse?

Deschise ochii. Zări cutia de gunoi reciclabilă în care, toată viaţa lui, aruncase pietricele. Băgă mână în rucsac, scoase Povestiri pentru bărbaţi şi păşi spre cutie.

Alicia apăru de după colţ.

— Salut, Erno, spuse ea.

Erno rămase într-o poziţie ciudată, cu cartea deasupra cutiei, încercând să-şi găsească cuvintele. Poliţistul îi urmărea cu atenţie.

— Nici nu am cuvinte să-ţi spun ce rău îmi pare, începu el.

— Ştiu că nu ai vrut să se întâmple aşa ceva, răspunse fata.

— Nu mai contează dacă am vrut sau nu. S-a întâmplat.

Fără să ştie de ce, înmână fetei cartea.

— Nu ştiu ce să fac cu ea, spuse. Vrei s-o păstrezi pentru mine?

A doua zi dimineaţa l-au urcat în trenul spre Tsander. Exilul său începuse.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Stories for Men” by John Kessel

Ultima călătorie pe Marte

Michael Cassutt

Este scriitor de scenarii şi producător de televiziune din 1985. S-a ocupat de serialele „The Outer Limits”, „The Twilight Zone” şi a contribuit şi la „Stargate SG-1”. Este de asemenea şi scriitor, thrillerul său istoric „Red Zone” a fost publicat în 2001, fiind precedat de „The Star Country” (1986) şi „Dragon Season” (1991). A mai publicat şi două duzini de povestiri în revistele de gen.

În cele ce urmează se ocupă de viaţa pe planeta Marte, dintr-o perspectivă umană, total neştiinţifică, dar care face bine câteodată.

————————

Nu mai mâncase pâine de cinci zile şi chiar şi atunci când o găsise fusese mucegăită. Acum îi era totuna. De la moartea partenerului ei, nu mai rămăsese nimeni care să planteze pâinea, nimeni care să o crească şi – credea ea – nimeni care să o mănânce.

Slăbită, se îndreptă spre sud, pe lângă stâncile Celui Mare, atât în căutarea unui loc de odihnă veşnică, cât şi în căutare de hrană. Blana ei, care îi venise perfect când nu era nici gravidă şi nici moartă de foame, era acum roasă peste tot, dar avea încă nevoie de căldura pe care i-o oferea. Asta nu o împiedica, însă, ca uneori să o agaţe cu ghearele, care creşteau din ce în ce mai mari. Câteodată îi părea rău de fâşiile care fluturau în vânt. Dar numai câteodată.

Pe la jumătatea după-amiezii, ajunse pe partea luminoasă a Celui Mare, pe o vale lungă, presărată cu bucăţi de stâncă, proaspăt formate. Nu reuşi să descopere

drumul cel mai uşor spre sud; totul părea la fel de dificil ca şi până aici. Pentru prima oară de când murise partenerul ei, începu să lăcrimeze. Umezeala care fu brusc eliberată de glandele ei îngheţă, acolo unde îşi mestecase blana.

Încercă să se salveze, săpând cu ghearele după sarea maro, pe care şi-o puse direct pe piele. Nu o ajută prea mult, doar atât cât să devină conştientă de inutilitatea gestului. De ce se mai chinuia să supravieţuiască? De ce să nu se preda gerului? De ce să nu se alăture partenerului ei în moarte? Dar încă nu era pregătită să-şi ucidă puii. Se aşeză, încercând să se încălzească, în groapa pe care o săpase…

Şi atunci văzu urmele de pe sare.

Erau două linii paralele care urcau din vale către stâncile Celui Mare – destul de interesante în felul lor, mai ales pentru că pe fiecare dintre ele se aflau presărate mici bucăţele de pâine.

Uitând de ger, se aruncă deasupra lor, atentă să nu-şi rănească ghearele în sare, înghiţind cu lăcomie fiecare bucăţică de pâine. Şi aceasta era, desigur, mucegăită, dar nu mai rea decât se aşteptase.

În câteva minute, mâncase atât cât putuse. Se îndepărtă de urme, spre stânci, pentru a căuta un loc unde să-şi petreacă noaptea.

Cu puţin noroc, a doua zi dimineaţa putea să-şi continue călătoria.

* * *

Nouă zile pământene (se amuzau făcând această distincţie fără rost, între calendare) de când deveniseră primii oameni care au pus piciorul pe Marte, îi spuse Pres Ridley lui Giram.

— Cred că deja s-au plictisit de noi.

Nu era nevoie de alte precizări: când Pres spusese „s-au” se referise la cei de pe Pământ, de la echipajul de întreţinere de la staţia Korolev la vicepreşedintele reţelei de televiziune TBS şi la cei 8,4 miliarde de oameni de pe planeta albastră.

— Asta e ceea ce simţi? întrebă Giram. Încerca să-i tolereze toanele lui Pres. Uneori le găsea chiar amuzante.

— Simt pe dracu. Sunt om de ştiinţă: am studiat toată noaptea. Nu se mai uită nimeni la noi în America de Nord şi Europa. Doar chinezii ne mai urmăresc, dar, la naiba, ăia se uită la orice.

— Poate ne-ar trebui un timp mai bun de emisie.

În timpul zborului spre Marte, rapoartele lor din fiecare noapte, erau transmise la televizor odată cu *Familia cea prietenoasă*, cel mai popular sitcom din întreaga emisferă nordică. Care, aşa cum era şi de aşteptat, le ucisese ratingul.

— Nu, e vorba de războiul de la Polul Sud. Acolo e lumină tot timpul, aşa că pot transmite rahaturile lor de reportaje douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Giram nu era foarte interesat de asta: războiul de la Polul Sud era doar unul din seria nesfârşită de conflicte regionale anuale. Nici măcar nu ştia precis cine cu cine se lupta şi pentru ce mare principiu.

— Fii atent! strigă Pres. Giram deja frânase pentru a evita alunecarea care se formase de-a lungul drumului. Probabil că am făcut-o noi când am trecut pe aici.

Transportorul, încărcat cu roci culese de pe ţinuturile înalte ale Arsia Mons, se balansă greoi, peste ceea ce era de fapt o groapă. Simţiră trei zgâlţâituri. Apoi transportorul alunecă într-o parte, lovindu-se cu spatele de o stâncă. Giram opri sistemul de înaintare şi aşteptă să apară luminiţa de alarmă.

În situaţii de astea, Pres se descurca precum nimeni altul.

— E ca şi cum ai conduce pe calea ferată, spuse el, după care îşi duse microfonul la buze. *Eagle*, aici e *T-Bird*.

— Aici *Eagle*, se auzi vocea Tanyei. E totul în regulă?

Tanya era cea care le monitoriza progresele din nava aflată la cinci mile depărtare, ajutată de staţiile de legătură *Millenium Falcon* şi *Sputnik*.

— Mai nimic, e ca şi cum ai conduce de la Star City la Moscova, răspunse Pres.

Giram petrecuse ceva timp la centrul rusesc de antrenament al piloţilor şi ştia că Pres nu exagera: drumurile din Europa erau, în continuare, printre cele mai proaste.

— Ha, ha, foarte amuzant.

— Doar o mică groapă pe drum. Timpul estimat al sosirii, treizeci de minute.

— Atunci să mă grăbesc să pun de cină. Asta era una din glumiţele Tanyei.

— Căţeaua, spuse Pres, la o nanosecundă după ce a închis canalul de comunicare.

— Nu e chiar atât de rea.

— Asta îmi place la tine, Giram. Faptul că eşti un pacifist. Nu ştii nici măcar să conduci prea bine, dar te înţelegi cu toată lumea. Tipii ca tine vor locui cândva, aici… dacă asta se va întâmpla vreodată.

Uneori, Giram nu-şi dădea seama dacă Pres vorbea serios sau glumea.

— Vrei să conduci tu?

— Nici nu mă gândesc, am să trag un pui de somn, răspunse Pres şi îşi dădu scaunul pe spate, ridicându-şi picioarele pe tabloul de comandă – o mişcare ce nu era aşa de simplă, atunci când purtai un Costum de Mişcare Extravehicular pentru Marte. Giram se încruntă şi băgă transportorul în marşarier.

Dădu cu spatele până în locul în care ieşiseră de pe drum, după care se opri un moment. Logica îi spunea că o bucată de piatră căzuse de pe deal, ceea ce nu era chiar imposibil, de vreme ce Arsia Mons era un vulcan activ. (Dar zona era înţesată cu sonde seismice, iar Tanya şi cei doi sateliţi nu menţionaseră niciun cutremur recent.)

Problema era că Giram nu zări nicio piatră, ci doar şanţurile laterale, formate în solul maro.

Să fi fost vântul? Vânturile de pe Marte băteau cu viteze înfricoşătoare. Dar nu la Situl Valentine, unde îşi petrecuseră întreaga zi, la şase mile mai sus, pe munte. Se întrebă din nou de ce nu primise niciun fel de date de la Tanya.

Avea să o întrebe. Porni transportorul. Apoi, frână încet.

Ceva de mărimea unui plic zbura prin vântul domol. Giram înainta, apucând în acelaşi timp o cange. Agăţă obiectul când ajunse în dreptul lui şi vru să i-l dea lui Pres, să-l cerceteze mai bine.

Dar Pres dormea dus.

Giram puse deoparte cangea şi continuă să conducă spre *Eagle*. Luă în mână obiectul pe care tocmai îl găsise. Atent şi la drum, examină obiectul, aşteptându-se la un fel de pagină dintr-un manual sau la o adevărată bucată de gunoi marţian. Trebuia să fie roşu; Marte era considerată Planeta Roşie, dar cerul prăfuit avea aceeaşi culoare ca şi cerul dintr-o zi înnorată din Europa, iar culoarea stâncilor era mai apropiată de cea a ciocolatei decât de roşu.

Ceea ce văzu Giram era o bucată de pluş maro. Sau, mai degrabă, un fel de pană ciocolatie.

* * *

Când se trezi, Marea Lună tocmai se rostogolea din cer şi Cel Mare apusese. Era prea târziu să mai pornească la drum; se miră că bestia nu o ucisese în timp ce dormea. Trebuia totuşi să se grăbească, să o pornească la drum.

Dar era încă prea slăbită, de parcă ultima masă, în loc să o facă să se simtă mai bine, făcuse tocmai contrariul. Tot ce reuşi să facă fu să se târască până la urme, unde alte bucăţi de pâine apăruseră în locul celor pe care le mâncase cu o seară înainte. Nu păreau aduse de vânt, dar nici de bestie, aşa că le acceptă ca pe un dar de la Marea Lună. Reuşi să culeagă cu ghearele câteva bucăţele, dar nu prea multe.

Apoi, o vreme se odihni. După un timp, simţindu-se mai bine, se hotărî să o pornească pe urmele rămase în solul maro. Duceau undeva, în josul văii. Poate că acolo avea să găsească un alt câmp cu pâine. Oricum, în niciun caz nu mai putea rămâne aici.

* * *

Era rândul lui Pres să gătească şi, ca de obicei, americanul o făcu fără nicio tragere de inimă, aruncând în cuptorul cu microunde primele pachete pe care pusese mâna în frigider, neverificând nici măcar dacă trebuiau sau nu încălzite.

Tot ca de obicei, Giram se plânse de această alegere nutriţională fără sens.

— E prea gras pentru mine, în seara asta, spuse el.

— Serios? răspunse Pres. Ticăloşii ăştia nu te mulţumesc niciodată, nu-i aşa?

— Nu e nicio problemă. De ce nu mă laşi pe mine să pun masa?

Pres se încruntă.

— Fă cum vrei, mai zise el şi plecă jos, să „facă exerciţii”.

— De ce îl laşi să te trateze aşa? întrebă Tanya, când Pres ieşi din habitaclu.

— Cum anume? Giram citi etichetele de pe pachete şi înlocui şunca presată cu peşte („hai să păstrăm şunca pentru petrecerea de adio”). În plus, adăugă nişte supă („pentru tine, Tanya”).

— Ca pe un sclav, răspunse ea.

Giram zâmbi.

— Spui asta pentru că sunt negru?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Ei bine, după patru luni petrecute împreună în această misiune, nu mai avea argumente noi. Bineînţeles, în timpul zborului de pe Pământ pe Marte, fuseseră şase membri, care-şi împărţiseră sarcinile în mod egal; nu numai că Pres nu reuşise să exploateze pe altcineva în afară de Giram, dar Tanya găsise şi alţii care se plânseră.

— Poate că nu-i place să gătească, dar face alte lucruri bine.

— Zi-mi măcar două.

— Păi, nu-i lasă pe cei de pe Korolev să ne bată prea tare la cap. Asta era adevărat: Pres absolvise patru facultăţi – fusese chiar şi profesor – şi asta îi conferea destulă autoritate în disputele cu misiunea rusească de control, pe

lângă ceea ce era, probabil, o anumită ţâfnă ereditară (era helveto-german, în ciuda numelui englezesc) sau poate că i se trăgea de la locul de naştere (preriile din Dakota de Nord).

— Pur şi simplu nu-i place să i se spună ce să facă. Ceea ce, într-o situaţie de acest gen, nu e un lucru benefic.

— Atunci hai doar să spunem că îi sunt dator.

— Dator? În ce fel?

Giram Tesfaye, astronaut în cadrul Agenţiei Spaţiale Europene nu-i datora nimic americanului Pres Ridley. Dar, pe când era copil, Giram fusese salvat de la inaniţie de mâncarea trimisă din America. Cei patru fraţi şi surori pe care îi avusese au murit, la fel ca toţi copiii sub şase ani din satul său. Giram ştia că nu era raţional, dar, pe de altă parte, rareori se considerase un tip raţional.

— Nu fi aşa de colectivistă, Tanya. Se auzi bipul cuptorului cu microunde. Cina e gata!

Ascunsese obiectul – pana sau ce o fi fost – într-unul din buzunarele exterioare ale costumului său, dar nu reuşise să rămână singur şi să-l examineze cu atenţie. El şi Tanya erau programaţi să iasă în misiune a doua zi şi până şi Pres insistase ca amândoi să fie în pat devreme. Aşa că Giram îşi setă ceasul să sune cu o jumătate de oră mai repede decât ora la care trebuia să se trezească.

Nu fusese nevoie. Dormi neregulat, trezindu-se din când în când, în sicriul său de pe puntea de mijloc. Tanya era chiar deasupra lui, cu fermoarul tras la costum, dormind adânc. Pe puntea Plus Unu, Pres îşi amplasase un hamac „în caz că tu şi Ecaterina cea Mare vreţi să fiţi primii din lume care şi-au pus-o pe Marte”. Giram nu se gândise niciodată la asta – şi, era sigur, nici Tanya. Ţinând cont de zgomote, de mirosuri şi de decorul general din jurul lor, ar fi fost ca şi cum ar fi trebuit să facă dragoste într-un container de gunoi.

Deşi nu o dorea, sexual vorbind, pe Tanya, Giram se simţi puţin vinovat pentru faptul că nu-i spusese nimic de descoperirea lui. Poate că făcuse asta şi pentru că, dacă i-ar fi dezvăluit ceva, ar fi însemnat să-i spună despre ce era

vorba şi lui Takiguchi, de pe *Falcon*, şi, după nouă minute, fiecărui specialist din camera din spate de pe Korolev.

Spunându-şi că nu punea în pericol siguranţa misiunii – toate datele erau foarte clare; nu exista viaţă pe Marte, cel puţin nu genul de viaţă care ar fi putut, să spunem, permite infestarea cu cine ştie ce boală mortală – Giram scoase, din buzunarul costumului său spaţial, Obiectul.

Era o bucată de ceva ros, de culoare maro, ce părea mai degrabă o bucată de blană decât o pană. Avea o formă aproape triunghiulară, cu capetele rase şi câţiva centimetri lăţime. O ridică în lumină pentru a-i verifica textura sau pentru a vedea dacă avea vreun model. Nici una, nici alta. O frecă de degete şi descoperi, spre surprinderea sa, că era fină, ca pielea de căprioară. Riscă şi încercă să o rupă, dar fără succes.

Interesant şi probabil irelevant. Dar, pentru prima dată de când plecase de pe *Falcon*, Giram îşi dori să fie înapoi pe nava-mamă. Cel puţin acolo ar fi avut un microscop.

* * *

Ceva nu era în regulă. Probabil că visa. Probabil că murise. Urmase dungile paralele şi acestea o duseseră la pierzanie.

Aici, unde urmele se opriseră, dădu peste ceva ce nu semăna nici a bestie, nici cu ea, un turn gros care strălucea atât de pur în lumina dimineţii că aproape că o durea să-l privească. Şi unde s-ar fi putut ascunde? Cu siguranţă că va fi descoperită…

Se dădu înapoi rapid, agăţându-se cu ghearele de sare şi încercând să se ascundă sub o stâncă. Se aştepta ca din moment în moment un inamic să-i sară în spate… dar nu se întâmplă nimic.

Descoperi un fel de adăpost, un loc umbros, între două stânci. Era chiar acoperit cu puţină gheaţă. La fel de brusc precum venise, frica o părăsi – un alt semn că nu era într-o formă prea bună – şi, pentru prima oară, după multe zile, începu să se simtă mai bine. Poate că datorită gheţii, care era întotdeauna binevenită. Poate pentru că scăpase de o

moarte sigură. Poate pentru că îi venise timpul. Aşteptă. După o vreme, adormi.

* * *

Situl Burroughs se dovedi destul de anevoios. Nu era vorba de situl în sine, care era exact aşa cum li se spusese, ci de amestecul permanent al lui Takiguchi, de pe *Falcon*, via *Sputnik*. La ultimele sale două ieşiri, Giram făcuse echipă cu Pres, care reuşise să-l evite – din cauza „legăturii proaste” – pe comandantul japonez, ori de câte ori devenea prea insistent. Tanya, care era căpitanul în această misiune de cercetare, tolera pur şi simplu abuzurile japonezului, ca un soldat ascultător ce era. Dacă Giram ar fi ripostat în vreun fel, ar fi pus-o într-o lumină neplăcută, aşa că trebui să se împace cu situaţia. Ca urmare, nu reuşiră să termine decât jumătate din ceea ce îşi propuseseră.

În acelaşi timp, erau şi în întârziere.

— Mai am puţin şi îmi termin rezervele, îi spusese Tanya lui Giram, când *Eagle* apăru de după roci. Probabil că aşa şi era: stătuseră afară mai mult de opt ore. Dar şi mai probabil era faptul că voia să folosească toaleta de pe navă. Facilităţile sanitare oferite de costumul spaţial erau de tot râsul, când nu erau de-a dreptul periculoase.

— Du-te înainte. O să pregătesc eu *T-Bird*-ul pentru mâine.

Ea nu încercă să-l facă să se răzgândească.

— Eşti un sfânt.

Giram îşi petrecu următoarele cinci minute – atâta îi luă să ajungă la *Eagle* – căutând urme în nisipul ciocolatiu. Nu era nici el foarte sigur ce fel de urme căuta – urme de labe, poate. Brusc, simţi cum îl ia ameţeala. Era fie prea nervos sau poate, pur şi simplu, rezerva lui de aer era pe sfârşite.

În timp ce Tanya monta scara, pentru a putea urca în navă, Giram ataşă cablul de alimentare al transportorului şi făcu rondul obligatoriu, în jurul navei.

— *Falcon* iese din emisie în trei minute, Giram, îl anunţă Pres, în cască, cu un glas răguşit, aşa cum îl avea de fiecare dată când trebuiau să dea raportul Fratelui cel Mare. Oare

îşi dăduse seama ce se întâmpla? Dacă aşa stăteau lucrurile, vestea că *Falcon* avea să închidă canalul de comunicare în câteva minute era folositoare.

— Vin şi eu imediat.

Giram îşi petrecu următoarele 180 de secunde făcând inventarul transportorului. Era timpul să apeleze la planul A.

— Pres? Mă tem că am scăpat o pungă pe undeva.

— Ce fel de pungă?

— Cu mostre de rocă, cred.

— Ai lăsat-o la Burroughs?

— Nu cred. Îmi amintesc că i-am scris eticheta la ultima oprire. Rahat. Giram înjura foarte rar; ştia că asta avea să-l tulbure puţin pe Pres.

— Nu contează, urcă la bord. O putem recupera mâine.

— Bănuiesc că a căzut prin apropiere, undeva între navă şi creastă. Ce-ar fi să mă duc să verific? Altfel am să vă stric vouă ziua, mâine.

Ajunsese la şase cu număratul când, în sfârşit, Pres îi răspunse:

— Cum stai cu rezerva de aer?

— Mai am cincisprezece minute până la linia roşie. O porni pe urmele transportorului.

— Lumina e la fereastră.

Găsi punga cu mostre relativ uşor, ţinând cont că o lăsase să cadă la jumătatea drumului dintre roci şi *Eagle*. O agăţă de cureaua de la brâu şi se întoarse. Nasul ascuţit al navei se ivea de deasupra rocilor, la mai puţin de o sută de metri spre est. Giram ştia că Tanya şi Press nu puteau să-l vadă: camerele de luat vederi de pe *T-Bird* erau amplasate prea jos pentru a-l putea filma, iar cele două monitoare în timp real de pe *Eagle* erau îndreptate spre nord şi sud. Doar camerele de pe coada navetei ar fi putut să-l înregistreze, dar nimeni nu ar fi descoperit asta decât după câteva săptămâni sau chiar luni.

Dacă lucra cu atenţie.

— Eşti în regulă? întrebă Press, în cască.

— Da, nicio problemă.

Prin câte trebuia să treacă pentru a avea cinci minute doar pentru el… nu era de mirare că roboţii erau mult mai potriviţi pentru astfel de misiuni.

Privi mai întâi spre sudul urmelor lăsate de transportor, încercând să distingă ceva în nisipul ciocolatiu şi negăsind altceva decât dârele lăsate de vânt.

Îşi privi rezerva de aer. Mai avea doisprezece minute.

Acum se afla mai aproape de *Eagle*, dar era într-un unghi mort. Nu era nicio şansă ca Tanya să-l zărească pe fereastră şi să-l întrebe unde se duce (era foarte sigur că amândoi, şi ea şi Pres încercau să-i dea de urmă). Solul părea şi mai prăfuit şi mai moale. Giram se trezi afundându-se în… ceva ce părea zăpadă. Ca zăpada pe care o văzuse în Rusia, într-o iarnă.

Atunci zări şi urmele, nişte ciorchini de zgârieturi care se separau în două linii paralele ce duceau către stânci. Mergi înainte, îşi zise în sinea lui, fii antropomorf: marţianul a venit pe aici, a văzut nava, s-a întors şi a fugit. A fugit pe aici.

Ups, nu e corect să spui marţian. Takiguchi nu acceptă decât noile denumiri. SOPM. Structură Organică de Provenienţă Marţiană.

Se purta prosteşte şi era conştient de asta. Cândva avea să râdă, amintindu-şi de căutările inutile pe care le făcea acum…

Şi apoi desigur, descoperi făptura: era ceva de mărimea unui câine, acoperit cu acelaşi gen de blană pe care îl avea în buzunarul de la costumul său spaţial. O făptură cu cel puţin trei membre, căci atât reuşise să vadă. O făptură care încerca, evident, să se ascundă de el.

— Ai zis ceva, Giram? auzi vocea lui Pres, în cască.

— Scuze. Am zis?

Îşi ţinu mâna întinsă, ca într-un film. SOPM nu reacţionă în niciun fel.

— Mi s-a părut că râzi.

— A, e o chestie etiopiană.

Aşteptă… făptura se prinsese cu ghearele de ţărână, de parcă se pregătea să fugă din calea lui. Îşi desfăcu braţele

şi se dădu înapoi cu un gest care, parcă, zicea: „Nu-ţi fă griji din cauza mea.”

— E timpul să vii la bord.

— În cinci minute.

Ştia şi el că rezerva de aer era aproape de limită. Nu avea niciun rost să se sinucidă, de vreme ce se putea întoarce a doua zi. Dacă, bineînţeles, SOPM-ul avea să mai fie acolo. Băgă mâna în buzunar după bucata de piele şi i-o întinse făpturii. Cred că asta îţi aparţine, şopti el. Aşeză bucata de piele în faţa făpturii apoi se întoarse şi o porni spre navă.

* * *

Paralizată de frică, slăbită de foame, nu se mişcă decât când Luna cea Mare apăru pe cer. Chiar şi atunci, singurul ei gând fu să fugă. Dar drumul îi era blocat de însăşi stâncile care o ascunseseră până atunci: trebuia să meargă pe acelaşi drum pe care venise bestia, să se ia după urmele ei. Era un lucru îngrozitor, dar o făcu, pas cu pas.

Ajunse repede la locul în care bestia aruncase ceva şi văzu că era o bucată din propria ei piele.

O prinse în gheare şi mirosul foarte puternic pe care aceasta îl emana aproape că o ameţi din nou. *Bestia mirosea a pâine*. Începu să plângă în timp ce mototolea bucata de piele între gheare şi o porni mai departe.

* * *

— Deci ai dat de aur.

Două ore mai târziu, Pres îl înghesuise pe Giram pe puntea de mijloc. Tanya era pe puntea de control şi nu îi putea auzi. Pregătea cina. Giram tocmai verifica costumele şi încărca tuburile de oxigen.

— Poftim?

— Ai găsit ceva afară, nu-i aşa?

— De ce spui asta?

— Pentru că, de când te-ai întors, te porţi ca un tip care tocmai a câştigat la loterie. Aşa că nu pot să cred decât că ai dat de aur.

Giram era prea obosit ca să se mai prefacă. În plus, avea nevoie de cineva de încredere.

— Am găsit ceva mai preţios decât aurul.

Replica asta îi aduse un sentiment de plăcere, căci, pentru prima oară de când îl cunoştea, îl văzu pe Pres surprins.

— Serios? Eu glumeam. Chiar ai găsit ceva… ce anume? Petrol? Câmpuri cu grâu? *Ce anume*? întrebă el, sugrumat de emoţie.

— Şi mai bine de atât.

Pres clipi, nedumerit.

— Mai bine? Ce? Un craniu? Abia aştept să audă şi Takiguchi de asta. Ratingul nostru o să urce la cer…

— Pres, am găsit o SOPM.

— Vorbeşte englezeşte, pentru numele lui Dumnezeu…

— O Structură Organică de Provenienţă Marţiană. Un marţian.

Într-o clipă, lui Pres îi dispăruse orice urmă de emoţie. Ochii i se îngustară.

— Cred că ştii, dar lipsa de oxigen poate induce vedenii…

— Pres, şi eu sunt doctor. Ştiu ce am văzut.

— Despre ce, mai precis, vorbim aici? De cineva care cercetează planeta asta la fel ca şi noi?

— Nu, e vorba de un nativ. De o SOPM.

— Baţi câmpii…

— Are aceeaşi culoare ca şi rocile de aici. De la distanţă, arată exact ca şi ele…

— Giram! Era Tanya, de pe puntea de control. Takiguchi vrea raportul.

În timp ce Giram se îndrepta spre scară, Pres îl prinse de umăr.

— Aş vrea să te pot crede…

— Nu te opreşte nimic să nu o faci.

Pres se încruntă.

— Ai de gând să-i spui şi lui Takiguchi?

— Nu ştiu.

Giram porni procedura pentru raport; stătea în faţa unei camere de luat vederi şi vorbea, în timp real, imaginii lui Takiguchi, care împărţea ecranul cu operatorul şi alţi membri ai echipajului de pe Korolev – cu un decalaj de nouă minute. De când aterizaseră pe Marte, Giram încercase, de fiecare dată, să-şi termine raportul în mai puţin de cincisprezece minute, înainte ca tâmpiţii de pe Pământ să înceapă să-l ia la întrebări. Nu reuşise niciodată, căci Takiguchi avea întotdeauna pregătită o întrebare suplimentară… iar cei de pe Korolev păstrau şi întrebările care nu fuseseră puse din ziua precedentă.

Primele şaptesprezece minute merseră bine, Giram dând explicaţii detaliate despre eficienţa diferitelor sarcini şi experimente pe care le efectuaseră în ziua aceea. Tocmai credea că a scăpat uşor când, dintr-odată, Takiguchi îi spuse:

— Treci pe canalul B Giram, scoţându-i, cel puţin teoretic, pe cei de pe Korolev, din conversaţie. De ce ai rămas afară mai mult decât trebuia să o faci?

— Am pierdut o pungă cu mostre…

— *Ştiu* ce ai spus. Doar că nu te cred…

Giram ştia că parametrii săi fizici erau monitorizaţi în timpul ieşirilor pe teren – costumul său spaţial era plin de senzori. Dar abia în acel moment înţelese că sistemul de monitorizare putea fi folosit şi ca detector de minciuni.

— Ai dreptate, am aruncat punga în mod deliberat.

— Te ascult.

— Cred că aveam nevoie de puţin timp şi pentru mine. Suntem atât de ocupaţi că nu putem face nici măcar o plimbare.

Giram îşi ascultă propria respiraţie preţ de vreo zece secunde, începând să se întrebe dacă nu cumva se întrerupsese legătura. În cele din urmă, Takiguchi vorbi în microfon:

— Înţeleg. Eşti pe Marte, la urma urmei. Dar te rog să nu uiţi că cei de pe Korolev mă iau pe mine la întrebări pentru aşa ceva.

— Îmi pare rău.

— Nu eşti de capul tău acolo. Mii de oameni şi-au pus speranţe în această misiune. Nu mi-e uşor să-ţi reamintesc asta, dar lucrezi pentru ei. Nu ne permitem să avem zone negre. Trebuie să înregistrezi fiecare pas. Urmă o altă pauză. Puteai să înregistrezi când ai coborât panta, ştii, nu?

— Nu m-am gândit la asta, presupun.

— Ok, dar data viitoare să nu se mai repete.

Falcon ieşi de pe frecvenţă, lăsându-l pe Giram cu faţa arzândă, ca un şcolar ce a fost trimis la colţ. Era o chestie care îi reuşea tot timpul lui Takiguchi – Pres o numise Jocul Nu-Da-Nu. Acum e de partea noastră, acum e de partea lor, nu te superi că te spionăm, nu-i aşa? O facem doar pentru reuşita misiunii.

Însă, Giram mai ştia că, deocamdată, Takiguchi nu putea face nimic în legătură cu „evadarea” lui de câteva minute. Dar, peste două zile, când *Eagle* avea să se alipească la *Falcon*, lucrurile aveau să stea diferit.

Oricum, Takiguchi nu şi-l dorise pe Giram în această misiune. Giram absolvise, desigur, cursurile de la Agenţia Europeană, dar, la urma urmei, o făcuseră sute de oameni. Trecutul său profesional era prea nestructarat, prea defazat. Giram nu visase în viaţa lui că avea să ajungă în spaţiu, aşa cum o făcuse Takiguchi (care era atât pilot de încercare, cât şi astronom) sau ca Tanya sau chiar Pres. Fusese pur şi simplu o şansă, venită din senin, aşa cum avusese şansa să facă şcoala medicală din Franţa, pe când avea optsprezece ani şi era doar un refugiat etiopian. La fel cum i se oferise ocazia să lucreze, apoi, pentru o firmă ce construia echipament medical. La fel de bine, Giram ar fi putut deveni doctor pentru Naţiunile Unite – Naţiunile Unite fuseseră, de altfel, susţinerea lui pentru bursa la facultatea de medicină – sau ar fi putut intra în afaceri pe cont propriu.

Alegerea sa pentru această misiune fusese un oscior aruncat ţărilor din Lumea a Treia şi atât. De aceea se şi simţise tot timpul ca un intrus în acest echipaj… asta atunci când nu se simţea ca un trădător faţă de marele zeu al misiunii în sine.

Dar, pe când era copil, Giram nu se uitase niciodată la stele. Nu avusese niciodată puterea să o facă.

* * *

Regreta că atinsese fragmentul din blana ei lăsat de bestie. Nu pentru că nu ar fi împrospătat-o puţin, o făcuse. Ci pentru că îi trezise nişte lucruri pe care crezuse că le îngropase în ea, lucruri pe care le crezuse moarte pentru totdeauna. Amintiri despre partenerul ei care murise, durerile fizice provocate de puii din pântecul ei. Urmau să se nască foarte curând şi, probabil, tot atât de curând aveau să şi moară.

Ştiind că îşi condamnase proprii ei pui – ca şi pe ea însăşi – la moarte, nefiind capabilă decât să se târască câţiva metri în noaptea aceea, de abia se mişcă. Dimineaţa o găsi după stânca argintie, la adăpost încă de bestie. Aşa că se resemnă şi o aşteptă să vină la ea.

* * *

Ieşirea din Ziua a Unsprezecea îi duse pe Pres şi pe Tanya la Situl Weinbaum, pe care Giram nu-l putea zări decât pe monitor. Timp de opt ore, cât cei doi fuseseră plecaţi, o dată la câteva minute, el trecu de la o fereastră la alta, mânuind diverse camere de luat vederi, în speranţa că avea să dea de SOPM. Dar nu apăru nimic, nici măcar vreun semnal termic, ceea ce nu era de mirare, căci niciun sistem de pe navă nu putea vedea prin stânci. Un radar de imagine i-ar fi fost de folos acum, dar cel mai apropiat era deasupra, pe *Falcon*.

Şi nu era chiar atât de disperat.

Când Pres şi Tanya se întoarseră, chiar la ora cerută, lui Giram îi veni să urle de furie. Era evident că Pres nu fusese

capabil să dea de creatură, ceea ce însemna că singura lui şansă era ieşirea de a doua zi dimineaţă, care era şi ultima, de altfel, şi aia doar jumătate faţă de cele de până atunci, pentru a aduna gunoiul.

Nu avuseseră nici măcar şansa să vorbească înainte de cină, căci Pres – pentru prima dată de când erau în această misiune – insistase să gătească el. Aşa că Giram se apucă, împreună cu Tanya, să realimenteze tuburile cu oxigen de la costume, pe puntea mijlocie. Tot ceea ce îi oferi ea fu un zâmbet obosit.

— Te-ai săturat de Marte?

— Nu, sunt doar puţin cam obosită.

Începu să se întrebe dacă nu cumva era cazul să-i spună şi ei de SOPM. Poate că, dacă ar fi rugat-o, nu s-ar fi dus puşcă să-i raporteze lui Takiguchi…

— Giram, ai observat ceva ciudat când ai ieşit ieri?

— În ce sens?

— Geologic vorbind.

Ea scoase un disc din camera amplasată pe cască şi îl puse într-un dvd-player. Imaginea prezenta urmele lăsate de *T-Bird*, spre est de *Eagle*. Fusese înregistrată în drum spre Situl Weinbaum, căci umbra cădea dinspre cameră. Giram simţi cum inima i-o ia razna; în partea din stânga a ecranului se putea zări o mogâldeaţă roşiatică care nu putea fi decât SOPM-ul.

— Vezi asta? întrebă Tanya.

Scoase un fel de mârâit, în timp ce Tanya bătu cu degetul în partea de jos, din dreapta ecranului.

— Priveşte marginile acestei stânci, nu ţi se pare că sunt de origine eoliană?

Eoliană? Lui Giram îi luă cam un minut până îşi aduse aminte ce înseamnă cuvântul: ceva format de vânt.

— O, nu, răspunse el.

— Nici mie nu mi s-a părut. Arată, mai degrabă, de parcă ar fi proaspăt tăiată, poate în urma unui cutremur. E una dintre cele mai clare pe care le-am văzut până acum. Pres mi-a arătat-o.

Uimit, Giram o urmări pe Tanya scriind pe tastatură cuvintele obişnuite *Ieşire/Ziua a 11-a/Sol* şi cum aşează discul într-o cutie, la un loc cu alte cincizeci asemănătoare. După aceea urcă pe scară şi ieşi din habitaclu. Imediat, coborî Pres, cu un zâmbet de şmecher pe faţă.

— Acum ai aflat unde se ascunde marţianul tău, îi spuse pe o voce scăzută. Asta e tot ce am putut face azi, ţinând cont de împrejurări.

Privi în sus, referindu-se la Tanya sau la Takiguchi sau, poate, la amândoi în acelaşi timp.

— Şi ea chiar nu l-a văzut?

— Normal că l-a văzut. Dar o interesează cu total altceva. Asta se numeşte *Metoda Literei Ascunse*. Ascunde ceva la vedere, mai exact.

— Va trebui să ţin minte metoda asta.

O clipă, Pres îşi arătă vârsta.

— Şi ce vrei să faci cu marţianul tău? Căci mă îndoiesc că vei reuşi să-l ascunzi într-o geantă şi să-l duci pe Pământ.

— Încă nu ştiu.

— Mă rog, dar orice ai face, nu spune la nimeni.

— Păi e unul dintre motivele pentru care am venit aici.

— Pe dracu'. Am venit aici ca oamenii de pe Pământ să-şi păstreze slujbele. Ceea ce nu mă deranjează, de vreme ce sunt unul dintre ei. Dar, dacă ar afla de… de descoperirea ta, toată afurisita asta de planetă se va umple de oameni în următorii cinci ani. Dacă nu putem împiedica asta, atunci aceasta ar trebui să fie prima şi ultima călătorie pe Marte.

Rânji şi continuă.

— Am apucat să-l privesc cu atenţie. Am folosit un telescop în timp ce Tanya era ocupată să redescopere rocile de ciocolată. S-a mişcat. A ridicat o labă. Tăcu. Mi-a amintit de ceva, nu ştiu, mi s-a părut bolnav. De parcă ar fi murit de foame sau aşa ceva. Dar la fel de bine poate că asta e chiar înfăţişarea lor.

Tanya apăru în cadrul trapei de sus.

— Veniţi la masă sau nu?

Ieşirea din Ziua a Doisprezecea fu şi cea mai structurată dintre toate, începând cu explorarea părţii de nord-vest, în regiunea Arsia Base, care fusese şi cel mai puţin cercetată dintre toate. De asemenea, avea să fie şi o transmisie de la revedere, pentru cei de pe Pământ, de trei ore. Giram şi cu Pres de abia avuseseră timp să-şi înveţe discursurile.

— Deci ne luăm la revedere, Planetă Roşie, până la următoarea noastră întâlnire. Pres râse cu poftă. Cine o fi scris tâmpenia asta, Takiguchi?

— Faxul spune că aşa a venit de la cartierul general. Probabil că l-a scris unul dintre cei de acolo care se ocupă de discursuri.

— Sună ca o traducere dintr-o limbă străină.

— Păi, oricum o să fie tradusă pentru aproape întreaga planetă.

— Adică pentru cei nouă oameni care nu urmăresc războiul.

În ciuda scepticismului lui Pres, ceremonia se desfăşură bine. Cei de pe Korolev îi surprinseră cu un cântec, transmis în direct, cântat de nişte elevi, câte unul din fiecare zonă a globului. Lui Giram i se făcu dor de casă. Tanya îşi aduse şi ea aportul, ca reporter de televiziune.

Apoi veni vremea să configureze situl, conform programului dinainte stabilit. Vânturile de amiază începură să bată ceva mai tare ceea ce le îngreună munca de acoperire a transportorului cu foi de plastic tratat, asta în caz că generaţiile viitoare de vizitatori ar fi simţit nevoia să-l folosească. Aproape că terminaseră când Giram îl auzi pe Pres înjurând: „La dracu'."

Steagul Naţiunilor Unite se desprinsese şi, purtat de vânt, se îndrepta rapid spre stânci. Presiunea aerului era destul de scăzută pe Marte, dar viteza pură compensa lucrul acesta.

— Giram, îi spuse Pres, nu vrei să te duci tu să aduci steagul? Termin eu aici.

Îi luă cel puţin o secundă până îşi dădu seama că Pres tăiase, în mod deliberat, frânghia care ţinea steagul ONU. Trebuia să acţioneze rapid. Adunase deja o pungă de

resturi – mâncare, apă chiar şi o pătură – deşi nu ştia în ce măsură ar fi putut fi acestea de folos creaturii de după stânci. La urma urmei, puteau chiar să o şi omoare. Dar trebuia să facă ceva.

O găsi pe SOPM ascunsă acolo unde o zărise Pres cu o zi înainte. Părea că nu se mişcase demult; pe pielea ei se depusese deja un strat subţire de praf maro. Nu avea timp pentru amabilităţile obişnuite dintre doi străini; tot ce putu să facă fu să arunce „darurile” pe pământ şi să le împingă spre creatură. Era încă în viaţă, din câte îşi putea da seama. Când Giram se apropie de ea, făcu o mişcare bruscă, de parcă ar fi avut nevoie de o mângâiere.

— Eşti pe cont propriu de acum, spuse Giram. Stai cât mai departe de noi.

Apoi luă steagul ONU şi se grăbi înapoi spre *Eagle*.

Camera de pe casca lui Giram înregistrase totul. Lăsă discul sub numele de *Ieşire/Ziua a 12-a/ Curăţenie*. Cu puţin noroc, nu avea să fie editată niciodată.

* * *

Multe lucruri se întâmplaseră şi într-un timp destul de scurt. Nu fusese surprinsă când văzuse bestia apărând de după roci – o aşteptase de multă vreme. Ceea ce fusese cu adevărat neobişnuit era modul în care aceasta venise şi plecase, fără să o ucidă.

Voise să se îndepărteze de punga bestiei dar, aceasta era diferită de altele pe care le întâlnise în viaţa ei, ceea ce, din nou, era destul de neobişnuit, în momentul în care realizase că îi lăsase pâine, nu mai fu în stare să se controleze. Rupse punga cu toată puterea care îi mai rămăsese... răscolind-o şi mâncând tot ce îi cădea în gheare.

De-abia începuse să mănânce când muntele argintiu din vest explodă şi dispăru. Partenerul ei o avertizase despre astfel de lucruri şi fu surprinsă că rămase în viaţă.

Mancă până se satură şi ascunse restul într-o groapă care acum îi servea drept cuib.

În noaptea aceea dădu naştere la trei pui: un mascul şi două femele.

A doua zi dimineaţă muri.

Dar puii se hrăniră din punga lăsată de bestie. Asta îi ţinu în viaţă până ce fură în stare să continue călătoria pe care o începuse mama lor, spre sud.

* * *

După douăzeci şi doi de ani, Carter Figueroa, un proaspăt absolvent în ştiinţele planetare al Universităţii Arizona din Tucson, observă prezenţa a ceea ce părea un Aresian viu (aceasta era terminologia preferată în anul 2040) pe casetele video din Ieşirea de a 12-a Zi.

Timp de câteva ore, Figueroa fu într-o stare vecină cu delirul, până când începu să se transforme, încetul cu încetul, în suspiciune; nu putea crede că aşa o chestie rămăsese nedescoperită. Se gândi că putea fi chiar o farsă – o glumă făcută absolvenţilor de facultate de către colegii de dinainte. Ţinând cont de asta, Figueroa alese să nu spună nimănui ceea ce descoperise.

În aceeaşi zi în care Carter Figueroa punea caseta cu ieşirea din Ziua a 12-a la locul ei, într-o cutie dintr-un depozit, Giram Tesfaye lucra, ca de obicei, la clinica din districtul Tigre, din Etiopia.

Fără ca niciunul dintre ei să ştie, populaţia SOPM de pe Marte ajunsese deja la 11 şi continua să crească.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„The Last Mars Trip” by Michael Cassut

Pace biruitoare

Paul J. McAuley

S-a născut în 1955 în Oxford, Anglia, iar în prezent locuieşte la Londra. A lucrat mulţi ani ca biolog specialist, iar în 1984 şi-a vândut prima povestire. McAuley este printre iniţiatorii câtorva dintre cele mai importante subspecii din literatura SF de azi, realizând atât „radical hard science fiction”, cât şi genul Space Opera, numit uneori New Space Opera, precum şi speculaţii sociologice distopiene despre viitorul apropiat. Mai scrie proză fantastică şi horror. Primul său roman, „Four Hundred Billion Stars”, a câştigat premiul Philip K. Dick, iar în 1996, romanul „Fairyland” a câştigat atât premiul Arthur C. Clarke, cât şi premiul John W. Campbell. Povestirile sale au fost adunate în volumele „The King of the Hill and Other Stories” şi „The Invisible Country”. Cele mai recente cărţi sunt romanul „White Devils” şi noua colecţie de povestiri, „Little Machines”. Un nou roman, „Players”, a apărut în 2007.

În povestirea tensionată care urmează, autorul abordează consecinţele unui alt război spaţial, unul interstelar de data aceasta, şi ne arată că, dacă nu reuşeşti să găseşti un mod de a scăpa de fantomele din trecut, e posibil să ai un viitor foarte limitat sau să nu ai niciunul.

————————————

Într-o zi, aproape la un an după ce Carver White începuse să lucreze pentru compania de transport a domnului E.Z. Kanza, acesta îi spuse că vor merge împreună într-o mică excursie, prin coridor, până pe Ganesh Five. Era singura rută interstelară a companiei, o

rută lăturalnică până la o bază părăsită, prin care se făcea aprovizionarea, se aduceau navete pline cu resturi din utilajele dezmembrate, transportând muncitori încoace şi încolo. Carver credea că domnul Kanza se gândea să-l promoveze de la serviciul de întreţinere la munca de la bordul navei şi că voia să vadă dacă avea calităţile necesare. Dar nu era aşa.

Ganesh Five era un sistem binar, o stea K1 obişnuită şi o pitică maro, care orbitau una în jurul celeilalte, la o distanţă de şase miliarde de kilometri, aproximativ echivalentul axei mari a orbitei lui Pluto în jurul Soarelui. Steaua K1, Ganesh Five A, avea o mică centură de asteroizi în zona populată, cei mai mari bolovani fiind planoformaţi cu mii de ani în urmă de Boxbuilders, şi o singură planetă, una gigantică, din gaz metan, botezată Sheffield de către Brit, cel care făcuse pentru prima dată harta sistemului. Planeta avea inele impresionante de apă şi gheaţă, un grup de luni mici şi nu mai puţin de patru intrări în găurile de vierme. Din acest motiv, acolo se stabilise dispozitivul de apărare din timpul războiului dintre Alianţă şi Colectiv.

Sistemul fusese ocupat de Colectiv la începutul războiului şi una dintre găurile lui de vierme făcea legătura cu un lanţ ce includea sistemul New Babylon al Colectivului, iar alta dădea în teritoriul Alianţei. Astfel, sistemul a devenit o staţie importantă ca zonă de realimentare, având o platformă mare pentru andocare pe orbita planetei Sheffield, cu reţele de tuneluri şi silozuri îngropate pe câteva dintre luni. Acum, la doi ani de la înfrângerea Alianţei, singurii oameni care trăiau acolo erau angajaţii companiei de salvare, care demontau docurile şi silozurile, şi o mică garnizoană a Flotei.

Carver White împreună cu Kanza au zburat acolo cu cea mai mare navă de transport a companiei, ducând opt pasageri, un mic remorcher şi diferite echipamente de tăiat şi demolat. După ce au andocat, Carver a fost lăsat să aştepte în navă şase ore, până când, într-un sfârşit, Kanza i-a transmis să-şi mişte fundul până la garnizoană. Un soldat l-a escortat pe Carver într-un birou cu o fereastră care

dădea spre docurile ce se întindeau departe, în lumina crudă a soarelui, până la semiluna verde a planetei Sheffield şi la punctele strălucitoare de la trei luni aliniate după marele arc al inelelor sale. Această minunată privelişte a fost primul lucru pe care Carver l-a văzut când a intrat în cameră; apoi i-a văzut pe domnul Kanza şi pe ofiţerul Flotei, tolăniţi în fotoliile de lângă fereastră.

Ofiţerul era locotenent Rider Jackson, aghiotant al comandantului garnizoanei. La cei douăzeci şi ceva de ani ai săi, poate cu un an mai în vârstă decât Carver, avea faţa slabă, palidă, ochii de un albastru strălucitor şi figură imperturbabilă. Îl întrebă pe Carver despre navele pe care le pilotase şi numărul orelor de zbor din serviciul Flotei Alianţei. L-a chestionat îndeaproape în legătură cu ce s-a întâmplat după ce soldaţii Colectivului au urcat la bordul schilodit al navei sale de transport, apoi despre lupta corp la corp de pe coridoare şi din cale, cum a leşinat el din cauza sângelui pierdut şi cum s-a trezit prizonier de război în nava spital a Colectivului. Alianţa a capitulat şaizeci şi două de zile mai târziu, după ce pierduse două flote de luptă şi mai mult de cincizeci de sisteme planetare. Până atunci, Carver fusese stabilizat şi vândut ca muncitor cu contract la fabrica de medicamente de pe New Babylon.

— Nu i-ai spus ofiţerului că eşti inginer de zbor, zise Rider Jackson.

— I-am spus numele meu, rangul şi numărul. Era tot ceea ce trebuia să ştie.

Carver era prea mândru pentru a întreba despre ce era vorba, dar era destul de sigur că avea legătură cu dificultăţile financiare ale lui Kanza. Toţi cei care lucrau pentru el ştiau că avea probleme. Făcuse împrumuturi pentru a-şi extinde mica sa flotă, dar nu găsise suficiente afaceri noi pentru a-şi achita datoria, iar creditorii se năpusteau acum la el.

— Cred că-ţi imaginezi că ar fi trebuit să fii trimis acasă, continuă Rider Jackson.

— Noi asta am făcut cu prizonierii de război.

— Pentru că tabăra voastră a pierdut războiul.

— Noi i-am fi trimis acasă chiar dacă am fi câştigat. Alianţa nu tratează oamenii ca pe proprietăţi.

Lui Carver începea să-i placă Rider Jackson. Părea tipul de om care prefera o discuţie deschisă în locul exagerării şi eschivării, un om care ar spune adevărul chiar dacă nu era convenabil şi confortabil. Poate că de aceea fusese trimis în această fundătură, gândi Carver; ofiţerii sinceri au tendinţa de a-şi distruge cariera răspunzând superiorilor.

— În cazul în care căutătorul meu de date nu i-ar fi descoperit dosarul şi nu i-ar fi dat de urmă, ar fi lucrat încă în fabrica de medicamente, spuse Kanza.

Rider Jackson îl ignoră şi se adresă lui Carver:

— Tu ai un frate. Şi el a servit în Flota Alianţei.

— Asta nu e treaba dumneavoastră, spuse Carver.

— Oh, află că e chiar treaba *mea*, zise Kanza.

E.Z. Kanza era un bărbat solid, cu capul ras şi o barbă scurtă, aranjată ca un vârf ascuţit. Îi plăcea să creadă că e un tip imparţial, comod, dar afişa majoritatea viciilor obişnuite ale oamenilor cărora li s-a dat prea multă putere; era arogant şi irascibil, iar după zâmbetul lui se ascundea un simţ capricios şi crud al umorului. În general, nu îşi trata prea rău piloţii şi inginerii – aveau propriile locuinţe, acces la tratament medical bun, primeau chiar mici sume de bani pe care îi cheltuiau cum doreau – dar erau, totuşi, lucrători angajaţi prin contract, cu punte Iuda implantată în măduva spinării şi fară niciun drept civil, iar Kanza era întotdeauna pregătit să-şi folosească bastonul pentru şocuri pe oricine nu sărea să i se supună.

Zâmbind cu zâmbetul său în care nu puteai avea încredere, Kanza îi spuse lui Carver:

— Jarred este cu doi ani mai tânăr decât tine, da? El şi-a făcut serviciul în timpul războiului pe o fregată, da? Ei, bine, întâmplător, am ceva veşti despre el.

Carver nu spuse nimic. Ştia ce se întâmplase cu Jarred, dar se întreba dacă asta era una dintre micile glume răutăcioase ale lui Kanza, care îl întrebă pe Rider Jackson:

— Ştii cât rezistă în fabricile acelea de medicamente înainte de a fi prinşi cu o supradoză sau până le cedează

sistemul imunitar? Nu mai mult de un an sau doi, cel mult trei. Eu l-am salvat pe acesta de la moarte sigură, dar mi-a mulţumit vreodată? Şi crezi că o să-mi mulţumească atunci când va afla de fratele său?

— Nu faceţi din asta un joc. Dacă nu-i spuneţi dumneavoastră, o voi face eu, răspunse Rider Jackson.

Cei doi bărbaţi se uitară lung unul la celălalt preţ de câteva momente. Apoi, Kanza zâmbi şi zise:

— Cred cu adevărat că îl placi. Ştiam că o vei face.

— Faceţi ceea ce trebuie făcut.

Kanza făcu un gest brusc şi apăru o imagine video din senin. Era Jarred White într-o celulă din oţel, cu acelaşi tip de pijama neagră pe care o purtase şi Carver în spitalul închisorii, înainte de a fi trimis la ceea ce Colectivul numea mână de lucru contractată, iar Alianţa sclavie. Iar în cealaltă imagine era tot Jarred, cu o salopetă de culoare închisă şi rezemat de zidul din marmură roşie din atriumul casei lui Kanza.

— Fratele tău a fost luat prizonier, exact ca şi tine, zise el. Unul dintre căutători i-a dat de urmă, iar eu i-am cumpărat contractul. Ce zici de asta?

Carver se gândea că imaginile video erau trucate destul de bine, probabil folosind date din dosarul militar al fratelui său. În cele două scurte secvenţe, Jarred avea un echipaj redus, format din cădeţi de la Flota Alianţei, nu din ofiţeri în serviciu, aşa cum prevedeau regulamentele militare; când l-a văzut Carver ultima dată, fratele său îşi mutase echipajul rămas pe un port-avion. Asta fusese pe Persopolis, Oraşul Doamnei Florilor. Douăzeci de zile mai târziu, nava lui Carver a fost avariată, iar el luat prizonier. După trei zile, Jarred a fost omorât în luptă.

Colectivul nu permitea prizonierilor de război să aibă contacte cu familiile lor sau cu oricine altcineva din Alianţă; Carver a aflat de moartea fratelui său de la un alt prizonier care lucra la fabrică. Fregata lui Jarred, *Croatian*, supraveghea vasele încărcate cu evacuaţi din Eve’s Halo când o navă de război a Colectivului, mergând cu a zecea parte din viteza luminii, a dat de convoi. Nava *Croatian* a

fost făcută bucăţi de armele cinetice şi a dispărut împreună cu toţi cei de la bord. Carver a fost devastat de vestea primită. Din cauza momentelor de furie oarbă, începuse să se ia la bătaie cu alţi muncitori, până când a atacat un gardian. Acesta l-a paralizat cu bastonul pentru şocuri, i-a aplicat o bătaie metodică, pedepsindu-l apoi să cureţe gropile de gunoi. Carver ar fi murit acolo, dacă nu l-ar fi găsit Kanza.

După ce i-a fost răscumpărat contractul, Carver a devenit un muncitor model. Răbdător, aştepta o şansă să evadeze. Acum se întreba dacă acea şansă se ivise în sfârşit, dacă ar putea să transforme în avantajul său cruda farsă a lui Kanza, aşa că îşi stăpâni furia şi îşi ţinu gura.

— Vezi? Nicio fărâmă de recunoştinţă, îi spuse Kanza lui Rider Jackson.

Acesta îşi întoarse faţa fără nicio expresie spre Carver, care îi susţinu privirea printre imaginile trucate ale fratelui său. Tânărul locotenent îi zise lui Kanza:

— Sunteţi sigur că putem avea încredere în el?

— Îl am de un an. Nu mi-a făcut niciodată necazuri şi nu o să ne facă nici acum, răspunse îndreptând degetul spre Carver. Poţi ghici de ce mi-am bătut capul să răscumpăr contractul fratelui tău?

Carver ridică din umeri, ca şi cum asta nu însemna nimic pentru el.

— Ar trebui să-mi arăţi puţină recunoştinţă, continuă Kanza. Nu numai că i-am salvat viaţa fratelui tău, dar, dacă totul merge bine, voi anula contractul lui şi pe al tău. Veţi fi amândoi liberi.

— Între timp, îl ţineţi ostatic ca să fiţi sigur că o să fac tot ce vreţi.

— Bun, îi spuse Kanza locotenentului. Îl am pe fratele său ca poliţă de asigurare, remorcherul se pilotează singur şi dacă îi intră în cap să facă vreo prostie, pot interveni foarte uşor. Dacă se ajunge la ce e mai rău, voi rămâne cu un inginer de zbor şi o navă bună mai puţin; în ceea ce te priveşte, aceasta este o propunere lipsită de riscuri.

— Atât timp cât Flota nu află nimic despre asta, zise Rider Jackson.

— Am discutat acest aspect, spuse Kanza.

Carver a văzut că exista o oarecare tensiune şi prudenţă în spatele zâmbetului domnului Kanza şi îşi dădu seama că stăpânul lui lucrase la un plan nesăbuit ca să scape de toate problemele, şi că avea nevoie de ajutorul lui Rider Jackson, dar şi de al lui Carver.

— L-am întors pe toate feţele, continuă Kanza. Nu există niciun motiv pentru care Flota să ştie ceva despre asta, până nu îţi răscumperi tu serviciul.

— În regulă, zise Rider Jackson, după ce îl studie puţin.

Asta a fost tot. Două zile mai târziu, Carver ajunse la bordul remorcherului, intră în hipersomn, în timp ce mica navă se îndrepta singură spre steaua pitică maro, Ganesh Five B.

* * *

Domnul Kanza a folosit la maxim Inteligenţa Artificială pentru a da de prizonieri dotaţi, ce erau folosiţi ca muncitori obişnuiţi şi pentru a căuta noi oportunităţi de afaceri, trecute cu vederea de rivalii săi. Căutătorul de date făcuse legătura dintre o ştire despre un extraterestru, o astrofiziciană care dispăruse după ce a închiriat un mic iaht, chiar înainte de începutul războiului, şi un articol academic scris de astrofiziciană, Liu Chen Smith, care descria un flux anormal de neutrini emis de o sursă punctiformă din atmosfera plină de fum şi furtuni a stelei pitice Ganesh Five B. Căutătorul de date a sugerat că era posibil ca extraterestrul din specia !Cha, care îşi spunea Useless Beauty, să fi finanţat o expediţie ca să afle dacă sursa de neutrini era un fel de artefact al Vechii Culturi.

Cu toate că majoritatea sistemelor, legate între ele prin reţele de găuri de vierme, erau pline de ruine de oraşe, aşezări, habitate orbitale aparţinând speciilor Vechii Culturi, fuseseră curăţate cu mult timp în urmă de către zecile de specii care au precedat colonizarea umană. Exemplele de tehnologie ale Vechii Culturi erau deosebit de rare şi

valoroase. Exista doar o mică şansă ca sursa de neutrini să fie vreun artefact, dar, dacă era, şi dacă domnul Kanza putea să pună mâna pe el, atunci dificultăţile sale financiare ar fi luat sfârşit. Avea o singură mare problemă: dacă garnizoana care supraveghea sistemul Ganesh Five ar afla de sursa de neutrini, atunci Flota ar revendica-o în favoarea statului. Aici intervenea Rider Jackson, un criminal transformat în erou de război.

Rider Jackson s-a născut şi a crescut pe o stâncă ce orbita în jurul unei stele pitice roşii, Stein 8641. Când ferma lor de oi a dat faliment, tatăl său a fugit cu un vas comercial, iar mama lui s-a sinucis. La 16 ani, Rider Jackson, singurul lor copil, a moştenit responsabilitatea de a plăti datoriile familiei. Parlamentul de pe Stein 8641 a hotărât că el trebuie să fie contractat de cel mai mare creditor al tatălui său, familia Myer, până când reuşea să plătească întreaga datorie. Cinci ani mai târziu, a doua zi după ce s-a declarat războiul între Alianţă şi Colectiv, a furat una dintre navele familiei Myer şi a spălat putina, abandonând nava la docurile de pe New Babylon şi făcându-şi apariţia a doua zi la biroul de recrutare al Flotei din capitala plină de praf a planetei. Unde a fost imediat arestat pentru posesie de acte false, infracţiune ce i-a adus zece ani de contract de muncă. Imediat după aceea, suferind două înfrângeri devastatoare una după alta, forţele armate ale Colectivului au strâns laolaltă toţi muncitorii contractuali ai statului care aveau cât de cât experienţă. Sentinţa lui Rider Jackson a fost comutată la zece ani de serviciu în Flotă. A luptat în trei campanii din două sisteme diferite, apoi nava sa a fost lovită şi distrusă de o navă a Alianţei. Rider Jackson a preluat comanda unei alte nave şi a salvat 78 de oameni, printre care şi căpitanul navei. Eroismul său i-a adus steaua de locotenent, multe medalii şi recunoaştere publică, dar trecutul său l-a împiedicat să promoveze mai mult de atât, iar la sfârşitul războiului Flota l-a ascuns la garnizoana de pe Ganesh Five, fară nicio speranţă de promovare sau transfer, fară altceva de făcut decât să asculte monologurile pline de autocompătimire ale

comandantului său, făcând verificări aleatorii ale navelor ce treceau prin găurile de vierme şi completând dosare cu rapoarte nesfârşite. Mai avea încă şapte ani în serviciu, după care va fi trimis înapoi pe Stein 8641, la familia Myer.

Ştiind că Rider Jackson nu-şi putea permite să răscumpere partea de serviciu neefectuat din contractul său cu Flota, cu atât mai puţin să plătească ceea ce datora încă familiei Myer, Kanza i-a făcut o ofertă de nerefuzat: să-l ajute să găsească sonda de pe ceea ce părea a fi un artefact al Vechii Culturi, în schimbul a cincizeci de procente din orice profit. Kanza i-a spus şi despre navă şi că are cine să o piloteze. Rider Jackson a redirecţionat staţia de tractare a garnizoanei pentru a ascunde zborul remorcherului domnului Kanza şi s-a folosit de telescoapele mari ale staţiei ca să cerceteze steaua pitică maro. A descoperit două lucruri. Primul era un semnal de ordinul microwaţilor de la o navetă de salvare ce orbita pe Ganesh Five B. Al doilea era faptul că nu mai exista niciun flux anormal de neutrini în steaua pitică maro. Se părea că dr. Smith şi !Cha capturaseră sursa de neutrini, dar au avut apoi unele probleme care i-au forţat să-şi abandoneze nava.

Nicio gaură de vierme nu dădea spre steaua Ganesh Five B; singura cale de a ajunge acolo era prin spaţiul real, o călătorie de peste 60 de zile. Rider Jackson nu putea să-şi ia permisie, iar Kanza nu dorea să-şi rişte viaţa. Şi, pentru că era mai mult sau mai puţin falit şi îşi epuizase toate liniile de credit, nu-şi permitea să angajeze o navă teleghidată, specializată şi complet autonomă. Aşa că trebuia să se mulţumească cu remorcherul său uşor modificat, cu Carver White pilotându-l în calitate de asistent depanator.

Carver a aflat de toate acestea în timp ce îl ajuta pe Kanza să pregătească remorcherul. Şi-a dat repede seama. Chiar dacă aducea acel ceva care i-ar face pe Kanza şi Rider Jackson bogaţi, cel dintâi nu-şi va ţine promisiunea legată de eliberarea lui; dacă va supravieţui, va trebui să exploateze faptul că povestea domnului Kanza, legată de

ţinerea lui Jarred ca ostatic, era o cacealma. Şi-a dat seama şi că nu avea şanse prea mari să preia controlul remorcherului şi să o şteargă în altă parte. Va fi în stare de hipersomn cea mai mare parte a drumului, iar remorcherul era controlat de un triumvirat de Inteligenţe Artificiale imposibil de decodat, care erau închise în cala navei şi se verificau permanent una pe alta. Ba mai mult, Kanza a demonstrat prin intermediul unei explozii de zece secunde de agonie că ascunsese şi un baston pentru şocuri pe remorcher, pe care putea să-l folosească pentru a activa puntea Iuda a lui Carver, dacă avea de gând să-i facă probleme.

Înainte de a intra în hipersomn, ultimele sale gânduri erau dacă făcuse totul pentru a fi sigur că va trece de toate astea; era primul lucru care i-a trecut prin cap, atunci când s-a trezit 31 de zile mai târziu, orbitând în jurul stelei maro.

Remorcherul dăduse peste mai multe corpuri plutind în derivă, inclusiv părţi de carenă, bucăţi dintr-un motor nuclear şi un cadavru uman în costum presurizat. Era clar că dr. Smith nu supravieţuise distrugerii navei. Localizase, de asemenea, naveta de salvare care se rotea pe o orbită aplatizată şi se apropia de limita exterioară a atmosferei planetei pitice maro, de unde va fi aruncată în spaţiu la peste 20 de milioane de kilometri. Scanarea cu neutroni de mică densitate a navetei de salvare, cu o sondă de unică folosinţă, a arătat că ea conţinea capsula unui !Cha, a cărui Inteligenţă Artificială nu a dat curs încercărilor remorcherului de a stabili un contact, şi nu a răspuns nici la mesajul automat de întâmpinare. Era imposibil de aflat dacă acel !Cha, Useless Beauty, era mort sau viu.

Pe navă se auzi un scurt mesaj vocal de la Kanza, spunându-i lui Carver să-şi ia costumul presurizat şi să iasă afară pentru a recupera cadavrul dr. Smith.

— Poate că are ceva asupra ei care îmi va spune cum a murit. De asemenea, e posibil ca rudele ei să plătească o recompensă pentru recuperarea corpului.

Remorcherul deja se apropia de cadavru. Carver a trimis un mesaj de confirmare (deşi dura cinci ore şi jumătate să

ajungă la Kanza), a mâncat primul dejun de când s-a trezit apoi şi-a pus costumul. Până atunci, nava lui şi corpul dr. Smith se roteau unul în jurul celuilalt la o distanţă de doar câteva sute de metri.

Carver parcurse distanţa pe o coadă de mătură rabatabilă. Ganesh Five B, un disc roşu, întunecat, acoperit de nori negri ce deveneau fâşii zdrenţuite din cauza vitezei mari de rotaţie a stelei, ocupa jumătate de cer. Cadavrul se contura în lumina nocivă a acelei stele ratate, rostogolindu-se într-o poziţie ciudată. Costumul ei era sfâşiat în câteva locuri şi acoperit de particule fine de carbon provenite de la erupţiile din magnetosfera piticei maro; o ceaţă de funingine se aduna în jurul lui Carver în timp ce fixa un cablu între centura femeii moarte şi coada sa de mătură.

După ce a adus corpul la remorcher şi l-a aranjat în cală, Carver a descoperit o încâlcitură lungă de fire transparente, mai subţiri decât firul de păr, înfăşurată în jurul braţului drept al femeii. Nu a reuşit să taie o mostră cu nicio unealtă de la costumul lui; a trebuit să desfacă toată încâlceala aceea înainte de a o putea aduce înăuntrul navei şi de a introduce un capăt în laboratorul compact automat. Adusese înăuntru şi computerul de la costumul dr. Smith, dar procesorul era mort şi memoria iremediabil distrasă de perioada mare de expunere la câmpurile magnetice şi de radiaţii.

Analizele de laborator au arătat că firul era împletit din nanotuburi pline cu atomi de beriliu, magneziu şi fier, împletiţi într-o formă elicoidală lungă. Firul era un material superconductor la temperatura camerei, cu proprietăţile ductile ale diamantului: proprietăţi folositoare, dar nu deosebite. Chiar şi aşa, era chinuitor faptul că nu se potrivea compoziţia lui cu niciun superconductor cunoscut şi, cu toate că îşi spunea că nu erau decât nişte resturi, reziduuri organice în care corpul dr. Smith s-a încâlcit după distrugerea navei, Carver a desfăşurat cu atenţie firul în jurul unei şurubelniţe, pe care a introdus-o într-una din pungile de la centura utilitară a propriului costum.

Sperase că astrofiziciana a supravieţuit; că dormea în interiorul navetei de salvare; că după ce o va trezi, ar fi acceptat să îl ajute. Ştia acum că totul depindea de faptul că extraterestrul !Cha era mort sau viu şi ştia că lucrurile ar merge mai uşor dacă era mort. Pentru că, dacă era încă în viaţă, va fi nevoit să încerce să ajungă la o înţelegere cu el, iar asta era cu mult mai riscant decât să încerce să rezolve treaba singur. O posibilitate era ca !Cha să o fi omorât pe dr. Smith pentru că voia să păstreze pentru sine ceea ce au găsit. Altă posibilitate era ca, la fel ca oricărei alte specii extraterestre, lui !Cha să nu-i pese prea mult de fiinţele umane. Chiar de la primul său contact cu extratereştrii, când Jackaroo au pornit un război mondial pe Pământ şi i-au furat pe supravieţuitori de drepturile faţă de sistemul solar în schimbul accesului la reţeaua de găuri de vierme ce lega câteva zeci de stele pitice roşii amărâte din clasa M, extratereştrii au păcălit, au escrocat şi au manipulat rasa umană. Pe termen lung, ca şi alte specii înaintea lor, oamenii fie se omoară între ei, fie dau peste un subterfugiu al autorităţilor şi se îndreaptă spre oriunde ar fi dispărut Vechile Culturi, dar, între timp, erau la mila speciilor mai puternice decât ei, nişte pioni într-un joc cu reguli pe care nu le cunoşteau şi cu scopuri pe care nu le înţelegeau.

Carver a avut puţin timp să vadă cum o să se descurce cu !Cha; înainte să recupereze naveta de salvare, remorcherul a lansat zeci de sonde şi a cartografiat steaua pitică maro folosind toate metodele, de la radarul optic şi cel cu microunde până la explorarea gravităţii cuantice. Ganesh Five B era o stea rece, mică, de tipul T, formată, ca orice stea obişnuită, prin condensare în interiorul unui nor de gaz interstelar, dar cu o masă de opt ori mai mare decât Jupiter, totuşi prea mică pentru a întreţine fuziunea obişnuită a hidrogenului. Reducerea gravitaţiei şi o cantitate mică de topitură vâscoasă de deuteriu din miezul său i-au încălzit atmosfera prăfoasă la o temperatură ceva mai mică de 1500 grade Celsius. În centrul ei erau hidruri metalice şi metan, chiar şi urme de apă. Uneori, fuioarele de nori de funingine erau aprinse de fulgere lungi de mii de

kilometri. Când remorcherul trecea pe deasupra unei celule de convecţie, care aducea la suprafaţă căldura din interior, Carver putea să vadă pentru o clipă interiorul adânc, ca o străfulgerare a unui roşu aprins împestriţat cu portocaliu şi galben.

Şi, la fiecare a zecea rotaţie, nava trecea peste furtuna permanentă de la ecuatorul stelei, locaţia fluxului anormal de neutrini care îi atrăsese pe dr. Smith şi pe !Cha către Ganesh Five B. Ochiul palid al furtunii era la peste 15 mii de kilometri depărtare.

Probele trimise în această furtună au dezvăluit o arhitectură complexă de mănunchiuri târându-se şi încolăcindu-se unul în jurul altuia, ca angrenajul unui mecanism extrem de complicat, mai mare decât Pământul. Tot probele au descoperit şi faptul că nu mai emitea neutrini, că se deteriora la exterior – IA-ul navei a estimat că planeta va dispărea în mai puţin de zece ani.

În timp ce nava se legăna în jurul focurilor slabe ale piticei maro, Carver se gândea la !Cha şi la ce avea de făcut când se întorcea la Sheffield, şi se pierdu astfel în amintiri despre fratele său mort. El şi Jarred fuseseră apropiaţi, doi fraţi ai Flotei urmându-şi părinţii dintr-o bază militară în alta, dintr-un sistem în altul. Deşi Jarred era cu doi ani mai tânăr decât Carver, era mai deştept şi mai îndrăzneţ, un lider înnăscut, terminând academia ca şef de promoţie. Războiul începuse deja când a absolvit el; a doua zi după paradă, îl urmă pe Carver în serviciul activ.

Ultima dată când cei doi fraţi s-au văzut, petrecuseră trei zile împreună în oraşul port Doamna Florilor, Persopolis. Era începutul permisiei lui Jarred şi sfârşitul celei a lui Carver. Cu o noapte înainte de îmbarcarea lui Carver, se ameţiră de-a lungul renumitei străzi din centrul oraşului. Cu cât Jarred bea mai mult, cu atât devenea mai serios şi mai gânditor. I-a spus lui Carver că oricare parte ar câştiga războiul, amândouă vor fi nevoite să muncească din greu pentru pace, dacă omenirea ar avea vreo şansă de supravieţuire.

— Războiul are loc doar când dispare pacea. De aceea pacea înseamnă muncă mai multă, dar care merită din plin.

— Îi înfrângem pe cei din Colectiv, ne impunem condiţiile, zise Carver. Care e problema?

— Dacă am câştiga războiul şi ne-am impune condiţiile, i-am forţa să se schimbe, ar fi un act de agresiune, spuse Jarred. Colectivul ar răspunde cu aceeaşi monedă şi atunci ar fi un alt război. În loc să forţăm schimbarea, trebuie să stabilim un numitor comun.

— Noi nu avem nimic în comun cu stăpânii aceia de sclavi.

— Avem cu ei mai multe în comun decât avem cu Jackaroo sau cu Pale sau cu !Cha. Şi dacă nu găsim o modalitate de a trăi împreună, continuă Jarred, ne vom îndepărta atât de mult, încât vom sfârşi distrugându-ne unii pe alţii.

A început să-i vorbească lui Carver despre o mare reţea de oameni care discutau cum să negocieze o pace de durată, dar Carver i-a spus că nu vrea să audă despre aşa ceva şi i-a zis lui Jarred că trebuie să fie atent, că ceea ce el şi prietenii lui făceau semăna un pic cu înalta trădare. Acum, în sistemul strâmt de păstrare a vieţii de pe navă, învârtindu-se fără sfârşit în jurul unei stele ratate, la şase miliarde de kilometri de cea mai apropiată fiinţă umană, Carver se gândea la ce spusese fratele său în ultima lor noapte împreună. Carver aproape că înnebunise când aflase de moartea fratelui său. O maşinărie o distruse pe alta, iar Jarred şi restul echipajului de pe *Croatian* au fost victime care nu au avut nicio şansă să riposteze sau să se salveze. Era o ironie amară că moartea lui Jarred l-a putut ajuta pe Carver să-şi câştige libertatea.

Într-un final, remorcherul şi-a pornit motoarele şi a trecut pe o nouă orbită, târându-se în spatele navetei de salvare, apoi aprinzându-se iarăşi, o ardere lungă, puternică, pentru a atinge viteza de ieşire din câmpul gravitaţional al piticei maro. Asta l-a ţintuit pe Carver pe canapea mai mult de două ore. Când s-a sfârşit, urmând instrucţiunile din mesajul lui Kanza, Carver şi-a luat

costumul spaţial presurizat, a ieşit afară şi s-a căţărat prin trapa de acces la cala remorcherului.

Sistemele navetei erau în stare de repaos. Folosind cu grijă un scanner manual, a descoperit faptul că, în afară de capsula unui !Cha, naveta nu conţinea nimic neobişnuit. Dacă dr. Smith şi Useless Beauty aduseseră ceva de pe pitica maro, fie fusese pierdut odată cu nava lor, fie era ascuns în interiorul învelişului impenetrabil al lui !Cha.

Carver nu a încercat să-l contacteze pe !Cha. Ştia că singura lui cale de scăpare era să profite de o mică şansă în ultima parte a călătoriei de întoarcere; până atunci, voia să-şi păstreze planurile pentru sine. A fixat mecanisme de semnalizare la uşa navetei, în cazul în care !Cha se hotăra să încerce să fugă, apoi s-a întors în cabină şi a trimis lui Kanza un raport, apoi s-a aşezat pe canapeaua specială care inducea starea de somn.

Carver trebuia să rămână în stare de hipersomn până se întâlnea cu nava lui Kanza, dar a reuşit să reprogrameze canapeaua atunci când pregătea nava. Aşa că a fost trezit cu douăsprezece ore mai devreme, la patru milioane de kilometri de Sheffield.

Capsula extraterestrului !Cha era încă în interiorul navetei de salvare, aceasta fiind încă sigilată în cală, iar remorcherul urma traseul stabilit, îndreptându-se cu spatele spre gigantul de gaz. Peste cel puţin două ore, va pluti prin atmosfera exterioară într-o manevră care să-i economisească combustibilul; între timp, planeta se afla între nava sa, instalaţiile de pe Ganesh Five şi nava lui Kanza.

Carver avea la dispoziţie mai puţin de o oră, înainte ca domnul Kanza să restabilească contactul radio cu remorcherul. Carver îşi luă costumul presurizat, deschise trapa folosindu-se de şuruburi explozive, se îndreptă spre cală şi în mai puţin de 15 minute, aranjă un tablou electric să deschidă cala şi să se strecoare înăuntru.

Luase o tabletă de amfetamină (care îl costase banii de buzunar pentru 50 de zile), dar era încă slăbit de la efectele secundare ale hipersomnului, fiind ameţit şi înfrigurat până

la oase. A avut nevoie de toată concentrarea pentru a se conecta la naveta de salvare, să deschidă meniul care se aprinse în interiorul vizierei sale şi să apese comanda care va deschide trapa.

Nu s-a întâmplat nimic.

Carver a ştiut atunci că extraterestrul !Cha era treaz; cu siguranţă că a închis trapa din interior. Carver era ghemuit deasupra navetei de salvare fără să se poată deplasa. Deoarece a aruncat în aer trapa, a distrus şi integritatea remorcherului, iar dacă îşi croia drum prin atmosfera superioară a planetei Sheffield, s-ar face bucăţi. Şi în mai puţin de 30 de minute, ar restabili contactul cu nava lui Kanza, care ar fi nevoit să schimbe cursul remorcherului pentru a nu îl distruge, apoi l-ar tortura pe Carver până ce ar rămâne fără nicio rezervă de aer. Prin urmare, Carver a făcut singurul lucru pe care putea să-l facă: a deschis toate canalele de comunicare şi a început să vorbească. I-a spus lui !Cha cine este, i-a povestit despre Kanza şi locotenentul Rider, a explicat de ce avea nevoie de ajutorul lui. A vorbit vreo zece minute fără întrerupere, după care se auzi o voce plată, mecanică:

— Spune-mi exact ce ai de gând să faci.

Carver răsuflă uşurat, dar ştia că nu era încă salvat. Având sentimentul că mergea pe vârfuri pe o gheaţă foarte subţire, răspunse:

— Planul meu este să ne ţinem amândoi departe de ghearele lui Kanza. Aş vrea să mă predau Flotei, dar Kanza este partener cu un ofiţer din garnizoană, aşa că singura noastră şansă este să scăpăm prin una din găurile de vierme.

— Dar ta nu ai comanda remorcherului.

— Nici nu am nevoie de ea.

Urmă o altă pauză. Apoi vocea plată continuă:

— Mi-ai captat interesul.

Atunci Carver a explicat că motorul navetei de salvare era mic, dar cu plinul făcut, şi folosind creşterea de viteză a remorcherului, şi cu puţin ajutor, extraterestrul ar putea să-i ducă unde voiau.

— Sper că înţelegi că nu am de gând să-ţi dau planul de zbor. Va trebui să ai încredere în mine.

— Ţi-e teamă că eu am omorât-o pe dr. Smith. Ţi-e teamă că te voi omorî şi pe tine, dacă voi şti detaliile planului tău.

— Mi-a trecut prin cap, dar tu eşti o miză mai bună decât stăpânul meu.

— Dacă voiam să fii mort, nu era nevoie să o fac eu însumi. Stăpânul tău o va face în locul meu.

Carver se întreba dacă asta era un fel de glumă. Apoi zise:

— Ne va omorî pe amândoi.

— Nu mă va omorî pe mine dacă se gândeşte că am ceva ce şi-ar dori.

— Dacă ai ceva, te va omorî şi ţi-l va lua. Şi dacă nu, te va omorî oricum.

Iarăşi pauză. Apoi, cu o vibraţie dureroasă pe care o resimţi prin costumul presurizat, trapa de la navetă se deschise.

Carver a pornit sistemele navetei de salvare, a scos-o afară din cală, i-a ajustat direcţia, apoi a pornit motorul. După zece minute, mica stea a dispozitivului de andocare a mijit de după semiluna şi inelele gigantului de gaz. Se auzi un bip în dispozitivul de comunicare. Kanza spuse:

— Asta nu o să te ajute cu nimic, fiu de căţea.

— Uită-te şi vei vedea, răspunse Carver.

— Ascultă-mă cu atenţie. Dacă nu faci exact ce spun eu, fratele tău e un om mort.

— Fratele meu a fost ucis împreună cu toţi cei de pe nava lui.

Carver avea controlul navetei de salvare şi nu era în raza de acţiune a bastonului pentru şocuri ascuns la bordul remorcherului, aşa că putea să-i spună lui Kanza orice voia. Era un sentiment plăcut. Când Kanza a început să urle, Carver i-a spus că intenţiona să găsească o altă modalitate de a-şi plăti datoria, apoi a întrerupt legătura. Mult în urma navetei, remorcherul îşi aprinse motoarele; cu siguranţă că domnul Kanza îl pilota prin telecomandă, sperând fie să-l

aducă destul de aproape ca să folosească bastonul de şocuri pe pielea lui Carver, fie să-l izbească din spate. I-a spus lui Useless Beauty că, dacă ceea ce găsise el pe steaua pitică maro ar putea fi folosit ca armă, acum era momentul potrivit să o facă.

— Şi să nu-mi spui că nu ai găsit nimic acolo: sursa de neutrini nu se mai află în furtuna aceea ciudată. Ai pescuit un artefact al Vechii Culturi şi ţi-a marcat nava.

— E posibil ca una dintre Vechile Culturi să aibă de-a face cu asta, zise Useless Beauty, dar nu era un artefact.

Capsula extraterestrului, de fapt un cilindru negru, turtit, era înghesuit în spaţiul dintre cele două canapele acceleratoare, şi trei perechi de membre erau îndoite într-un mod care îi aminteau lui Carver de o călugăriţă care se ruga. Încercă să-şi imagineze ce se afla înăuntru, o corcitură între un calmar şi o stea de mare, înotând într-o apă uleioasă, bogată în amoniac, tubuleţele rigide pline de nervi care îl conectau de sistemele învelişului său. Era chiar mai greu să-şi imagineze ce gândea, dar era destul de sigur că supravieţuirea lui Carver era spre sfârşitul listei de priorităţi a extraterestrului. Omul zise:

— Dacă nu era un artefact, o maşinărie sau orice altceva, atunci ce era?

— O curiozitate matematică dintr-un univers în care legile şi constantele naturii sunt foarte diferite de ale noastre. Asemănător cu softul computerelor noastre, dar viu, conştient de sine şi plin cu un puternic instinct de supravieţuire. Poate că o Veche Cultură l-a adus printr-un fel de gaură de vierme între universul lor şi al nostru. Poate este un călător incapabil să-şi găsească drumul spre casă. În orice caz, a fost prins în capcană în interiorul piticei maro şi a creat furtuna prin creştere monocristalină – folosind propria formă drept model ca să facă ceva asemănător condiţiilor de acasă, aşa cum capsula mea conţine o mică parte din oceanul în care a evoluat specia mea. Dr. Smith şi cu mine am reuşit să îl capturăm, dar s-a eliberat după ce l-am adus la bordul navei noastre. A început să consume structura navei. Dr. Smith a ieşit în spaţiu şi l-a îndepărtat

cu succes, dar până să termine, motorul cu reacţie fusese distrus grav şi a început să se supraîncălzească. Când a încercat să-l repare, sistemul de răcire a explodat şi i-a sfâşiat costumul. A murit înainte să se poată întoarce înăuntru, iar eu am fost nevoit să mă folosesc de naveta de salvare. Mă îndepărtasem doar de câteva minute când nava a explodat.

— Ce s-a întâmplat cu lucrul pe care l-ai găsit?

— Dacă fluxul de neutrini nu mai este detectabil, trebuie să presupun că nu a putut să se întoarcă pe pitica maro. S-a evaporat, dacă nu avea o concentraţie suficientă de materie pentru a-şi ţese un habitat adecvat în jurul său.

Era o poveste frumoasă, iar Carver a crezut jumătate din ea. Era destul de sigur că !Cha şi cu dr. Smith capturaseră ceva, un artefact din Vechea Cultură, un lucru matematic şi ciudat, şi că acest ceva începuse să distrugă sau să transforme nava lor – ceea ce ar explica motivul pentru care compoziţia firului găsit de Carver înfăşurat în jurul braţului femeii nu se potrivea cu nimic din datele laboratorului de pe navă – dar Carver era destul de sigur că dr. Smith nu murise din cauza niciunui accident. Era mai probabil ca Useless Beauty să o fi omorât pentru că voia să păstreze doar pentru el ceea ce găsiseră împreună şi că premiul era ascuns undeva în interiorul capsulei sale. Dar pentru că avea nevoie de ajutorul lui !Cha – învelişul capsulei era mai dur decât diamantul, iar membrele lui erau echipate cu tot felul de unelte noduroase – încercarea de a se lupta cu el ar fi ca şi cum ai merge cu o navă de luptă teleghidată. Nu îşi exprimă îndoielile cu voce tare, ci spuse că e mare păcat de pierderea dr. Smith şi a navei şi spera ca el să aibă mai mult noroc.

Useless Beauty nu răspunse, iar tăcerea sa se întinse pe măsură ce naveta de salvare se repezea către sistemul inelar al planetei Sheffield. Carver a înghiţit pulpa îndulcită a unui măr, a privit remorcherul apropiindu-se, a urmărit nava schimbându-şi cursul, jumătate de milion de kilometri înainte, se uita la propria urmă lăsată pe zona navigabilă. Nu era pilot, dar cunoştea calculele, iar planul său nu

depindea de nimic mai complicat decât mecanica newtoniană obişnuită, o balanţă simplă între gravitaţie, distanţă, timp şi creşterea de viteză.

Oricum, asta încerca să îşi spună.

Inelele umpleau spaţiul din faţă, zeci de arce de cerc pale, paralele, la sute de kilometri depărtare, separate de spaţii de lăţimi variate. La ora T fără zece secunde, Carver a înmânat controlul Inteligenţei Artificiale a navetei, care a aprins motorul la T0 fix. Două secunde mai târziu, se auzi un bip în dispozitivul de comunicare: era un alt mesaj de la domnul Kanza. Carver îl ignoră.

Şi remorcherul îşi schimbă direcţia, dar Carver era aproape de sistemul inelar, îndreptându-se spre un anumit spaţiu pe care l-a ales cu ajutorul sistemului de navigaţie al navetei. Îl privea cu toată concentrarea – îi venea greu să creadă în mecanica newtoniană acum, când viaţa lui depindea de asta.

Dar era acolo, la capătul unui arc de gheaţă şi praf: luna, ca un grăunte mic, licărind în lumina crudă a soarelui. În mai puţin de un minut, s-a transformat într-o piatră, un bolovan, un perete găurit din gheaţă murdară. Pe când trecea pe lângă ea, Inteligenţa Artificială a navetei porni motorul din nou. Impulsul scurt al acceleraţiei şi al forţei motrice pe care naveta le-a luat de la lună, a produs o mică schimbare de viteză; în timp ce se legăna în jurul gigantului de gaz, diferenţa dintre traiectoria navetei şi remorcher se mări considerabil.

Remorcherul nu avea destul combustibil ca să ţină pasul cu naveta, dar dincolo de Sheffield, nava lui Kanza îşi schimbă cursul, iar după câteva minute, o şalupă a Flotei se desprinse de dispozitivul de andocare, iar canalele de comunicare au prins deodată viaţă de atâta sporovăială între remorcherele şi şalupele companiei de salvare, între două vase aflate în tranzit spre găurile de vierme şi garnizoana Flotei, care ordona atât lui Kanza, cât şi lui Carver White să stea şi să aştepte interceptarea.

Carver nu se putea supune chiar dacă ar fi vrut. Rămăsese cu mai puţin de un sfert din combustibilul

navetei şi mergea acum foarte repede, săltat ca din praştie prin puţul gravitaţional abrupt al planetei Sheffield. Având pe urmele lui nava lui Kanza şi şalupa Flotei, se repezi spre una din găurile de vierme. Carver nu avea nicio îndoială că nava îl va urmări, dar credea că avea suficient timp să reuşească să ajungă unde dorea, mai ales acum că era implicată şi Flota. Cineva din garnizoană trebuie să fi descoperit înţelegerea dintre Rider Jackson şi Kanza, iar asta însemna că şalupa va încerca mai întâi să oprească nava lui Kanza.

Intrarea găurii de vierme era o oglindă rotundă, întunecată, aflată la doar un kilometru depărtare, licărind datorită fotonilor emişi de dezintegrarea perechilor asimetrice, încadrată de un inel grosolan care ţinea împletitura de materie ciudată ce păstra poarta deschisă, totul fiind băgat în capătul plat al unei roci sculptate sub formă conică de un anonim din Vechea Cultură, care a construit reţeaua de găuri de vierme cu două milioane de ani în urmă. Naveta a lovit centrul cercului, vocile de la radio au dispărut, lumina licări, iar naveta ieşi în altă galaxie, deasupra unei planete înfăşurate în nori albi şi denşi, strălucind fără jenă în lumina orbitoare a unei stele gigant F5.

Planeta, Texas IX, avea o atmosferă densă, fierbinte – nici măcar capsula lui Useless Beauty nu ar fi supravieţuit mult timp în furtunile dogoritoare care îi erodau suprafaţa – dar avea şi o lună care fusese aplatizată de Boxbuilders. Acolo voia Carver să ajungă. Preluă controlul navetei şi reconfigură comenzile, apoi aplică suprafeţe întinse de frânare făcute din policarbon rezistent şi porni motorul. Era o manevră riscantă – dacă unghiul de atac ar fi prea mic, naveta ar putea să derapeze în spaţiu, departe, fără nicio speranţă de întoarcere, iar dacă ar fi prea mare, s-ar aprinde – dar frânarea cu aer era singura modalitate să poată atinge viteza necesară.

La fel cum un chibrit produce o mică flacără când este scăpărat pe un perete de marmură albă, naveta atinse pe deasupra norii planetei Texas IX. Carver a fost lovit de

vibraţie şi ţintuit pe canapea de decelerarea care a culminat la 8 g. Ţipă în zgomotul vast şi cutremurător; urlă cu euforie şi teamă. Useless Beauty îşi menţinu tăcerea tulburătoare. Apoi flăcările care umpluseră camerele din faţă au dispărut şi naveta se ridică deasupra părţii întunecate a planetei.

Şi au apărut stelele, toate deodată.

Se auzi vocea lipsită de emoţie a lui Useless Beauty:

— A fost interesant.

— Nu am ajuns încă, zise Carver, care rânjea ca un prost. Credea că ce a fost mai rău a trecut. Naveta de salvare se îndepărtă de Texas IX, îndreptându-se spre luna planetei. Aproape ajunse acolo, când nava lui Kanza îi depăşi.

Curând după ce s-a format luna planetei Texas IX, când miezul ei încă era în stare topită, ceva mare a izbit-o, formând un crater adânc, întins, iar valurile seismice ce traversau scoarţa şi miezul s-au concentrat în zona de la polul opus zonei de impact, lovind şi ridicând suprafaţa într-un labirint enorm de văi şi dealuri, deschizând orificii care au inundat fundul craterului cu lavă proaspătă. Acolo ajunse naveta de salvare, la o mie de kilometri de singura aşezare de pe lună, adică în jur de o sută de locuinţe înşiruite de-a lungul unei mări puţin adânci şi hipersaline.

Cealaltă navă, trecând cu o viteză relativă de douăzeci de clickuri pe secundă, a prăjit naveta cu o explozie cu microunde, omorând computerele şi distrugând mare parte din sistemele de control. Cu toate că suprafeţele de frânare l-au făcut pe Carver să fie puţin în derivă la intrarea în atmosfera subţire a lunii, naveta s-a izbit tare şi a derapat pe o distanţă mare de-a lungul câmpului de lavă; în ciuda plasei care îl ţinea pe Carver legat de canapea şi a spumei de impact ce a inundat interiorul, bărbatul rămase inconştient.

După ce şi-a revenit, câteva minute mai târziu, naveta era înclinată cu un unghi ascuţit, trapa era deschisă, iar Useless Beauty dispăruse. Carver avea vânătăi pe tot corpul şi nasul lovit şi sângerând, probabil spart, dar nu era

nimic grav. Îşi croi drum cu mâinile prin spuma de impact ce începea să se dizolve şi se căţără afară prin trapă, observând că naveta se afla la capătul unui şanţ lung, cu învelişul zgâriat, decolorat şi iradiind o căldură intensă, pe care o simţea şi el prin costumul presurizat. Bucăţi mari de teren cu vegetaţie fusiformă ardeau cu repeziciune de fiecare parte a şanţului, emanând coloane lungi de fum în cerul alb. Capsula extraterestrului stătea deasupra unei creste de pământ răscolit, cilindrul negru era pe patru picioare cu multe articulaţii, alte două membre erau ridicate ca pentru rugăciune spre cer. Carver era surprins şi mulţumit să îl vadă; crezuse că !Cha profitase de ocazie ca să o şteargă.

— Ăsta-i doar un scurt răgaz, zise Useless Beauty, în timp ce Carver se căţăra pe creastă. Nava stăpânului tău a trecut cu mult dincolo de această lună, dar frânează tare. Curând se va întoarce.

— Atunci nu putem sta aici, spuse Carver. Trebuie să găsim un loc să ne ascundem până ce va veni cineva din colonie să investigheze.

Două membre superioare ale capsulei se lăsară în jos, ţintind cu o grămadă de scule şi senzori direct spre Carver, iar Useless Beauty zise:

— Asta este partea ta de plan pe care eu nu o înţeleg. Luna aceasta este în proprietatea Colectivului. Tu eşti un sclav fugar. Cu siguranţă că vor fi de partea stăpânului tău. Şi dacă nu, te vor revendica pentru ei înşişi.

Carver trase aer în piept şi spuse:

— Nu şi dacă tu mă revendici primul.

După o scurtă pauză, Useless Beauty răspunse:

— Deci de asta aveai tu nevoie de mine.

— Aşa cum obişnuim noi să spunem în Alianţă, un lucru bun merită alt lucru bun. Eu te-am salvat; acum e rândul tău să mă salvezi.

Faptul de a sta la mila lui !Cha reprezenta cel mai mare risc al întregii operaţiuni. Carver nu se simţise niciodată atât de speriat şi singur, aşteptând o altă tăcere a extraterestrului în timp ce lumina fierbinte a soarelui cădea

prin dunele de fum, iar nava lui Kanza se apropia undeva, de partea cealaltă a cerului.

Într-un sfârşit, !Cha spuse:

— Eşti foarte insistent.

— Asta înseamnă că mă vei ajuta?

— Recunosc faptul că vreau să văd ce se întâmplă în continuare.

Carver a presupus că era un răspuns afirmativ. Dealuri mici sclipeau în depărtare. Ruinele unui oraş Boxbuilder erau împrăştiate de-a lungul pantelor veştejite ca nişte şiraguri de mărgele. El arătă spre ruine şi zise:

— De îndată ce scap de acest costum presurizat, începem să ne deplasăm.

Cilindrul cu patru picioare al lui !Cha se mişca cu graţie prin deşertul ce fierbea. Carver, purtând doar căptuşeala costumului său şi ghetele, cu o pungă de apă aruncată peste umăr, trebuia să alerge ca să ţină pasul. Aerul era rarefiat, iar soarele lovea fară milă, dar el se desfăta cu căldura lui pe piele şi cu vântul uscat în păr, în strălucirea peisajului necruţător. Totul părea extrem de preţios, ca un lanţ de momente strălucitoare şi ascuţite de diamant. Niciodată nu se simţise atât de plin de viaţă ca acum, cu moartea atât de aproape.

Pe când Carver şi !Cha urcau spre o râpă ce şerpuia printre şirurile de dealuri, un bubuit dublu sonic se auzi dincolo de cer. Sosise nava. Dar Carver nu era încă pregătit să renunţe şi printre ruine erau o mulţime de locuri în care să se ascundă. Şiruri de cuburi găurite, ţesute din polimeri şi praf de piatră se ridicau de ambele părţi ale pantelor, se îngrămădeau în vârful fiecăreia, alergând de-a lungul crestelor, legând ca nişte poduri văile înguste: un labirint formidabil cu mii de ascunzişuri şi spărturi care intrau adânc în dealuri, unde el şi Useless Beauty puteau să se ascundă până ce ajungea din colonie vreo echipă de salvare. Pentru un timp, a început să creadă că planul său ar putea funcţiona, dar cei doi au ajuns la capătul unui şir de cuburi de deasupra unei creste, unde îi aştepta Rider Jackson.

Tânărul ofiţer a îndreptat pistolul spre Carver şi a zis:

— Ne-ai oferit o partidă de urmărire destul de bună, dar ai uitat un lucru.

Purta un costum negru de zbor al Flotei, cu un fermoar mare în faţă, şi cu buzunare pe piept şi picioare; îi lipsea de pe faţă expresia de *ştiu tot, nu spun nimic*.

— Chiar?

— Ai uitat că eşti un muncitor cu contract. Puntea ta Iuda m-a condus direct la tine. Stăpânul tău va fi aici de îndată ce va putea găsi un loc pentru navă. Mă gândesc că ai destul timp să-mi povesteşti varianta ta.

În timp ce nava cobora mai jos de creastă, Carver i-a povestit lui Rider Jackson ce se întâmplase pe pitica maro. Bineînţeles că Rider Jackson ştia aproape totul, pentru că văzuse înregistrările şi datele pe care remorcherul le trimisese lui Kanza, dar a ascultat răbdător, iar când Carver a terminat, a spus:

— Nu ştiam că te minte în legătură cu fratele tău. Dacă aş fi ştiut, l-aş fi oprit cu mult mai devreme.

— Probabil că minţea în legătură cu multe lucruri.

— Cum ar fi să-mi dea mie 50 de procente partea mea de premiu, nu?

— Cum ar fi să-ţi dea măcar ceva.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Rider şi se uită pentru prima dată la capsula lui Useless Beauty. Vrei să explici de ce ai fost de acord cu această cursă? continuă el, adresându-se extraterestrului.

— Nu am nimic să-ţi dau, zise el.

— Pun pariu că nu. Dar nu te-am întrebat asta, spuse Rider Jackson, şi chiar atunci sosi şi Kanza.

Încruntat, supărat şi fără suflare, se repezi ca un taur şi îndesă bastonul de şocuri chiar în faţa lui Carver. Acesta nu s-a putut abţine să nu tresară, iar Kanza zâmbi şi spuse:

— Spune-mi ce a găsit !Cha şi unde este şi poate că nu voi fi nevoit să folosesc asta.

Rider Jackson zise:

— Nu are niciun rost să-l ameninţi. Vrei să ştii adevărul, gândeşte-te cum să-l faci pe !Cha să vorbească sincer.

Kanza se îndepărtă de Carver şi îndreptă bastonul cu şocuri spre Rider Jackson.

— Ai fost muncitor cu contract demult, la fel ca el. De aceea îi iei, oare, apărarea? Ştiam că e o greşeală să te las pe tine să-l urmăreşti.

— Ai fi putut veni cu mine, răspunse el, dar erai fericit să mă laşi pe mine să-mi asum riscul.

— El ţi-a spus. Ţi-a spus ce a găsit extraterestrul, iar tu ai făcut o înţelegere cu el.

— Faci o mare greşeală.

Cei doi bărbaţi se holbau unul la altul, Rider Jackson nepăsător, iar domnul Kanza înjurând furios şi spunând:

— Pun pariu că ai testat bastonul şi pe pielea ta, mai demult. O să-l testezi din nou dacă nu laşi pistolul acela.

— Cred că nu mai suntem parteneri, zise Rider Jackson.

— Ai dreptate, comentă Kanza şi împinse bastonul cu forţă.

Carver a fost prins de marginea câmpului de acţiune al bastonului. Puntea sa, Iuda, îl lovi, muşchii intrară în spasme, ace fierbinţi îi înţepau ţeasta şi căzu la pământ.

Rider Jackson nu avu decât un tic nervos, îndreptă pistolul către Kanza şi zise:

— Flota mi-a scos puntea când m-am înrolat. Dă drumul bastonului şi pistolului tău şi am să te las să pleci.

— Suntem parteneri.

— Chiar tu ai spus: nu mai suntem. Dacă pleci acum, poate o să găseşti vreun loc în care să te ascunzi, până apare nava Flotei.

Kanza urlă, aruncă bastonul de şocuri spre Rider Jackson şi încercă să înşface pistolul băgat în centura sa utilitară. Rider Jackson trase, îl împuşcă de două ori în piept, iar acesta căzu, uluit şi zăpăcit, dar încă în viaţă, costumul său presurizat oprind gloanţele. Orbecăi după propriul pistol, dar Rider încercă să îl oprească.

— Du-te naibii, zise Kanza.

Apucă pistolul şi trase cu sălbăticie.

Rider Jackson nici nu se clinti; ţinti cu grijă şi îl împuşcă în cap, iar Kanza căzu într-o parte şi rămase nemişcat.

Rider se întoarse, îşi puse pistolul pe cilindrul negru al lui Useless Beauty şi zise calm:

— Nu cred că gloanţele pot trece prin învelişul tău, dar aş putea să trag pe rând în membrele tale şi să-ţi dau foc.

Se făcu linişte. Deodată, !Cha spuse:

— Vei avea nevoie de un foc foarte puternic şi mai mult timp decât ai tu la dispoziţie.

— Am mai mult timp decât crezi. O cunosc pe Dana Sabah, femeia care pilotează nava aceea militară. E un pilot bun, dar nu are experienţă şi e prea precaută. Chiar acum ne urmăreşte de pe orbită, aşteptând să vadă ce se întâmplă înainte de a face vreo mişcare.

— Dacă nu vine, atunci mă vor salva coloniştii.

— A! Chiar dacă ei au aflat de noi, ceea ce mă cam îndoiesc, Dana le va spune să se retragă. Aşa că mă gândesc că am timp suficient să scot întreg adevărul de la tine.

— Ţi-am spus deja adevărul.

Carver se ridică în picioare şi îi spuse lui Rider Jackson:

— Nu contează dacă spune sau nu adevărul. Tot ce contează este că putem să scăpăm cu ajutorul navei. Dar mai întâi, vreau să laşi pistolul.

Rider se uita la pistolul pe care îl ţinea Carver – cel al lui Kanza – şi zise:

— Chiar mă întrebam dacă ai curajul să ridici pistolul. Întrebarea este dacă ai curajul să-l foloseşti.

— Dacă sunt nevoit.

— Uită-te la noi, zise Rider Jackson. Eu sunt ofiţer în Flota Colectivului, tu eşti prizonier de război făcut sclav, care încearcă să ajungă acasă… Ne-am putea duela ca să vedem cine ia nava. Ar fi un bun final la această poveste, nu-i aşa?

Carver zâmbi şi răspunse:

— Aşa e, dar asta nu e o poveste.

— Desigur că e. Tu ştii de ce cei din specia !Cha îşi riscă vieţile în căutarea artefactelor din Vechea Cultură?

— E ceva legat de sex.

— Exact. În oceanele din lumea lor, masculii !Cha au construit cuiburi complicate ca să atragă perechea. Cei mai puternici, aceia care au şansele mai mari să producă progenituri, au făcut cele mai mari şi mai elaborate cuiburi. Simplu, ca în teoria darwinistă. !Cha şi-au părăsit lumea natală cu mult timp în urmă, dar masculii tot trebuie să-şi dovedească meritele căutând ceva nou, ceva ce nu are alt mascul. În zilele noastre, iau multe lucruri folositoare de la noi.

— Extraterestrul minte în legătură cu lucrul pe care l-a găsit, zise Carver. Mi-a spus că l-a pierdut, dar ştiu că l-a ascuns în interiorul capsulei.

Rider Jackson scutură din cap:

— Dacă îl avea încă, te-ar fi omorât şi l-ar fi mituit pe Kanza. Şi nu ar fi sunat garnizoana la Ganesh Five.

— A făcut asta? De aceea a venit nava garnizoanei după noi?

— De ce crezi că ne-a detectat atât de repede controlul de trafic? El le-a spus ce ai tu de gând şi le-a povestit despre înţelegerea mea cu Kanza. Dana Sabah mi-a spus totul despre el când a încercat să mă determine să mă predau. Cred că amicul nostru s-a gândit că, dacă implică şi Flota, povestea va deveni mai palpitantă.

— Fiu de căţea. Şi eu, care credeam că e de partea mea, pentru că îmi datorează propria viaţă.

— În ceea ce îl priveşte, nu-ţi datorează nimic. Singurul motiv pentru care a rămas cu tine este că tu ai ceva de care are el nevoie. Ceva unic, la fel ca orice artefact antic, despre care crede că îl va ajuta să-şi câştige o parteneră: povestea despre cum ai încercat tu să scapi.

— Povestea ta este la fel de bună, locotenent Jackson, spuse Useless Beauty. Voi doi sunteţi duşmani, aşa cum ai zis. Luptaţi-vă în duel. Câştigătorul mă va lua cu el, iar eu voi plăti bine pentru asta.

— Ce părere ai? îl întrebă Rider pe Carver, zâmbind.

— Eu cred că războiul s-a terminat. Şi Carver zâmbi, aducându-şi aminte de ceva ce spusese Jarred, că pacea se face mai greu decât războiul, dar merită mai mult.

— Nu înţeleg, zise Useless Beauty, voi sunteţi inamici.

Rider Jackson îşi vârî pistolul la brâu şi răspunse:

— Aşa cum a spus, războiul s-a terminat. Pe lângă asta, amândoi vrem acelaşi lucru.

Carver lăsă jos pistolul pe care îl luase de la Kanza şi se adresă extraterestrului:

— Tu eşti ca domnul Kanza. Crezi că suntem proprietatea ta, dar nu ne înţelegi.

— Trebuie să mă luaţi cu voi, se rugă Useless Beauty.

— Vrea să afle cum se termină povestea, îi spuse Rider lui Carver.

— Plătesc bine, continuă !Cha.

Carver scutură din cap:

— Nu avem nevoie de banii tăi. Avem nava, iar eu am aproape treizeci de metri din firul acela ciudat pe care l-am luat de pe cadavrul dr. Smith. Este superconductor şi foarte puternic şi nu pot să nu mă întreb dacă nu e ceva ce tu şi cu ea aţi luat de pe Ganesh Five B.

— Ţi-am spus adevărul despre ceea ce am găsit, răspunse Useless Beauty. Ne-a scăpat printre degete şi ne-a distrus nava, dar nu a supravieţuit. În orice caz, recunosc faptul că firul acela poate fi interesant. Trebuie să-l analizez, bineînţeles, dar dacă este o bucată de material transformat în timpul distrugerii navei, s-ar putea să vreau să-l recuperez.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Carver. S-ar putea să nu fie un artefact din Vechea Cultură, dar s-ar putea să valoreze ceva. Şi informaţiile din sondele lăsate pe Ganesh Five B ar putea fi valoroase.

— E posibil să le vreau şi pe acelea. Ca suvenir.

— Tu ce crezi? îl întrebă Carver pe Rider Jackson. Vom obţine un preţ mai bun pe piaţa liberă.

— Te pot forţa să mă iei cu tine, spuse Useless Beauty.

— Ba nu, nu poţi, răspunse Carver.

— Şi chiar dacă ai putea, ai distruge sfârşitul poveştii, continuă Rider. Sunt sigur că Flota sau coloniştii te vor salva, pentru un anumit preţ.

A urmat un moment lung de tăcere. Apoi Useless Beauty zise:

— Mi-ar plăcea să ştiu ce se întâmplă după ce scăpaţi voi. Plătesc bine.

— Dacă scăpăm, spuse Carver. Trebuie să trecem de nava militară.

— Dana Sabah este un pilot bun, dar eu sunt mai bun, zise Rider Jackson. Îmi închipui că şi tu eşti la fel.

— Înainte de a trece la treabă, trebuie să stabilim unde mergem.

— Asta e destul de uşor, având în vedere că tu eşti un muncitor cu contract, iar Flota îmi vrea mie pielea. Crezi că vechea navă a lui Kanza ne va duce până la Alianţă?

— S-ar putea.

Cei doi bărbaţi şi-au zâmbit cu subînţeles, apoi au fugit spre navă.

————————————

Traducere: Mirela Oniciuc
„Winning Peace” by Paul J. McAuley

Ultima zi de şcoală

Cynthia Ward

Scriitoare americană de fantasy, science fiction şi horror, locuieşte în Tucson, Arizona. În 1992 a absolvit Clarion West şi de atunci a publicat peste 30 de povestiri în mai multe reviste de science fiction sau horror sau în antologii de sf şi peste 300 de editoriale şi recenzii. Împreună cu Nisi Shawl a scris un manual de fiction writing, apărut în 2005.

Aici descrie ultima zi de şcoală la oamenii care locuiesc pe o planetă împreună cu extratereştrii. Dacă aceştia din urmă le sunt indiferenţi, nu acelaşi lucru se întâmplă cu relaţiile dintre oameni având culori diferite ale pielii.

————————————

Ca mierea de albine, lumina lunii aurii de pe Lambda Aurigae se scurgea în cheia unei mici văi. Un călăreţ pătrunse în vale dinspre vest. Drumeagul prăfuit urca sinuos un deal lin, dând la iveală o fermă mică şi îngrijită. Călăreţul se opri. Îşi ridică mâna arsă de soare şi îşi şterse gura de câteva ori, încercând să îndepărteze sângele pe jumătate închegat ce i se adunase sub nas.

Mike Stein-Carver avea treisprezece ani, paisprezece în vechii ani pământeni, şi era înalt şi voinic. Era îmbrăcat ca un cowboy, deşi, în afară de filme, nu văzuse o vacă în viaţa lui. Faţa şi geaca de blugi îi erau acoperite de o crustă subţire de praf, la fel şi pantalonii evazaţi; sudoarea i se scurgea de sub pălăria gri.

Mike privi în sus înspre fermă, dar tot ce văzu fu o fată înaltă şi viguroasă, cu ochii negri şi ageri şi cu părul prins într-o coadă lungă şi neagră. Culoarea pielii era la fel de

neagră ca nopţile din zilele fără lună. Tocmai îşi descheia nasturii de la cămaşă.

Mike dădu pinteni calului, stând drept şi semeţ în şa. Dădu din cap violent, încercând să alunge viziunea nedorită.

Mişcările sale abrupte făcură ca genunchii să i se înfigă şi mai puternic în coastele calului, care o luă la galop, parcă dornic să ajungă mai repede la fermă.

Pe partea de sud a drumeagului, nişte capre nubiene, cu urechi mari, păşteau pe păşunile cu iarbă uscată adusă de pe Pământ, împrăştiate printre terenurile acoperite cu iarbă groasă, specifică planetei. În partea de nord a drumului se zăreau caii familiei Stein-Carver, în afară de iapa bălţată, care era lângă hambar, unde păşea nepăsătoare.

Dincolo de gardul electrificat, un bărbat îndesat şi un băieţel priveau caii care alergau neobosiţi. Bărbatul, Vance Stein-Gordon, purta o pălărie largă, cu boruri negre, şi vorbea la un telefon minuscul. Mike zâmbi când îl văzu pe fratele său, Sam, în vârstă de opt ani, imitând felul în care stătea tatăl lor, cu picioarele crăcănate. Vance Stein-Gordon era considerat cel mai priceput fermier de pe dealurile de est şi Mike îşi dorea ca într-o bună zi să ajungă măcar pe jumătate la fel de bun ca tatăl său, deşi, desigur, nu avea să moştenească el ferma; îi revenea lui Jenny, prima născută. Mike avea să colonizeze o vale pustie, aşa cum făcuseră şi părinţii lui. Aşa cum o făcuseră toţi fiii şi fiicele mai tinere ale fermierilor dintotdeauna, din zilele Primei Generaţii.

Auzi o voce în spatele lui:

— Michael!

Mike îşi mai şterse o dată gura, pentru a îndepărta orice urmă de sânge. Apoi descălecă şi se întoarse.

— Bună, mamă.

Joan Devereaux-Carver era mică de statură, durdulie, avea părul creţ şi o faţă la fel de largă şi de placidă ca o bucată de piatră.

— Eşti, în sfârşit, liber, spuse ea.

— Da, răspunse Mike.

Fusese ultima zi de şcoală; vacanţa avea să dureze până la sfârşitul toamnei, după recoltă. În mod normal, ar fi trebuit să fie foarte fericit. Dar nu simţea decât un sentiment vag de dezamăgire. În următoarele trei luni avea să-i fie foarte greu să meargă în Unity, în colonia umană.

Iapa bălţată fornăi sonor. Se opri din mers şi îşi frecă crupa de uşa hambarului. Mike îşi dădu seama că avea să fie trimis la banca de inseminare, care fusese înfiinţată pe Vechiul Pământ, pentru a asigura diversitatea genetică.

Mike zâmbi. Acum trebuia să meargă în Unity.

Vance se întoarse, încă vorbind la telefon, şi îi facu semn lui Mike să se apropie. Zâmbetul de pe faţa lui Mike dispăru; îşi trase borurile pălăriei în aşa fel încât să-i ascundă chipul cât mai bine şi se duse spre tatăl său.

Vance îşi agăţă telefonul la curea.

— Mike, va trebui să duci iapa la ferma Gupta-Skluzacek pentru a se împerechea cu appaloosa.

Mike făcu ochii mari. Nu voia să aibă de-a face cu monta cailor. Fusese destul de rău când asistase la împerecherea caprelor. Şi, în plus, caii lor erau *întotdeauna* inseminaţi artificial! El trebuia să meargă în Unity.

— M-ai auzit, băiete?

— Da, domnule, răspunse Mike. Nu voia să mai meargă în Unity. Nu-i plăcea oraşul şi nici orăşenii, la fel cum nu-i plăceau nici tatălui său. Pot să duc iapa după masa de prânz?

— Da, spuse Vance.

Mike dădu din cap că a înţeles.

Vance îl apucă pe băiat de bărbie cu degetele lui groase. Îşi atingea copiii foarte rar. Mike rămase încordat, aşteptând accesul de furie al tatălui.

— Ai un ochi vânăt, spuse acesta. Fir-ar al naibii, ştii că nu îmi place când vă bateţi!

— Da, domnule. Mike încercă să-şi mute privirea în altă parte. Nu-i plăcea să-şi dezamăgească tatăl. Îmi pare rău.

— Vance, interveni Joan, copiii noştri nu se bat chiar atât de des. Şi apoi ce tu nu...

— Sper că nu ai început tu bătaia, întrebă Vance, cu degetele strânse pe falca lui Mike.

— Nu, răspunse Sam, în locul lui.

Mike aruncă o privire mirată spre fratele său mai mic. Crezuse că acesta era deja în autobuz când începuse lupta.

— Griff l-a lovit primul pe Mike, continuă Sam. Griffin Lewis-Finau, ăla care face sex cu porcii!

— Sam, strigă Joan. Ştii că nu ai voie să foloseşti astfel de cuvinte.

— Dar *Mike* i-a spus asta lui Griff! protestă Sam.

— E o descriere corectă a tatălui lui Griff, spuse Vance. Omul acela îşi petrece mai tot timpul la bordelul extratereştrilor…

— Vance, îl avertiză Joan.

Vance se întoarse, din nou, spre Mike.

— De ce i-ai spus una ca asta lui Griff… Se opri, izbucnind în râs. O, Doamne! strigă el. Lui Mike i-a crescut deja barba! Îşi trecu degetul bont pe falca lui Mike, care, într-adevăr, avea câteva tuleie. Joan, se pare că e timpul să-l ducem pe armăsarul nostru la implantul pentru controlul naşterilor!

Mike roşi violent, la auzul acestei glume.

— Termină, *Vance*, îi reproşă Joan.

Vance îi dădu drumul lui Mike.

— Ok, băiete, totuşi de ce i-ai fi spus aşa ceva lui Griff?

Din nou, răspunse Sam în locul lui Mike.

— Griff şi-a bătut joc de prietena lui Mike!

Mike roşi din nou, de data asta de furie.

— Nu am nicio prietenă, rosti printre dinţi.

Vance rânji, apoi întrebă:

— Cine e?

— Nimeni! strigă Mike şi auzi, în acelaşi timp, vorbele lui Griff: *Mike e îndrăgostit de o orăşeancă*! Griff nu a vrut să-şi retragă cuvintele, a continuat să le repete şi asta l-a făcut pe Mike şi mai furios.

Acum îl auzi pe Sam, repetându-le şi el:

— Mike e îndrăgostit de o orăşeancă!

— Mincinosul!

— Mike, Sam, interveni Joan, încetaţi!

— O *orăşeancă*? se miră Vance. Mike, de ce naiba umbli după o orăşeancă afurisită? Rămâi printre ai tăi!

— Nu umblu după *nimeni*!

Iapa scânci, muşcată de un gândac, care zbură apoi pe la urechile lui Mike. Imediat după asta îl auzi pe Sam cântând iar:

— Mike e îndrăgostit de Isabel Okafo-Hoffman!

— Okafo! Vance îl prinse pe Mike de braţ. O fată neagră?

— Da, răspunse tot Sam, puţin zăpăcit.

— Nu am nicio prietenă, strigă Mike. De ce nu mă lăsaţi *în pace*? Îşi trase braţul din strânsoarea tatălui.

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă tatăl său uimit.

Mike sări în şa şi o luă la galop.

Vance strigă:

— Vino înapoi! Acum!

Mike îl ascultase întotdeauna pe tatăl său. Dar de data asta nu se întoarse.

Lovi calul din nou, deşi acesta alerga deja destul de tare. Nu avea nicio prietenă. De abia o cunoştea pe Isabel, nici nu-şi dorea să o cunoască mai bine şi nici măcar nu vorbise vreodată cu ea; cu toate acestea, nu se putea abţine să nu se gândească la ea. Isabel Okafo-Hoffman. O fată din oraş, o orăşeancă. Nu avea niciun sens.

Ieşirea din sud a Văii Stein-Carver părea blocată de un disc uriaş, de aramă; era cea de-a doua lună a zilei. Luna roşie era acum în spatele lui Mike. O porni spre Câmpiile de Est. Vânase de multe ori acolo cu tatăl său şi cu alţi fermieri, dar nu mai ajunsese singur niciodată atât de departe spre est.

Zărind o lizieră cam la o milă spre nord-est, Mike îşi întoarse calul. Copacii aveau trunchiuri multiple, de un roşu prăfuit, şi frunze palide şi mici; vârfurile lor erau perfect turtite de parcă ramurile ar fi lovit un tavan de sticlă, întinzându-se de-a lungul lui. Păsări cu penele negre sau galbene zburau dintre ramuri, croncănind ascuţit. Calul fornăi, speriat. Mike încetini galopul şi auzi apa curgând.

Calul îşi aplecă botul spre un izvor ce ieşea chiar din pământ. Mike sări din şa şi îşi cufundă faţa în apă.

Apoi se ridică, cu apa curgându-i de pe borurile pălăriei şi de pe bărbie. Se răcorise, dar furia nu-i trecuse. Îşi aminti că tatăl îi ordonase să ducă iapa la montă. Îşi împreună braţele peste genunchi. Hotărî să nu se ducă.

Începu să se întunece, când mica lună cenuşie, Stanislaus, acoperi soarele. Isabel era întinsă lângă el, goală. Se întinse să-l atingă. Sări în picioare, furios. Nu voia să se gândească la ea. Şi *nu avea să o facă*. El nu era un animal, fără scăpare, ca o iapă programată genetic. Nu era un Shahash, înrobit de feromoni.

Slavă Domnului că nu era un Shahash! Fe-romonul *rathu* îi transforma pe extratereştri în nişte capre în călduri. La orele de exobiologie Mike văzuse un film despre felul în care extratereştrii făceau sex. Fusese dezgustător.

Prima echipă de savanţi care îi studiase pe Shahash, nativii cu şase picioare şi trei genuri sexuale de pe planeta Lambda Aurigae III, descoperise că „femela” Shahash eliberează un puternic miros de mosc, atunci când e în călduri. Acest feromon îi afectase pe savanţi, distrugându-le familiile – datorită relaţiilor acestora cu alte femei, generate de apetitul lor sexual insaţiabil. Mike dădu din cap cu dezgust. Savanţii aceia erau nişte oameni foarte slabi.

Niciunul dintre savanţi, însă, nu făcuse sex cu o Shahash. Nici nu era de mirare; extratereştrii erau atât de urâţi că majoritatea oamenilor le spuneau „porci”. Dar nu dură mult până ce în colonie apăru o casă unde oamenii puteau să facă sex cu o rathunee, cum erau numite femelele extraterestre. Tatăl lui Griffin era unul dintre acei oameni. Dintre cei care şi-o puneau cu porcii. Mike socoti că oricine plătea pentru a face sex cu o extraterestră, doar pentru că mirosea bine, nu merita decât dispreţ.

Eclipsa era spre sfârşit. Pe măsură ce lumina soarelui devenea tot mai puternică, arşiţa de amiază devenea şi ea tot mai mare. La umbra copacilor, Mike deshămă calul, îl legă de un copac şi îi scoase hamul din gură. Calul începu să miroasă iarba care creştea pe planetă. Fornăi dezgustat.

Mike îşi aminti că era singur şi neînarmat pe Câmpiile de Est. Era teritoriul Shahash şi, în plus, aici trăiau şi o mulţime de specii de animale sălbatice. De obicei, animalele evitau oamenii, la fel cum o făceau şi când era vorba de extratereştri, dar atunci când erau înnebunite de furie sau în călduri, nu se dădeau în lături de la atac.

Mike se apucă să studieze împrejurimile. La vest, în spatele său, se aflau dealurile de pe care coborâse; spre nord şi spre sud, se întindeau, până departe în zare, câmpiile acoperite cu iarbă. La est, se zăreau vârfurile unui lanţ muntos, aflat la vreo patru sute de mile depărtare, vârfuri care, acum, din cauza căldurii, păreau albastre. La adăpost de vreo turmă de animale native, probabil de kwell, Mike nu observă nicio mişcare. Până şi iarba lată, specifică planetei, era nemişcată în liniştea amiezii.

Mike privi în sus. Mica lună Stanislaus se îndepărtase de Lambda Aurigae. Dacă *Auriga Ark* era pe cer, învârtindu-se de secole pe orbită, el nu o zări; nava spaţială părăsită era vizibilă doar noaptea, ca o stea fără astâmpăr. Luna albă Zhou era pe jumătate ascunsă de dealurile din vest; luna arămie Okafo se ridicase deasupra munţilor din est. Lunile planetei Lambda Aurigae III erau botezate după numele piloţilor care îi aduseseră în siguranţă aici pe cei zece mii de bărbaţi şi femei pe Pământul cel Nou; unul dintre piloţi fusese străbunica lui Isabel.

Iar se gândea la Isabel! Mike se întoarse cu spatele la luna arămie şi observă o mişcare spre sud. Ceva mare se apropia cu repeziciune. Erau cel puţin două creaturi uriaşe. Se ascunse după un copac, aşteptând. Toate animalele mari de pe Câmpii erau ierbivore, dar unele dintre ele aveau un comportament destul de sălbatic şi erau şi foarte puternice.

Siluetele deveniră clare: erau doi szithee greoi, călăriţi de doi Shahash, fiecare înarmat cu câte o suliţă. Probabil erau cercetaşii unui clan ce migra pe timpul verii către mare, îşi spuse Mike. Dacă aşa era, atunci extratereştrii ar fi trebuit să fie din tribul Vrana, un trib prietenos. Dar Mike îşi dori să fi avut la el carabina.

Extratereştrii aveau capul rotund şi chel, nasul mare şi bont, ochi mici şi negri şi trup mare şi puternic, cu multe braţe, colorate pestriţ, în roşu, roz şi negru. În ciuda acestor braţe în plus, Shahashii arătau, într-adevăr, ca nişte porci.

Ochii lui Mike se măriră. Ieşi de după copaci şi îşi flutură braţele, strigând:

— Osai! Thalu!

Cei doi extratereştri îşi îmboldiră animalele, care aveau tot şase picioare, făcându-le să alerge într-un galop ciudat, dezordonat, după care, la rândul lor, strigară şi ei:

— Miko!

Trecuseră trei ani de la ultima lor întrevedere, dar Mike îi recunoscu pe Osai şi pe Thalu după feţe şi după modelele de pe piele. Zâmbi. Nu se aşteptase să-i mai vadă vreodată.

Se întrebă dacă nu cumva giganticii szithee-i aveau să-l trântească la pământ înainte ca extratereştrii să-i poată opri. Se încordă, gata să sară într-o parte. Dar animalele se opriră, Osai şi Thalu şi-au băgat suliţele în nişte teci ataşate la şei şi au descălecat.

Ca de obicei, Osai şi Thalu purtau nişte fuste scurte, multicolore, din lână de szith şi numeroase şiraguri de mărgele din piatră, din scoici şi din sticlă de provenienţă umană. Deşi le purtau la gât, nu erau chiar nişte coliere; le acopereau pieptul şi spatele şi coborau până la încheieturile celui de al doilea set de braţe.

Mike o privi pe Osai. Ce se întâmplase cu *ea*? Îi crescuseră sânii. Osai era o rathu, adică o femelă, aşa că nu ar fi trebuit să fie prea surprins. Cu toate astea era şocat.

Osai şi Thalu încă nu purtau hainele şi nici nu aveau cicatricile specifice extratereştrilor adulţi; dar în curând aveau să o facă.

Thalu şi Osai îi zâmbiră. Dinţii lor arătau ca dinţii oamenilor, doar că erau mult prea mari. Extratereştrii puseră unul din braţele de sus pe umărul lui Mike şi un braţ intermediar pe spatele său; era modul Shahash de a saluta un prieten. Prietenii lui Mike se înălţaseră, mult mai mult

decât se aşteptase el; Osai avea un metru şaptezeci, iar Thalu cam un metru şaizeci. Privindu-le feţele, lui Mike nu-i veni să creadă că nu erau mai în vârstă decât el ci mai mici cu un an.

Întinzându-se, Mike puse câte o mână pe umerii lor.

— Aithana, tashee, salută el, după care repetă urarea în engleză: Bine aţi venit, prieteni. Nu ştia mai mult de zece cuvinte din dialectul Vranashee.

Osai îi răspunse:

— Bună, Miko.

Thalu îl salută şi el:

— Mă bucur să te revăd, Miko.

— E ceva vreme de când am văzut la tine, spuse Osai. Mânănci cu noi?

— Cu plăcere, răspunse Mike. Îşi aminti că nu mai mâncase nimic de la micul dejun. În plus, ar fi fost nepoliticos din partea lui să refuze. Dar eu nu am nimic să vă ofer…, le spuse el.

— O s-o faci data viitoare, zise Osai.

Extratereştrii îşi legară animalele de un copac, departe de calul lui Mike; caii şi szithee nu se prea împăcau. Amândouă animalele păreau să nu aibă nici un sex, ceea ce însemna că erau rathu, femele.

Apoi, Osai şi Thalu îşi deschiseră legăturile, ataşate la şei. Mike îşi dădu seama că se uita, din nou, destul de insistent la sânii lui Osai. Întoarse privirea spre Thalu. Fusta acestuia avea o umflătură în faţă. Ovipositor, gândi Mike. Era evidem că Thalu era un tro, adică mascul. Mike îşi întoarse privirea, roşind de jenă, căci îi veniră în minte scene din filmul pe care-l văzuse la ora de exobiologie.

Filmul în care li se prezentase modul în care se împerecheau extratereştrii arătase că, pentru a avea loc concepţia, tro-ul trebuia să-şi introducă ovipositor-ul conic în vaginul din partea din spate a femelei în timp ce acha trebuia să-şi introducă falusul său mai mic, ca un tirbuşon, în vaginul din faţă al femelei. În comparaţie cu celelalte două sexe ale extratereştrilor, acha era mic de statură, luminos, aproape delicat. Femela (rathu) era cea mai înaltă

şi cea mai puternică dintre cele trei sexe, căci trebuia să fie capabilă să susţină, în acelaşi timp, greutatea unui acha, care se agăţa de ea şi o parte din greutatea tro-ului, care o călărea; vertebratele de pe Noul Pământ aveau nevoie de fiecare dintre cele şase membre exterioare. Acha ejacula mii de celule micuţe în rathu, în timp ce tro-ul ejacula doar o singură celulă mare, numită celula-ou. Femela nu era doar o anexă pentru celelalte două sexe; uterul ei acoperea cu material genetic oul fertilizat.

— Miko, hai să mănânci! strigă Osai. Mike se întoarse. Osai şi Thalu erau în genunchi pe iarbă, lângă izvor. Mike îngenunche şi el, cu faţa spre ei. Împreună formând un triunghi. Osai şi Thalu îşi atinseră capetele şi Mike făcu la fel. Osa, îşi ridică unul din braţele superioare şi rosti un şir de cuvinte, din care Mike nu înţelese nimic, dar rămase cu faţa ridicată spre cer căci ştia că Osai se ruga la soare, la luni şi la cer.

Când Osai tăcu, Mike îşi coborî privirea. Thalu îi înmână nişte bucăţi de carne uscată. Cu unul dintre braţele intermediare, Osai îi umplu cealaltă mână cu nişte fructe roşii.

— Eshana banu, spuse Mike. Mulţumesc. Lăsă o fructă jos şi muşcă din cealaltă. Pieliţa acesteia era subţire şi tare ca a unei roşii, iar miezul ferm şi suculent ca al unei piersici. Îşi şterse gura.

— Unde e restul clanului vostru?

Thalu arătă spre sud, cu braţul superior.

— La târg.

— A, da, răspunse Mike. Uitase că târgul de vară coincidea cu ultima zi de şcoală. Nu mai fusese la un târg între Vrana şi oameni de când avea zece ani, când ceilalţi copiii de fermieri deciseseră că erau prea mari ca să se mai joace cu porcii.

Thalu îi spuse:

— Ai pierdut multe târguri, Miko.

— Şase, zise Mike. În trei ani. Trecuse, într-adevăr, multă vreme. Era foarte bucuros să-şi revadă prietenii; cu

toate astea, se simţea puţin încurcat în prezenţa lor. Mergeţi într-acolo?

— Da, poate mai târziu, răspunse Osai. Acum vrem să stăm puţin departe de trib, pentru o vreme.

— *Înţeleg*, spuse Mike. Şi ce aţi mai făcut de când v-am văzut ultima oară?

Osai şi Thalu îi spuseră. Deşi engleza lor nu era foarte bună, Mike ascultă cu plăcere poveştile lor despre călătoriile de-a lungul Câmpiilor de Est, despre vânătorile de zak şi kwell şi despre lunga retragere din faţa unui trib mai mare, pe teritoriul căruia cei din clanul Vranashee intraseră în timp ce vânau. La început vorbiră amândoi. Apoi, Osai tăcu şi începu să se foiască, neliniştită. Mike se întrebă dacă nu cumva se plictisise de conversaţie. Observase că nici măcar nu-şi terminase mâncarea, ceea ce era neobişnuit pentru un Shahash nomad, căci niciodată nu erau siguri când aveau să mănânce din nou. O fi fost bolnavă?

Thalu termină o poveste pe care Mike nu reuşi să o urmărească până la capăt şi bău apă din izvor. Observase şi el neliniştea lui Osai, căci îl văzu punându-şi braţele superioare pe umerii ei şi dându-i să bea apă cu una din palmele braţelor intermediare.

Lumina se schimba. Mike privi în sus şi fu mirat să vadă că soarele coborâse la jumătatea cerului din vest. Apăruse şi luna cea alba, Zhou, în timp ce mica luna Stanislaus dispăruse de mult şi luna arămie Okafo era sus, pe cerul din est. Se pornise o briză uşoară. Frunzele palide ale copacilor tremurau, iar florile albe, în formă de clopoţel se aplecaseră puţin într-o parte, emanând un miros dulce ce ajunse până la Mike. Închise ochii şi inhală adânc şi simţi un alt miros, un miros nou, din ce în ce mai puternic. Strănută, dar mirosul de mosc îi invadă simţurile şi se duse drept în sânge, excitându-l aşa de tare, încât tot ce trăise în ultima lună i se păru nimic, faţă de ce simţea acum.

El şi Isabel erau îmbrăţişaţi, el o săruta cu patimă şi o mângâia din ce în ce mai tare; ea îi răspundea cu aceeaşi ardoare. Deschise ochii pentru a-şi alunga aceste imagini

din minte şi îi văzu pe Osai şi pe Thalu sărutându-se, la fel ca oamenii, doar că ei se îmbrăţişaseră cu două perechi de braţe.

Mike se jucase cu copiii de extratereştri; aruncaseră, unii în alţii, cu suliţe de lemn, se luptaseră corp la corp. De ce se schimbaseră prietenii lui atât de mult? Cum putuseră să-i facă *tocmai lui* una ca asta?

Osai şi Thalu veniseră aici, îşi dădu Mike seama, căci împerecherile erau interzise la târguri. Dar…

— Nu sunteţi decât doi!

— Suntem trei, răspunse Osai.

— Cum? întrebă Mike, şi privi năucit în jur. Thalu puse o mână pe sânul lui Osai.

— Suntem *trei*, Miko, spuse Osai. Vino şi tu aici. Se întinseră amândoi spre Mike.

Mike sări în picioare atât de repede, că aproape căzu peste ei.

— Trebuie să plec, prieteni!

Se văzu îmbrăţişând-o pe Osai, pătrunzând-o; îşi imagină cum ar fi simţit atingerea ovipositorului lui Thalu, sprijinit de penisul său. Era atât de excitat că-l durea, dar nu-şi dorea aşa ceva. Nu-i dorea.

Dădu din cap.

— Nu mă înţelegeţi greşit, sunteţi prietenii mei, dar…

— Mda, prieteni, răspunse Thalu, fireşte!

— Oamenii nu se împerechează cu prietenii lor? Faptul că Osai folosise termenul „împerechează” trăda faptul că era supărată. Atunci *cu cine* vă împerecheaţi voi?

— Păi, ştii, oamenii mai întâi se îndrăgostesc şi…

— Se îndrăgostesc? Ce mai e şi asta?

— Păi, ştiţi voi, răspunse Mike, simţindu-se ca un prost, căci ei *nu aveau* cum să ştie. Doar nu erau oameni. Se împerecheau atunci când erau excitaţi de feromonul femelei. Pasiunea se stingea când mirosul dispărea. Feromonul îi bloca gândirea; dar chiar şi cu mintea limpede, ar fi putut el să explice unor extratereştri ce înseamnă „a te îndrăgosti”?

Făcu, totuşi, o încercare:

— Când un om se îndrăgosteşte de o femeie se gândeşte la ea tot timpul. Desigur, vrea şi să ăăă… se împerecheze cu ea, dar, în acelaşi timp, îşi doreşte să fie cu ea tot timpul şi după ce s-au împerecheat. Pentru toată viaţa…

— Oamenii sunt ciudaţi, exclamă Thalu.

— Nu sunt ciudaţi, Thalu, îl contrazise Osai. Asta simţim şi noi acum!

— Acum, da! răspunse Thalu. Dar nu vrem să fim împreună, *toată viaţa*, până la moarte. În plus, avem şi alţi prieteni.

Ce era cu toată discuţia asta despre prieteni? Mike spuse:

— Am crezut că voi, Shahashee, vă împerecheaţi cu oricine e prin preajmă, atunci când sunteţi… în călduri.

— Crezi că ne împerechem cu *oricine*? strigă Osai.

Faţa lui Thalu era schimonosită de furie.

— Numai cu *prietenii*! strigă şi el, strângându-şi pumnii de la cele patru mâini ale sale.

Pe Mike îl podidi frica, atât de tare că aproape uită de durerea fizică.

— Nu m-am gândit niciodată la asta! spuse el, deşi exact asta îi fusese impresia pe care i-o lăsase filmul. Fusese construit ca un film despre împerecherea animalelor.

Faţa şi mâinile lui Thalu se relaxară. Mike răsuflă uşurat.

— Sunt surprins că aţi venit aici singuri, spuse el, vreau să zic, fără un prieten acha.

— Nu vreau să fac un copil, răspunse Osai. Nu-mi doresc copii.

Mike se holbă la ea. Nu se gândise niciodată că o Shahash e capabilă să nu-şi dorească urmaşi.

— Osai, spuse el, nu e nevoie să stai departe de un acha ca să nu ai copii. Dacă…

— *Trebuie* să stau departe de ei, răspunse Osai. Dacă prietenul nostru, Dhesta, ar fi aici, ne-am împerechea cu el. Nu ne-am putea abţine.

Ar fi fost obligaţi de feromon. Mike ştia că, dacă Isabel ar fi fost aici, cu el, i-ar fi cerut să facă dragoste. Dar, dacă ea nu ar fi vrut, ar fi lăsat-o în pace, deşi o dorea foarte mult. Ei aveau să facă dragoste doar dacă şi-o dorea şi ea şi nu pentru că nu aveau de ales. Nu erau animale.

Mike îşi închise ochii. Îşi dorea să fie cu Isabel, în acel moment. Şi azi şi mâine, în fiecare zi. Acesta era sentimentul pe care încercase să-l explice celor doi extratereştri. Nu mai putea să-l ascundă, era îndrăgostit de Isabel.

Era oare iubirea doar un truc al instinctului de împerechere?

— Aşa că am venit aici fără acha, conchise Osai. Vocea îi era slăbită. Nu voia să fie despărţită de prietenul ei, Dhesta. Poate că-l iubea.

Dragostea nu era doar un instinct, de vreme ce dorinţa pentru cea iubită putea fi ignorată, în ciuda nevoii acute de ea. Hormonii şi feromonii extratereştrilor erau puternici, dar ei nu erau sclavii lor. Shahashee nu erau doar nişte animale. Ca şi oamenii, puteau alege.

Mike îşi aminti că voise să-i spună ceva lui Osai.

— Osai, nu vei face copii dacă Thalu va sta în faţă şi Dhesta în spate.

Faţa lui Thalu se schimonosi din nou. Osai îi răspunse:

— Dar asta *nu e bine*! Părea foarte afectată. Thalu îşi puse braţele în jurul ei şi o trase spre el. E interzis, mai zise ea.

Tabu, se gândi Mike.

— Dar, dacă nu vă puteţi împerechea cu partenerii voştri în poziţia greşită, cum de o faceţi cu *oamenii*?

— Tu nu eşti nici tro, nici acha, răspunse Osai simplu.

— Dar nu ar fi bine nici pentru mine să vă văd împerechindu-vă. Adio, Osai! Adio, Thalu!

— Etresh'atre, îi răspunseră amândoi. Era cuvântul Vranashee ce însemna „adio” şi „Dumnezeu să te aibă în pază!”.

Thalu zâmbi.

— Miko, trebuie să începi să vii din nou la târguri.

— Aşa am să fac.

Mike puse căpăstrul în gura calului, îl dezlegă de copac şi sări în şa.

Thalu şi Osai se priveau unul pe celălalt, cu feţele apropiate. Osai îşi ridică unul din braţele superioare şi îl atinse pe Thalu, iar Thalu o sărută uşor.

— Ceea ce faceţi voi se cheamă „a face dragoste”, le spuse Mike. Ei îl priviră întrebător. Mike continuă. Când faci sex cu o prietenă, de care eşti foarte apropiat, se cheamă că faci dragoste.

— Facem dragoste, spuse Osai şi îl sărută pe Thalu.

Mike dădu pinteni calului. Mirosul feromonului dispăruse, nu însă şi efectul acestuia. Schimbă viteza de alergare a calului, dar mişcările provocate de acesta încă îi aminteau de ritmurile sexului. Ritmuri pe care nu le trăise niciodată, decât poate în vis, dar pe care se părea că le ştia dintotdeauna.

În cele din urmă, Mike descălecă şi începu să meargă pe lângă cal. Mersul cu cizme cu pinteni nu era foarte uşor, dar ajunsese deja la intrarea în Valea Stein-Carver, iar ferma era doar la o milă depărtare.

Excitaţia sexuală dispăruse de acum, dar gândurile sale rămaseră la Isabel. Îşi aminti de fiecare dată când o observase pe Isabel privindu-l, când credea că el nu o poate vedea, îşi aminti de ochii ei negri şi vii. Şi-o aminti vorbind cu prietenele ei, cu profesorii; îi auzi vocea. Când cântau în clasă, vocea ei se ridica peste toate celelalte voci şi lucrul acesta îl încânta, deşi era puţin cam afonă. Dacă nu ar fi dorit-o decât din cauza hormonilor, dacă nu i-ar fi plăcut vocea ei decât din cauza dorinţei de a se culca cu ea, atunci de unde ar fi putut şti ce gândea ea despre muzică sau despre fermieri? Despre dragoste? Îşi dorea să stie părerea ei despre toate lucrurile.

Nu vorbise niciodată cu ea pentru că era fată. Pentru că era orăşeancă.

În faţă îi apăru ferma familiei sale. Mike nu văzu pe nimeni în curte sau pe câmp. Era bucuros să nu dea ochii cu tatăl său.

Iapa bălţată nu era la grajd. Mike speră ca sora lui mai mare să o fi dus la montă. Nu voia să se gândească cât de furios era *tatăl* său dacă trebuise el să meargă cu iapa.

Tatăl său. Umerii lui Mike se lăsară în jos. Nu putea să se încurce cu o orăşeancă. Vance Stein-Gordon nu avea să fie doar furios, ci avea să-l dispreţuiască. Avea să-şi piardă tot respectul pentru fiul său.

Mike nu avea de gând să vorbească cu Isabel.

Vance Stein-Gordon ieşi din grajd.

— Tocmai am ajuns acasă, spuse el. Am avut o grămadă de treabă azi şi a trebuit să duc şi iapa la montă. Ochii i se îngustară. Când îţi spun să faci ceva, băiete, păi aia *să faci*!

— Da, domnule! Mike vru să privească în jos, dar asta l-ar fi înfuriat şi mai mult pe tatăl său. Îl privi pe Vance în ochi şi nu-i veni să creadă că era mai înalt decât el. Îmi pare rău, domnule.

— Ce naiba ai crezut că faci fugind azi dimineaţă? Vance nu-şi lovise copiii niciodată; de abia îi atingea. Dar acum îl prinse pe Mike de umăr şi îl zgudui zdravăn. Sper că nu ai fugit să te vezi cu *orăşeanca* aia neagră, nu-i aşa?

Ochii lui Mike se îngustară.

— Nu!

Nu era aşa de diferit de extratereştri pe cât îşi imaginase până atunci; de ce crezuse că fermierii şi orăşenii erau atât de diferiţi, unii de ceilalţi? La urma urmei, erau cu toţii oameni. De ce tatăl său credea altfel?

— Să nu te prind cu orăşence, îi zise Vance, nu-s decât nişte târfe bune de nimic… Doamne, ce-i cu *mirosul* ăsta? Adulmecă aerul din jurul lui Mike. Te-ai culcat cu o *extraterestră*!

Cuvintele îl loviră pe Mike ca un pumn încasat pe neaşteptate, direct în stomac.

— Nu e adevărat! strigă el.

— Nu o să-mi las copiii să *mă* mintă! urlă Vance. Bastard nenorocit!

Îl plesni pe Mike peste faţă.

Mike se întrebă de ce se temuse atât de ce avea să creadă tatăl său.

— Poate că tu te-ai culcat cu una, dar eu nu am făcut-o, răspunse el, calm.

Vance urlă din nou şi dădu să-l lovească din nou. Mike se feri şi îl prinse de braţ.

Lucrul acesta îl înfurie şi mai mult pe Vance. Îşi smulse braţul violent, dar nu se putu elibera din strânsoarea lui Mike. O expresie de uluială totală îi apăru pe faţă, de parcă ar fi fost lovit de un duş rece şi furia i se înmuie şi îi trecu de tot.

Mike îl împinse deoparte.

— Să nu mă mai faci niciodată mincinos, spuse el. Şi să nu mă mai atingi în viaţa ta.

Se întoarse cu spatele şi sări în şa. În timp ce trase de hamuri, mâinile îi tremurau violent, iar stomacul i se strânse, dar nu de frică de ce ar putea zice sau face tatăl său, când avea să se întoarcă din oraş. Anxietatea sa fusese provocată de o cauză mult mai importantă. Se hotărâse să-i vorbească lui Isabel.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

Printre tâlhari

Poul Anderson

Poul Anderson (1926-2001) este un celebru şi prolific scriitor de science fiction. Absolvent de fizică al Universităţii Minnesota s-a căsătorit în 1953 şi are o fiică Astrid, căsătorită cu scriitorul de sf Greg Bear. Şi-a scris cea mai mare parte a operei sale pe o fundaţie ştiinţifică solidă. A câştigat premiul Hugo de şapte ori şi Nebula de trei ori, împreună cu multe alte premii, pentru opere diferite sau pentru întreaga carieră. Este autorul a peste o sută de romane şi colecţii de povestiri, de altfel a scris câteva sute de nuvele şi povestiri. A devenit celebru încă de la primele sale romane, „The of Two Worlds” (1953) şi „Brain Wave” (1954), de asemenea şi-a cucerit notorietatea cu seriile de romane „Time Patrol” şi „Psycotechnic League”, începute în anii ’60.

Ultimele sale romane sunt: „The Shield of Time” (1990), „War of The Gods” (1997), „The Fleet of Stars” (1997), „Hokas Pokas” (2000), „Mother of Kings” (2001) şi „For Love and Glory”, apărut în 2003, după moartea sa. Cel puţin şapte-opt romane au fost publicate şi la noi, ultimul fiind probabil „Avatarul”, apărut în 2000, la editura Rao.

Povestirea care urmează, deşi scrisă în 1957, rămâne o bijuterie a lui Poul Anderson. Analizează un fenomen descris şi de istoricii români, pentru a explica decalajul dintre ţările europene. La marginea civilizaţiei, există tot timpul o naţie care luptă cu tâlharii şi e ca un scut pentru ceilalţi, care trăiesc în linişte şi pace. Ce se întâmplă însă când luptătorii se satură de războaiele de la ei acasă?

———————————

Excelenţa sa, M'Katze Unduma, Ambasadorul Federaţiei Pământene din Regatul Dublu, nu era obişnuit să fie lăsat să aştepte. Dar, pe măsură ce minutele se scurgeau, furia îl părăsi şi începu, la rece, să se întrebe ce putea însemna această întârziere.

În societatea aceea mohorâtă, dar foarte punctuală, o întârziere de câteva minute era considerată semn de proastă creştere, chiar şi atunci când nu era intenţionată. Dar să pui pe cineva de rangul său să aştepte aproape şaizeci de minute era o insultă de neiertat. O fi fost Rusch barbar, dar era prea viclean pentru a umili un reprezentant al Pământului fără niciun motiv.

Ceea ce se potrivea cu ce descoperiseră cei de la Serviciul Secret Pământean. De la ofiţerul beat care plângea în pahare pentru că Vechiul Pământ, Civilizaţia, avea să fie atacat şi campusul unde învăţase şi iubise el cândva avea să fie ars până la temelii de chiar armele lui, până la planurile de luptă pentru care şase oameni au murit – furându-le de la Academia Regală de Război – şi acum, la această insultă nepermisă asupra unui ambasador, toate duceau la o singură concluzie.

Primarul din Drakenstane trădase Civilizaţia.

Unduma, în ciuda mantalei strălucitoare, robei brodate şi căştii împodobite cu pene de struţ, costumaţie care îi arăta rangul înalt, se simţea, în anticamera aceea, ca un animal încolţit.

Castelul era vechi, construit în urmă cu mai mult de opt sute de ani, atunci când primii colonişti se stabiliseră pe Norstad. Masivitatea pătrăţoasă şi cenuşie a clădirii, care din afară părea o grămadă de stânci uriaşe şi ascuţite, nu fusese foarte afectată de diversele modernizări la care fusese supusă de-a lungul timpului. Mesele, canapelele, draperiile, mozaicurile din diamante şi picturile biomurale nu se prea împăcau cu zidurile şi dalele de piatră ale fortăreţei; luminile fluorescente nu reuşeau să lumineze toate colţurile întunecate, aşa că încăperile erau într-un semi-întuneric permanent.

Doisprezece gardieni erau postaţi, de jur împrejur, în încăpere. Purtau armuri pe piept şi căşti cu pene, după moda veche, dar armele lor erau foarte moderne. Arătau cu toţii la fel, înalţi de 1.80, blonzi şi stăteau atât de nemişcaţi că nu puteai spune dacă erau vii sau nu. Pentru un om Civilizat era o privelişte destul de plictisitoare.

Unduma îşi scutură trabucul, trase o înjurătură zdravănă în sinea lui şi îşi dori să-şi fi adus măcar o carte cu el.

Uşa de la cabinet se deschise fără zgomot şi îşi făcu apariţia un ofiţer ras la sânge. Bătu din călcâie şi se înclină în faţa lui Unduma.

— Maiestatea sa e onorată să vă primească, Excelenţă.

Ambasadorul îşi înghiţi mânia, dădu din cap şi se ridică în picioare. Era un bărbat înalt şi subţire, cu pielea nu foarte închisă la culoare şi cu trăsăturile specifice celor din rasa Bantu. Emisarii de pe Pământ erau aleşi, de obicei, astfel încât să se apropie de idealul de frumuseţe al celor de pe planetele unde erau trimişi – ceea ce nu era destul de uşor, ţinând cont de micile şi diferitele colonii împrăştiate prin Galaxie – iar Norstad-Ostarik fusese colonizată de o populaţie caucaziană care emigrase, în cea mai mare parte, de pe planeta mamă.

Ofiţerul îi făcu semn să intre şi dispăru. Hans von Rusch, Primar de Drakenstane, Judecător al Poporului Vestic, Gardian Ereditar la Porţile Râului Alb, etc, etc, etc stătea aşezat la un birou aflat la capătul unei săli imense cu podele de marmură neagră şi roşie. În mâini ţinea o carte pe care nu o închise până când Unduma, ale cărui sandale de-abia se auzeau pe podea, ajunse lângă el. Atunci se ridică şi făcu o plecăciune ironică.

— Mă bucur să vă văd, Excelenţă, spuse. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi atât. Vă rog, luaţi loc.

Curtoazia lui era de faţadă şi amândoi ştiau lucrul acesta.

Unduma se aşeză pe scaunul din faţa biroului. Era hotărât să-şi păstreze *calmul*, venise aici pentru lucruri mult mai importante. Strânse din dinţi.

— Vă mulţumesc, Maiestate, răspunse pe un ton plat. Sper să aveţi timp să purtăm o discuţie mai amănunţită. Am venit într-o problemă foarte gravă.

Sprânceana dreaptă a lui Rusch se ridică atât de mult, că monoclul antic pe care îl purta afectat, fu cât pe ce să cadă. Era un bărbat masiv, puternic, cu părul blond şi des acoperindu-i capul lung şi cu o cicatrice pe obrazul stâng. Purta uniformă militară, tunică gri, cu guler înalt, pantaloni bufanţi şi cizme strălucitoare; pe umeri avea tridentul şi soarele celor cu gradul de general primar, iar într-o parte avea o sabie de oţel, al cărei mâner era uzat de cât de mult fusese folosit. Era întruchiparea perfectă a barbarului de fier, cu creier asemenea, îşi spuse Unduma.

— Ei bine, Excelenţă, murmură Rusch – deşi Norron, limba celor de pe planetă, era prea dură pentru a putea fi murmurată – va fi plăcerea mea să vă ascult. Dar, după cum ştiţi, eu nu am un rol prea important în Minister, sunt doar un simplu sfetnic şi…

— Vă rog. Unduma îl opri, ridicându-şi mâna. Chiar e nevoie să jucăm şarada asta? Nu numai că vorbiţi în numele tuturor navelor de război – şi Samuraii Nor reprezintă, încă, cea mai puternică clasă din Regatul Dublu – dar aveţi şi Adunarea Generală la degetul mic, ca să nu mai vorbim că şi familia regală vă apreciază foarte mult: de aceea, cred că pot discuta franc cu dumneavoastră.

Rusch nu zâmbi, dar nici nu se deranjă să nege ceea ce ştia toată lumea, şi anume faptul că era liderul aristocraţiei războinice, prieten foarte bun cu Regina văduvă, practic tatăl vitreg al fiului acesteia de opt ani, Prinţul Hjalmar. Adică, mai pe scurt, era cel care dicta pe această planetă. Faptul că era discret şi prefera o funcţie mai mică nu însemna mare lucru.

— Voi fi bucuros să transmit spusele dumneavoastră celor care au autoritatea necesară, răspunse el prompt. Pipă, ordonă fotoliului pe care stătea, care se execută, servindu-l cu o pipă gata aprinsă.

Unduma era consternat. Seria de… „formalităţi” îl năucise. Până acum, în istoria de trei sute de ani a relaţiilor

dintre Pământ şi Regatul Dublu, ambasadorul pământean se bucurase de respectul gradului său, faţă de care doar familia regală şi Dumnezeu erau mai presus.

Nicio planetă locuită de oameni, indiferent cât de departe s-ar fi aflat şi indiferent cât de ciudat ar fi evoluat, nu uitase că Pământul era Pământ, planeta omului şi centrul Civilizaţiei. Nicio planetă locuită de *oameni*. Să fi trecut cei de pe Norstad-Ostarik de partea celor de pe Kolresh?

Biologic, îşi spuse Unduma cutremurat, ar fi fost imposibil. Cultural, la fel. Cel puţin deocamdată. Dar era din ce în ce mai sigur, cu fiecare frază insolentă pe care o rostea Rusch, că acesta ajunsese la o înţelegere de ordin politic cu cei de pe Kolresh.

— Ei bine? întrebă Primarul.

Unduma îşi curăţă gâtlejul şi, disperat, se aplecă înainte.

— Majestatea voastră, ambasada mea nu a putut să nu ia în considerare anumite declaraţii publice, pregătirile de natură militară, precum şi unele lucruri despre care se vorbeşte aproape deschis…

— Sau pe care, mai degrabă, le-au aflat spionii voştri, îl întrerupse Rusch.

Unduma se opri speriat.

— Majestate!

— Bunul meu ambasador, rânji Rusch, dumneavoastră aţi fost acela care aţi dorit o discuţie pe faţă. Ştiu că Pământul are spioni aici. Dar, oricum, ar fi fost imposibil să ascundem faptul că am început mobilizarea armatei de pe cele două planete ale noastre.

Unduma simţi cum sudoarea începe să i se scurgă pe spate.

— Păi… Ministerul dumneavoastră… a… anunţat că… aceasta e doar o măsură de apărare, se bâlbâi el. Am sperat… sincer… până în ultima clipă că… veţi… că poporul dumneavoastră ni se va alătura în lupta împotriva celor de pe Kolresh.

Se lăsă o tăcere grea. Obrajii lui Rusch se înroşiseră, scoţând şi mai tare în evidenţă albeaţa cicatricii, iar ochii săi erau cei mai reci ochi pe care Unduma îi văzuse în viaţa lui.

Apoi, încet, Primarul începu să vorbească printre dinţi:

— De câteva secole, Excelenţă, poporul meu a sperat acelaşi lucru, că ne veţi ajuta.

— Ce vrei să spui? În tulburarea care-l cuprinsese, Unduma uitase complet de protocol. Rusch nu păru câtuşi de puţin deranjat. Se ridică de la birou şi se îndreptă spre fereastră.

— Vino aici, îi răspunse. Vreau să-ţi arăt ceva.

* * *

Fereastra era modernă, din plastic invizibil; o pată de lumină, sus pe infamul Turn al Vrăjitoarelor. Prin ea se putea zări cerul negru: în nordul planetei Norstad întunericul dura patruzeci şi opt de ore şi acum se apropia miezul nopţii.

Stelele clipeau crud în vidul clar ca cristalul şi se completau foarte bine cu gerul glaciar de afară. Ostarik, planeta soră, se afla la sud, o lună proeminentă, de culoarea albastrului metalic; nu se mişca niciodată de acolo, astfel încât piscurile înzăpezite ale uneia erau paralele cu mările calme şi calde ale celeilalte. La nord, aurora ocupa jumătate din orizontul înghesuit.

De la înălţimea ameţitoare a turnului, Unduma nu putea vedea mare lucru din oraşul Drakenstane: câteva acoperişuri ascuţite, ferestrele luminate şi lampadarele singuratice de pe străzile îngheţate. Oricum, nu ar fi fost prea multe de văzut – pe ambele planete nu existau oraşe mari, ci doar nişte orăşele care crescuseră ca nişte ciuperci umile, în jurul reşedinţelor lorzilor. Urmau apoi câmpiile îngheţate, înconjurate de zidurile de un verde strălucitor ale gheţarilor. Probabil că vântul sufla cu putere, pentru că putu zări zăpada ridicată în aer luând nişte forme stranii, aidoma unor stafii, urmărindu-se pe câmpurile de un albastru dezolant.

Rusch îi vorbi cu un glas dur:
— Nu e prea atrăgătoare planeta noastră, nu-i aşa? Aici, la capătul universului, la o mie de ani lumină de preţiosul vostru Pământ şi chiar în mijlocul unei ere glaciare. Te-ai întrebat vreodată de ce nu am instalat staţiile de control ale vremii, pentru a ne oferi o climă cât de cât decentă?
— Păi, încercă Unduma să răspundă, exigenţele…
— Din cauza războiului, i-o scurtă Rusch şi făcu o mişcare cu mâna, arătându-i constelaţiile extraterestre din jur. Printre ele se afla şi Polaris, uriaşă şi dureros de strălucitoare, la mai puţin de treizeci de parseci depărtare. Nu am avut nici cea mai mică şansă. Ori de câte ori am vrut să ne apucăm de treabă, a început un război, de obicei cu cei de pe Kolresh şi toată energia şi materialele a trebuit să le folosim pentru a lupta. Acum vreo două sute de ani am reuşit chiar să instalăm câteva staţii şi vremea începuse să se încălzească. Nu a durat mult şi Kolreshii le-au spulberat ca pe nişte castele de nisip. Norstad a fost colonizată acum opt sute de ani. Dintre aceştia, şapte secole a trebuit să luptăm cu ei. Oare nu ţi se pare că e de ajuns?
— Maiestate, toată… aveţi toată simpatia mea, răspunse Unduma stânjenit. Cunosc foarte bine eroica dumneavoastră istorie. Dar, la urma urmei, aş putea spune că… şi Pământul a luptat…
— Da, de la distanţa a o mie de ani-lumină! îl întrerupse fără milă Rusch. Războiul uitat. Câteva patrule prost plătite, în nave învechite, care să apere nişte avanposturi lipsite de importanţă, împotriva atacurilor mai mult decât sporadice ale Kolreshilor. Noi trăim la graniţă cu ei!
— Este evident, Maiestate, că ei sunt duşmanii voştri naturali, spuse Unduma. Ca şi ai întregii Civilizaţii umane. Ceea nu pot înţelege sunt, ăăă, zvonurile unei, ăăă, alianţe…
— Şi de ce n-am face-o? se zburli Rusch. De şapte sute de ani îi ţinem la distanţă, ca preţioasa voastră planetă să se poată dezvolta în voie. Zidul care vă desparte e format din trupurile tinerilor noştri morţi. Tentaţia de a ne mai

recupera din pierderi, ajutându-i pe Kolreshi să cucerească Pământul, e foarte mare în acest moment.

— Nu credeţi nici dumneavoastră ce spuneţi! izbucni, fără să-şi dea seama, Unduma.

Faţa Primarului părea săpată în stâncă.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, îi răspunse. Nu am vrut decât să spun, că din punctul nostru de vedere, ar putea fi şi asta o soluţie. Dacă Pământul e hotărât să-şi schimbe politica faţă de noi… înţelegi, nu? Nu se va întâmpla nimic în viitorul apropiat. Aveţi timp să vă gândiţi la propunerea mea.

— Va… va trebui să iau legătura cu Guvernul meu, şopti pierit ambasadorul.

— Bineînţeles. Cizmele impecabile ale Primarului răsunară puternic pe podea, în timp ce se întorcea la birou. Am pregătit un memorandum pentru voi, un fel de raport informativ, neoficial, cu punctele pe care Guvernul maiestăţii sale doreşte să le negocieze cu Federaţia Pământeană. O, iată-l! Luă de pe masă un dosar gros. V-aş sugera să vă luaţi o mică vacanţă de la îndatoririle dumneavoastră de aici şi să trageţi o fugă pe Pământ, la superiorii dumneavoastră cu acest…

— Ultimatum, îl completă Unduma, cu vocea înăbuşită.

Rusch ridică nepăsător din umeri:

— Zi-i cum vrei.

Glasul îi era sec şi îndepărtat, de parcă el şi poporul său se rupseseră deja de Civilizaţie.

Când se aplecă să ia dosarul, Unduma observă cartea, pe care o citea, când intrase, Primarul: era o ediţie locală a operelor lui Schakspier, tipărită pe hârtie de proastă calitate, dar scrisă în Engleza Veche. I se păru ciudat că un dictator barbar citea aşa ceva. Dar apoi îşi aminti că lui Rusch îi plăcea istoria şi că avea o mulţime de alte preocupări: campion la şah, jucător de polo printre meteoriţi, alpinist… fir-ar-al naibii de ticălos!

* * *

Planeta Norstad se afla în mijlocul unei ierni de o mie de ani, în timp ce Ostarik, planeta-soră, era un paradis de mări albastre şi insule cu nisip fin şi cald. Cu toate acestea, Ostarik rămăsese, până în urmă cu două sute de ani, inaccesibilă, din cauza unor viruşi deosebit de periculoşi. Atunci o echipă de cercetători s-au apucat de treabă şi au descoperit un antidot, astfel că planeta fu, în sfârşit, populată.

Prin astfel de mijloace – ca şi prin simpla putere a exemplului, a libertăţii, bogăţiei şi fericirii oamenilor – Civilizaţia de pe Pământ continua să se propage în coloniile cele mai îndepărtate. Toate planetele colonizate purtau respectul cuvenit Pământului-Mamă, Leagănul Civilizaţiei şi al Înţelepciunii, Pământul Cel Bun; toate planetele în afară de Kolresh, care încetase de multă vreme să mai fie umană.

Nava privată a lui Rusch îl transportă pe acesta dintre zidurile îngheţate ale castelului până la grădinile de trandafiri din Sorgenlos într-o oră. Dar trebuiră să mai treacă alte câteva ore bune până când regina reuşi să scape de curteni şi să rămână singuri.

Se plimbau printre trandafirii înfloriţi şi palmierii înalţi; spiralele de aramă ale micului palat, aflat la mică depărtare de grădini, se înălţau la cer, iar soarele – căruia, pe Ostarik, îi lua câteva ore ca să apună – revărsa o lumină aurie peste apa liniştită a mării. Insula era destinată liniştii familiei regale dar, în ultima vreme, acest lucru cunoscuse o serie de tulburări.

Regina Ingra se aplecă asupra unui trandafir mutant, vărgat ca un tigru şi lat de douăzeci de centimetri; îi smulse câteva petale, apoi începu să vorbească, cu vocea înecată în lacrimi:

— Dar mie îmi place Unduma; nu aş vrea să ajungă să ne urască.

— Da, e un tip de treabă, recunoscu Rusch. Stătea în spatele ei, îmbrăcat în uniforma lui neagră cu insigne argintii, ca o variantă reală a morţii.

— E mai mult decât atât, Hans. El reprezintă decenţa – Norstad ne-a îngheţat sufletele, iar Ostarik nu a reuşit să le îmblânzească. M-am gândit că poate Pământul ar putea să o facă... Vocea i se curmă brusc. Era o femeie subţire şi întunecată, încă tânără, iar familia ei se trăgea din ţinuturile ploioase ale ecuatorului planetei Norstad, din nişte fermieri a căror purtare era mai blândă decât modul aspru de a fi al minerilor, pescarilor şi vânătorilor cu părul roşu ca focul, în mijlocul cărora crescuse Rusch. Când vorbea, limba Norron nu mai suna atât de dur, ci aproape căpăta o anumită muzicalitate; bărbaţii din Drakenstane scuipau cuvintele ca pe nişte gloanţe.

— Ce să facă Pământul? întrebă Rusch, îndreptându-şi privirea încruntată spre vest. Să continue să ne facă cadouri? Noi am fost întotdeauna mândri de faptul că ne putem descurca singuri.

— O, nu, răspunse Ingra obosită. La urma urmei, am fi putut face comerţ cu ei, blănuri, minerale şi aşa mai departe, dacă nu ar fi trebuit să folosim aproape nouăzeci la sută din ceea ce producem pentru război. Mă gândeam, mai degrabă, la faptul că ar putea să ne înveţe cum să devenim mai umani.

— Credeam că facem, oricum, parte din rasa Homo Sapiens, spuse Rusch ironic.

— Ei, ştii foarte bine la ce mă refer. Femeia se întoarse spre el, cu ochii ei violeţi arzând. Uneori mă întreb dacă tu, Primar Hans de Thoma Rusch, *eşti* om. Adică liber, liber să fii mai mult decât un robot, liber să-ţi creşti copiii, fără teama că într-o zi aceştia îşi vor scuipa plămânii, după ce un crucişător Kolresh va ataca o navă de-a noastră. Ce înseamnă cultura noastră, Hans? Doar nişte fermieri şi muncitori abrutizaţi, nişte sclavi! Şi o mână de aristocraţi, care nu trăiesc decât pentru a purta războaie. Puţină muzică şi poezie populară, plină de versuri despre sânge şi trădare. Unde sunt simfoniile, romanele, catedralele, cercetările de laborator... unde sunt oamenii care să poată spune ceea ce doresc şi care să creadă că pot fi cu adevărat fericiţi?

* * *

Rusch nu răspunse pe moment. O privi fară să clipească, peste monoclu, până când ea nu-i mai putu înfrunta privirea şi îşi împreună mâinile. Apoi nu spuse decât atât:

— Exagerezi.

— Poate. Dar ăsta e purul adevăr. În vocea ei se putea citi răzvrătirea. Asta cred despre noi toate celelalte planete.

— Chiar dacă supoziţia democratică – şi anume aceea că adevărurile eterne pot fi descoperite numărând îndeajuns de multe nasuri – ar fi reală, spuse Rusch, nu poţi şterge opt sute de ani de istorie printr-un simplu decret.

— Nu, dar poţi începe să lucrezi la asta. Nu cred că ai dreptate atunci când dispreţuieşti oamenii de rând, Hans… când au avut ei vreo şansă în acest regat? Am putea să luăm totul de la capăt acum, un nou început, iar Pământul ar putea trimite nişte sfetnici psiho-tehnici şi în două trei generaţii…

— Şi ce crezi că vor face Kolreshii în timp ce vom experimenta noi forme de guvernare? râse el.

— Întodeauna e vorba de Kolresh.

Umerii ei se strânseră sub mantia de un roşu arzător.

— Kolreshii au transformat un oraş plin de speranţe într-un crater radioactiv şi au umplut câmpiile cu oasele copiilor noştri. Kolreshii mi-au ucis soţul. Kolreshii mi-au aruncat familia în aer, Hans, şi o mare parte din strămoşii mei. Tot ei ţi-au distrus viaţa şi sufletul. Se apropie de el, cu pumnii strânşi, aproape strigând: Şi tu vrei să te aliezi cu ei?

Primarul îşi scoase pipa şi începu să o umple cu tutun. Lumina soarelui la asfinţit făcea ca oceanul să pară de metal.

— Ei bine, răspunse el, în ultimii zece ani a fost pace între noi. Ceea ce e, trebuie să recunoaştem, un record.

— Dar nu ne putem găsi alţi aliaţi? Nişte aliaţi adevăraţi? M-am săturat sa fiu doar o marionetă! Prefer să mă aliez cu Ahuramazda, cu Noul Marte sau Lagrange. Am

putea porni o cruciadă împotriva celor de pe Kolresh, să-i aruncăm până la ultimul din Univers!

— Ok, şi cine vorbeşte acum ca un aristocrat războinic? rânji Rasch.

Îşi aprinse pipa şi începu să se plimbe pe plajă. Ea rămase pe loc, furioasă, dar apoi oftă şi o porni spre el.

— Nu crezi că am încercat şi asta? întrebă el, încă răbdător. Generaţie după generaţie, am încercat şi construim o alianţă permanentă împotriva Kolresh. Cele temporare au eşuat întotdeauna. Nimeni nu ne iubeşte îndeajuns – şi, de vreme ce tot noi am fost aceia care am primit cele mai grele lovituri – nimeni nu-i urăşte îndeajuns pe Kolresh.

Găsi o bancă la marginea plajei şi se aşeză privind valurile blânde ale mării, care, datorită soarelui aflat la apus şi norilor incandescenţi din vest, căpătaseră o culoare aurie. Ingra se aşeză lângă el.

— Nu pot să îi învinovăţesc pe cei care nu ne plac, spuse aproape în şoaptă. Suntem supra-mecanizaţi, dar inculţi, aroganţi, lipsiţi de tact, nedemocratici, încăpăţânaţi… Dar propriul lor interes…

— Alţii nu cred că lor li se poate întâmpla aşa ceva, răspunse Rusch, dispreţuitor. Şi, chiar şi printre ai noştri, există câteva elemente pro-Kolresh, ridică el vocea, ameninţător: „O, maiestatea voastră, o, domnule Primar, ce tot *spuneţi*? Cum aşa? *Suntem siguri*, Kolresh nu ne vor mai ataca niciodată! Doar au semnat un *tratat de pace*!”

Ingra oftă tristă. Rusch îşi puse braţul pe umerii ei şi amândoi rămaseră aşa, pentru o vreme, fără să-şi spună niciun cuvânt.

* * *

— Oricum, vorbi el, într-un final, Kolreshii sunt prea puternici pentru a putea fi învinşi de orice fel de alianţă din această parte a galaxiei. Noi şi ei suntem singurele puteri militare reale de pe aici. Chiar şi celor de pe Pământ le-ar fi destul de greu să-i învingă, dar pământenilor le-ar lua prea multă vreme până s-ar hotărî să se angajeze într-un război

direct. Ar avea prea multe de pierdut: e mult mai uşor pentru ei să considere raidurile Kolresh doar nişte simple „acte piratereşti”. Cu siguranţă, pământenii nu vor fi dispuşi să plătească preţul, foarte ridicat, pentru formarea unei armate şi a unei flote navale pentru a ocupa sau rade din Univers planetele Kolresh.

— Deci vom ajunge la un alt război, spuse Ingra privind dezolată marea.

— Poate că nu, răspunse Rusch. Sau, dacă va fi război, va fi unul diferit – nu va mai trebui să înfruntăm navele negre pe cerul *nostru*.

Trase câteva fumuri, parcă pentru a-şi aduna curajul, apoi începu să vorbească repede, pe un ton impersonal.

— Uite cum văd eu lucrurile. Noi, norronii, nu avem o flotă spaţială puternică. Nu am avut-o niciodată şi nu o vom avea nici de acum înainte. Nu face parte din tradiţia noastră. În schimb, avem cei mai mulţi şi cei mai duri infanterişti din galaxie, pe care îi putem transforma oricând în maşini de luptă şi pe care îi putem echipa cu cele mai distrugătoare arme care au existat vreodată.

Briza bătea uşor, iar undeva în depărtare se auzi un tunet slab. Un stol de pescăruşi traversă în viteză cerul arămiu, ca un fulger negru şi subţire.

— Ştiu toate astea, spuse Ingra. Cunosc destulă istorie şi îmi dau seama încotro baţi. Kolreshii vor fi escorta noastră spaţială şi, în acelaşi timp, ne vor transporta trupele. Împreună, vom putea cuceri Pământul.

— Şi chiar asta vom face, completă Rusch placid. Pământul a devenit moale şi leneş. Nu vor fi capabili ca, în câteva luni, să se reînarmeze într-atât încât să facă faţă unei astfel de alianţe.

— Dar întreaga galaxie va scuipa când va auzi de noi.

— După ce vom fi cucerit Pământul, vom putea cuceri fiecare planetă locuită din galaxie.

— Şi chiar crezi că o alianţă cu Kolreshii va fi posibilă pe termen lung?

— Nu-mi fac nicio iluzie în privinţa asta, draga mea. Dar nici nu văd altă soluţie, pentru a termina odată pentru

totdeauna cu acest război dintre noi, din care nimeni nu are de câştigat. După ce Pământul va fi cucerit, poate vom fi capabili să construim o flotă spaţială, la fel de bună ca a lor. Nu ne-au dat niciodată şansa să construim una până acum, dar poate…

— Niciun poate! Nu cred şi nu am crezut nicio clipă că nava soţului meu a fost doborâtă, acum cinci ani, de un meteorit. Sunt sigură că Kolreshii îi cunoşteau planurile de a construi o flotă şi de aceea l-au ucis.

— Foarte probabil.

— Şi tu vrei să ne aliem cu ei. Ingra îşi întoarse faţa golită de sânge spre el. Sunt încă regina acestei planete şi nu voi admite o alianţă atât de… atât de obscenă!

— Mă aşteptam la asta, Alteţa Voastră, oftă Rusch. În acel moment, părea obosit de moarte. Bineînţeles că aveţi dreptul de a spune nu. Dar mă îndoiesc că Ministerul va susţine o regină care votează împotriva intereselor poporului…

Regina sări indignată în picioare.

— Nu vei îndrăzni aşa ceva!

— O, nu vă faceţi griji, nu vi se va întâmpla nimic rău, răspunse Rusch, cu un zâmbet răutăcios. Veţi fi pusă în custodia noastră, ca să zic aşa. Bineînţeles, maiestatea sa, fiul dumneavoastră, va fi educat în altă parte decât aici dar, dacă veţi dori…

Palma ei îl lovi cu putere peste faţă. Rusch nu tăcu nicio mişcare.

— Nu… voi vota împotrivă, spuse Ingra, dând din cap. Îşi îndreptă spatele. Nava dumneavoastră e gata să vă ducă acasă, domnule. Sper ca, de azi înainte, să nu ne mai onoraţi cu prezenţa niciodată.

— Cum doriţi, maiestate, murmură umil dictatorul Regatului Dublu.

* * *

Deşi Unduma se întorsese cu un gust amar şi cu un ultimatum, simţi, odată ajuns acasă, cum îl cuprinde un sentiment cald de bucurie. Stătea la masă pe o terasă, sub

cerul blând al Pământului, privind mulţumit apele strălucitoare ale fluviului Zambezi şi turnurile Oraşului Capitală, ce se întindeau spre orizont, graţioase şi înconjurate fiecare de propriul parc înverzit. Oamenii de pe străzile curate şi liniştite purtau bluze răcoroase şi kilturi colorate, care contrastau în mod plăcut cu hainele mohorâte ale celor de pe Norstad. În jur, conversaţiile erau purtate în plăcutele limbi terestre, o muzică graţioasă se revărsa printr-o fereastră deschisă, terasele răsunau de hohote de râs, iar parcurile de strigătele vesele ale copiilor: libertate, ordine şi viaţă uşoară.

Gândul că toate acestea ar putea dispărea pentru totdeauna şi că roboţii de pe Norstad şi monştrii cu suflete de şarpe de pe Kolresh vor hălădui liberi pe aici, ucigând fără milă milioanele de pământeni înfometaţi nu-l lăsa, însă, să se bucure până la capăt de tihna acelui moment.

Îşi lăsă băutura pe masă şi se aplecă peste masă, cu eleganţă.

— Nu, domnule, spuse el. Sunt foarte sigur că nu joacă la cacealma.

Ngu Chilongo, Premierul Parlamentului Federaţiei, clipi nefericit. Era un bărbat mic, îndesat şi inteligent, dar chestiunea aceasta contrazicea toate principiile sale de o viaţă şi îi venea greu să înţeleagă.

— Dar, bineînţeles, începu el, sunt sigur că… acest… Rusch e nebun. Altfel cum îşi poate imagina că poate, cu cele două planete ale sale, ale căror populaţie nu poate fi mai mare de un miliard, învinge patru miliarde de pământeni?

— Aţi uitat să adăugaţi şi vreo câteva milioane de Kolresh, îi reaminti Unduma. Care vor furniza, de fapt, flota aerospaţială, flotă care e *cu mult mai puternică* decât a noastră. Cei de pe Norstad vor fi infanteriştii, cei care vor lupta la sol. Şi, dintr-un miliard, vă asigur că Rusch va putea aduna, fără prea mare efort, o sută de milioane de soldaţi bine pregătiţi.

Strigătul lui Chilongo acoperi toate zgomotele din jur:

— Cum?!

— Aşa e, domnule. Cel de-al treilea bărbat prezent la masă, Mustafa Lefarge, ministrul Apărării, confirmă cu un glas amărât. Fiecare cetăţean de acolo, bărbat sau femeie, poate deveni soldat, pe timp de război, atât timp cât e sănătos. Chiar şi cei mai puţin dotaţi participă, într-un fel sau altul, la efortul de război. Iar norronii simt obişnuiţi cu asta, pot trăi ani la rândul fără nici un confort şi cu mijloace minime de subzistenţă. Aici vocea ministrului deveni sardonică. Prin asta înţelegând, desigur, mâncare şi muniţie şi nu, aşa cum suntem noi obişnuiţi să gândim, distracţii sau activităţi culturale.

— O sută de milioane, şopti Chilongo tulburat. Păi asta înseamnă de *zece ori* mai mult decât toate trupele noastre la un loc.

— Ca să nu mai spunem că trupele noastre sunt prost antrenate, prost echipate şi prost văzute de civili, completă Lefarge, amar.

— Pe scurt, domnule, interveni Unduma, cu eforturi considerabile, am putea învinge unul dintre aceşti doi inamici, dar dacă se aliază, nu avem nici cea mai mică şansă.

Chilongo începu să tremure. Lui Unduma i se făcu milă. Cu aşa ceva trebuia să te obişnuieşti în doze mici: şi anume faptul că sufletul uman are şi ceva diavolesc în el şi că nicio lege a naturii nu-i poate proteja pe cei inocenţi de rău.

— Dar nu vor îndrăzni! protestă prim-ministrul. Prietenii noştri… de pretutindeni…

— Da, toate coloniile umane din galaxie vor trimite comunicate de protest, spuse Lefarge, şi apoi îşi vor trage pătura peste cap, sperând că marele agresor nu-i va ataca şi pe ei…

— Aceste hârtii de la… Rusch, interveni Chilongo, cu fruntea scăldată în sudoare şi ţinându-se de dosar cu putere, de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare, sunt sigur că am putea negocia o parte din termeni…

— Orice negociere e imposibilă, îl opri Unduma fără milă, şi vă veţi da seama de asta după ce veţi citi documentele până la capăt. Vor ca noi să fim cei care vor

declara război Kolresh, dar să luptăm sub comanda lor, să plătim cheltuielile de război şi… tot felul de astfel de cerinţe imposibil de acceptat.

— Dar, oricum, dacă tot va trebui să luptăm, spuse Chilongo nesigur, nu ar fi mai bine să avem măcar un aliat?

— Să se fi schimbat Pământul atât de mult de când am plecat eu? întrebă Unduma uluit. Vreţi să spuneţi că oamenii noştri vor fi de acord cu… cu acest şantaj şi îi vor lăsa pe barbarii ăia păroşi să ne dicteze politica externă?! Dacă intrăm în acest război, dacă noi vom fi cei care vor declara război… vom comite un act neconstituţional şi, mai ales, *ne-Civilizat*!

Chilongo se facu şi mai mic în scaunul său.

— Nu, răspunse el. Nu la asta m-am referit. Aşa ceva este imposibil: mai bine să fim înfrânţi, dar să rămânem demni. Mă gândeam doar că poate am putea negocia…

— Mda, putem încerca, îl întrerupse Unduma, sceptic, dar mă îndoiesc că Hans Rusch va accepta ceva fără ca cineva să îi ţină pistolul la cap…

Lefarge îşi aprinse un trabuc, trase fumul adânc şi luă o înghiţitură din paharul din faţa lui.

— Totuşi, îmi vine greu să cred că poporul său va fi foarte încântat, când va auzi că trebuie să se alieze cu Kolreshii, murmură el.

— Foarte adevărat, aprobă Unduma. Dar, dacă e cazul, se vor supune.

— Serios? Şi nu putem să-l dăm jos de la putere sau să-l asasinăm?

— Nici vorbă. Haideţi să vă explic cum stă treaba. Nu are un rang foarte important, dar în ultimul război purtat împotriva celor de pe Kolresh, a câştigat nu doar foarte multă influenţă, ci şi un grup de ofiţeri tineri, fanatici, gata să moară pentru el. De la moartea regelui, el e cel care conduce tot ce mişcă în Regatul Dublu. Posturile de conducere sunt ocupate de oamenii lui, oameni abili şi de încredere. Restul lumii, fie îl admiră necondiţionat, fie se teme de el. Nu vă lăsaţi înşelaţi: nu e un megaloman îndrăgostit de putere – urăşte publicitatea – ceea ce îl face,

de fapt, şi mai puternic. Se poate vedea şi din faptul că, deşi toată lumea urăşte faptul că vrea să facă această alianţă cu Kolresh, nimeni nu are curajul să vorbească deschis despre asta sau să-l critice. Sunt sigur că, atunci când va ordona atacul, forţele sale vor distruge fără ezitare Pământul, deşi îl iubesc cu adevărat.

— Situaţia asta mă duce cu gândul la vechile mituri, şopti Chilongo. La cele despre Diavolul reîncarnat.

— Păi, situaţii de acest gen au existat de când lumea, răspunse Unduma.

— Cum adică? se foi Lefarge în scaun.

— Haideţi să analizăm lucrurile din punct de vedere astro-politic. În jurul lui Polaris şi dincolo de el se află teritoriul Kolresh, iar aceştia şi-au ascuţit dinţii multă vreme, atacându-i pe autohtonii din zonă. Apoi, încetul cu încetul, au început să se apropie şi să atace coloniile umane mai bogate. Cei de pe Norstad, care se aflau chiar în calea lor, au fost primii atacaţi şi, cumva, au reuşit să-i oprească.

— De atunci, adică de vreo şapte sute de ani, între ei se desfăşoară, cu pauze scurte, un război de uzură. Kolreshii atacă pe flancuri, ba la vest, ba la nord, se aliază cu cei din est şi atacă la sud şi tot aşa. Cu toate astea, nu au reuşit să îi distrugă sau să facă vreo cucerire de durată şi nici să se apropie de noi, de Civilizaţie. Tocmai pentru că între ei şi noi se află Norstad. Căci, dacă Kolreshii ar încerca cu adevărat să-i distrugă pe norroni, aceştia pot răspunde oricând cu un atac îndreptat direct spre planeta lor, ceea ce nu le poate conveni. Mai pe scurt, deşi spaţiul interstelar e imens şi tridimensional, Norstad e bastionul nostru de pază de la marginea nordică a Civilizaţiei.

Ambasadorul făcu o scurtă pauză pentru a-şi răcori gâtlejul uscat. Băutura era rece şi subtilă, o adevărată binefacere pentru limba şi gâtul lui.

— Hm, nu am privit niciodată lucrurile în felul acesta, spuse Lefarge. Am considerat întotdeauna că nu e vorba decât de o luptă între barbari, pentru cine ştie ce motiv infantil.

— Păi cam aşa şi e, răspunse Unduma, dar rezultatul e că Norstad acţionează ca un scut pentru Pământ. Dacă veţi studia istoria antică a Pământului – şi Rusch a făcut-o foarte bine, stimulându-mă şi pe mine în sensul ăsta – veţi observa că, de fapt, e un lucru obişnuit. Veţi găsi întotdeauna un stat mic, semi-civilizat, aflat la frontieră, rezistând unui inamic puternic în timp ce în spatele său, statele cu adevărat civilizate vor continua să prospere, fără a fi afectate de acest război. Assiria a apărat Mesopotamia, Roma, Grecia, lorzii galezi, Anglia, Prusia a blocat încercările barbarilor de a se apropia de vestul Europei şi aş putea adăuga încă multe alte exemple. De fiecare dată, un popor relativ civilizat, de la marginea lumii civilizate, a primit cele mai puternice lovituri din partea raselor cu adevărat barbare, sălbatice care, dacă ar fi trecut de ultima redută, ar fi pârjolit totul în calea lor, distrugând lumea civilizată de dincolo.

Ambasadorul îşi trase răsuflarea.

— Da, şi? îi ceru Chilongo să continue.

— Păi, cum e şi firesc, suferinţa pe termen lung nu face bine nimănui, dădu din umeri Unduma. Îi înrăieşte. Popoarele de frontieră devin, din cauza războaielor neîncetate, la rândul lor, războinice. Se transformă din nişte ţărani simpli în militari fără milă. Şi nimeni nu-i iubeşte: nici sălbaticii cu care luptă, nici societatea civilizată pe care, de fapt, o apără. Iar, la un moment dat, aceste popoare ajung atât de puternice că devin ele însele adversari redutabili. Vigoarea şi cunoştinţele lor militare au nevoie de un spaţiu de desfăşurare mai larg; se satură să mai lupte cu acelaşi inamic, mai ales că nu au nimic de câştigat din aceste războaie interminabile. Aşa că Assiria cucereşte Babilonul, Roma, Grecia, Percy se răzvrăteşte împotriva Regelui Henry, Tamerlan îl dă jos pe Bazajet, Prusia invadează Franţa…

— Şi Norstad-Ostarik atacă Pământul, concluzionă Lefarge.

— Exact, completă Unduma. Nu e un lucru neobişnuit ca statele de frontieră să-şi unească forţele cu triburile cu care

au luptat dintotdeauna. Să-i luăm ca exemplu pe Percy şi Owen Glendower… deşi, dacă mă gândesc, în acel caz, oricare dintre ei era mult mai atractiv decât Hans Rusch sau Klerak Belug.

— Ce putem, totuşi, să facem? şopti Chilongo, adresându-se parcă cerului albastru al Pământului, din care nu mai căzuseră bombe de mai bine de o mie de ani.

Se reculese, sări în picioare şi se întoarse spre cei doi bărbaţi:

— Scuzaţi-mă, domnilor, dar toată afacerea aceasta m-a luat prin surpindere şi, normal, îmi va lua ceva timp să studiez documentele norronilor şi să evaluez şi celelalte date disponibile. Dar, dacă se va dovedi că aveţi dreptate – aici făcu o plecăciune politicoasă – şi sunt sigur că aşa va fi…

— Da? îl întrerupse Unduma, curtenitor.

— Ei bine, atunci se pare că nu mai avem decât câteva luni până la război. Va trebui să încercăm să câştigăm încă pe atât, prefăcându-ne că negociem. Încă dispunem de cel mai mare complex industrial din univers şi de patru miliarde de oameni care, sunt sigur, nu şi-au pierdut curajul. Ne vom reface forţa militară şi, dacă barbarii aceia vor încerca să ne atace, îi vom trimite în găurile de unde au ieşit!

— Speram că asta veţi spune, răsuflă uşurat Unduma.

— Iar *eu* sper să obţinem cele câteva luni în plus, interveni Lefarge. Bănuiesc că Rusch nu e prost. Nu vom fi capabili să ne reînarmăm prea repede. Când îşi va da seama de asta, ce-l va mai putea opri să încheie alianţa cu Kolresh şi să ne atace imediat, înainte de a fi cu adevărat pregătiţi?

— Ne-ar putea ajuta faptul că nu au încredere unii în alţii, răspunse Unduma. Mă voi întoarce acolo, bineînţeles, şi voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-i stârni pe unii împotriva celorlalţi.

Rămase nemişcat pentru un moment, apoi adăugă, mai mult pentru sine:

— Până nu terminăm pregătirile, singurul lucru care ne mai rămâne e speranţa.

* * *

Mutaţia pe care o suferiseră Kolreshii era un lucru foarte subtil. La prima vedere, nu putea fi sesizată: din punct de vedere fizic, erau un popor frumos, cu pielea albă şi părul portocaliu. De-a lungul secolelor, mii de spioni norroni reuşiseră să se infiltreze printre ei şi să se întoarcă în viaţă; pentru spioni, nu aspectul fizic era problema, ci faptul că nu reuşeau să devină canibali şi să facă alte lucruri, chiar mai rele de atât.

Mutaţia se petrecuse la nivel psihic, pornind probabil de la cine ştie ce genă obscură legată de sistemul endocrin. Era aproape imposibil de descris, chiar şi de către cei mai renumiţi savanţi. Totuşi o definiţie aproximativă fusese găsită: mutaţia lor putea fi numită xenofobie extremă. Pentru Homo sapiens e oarecum normal să nu-i privească cu ochi buni pe intruşi, până când aceştia nu-şi dovedesc buna credinţă; dar Homo Kolresh *ura* orice intrus şi ura lor nu se ostoia, decât odată cu distrugerea acestuia.

Bineînţeles, instinctul acesta îi forţa să se împreuneze doar între ei, ceea ce duse la scăderea natalităţii, dar execuţiile sistematice ale celor slabi le menţinuseră rasa puternică. Acelaşi instinct condusese şi la dictatura cu care era condusă naţiunea lor la nomadism, planeta lor fiind mai degrabă o bază de plecare spre alte lumi, ca oazele beduinilor antici, un loc fără de care nu ar fi existat, dar pe care nu-l vedeau foarte des; la cultivarea cruzimii şi a secretoşeniei printre supuşi la o religie abominabilă şi, în sfârşit, la ţelul suprem şi anume acela de a cuceri fiecare planetă locuită din Univers şi de a distruge orice altă rasă, până la ultimul ei exponent.

Însă lucrurile nu stăteau nici atât de simplu, nici nu erau atât de evidente pe cât păreau. Între ei, Kolreshii ajunseseră la un anumit grad de tandreţe şi fidelitate. Când vizitau planetele neutre – adică planetele pe care încă nu se hotărâseră să le atace – se purtau foarte curtenitor şi,

dacă erau atacaţi, se apărau până la ultimul, riscându-şi viaţa pentru a-şi salva compatrioţii. Până şi inamicii lor erau impresionaţi de eroismul de care dădeau dovadă în aceste împrejurări.

Cu toate astea, nu existau prea mulţi oameni în galaxie care ar fi plâns, dacă Kolreshii ar fi murit cu toţii, într-o noapte ploioasă.

Hans von Thoma Rusch îşi conduse speedsterul până în partea din spate a uriaşei nave de război. Aceasta se afla la o mie de ani lumină de soare, ascunsă în vidul rece; coordonatele îi fuseseră transmise, în cel mai mare secret, împreună cu o invitaţie ce semăna mai degrabă a citaţie.

Se opri pe pista străjuită de turelele unor tunuri care ar fi putut distruge cu uşurinţă o planetă şi lăsă mecanismul navei să-l aspire în interior. Când păşi în camera de debarcare, înaltă şi luminată de nişte neoane reci, o gardă de onoare, în roşu, prezentă armele şi cimpoaiele cântară imnul.

O porni cu paşi mici, un bărbat uriaş, îmbrăcat în negru şi argintiu, către omologul său, Klerak Belug. Conducătorul Kolreshului, care îl aştepta rigid, îmbrăcat într-o tunică de culoarea sângelui. Sala era împânzită de cei din Poliţia secretă şi de arme.

Rusch bătu din călcâie:

— Bună ziua, domnia voastră, salută el. Vocea îi fu urmată imediat, de un ecou slab. Nu se ştie de ce, dar poporului acestuia îi plăceau ecourile, aşa că îşi construiseră zidurile astfel încât să rezoneze.

Belug, un gigant îmbătrânit, care-l depăşea cu un cap, ridică din sprâncene:

— Sunteţi singur, majestate? întrebă în norronă, cu un accent aproape dureros. Am crezut că aţi înţeles destul de clar că vă puteţi aduce o gardă personală.

Rusch ridică din umeri.

— Ca să mă simt în siguranţă, mi-ar fi trebuit probabil o armată personală, replică el fluent, în Kolra. Aşa că am decis să am încredere în buna dumneavoastră credinţă. În

plus, îmi închipui că realizaţi că, dacă mi se va întâmpla ceva rău, asta va duce la un război imediat cu regatul meu.

Faţa încreţită şi largă, ca de leu, din faţa lui, se destinse:

— Reprezentanţii mei au avut dreptate în ceea ce vă priveşte, majestate. Cred că vom putea face afaceri împreună. Urmaţi-mă.

Conducătorul Kolresh se întoarse şi începu să coboare o rampă ce ducea spre interiorul navei. Rusch porni după el, înconjurat de gărzi înarmate până în dinţi. Îşi duse mâna spre arma de la şold deşi – dacă ar fi fost cazul – asta nu l-ar fi putut ajuta prea mult.

Evenimentele se apropie de punctul culminant, îşi spuse în sinea lui. De un an şi ceva, negocierile se desfăşurau cu greutate, din cauza secretoşeniei şi a suspiciunilor reciproce. Mai rămăseseră doar două puncte asupra cărora nu se ajunsese la niciun acord aşa că, nemaiavând încotro, cei doi lideri absoluţi au convenit să se întâlnească personal. Însă cel care trimisese invitaţia fusese Belug.

Iar el, Rusch, o acceptase. Probabil, în seara aceea, vechii regi ai Norsatdului s-au răsucit în mormânt.

Intrară într-o încăpere mică, mobilată luxos. Şi aici erau roboţi-translatori şi gardieni, dar, în afară de asta, Primarul şi Conducătorul erau singuri.

Belug se aşeză pe un scaun.

— Doriţi o ţigară? Sau ceva de băut?

— Le am pe ale mele, răspunse Rusch şi îşi scoase pipa şi punga cu tutun.

— Nu sunteţi foarte diplomat, murmură Belug.

Rusch râse.

— Nu mi s-a părut vreodată că domnia voastră aţi fi foarte interesat de politeţurile care se practică în Civilizaţie. Cred că amândoi vom fi foarte încântaţi să terminăm această discuţie cât mai repede posibil.

Conducătorul plesni din degete. Un servitor aduse o tavă cu un pahar de vin. Bău o înghiţitură, apoi aşteptă puţin înainte de a răspunde:

— Da, bineînţeles. Haideţi să ajungem la o înţelegere şi să lăsăm reprezentanţii noştri să se ocupe de hârtii. Dar trebuie să vă spun, domnule, că mi se pare ciudat că, după atâtea luni de tergiversare, vă doriţi să încheiaţi această afacere, aşa, din senin.

— Nu e nimic ciudat, răspunse Rusch. Pământul se re-înarmează de un an. Încă putem să-i cucerim dar, în şase luni, lucrul acesta nu va mai fi posibil; *jumătate de an*, ţinând cont de gradul de dezvoltare al industriei lor, înseamnă pieirea noastră.

— Sper că sunteţi conştient, domnule, că Ambasadorul Pământean – cum îl cheamă, Unduma, parcă – a făcut şi face tot posibilul, de când s-a întors de pe Pământ, să câştige cât mai mult timp.

— Desigur, spuse Rusch. Mi-a făcut nenumărate oferte – asupra cărora a revenit – şi a încercat să creeze probleme şi confuzie oriunde i s-a părut nimerit. Un efort demn de apreciat, dar inutil. Ca să fiu sincer, domnia voastră sunteţi singurul care purtaţi vina pentru aceste întârzieri. De exemplu, insistenţa cu care susţineţi ca Pământul să fie administrat ca teritoriu Kolresh…

— Dar, dragul meu domn! explodă Belug. Acesta nu a fost decât un subiect de discuţie. Orice diplomat şi-ar fi dat seama de asta. Dumneavoastră, însă, v-a luat şase săptămâni să-l studiaţi şi, în final, aţi produs o contra-ofertă de neconceput: să vă revină vouă totul, atât teritoriul, cât şi prada de război. Dacă aţi fi fost, într-adevăr, interesat de o colaborare, lucrul acesta putea fi rezolvat în mai puţin de o lună!

— Cum ziceţi dumneavoastră, răspunse Rusch, nepăsător. Acum toate acestea trebuie date uitării. Mai avem de lămurit problema transportului trupelor şi cea a prizonierilor şi lucrurile sunt clare.

Klerak Belug îşi îngustă ochii şi îşi frecă bărbia cu mâna sa imensă.

— Nu înţeleg, spuse el, şi nici ofiţerii mei de zbor nu prea pricep. Avem şi nave de transport normale, nu cine ştie ce din punct de vedere al confortului, dar mult mai

potrivite pentru o călătorie decât… decât navele militare asupra cărora insistaţi atât de mult. Transportoarele sunt pentru oameni şi marfă, navele de luptă pentru război sau escortă. *Nu* puteţi amesteca aceste două funcţii!

— Ba da, domnia voastră. Pe navele Kolresh de transport se vor afla câţi soldaţi de ai mei vor încăpea, ca să nu încapă îndoieli asupra bunei noastre credinţe.

— Dar… Belug îşi încleştă pumnul pe paharul de vin de parcă ar fi vrut să-l rupă în două. De ce? tună el.

— Reprezentanţii mei au explicat lucrul acesta de o sută de ori, răspunse Rusch obosit. Au vorbit deschis, fără ocolişuri. Nu am încredere în voi. Dacă… hai să spunem că în timp ce armata e în zbor spre Pământ şi noi ne certăm… ei bine, o navă de transport poate fi înlocuită mult mai uşor, după ce navele de escortă o vor arunca în aer. Pe când navele voastre de luptă reprezintă o garanţie – sau un ostatic, dacă vreţi – mult mai valoroasă, în caz de trădare. Îşi aprinse pipa şi suflă un nor de fum. Bineînţeles, e imposibil ca întreaga noastră armată, în număr de cincizeci de milioane, să încapă pe navele de luptă, dar cer ca, pe fiecare navă de război pe care o veţi trimite, să se afle şi soldaţi de ai mei.

Belug dădu din cap:

— Imposibil.

— Să fim serioşi, continuă Rusch, spionii voştri lucrează de multă vreme atât pe Norstad, cât şi pe Ostarik. Aţi găsit, până acum, vreun motiv să vă îndoiţi de intenţiile mele? Mai ales că, o armată de mărimea celei de care dispunem noi, nu poate fi mobilizată fără ca lumea să afle mai devreme sau mai târziu…

— Mda, aşa e, murmură Belug. Cu siguranţă. Zâmbi arătându-şi dinţii albi. Dar eu joc ultima mână, domnule. Eu pot să mai aştept, nu mă grăbesc să atac Pământul pe când dumneavoastră nu mai aveţi prea mult timp.

— Cum? Rusch trase şi mai tare din pipă.

— La urma urmei, până şi dictatorii se bazează pe sprijinul popular. Serviciile mele secrete mi-au transmis că dumneavoastră aţi început să pierdeţi din el. Regina nu v-a

mai vorbit de un an, nu-i aşa? Şi loialitatea multor dintre supuşii dumneavoastră e îndreptată spre familia regală. Pe măsură ce ideea războiului cu Pământul prinde tot mai mult contur, oamenii devin din ce în ce mai puţin încântaţi de această perspectivă şi din ce în ce mai atenţi la propaganda dumneavoastră anti-terestră. Deja unii au început să vorbească deschis despre asta prin cârciumi şi pe la cluburile ofiţereşti şi până şi pe culoarele Ministerului. Agenţii mei v-o pot confirma. Singurii a căror loialitate a rămas intactă sunt cei din grupul dumneavoastră de ofiţeri tineri. Dar nu va mai dura mult şi revolta va izbucni deschis, iar loialiştii dumneavoastră vor sfârşi spânzuraţi în public. Cred că nu vă mai permiteţi luxul de a pierde timpul.

O vreme, Rusch nu spuse nimic. Apoi se ridică în picioare, cu monoclul strălucind ca o fereastră îngheţată pe timp de iarnă.

— Însă pot oricând să renunţ la această alianţă şi să revin la vechea stare de fapt, nu-i aşa?

Faţa lui Belug se făcu roşie ca focul.

— Adică la un nou război cu noi? Vă va trebui prea mult timp să schimbaţi strategia de luptă, să vă reorganizaţi.

— Deloc. Colegiul nostru de război, ca în majoritatea cazurilor, de altfel, a pregătit planuri militare pentru toate situaţiile şi combinaţiile posibile. Dacă nu vom ajunge la o înţelegere, va intra în vigoare Planul Aşa-şi-aşa. Şi, vă asigur, acesta va avea *tot* suportul popular posibil!

Îl fixă pe Conducător cu un ochi de peşte mort şi continuă pe acelaşi ton îngheţat:

— La urma urmei, domnia voastră, mie mi-ar conveni să lupt împotriva voastră. Singurul lucru care mi-ar face mai mare plăcere ar fi să vă hăituiesc personal cu ogarii mei de vânătoare. Dar, după şapte sute de ani, am înţeles că acest lucru nu e posibil. Am pornit aceste negocieri pentru a alege răul cel mai mic pentru noi, căci, de vreme ce nu puteţi fi cuceriţi, e preferabil să ne aliem şi să profităm împreună de imperiul pe care l-am putea forma. Dar, dacă încăpăţânarea dumneavoastră împiedică obţinerea unui

acord, voi declara război ca şi până acum. Aşa că, după cum vedeţi, alegerea e în mâinile dumneavoastră.

Belug înghiţi cu greu. Până şi gardienii îşi mai pierduseră din încremenire. Nimeni nu putea vorbi în felul acela la masa negocierilor.

În cele din urmă, cu buzele tremurând, Belug spuse:

— Apreciez sinceritatea dumneavoastră, domnule. Într-o bună zi vom sta mai mult de vorbă despre asta. Acum, deşi… da, vă înţeleg punctul de vedere şi sunt gata să accept ca o parte din trupele dumneavoastră să călătorească pe navele mele de război. Se opri o clipă, împietrit ca o statuie, după care continuă: Dar în chestiunea returnării prizonierilor de război, vă declar că nu am făcut niciodată aşa ceva şi nu am de gând să o fac nici de acum înainte.

— Nici *eu* nu am de gând să-i las pe sărmanii norroni care v-au căzut în mână să moară ca nişte câini în lagărele voastre de concentrare. Îmi imaginez destul de bine ce se petrece acolo. Dacă tot urmează să fim aliaţi, atunci trebuie să vă cer ca oamenii mei, atâţia câţi au mai rămas în viaţă, să fie eliberaţi.

— Păi, cei care mai trăiesc, nu prea mai sunt în deplinătatea facultăţilor mintale, răspunse Belug sfidător.

Rusch nu spuse nimic şi pufăi în continuare din pipă.

— Dacă tot am cedat la una dintre condiţiile dumneavoastră, spuse Belug, consider că am tot dreptul să vă testez şi eu sinceritatea şi să păstrez prizonierii.

Rusch păli şi deveni şi mai ţeapăn ca înainte. În încăpere se lăsă o linişte de moarte.

— Foarte bine, zise el după multă vreme, aşa să fie!

* * *

Fără niciun cuvânt, Maiorul Othkar Graaborg îşi conduse compania spre nava neagră. Cuvintele răsunau doar în microfoanele aeroportului spaţial, unde Poliţia încerca să ţină la distanţă mulţimea furioasă, care huiduia şi arunca cu pietre. Era pentru prima oară în istorie când poporul norron arunca cu pietre în proprii soldaţi.

Oamenii săi se înghesuiră în spatele lui, de-a lungul coridoarelor. Printre căşti, rucsacuri şi arme, ghete negre şi armuri de corp, feţele soldaţilor nu se mai zăreau: cu toţii formau o armată fără faţă.

Graaborg îl urmă pe un căpitan Kolresh, care, cât dură drumul la navă, continuă să privească nervos la grupul de soldaţi fioroşi din spatele său. În nava de război fusese amenajată, în mare grabă, într-un fost depozit de mărfuri, o sală de dormit ce oferea puţin confort celor o mie de intruşi.

— Ok, băieţi, spuse Maiorul, după ce uşa se închise în urma lui. Făceţi-vă comozi.

Aceştia se apucară să-şi deschidă sacii de campanie şi să-şi întindă sacii de dormit pe jos. Apoi începură să-şi asambleze armele de mare putere, aruncătoarele de grenade şi chiar o rachetă nucleară.

— Hei, voi ăia! Se auzi o voce, cu un accent îngrozitor, din difuzoarele instalate în pereţi. Văd ce faceţi. Am camere video. Nu aveţi permisiunea să vă asamblaţi armele aici.

Graaborg privi în sus prin inelul unei grenade de fusiune.

— Urâţenia voastră, spuse el vesel, da’ tu cine naiba mai eşti?

— Eu, ofiţer executiv. Am să zic la căpitan.

— Da, aşa să faci. Ordinele mele sunt, conform tratatului, că, atât timp cât rămânem în partea noastră de navă, putem face tot ce dorim. Dacă şefului tău nu-i place asta, zi-i să vină aici şi să discute personal cu mine.

Graaborg îşi trecu demonstrativ degetul de-a lungul baionetei sale, iar oamenii săi răspunseră la acest gest prin urlete de lup.

Nu apăru nimeni. Nava se ridică în spaţiu, se intâlni cu navele de escortă şi intră pe orbită. Timp de câteva zile, regimentul norron rămase pe puntea sa, neaşteptat de răbdător (cel puţin pentru echipajul Kolresh) cu condiţiile mizerabile în care erau forţaţi să trăiască. Niciun pilot sau membru al navei spaţiale nu se aventură, însă, până la ei. Mâncarea era adusă de echipe de norroni de la cantină.

Graaborg, însă, se plimba nestingherit peste tot. Era însoţit de Comandorul von Brecca de Ostarik, şeful flotei spaţiale a Regatului Dublu; tot pe navă se mai aflau şi alţi ofiţeri, de diferite languri, cazaţi în altă parte. Cu toţii, nu discutau cu ofiţerii Kolresh decât atunci când era nevoie, când revedeau planurile de atac şi operaţiunile ce urmau să fie făcute odată ce aveau să aterizeze pe Pământ, peste o lună. Social, nu aveau nicio relaţie cu gazdele lor, ceea ce nu le deranja câtuşi de puţin pe acestea.

Adevărul e că Kolreshii păreau destul de îngroziţi de oaspeţi. Piloţii şi personalul de pe navele spaţiale nu erau lipsiţi de curaj, dar în comparaţie cu războinicii de rând, erau nişte gentlemeni. Nava unui pilot fie funcţionează perfect, fie nu funcţionează deloc şi moartea sa e rapidă şi uşoară. El luptă împotriva unor maşini foarte sofisticate, nu împotriva oamenilor.

Infanteristul, care trebuie să lupte la sol şi ale cărui ultime arme sunt, la nevoie, doar propriile braţe, are o altfel de duritate.

La două săptămâni de la decolare, pe cronometrul de la mâna lui Graaborg apăru o anumită oră. Tocmai îşi antrena soldaţii, punându-i să lupte unul împotriva celuilalt, aşa cum făcuse în fiecare „zi”, deşi spaţiul îngust nu era locul cel mai potrivit pentru aşa ceva.

— Zece – FIX! Ordinul trecu ca fulgerul printre căpitani, locotenenţi şi sergenţi; grupul de războinici se opri din luptă, ca la comandă.

Maiorul duse un amplificator de buzunar la buze şi spuse pe un ton lejer:

— Ok, flăcăi, puneţi-vă măştile de gaze, scuturile anti-radiaţii şi luaţi-vă armele. E timpul să facem puţină curăţenie pe această navă.

El fu, de altfel, primul care spulberă zidul despărţitor cu o grenadă de putere mică.

Pentru că erau probabil cei mai buni soldaţi din Universul cunoscut, războinicii norroni ezitară doar o secundă. Apoi au urlat de bucurie, iar vocile lor sunau a iad şi moarte, când au pornit pe urmele maiorului.

Nimeni nu se opuse prea tare, aşa că Graaborg preluă imediat comanda pe puntea principală a navei, cea de care depindea navigaţia şi lupta propriu-zisă. Kolreshii fuseseră prea uimiţi pentru a mai putea opune orice fel de rezistenţă. Dar după o vreme, o parte din ei îşi reveniră şi începură să lupte cu îndârjire. Graaborg avea totuşi un handicap, acela că nu putuse să împărtăşească camarazilor săi planul de luptă. Hotărî că singurul lucru pe care îl putea face era să se încreadă în experienţa şi ferocitatea acestora.

Şi nu se înşelă, deşi, când ultimul Kolresh fu mitraliat, nava nu mai era într-o condiţie prea bună.

El însuşi folosise baioneta din plin şi cu multă satisfacţie.

* * *

M'Kaze Unduma intră în biroul din Turnul Vrăjitoarelor.

— Aţi trimis după mine, domnule? întrebă el. Vocea îi era la fel de rece ca vremea de afară.

— Da, vă rog să luaţi loc. Primarul Hans von Thoma Rusch părea obosit. Am câteva veşti pentru dumneavoastră.

— Ce veşti? Aţi declarat război Pământului acum două săptămâni. E imposibil ca armata dumneavoastră să fi ajuns acolo deja. Unduma se aplecă peste birou: Sau m-aţi chemat să-mi spuneţi că aţi găsit o navă cu care să mă trimiteţi acasă?

— Nu, am nişte veşti care o să vă placă, excelenţa voastră. Rusch se lăsă pe spate şi porni monitorul unui televizor. Pe ecran apăru o mulţime agitată de de ofiţeri tineri înconjuraţi de roboţi.

Apoi, în centrul lor apăru o altă faţă tânără, atât de însufleţită cum Unduma nu mai văzuse niciodată în viaţa lui.

— Cartierul general… o, da, domnia voastră! Vocea era aproape a unui copil, ceea ce era împotriva tuturor regulilor: Am capturat nava! *Bheoka* s-a predat şi ea! Ea noastră!

— Hm, asta e bine. Rusch îl privi pe Unduma. *Bheoka* e nava principală de război care escortează A Doua Forţă de Atac. Continuaţi să transmiteţi.

— Da, domnule. Deja a început să distrugă navele pe care nu am reuşit să le capturăm. Amiralul Sorrens estimează că, în mai puţin de o oră, întreaga Forţă a Doua va fi controlată de noi. Tocmai am primit ştiri şi de la Forţa a Treia. Amiralul Gundrup a fost ucis în luptă, iar vice-amiralul Smitt a preluat comanda şi raportează că trei sferturi de navă este în mâinile noastre. Deocamdată a încetat focul pentru a vedea ce se întâmplă pe celelalte nave. De asemenea…

— În regulă, spuse Rusch, ajunge. Îmi vei trimite mai târziu raportul extins. Aminteşte Echipajului că, în următoarele câteva ore, deciziile vor fi luate de ofiţerii aflaţi la faţa locului. După ce vom şti exact cum stăm, vom pregăti tactica de abordare. Dacă nu intervine ceva urgent, în câteva ore voi fi şi eu la Cartierul General.

— Da, domnule. Domnule… îmi… îmi permiteţi să vă spun… Tânărul ofiţer norron părea că se adresează unui zeu.

— E ok, fiule, e ca şi cum ai spus-o. Rusch închise monitorul şi îl privi pe Unduma. Acum înţelegeţi ce se întâmplă?

Ambasadorul se aşeză pe un scaun; simţi că picioarele nu-l mai ţineau deloc.

— Ce-aţi făcut? Aproape că nu-şi recunoscu vocea când rosti întrebarea.

— Ceea ce plănuiesc de vreo câţiva ani, răspunse Primarul.

Se aplecă şi scoase dintr-un sertar o sticlă.

— Iată, excelenţa voastră. Cred că ne-ar prinde bine la amândoi o înghiţitură. E whisky autentic, de pe Pământ. L-am salvat special pentru ziua asta.

Dar bărbatul din faţa lui nu părea câtuşi de puţin fericit. Aşa se întâmplă de multe ori, îţi atingi visul şi, în loc să te bucuri, nu simţi decât oboseală.

Unduma lăsă lichidul să-i ardă gâtlejul.

— Înţelegeţi, nu-i aşa? întrebă Rusch. Timp de şapte secole, Elefantul şi Balena s-au luptat, fără a reuşi să-şi dea unul altuia lovitura de moarte. Am făcut această alianţă împotriva Pământului doar pentru a reuşi să-mi infiltrez oamenii pe navele lor. Dar o astfel de operaţiune, atât de vastă, trebuia să pară cât mai autentică – negocierile, propaganda, pregătirile militare, totul. Numai o mână de ofiţeri, pentru care pot băga mâna în foc – aici vocea îi deveni aproape o şoaptă şi Unduma se gândi la prizonierii de război sacrificaţi, la morţii şi răniţii din cabinele navelor, la mitraliorii norroni distrugând navele Kolresh pe care camarazii lor nu reuşiseră să le captureze – au ştiut adevărul şi aceia doar în ultimul moment. În rest, m-am bazat doar pe calitatea trupelor noastre. Sunt nişte băieţi foarte buni, fiecare dintre ei şi, ca atare, se pot adapta la orice situaţie. Şi cel mai uşor se adaptează atunci când li se cere să îi ucidă pe aceia pe care îi urăsc cel mai mult.

Deschise din nou sticla.

— Toate astea ne-au costat şi ne vor costa destul de mult, continuă pe o voce grăbită. Probabil vom avea mai multe victime decât am fi avut în zece ani de război. Nu credeţi? Dar, chiar şi aşa, deja le-am distrus coloana vertebrală a flotei spaţiale. Mai au încă o mulţime de nave, bineînţeles, şi nu ne va fi uşor, dar majoritatea au fost deja grav avariate. Sper că, măcar acum, Pământul va găsi de cuviinţă să ni se alăture. Împreună îi vom putea distruge pentru totdeauna. La urma urmei, Kolresh v-a declarat război şi, credeţi-mă, v-ar fi ucis până la unul, fără nici cea mai mică remuşcare. Dacă nu ne veţi ajuta… ei bine, va trebui să terminăm singuri ceea ce am început, mai ales că navele lor sunt avariate. Dar trag nădejdea că o veţi face.

— Nu ştiu ce să zic, bâigui Unduma, care încă nu-şi revenise pe deplin. Noi nu suntem… o planetă foarte… războinică.

— Va trebui să fiţi, răspunse Rusch. Oricum vă va fi foarte greu să aveţi un cuvânt de spus în ceea ce priveşte evenimentele ce vor avea loc în jurul Polarisului. Care, nu-i aşa, e o frontieră importantă, nu credeţi?

— Da, replică Unduma, cu vocea stinsă. Aşa e. O să vă ajutăm. Populaţia noastră nu o să sară în sus pe străzi de bucurie când o să audă asta. Vom continua războiul alături de voi, măcar şi pentru a încerca să vă oprim să-i masacraţi până la unul. Sunt sigur că măcar o parte din ei pot fi reabilitaţi.

— Eu mă îndoiesc, mârâi Rusch. Dar ăsta e doar un detaliu. În cel mai rău caz, nu li se va mai permite să aibă sau să producă arme vreodată. Aici Primarul ridică ironic din sprâncene. Bănuiesc că şi noi putem fi reabilitaţi, odată ce grupurile voastre pacifiste şi psihoterapeuţii voştri vor ajunge aici. Sunt convins că veţi reuşi să ne demilitarizaţi şi să ne transformaţi în nişte pămpălăi democraţi. Nicio problemă, Unduma. Poţi să-ţi aduci misionarii Civilizatori şi aici. Singura mea satisfacţie e că, atunci când opera lor va fi înfăptuită, eu nu voi mai fi aici demult!

Pământeanul dădu din cap, cu o expresie destul de rece pe faţă. Nu-l puteai învinui pe Rusch de trădare, viclenie şi aroganţă – era produsul istoriei poporului său – dar, pentru un om Civilizat, rămânea o companie neplăcută.

— Voi lua legătura cu Guvernul meu imediat, domnia voastră, şi le voi recomanda o alianţă provizorie. Termenii acesteia îi vom stabili mai târziu, spuse el într-un final. Vă voi contacta imediat ce voi avea un răspuns oficial… vă voi găsi tot aici?

— Nu ştiu. Rusch sări de pe scaunul său. Noaptea îngheţată hăuli în spatele lui. Va trebui să mă întâlnesc cu membrii Cabinetului, apoi va trebui să fac o transmisiune publică, să iau legătura cu Echipajul şi… Nu, la dracu’ cu toate astea! Dacă vei avea nevoie de mine, mă vei găsi, în următoarele ore la Sorgenlos, pe Ostarik. Dar nu mă deranja decât dacă e ceva foarte important!

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Among Thieves” by Poul Anderson

Dosar de autor – Robert Silverberg

————————

Robert Silverberg este unul din cei mai cunoscuţi scriitori de SF din timpurile moderne, având la activ zeci de romane, antologii şi culegeri. În calitate de scriitor şi editor (a fost editorul seriei antologice originale „New Dimensions”, poate cea mai apreciată serie antologică la vremea sa). Silverberg a fost una din cele mai influente figuri ale perioadei Post New Wave din anii şaptezeci, şi este în continuare în fruntea acestui domeniu, câştigând cinci premii Nebula şi patru premii Hugo, pe lângă prestigiosul premiu Grandmaster acordat de SFWA.

Printre romanele sale se numără „Dying Inside”, „Lord Valente's Castle”, „The Book of Skulls”. „Downward to the Earth”, „Tower of Glass”, „Son of Man”, „Nightwings”, „The World Inside”, „Born with the Dead”, „Shadrack in the Furnace”, „Thorns”, „Up the Line”, „The Man in the Maze”, „Tom O'Bedlam”, „Star of Gypsies”, „At Winter's End”, „The Face of the Waters”, „Kingdoms of the Wall”, „Hot Sky at Morning”, „The Alien Years”, „Lord Prestimion”, „Mountains of Majipoor”, şi două romane dezvoltate după povestirile lui Isaac Asimov, „Nightfall” şi „The Ugly Little Boy”. Printre culegerile sale se numără „Unfamiliar Territory”, „Capricorn Games”, „Majipoor Chronicles”, „The Best of Robert Silverberg”, „At the Conglomeroid Cocktail Party”, „Beyond the Safe Zone”, precum şi voluminoasa culegere retrospectivă „The Collected Stories of Robert Silverberg, Volume One: Secret Sharers”. Din numeroasele sale antologii republicate amintim „The Science Fiction Hall of Fame, Volume One” şi remarcabila serie „Alpha”. Printre cele mai recente lucrări ale sale se numără romanul „The

Long Way Home", romanul-mozaic „Roma Eterna" şi o altă culegere voluminoasă, „Phases of the Moon: Stories from Six Decades". Urmează să apară o nouă culegere, „In the Beginning". Robert Silverberg trăieşte în Oakland. California, împreună cu soţia sa, scriitoarea Karen Haber.

Născut printre morţi

Robert Silverberg

————————————

I.

Şi ceea ce morţii nu au spus, pe când trăiau
Ne spun acum, când sunt morţi; vorbele lor aruncă flăcări
pe care noi, cei vii, nu le putem înţelege.

T.S. Eliot, Little Gidding

Cum ar veni, răposata lui soţie, Sybille, era în drum spre Zanzibar. Aşa i se spusese şi el chiar crezuse. Jorge Klein se afla în acel punct al căutării în care era în stare să creadă orice, dacă avea să-l conducă la Sybille. Şi, la urma urmei, era foarte posibil ca Sybille să se fi dus acolo. Din motive greu de spus, Zanzibar devenise de multă vreme o obsesie pentru ea. Cât timp fusese în viaţă, îi fusese imposibil să meargă acolo. Acum, eliberată de toate obligaţiile, fusese probabil atrasă de Zanzibar ca Ulise de Ithaca, ca un fluture de lampă.

* * *

Avionul, un aparat mic, de tip FP-803, aparţinând companiei Air Zanzibar Havilland, decolă pe jumătate gol de pe Dar es Salaam la 9.15, într-o dimineaţă luminoasă. Făcu voios câteva volte deasupra masei dense de arbori de mango, ale căror flori roşii păreau nişte flăcări, apoi zbură pe deasupra arborilor de cocos, înşiraţi de-a lungul ţărmului Oceanului Indian şi o porni spre nord, peste strâmtoarea ce

ducea spre Zanzibar. Ziua aceasta – marţi, 9 martie, 1993 – avea să fie una neobişnuită pentru cei din Zanzibar: la bordul avionului se aflau cinci morţi, primii din întreaga lume care aveau să debarce pe frumoasa insulă. Daud Mahmoud Barwani, ofiţerul responsabil cu igiena de la aeroportul Karume, fusese deja anunţat de vizita lor, de cei de la imigraţie. Habar nu avea ce trebuia să facă în această situaţie şi era destul de îngrijorat, mai ales că în Zanzibar vremurile erau destul de tulburi. Aşa cum fuseseră dintotdeauna. Să le refuze intrarea pe insulă? Reprezentau aceşti morţi o ameninţare pentru situaţia politică precară a ţării? Dar dacă existau şi alte pericole, nevăzute? Morţii ar fi putut fi purtătorii unor boli spirituale. Exista oare în Codul Administrativ Revizuit vreun articol prin care să le poată refuza viza, pe motiv de boli contagioase ale spiritului? Daud Mahmoud Barwani ciuguli fără chef din micul dejun – o bucăţică de friptură rece şi o porţie mică de piure de cartofi cu curry – şi începu să aştepte, fără prea mare bucurie, sosirea morţilor.

* * *

Trecuseră aproape doi ani şi jumătate de când Jorge Klein o văzuse ultima oară pe Sybille: din după amiaza zilei de sâmbătă, 13 octombrie 1990, ziua în care fusese înmormântată. Ziua în care soţia sa stătuse întinsă în sicriu, de parcă ar fi dormit, la fel de frumoasă ca întotdeauna, fără ca semnele morţii să o fi afectat în vreun fel: aceeaşi piele albă şi acelaşi păr bogat şi negru, aceleaşi nări delicate şi buze pline. Trupul ei subţire era acoperit de voaluri aurii şi violete şi emana un parfum vag de iasomie. Rămăsese nemişcată timp de cinci ore, cât duraseră ritualurile de rămas-bun, şi lumea îşi prezentase condoleanţele – aproape pe furiş, de parcă moartea ei fusese atât de monstruoasă încât nu putea lăsa loc unor sentimente şi manifestări prea puternice. După ce rămase doar cu prietenii săi cei mai buni, Klein o sărutase uşor pe buze şi o predase bărbaţilor tăcuţi, îmbrăcaţi în negru, care fuseseră trimişi de cei din Oraşul Rece. Sybille ceruse în

testament să fie reciclată: bărbaţii au băgat-o într-o dubită, tot neagră, pentru a-şi exercita magia pe cadavrul ei. Privind cum sicriul cărat pe umeri viguroşi se îndepărtează, Klein avu senzaţia că soţia lui dispare într-un vârtej cenuşiu, la care, oricât ar fi dorit, nu avea acces. În mod normal, nu avea să o mai vadă niciodată. Pe vremea aceea, morţii se ţineau deoparte, sechestraţi dincolo de zidurile ghetourilor în care aleseseră să-şi continue existenţa de bună voie; rar vedeai vreunul ieşind din Oraşul Rece. Şi mai rar, unul dintre ei intra în contact direct cu lumea celor vii.

Aşa că Jorge fu nevoit să-şi redefinească relaţia cu ea. Timp de nouă ani, nu existaseră decât ei doi, Jorge şi Sybille, Sybille şi Jorge, *eu* şi *tu* formând un *noi* de nezdruncinat, un *noi* transcedental, mai presus de oricine şi orice. O iubise cu o intensitate aproape dureroasă. Cât trăise, au mers peste tot împreună, au făcut totul împreună, şi-au împărţit sarcinile şi orele la şcoală, gândeau la fel, aveau aproape aceleaşi preferinţe. Ea fusese parte din el, el parte din ea şi, până la moartea ei neaşteptată, crezuse cu tărie că lucrurile aveau să rămână aşa la nesfârşit. Doar erau încă tineri: el avea treizeci şi opt de ani, ea, treizeci şi patru, viitorul era încă departe. Şi, pe neaşteptate, ea murise. Acum, între ei, se interpuseseră nişte animozităţi de netrecut: ea, Sybille, nu mai era Sybille, ci doar o moartă, el, Jorge, nu mai era Jorge, ci doar unul dintre vii. Ea se afla acum undeva, pe continentul nord-american, plimbându-se, vorbind, mâncând, citind fară ca el să mai poată fi lângă ea, pierdută pentru totdeauna. Pe dinafară, se resemnase cu acest lucru, dar în sinea lui ştia că viaţa nu avea să mai fie niciodată la fel. Şi, deşi ştia că e în zadar, nu se putea abţine să nu viseze la momentul în care avea să fie, din nou, împreună cu ea.

* * *

Pentru o clipă, avionul se zări în depărtare, o ameninţare întunecată, în contrast cu cerul luminos, ca o pată enervantă, crescând tot mai mare în ochii lui Barwani şi făcându-l să clipească des şi să strănute. Nu era încă

pregătit. Când Ameri Kombo, controlorul de zbor din cabina alăturată, îl sunase pentru a-l anunţa că avionul urma să aterizeze, Barwani îi răspunsese hotărât: „Anunţă-l pe pilot că nimeni nu are voie să coboare până ce nu permit eu. Trebuie să consult Codul Administrativ, să văd dacă nu există vreun pericol pentru sănătatea publică.” Lăsă avionul să aştepte timp de douăzeci de minute pe pistă, cu uşile închise. Din tufele de pe margine, răsăriră nişte capre, care începură să inspecteze precaute avionul. Barwani nu citi niciun Cod. Îşi termină masa modestă, apoi îşi încrucişă braţele pe piept şi încercă să intre în starea lui obişnuită de linişte. Morţii ăştia, îşi spuse, nu pot fi periculoşi. Sunt, la urma urmei, tot nişte oameni, doar că au fost supuşi unor tratamente medicale extraordinare. Trebuia să-şi depăşească frica superstiţioasă care-l învăluise: doar nu era nici un ţăran needucat, un culegător de cuişoare, şi nici Zanzibar nu mai era o insulă primitivă. Avea să le permită intrarea, să le dea pastilele anti-malarie ca şi cum ar fi fost nişte turişti obişnuiţi şi să-i lase să se ducă în treaba lor. Aşa era cel mai bine. Acum era pregătit. Îl sună pe Ameri Kombo.

— Nu e niciun pericol, spuse controlorului de trafic. Pasagerii pot să coboare.

Erau în total nouă. Cei patru, viii, au apărut primii, arătând foarte sobri şi palizi, ca nişte oameni care fuseseră nevoiţi să călătorească cu nişte cobre. Barwani îi cunoştea pe toţi: nevasta consulului german, fiul negustorului Chowdhary şi doi ingineri chinezi care se întorceau dintr-o scurtă vacanţă în Dar. Le făcu semn să treacă, fără a-i mai opri pentru formalităţi. După un minut, apărură şi morţii: probabil că stătuseră separaţi de cei vii, în celălalt capăt al avionului. Grupul lor era alcătuit din două femei şi trei bărbaţi. Cu toţii erau înalţi şi arătau surprinzător de bine. Se aşteptase să vadă nişte amărâţi împiedicaţi, tremurători, slabi şi străvezii, dar persoanele din faţa lui se mişcau cu paşi hotărâţi şi arătau mai sănătoşi decât atunci când fuseseră în viaţă. Când ajunseră la poartă, Barwani le ieşi în întâmpinare, zicându-le, cu o voce scăzută: „controlul

medical, vă rog să mă urmaţi”. Respirau la fel ca orice om: reuşi chiar să detecteze, de la un bărbat cu părul roşcat, miros de alcool, iar de la o femeie cu părul negru un parfum plăcut, dulce şi misterios. I se păru că pielea lor avea un aspect cerat, o strălucire nefirească, ireală, dar probabil că imaginaţia îi juca feste; pentru el, toţi albii arătau puţin artificial. Singura diferenţă vizibilă pe care reuşi să o detecteze la morţi era în ochi: privirea lor era imobilă şi intensă şi nu se schimba de pe un obiect sau altul decât după câteva secunde bune. Erau ochii, îşi spuse Barwani, celor care văzuseră Vidul, fără ca acesta să-i înghită pe vecie. Ar fi vrut să-i întrebe o grămadă de lucruri: „Cum e să fii mort, ce simţiţi, ce vă amintiţi, unde aţi fost, ce-aţi văzut?” Nu le dădu glas. Spuse doar, politicos:

— Bine aţi venit pe insula cuişoarelor. Vă asigurăm că malaria a fost eradicată complet. De aceea, pentru a preveni apariţia oricărei maladii nedorite, vă rugăm să înghiţiţi, chiar acum, aceste tablete.

De obicei turiştii refuzau, dar aceşti oameni înghiţiră pastilele fără să clipească.

Barwani simţi nevoia, din nou, să le pună întrebări, să stabilească cel mai mic contact posibil care ar fi putut, credea el, să-l ajute să înţeleagă mai bine existenţa. Dar o anumită aură, un scut straniu părea să-i înconjoare pe aceşti oameni şi, deşi era un om amabil, căruia îi plăcea să converseze cu turiştii, îi conduse în tăcere până la Mponda, ofiţerul de la Imigraţie.

Fruntea înaltă a acestuia strălucea de sudoare; după felul nervos în care îşi muşca buza de jos, era evident că şi el era la fel de tulburat ca şi Barwani. Încurcă formularele, puse o ştampilă greşit, se bâlbâi când îi anunţă pe morţi că trebuie să le reţină paşapoartele peste noapte.

— Vi le voi trimite prin poştă mâine dimineaţă, le promise el şi îi conduse pe ciudaţii pasageri, în mare grabă, spre zona de ridicare a bagajelor.

* * *

Klein avea un singur prieten cu care îndrăznea să vorbească deschis despre frământările sale, un coleg de la UCLA, un sociolog inteligent şi suplu, indian din Bombay, pe nume Framji Jijibhoi, care era implicat în noua şi elaborata subcultură a morţilor, atât cât putea să fie un viu.

— Cum pot să accept moartea ei? îl întrebă Klein. Nu pot face aşa ceva. Mai ales că ştiu că e undeva pe Pământ, vie şi…

Jijibhoi îl întrerupse, făcându-i semn cu mâna să se oprească:

— Nu, dragul meu prieten, îi spuse trist, nu e vie nu e câtuşi de puţin vie, ci doar reciclată. Trebuie să înveţi să faci diferenţa între cele două noţiuni.

Dar Klein nu putea învăţa. Klein nu putea pricepe nimic din ceea ce avea de-a face cu moartei lui Sybille. Nu putea să accepte că soţia lui trecuse într-o altă lume, la care el nu avea acces. Singura lui preocupare devenise aceea de a o regăsi şi de a lua parte la viaţa ei de după moare. Era legat de ea pentru totdeauna, ca şi cum ar mai fi fost încă soţia lui, ca şi cum Jorge-şi-Sybille ar mai fi existat încă.

Aşteptă să primească scrisori de la ea, dar degeaba. După câteva luni, se apucă să o caute, ruşinat de propria nerăbdare şi de felul, din ce în ce mai haotic, în care îşi trăia văduvia. Călători dintr-un Oraş Rece într-altul – Sacramento, Boise, Ann Arbor, Louisville – dar nu fu primit în niciunul şi nimeni nu-i răspunse la întrebări. Prietenii săi îl ţineau la curent cu zvonurile care spuneau că Sybille s-ar fi aflat ba în Tucson, ba în Roanoke, ba în San Diego dar, în final, niciun zvon nu se adeveri. Apoi, Jijibhoi, care avea tentaculele bine întinse în lumea reciclaţilor şi care îl ajuta pe Klein, deşi nu era de acord cu el, îi aduse un raport ce părea autentic, în care scria că Sybille se afla în Oraşul Rece Zion, din sud-estul statului Utah. Şi acolo îi fu refuzată intrarea, dar nu la fel de rece ca în celelalte locuri, pentru că fu în stare să le prezinte dovezi clare că soţia lui se află acolo.

În vara lui 1992, Jijibhoi îi spuse că Sybille plecase din Oraşul Rece. Fusese văzută, susţinea prietenul său, în

Newark, Ohio, făcând turul terenului de golf, de la Octagon State Memorial, în compania unui arheolog roşcat şi ţanţoş, pe nume Kent Zacharias, mort şi el, fost specialist în civilizaţia Hopewell din Ohio Valley.

— E o etapă nouă, spuse Jijibhoi, care era, de altfel, de aşteptat. Morţii au început să-şi abandoneze filosofia iniţială, a separării totale. Noi îi considerăm nişte turişti care ne vizitează lumea, explorând interfaţa viaţă-moarte, cum o numesc ei. Urmează vremuri foarte interesante, prietene drag.

Klein zbură imediat în Ohio şi, fără ca să o intâlnească în persoană, reuşi să meargă pe urmele ei, de la Newark până în Chillicothe, de la Chillicothe în Marietta, din Marietta până în Virginia de Vest, unde însă o pierdu, undeva între Moundsville şi Wheeling. După două luni, auzi că ar fi fost văzută în Londra, apoi în Cairo şi, în sfârşit, în Addis Abeba. Pe la începutul lui 1993 Klein află de la un viticultor – fost californian, acum profesor la Universitatea Nyerere din Arusha – că Sybille se afla într-un safari în Tanzania şi că plănuia să plece, în câteva săptămâni, spre Zanzibar.

Firesc. Timp de zece ani, Sybille lucrase la teza de doctorat, care se axa pe stabilirea Sultanatului Arab în Zanzibar la începutul secolului al XIX-lea – studii ce fuseseră întrerupte, în mod inevitabil, de alte preocupări academice, de iubirile sale, de căsătorie, de problemele financiare, de boală şi, în cele din urmă, de moarte – astfel încât îi fusese imposibil să ajungă pe insula care o interesa atât de mult. Acum se eliberase de toate obligaţiile. De ce să nu se ducă acolo? De ce nu? Lui Klein i se păru cea mai firească alegere. Aşa că se hotărî să plece şi el într-acolo, sigur că, de data asta, o va întâlni în sfârşit.

În timp ce cei cinci morţi se urcau în taxiuri, lui Barwani îi veni o idee. Ceru de la Mponda paşapoartele lor şi le cercetă numele. I se părură atât de ciudate: Kent Zacharias, Nerita Tracy, Sybille Klein, Anthony Graccus, Laurence Mor-timer. Nu reuşise să se obişnuiască niciodată cu numele europenilor. Dacă nu ar fi fost fotografiile, nu ar fi putut spune care erau femeile şi care bărbaţii. Zacharias,

Tracy, Klein… aha. *Klein*. Verifică o notiţă veche de două săptămâni de pe birou. Da, era Klein. Telefona la Hotelul Shirazi – legătura îi fu făcută abia după vreo trei-patru minute – şi ceru să vorbească cu americanul care sosise cu zece zile în urmă, cu bărbatul acela zvelt cu buzele strânse de emoţie şi cu ochii obosiţi, care îi ceruse o mică favoare (plătindu-i în avans o sută de şilingi, care, de altfel, îi picaseră foarte bine). Aşteptă destul de mult, timp în care, probabil, portarul cercetă hotelul, barul grădina şi chiar în toaleta pentru bărbaţi. În cele din urmă, americanul ajunse la telefon:

— Persoana despre care m-aţi întrebat tocmai a sosit, domnule, îl informă Barwani.

II.

Începe dansul. Viermii se mişcă sub unghii, buzele pulsează, inima e plină de durere. Notele au propriul ritm, propriul tempo. Încet, încet se leagă. Buză lângă buză, inimă lângă inimă, te descoperi în celălalt, timid, din ce în ce mai mult, arzând… notele se transformă în strune, strunele în secvenţe, cacofonia devine un cor polifonic, contrapunctic, un diapazon al celebrării…

R.D. Laing, Pasărea Paradisului

Sybille stă timidă la marginea terenului de golf de la Octagon State Memorial, din Newark, Ohio, ţinându-şi sandalele în mână şi frecându-şi neîncetat degetele de la picioare de covorul bogat şi imaculat de iarbă deasă, tunsă scurt. E o după amiază de vară, anul 1992, foarte caldă; aerul, translucid, are acea licărire veşnică specifică Vestului Mijlociu, iar picăturile de rouă ale dimineţii încă se mai zăresc pe pajişte. Ce iarbă! Nu văzuse prea des o astfel de iarbă în California şi cu atât mai puţin în Oraşul Rece Zion, din prăfuitul Utah. Kent Zacharias, aflat lângă ea, dădu din cap trist:

— Teren de golf! murmură el. Aici se află unul dintre cele mai importante situri preistorice din America de Nord

şi noi nu am găsit altceva mai bun decât să-l transformăm într-un teren de golf! Deşi, dacă mă gândesc mai bine, putea fi şi mai rău. Ar fi putut să dărâme tot cu buldozerele şi să-l transforme în parcare municipală. Uite acolo, vezi ridicăturile alea de pământ?

Sybille tremură. Este prima ei ieşire mai lungă din Oraşul Rece, prima aventură în lumea viilor de când a fost reciclată şi i se pare că viaţa din jurul ei îi trimite vibraţii ameninţătoare. Parcul e înconjurat de case mici şi frumoase, bine întreţinute. Copii pe biciclete trec în viteză pe străzi. În faţa ei, jucătorii de golf îşi văd de jocul lor. Micile maşini de golf străbat cu o energie frenetică văile şi colinele terenului. Grupuri de turişti, veniţi ca şi ea şi Zacharias să viziteze construcţiile indiene preistorice, se plimbă într-o parte şi într-alta. Câinii, eliberaţi din lesă, aleargă fericiţi printre picioarele lor. Dar pe ea toate astea o sperie. Chiar şi vegetaţia – iarba groasă, tufişurile tunse corect, copacii cu crengi până la pământ, cu frunze mari – o tulbură. Iar apropierea de Zacharias nu o ajută prea mult, căci e plin de o vitalitate nefirească pentru un mort; faţa îi e îmbujorată, gesturile largi şi nervoase atunci când îi arată colinele turtite, care formează un cerc şi un octagon uriaş. Dar, e firesc, căci aceste coline sunt însăşi fiinţa lui, chiar şi acum, după cinci ani de la moartea sa. Ohio e Zanzibarul lui.

— … acopereau cândva 1.600 de metri pătraţi. Un mare centru de ceremonii, echivalentul Hopewellian al templelor de la Chichen Itza, de la Luxor… Zacharias se opri. Reuşise, în sfârşit, să-i observe starea ei de nelinişte.

— Cum te simţi, o întrebă cu blândeţe.

Ea zâmbi curajoasă. Îşi umezi buzele. Înclină capul spre jucătorii de golf, spre turişti, spre şirul de căsuţe cochete de la marginea parcului. Umerii i se cutremurară.

— E prea multă veselie pentru tine, nu-i aşa?

— Mult prea multă, îi răspunse ea.

Veselie. Da. Un orăşel mic şi vesel, un orăşel aidoma celor de pe coperta revistelor pentru familii. Newark trăieşte liniştit la marginea mării timpului: în afară de

maşini, ai putea crede că eşti în anii 1980, 1960 sau chiar 1940. Da. Familii fericite, baseball, plăcintă cu mere, mers la biserică în fiecare duminică. Da. Zacharias o aprobă şi îi face un semn liniştitor.

— Vino, îi şopteşte. Hai să mergem spre inima complexului. Aşa o să ieşim din secolul XX.

Cu paşi mari şi imperiali, începe să traverseze terenul de golf. Deşi nu are picioarele scurte, Sybille trebuie să facă eforturi să ţină pasul. În câteva clipe au intrat deja în octagonul sacru, au păşit în trecut şi Sybille simte pe loc că au traversat cu succes interfaţa dintre viaţă şi moarte. Ce liniştit e totul aici! Simte prezenţa puternică a forţelor morţii şi spiritele acestea întunecate îi alungă neliniştea. Ecourile lumii viilor se estompează aici: casele de la marginea parcului nu se mai văd, jucătorii de golf s-au transformat în nişte umbre, maşinuţele de golf par nişte gândaci galbeni, turiştii au dispărut.

E copleşită de mărimea şi simetria sitului antic. Ce spirite or fi dormind aici? Zacharias le cheamă, le face semne cu mâna, ca un magician. A auzit deja atât de multe de la el despre aceşti oameni, despre Hopewellieni – Cum îşi ziceau? De unde am putea afla? – care au construit aceste aşezări de pământ, cu douăzeci de secole în urmă. Acum, el îi readuce la viaţă pentru ea, cu gesturi largi şi cuvinte şoptite. Îi şopteşte fierbinte:

— Îi vezi?

Da, chiar îi vede. Ceaţa se ridică. Colinele se trezesc la viaţă; apar şi cei care le-au construit, înalţi, zvelţi, negricioşi, aproape goi, cu piepturile acoperite de platoşe strălucitoare din aramă, cu coliere de cremene la gât, cu legături de oase şi mică pe tot corpul, cu lanţuri masive de perle, cu ornamente în formă de papiotă în urechi, cu picioarele acoperite de încălţări din blană. Iată-i şi pe preoţi, în robele lor complicat ţesute şi cu feţele acoperite de măşti fioroase. Iată-i şi pe şefii de trib, cu coroanele lor de aramă, mişcându-se cu o demnitate îngheţată, de-a lungul străzilor cu ziduri de pământ. Ochii oamenilor strălucesc de energie. Ce cultură bogată, plină de viaţă au

format ei aici! Dar Sybille nu e străină de această vitalitate, căci e vigoarea morţilor, vitalitatea celor dispăruţi!

Priveşte, acum. Feţele vopsite, privirea fixă. Asta e o procesiune funerară. Indienii au venit până la aceste împrejmuiri complicate pentru a-şi aduce ofrandele şi acum, solemni, mărşăluiesc în jurul cercului şi al octogonului şi se duc mai departe, dincolo de zona mortuară. Zacharias şi Sybille au rămas singuri. El îi murmură:

— Hai, să mergem după ei.

El face ca totul să pară atât de real. Prin arta sa plină de viclenie îi oferă intrarea în comunitatea celor morţi. Cât de uşor s-a lăsat purtată în timp! Aici a învăţat că se poate transporta în orice moment din trecutul îndepărtat şi inaccesibil; ce o deranjează e doar prezentul imprevizibil. Împreună cu Zacharias pluteşte pe pajiştile acoperite de ceaţă, fără să-şi simtă picioarele atingând pământul; părăsind octogonul, se îndreaptă acum în josul unei cărări lungi, pline de iarbă, spre mormintele aflate la marginea pădurii întunecate de stejari cu coroane largi. Ajung într-o poiană. În mijlocul ei pământul a fost acoperit cu argilă, peste care a fost aşezat un strat subţire de nisip şi de pietriş fin; pe această temelie a fost ridicată casa mortuară, o structură cu patru pereţi din lemn, fără acoperiş. Înăuntrul ei se află o platformă joasă, tot din argilă, deasupra căreia se ridică un fel de sicriu pătrat, din lemn, din care se zăresc două trupuri: un tânăr şi o tânără, aşezaţi unul lângă altul, perfect întinşi, frumoşi chiar şi după moarte. Poartă apărători de aramă pe piept, cercei de aramă în urechi, brăţări de aramă la mâini şi la picioare, iar la gât coliere strălucitoare, din colţi de urs.

În cele patru colţuri ale casei mortuare se află câte un preot. Feţele le sunt acoperite de nişte măşti de lemn groteşti, pe cap au nişte coame imense de cerb, iar în mâini poartă toiage lungi de jumătate de metru, din lemn acoperit cu aramă. Unul dintre ei începe o incantaţie aspră, agresivă. Toţi patru îşi ridică toiagele şi le coboară la fel de rapid. E un semnal; e timpul ca obiectele care au aparţinut

morţilor să fie puse în mormânt. Rândurile de participanţi, copleşiţi de greutatea sacilor pe care îi cară, se apropie de casa mortuară. Nu plânge nimeni, dimpotrivă, cu toţii par veseli, au feţele cuprinse de extaz şi ochii strălucitori, pentru că aceşti oameni ştiu, spre deosebire de civilizaţiile care le-au urmat, că moartea nu e un sfârşit, ci doar o continuare naturală a vieţii. Prietenii morţi nu pot fi decât invidiaţi. Sunt onoraţi cu daruri bogate, astfel încât să poată trăi ca nişte regi în viaţa următoare: din saci răsar globuri din aramă şi din argint, bucăţi de meteorit, mii de perle, mărgele de aramă şi de fier, nasturi de lemn şi piatră, cercei de metal, efigii din oase de animal şi din carapace de broască ţestoasă, cuţite şi topoare ceremoniale din aramă, papirusuri din mică, oale negre, ace din oase, pături ţesute artistic, şerpi sculptaţi în piatră, o grămadă impresionantă de ofrande, aşezate cu grijă şi în mod egal în jurul celor două trupuri neînsufleţite.

Mormântul e plin de daruri acum. Preoţii dau un alt semnal. Îşi ridică toiagele şi participanţii la înmormântare se retrag spre marginile poieniţei, unde se aşează în cerc şi încep să cânte un imn sumbru şi tulburător. După câteva clipe, Zacharias li se alătură, îngânând melodia, dar nu şi cuvintele. Vocea sa e bogată, e un *basso cantante*, şi e atât de frumoasă încât Sybille nu mai ştie ce să creadă şi îl priveşte uimită. El se întoarce spre ea, o prinde de braţ şi îi şopteşte:

— Hai, cântă şi tu.

Ea dă din cap, nehotărâtă. Începe totuşi să cânte, copleşită de emoţie la început; apoi, încetul cu încetul, simte cum devine parte integrantă a ritualului şi vocea îi e mult mai sigură. Tonul ei înalt, de soprană, se ridică maiestuos deasupra celorlalte voci.

Urmează alte ofrande, diferite de primele: nişte băieţi tineri acoperă casa mortuară cu bucăţi de lemn uscate, cu frunze şi crengi, până ce aceasta nu se mai vede. Preoţii le strigă să se oprească. Din pădure, apare o femeie, mai degrabă o fată, purtând o torţă în mână; fata e goală, iar pe corpul ei subţire şi negricios sunt pictate nişte dungi bizare,

roşii şi verzi; părul, bogat şi lung, i se ridică în spate datorită vitezei cu care aleargă. Ajunsă la casa mortuară, îşi trage o clipă respiraţia, apoi începe un dans sălbatic, rotindu-se în jurul ei şi punând foc în toate cele patru colţuri; la sfârşit, aruncă torţa în mijlocul a ceea ce acum este evident că e un rug. Flăcările se ridică grăbite spre cer. Căldura emanată de ele ajunge până la Sybille. Casa mortuară se prăbuşeşte la pământ şi continuă să ardă.

Jarul încă mai străluceşte când oamenii încep să aducă pământ, pentru a acoperi totul. În afară de preoţi şi de fata goală, care acum zace la pământ în marginea poieniţei, toată lumea participă. Lângă copacii din apropiere, se află o groapă proaspăt săpată, de unde adoratorii aşezaţi pe rânduri, aduc ţărâna în nişte coşuri şi în nişte piei de cerb sau chiar în palmele făcute căuş. O răstoarnă peste resturile arse şi se întorc în tăcere la groapă.

Sybille îl priveşte pe Zacharias; el îi face semn din cap şi amândoi se alătură procesiunii. Sybille coboară în groapă, ia o bucată mare de pământ umed, argilos în palme şi o duce spre mormântul care se înalţă tot mai sus. Apoi se întoarce la groapă după altă bucată. Mormântul creşte văzând cu ochii, e deja o colină a cărei bază e marcată de urmele picioarelor goale. Cei patru preoţi stau nemişcaţi în colţurile lor, urmărind atent procesiunea. Da, îşi spune Sybille, aşa trebuie sărbătorită moartea, acesta e ritualul potrivit. Trupul îi e acoperit de sudoare, hainele-i sunt pătate de noroi şi de argilă, dar nu se lasă, îşi continuă drumurile între groapă şi mormânt, din ce în ce mai grăbită, transfigurată, într-o stare vecină cu extazul.

Apoi, din senin, vraja se rupe. Se întâmplă ceva, dar nu-şi dă seama ce anume, ceaţa se ridică, soarele o orbeşte, preoţii şi restul oamenilor dispar, laolaltă cu mormântul neterminat. Au mai rămas doar ei doi, ea şi Zacharias, în mijlocul octogonului, cu maşinuţele de golf trecând pe lângă ei din toate părţile. La câţiva metri, trei copii însoţiţi de părinţi se holbează la ea, neîncetat; unul dintre ei, un băieţel de vreo zece ani o arată cu degetul şi urlă, astfel încât să fie auzit de jumătate din statul Ohio:

— Taată, ce e cu oamenii ăia? De ce arată aşa de ciudat?

Mama roşeşte şi strigă:

— *Taci*, Tommy, ce întrebare e asta? Cum poţi fi atât de prost crescut? Tatăl, care pare şi el destul de furios, îi trage un dos de palmă copilului, drept peste faţă, apoi îl prinde de mână şi îl târăşte după el spre parc, urmat de toată familia.

Sybille tremură, fără să se poată opri. Se întoarce şi îşi acoperă ochii trădători cu palmele. Zacharias o îmbrăţişează.

— Linişteşte-te, spune el, blând. E doar un copil. Linişteşte-te!

— Hai să plecăm de aici!

— Dar vreau să-ţi arăt…

— Altădată. Acum du-mă de aici. La motel. Nu mai vreau să vizitez nimic. Nu mai vreau să mă vadă nimeni.

O duce la motel. Timp de o oră zace pe pat, cu faţa în pernă, plângând. De câteva ori îi spune lui Zacharias că nu e pregătită pentru această excursie, că vrea să se întoarcă în Oraşul Rece, dar el nu-i răspunde, ci doar îi masează muşchii încordaţi ai spatelui, cu grijă, până ce Sybille se linişteşte. Atunci, se întoarce spre el, ochii li se întâlnesc, el o atinge şi încep să facă dragoste aşa cum fac cei morţi.

III.

Noul înseamnă reînnoire: ad hoc enim venit, ut renovemur in illo; să iei lucrurile de la început, ca în prima zi; herrlich wie am ersten Tag. Reformarea sau renaşterea. Viaţa e ca o pasăre Phoenix, renăscând de fiecare dată din propria moarte. Adevărata natură a vieţii e învierea; viaţa e viaţa de după moarte, o a doua viaţă, e reîncarnare. Totus hic ordo revolubilis testatio est resurrectionis mortuorum. Modelul universal al renaşterii e martorul învierii din morţi.

Norman O. Brown, Trupul iubirii

— Curând vor începe ploile, doamnelor şi domnilor, le spune şoferul taxiului, în timp ce goneşte pe autostrada îngustă ce duce spre oraşul Zanzibar. Vorbeşte încontinuu, fără să dea niciun semn că ar fi speriat de neobişnuiţii săi pasageri. Probabil că habar nu are cine suntem, îşi spuse Sybille. Într-o săptămână, două, vin ploile. Va ploua zile întregi. Ploile scurte vin la sfârşitul lui noiembrie sau la începutul lui decembrie.

— Da, ştiu, răspunde Sybille.

— O, aţi mai fost în Zanzibar?

— Într-un fel. Da, într-un fel, fusese de nenumărate ori în Zanzibar; şi cât de calmă putea fi, se miră ea, acum când adevăratul Zanzibar începea să se desfăşoare în faţa ochilor ei, acel Zanzibar de vis la care sperase dintotdeauna! Acum, însă, privea aceste lucruri cu detaşare: nimic nu o mai putea emoţiona ca înainte. Pe când trăia, un avion întârziat ar fi scos-o din sărite; o aşteptare de jumătate de oră ar fi adus-o în pragul furiei. Avusese parte de această întârziere şi înainte de a veni aici, dar nu reacţionase în niciun fel, rămăsese nemişcată, ascultând neatentă vorbele lui Zacharias, de parcă ar fi venit de undeva, de pe o altă planetă. Şi iată Zanzibarul; îl acceptase pur şi simplu, fără nicio emoţie. Pe vremuri, de fiecare dată când ajungea într-un loc, pe care până atunci îl văzuse doar în poze sau în filme – Marele Canion, Manhattan, Taos Pueblo – şi vedea că acesta arată exact aşa cum şi-l imaginase, simţea un fel de uimire vecină cu ameţeala; dar acum era în Zanzibar şi acesta se desfăşura previzibil şi lipsit de surprize în faţa ochilor ei, care urmăreau totul cu liniştea şi indiferenţa obiectivului unei camere de filmat.

Aerul încărcat de aburi era plin de miresme, şi nu doar de mirosul aşteptat al cuişoarelor, ci şi de nişte parfumuri mai grele, aproape cremoase, de hibiscus, jacaranda şi frangipani, care se infiltrau pe fereastra taxiului ca tentaculele unei caracatiţe. Atmosfera era încărcată, anunţând, parcă, iminenţa ploilor de durată; în orice clipă o perdea de apă putea să se aştearnă deasupra lor. Pe

marginea şoselei se aflau doi pereţi verzi de palmieri, întrerupţi din loc în loc de nişte cocioabe sărăcăcioase, cu acoperişuri subţiri; în spatele palmierilor se întindeau crânguri bogate, întunecate, misterioase. De-a lungul drumului se zăreau obişnuitele obstacole tropicale: găini, capre, copii dezbrăcaţi, femei bătrâne cu feţele scobite, fără dinţi, hoinărind fără să le pese de claxonul furios al taxiului. Maşina trecuse de câmpii şi se îndrepta acum spre peninsula pe care se întindea oraşul Zanzibar. Temperatura creştea din minut în minut; peste insulă se lăsa un val de căldură umedă.

— Iată şi ţărmul, doamnelor şi domnilor, anunţă şoferul, cu vocea sa aspră, dominantă, supărătoare. Nisipul era de un alb strălucitor, iar apa de un albastru orbitor; două bărci de pescuit pluteau adormite în port, împinse de briza uşoară ce le sufla în pânze.

— Priviţi aici, vă rog…

Văzură o clădire uriaşă din lemn, vopsită în alb, înaltă de patru etaje, cu o mulţime de verande şi un acoperiş mare, în formă de cupolă. Sybille, care o recunoscuse, anticipă cuvintele şoferului, ca pe un ecou subliminal:

— Beit al-Ajaib, Casa Minunilor, fostul sediu guvernamental. Aici dădea, adeseori, Sultanul banchete fastuoase, la care veneau mărimi din întreaga Africă. Acum nu mai e folosită. Alături e Vechiul Palat al Sultanului, dar acum se cheamă Palatul Poporului. Doriţi să vizitaţi Casa Minunilor? E deschisă: putem să oprim, vă conduc eu.

— Poate altădată, răspunse cu vocea slăbită Sybille. O să stăm destul de mult aici.

— O, deci nu aţi venit doar pentru o zi?

— Nu, vrem să rămânem o săptămână sau poate chiar mai mult. Am venit să studiez istoria insulei voastre. Sunt sigură că voi vizita şi Beit al-Ajaib. Dar nu azi.

— Ok, nu azi, nu azi, am înţeles. Foarte bine, dar să mă chemaţi pe mine. Vă duc unde doriţi. Mă cheamă Ibuni. Spunând acestea, şoferul îi aruncă un zâmbet galant peste umăr şi se înscrise pe labirintul de străzi înguste care formau vechiul cartier arab numit şi Oraşul de Piatră.

Acesta era învăluit în linişte. Clădirile masive, din piatră albă, străjuiau străzile şi aleile înguste. Ferestrele erau acoperite cu obloane. Majoritatea uşilor – acele faimoase uşi din Oraşul de Piatră, cioplite cu măiestrie, adevărate capodopere islamice – erau încuiate. Magazinele păreau goale, vitrinele acoperite de praf, iar denumirile erau atât de roase de vreme încât Sybille nu reuşi să descifreze decât vreo câteva:

MAGAZINUL LUI PREMCHAND

SUVENIRURILE LUI MONJI

MAGAZINUL LUI ABDULLAH

BAZARUL LUI MOTILAL

Arabii părăsiseră Zanzibarul de multă vreme. La fel şi majoritatea indienilor, deşi se spunea că o parte începuseră să se întoarcă. Din când în când, taxiul trecea pe lângă limuzine lungi şi negre, de fabricaţie rusească sau chinezească, ocupate pe scaunele din spate de bărbaţi tuciurii, cu figuri importante, plini de sine, învăluiţi din cap până în picioare în robe albe. Demnitari, îşi spuse Sybille, în drum spre cine ştie ce şedinţă de stat. În afară de limuzine nu mai văzu alte vehicule şi nici pietoni, în afară de câteva femei, îmbrăcate în nişte robe negre, care le acopereau inclusiv faţa, grăbindu-se cine ştie unde. Oraşul de Piatră nu avea nimic din vitalitatea satelor; era un oraş al fantomelor, îşi spuse Sybille, foarte potrivit, de altfel, pentru nişte morţi în vacanţă. Îl privi pe Zacharias, care dădu din cap şi îi zâmbi, un zâmbet rapid şi ironic, de parcă i-ar fi citit gândurile şi i-ar fi spus că exact la asta se gândea şi el. Între morţi, comunicarea se făcea cu uşurinţă şi rareori era nevoie de cuvinte pentru a se înţelege unul cu altul.

Drumul spre hotel părea incredibil de întortocheat, iar şoferul oprea aproape la fiecare magazin, întrebând, plin de speranţă:

— Nu doriţi să cumpăraţi oale de aramă, pieptare, brăţări de argint sau lanţuri de aur din China? Deşi Sybille refuza de fiecare dată politicos, el continua să le arate tot felul de magazine, oferindu-le în acelaşi timp, informaţii

despre locurile în care preţurile ar fi fost cele mai reduse. Încetul cu încetul, Sybille observă că anumite străduţe se repetau şi că recunoştea deja numele de magazine cu cele mai ieftine brăţări de aur: era clar, şoferul era pe statele de plată ale comercianţilor respectivi.

— Te rog să ne duci la hotel, ceru ea şi, când el îi dădu înainte cu „cele mai ieftine perle, cel mai ieftin fildeş doar aici”, ea repetă cererea, pe un ton mai ferm, dar fară să-şi iasă din fire. Probabil că Jorge ar fi foarte mândru de ea, dacă ar putea să o vadă în aceste momente: adeseori, bietul de el fusese victima nerăbdării ei isterice. Nu ştia care era cauza acestei schimbări. O fi un efect secundar al reciclării sau poate urmarea faptului că-şi petrecuse doi ani cu îndrumătorul din Oraşul Rece sau, pur şi simplu, înţelesese că acum dispunea de tot timpul din lume şi că ar fi absurd să se mai grăbească.

— Iată şi hotelul dumneavoastră, anunţă, în sfârşit, Ibuni.

Era o veche casă arăbească – cu coloane înalte, cu nenumărate balcoane, cu aerul umed şi cu ventilatoare electrice învârtindu-se anemic pe holurile întunecate. Sybille şi Zacharias primiră un apartament vast la etajul al treilea, al cărui balcon dădea într-o curte plină de palmieri şi copaci kapoka. Mortimer, Gracchus şi Nerita, care sosiseră cu mult înaintea lor, primiseră o cameră identică un etaj mai jos.

— Am să fac o baie, îi spuse Sybille lui Zacharias. Te duci la bar?

— Probabil că da. Sau am să fac o plimbare în grădină.

După ce bărbatul ieşi din cameră, Sybille îşi scoase repede de pe ea hainele transpirate. Baia era o minunăţie bizantină, cu elaborate modele de faianţă colorată şi cu o cadă galbenă, imensă, ridicată pe nişte picioare din bronz, în formă de gheare de vultur. Zâmbi când îşi văzu reflecţia în oglinda înaltă şi ovală. O astfel de oglindă avusese şi la casa în care fusese reciclată. În dimineaţa în care se trezise din moarte, cinci sau şase morţi intraseră în cameră, pentru a sărbători întoarcerea ei în această lume şi aduseseră şi o

oglindă, la fel de mare ca cea de aici; cu mare ceremonie şi cu multă grijă, trăseseră cuvertura de pe ea şi putu să-şi vadă în oglindă corpul gol, la fel de frumos, neschimbat, cu aceeaşi talie subţire şi aceeaşi sâni plini pe care îi avusese înainte de a muri; mai mult, i se păruse atunci că arăta chiar mai bine decât înainte, că părea mult mai sănătoasă şi mult mai tânără.

— Eşti o femeie foarte frumoasă.

Aşa îi spusese Pablo. Numele său, şi ale celorlalţi, avea să le afle ceva mai târziu.

— Mă simt uşurată. Credeam că am să mă trezesc o ruină.

— Imposibil, răspunse Pablo. Aşa ceva nu se poate întâmpla.

— Niciodată, completă o femeie tânără. Nerita era numele ei.

— Dar morţii îmbătrânesc şi ei, nu-i aşa?

— Da, dar nu aşa cum o fac vii.

— Mai încet?

— Mult, mult mai încet. Şi într-un mod diferit. Toate procesele noastre biologice se desfăşoară mai încet, în afară de funcţiile creierului, care sunt mult mai rapide decât atunci când eram în viaţă.

— Mai rapide? Cum adică?

— Ai să vezi.

— Sună bine.

— Da, suntem extraordinar de norocoşi. Viaţa a fost bună cu noi. Şi, da, suntem într-o poziţie privilegiată, ideală. Noi reprezentăm noua aristocraţie.

— Noua aristocraţie…

* * *

Sybille intră încet în cadă, lipindu-şi spatele de porţelanul rece, care o înfioră puţin şi lăsă apa să curgă până îi ajunse la gât. Închise ochii şi îşi lăsă gândurile să zboare în voie. Zanzibarul o aştepta. *Străzi pe care nu am crezut că voi ajunge vreodată*. Lasă-le să mă aştepte. *Cuvinte pe care nu am crezut că le voi folosi vreodată.*

Atunci când mi-am părăsit corpul. Dar acum avea timp pentru toate, toate veneau la timpul lor.

— *Eşti o femeie foarte frumoasă*, îi spusese Pablo, fără nici cea mai mică intenţie de a o flata.

Da. Voise să le explice, în acea primă dimineaţă, că ei nu-i păsa foarte mult de felul în care arăta, că priorităţile ei erau altele, mai „înalte”, dar nu o făcuse, pentru că nu era nevoie. O înţeleseseră imediat. În plus, de fapt, îi păsa de corpul ei. Faptul că era frumoasă era mai puţin important pentru ea, comparativ cu acele femei ale căror singur avantaj era frumuseţea fizică. Dar felul în care se prezenta o preocupa; îi plăcea corpul ei şi ştia că plăcea şi la alţii; asta o ajutase în relaţiile cu ceilalţi, o ajutase să-şi facă mai uşor legături şi pentru asta fusese, întotdeauna, recunoscătoare. Dar, pe când era vie, avusese conştiinţa faptului că, o dată şi o dată, această frumuseţe se va ofili şi că atunci va pierde puterea pe care i-o conferea frumuseţea. Pe când acum, acest lucru nu mai era posibil: avea să se schimbe, cu timpul, dar nu aşa cum o făceau vii, descompunându-se. Nu, corpul ei nu avea să se urâţească niciodată. Nu avea să o trădeze niciodată.

— *Noi suntem noua aristocraţie*...

După baie rămase câteva minute în faţa ferestrei deschise, goală în bătaia brizei umede, ascultând sunetele din jur: nişte clopote care băteau în depărtare, ciripitul vesel al păsărilor tropicale, vocile unor copii care cântau într-o limbă pe care nu o recunoscu. Zanzibar! Sultani, condimente, Livingstone şi Stanley, Tippu Tib, stăpânul sclavilor, Sir Richard Burton petrecând o noapte aici, probabil chiar în acest hotel... Gâtlejul îi era uscat, inima îi bătea cu putere; iată că mai era, totuşi, capabilă de emoţii. Simţi nerăbdare, dorinţa de a vizita acest loc cât mai repede. Zanzibarul era acolo, doar pentru ea. Ok, Sybille, nu mai pierde vremea, trage nişte haine pe tine, ia-ţi prânzul şi hai în oraş.

Îşi scoase nişte pantaloni scurţi şi o bluză subţire din valiză. Chiar atunci Zacharias intră în cameră şi ea îi spuse, fără să-l privească:

— Kent, crezi că e ok dacă port pantaloni scurţi aici? Sunt…

Când îi văzu expresia de pe faţă, vocea i se înmuie.

— Ce… ce s-a întâmplat…

— Tocmai am stat de vorbă cu soţul tău, răspunse acesta.

— E *aici*?

— M-a abordat în holul hotelului. Îmi ştia până şi numele. „Tu trebuie să fii Zacharias” mi-a spus cu acel aer teatral cu care un soţ înşelat îl abordează pe Celălalt, într-un film clasic. „Unde e Sybille? Trebuie să o văd.”

— O, Kent, nu!

— L-am întrebat ce vrea de la tine. „Sunt soţul ei” mi-a răspuns şi atunci i-am spus: „Vrei să spui că ai fost soţul ei. Lucrurile s-au schimbat şi atunci…”

— Nu mi-l pot imagina pe Jorge făcând-o pe durul. E un om atât de *blând*, Kent! Cum arăta?

— Ca un nebun. Ochi sticloşi, fălci încleştate, extrem de nervos. Ştie că nu ar trebui să facă astfel de lucruri, nu?

— Jorge ştie foarte bine cum trebuie să se poarte. O, Kent, ce porcărie. Unde e acum?

— La recepţie. Nerita şi Laurence stau de vorbă cu el. Doar nu vrei să-l vezi?

— Bineînţeles că nu.

— Scrie-i un bilet şi spune-i că nu vrei să-l vezi şi îl duc eu jos. Spune-i să plece de aici.

Sybille dădu din cap.

— Nu vreau să-l rănesc.

— Să-l răneşti? Păi a umblat jumătate de lume după tine, ca un tânăr îndrăgostit, a încercat să-ţi violeze intimitatea, ţi-a întrerupt o călătorie importantă, a refuzat să urmeze convenţiile stabilite între morţi şi vii şi tu…

— Dar mă iubeşte, Kent.

— Te-a iubit. Mă rog, pot înţelege asta. Dar persoana pe care a iubit-o nu mai există. Asta trebuie să înţeleagă.

Sybille îşi închise ochii.

— Nu vreau să-l rănesc. Şi nu vreau să-l răneşti nici tu.

— Nu am de gând să o fac. Deci vrei să-l vezi?

— Nu, strigă ea. Se încruntă, supărată, şi îşi aruncă pantalonii scurţi şi bluza pe un scaun. Simţi cum îi zvâcnesc tâmplele şi cum o cuprinde o senzaţie ameninţătoare, cum nu mai simţise din ziua în care vizitase mormintele indiene din Ohio. Se duse la fereastră şi privi afară, aşteptându-se cumva să-l zărească pe Jorge certându-se cu Nerita şi Laurence în curtea interioară. Dar, în afară de un camerist care se holbă fericit la sânii ei goi şi care îi aruncă un zâmbet de mulţumire, în curte nu era nimeni. Sybille îi întoarse spatele şi spuse, pe un ton neutru:

— Du-te jos. Spune-i că mi-e imposibil să-l întâlnesc. Foloseşte acest cuvânt: imposibil. Nu că *nu vreau* să-l văd, nu că *nu mi-aş dori* să-l văd, nu că *nu e bine* să-l văd, ci doar că mi-e *imposibil* să-l văd. Şi apoi sună la aeroport. Vreau să ne întoarcem în Dar cu avionul de seară.

— Dar abia am sosit!

— Nu contează. Ne vom întoarce altădată. Jorge poate fi foarte insistent; nu va accepta decât un refuz brutal şi, în acest moment, nu sunt în stare de aşa ceva. Aşa că va trebui să plecăm.

* * *

Klein nu mai văzuse un reciclat până atunci, de aproape, cel puţin. Precaut, incomodat, arunca priviri intense, dar scurte lui Kent Zacharias, în timp ce stăteau pe scaunele de răchită dintre palmierii pitici din holul hotelului. Jijibhoi îi spusese că pe morţi îi simţi cumva la nivel mai degrabă subliminal, că nu e ceva exterior şi avusese dreptate; ochii lui aveau acea fixitate de care se vorbise atâta şi pielea sa era palidă, dar *pe dedesubt*, căci la prima vedere era la fel de normală ca a celor vii. Totuşi, dacă Klein nu ar fi ştiut că Zacharias era un reciclat, nu ar fi putut să-şi dea seama că e mort. Încercă să şi-l imagineze pe acest bărbat, pe acest arheolog cu părul şi faţa roşie, pe acest săpător de morminte, în pat cu Sybille. Făcând ceea ce or fi făcând morţii atunci când se iubeau. Nici măcar prietenul său, Jijibhoi, nu ştia precis ce însemna asta. Ceva cu mâinile, cu ochii, cu şoapte şi zâmbete, dar fără

contactul organelor genitale – cel puţin aşa credea Jijibhoi. *Stau de vorbă cu amantul lui Sybille. Acesta e amantul lui Sybille*. Cât de mult îl deranja asta! Sybille avusese amanţi şi cât fusese în viaţă; la fel şi el; ca toată lumea, aşa era viaţa. Dar acum se simţea ameninţat, copleşit, învins de acest cadavru ambulant, care era acum iubitul soţiei sale.

— Imposibil? întrebă Klein.

— Acesta e cuvântai pe care l-a folosit.

— Nu pot s-o văd nici pentru câteva minute?

— Imposibil.

— Dar nu poţi măcar să mă laşi s-o privesc câteva clipe? Vreau doar să văd cum arată.

— Nu ţi se pare umilitor să te faci de râs în felul acesta, doar ca să-i arunci o privire?

— Ba da.

— Şi totuşi continui să o faci?

— Da.

Zacharias oftă.

— Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta.

— Poate că Sybille e obosită după călătorie. Poate că mâine va vrea să mă vadă, ce zici?

— Posibil, îi răspunse Zacharias. Vino din nou mâine.

— Mulţumesc, mi-ai fost de mare ajutor.

— *De nada*.

— Pot să-ţi cumpăr ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Nu mai beau, de când… zâmbi Zacharias.

Dar Klein simţise deja mirosul de whiskey din respiraţie. Nu contează, îşi spuse, e bine şi aşa. Se hotărî să plece. În faţa hotelului, un şofer stătea, plin de speranţă, cu capul scos pe geam:

— Turul insulei, domnule? Plantaţiile de cuişoare, stadionul?

— Le-am văzut deja, răspunse Klein. Du-mă la plajă.

Îşi petrecu după amiaza urmărind puii de broască ţestoasă încercând să ajungă în apă. A doua zi dimineaţa se întoarse la hotelul lui Sybille, dar nu mai găsi pe nimeni; plecaseră toţi cinci, cu avionul de noapte, spre Dar, îl

informă, cu un aer plin de durere, recepţionerul. Klein îl întrebă dacă putea să dea un telefon şi funcţionarul îi arătă un instrument antic, aflat pe o măsuţă, lângă bar. Îl sună pe Barwani.

— Ce se întâmplă? îi strigă. Mi-ai spus că vor sta aici pe puţin două săptămâni.

— O, domnule, lucrurile se schimbă, răspunse Barwani, aproape şoptit.

IV.

Ce urmează? Ce-mi va aduce viitorul? Nu ştiu, nu am nici o presimţire. Când un păianjen coboară, spre un punct fix, tot ceea ce vede înaintea lui e doar vid, un vid în care s-ar putea să nu găsească loc să-şi ţească plasa; ceea ce mă determină pe mine să merg înainte sunt lucrurile pe care le-am făcut până acum. Viaţa asta e o aiureală şi nu merită efortul de a fi trăită.

Soren Kierkegaard, Ori/ori

— În ceea ce priveşte problema morţii, cine poate spune ce e bine şi ce e rău, dragul meu prieten, îi spuse Jijibhoi. Când eram copil, în Bombay, nu era ceva neobişnuit să-i vezi pe vecinii noştri hinduşi practicând ritualul suttee, care presupunea arderea văduvei odată cu soţul ei. În virtutea cărui drept îi puteam numi barbari? Desigur – aici ochii săi negri sclipiră maliţioşi – aşa le şi ziceam atunci când eram siguri că nu ne puteau auzi. Mai vrei nişte orez cu curry?

Klein îşi reprimă oftatul. Era deja sătul, iar orezul acela era mult prea iute pentru gusturile sale; dar ospitalitatea lui Jijibhoi, insistentă, fără însă a fi supărătoare, avea o calitate aproape sfântă, care îl făcea pe Klein să se simtă ca un blasfemiator ori de câte ori îl refuza. Aşa că zâmbi şi dădu din cap că da şi Jijibhoi se ridică şi mai adăugă o lingură de orez în farfuria sa, peste mielul, la fel de iute, gătit cu alune şi alte mirodenii. Tăcută, soţia lui Jijibhoi se duse în bucătărie şi se întoarse cu o sticlă rece de bere. Înainte de

a se aşeza lângă el, îi zâmbi şters. Se completează foarte bine indienii ăştia, îşi spuse Klein.

Formau un cuplu elegant, pe care era imposibil să nu-l remarci. Jijibhoi era un bărbat înalt cu nasul acvilin, cu pielea întunecată, cu părul foarte negru şi cu o mustaţă formidabilă. Mâinile şi picioarele îi erau însă foarte mici; era politicos, rezervat şi se mişca cu o iuţeală incredibilă. Klein presupunea că nu putea avea mai mult de patruzeci de ani, deşi, după cum arăta, putea avea, la fel de bine, treizeci sau cincizeci. Soţia sa – al cărei nume, în mod straniu, Klein nu-l aflase niciodată – era mai tânără decât bărbatul ei, aproape la fel de înaltă, cu pielea ceva mai deschisă – de un măsliniu deschis – şi cu o siluetă voluptoasă. Se îmbrăca, întotdeauna, în sari-uri de mătase, înflorate; în schimb, Jijibhoi adoptase moda vestică, purtând costume de afaceri, care fuseseră însă la modă în urmă cu douăzeci de ani. Klein nu-i văzuse niciodată cu capul gol; ea purta o eşarfă cu dungi albe, iar el o tocă de brocart, care îi făcea pe unii să-l creadă evreu. Nu aveau copii şi se simţeau bine aşa, formând un duo apropiat, un întreg perfect, două unităţi ale aceleiaşi entităţi, de nedespărţit, aşa cum fuseseră şi Klein şi Sybille, cândva. Felul în care îşi ghiceau gândurile, înţelegându-se mai mult din gesturi şi priviri, era puţin desconcertant, intimidant chiar, pentru cei din afară. Aşa cum fuseseră şi Klein şi Sybille cândva.

— La voi…, începu Klein.

— O, totul e foarte, foarte diferit. Cunoşti obiceiurile noastre de înmormântare?

— Expunerea morţilor, nu?

Soţia lui Jijibhoi chicoti:

— O schemă antică de reciclare!

— Turnurile Tăcerii, continuă Jijibhoi. Se ridică şi se duse la fereastra largă a bucătăriei, cu spatele la Klein, privind luminile sclipitoare din Los Angeles. Casa sa, din lemn şi sticlă, stătea într-un echilibru precar pe marginea unei stânci din Benedict Canyon, chiar sub Mullholand; de aici, puteai vedea totul, din Hollywood până în Santa Monica. Avem cinci astfel de Turnuri în Bombay, pe înălţimile

Malabar, un lanţ muntos pietros la Marea Arabică. Sunt vechi de sute de ani, au formă de cerc, cu o circumferinţă de aproape o sută de metri, înconjurate de ziduri de piatră înalte de trei-patru metri. Când un Parsi moare… ştii cumva ce se întâmplă?

— Nu, dar aş vrea să aflu.

— Ei bine, când un Parsi moare, este cărat la Turnuri, pe o targă de fier, de către nişte ciocli profesionişti; rudele sale îl urmează, într-o procesiune, ţinându-se de mână, prin intermediul unei batiste albe. E o scenă minunată, dragă Jorge. În zidul de piatră e o uşă pe care numai cioclii şi cel decedat pot intra. În interiorul Turnului se află o platformă circulară, pavată cu dale mari şi împărţită în trei rânduri de receptacule puţin adânci. Rândul de la margine e folosit pentru bărbaţi, următorul pentru femei, iar cel din mijloc pentru copii. Mortul este aşezat în locul său de odihnă; vulturii, din grădinile de palmieri aflate în jurul Turnurilor, încep să se rotească deasupra lui şi, într-o oră, două, nu mai rămân din el decât oasele. Mai târziu, scheletul, uscat de soare, este aruncat într-un cuptor, aflat în centrul Turnului. Bogaţii şi săracii ard la un loc, până devin cenuşă.

— Toţi indienii Parsi sunt, ă, ă, îngropaţi în felul acesta?

— Nu, nu, în niciun caz, aproape strigă Jijibhoi. În zilele noastre, tradiţiile strămoşeşti au început să se piardă. Tinerii preferă incinerarea sau chiar îngroparea propriu-zisă. Dar mulţi dintre noi încă preferăm această metodă. E prea frumoasă ca să uităm de ea.

— … frumoasă…?

Soţia lui Jijibhoi interveni, pe un ton scăzut:

— Să îngropi un cadavru în pământ, într-un ţinut tropical, umed, unde bolile se pot transmite foarte uşor, ni se pare ceva nesănătos. Şi, dacă îl arzi, înseamnă să-i pierzi substanţa. Dar, să dai trupul de mâncare unor păsări flămânde şi eficiente – rapid, curat, fără prea multă tevatură – e pentru noi o modalitate de a celebra economia naturii. Şi să amesteci oasele rămase împreună cu oasele întregii comunităţi, e pentru noi dovada democraţiei perfecte.

— Dar vulturii nu pot răspândi boli contagioase dacă se hrănesc cu….?

— Niciodată, răspunse Jijibhoi, cu fermitate. Şi nici nu se pot îmbolnăvi de la bolile noastre.

— Bănuiesc că amândoi intenţionaţi să faceţi la fel cu trupurile voastre când… Îngrozit, Klein se opri, dădu din cap, tuşi ruşinat şi încercă să zâmbească. Vedeţi ce am păţit de la orezul vostru radioactiv? Vorbesc numai prostii. Îmi cer scuze. Voi m-aţi chemat să mă hrăniţi şi eu vă fac planurile de înmormântare!

Jijibhoi râse amuzat.

— Pentru noi moartea nu e ceva de speriat, dragă prietene. E doar – nici nu cred că e nevoie s-o mai spun – doar un eveniment natural. Acum suntem aici dar, la un moment dat, trebuie să plecăm. Şi, da, când ne va veni vremea, ne vom duce la Turnurile Tăcerii.

Soţia sa îl completă, pe un ton neaşteptat de ascuţit:

— Oricum aşa e mult mai bine, mult mai bine decât să alegem Oraşul Rece!

Era prima oară când Klein o vedea atât de aprinsă.

Jijibhoi se întoarse cu faţa spre ea şi o privi cu atenţie. Era, iar, pentru prima oară când îl vedea făcând aşa ceva. Era ca şi cum fragila reţea de politeţe elaborată pe care el şi gazdele sale o construiseră întreaga seară se rupsese dintr-odată. Gesticulând agitat, Jijibhoi începu să strângă farfuriile goale şi, după un moment lung şi straniu, spuse:

— Iart-o pe soţia mea, nu a vrut să te jignească.

Klein ridică din umeri:

— Nu m-a jignit câtuşi de puţin. Are dreptul să aibă propriile opinii în legatară cu reciclarea. Mă întreb, însă…

Se opri incomodat, temându-se parcă să insiste prea mult.

— Da?

— Nu contează. Nu era ceva important.

— Te rog, insistă Jijibhoi, doar suntem între prieteni.

— Mă întreb, reîncepu Klein, încet, dacă nu ţi-e greu, mă refer la faptul că trebuie să-ţi petreci atât de mult timp printre morţi, studiindu-i, cunoscându-le ritualurile,

dedicându-ţi, la urma urmei, întreaga carieră, în timp ce soţia ta dispreţuieşte Oraşele Reci şi tot ce ţine de ele. Căci dacă preocuparea ta îi provoacă atâta silă, înseamnă că nu îţi poţi împărtăşi rezultatele muncii cu ea.

— O, asta era? răsuflă uşurat Jijibhoi. Păi, dacă e vorba doar despre asta, mie mi-e şi mai silă de cei care aleg să fie reciclaţi.

— Serios? Klein nu se aşteptase la aşa ceva din partea lui Jijibhoi. Ţi-e silă de ei? Şi atunci cum de ai ales să te ocupi tocmai de ei?

Jijibhoi îl privi uimit.

— Cum? Vrei să spui că pentru a studia ceva, un savant trebuie să aleagă doar subiecte care îi plac? Râse din toată inima. Păi, uită-te la tine. Eşti evreu, nu? Şi totuşi, lucrarea ta de doctorat a fost, nu-i aşa, despre perioada de început al celui de-al treilea Reich.

Klein clipi încurcat.

— Touche!

— Ca sociolog, subcultara morţilor mi se pare irezistibilă, continuă Jijibhoi. Să poţi studia un aspect atât de nou şi de radical al existenţei umane, mi se pare un privilegiu, un dar. Nu cred că există un câmp mai fertil de investigaţii decât acesta. Asta nu înseamnă câtuşi de puţin că aş dori să devin unul dintre aceşti reciclaţi. Pentru mine şi soţia mea nu există decât Tumul Tăcerii, soarele arzător, vulturii rotindu-se deasupra noastră şi apoi sfârşitul, nimic, punctul terminus.

— Habar nu am avut că gândeşti în felul acesta. Poate dacă aş fi ştiut mai multe despre teologia Parsilor, mi-aş fi putut închipui…

— Nu m-ai înţeles. Obiecţiile noastre nu sunt de natură teologică. Doar că noi avem aceeaşi dorinţă, poate puţin nebunească, de a nu mai continua după ce timpul alocat nouă se va fi sfârşit. În plus, trebuie să recunosc că am rezervele mele în ceea ce priveşte impactul reciclaţilor asupra societăţii noastre. Sunt foarte tulburat când mă aflu în preajma lor. În sinea mea, mi-e chiar frică de aceşti oameni şi de cultura pe care o construiesc. Simt o

înverşunare împotriva a… Aici, Jijibhoi făcu o pauză. Îmi cer scuze. S-ar putea ca vorbele mele să ţi se pară puţin prea dure. Dar vezi cât de complexe sunt sentimentele mele în legătură cu această chestiune? Fascinaţie şi repulsie în acelaşi timp? Activitatea mea profesională se desfăşoară între aceşti doi poli. Nu ştiu însă de ce-ţi spun ţie toate astea. Dacă nu te supăr, probabil te plictisesc. Mai bine ne-ai povesti despre călătoria ta în Zanzibar.

— Ce să mai spun? M-am dus acolo, am aşteptat-o timp de aproape două săptămâni, nu m-am putut apropia de ea şi m-am întors acasă. M-am dus tocmai în Africa şi nu am reuşit s-o văd nici măcar pentru o clipă.

— Cât de frustrant trebuie să fi fost pentru tine, dragă Jorge!

— Nu a ieşit din camera de hotel. Şi nici nu m-au lăsat să urc la ea.

— Cine sunt cei care nu te-au lăsat?

— Cei din anturajul ei. Era împreună cu alţi patru morţi, o femeie şi trei bărbaţi. Ea a stat în aceeaşi cameră cu arheologul acela, Zacharias. De altfel, el s-a comportat ca o gardă de corp şi a ţinut-o departe de mine, deşi, trebuie să recunosc, a făcut-o într-un mod foarte inteligent. Oricum, tipul se purta de parcă era iubita lui. Probabil că aşa chiar stau lucrurile. Ce poţi să-mi spui despre asta, Framji? Morţii se căsătoresc între ei? E Zacharias noul ei soţ?

— Mă îndoiesc. Pentru ei nu există termenii de „soţ” şi „soţie”. Dar au şi ei relaţii, deşi noţiunea de cuplu le e străină, poate chiar necunoscută. În schimb, obişnuiesc să se grupeze în nişte pseudo-familii, formate din trei, patru persoane, care…

— Adică vrei să spui că toţi patru tovarăşii ei care au însoţit-o în Zanzibar sunt iubiţii ei?

Jijibhoi făcu un gest larg cu mâna:

— Cine ştie? Dacă înţelegi prin asta relaţii fizice, mă îndoiesc, dar nimeni nu ştie nimic sigur, deocamdată. Oricum, Zacharias pare să fie companionul ei preferat. Ceilalţi probabil că fac parte din pseudo-familia lor. Sau poate că nu. Am motive să cred că, în anumite momente,

fiecare mort poate pretinde relaţii familiale cu toţi cei asemenea lui. Dar cine poate spune cu exactitate? Noi percepem lucrurile pe care le fac ei deformat, ca printr-o sticlă fumurie.

— Eu nici aşa nu o văd pe Sybille. Nici măcar nu ştiu cum mai arată acum.

— A rămas la fel de frumoasă.

— Mi-ai mai spus. Dar eu aş vrea s-o văd cu ochii mei. Tu nu poţi înţelege, Framji, cât de mult îmi doresc s-o văd. Durerea pe care o simt când…

— Ai vrea s-o vezi chiar acum?

Klein împietri de uimire:

— Cum? Ce vrei să spui? E…?

— În camera alăturată? Nu, nu e nimic de genul acesta. Dar am o mică surpriză pentru tine. Hai să mergem în bibliotecă.

Zâmbind larg, Jijibhoi îl conduse din bucătărie în micul birou, aflat alături, o cameră plină din podea până în tavan cu cărţi scrise într-un număr impresionant de limbi – şi nu doar în obişnuitele engleză, franceză şi germană – ci şi în sanskrită, hindusă, gujerati şi farsi, limbile oferite de educaţia poliglotă în care fusese crescut Jijibhoi, în cadrul micii colonii farsi din Bombay, comunitate pentru care nicio limbă care cândva a fost preţuită nu a fost uitată. Împinse într-o parte dosarele cu studiile sale şi scoase la iveală un cub cu fotografii, îl activă, atingând una din laturi cu un deget şi i-l dădu lui Klein.

Imaginea holografică, ascuţită, uimitoare, arăta trei siluete aflate pe o câmpie ce se întindea la nesfârşit, cu iarba mare şi pe care nu se aflau nici copaci, nici alte obstacole, ci un covor verde, infinit, sub un cer albastru ca moartea. Zacharias era în stânga, cu faţa întoarsă de la obiectivul camerei de fotografiat; privea în jos, spre capătul ţevii unei carabine uriaşe. În partea îndepărtată stătea un bărbat îndesat, puternic, cu părul negru, a cărui faţă palidă, cu trăsături aspre, era acoperită de barbă. Klein îl recunoscu imediat: Anthony Gracchus, unul dintre morţii care o însoţiseră pe Sybille în Zanzibar. Sybille era chiar

lângă el, îmbrăcată în pantaloni kaki şi o bluză albă. Braţul lui Gracchus era întins; în mod evident, îi arăta femeii ţinta spre care ea avea să-şi ridice carabina pe care o ţinea într-o parte şi care era la fel de mare ca a lui Zacharias.

Klein întoarse cubul şi începu să-i studieze faţa din diferite unghiuri; la vederea ei, degetele îi deveniră neîndemânatice, greoaie, pleoapele începură să-i tremure. Jijibhoi îi spusese adevărul: era la fel de frumoasă. Cu toate acestea, nu mai rămăsese nimic din acea Sybille pe care o cunoscuse el. Ultima oară când o văzuse, zăcând în sicriu, i se păruse ca o statuie de marmură fără greşeală şi acum avea aceeaşi alură statuară suprarealistă. Faţa îi era ca o mască, fară nicio expresie, calmă, îndepărtată, desprinsă de prezent; ochii ascundeau mistere strălucitoare; buzele formau un zâmbet şters, enigmatic, de-abia perceptibil. Imaginea ei atât de schimbată, de nefamiliară, de străină îl înspăimântă. Poate că era intensitatea concentrării aceea care îi dădea acest aspect marmoreal de nepătruns, căci părea că îşi dorea cu toată fiinţa să nimerească ţinta. Întorcând din nou cubul, la extrem, Klein reuşi să vadă care era aceasta: o pasăre bizară, ce se mişca prin iarbă, undeva în stânga ei, o pasăre mai mare decât un curcan, rotundă ca o minge, cu penele de un gri cenuşiu şi cu pieptul şi coada albe, cu aripile gălbui şi nişte picioare scurte şi comice, tot galbene. Avea un cap imens, care se termina într-o creastă zburlită, neagră. Creatura avea un aer solemn, demn şi nu părea conştientă de soarta care o aştepta. Ce ciudat! Sybille tocmai se pregătea să ucidă o fiinţă, ea, care întotdeauna detestase aşa ceva. Sybille – zeiţa vânătorii! Sybille – zeiţa lunii! Sybille – Diana!

Tulburat, Klein privi spre Jijibhoi şi îl întrebă:

— De unde ai asta? Unde a fost filmată? Bănuiesc că în safariul acela din Tanzania, nu?

— Da, în februarie. Vânătorul alb e ghidul lor.

— L-am văzut în Zanzibar. Numele lui e Gracchus. Era unul din morţii care călătorea împreună cu Sybille.

— Se ocupă de o rezervaţie de vânătoare, nu departe de Kilimanjaro, spuse Jijibhoi, rezervaţie ce le este destinată

exclusiv morţilor. Una dintre cele mai bizare manifestări ale subculturii lor. Nu vânează decât acele animale care…

Klein îl întrerupse, neliniştit:

— De unde ai poza?

— A fost făcută de Nerita Tracy, care e una din tovarăşele soţiei tale.

— Am cunoscut-o şi pe ea, în Zanzibar. Dar cum…

— Un prieten de-al ei e cunoştinţa mea, de fapt unul din informatorii mei, o relaţie foarte valoroasă pentru studiile mele. Acum o lună l-am întrebat dacă nu ar putea obţine aşa ceva pentru mine. Nu i-am spus, desigur, că mi-l doream pentru tine. Jijibhoi îl privi cu atenţie: Pari tulburat, dragă prietene.

Klein dădu din cap că da. Închise ochii, ca pentru a-i proteja de imaginea lui Sybille din poză. După o vreme, rosti cu voce slabă şi neutră:

— Trebuie să o văd.

— Poate că ar fi mai bine pentru tine dacă ai abandona…

— *Nu*!

— Chiar nu există nicio modalitate prin care să te conving că e periculos ceea ce încerci să faci?

— Nu, nici măcar nu merită să încerci. Trebuie să ajung la ea. Trebuie.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

Klein îi răspunse mecanic:

— Intrând în Oraşul Rece Zion.

— Ai mai încercat odată asta şi nu ţi-au dat voie.

— De data asta o să-mi dea. Nu pot refuza un mort.

Ochii prietenului său se măriră.

— Vrei să renunţi la viaţă? Ăsta e planul tău? Ce tot vorbeşti acolo, Jorge?

Klein începu să râdă:

— Nu, nu asta am vrut să spun.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Intenţionez să mă strecor printre ei. Mă voi deghiza astfel încât să arăt ca ei. Mă voi strecura în Oraşul Rece ca un necredincios în Mecca. Îl prinse pe Jijibhoi de mână.

Crezi că mă poţi ajuta? Crezi că mă poţi învăţa felul lor de a fi? Jargonul pe care îl folosesc?

— Te vor descoperi imediat.

— Poate. Dar poate că voi reuşi să ajung la Sybille înainte de a mă prinde.

— E o nebunie, spuse Jijibhoi, în şoaptă.

— Chiar şi aşa. Tu îi cunoşti foarte bine. Vrei să mă ajuţi?

Uşor, Jijibhoi îşi retrase mâna din strânsoarea lui Klein. Traversă camera şi, pentru câteva clipe, aranjă nişte cărţi pe birou, le răsfiră şi le aranjă la loc. În cele din urmă îi răspunse:

— Eu personal nu te pot ajuta cu prea multe. Cunoştinţele mele despre ei sunt largi, dar nu chiar aşa de bogate. Dar, dacă insişti, îţi pot face cunoştinţă cu cineva care ar putea să te ajute mult mai bine decât aş putea-o face eu. E unul dintre informatorii mei, un mort, un bărbat care a refuzat tutela îndrumătorului, o persoană care e *dintre ei*, dar nu şi de partea lor. Poate el te va putea instrui ce să faci.

— Sună-l, îi ceru Klein.

— Trebuie, însă, să te avertizez că e un tip imprevizibil, turbulent, în care nu poţi avea prea multă încredere. Valorile umane, în care credem noi, nu înseamnă nimic pentru el.

— Sună-l.

— Dacă aş putea să te fac să te răzgândeşti…

— Sună-l.

V.

Certurile aduc necazuri. În zilele acestea, leii rag mai mult decât altădată. Bucuria e urmată de durere. Nu e bine să-i baţi prea mult pe copii. Mai bine ai pleca acum şi te-ai duce acasă. Azi nu vei putea lucra. Ar trebui să mergi la şcoală în fiecare zi. Nu te-aş sfătui să mergi pe drumul acesta, nu vei putea trece de apa care-l taie. Nu contează, voi trece. Mai bine ne-am întoarce. Lămpile acestea consumă foarte mult ulei. În Nairobi nu există ţânţari. Aici

nu există lei. Sunt nişte oameni aici care caută ouă. E apă în fântână? Nu, nu e deloc. Dacă sunt numai trei oameni, nu se va putea lucra azi.

D.V. Perrot, Învăţaţi Swahili fără profesor

Gracchus le face semne furioase gonacilor şi urlă la ei:

— *Shika njia hii hii*! Trei dintre ei se întorc, ceilalţi doi continuă să alerge. *Ninyi nyote*! le strigă iar. *Fanga karna hivi*! Dă din cap, scuipă, îşi şterge sudoarea cu mâneca de la cămaşă. Pe un ton mai scăzut, în engleză, având grijă să nu fie auzit, adaugă: Faceţi cum vă zic eu, negri ticăloşi sau am să fiu şi mai mort decât sunt, până la asfinţit!

Sybille râde, nervoasă:

— Aşa vorbeşti cu ei întotdeauna?

— Încerc să mă port cât mai frumos. Dar ce folos? Ce folos? Hai să-i ajungem din urmă.

Nu a trecut mai mult de o oră de la răsărit şi soarele e deja foarte fierbinte, aici, pe câmpiile dintre Kilimanjaro şi Serengeti. Gracchus conduce grupul de vânători spre nord, prin iarba înaltă, încercând să ia urma unei quagga, deşi e foarte dificil să faci aşa ceva cu atâta iarbă de jur împrejur, iar gonacii săi încearcă în mod constant să se abată de la drum, spre o pădurice de copaci cu spini, a căror umbră îi atrage ca lumina pe fluturi şi el trebuie să ţipe şi să-i ameninţe permanent, pentru a-i aduce înapoi pe drumul cel bun. Sybille a observat felul în care Gracchus li se adresează negrilor săi, de parcă nu ar fi altceva decât nişte animale recalcitrante, a auzit cum îi vorbeşte pe la spate, cu un dispreţ suveran, dar totul face parte din spectacol, din rolul său de vânător alb. A mai observat, de asemenea, că în momentele în care turiştii nu sunt atenţi, Gracchus se poartă, de fapt, blând, aproape părinteşte cu cărăuşii săi, necăjindu-i, îşi spune Sybille, cu glume swahili. Gonacii îşi joacă şi ei, conştiincioşi, rolurile: se comportă în maniera tradiţională, specifică meseriei lor, fiind când foarte politicoşi cu clienţii, când foarte poruncitori, când a-toate-ştiutori în ale savanei, când doar nişte simpli sălbateci, buni

numai să care poverile albilor. Dar nici clienţii pe care-i servesc nu sunt la fel cu cei din povestirile lui Hemingway, de vreme ce sunt cu toţii morţi şi, în sinea lor, gonacii sunt foarte speriaţi de fiinţele stranii pe care le însoţesc. Sybille i-a văzut murmurând rugăciuni şi atingându-şi amuletele ori de câte ori s-au atins, din greşeală, de câte un mort şi, din când în când, i-a surprins privind-o pe ea sau pe prietenii ei, cu o frică nedisimulată şi chiar cu repulsie. Gracchus nu e prietenul lor, oricât de frumos s-ar purta cu ei: îl consideră mai degrabă un fel de vrăjitor monstruos, iar clienţii săi nu par decât să le întărească această convingere.

Transpiraţi, fără să vorbească prea mult, vânătorii merg în şir, mai întâi gonacii, cu armele şi muniţia, urmaţi îndeaproape de Gracchus, Zacharias, Sybille, Nerita, care fotografiază permanent câte ceva, şi Mortimer. Dâre de nori albi se târăsc agale pe cerul albastru. Iarba e înaltă şi bogată, căci în decembrie ploile scurte au fost neaşteptat de puternice. Mici animale se strecoară prin ea, apărând şi dispărând într-o fracţiune de secundă: veveriţe, şacali, porci de Guineea. Din când în când, pot fi zărite şi creaturi mai mari: o pereche de hiene nemulţumite, trei struţi trufaşi, o turmă de gazele Thomson, scurgându-se ca un râu de-a lungul câmpiei. Ieri, Sybille a mai văzut şi doi porci sălbatici, nişte girafe şi o servală, o pisică sălbatică, cu urechile mari, ca de elefant, care din depărtare părea un ghepard în miniatură. Nici unul din aceste animale nu poate fi vânat, ci doar cele speciale, pe care proprietarii rezervaţiei le-au introdus la cererea clienţilor; orice alt animal din fauna nativă africană, de fapt cam orice animal care a trăit aici cu mult timp înainte de venirea morţilor, este protejat prin lege. Populaţiei Masai îi este permis să vâneze din când în când, în special lei, pentru că, la urma urmei, aceasta e rezervaţia lor dar, de vreme ce au rămas foarte puţini Masai în viaţă, pagubele sunt minore. Ieri, înainte să vadă porcii mistreţi şi girafele, Sybille a văzut, pentru prima oară în viaţa ei, băştinaşi Masai în carne şi oase: nişte bărbaţi înalţi şi frumoşi, goi pe sub robele roşii, strecurându-se în linişte pe lângă tufişuri şi oprindu-se des,

rămânând într-un picior, gânditori, sprijiniţi de suliţe. De aproape nu mai arătau chiar atât de bine: feţele le erau trase şi mâncate de vărsat de vânt şi unii dintre ei nu mai aveau niciun dinte în gură. S-au oferit să le vândă suliţele şi colierele de la gât pentru câţiva şilingi, dar vânătorii deja cumpăraseră o mulţime din magazinele din Nairobi şi încă pe nişte preţuri considerabil mai mari.

Toată dimineaţa caută quagga, Gracchus arătându-le câte o urmă aici, una acolo. Zacharias e cel care a vrut să vâneze o quagga.

— Dar cum îţi poţi da seama că nu e, de fapt, o zebră? întreabă el, curios.

Gracchus îi face din ochi.

— Ai încredere în mine. Vom găsi şi zebre. Dar îţi voi aduce şi o quagga, îţi promit.

Ngiri, gonacul din frunte, se întoarce şi zâmbeşte:

— *Piga quagga m'uzuri bwana*, spune el, face din ochi şi apoi – observă Sybille – zâmbetul său se ofileşte de parcă i-a pierit curajul şi un văl de frică îi acoperă faţa lucioasă.

— Ce a zis? întreabă Zacharias.

— Că o să împuşti o quagga faină, îi răspunde Gracchus.

Quagga. Ultimul exemplar sălbatic a fost ucis prin 1870 şi în lume au mai rămas numai trei, în grădinile zoo din Europa. Boer-ii le-au vânat până la dispariţie pentru a hrăni, cu carnea fragedă a acestora, sclavii lor hotentoţi şi pentru a face din pielea lor saci pentru grâne şi pantofi. Quagga de la grădina zoo din Londra a murit în 1872, cea din Berlin în 1875, iar cea din Amsterdam în 1883. De atunci nici una nu a mai fost văzută până la reînvierea, pe cale artificială, prin manipulare genetică şi încrucişare selectivă, din 1990, când această rezervaţie de vânătoare a fost deschisă pentru clientela sa limitată şi specială.

E aproape amiază şi nu s-a tras încă niciun foc. Animalele au început să se ascundă; nu vor reapărea decât spre seară, când soarele nu mai e la fel de puternic. E timpul pentru o oprire; se scot berile şi sandvişurile, se spun poveşti vânătoreşti fantastice, despre bivoli înnebuniţi şi elefanţi ieşiţi din minţi. Apoi, din nou la drum. Vânătorii

ajung pe o colină joasă şi văd, în valea ce se întinde în faţa lor, un grup de struţi şi câteva sute de zebre. La vederea oamenilor, struţii încep să se mişte încet şi războinic, dar zebrele, câtuşi de puţin speriate, continuă să pască liniştite. Ngiri arată cu degetul şi spune:

— *Pigga uagga, bwana*.

— Sunt doar nişte zebre, spune Zacharias.

Gracchus dă din cap că nu.

— Ascultă! Auzi sunetul acesta?

La început, nimeni nu percepe nimic neobişnuit. Dar apoi, da, Sybille aude: e un fel de lătrat, un sunet foarte straniu, un sunet din vremuri demult apuse, e strigătul unei bestii de care nu a auzit niciodată. Nerita îl aude şi ea, la fel şi Mortimer şi, în sfârşit, şi Zacharias. Gracchus le indică partea cea mai îndepărtată a văii. Acolo, printre zebre, se află vreo şase animale care seamănă foarte bine cu zebrele, doar că par mai degrabă nişte zebre nefinisate, au dungi doar pe cap şi pe piept; în rest, au o culoare maro-gălbuie, picioarele albe, coama maro-închis cu dungi albe. Spatele le străluceşte ca o foiţă de mică sub razele puternice ale soarelui. Din când în când îşi ridică capetele, fornăie ascuţit şi se apucă să pască din nou. Acestea sunt quagga. Rămăşiţe ale trecutului, nişte relicve, nişte animale reciclate. Gracchus face un semn şi vânătorii se mută pe vârful colinei. Ngiri îi înmânează lui Zacharias arma aceea uriaşă. Zacharias îngenunchează şi ţinteşte.

— Nu te grăbi, murmură Gracchus, avem toată după-amiaza la dispoziţie.

— Nu mă grăbesc, răspunde Zacharias. Zebrele îi blochează vederea, de parcă ar face-o intenţionat. Nu are voie să împuşte o zebră, desigur, ca să nu aibă probleme cu şerifii rezervaţiei naturale. Apoi, dintr-odată, zebrele se dau la o parte şi Zacharias apasă pe trăgaci. Se aude o explozie puternică; zebrele se împrăştie în toate direcţiile, aşa că ochii le sunt bombardaţi de valuri ameţitoare, stroboscopice, de alb şi negru; când lucrurile se mai liniştesc, vânătorii pot vedea o quagga zăcând la pământ,

singură în întreaga vale, moartă. Sybille priveşte calmă scena. Cândva moartea oricărei fiinţe o tulbura, acum nu.

— *Paga m'uzuri*! strigă gonacii, entuziasmaţi.

— Kufa, le răspunde Gracchus. E moartă. Bine ţintit. Iată-ţi trofeul.

Ngiri mânuieşte cuţitul de jupuit cu pricepere. În noaptea aceea, în tabăra de la poalele Kilimanjaroului, cu toţii, gonaci şi morţi, au mâncat carne friptă de quagga. Carnea e fragedă, puţin amăruie.

* * *

A doua zi după-amiaza, în timp ce străbat o zonă mai răcoroasă, umbrită de o pădure deasă de copaci înalţi, cu coroana în formă de vază, dau peste o monstruozitate, un animal lăţos, înalt de aproape doi metri, care stă pe picioarele din spate, legănându-se pe o coadă incredibil de mare şi de groasă. E sprijinit de un copac şi trage crengile de la bază cu membrele din faţă, membre care dispun de nişte gheare fioroase, în formă de seceră. Mănâncă lacom ramurile copacului. Îi observă pe vânători, se uită la ei cu ochii mici şi galbeni, apoi se apucă să mănânce din nou.

— O raritate, spune Zacharias. Cunosc unii vânători care au bătut toată rezervaţia în căutarea acestui animal şi nu au reuşit să dea cu ochii de el. Aţi mai văzut, vreodată, ceva mai urât?

— Cum i se zice? întreabă Sybille.

— Megatherium. E un leneş uriaş, de pământ. Provine din America de Sud dar, când a fost să populăm locul acesta, nu ne-am bătut capul prea mult cu geografia. Nu avem decât patru exemplare şi costă îngrozitor de mult să împuşti unul. Nimeni nu a cerut încă să vâneze un leneş. Şi mă îndoiesc că se va găsi cineva care să o facă.

Sybille se întreabă care ar fi locul în care bestia e vulnerabilă la gloanţe: cu siguranţă nu în creier, mic cât o boabă de fasole. Se mai întreabă şi ce vânător ar putea găsi vreo plăcere în a împuşca un lucru atât de respingător. Mai rămân o vreme, privind cum monstrul mănâncă crengile copacului, după care o iau din loc.

* * *

Gracchus le arătă o altă minunăţie, spre seară, când soarele e gata să apună: e o chestie rotundă şi albă, ca un pepene uriaş, în iarba înaltă.

— Ou de struţ? întreabă Mortimer.

— Pe aproape. E un ou de moa. Moa e cea mai mare pasăre din lume. Provine din Noua Zeelandă. Specie dispărută încă din secolul al XVIII-lea.

Nerita se lasă pe vine şi atinge uşor oul:

— Vă daţi seama ce omletă ar ieşi! spune ea.

— Aşa e, ar putea hrăni şaptezeci şi cinci de oameni, o aprobă Gracchus. Are pe puţin douăzeci de kilograme. Dar, bineînţeles, nu-l putem sparge. E foarte important ca animalele rare de aici să se înmulţească pe cale naturală.

— Şi unde e mama moa? întreabă Sybille. E normal să-şi abandoneze oul în felul acesta?

— Păsările moa nu sunt foarte inteligente, răspunde Gracchus. Din cauza asta, specia lor a şi dispărut. Probabil că s-a dus să-şi caute ceva de mâncare pentru cină. Şi…

— O, Doamne-Dumnezeule! izbucneşte Zacharias.

Mama moa s-a întors, apărând pe neaşteptate de după un tufiş. Stă în picioare, înaltă cât un munte, în lumina albastră a apusului: arată ca un struţ, dar ca un struţ uriaş, are vreo doi metri şi ceva înălţime, corpul mare şi rotund, picioarele foarte groase şi la gât un penaj gros. E pasărea din poveştile lui Sinbad, care poate ţine elefanţi în gheare, în timp ce zboară! Pasărea îi priveşte fix, contemplând cu tristeţe grupul de fiinţe mici, adunate în jurul oului ei; îşi arcuieşte gâtul, de parcă se pregăteşte să-i atace şi Zacharias dă să ridice arma. Dar Gracchus îl prinde de mână, căci moa nu face altceva decât să dea înapoi, protestând printr-un sunet adânc, sumbru.

— Daţi-vă încet înapoi, le şopteşte Gracchus. Nu ne va ataca. Dar aveţi grijă la picioarele ei. O lovitură poate fi mortală.

— Am vrut să plătesc să vânez o moa, spune Mortimer.

— E plictisitor să ucizi aşa ceva, răspunde Gracchus. Pur şi simplu te lasă să le împuşti. Nici măcar nu le trece prin cap să fugă sau să se ascundă. Bine ai făcut că ai renunţat.

* * *

Mortimer a semnat pentru un auroch, boul sălbatic, dispărut din pădurile europene, vânat de împăratul Cezar, de eroul Siegfried şi de mulţi alţii, până în 1672, anul în care nu a mai rămas nici unul. Câmpiile din Africa de Est nu sunt un mediu prea confortabil pentru aceste animale şi boii, reînviaţi de necromanţii genetici, stau mai mult ascunşi în podişurile împădurite, aflate la câteva zile distanţă de locurile de vânătoare pentru leneşii giganţi şi quagga. În pădurile de aici, vânătorii pot zări babuini zgomotoşi şi elefanţi solitari, antilope splendide, tauri bongo, cu coarnele frumos arcuite. Gracchus îi conduce spre miezul pădurii. Pare tensionat: e periculos aici. Gonacii alunecă prin pădure, ca nişte năluci negre, împrăştiaţi în formă de arc, comunicând între ei şi cu Gracchus prin fluiere ascuţite. Toată lumea are arma pregătită. Sybille se aşteaptă să vadă oricând un leopard în crengile de deasupra sau o cobră în vegetaţia deasă de la picioarele sale. Dar nu îi este teamă deloc.

Se apropie de un luminiş.

— Auroch, spune Gracchus.

Vreo douăsprezece exemplare pasc prin tufişuri; bovinele cu coama scurtă şi coarnele lungi au trupuri musculoase şi se mişcă cu agilitate. Simţind mirosul intruşilor, îşi ridică capetele mari şi grele şi încep să fornăie. Gracchus şi Ngiri se înţeleg din priviri. Gracchus îi şopteşte lui Mortimer:

— Sunt prea mulţi. Aşteaptă până se mai răresc. Mortimer zâmbeşte. Pare puţin nervos. Auroch-ii au reputaţia că atacă fără avertisment. Şase dintre ei se îndepărtează în timp ce ceilalţi se retrag spre marginea poieniţei, părând că pun la cale o strategie de apărare; dar unul dintre ei, cu ochii trişti, rămâne pe loc, încruntat.

— Acum, spune Gracchus.

Chiar atunci, boul porneşte la atac, mişcându-se cu o agilitate extraordinară, cu capul coborât şi coarnele înainte, ca nişte suliţe. Mortimer trage. Glonţul se înfige, cu un sunet răsunător, între umerii animalului, o lovitură perfectă, dar acesta nu cade la pământ, aşa că Mortimer trage din nou, mai puţin graţios, în stomac. Gracchus şi Ngiri trag şi ei, nu doar în auroch-ul lui Mortimer, ci şi pe deasupra capetelor celorlalţi, pentru a-i speria. Tactica, deşi riscantă, are succes, căci restul animalelor o iau la fugă prin pădure. Cel împuşcat de Mortimer continuă să vină înspre ei, dar acum fuga îi este împleticită şi dezordonată. Şi-a pierdut avântul şi, după câteva secunde, se prăbuşeşte chiar la picioarele lor, horcăind.

— *Kufa*, strigă Ngiri. *Piga nyati Wuzuri, bwana*!

Mortimer zâmbeşte.

— *Piga*.

Gracchus îi face un semn de respect:

— E mult mai excitant decât o moa, nu? râde el.

* * *

— Astea sunt ale mele, spune Nerita, trei ore mai târziu, arătând un copac de la liziera pădurii. În el se află câteva sute de porumbei mari, atât de mulţi că, de la depărtare, par frunzele arborelui. Femelele sunt obişnuite – nişte păsări subţiri, cenuşii – dar masculii sunt strălucitori, cu penajul bogat, de un albastru lucios pe aripi şi pe spate, cu pieptul castaniu, cu pete iridescente arămii şi verzi pe gât şi cu nişte ochi ciudaţi, de un portocaliu viu.

— Aşa e. Iată şi porumbeii tăi călători, îi spune Gracchus.

— Ce plăcere e aia să împuşti nişte porumbei care stau paşnici într-un copac? se miră cu glas tare Mortimer.

Nerita îi aruncă o privire furioasă.

— Ce plăcere e aceea să tragi într-un bou?

Apoi îi face semn lui Ngiri, care trage un foc în aer. Porumbeii speriaţi se năpustesc de pe crengi şi se ridică în aer, rotindu-se în cerc. Pe vremuri, cu un secol şi jumătate în urmă, în America de Nord, nimeni nu se obosea să

împuşte un porumbel călător în aripă: erau vânaţi, nu de dragul vânătorii, ci pentru carnea lor şi era mai simplu să-i ucizi în timp ce stăteau înşiraţi pe crengi. Astfel, un singur vânător putea ucide mii de păsări într-o singură zi. În cincizeci de ani, specia lor (al cărui număr ajunsese la un miliard) a dispărut cu desăvârşire. Dar Nerita îi vânează ca un sportiv. La urma urmei, e un test de îndemânare. Ţinteşte, trage, încarcă, ţinteşte, trage, încarcă. Păsările, uimite, cad una după alta la pământ. Nerita a devenit una cu arma. În câteva clipe, vânătoarea s-a terminat. Gonacii adună păsările rănite şi le rup gâturile. Nerita a plătit doar pentru doisprezece dintre ele. Le vor mânca la cină. Păsările care au supravieţuit se întorc în copac şi privesc placid, fără reproş, la vânători.

— Se înmulţesc al naibii de repede, murmură Gracchus. Dacă nu suntem atenţi, vor ieşi din rezervaţie şi vor ocupa toată Africa.

Sybille râde.

— Nu-ţi face probleme. Ne vom descurca. I-am şters o dată de pe faţa pământului, putem s-o facem din nou, dacă e nevoie.

* * *

Prada lui Sybille e un dodo. În Dar, când au cerut licenţele de vânătoare, toată lumea a râs de alegerea ei: o pasăre grasă, paşnică, incapabilă să alerge sau să lupte, atât de proastă încât nu se teme de nimic. Ea i-a ignorat. Îşi doreşte un dodo deoarece pentru ea această pasăre reprezintă esenţa morţii, a dispariţiei, prototipul a tot ce e mort. Că nu există nicio plăcere în a împuşca o pasăre atât de nătângă, asta nu contează prea mult pentru Sybille. Cum nici vânătoarea în sine nu are vreo importanţă.

Străbate acest parc imens ca într-un vis. Observă tot ce e de observat: leneşii de pământ, bizonii, quagga, moa, rinocerii, crocodilii uriaşi şi multe alte rarităţi. Locul e plin de fantome. Ingeniozitatea savanţilor genetici nu are limite: probabil că, într-o bună zi, rezervaţia va oferi vânătorilor şi tiranozauri, mastodonţi, trilobiţi şi, de ce nu, la urma urmei,

chiar triburi de neandertalieni. Totul pentru distracţia morţilor, ale căror plăceri sunt, se pare, foarte sumbre. Sybille se întreabă dacă ceea ce fac ei aici se poate numi ucis, acest măcel al unor animale produse în laboratoare. Sunt ele reale sau artificiale? Sunt nişte fiinţe vii sau doar nişte produse animate? Sunt reale, hotărăşte ea. Mănâncă, se înmulţesc. Sunt reale pentru ele însele, deci sunt reale, probabil mai reale decât cadavrele ambulante care le vânează.

— Armă, cere Sybille celui mai apropiat dintre gonaci.

În iarba înaltă zăreşte o pasăre urâtă, ridicolă. Sybille ia arma şi ţinteşte spre ea.

— Aşteaptă, spune Nerita. Aş vrea să fac o poză. Se mută ceva mai departe de grup, cu o grijă exagerată să nu sperie pasărea, care nu pare câtuşi de puţin conştientă de prezenţa lor. Ca un trimis al ţinuturilor întunecate, care aduce vestea bună a morţii pentru creaturile care încă mai există, pasărea ciuguleşte, harnică. E bine aşa, spune Nerita. Anthony, arată cu mâna spre pasăre, vrei, de parcă de-abia acum ai observat-o! Kent, prefă-te, te rog, că-ţi studiezi arma. Foarte bine. Sybille, rămâi aşa, ca şi cum te pregăteşti să tragi… excelent, foarte bine…

Nerita face poza.

Calmă, Sybille apasă pe trăgaci.

— *Kazi imerkwisha*, spune Gracchus. Ne-am terminat treaba pe aici.

VI.

Deşi a te studia pe tine însuţi e un lucru nu foarte plăcut, în cel mai bun caz, ceva asemănător cu a încerca să treci graniţa cu un paşaport fals, se pare că este singura soluţie pentru a începe să te respecţi cu adevărat. Dintre toate înşelăciunile, autodecepţia e cea mai dureroasă. Trucurile care funcţionează când vine vorba de cei din jur sunt inutile atunci când vrei să străbaţi aleea bine luminată pe care stau propriile greşeli; acolo zâmbetele de paradă nu au niciun efect şi nici listele cu bune intenţii pe care ştim să le inventăm cu atâta naturaleţe.

— Mai bine ai încerca să accepţi ceea ce Jeej încearcă să te facă să înţelegi, îi spuse Dolorosa. După zece minute petrecute în Oraşul Rece, dacă nu chiar cinci, îţi vor cunoaşte numărul.

Amicul lui Jijibhoi era un bărbat mic de statură, cu aspect ciufulit, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, cu părul lung şi negru şi cu nişte ochi mari, ca de peşte. Avea pielea albă şi era tras la faţă. Morţii reciclaţi pe care Klein îi văzuse de aproape până atunci aveau, cu toţii, un aer de seninătate nepământească; nu şi acesta. Dolorosa era nervos, neastâmpărat, îşi frângea mâinile permanent şi îşi muşca buzele. Dar, cumva, ceva îţi spunea că e mort, la fel de mort ca Zacharias, Gracchus sau Mortimer.

— Ce o să-mi cunoască? întrebă nelămurit Klein.

— Numărul. Numărul tău. Îşi vor da seama că nu eşti mort, pentru că aşa ceva nu poate fi falsificat. Iisuse, ce naiba, nu înţelegi nici măcar engleza? Jorge, ăsta e un nume străin. Ar fi trebuit să-mi dau seama. De unde eşti?

— Din Argentina, acolo m-am născut, dar am crescut în California. Din 1955. Uite ce e, dacă mă vor prinde, asta e. Nu vreau decât să ajung acolo şi să stau de vorbă, nu mai mult de jumătate de oră, cu soţia mea.

— Domnule, dar nu mai ai nicio soţie.

— Cu Sybille, atunci, răspunse Klein, exasperat. Să stau de vorbă cu Sybille, fosta… fosta mea soţie.

— Ok, am să te ajut să intri acolo.

— Cât o să mă coste?

— Nu-ţi bate capul. Îi sunt dator lui Jeej cu nişte favoruri. Aşa că am să-ţi fac rost de drog…

— Ce drog?

— Drogul de care se folosesc şi agenţii de la Fisc atunci când se infiltrează în Oraşele Reci. Îţi micşorează pupila, îţi contractează vasele capilare şi îţi dă un aspect sănătos, de zombie. Dar agenţii sunt întotdeauna prinşi şi daţi afară şi aşa se va întâmpla şi cu tine, dar măcar vei intra acolo cu

convingerea că eşti bine deghizat. Va trebui să iei o capsulă mică, în fiecare dimineaţă, înainte de micul dejun.

Klein îl privi pe Jijibhoi.

— Dar de ce se infiltrează agenţii de la Fisc în Oraşele Reci?

— Pentru acelaşi motiv pentru care o fac peste tot, îi răspunse acesta. Pentru a spiona. Încearcă să obţină informaţii despre afacerile financiare ale morţilor, înţelegi, până când Congresul va aproba o legislaţie clară. Aşa cum stau lucrurile acum, nu poţi obliga un mort să-şi declare veniturile…

Dolorosa le întrerupse discuţia:

— Următorul pas e să-ţi asiguri un trecut. Pot să-ţi fac rost de un card de rezidenţă de la Oraşul Rece Albany din New York. Ai murit anul trecut, în decembrie şi te-au reciclat în est pentru că… să vedem…

— Pentru că participam la adunarea anuală a Asociaţiei Istoricilor Americani din NY, sugeră Klein. Asta e meseria mea, înţelegi, sunt profesor de istorie contemporană la Universitatea din LA, California. Pentru că era Crăciunul, nu au putut să-mi trimită trupul acolo, toate avioanele fiind pline, aşa că m-au dus în Albany. Ce zici?

Dolorosa zâmbi satisfăcut.

— Vă place să minţiţi, domnule profesor, nu-i aşa? Apreciez această calitate. Ok, atunci Albany să fie şi aceasta va fi prima ta călătorie aici, călătoria de adaptare – aşa se cheamă, adaptare – căci ai ieşit din Oraşul Rece nou-nouţ, ca un fluture din cocon şi acum eşti singur-singurel într-un loc ciudat. Va trebui să înveţi o grămadă de lucruri despre comportamentul nostru, mici gesturi şi ticuri, politeţuri, şi toate rahaturile astea şi o să te învăţ toate astea mâine, joi şi vineri. Trei şedinţe ar trebui să vă fie de ajuns. Dar există trei lucruri importante, pe care va trebui să ţi le aminteşti tot timpul cât vei sta acolo:

1. Să nu pui, niciodată, şi sub nicio formă, o întrebare directă.

2. Să nu te sprijini niciodată pe umărul nimănui.

3. Să ţii minte că, pentru un mort, universul e din plastic, nu e ceva real. Lor nu le mai pasă de nimic, nici măcar de o glumă. Nici măcar de o glumă, amice, nici măcar de o glumă.

* * *

La începutul lui aprilie, Klein zbură spre Salt Lake City, închirie o maşină şi conduse de-a lungul podişului Moab, până la poalele munţilor, acolo unde morţii construiseră Oraşul Rece Zion. Era cea de a doua vizită a sa în necropolă. Prima fusese la sfârşitul verii din 1991, o vară fierbinte, în care soarele ocupase jumătate din cer şi până şi ienupării păreau morţi de sete; acum însă era o după amiază îngheţată, lumina de-abia răzbătea de după dealurile ninse, iar vântul bătea cu putere, spulberând zăpada. Jijibhoi îi dăduse la plecare un minicalculator cu itinerariul pe care trebuia să-l urmeze. La paisprezece mile de la ieşirea din oraş trebuia să iasă de pe autostradă, să facă la stânga, şi, aşa cum îi spusese prietenul său, semnele mici şi discrete apăruseră: DRUM PRIVAT, INTRAREA INTERZISĂ şi, după alte câteva mile, ORAŞUL RECE ZION, INTERZIS NEMEMBRILOR.

Zări apoi o barieră, la stânga căreia se afla sistemul de scanare. Drumul era blocat şi de nişte tuburi care ieşeau din pământ, ca nişte securi. O voce invizibilă îi spuse:

— Dacă aveţi permis de intrare în Zion, vă rugăm să-l introduceţi în scanner.

Prima dată nu avusese nici un permis şi nu reuşise să treacă de barieră, dar cel puţin aflase de la cerberul nevăzut că Sybille locuia acolo. Acum introduse cardul falsificat de Dolorosa în scanner şi aşteptă tensionat. După treizeci de secunde, tuburile care blocau accesul se retraseră în pământ. Bariera se ridică şi el porni pe un drum întortocheat, care urma cursul natural al pădurii de conifere. În cele din urmă, ajunse la un zid de cărămizi care, se pare, încercuia întregul oraş. Klein avu dintr-o dată senzaţia că Oraşul Rece Zion era un oraş ermetic, de nepătruns, asemenea oraşelor din Egiptul Antic. Zări în

zidul de cărămidă o poartă de metal; ochii electronici îl cercetară conştiincioşi, după care îi semnalară că poate intra. Şi poarta se deschise în faţa lui.

Conduse încet spre centrul oraşului, trecând printr-o zonă în care presupuse că se aflau clădirile utilitare – depozite de alimente, centrale electrice, turnul de apă şi alte clădiri întunecate, fară ferestre, cu un singur etaj – după care intră în cartierul rezidenţial, care nici el nu era mai atrăgător. Străzile formau un patrulater; clădirile erau turtite, cenuşii, impersonale. Nu se zărea niciun automobil şi nu văzu mai mult de zece trecători, care trecură pe lângă el fară să-i arunce o privire. Deci aici îşi aleseseră morţii să-şi petreacă viaţa de apoi. Dar care era sensul acestei atmosfere atât de cenuşii? „Nu vei putea să ne înţelegi niciodată”, îl avertizase Dolorosa. Şi avusese dreptate. Jijibhoi îi spusese şi el că Oraşele Reci nu erau foarte frumoase, dar Klein nu se aşteptase chiar la aşa ceva. Locul avea un aer glacial, de parcă ar fi fost construit într-un glob uriaş de gheaţă: era tăcut, nemişcat, de un calm mortuar. Da, numele i se potrivea de minune, Oraşul Rece căci oraşul arăta ca una dintre cele mai ieftine şi urâte dezvoltări urbane, însă cel mai tare îl apăsa esenţa psihică a locului, la fel de deprimantă ca într-una din acele comunităţi de pensionari din care lipseşte veselia copiilor şi în care fiecare îşi aşteaptă, mohorât, sfârşitul. Klein simţi cum îl trec fiori de groază.

* * *

După ce se afundă mai mult în oraş zări, în sfârşit, nişte semne de activitate, dacă nu de viaţă: era vorba de un centru comercial, o clădire cu acoperişul plat, maro, cu o curte în formă de U în faţa ei, prin care se scurgea, cu mişcări egale, o mulţime de cumpărători. Îşi parcă maşina şi porni neliniştit spre intrare. Avea senzaţia că pe cap avea un far roşu care clipea intermitent, semnalându-le celorlalţi că era un impostor.

INTRUS... SPION. Hai, îşi spuse, arestaţi-mă, arestaţi impostorul, să terminăm odată cu circul ăsta, aruncaţi-mă

afară din oraş, crucificaţi-mă. Dar nimeni nu părea să observe aceste semnale. Cei din jur îl ignorau cu desăvârşire. O făceau oare din curtoazie? Sau pur şi simplu din dispreţ? Aruncă nişte priviri, spera el foarte discrete, cumpărătorilor, aşteptându-se să dea peste Sybille din clipă în clipă. Cu toţii arătau ca nişte somnambuli, văzându-şi de cumpărături într-o linişte de gheaţă. Nimeni nu zâmbea, nimeni nu vorbea: detaşarea rece a acestor oameni mulţumiţi doar cu propria persoană transforma atmosfera familiară a centrului comercial într-un tablou suprarealist, ceva în genul lui Norman Rockwell sau Dali. Clădirea arăta, altfel, ca oricare alt centru comercial din lumea asta: magazine cu haine, o bancă, un magazin de muzică, snack-baruri, o florărie, un magazin de electronice, un cinematograf, un magazin cu marfă la preţuri reduse. Dar, pe măsură ce hoinărea din magazin în magazin, Klein sesiză că totul era automatizat. Nicăieri nu se zărea niciun vânzător, ci doar monitoarele scannerelor; nici măcar obişnuitele camere de luat vederi puse la vedere pentru a-i descuraja pe hoţi (sau, odată cu moartea fizică, acest impuls dispăruse şi el?). Cumpărătorii îşi alegeau mărfurile singuri, le treceau prin faţa monitorului şi apoi atingeau scannerul cu vârful degetelor, pentru a plăti. Bineînţeles! Nimeni nu avea de gând să-şi irosească preţioasa existenţă reciclată stând la coadă pentru a plăti o pereche de tenişi sau o ciocolată. Şi nimeni din Oraşul Rece nu avea de gând să-şi strice liniştea, permiţându-le viilor să lucreze pentru ei. De altfel, nici nu părea că cineva ar fi lucrat cu adevărat – oare cum ajungeau mărfurile în magazine, se întrebă Klein? Probabil că orice activitate ce nu putea fi realizată de roboţi era considerată nenecesară.

Se plimba deja de vreo zece minute prin centru şi, tocmai când începuse să creadă că era invizibil pentru aceşti oameni, în faţa lui opri un bărbat mic de statură, cu umerii largi, chel, dar cu nişte trăsături straniu de tinereşti şi îi spuse:

— Sunt Pablo. Îţi urez bun-venit în Oraşul Rece Zion.

Această interpelare neaşteptată îl tulbură atât de tare pe Klein, că trebui să facă un efort supraomenesc să nu-şi piardă calmul. Pablo îi zâmbi cu căldură şi îi atinse mâinile, în ceea ce părea un salut prietenesc, dar ochii îi erau reci, ostili, îndepărtaţi. O contradicţie înspăimântătoare.

— Am venit să te conduc la hotel. Vino: o să mergem cu maşina ta.

În afară de câteva indicaţii, Pablo nu vorbi decât de trei ori în timpul călătoriei de cinci minute:

— Aceasta e casa de reciclare, îi spuse. O clădire cu cinci etaje, la fel de atrăgătoare ca un spital, cu zidurile de un arămiu întunecat şi ferestrele negre ca smoala. Aceasta e casa Îndrumătorului, adăugă puţin mai târziu. Era o clădire modestă, asemănătoare cu un rectorat dintr-un campus universitar, amplasată la marginea unui părculeţ. Şi, în sfârşit: Aici vei locui tu. Şedere plăcută. După care se dădu jos din maşină şi dispăru.

* * *

Aceasta era casa de oaspeţi, era hotelul pentru morţii veniţi în vizită, o structură lungă de ciment, funcţională şi ştearsă, una dintre cele mai puţin atrăgătoare clădiri din acest oraş, în care toate clădirile erau urâte oricum. Se pare că morţilor nu le păsa câtuşi de puţin de arhitectură. O voce din monitorul scannerului aflat în holul spartan îi transmise numărul camerei ce îi fusese atribuită: o cutie cu pereţii albi, pătrată, şi cu tavanul înalt. Avea toaletă, computer, un pat îngust, un dulap cu sertare şi o fereastră mică de la care puteai privi clădirea alăturată, la fel de urâtă ca cea a hotelului. Nimeni nu-i ceruse niciun ban; probabil era considerat un fel de oaspete. Ceea ce însemna că fusese acceptat. Jijibhoi se înşelase când îi spusese că va fi descoperit imediat, la fel şi Dolorosa, care insistase că îi vor ghici jocul în primele cinci-zece minute. Căci iată se afla în Oraşul Rece Zion de mai bine de jumătate de oră şi nimeni nu părea să fi ghicit nimic.

* * *

— Pentru noi, mâncarea nu e importantă, îi spusese Dolorosa.

— Dar mâncaţi şi voi, nu-i aşa?

— Bineînţeles că mâncăm, doar că nu e un lucru *important* pentru noi.

Pentru Klein, însă, era important. Nu că ar fi fost foarte pretenţios, dar obişnuia să mănânce bine, de trei ori pe zi, dacă se putea. Iar acum i se făcuse foame. Să cheme room service? Dar cum? Căci în acest oraş nu existau chelneri. Îşi aminti de prima regulă a lui Dolorosa: *Să nu pui niciodată o întrebare în mod direct*. Bineînţeles, asta nu se aplica şi computerului, ci doar pentru morţii de aici. Când te adresezi unui computer nu trebuie să fii prea formal. Dar dacă vocea din spatele computerului era a unui mort? Nu avea de ales: trebuia să folosească stilul acela oblic, eliptic de adresare, pe care Dolorosa îl avertizase că îl folosesc morţii între ei:

— Cină?

— La Comisariat.

— Unde?

— Centrul Patru, răspunse monitorul.

Centrul Patru? în regulă. Avea să-l găsească şi singur. Îşi schimbă hainele şi coborî scările spre hol. Se lăsase noaptea; lampadarele de pe stradă străluceau; în semiîntuneric, urâţenia oraşului se mai estompase, ba, mai mult, regularitatea brutală a străzilor aveau chiar un fel de frumuseţe controlată.

Dar străzile nu aveau numere, nici nume şi erau pustii. Klein se plimbă, la întâmplare, timp de zece minute, sperând să întâlnească pe cineva care să-l poată îndruma spre Comisariatul din Centrul Patru, orice o fi însemnat asta. Dar, când în sfârşit dădu peste o femeie înaltă şi maiestuoasă, destul de bătrână, se simţi incapabil să o abordeze. (*Nu pune niciodată o întrebare directă. Nu te sprijini pe umărul nimănui*.) Merse pe lângă ea în tăcere şi la distanţă, până când o văzu intrând într-o casă. Timp de alte zece minute, hoinări din nou de unul singur. E ridicol, îşi spuse: fie că-s viu sau mort, sunt totuşi străin şi ar fi

putut să mă ajute cineva. Poate că Dolorosa nu încercase decât să complice puţin lucrurile. La următorul colţ de stradă, zări un bărbat care îşi aprindea o ţigară şi se duse curajos drept spre el:

— Scuzaţi-mă, dar…

Bărbatul îşi ridică privirea:

— Da, desigur, o, văd că ai făcut şi tu marea trecere….

Era unul dintre tovarăşii lui Sybille din Zanzibar, îl recunoscu Klein. Mortimer, cel cu ochiul ager şi mintea ascuţită. Un membru al aşa-zisei familii, orice naiba o fi însemnând asta. Klein îl privi cu ostilitate. Probabil că venise momentul să fie dat de gol, căci nu trecuseră mai mult de şase săptămâni de când se certase cu Mortimer în grădina hotelului din Zanzibar şi acestea nu erau suficiente ca cineva să moară, să fie reciclat şi să poată porni în turul de adaptare. Trecu o vreme fără ca niciunul dintre ei să spună ceva. În cele din urmă, Klein spuse:

— Tocmai am ajuns aici. Pablo m-a condus la casa de oaspeţi şi acum caut Comisariatul.

— Din Centrul Patru? Păi chiar acolo merg şi eu. Ce noroc pe tine.

Pe faţa lui Mortimer nu se putea citi niciun semn de suspiciune. Poate doar zâmbetul său puţin într-o parte să fi însemnat că-şi dăduse seama că Klein nu putea fi ceea ce pretindea. *Ţine minte că, pentru un mort, întreg universul e de plastic, totul e doar o mare glumă*.

— Tocmai o aşteptam pe Nerita, continuă Mortimer. Dacă vrei, poţi lua masa cu noi.

Klein îi răspunse cu greutate:

— Am fost reciclat în Oraşul Rece Albany. E prima oară când am ieşit din el.

— Ce interesant.

Nerita Tracy apăru de după colţ – o femeie subţire, atletică, în jur de patruzeci de ani, cu părul roşu tuns scurt. În timp ce se îndrepta spre ei, Mortimer îi strigă:

— Iată-l pe Klein, pe care l-am cunoscut în Zanzibar, tocmai a fost reciclat, în Albany.

— Sybille o să se distreze când o să audă asta.

— E aici? izbucni Klein.

Mortimer şi Nerita se priviră cu şiretenie. Lui Klein îi venea să-şi care pumni în cap. *Să nu pui niciodată o întrebare directă*! Afurisitul ăla de Dolorosa avusese dreptate.

— Ai s-o întâlneşti cât de curând, spuse Nerita. Să mergem la cină.

* * *

Comisariatul era mult mai puţin auster decât se aşteptase Klein: semăna mai degrabă cu un restaurant de lux, construit în mod elaborat, pe cinci sau şase nivele şi împărţit în arii cu vegetaţie luxuriantă. Avea aspectul cald şi bogat al unei staţiuni tropicale.

Dar mâncarea, care îţi era servită automat din nişte vitrine, nu avea niciun gust – ceea ce lui Klein i se păru o altă contradicţie flagrantă (ţinând cont de aspectul restaurantului). *Totul e o glumă, prietene, doar o glumă*. Şi oricum nu îi mai era atât de foame pe cât i se păruse la hotel. Stătea la masă cu Mortimer şi Nerita, ciugulind din farfurie, în timp ce conversaţia comesenilor îi trecea pe lângă urechi cu viteza gândului. Aceştia vorbeau în fragmente şi propoziţii eliptice, într-un stil ce abunda de perifraze, metonimii, oximoroni; tehnicile lor retorice erau ameţitoare şi îl făceau să se simtă nelalocul său şi nu foarte inteligent şi se părea că asta le făcea plăcere. Din când în când, i se adresau şi lui, parcă pentru a răsuci cuţitul în rană: Nu-i aşa? îl întrebau şi el zâmbea şi dădea din cap că ba da, aşa este, da, da, fără îndoială. Îşi dăduseră seama că era viu şi acum nu făceau altceva decât să se joace cu el sau, poate, în mod absurd, îl acceptaseră ca pe unul de-al lor? Stilul lor era atât de subtil încât nu-şi putea da seama care dintre cele două variante era cea corectă. La urma urmei, îşi spuse, un nou membru al societăţii reciclaţilor s-ar fi simţit la fel de nesigur ca şi el.

Apoi Nerita îi spuse, renunţând la jocurile de cuvinte de până atunci:

— Probabil că ţi-e un dor teribil de ea, nu-i aşa?

— Aşa e. Unele lucruri nu dispar niciodată.

— Toate lucrurile dispar, mai devreme sau mai târziu, interveni Mortimer. Păsările dodo, bizonii auroch, Marele Imperiu Roman, Dinastia T'ang, Bizanţul, limba Mohenjo-daro.

— Dar nu şi Piramidele, Yangtze sau scheletele de pitecantrop, îl contră Klein. Unele lucruri rezistă vremurilor şi trăiesc la nesfârşit. Altele pot fi reconstruite. Multe limbi moarte au fost descifrate. Şi, din câte ştiu, pasărea dodo şi bizonii auroch sunt vânaţi într-o rezervaţie specială din Africa, chiar în zilele noastre.

— Nu-s decât nişte imitaţii, spuse Mortimer.

— Nişte imitaţii foarte convingătoare. La fel de bune ca şi originalul.

— Asta îţi doreşti şi tu? întrebă Nerita.

— Îmi doresc ceea ce pot avea.

— O imitaţie convingătoare a unei iubiri moarte?

— M-aş mulţumi şi cu cinci minute de conversaţie cu ea.

— Ai să le obţii. Nu în seara asta. O vezi? E chiar acolo. Dar nu o deranja acum. Nerita îi arătă spre centrul restaurantului; în partea îndepărtată, la trei nivele mai sus de locul în care se aflau, apăruse Sybille, însoţită de Zacharias. Rămaseră, pentru o clipă, la marginea sălii, cercetând centrul restaurantului cu priviri reci şi lipsite de orice emoţie. Klein simţi cum un muşchi începe să i se zbată incontrolabil sub obraz, ca şi cum ar fi vrut să arate tuturor că el nu putea fi atât de detaşat şi de rece ca morţii de aici. Îşi apăsă mâna pe falcă cât de repede putu. Sybille părea o zeiţă, acolo sus, salutând mulţimea de adoratori, o siluetă palidă, mai frumoasă ca niciodată; i se părea imposibil ca acea fiinţă să-i fi fost vreodată nevastă, că o văzuse cu ochii obosiţi şi înroşiţi, după o noapte de studiu intens, că, atunci când fusese bolnavă, putuse să fie atât de nesuferită şi de deprimată, că atunci când fusese sănătoasă, putuse să fie atât de impulsivă şi de agitată, când lucrurile nu mergeau cum voia ea, că, în sfârşit, fusese şi ea, cândva, o persoană normală, cu bune şi rele, o persoană care transpira şi mirosea, într-un cuvânt, o fiinţă

umană! Zeiţa aceasta, creatura aceasta reciclată, ireală, obiectul căutărilor sale, această Sybille, care acum se întoarse senină şi dispăru într-un separeu.

— Ştie că eşti aici, spuse Nerita. O să ai ocazia să o întâlneşti. Cel mai probabil mâine.

Apoi Mortimer spuse ceva înnebunitor de încifirat şi Nerita răspunse în aceeaşi manieră şi Klein se trezi din nou aruncat în vârtejul jocurilor de cuvinte şi al metaforelor de neînţeles, adânc, tot mai adânc, şi, încercând să le descifreze, nu mai aruncă nicio privire înspre locul în care se afla Sybille, nici măcar o ochiadă, ceea ce îl făcu să se felicite pentru că reuşise şi el să contribuie, cât de puţin, la această şaradă.

* * *

În aceeaşi noapte, întins pe patul îngust de la casa de oaspeţi, se întrebă ce îi va spune lui Sybille când, în cele din urmă, o va întâlni şi ce îi va răspunde ea. Va îndrăzni oare să o întrebe direct despre noua ei existenţă? Căci asta e tot ce-şi doreşte să afle de la ea, vrea să afle ce anume a transformat-o în ceea ce e azi; atât, de altfel, e tot ce speră că va putea afla de la ea, căci ştie foarte bine că nu mai are nicio şansă să o recâştige. Dar va avea oare curajul să o întrebe chiar şi numai atât? Desigur, faptul că o va întreba aşa ceva îl va da de gol că e încă viu, că simţurile sale sunt încă mult prea puţin pregătite să perceapă cum decurge viaţa unui mort. Dar, cumva, e sigur că ea ştie oricum că nu e mort. Ce îi va spune? Ce îi va spune? Se hotărăşte să inventeze un dialog imaginar cu ea:

— Spune-mi cum e, Sybille, cum e să fii aşa cum eşti tu acum.

— E ca şi cum ai înota sub o fâşie de sticlă.

— Nu înţeleg.

— Totul e liniştit aici, unde mă aflu acum, Jorge. E o pace care depăşeşte orice înţelegere. Uneori, simţeam că sunt prinsă într-o furtună, că eram dată peste cap la cea mai mică bătaie de vânt, că viaţa mi se consuma în dispute mai mici sau mai mari dar acum, acum, sunt departe de

orice furtună, într-un loc unde totul e calm, pentru totdeauna. Acum nu mai sunt eu sub lupă, ci ochiul care priveşte prin ea.

— Dar, în felul acesta, nu simţi că pierzi ceva? Nu te simţi de parcă ai fi izolată într-un turn de fildeş? Nu te simţi amorţită? Lipsită de vitalitate?

— Aşa gândeşti tu. Pentru mine au dispărut lucrurile inutile.

— Mie mi se pare totuşi o existenţă limitată.

— Poate, dar nu atât de limitată ca un mormânt, Jorge.

— Nu am înţeles niciodată de ce ţi-ai dorit să fii reciclată. Ţi-a plăcut atât de mult să trăieşti, Sybille, ai trăit cu atâta intensitate, cu atâta pasiune. Cum de te-ai hotărât că o astfel de existenţă, pe jumătate vie, te poate satisface….

— Nu fi naiv, Jorge. E mai bine să fii pe jumătate viu decât să putrezeşti în mormânt. Eram atât de tânără. Mai aveam atâtea de văzut şi de făcut.

— Dar nu e acelaşi lucru.

— Aşa crezi tu. Eu nu mai sunt vie deloc. Nici pe jumătate, nici pe un sfert. Şi nu mai sunt nici fiinţa pe care ai cunoscut-o. Sunt altceva acum, o altă fiinţă. Nici mai bună, nici mai rea, doar diferită.

— Toate simţurile tale sunt diferite? Toate sentimentele?

— Da. Perspectiva mea s-a lărgit acum. Lucrurile neimportante îmi sar imediat în ochi.

— Dă-mi un exemplu, Sybille.

— Mai bine nu. Cum aş putea să-ţi explic aşa ceva? Mori, fii unul dintre noi şi atunci vei înţelege.

— Deci ai ştiut de la bun început că nu sunt mort?

— O, Jorge, eşti atât de amuzant!

— Mă bucur că încă mai pot să te amuz.

— Arăţi atât de rănit, atât de tragic. Aproape că mi-ar putea fi milă de tine. Hai: întreabă-mă ceva. Orice.

— Ai putea să-ţi părăseşti noii prieteni şi să trăieşti printre vii din nou?

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva.

— Dar ai putea să o faci?

— Bănuiesc că da. Dar de ce aş face-o? Aceasta e lumea mea, acum.

— Vrei să spui ghetoul tău.

— Aşa ţi se pare ţie?

— V-aţi închis într-o societate de nepătruns, într-o subcultură închisă. Aveţi propriul jargon, propriile idiosincrazii, propria etichetă. Toate sunt astfel construite încât nimeni din afară să nu vă strice liniştea. E o ipostază defensivă. Acelaşi mecanism ca şi în cazul hippioţilor, al homosexualilor, al negrilor…

— Şi al evreilor. Nu uita de evrei.

— De acord, Sybille, şi al evreilor. Cu glumele lor de clan, cu sărbătorile lor speciale, cu limba lor misterioasă. Da, ai perfectă dreptate în privinţa lor.

— Deci nu am făcut altceva decât să schimb un trib cu altul. Ce e rău în asta?

— Dar de ce să faci parte dintr-un trib sau altul?

— E la fel ca şi atunci când eram în viaţă. Atunci nu făceam parte din tribul californienilor? Din tribul profesorilor universitari?

— Sau din tribul lui Jorge şi Sybille Klein.

— Prea îngust. Şi oricum, am fost dată afară din acel trib. Trebuia să-mi găsesc unul nou.

— Dată afară? Cine te-a dat afară?

— Moartea. După aşa ceva, nu mai există cale de întoarcere.

— Dar te poţi întoarce când doreşti. Oricând.

— O, nu, nu, Jorge. Nu pot, nu mai pot. Nu mai sunt Sybille Klein şi nu voi mai putea fi niciodată. Cum ţi-aş putea explica aşa ceva? Mi-e imposibil. Moartea schimbă totul. Mori şi tu şi vei înţelege, Jorge. Mori şi vei înţelege.

* * *

Nerita îi spuse:

— Te aşteaptă în sala de oaspeţi.

Intră într-o cameră mare, mobilată sobru, la capătul îndepărtat al celeilalte aripi a casei de oaspeţi. Sybille

stătea lângă o fereastră prin care se revărsa lumina palidă, îngheţată a dimineţii. Era însoţită de Mortimer şi de Kent Zacharias. Cei doi bărbaţii zâmbiră misterios – amabili şi ironici.

— Îţi place oraşul nostru, îl întrebă Zacharias. Ai apucat să vizitezi împrejurimile?

Klein hotărî că e mai bine să nu răspundă. Dădu scurt din cap şi se întoarse spre Sybille. În mod ciudat, se simţea neaşteptat de calm: după atâţia ani de căutări, acum că se afla în preajma ei, nu mai simţea nimic: nici frică, nici dor, nici nostalgie, nimic. De parcă ar fi murit şi el. Ştia însă că nu putea fi decât liniştea indusă de teroarea pură, ascunsă undeva în subconştientul său.

— Noi plecăm, spuse Zacharias. Sunt sigur că aveţi o mulţime de lucruri să vă spuneţi. Plecară cu toţii: Mortimer, Nerita şi Zacharias. Ochii lui Klein se întâlniră cu ai lui Sybille. Ea îl privi calmă, impersonal, ca şi cum ar fi studiat o statuie. Fir-ar zâmbetul tău al naibii, îşi spuse Klein; moartea îi transformase pe toţi în Mona Lisa.

— Ai de gând să rămâi mai mult aici? întrebă ea.

— Probabil că nu. Vreo câteva zile, o săptămână, poate. Îşi umezi buzele. Ce mai faci, Sybille? A trecut atâta vreme. Cum îţi merge?

— Exact aşa cum mi-am imaginat.

Ce vrei să spui cu asta? Nu poţi să fii mai explicită? Eşti dezamăgită? Eşti surprinsă? Ţi-a fost bine, ţi-a fost rău? O, Doamne, Sybille...

— *Să nu pui, niciodată, o întrebare directă*...

— Aş fi vrut să mă fi lăsat să te văd, atunci, în Zanzibar, spuse el.

— Nu a fost posibil. Hai să nu mai vorbim despre asta, răspunse ea, dând din mână, de parcă ar fi alungat o muscă. Apoi, după o clipă, adăugă: Vrei să auzi o poveste fascinantă despre primele zile ale domniei lui Omani în Zanzibar?

Impersonalitatea întrebării îl cutremură. Cum de putea să fie atât de nepăsătoare şi să nu-l întrebe ce căuta în Oraşul Rece Zion? Cum de nu-l întrebase nimic despre

deghizarea lui sau despre motivele pentru care venise aici? Cum de se lansase atât de rapid şi de rece într-o discuţie despre evenimentele politice din vechiul Zanzibar?

— Bănuiesc că da, răspunse încet.

— Crede-mă, e ca o povestire din *O mie şi una de nopţi*. E vorba despre cum Ahmad cel Viclean l-a înlăturat de la putere pe Abdullah ibn Muhammad Alawi.

Numele nu-i erau cunoscute. O ajutase, ce-i drept, din când în când în cercetările ei istorice, dar era mult de atunci şi în minte nu-i mai rămăseseră decât o adunătură de Ahmazi, Hassani şi Abdullahi.

— Iartă-mă, dar nu-mi amintesc de ei.

Sybille continuă, imperturbabilă:

— Cu siguranţă, însă, că îţi aminteşti că în secolul al XVIII-lea şi la începutul secolului al XIX-lea, puterea principală din Oceanul Indian aparţinea statului arab Oman, al cărei capitală se afla în Muscat, în Golful Persic. Sub dinastia Busaidi, fondată în 1744 de Ahmad ibn Said al-Busaidi, omanii şi-au extins dominaţia până în Estul Africii. Capitala logică a imperiului lor african ar fi trebuit să fie portul Mombassa, dar cum nu au reuşit să înlăture dinastia rivală care domnea acolo, şi-au orientat privirile către Zanzibar, aflat în apropiere – o insulă cosmopolită, locuită de un amestec de arabi, indieni şi africani. Poziţia strategică pe coastă a Zanzibarului ca şi portul larg şi uşor de protejat de care dispunea, făcea ca insula să fie o bază ideală pentru comerţul de sclavi pe care Busaidi din Oman intenţiona să pună monopol.

— Parcă încep să-mi amintesc, acum.

— Foarte bine. Fondatorul Sultanatului Zanzibar a fost Ahmad Vicleanul ibn Majid, care a ajuns pe tron în 1811 – îţi mai aminteşti – după moartea unchiului său Abd-er-Rahman al Busatdi.

— Numele mi se par cunoscute, spuse Klein, gânditor.

— După şapte ani, continuă Sybille, încercând să cucerească Zanzibarul, fără vărsare de sânge, Ahmad Vicleanul şi-a ras barba şi mustaţa şi a vizitat insula, deghizat în prezicător, purtând o robă galbenă şi un

smarald scump în turban. La vremea aceea, aproape întreg Zanzibarul era condus de un domnitor nativ, de origine amestecată, arabă şi africană, pe nume Abdullah ibn Muhammad Alawi, al cărui titlu ereditar era Mwenyi Mkuu. Supuşii săi erau în mare parte africani, membri ai tribului Hadimu. Ajuns în Zanzibar, sultanul Ahmad făcu o demonstraţie de citit în viitor care atrase o mulţime de curioşi în port şi, nu după multă vreme, fu chemat în audienţă la curtea lui Mwenyi Mkuu. Ahmad îi prezise acestuia un viitor strălucitor pentru insula sa, declarând că un puternic prinţ, cunoscut în întreaga lume, avea să vină în Zanzibar şi să-l facă pe Mwenyi Mkuu locotenentul său şi că avea să-l confirme pe el şi pe urmaşii săi drept Conducătorii Zanzibarului pentru totdeauna.

— De unde ştii toate astea, l-ar fi întrebat Mwenyi Mkuu.

— Pentru că beau o poţiune, îi răspunse Sultanul Ahmad, care mă ajută să văd în viitor. Aţi vrea să gustaţi din ea?

— Desigur, răspunse Abdullah şi Ahmad îi dădu să bea din acel drog. Imediat Abdullah avu nişte vise extraordinare. Aflat lângă tronul lui Alah, Mwenyi Mkuu văzu un Zanzibar bogat şi fericit, guvernat de stră-stră-strănepoţii săi. Petrecu ore întregi, astfel, hoinărind şi minunându-se de norocul care dăduse peste poporul său.

— Apoi Ahmad plecă, îşi lăsă barba să crească la loc şi, după zece săptămâni, se întoarse în Zanzibar, ca Sultanul Omanului, în fruntea unei armate puternice şi impunătoare. Se duse imediat la curtea lui Mwenyi Mkuu şi îi propuse, aşa cum prezisese ghicitorul, ca Omanul şi Zanzibarul să semneze un tratat de prietenie prin care Omanul îşi asuma responsabilitatea pentru afacerile externe ale Zanzibarului – inclusiv asupra comerţului cu sclavi – garantând, în acelaşi timp, autoritatea lui Mwenyi Mkuu asupra afacerilor interne. Ca recompensă pentru abdicarea sa parţială, Mwenyi Mkuu avea să primească şi o substanţială compensaţie financiară. Amintindu-şi de viziunea pe care o avusese, Mwenyi Mkuu semnă tratatul fără să stea prea mult pe gânduri, legitimizând practic preluarea Zanzibarului

de către Omani. Tratatul fu sărbătorit cu mare fast şi, în semn de preţuire, Mwenyi Mkuu îi oferi Sultanului Ahmad un drog rar, folosit pe insula sa, pe nume *borqash*, adică „floarea adevărului”. Dar Ahmad se prefăcu numai că fumează, căci ura orice fel de droguri care i-ar fi putut întuneca limpezimea judecăţii. Pe măsură ce floarea adevărului începu să-şi facă efectul, Abdullah, privindu-l pe Ahmad, recunoscu trăsăturile prezicătorului. Dându-şi în sfârşit seama că fusese păcălit, Mwenyi Mkuu îşi înfipse pumnalul, al cărui vârf era otrăvit, în Sultan şi fugi din sala banchetului, ascunzându-se pe o insulă învecinată, Pemba. Ahmad ibn Majid supravieţui, dar otrava îi atinsese deja organele vitale şi îşi petrecu ultimii zece ani din viaţă în chinuri cumplite. Mwenyi Mkuu fu urmărit şi prins de oamenii sultanului şi ucis împreună cu toţi cei nouăzeci de membri ai familiei sale, astfel încât dinastia nativă a Zanzibarului dispăru de pe faţa pământului.

— Nu-i aşa că e o poveste minunată şi tristă, îl întrebă Sybille, după o scurtă pauză.

— Da, e fascinantă, răspunse Klein. Unde ai descoperit-o?

— În memoriile nepublicate ale lui Claude Richburn, angajat al Companiei Indiilor de Est. Bine ascunse, de altfel, în arhivele din Londra. E ciudat că niciun istoric nu a dat peste ea până acum, nu crezi? Istoriile obişnuite nu menţionează decât că Ahmad şi-a folosit flota pentru a-l forţa pe Abdullah să semneze tratatul şi că, cu prima ocazie, a dat ordin să fie asasinat.

— E ciudat, într-adevăr, conveni Klein.

Dar el nu venise aici să asculte poveşti romantice cu poţiuni fantastice şi trădări regale. Încercă să aducă conversaţia la un nivel ceva mai personal, în minte îi veniră fragmente din conversaţia imaginară pe care o purtase cu Sybille cu o noapte înainte. *Totul e calm, aici, unde sunt acum, Jorge. E o pace care depăşeşte orice înţelegere. E ca şi cum aş înota sub o fâşie de sticlă. Lucrurile mici nu mă mai afectează. Lucrurile mici îmi sar în ochi din prima şi, astfel, le pot evita. Mori, fii unul dintre noi şi atunci ai să*

înţelegi. Da, probabil. Dar ea chiar credea aşa ceva? Doar el era cel care pusese aceste cuvinte în gura ei; toate aceste cuvinte erau rodul imaginaţiei sale şi, probabil, nu aveau nimic de a face cu adevărata Sybille. Şi atunci cum putea ajunge la ea?

Ea nu îi dădu nici o şansă.

— Foarte curând, mă voi întoarce în Zanzibar, îi spuse. Mai sunt multe de aflat despre această poveste şi vreau să le aflu chiar de la oamenii de acolo – vechi legende despre ultimele zile ale lui Mwenyi Mkuu, poate chiar varianta originală a poveştii…

— Aş putea să vin cu tine?

— Dar tu nu ai propriile tale cercetări de terminat, Jorge? întrebă ea. Apoi, fără să aştepte vreun răspuns, porni brusc spre uşă şi ieşi, lăsându-l singur în salonul rece.

VII.

Mă refer la ceea ce ei şi psihiatrii lor numesc „sisteme diluzionale”. Nu cred că mai e nevoie să o spun, dar „halucinaţiile” sunt întotdeauna definite în mod oficial. Nu trebuie să ne batem capul cu întrebări despre ce e real şi ce e ireal. Ei nu vorbesc despre asta decât ca să-şi facă datoria. Ceea ce contează însă cu adevărat, e sistemul. Felul în care datele se aranjează în interiorul său. Unele sunt consistente, altele nu au nicio valoare.

Thomas Pynchon, Curcubeul gravitaţiei

Încă o dată, morţii, de data asta doar trei dintre ei, urmau să sosească cu avionul de dimineaţă de la Dar. Trei e mai bine decât cinci, îşi spuse Daud Mahmoud Barwani dar, în acelaşi timp, trei era mai mult decât suficient. Nu că ar fi avut vreo problemă cu ei acum două luni, căci oricum nu stătuseră decât o zi, dar gândul că se afla pe aceeaşi insulă cu ei nu-l făcea să se simtă foarte în siguranţă. Aveau toată lumea la dispoziţie, ce îi determina să vină tocmai în Zanzibar?

— A aterizat avionul, îl anunţă controlorul de trafic.

Treisprezece pasageri. Ofiţerul responsabil cu igiena îi lăsă să treacă mai întâi pe localnici – doi ziarişti şi patru deputaţi care se întorceau de la Conferinţa Pan-Africană din Capetown – şi apoi îi cercetă pe cei patru turişti japonezi, nişte omuleţi nezâmbitori, acoperiţi cu aparate de filmat. După care urmară morţii: Barwani fu surprins să descopere că erau aceiaşi de data trecută, bărbatul cu părul roşcat, bărbatul cu părul castaniu, care între timp îşi răsese barba şi femeia cu părul negru. Aveau morţii aşa de mulţi bani încât puteau zbura din America până în Zanzibar o dată la câteva luni? De altfel, Barwani auzise o poveste cum că, fiecare mort, odată ce se ridică din sicriu, primeşte o cantitate de aur egală cu greutatea sa şi, văzându-i din nou pe aceşti morţi, începu să se întrebe dacă nu cumva era adevărat. Nimic bun nu putea să iasă din faptul că astfel de fiinţe umblau libere pe pământ, îşi spuse, şi nici din faptul că veneau chiar aici, în Zanzibar. Dar nu prea avea de ales:

— Bine aţi revenit pe insula cuişoarelor, le spuse, onctuos, afişând un zâmbet funcţionăresc după care se întrebă, pentru a câta oară, ce se va întâmpla cu Daud Mahmoud Barwani odată ce zilele sale pe acest pământ se vor fi sfârşit.

* * *

— Ahmad Vicleanul împotriva lui Abdullah nu-ştiu-cum, spuse Klein. Numai despre asta mi-a vorbit. Istoria Zanzibarului. Se afla în biroul lui Jijibhoi. Noaptea era fierbinte; perdeaua ploii acoperea milioanele de lumini ale bazinului Los Angelesului. Ar fi fost copilăresc, înţelegi, să-i pun întrebări directe. Copilăresc. Nu m-am mai simţit aşa de când aveam paisprezece ani. M-am simţit neputincios printre ei, ca un copil, ca un străin.

— Crezi că şi-au dat seama că erai deghizat? îl întrebă Jijibhoi.

— Nu ştiu. Păreau că se joacă cu mine, că se distrează pe seama mea, dar poate aşa se poartă cu toţi nou-veniţii. Nimeni nu mi-a spus nimic direct. Nimeni nu a făcut vreo aluzie că aş putea fi vreun impostor. De altfel, nimănui nu

părea că-i pasă prea mult de mine sau de ce făceam pe acolo sau cum am murit. Am stat faţă în faţă cu Sybille şi am vrut să ajung până la ea, să ajungă ea până la mine şi nu a existat niciun fel de contact între noi, nici cel mai mic contact, de nicio natură, era de parcă ne-am fi întâlnit la un congres ştiinţific şi singura ei preocupare era să mă pună la curent cu noua ei descoperire istorică; aşa că a ţinut-o într-una cum Sultanul Ahmad l-a tras în piept pe Abdullah şi cum Abdullah s-a răzbunat, înjunghiindu-l. Privirea lui Klein fu atrasă de câteva cărţi, care i se părură cunoscute, de pe rafturile bucşite ale bibliotecii lui Jijibhoi – Oliver şi Mathew, *Istoria Africii de Est*, cărţi pe care Sybille obişnuia să le ia peste tot cu ea, în primii ani ai căsătoriei lor. Trase Volumul I, Partea a IV-a, spunând: Ea pretinde că istoriile obişnuite nu redau decât foarte pe scurt şi inadecvat incidentul de atunci şi că e singura care a descoperit felul în care au stat lucrurile. Din câte mi-am dat seama, cred că şi-a bătut joc de mine, povestindu-mi o întâmplare istorică ca pe ceva despre care nimeni nu a ştiut nimic până săptămâna trecută. Stai să văd… Ahmad, Ahmad, Ahmad…

Examină, cu atenţie, indexul. Se aflau pe el cinci Ahmad, dar nu găsi nici o intrare pentru Sultanul Ahmad Vicleanul ibn Majid. Era un Ahmad ibn Majid, dar nu apărea decât într-o notă de subsol şi, în plus, se pare că fusese doar un cronicar. Găsi trei Abdullah, dar niciunul nu avea vreo legătură cu Zanzibarul.

— Ceva nu e în regulă, murmură el.

— Nu mai are nici o importanţă, dragă Jorge, spuse cu blândeţe Jijibhoi.

— Ba are, aşteaptă un minut. Parcurse şi alte liste. La *Zanzibar, Conducători* nu găsi niciun Ahmad, nici un Abdullah; descoperi, într-adevăr, un Majid ibn Said, dar când cercetă referinţele despre acesta, văzu că de fapt condusese Zanzibarul undeva prin a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Disperat, Klein începu să răsfoiască, la întâmplare, foile tomului, revenind la index din când în când. În cele din urmă se opri şi spuse: Nimic nu e adevărat!

— *Istoria Africii de Est*, tipărită de cei de la Oxford?

— Nu, detaliile din povestirea lui Sybille. Uite, ea mi-a spus că Ahmad Vicleanul a ajuns pe tronul Omanului în 1811 şi că ar fi cucerit Zanzibarul şapte ani mai târziu. Dar în carte se spune că un anume Seyyid Said al Busaidi a devenit sultan al Omanului în 1806 şi a domnit *cincizeci de ani*. El a fost cel care, şi nu inexistentul Ahmad Vicleanul, a cucerit Zanzibarul, dar a facut-o în 1828, iar conducătorul cu care a semnat tratatul se numea, de fapt, Hasan ibn Ahmad Alawi şi nu Mwenyi Mkuu. Klein dădu din cap. Aici scrie despre cu totul alte personaje. Nu tu asasinate, nu tu înjunghieri, datele sunt cu total altele, întreaga poveste…

Jijibhoi zâmbi trist.

— Morţii sunt, adeseori, înşelători.

— Dar de ce ar inventa o asemenea istorie şi să mai spună că e şi o descoperire senzaţională? Sybille a fost unul dintre cei mai scrupuloşi cercetători pe care i-am cunoscut vreodată. Nu ar fi…

— Dar aceea era Sybille pe care ai cunoscut-o tu, dragul meu prieten. Asta tot încerc să-ţi explic de atâta vreme: în corpul ei se află acum o cu totul altă persoană.

— O persoană care ar minţi despre istorie?

— O persoană care are chef de glume, răspunse Jijibhoi.

— Da, murmură Klein. Care are chef de glume. *Ţine minte că, pentru un mort, întregul univers e din plastic, nimic nu e real, nimic nu contează cu adevărat*. Dar de ce să faci glume pe seama fostului soţ, un idiot plictisitor şi insistent, care tocmai a apărut, deghizat ca naiba, în propriu-ţi Oraş Rece? De ce să reinventezi istoria? Doar aşa de dragul glumei, a jocului, un *jeu d’esprit*. O, Doamne, o, Doamne, cât de crudă a devenit, cât de prost am fost! Acesta a fost modul ei de a-mi spune că şi-a dat seama că nu sunt mort. *Quid pro quo*, păcăleală pentru păcăleală.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu, răspunse Klein.

Ceea ce făcu, în ciuda opoziţiei îndârjite a lui Jijibhoi şi a propriei judecăţi, fu să ia alte pilule de la Dolorosa şi să se reîntoarcă în Zion. Avea să se simtă bine (cam ca atunci

când îţi pipăi cu limba un dinte dureros) când o va întâlni pe Sybille şi va demonta povestea ei aiuritoare despre inexistentul Ahmad şi imaginarul Abdullah. Hai să nu ne mai jucăm unul cu altul, avea să-i spună. Spune-mi ceea ce vreau să ştiu, Sybille, şi apoi am să te las în pace: doar spune-mi adevărul. Tot drumul până în Utah îşi repetă discursul, îmbogăţindu-l şi şlefuindu-l întruna. Degeaba însă, căci de data asta poarta Oraşului Rece Zion nu se mai deschise. După ce scannerul îi scană cardul fals, se auzi o voce din microfon care îl trimise la plimbare sec:

— Cardul dumneavoastră e invalid.

Şi acesta ar fi trebuit să fie sfârşitul. Ar fi putut să se întoarcă în Los Angeles şi să-şi reia ce mai rămăsese din viaţă. Fusese un semestru întreg în concediu sabatic, dar se apropia semestrul de vară şi avea multă treabă de făcut. Se întoarse într-adevăr în L.A., dar numai cât să-şi împacheteze o valiză mai mare, să-şi ia paşaportul şi să se ducă la aeroport. Astfel că, într-o frumoasă după-amiază de mai, un jet BOAC îl duse la Londra, unde de-abia avu timp să bea o cafea pe aeroport, că trebui să se îmbarce în alt avion, care îl duse în Africa. Mai mult adormit decât treaz, urmări ca prin vis peisajele succedându-se cu rapiditate prin faţa sa: valurile Mediteranei, covorul maro al Deşertului Libian şi atotputernicul Nil, redus, de la înălţimea de zece mile, la mărimea unui fir de aţă. Apoi, dintr-odată, Kilimanjaro, înconjurat de ceaţă şi acoperit de zăpadă apăru ca un uriaş cu două capete, undeva în depărtare, la dreapta şi el îşi spuse, că, la stânga, soarele probabil se odihnea pe Oceanul Indian. Apoi avionul cu nasul turtit îşi începu coborârea abrupt, şi, la scurtă vreme după aceea, se trezi în aerul umed şi lumina ameţitoare a soarelui, în Dar es Salaam.

* * *

Prea devreme, mult prea devreme. Nu era încă pregătit să meargă în Zanzibar. Probabil că avea nevoie de o zi, două de odihnă: alese un hotel, la întâmplare, în Dar, după nume, Agip, îi plăcuse cum sună şi îşi angajă un taximetrist.

Hotelul era elegant şi curat, ceva în genul glamoros al anilor ’60, mult mai ieftin decât cele din Kilimanjaro, unde stătuse când venise aici prima dată, şi amplasat într-o zonă înverzită a oraşului, lângă ocean. Vru să facă o plimbare, dar după câţiva paşi îşi dădu seama că era prea obosit şi se întoarse la hotel să tragă un pui de somn, care se întinse pe durata a cinci ore. Se trezi ameţit, ca după o beţie, făcu un duş şi se îmbrăcă pentru cină. Restaurantul hotelului era plin de bărbaţi cu părul roşcat şi feţele grase şi roşii, fară sacouri, purtând tricouri albe, deschise la gât. Cu toţii îi aminteau în mod neplăcut de Kent Zacharias. Dar aceştia erau vii, britanici după accent, probabil ingineri, după felul în care vorbeau. Construiau se pare un baraj şi o uzină electrică undeva pe coastă; nu reuşi să înţeleagă prea bine, căci era greu să-i urmăreşti. Beau gin, în cantităţi destul de mari, şi vorbeau tare. În sală se mai aflau şi o mulţime de japonezi, oameni de afaceri, desigur, care păreau foarte nefericiţi în costumele lor strâmte, cu cravată la gât. La masa alăturată, Klein zări şi cinci bărbaţi cu părul negru, cârlionţat, ce vorbeau repede, în ebraică, evrei, desigur. Singurii africani la vedere erau chelnerii şi barmanii. Klein comandă nişte scoici Mombasa, friptură şi o carafă de vin roşu şi constată cu surprindere că mâncarea era foarte bună, deşi nu putu mânca prea mult. În Tanzania era aproape noapte, dar pentru corpul lui nu era decât zece dimineaţa. Se duse la culcare, se gândi vag la Sybille, care era la doar câteva minute de zbor, în Zanzibar, apoi căzu într-un somn adânc. Se trezi cu mult înainte de răsăritul soarelui, deşi era convins că dormise cel puţin zece ore.

Făcu o plimbare prin cartierul vechi al băştinaşilor, un loc fierbinte şi prăfuit, cu străzi nepavate şi cu şiruri de cocioabe amărâte şi, la amiază, se întoarse la hotel pentru un duş şi pentru a lua prânzul. În restaurant găsi cam aceeaşi distribuţie internaţională – britanici, japonezi, evrei – deşi feţele nu mai erau aceleaşi. Era la a doua bere, când în sală intră Anthony Gracchus. Vânătorul alb, cu umerii largi şi faţa palidă, acoperită de o barbă groasă, în pantaloni scurţi kaki, bluză kaki, părea că a ieşit chiar

atunci din cubul holografic pe care i-l arătase Jijibhoi. Din instinct, Klein se făcu mic şi se întoarse cu faţa spre fereastră. Dar era deja prea târziu: Gracchus îl văzuse. Toată lumea tăcu în timp ce mortul se îndrepta cu paşi mari spre masa lui Klein, la care îşi trase un scaun şi se aşeză, cu aerul cel mai firesc din lume. Ca într-un film al cărui proiector s-a oprit pentru o secundă, pornind apoi singur, britanicii îşi reluară conversaţia strigată, doar că sonorul părea ceva mai încet acum.

— Ce mică e lumea, îi spuse Gracchus, sau cel puţin ce aglomerată e. Din nou în drum spre Zanzibar, Klein?

— Peste o zi sau două. Ai ştiut că sunt aici?

— Bineînţeles că nu. Ochii duri ai lui Gracchus sclipiră cu viclenie. E doar o simplă coincidenţă. Sybille e deja acolo.

— Serios?

— Da, împreună cu Zacharias şi Mortimer. Am auzit că ai reuşit să te strecori în Zion.

— Pentru o perioadă foarte scurtă de timp. Am văzut-o pe Sybille, tot pentru foarte scurt timp.

— Ceea ce nu te-a mulţumit. Aşa că te-ai hotărât să o urmăreşti din nou aici. Renunţă omule, renunţă.

— Nu pot.

— *Nu pot*! se zbârli Gracchus. Astea-s cuvinte de nevrotic. Nu pot. Ceea ce vrei să spui e, de fapt, că *nu vrei*. Un bărbat matur poate face tot ceea ce-şi doreşte, orice vrea el, dacă acel lucru e posibil din punct de vedere fizic. Încearcă să o uiţi. Nu faci decât să o superi, te amesteci în cercetările ei, o întrerupi din… Gracchus zâmbi. Din viaţa ei. E moartă de mai bine de trei ani, nu? Uit-o. Lumea e plină de femei. Eşti încă tânăr, nu eşti urât, nu duci lipsă de bani, ai o situaţie profesională bună…

— Pentru asta te-au trimis aici?

— Nu m-a trimis nimeni aici, prietene. Nu încerc decât să te salvez de tine însuţi. Nu te duce în Zanzibar. Întoarce-te acasă şi ia-ţi viaţa de la început.

— Când am văzut-o, în Zion, răspunse Klein, m-a tratat cu dispreţ. S-a distrat pe seama mea. Vreau s-o întreb de ce a făcut asta.

— Pentru că tu eşti viu şi ea e moartă. Pentru ea, eşti doar un clovn. Pentru noi toţi, nu eşti decât un clovn. Nu e ceva personal, Klein. Doar că între noi şi tine e o distanţă mult prea mare, pe care nu ai cum s-o parcurgi. Te-ai infiltrat în Zion, deghizat ca un agent de la Fisc, nu-i aşa? Faţa palidă, ochii ficşi? Nu ai păcălit pe nimeni. În niciun caz pe ea. Iar jocul pe care l-a jucat nu a fost decât modul ei de a-ţi spune că te-ai dat de gol. Nu poţi înţelege nici măcar atâta lucru?

— Am înţeles asta.

— Şi ce vrei mai mult? Să te umileşti şi mai tare?

Klein dădu din cap furios şi începu să se holbeze la faţa de masă. După o clipă, îşi ridică ochii şi îi întâlni pe ai lui Gracchus şi fu uimit să observe că avea încredere în vânător, că, pentru prima oară de când avea de-a face cu morţii, simţea că unul dintre ei i se adresa cu toată sinceritatea. Spuse, pe un ton scăzut:

— Am fost foarte apropiaţi, eu şi Sybille, şi apoi ea a murit şi, fără ea, eu nu mai însemn nimic. Nu am reuşit să mă împac cu moartea ei. Chiar şi acum, vreau să trăiesc alături de ea.

— Dar nu se poate.

— Ştiu. Şi cu toate astea nu mă pot abţine să fac ceea ce fac.

— Nu există decât un singur lucru pe care îl poţi împărţi cu ea, îi spuse Gracchus. Moartea ta. Ea nu se va coborî până la tine, va trebui să urci tu la nivelul ei.

— Nu fi absurd.

— Cine e absurd? Eu sau tu? Ascultă-mă bine, Klein. Cred că eşti nebun, cred că eşti un tip slab dar, nu ştiu de ce, îmi place de tine. Şi nu te pot învinovăţi pentru nebunia ta. Aşa că, dacă îmi dai voie, am să te ajut. Duse mâna la buzunarul de la piept şi scoase un tub. Ştii ce e asta? îl întrebă. E săgeată pentru autoapărare, de genul celor pe care îl poartă femeile în New York. Mulţi morţi le poartă şi

ei, pentru că nu ştii niciodată când viii se vor întoarce împotriva noastră. Doar că săgeţile noastre nu conţin droguri inestetice. Ascultă-mă: putem merge chiar acum în carterul băştinaşilor şi putem porni o bătaie şi, în confuzia în care se va crea, am să te înţep cu o săgeată dintr-astea, iar după cincisprezece minute te voi duce la Spitalul General din Dar, într-un sicriu frigorific. Apoi, pentru câteva mii de dolari, te vom transporta în California, iar vineri pe vremea asta vei fi deja reciclat în, să zicem, Oraşul Rece San Diego. Şi când te vei trezi, tu şi Sybille veţi fi din nou de aceeaşi parte a baricadei, înţelegi? Dacă eşti predestinat să fii cu ea, asta e singura soluţie prin care poţi afla. Aşa cel puţin ai o şansă. Altfel, te asigur, nu ai niciuna.

— Aşa ceva e de neconceput, răspunse Klein.

— Poate de neacceptat. Dar nu de neconceput. Nimic nu e de neconceput odată ce cineva s-a gândit la acel lucru. Mai gândeşte-te. Îmi promiţi? Gândeşte-te înainte de a urca în avionul de Zanzibar. Eu voi rămâne aici în noaptea asta şi mâine, după care voi pleca spre Arusha să mă întâlnesc cu nişte morţi care vin la vânătoare şi, până atunci, sunt dispus să te ajut, dacă mi-o vei cere. Gândeşte-te bine. Te vei gândi? Îmi promiţi că te vei gândi la asta?

— Da, mă voi gândi, promise Klein.

— Bine, foarte bine, mulţumesc. Acum hai să luăm prânzul şi să schimbăm subiectul. Îţi place mâncarea de aici?

— Da, doar că mă nedumereşte un singur lucru. Cum se face că nu există decât clienţi neafricani? Cine mai îndrăzneşte să-i discrimineze pe negri chiar într-o republică africană?

Gracchus râse cu poftă.

— Păi tocmai negrii, amice. Acesta e considerat un hotel de mâna a doua. Toţi negrii stau în Kilimanjaro sau în Nyerere. Dar nu e un loc rău. Îţi recomand să încerci peştele, dacă nu ai făcut-o până acum, şi mai au şi un vin foarte bun, din Israel…

VIII.

O, Doamne, Doamne – am zis – ce chin e-necul!
Ce zgomot spart al apei în urechi!
Ce hâde arătări de moarte-n ochi!
Părea că văd puzderii de epave
Şi oameni mii, amuşinaţi de peşti;
Icuri de aur, ancore, mormane,
De perle, nestemate, giuvaeruri,
Fără de preţ, zăceau pe fundul mării.
În tigve unele odihneau; intrase
În golul unde ochii au locuit
De ochi râzându-şi parcă, geme-aprinse
Ce se chiorau la mâlul din adâncuri
Bătându-şi joc de oasele din jur.

Shakespeare: Richard al III-lea[2]

— … vinul evreiesc, spunea Mick Dongan. Ei bine, sunt decis să încerc orice, măcar o dată în viaţă, mai ales dacă în asta există şi o mică ironie. Căci asta spuneam, eram în Egipt, da, în Egipt, la o cină fabuloasă pe dealurile din Luxor, iar gazda noastră, un prinţ saudit, nici mai mult, nici mai puţin, îmbrăcat în costum tribal şi cu ochelari. Când ni se aduce mielul fript, îl vedem că rânjeşte şi spune: „Desigur, am putea bea un Mouton-Rothschild, dar întâmplarea face să am nişte sticle de vin evreiesc foarte bun în pivniţele mele şi, pentru că îmi închipui că sunteţi, la fel ca şi mine, nişte cunoscători, am cerut servitorului meu să destupe vreo două sticle…”

— Klein, o vezi pe fata aceea care tocmai a intrat?

Discuţia are loc în ianuarie 1981, după amiaza, aerul e puţin umed. Klein ia prânzul cu şase colegi de la catedra de istorie la Grădinile Suspendate, la Westwood Piaza. Hotelul e o clădire uriaşă, iar Grădinile Suspendate e numele unui restaurant de pe acoperiş, la nouăzeci de etaje înălţime, decorat într-un stil dement, neo-babilonian, cu dale de pe care se încruntă la tine tauri furioşi şi dragoni aruncă flăcări

[2] Traducere Dan Duţescu, William Shakespeare – *Teatru*, Editura Albatros, 1971

pe nas, cu chelneri cu bărbi lungi şi creţe şi cu cuţite la cingătoare – căci, dacă ziua locul e frecventat de studenţi şi profesori, noaptea se transformă în club de noapte. Klein priveşte în stânga sa. Da, o femeie frumoasă, de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu o ţinută serioasă şi demnă, tocmai se aşează la o masă, aranjând un teanc de cărţi şi de casete în faţa ei. Klein nu agaţă de obicei fete care arată ciudat: e o chestiune de moralitate şi de timiditate înnăscută. Dongan îl tachinează:

— Hai, du-te la ea, ce mai aştepţi? E genul tău, bag mâna în foc. Ochii ei sunt exact aşa cum îţi plac ţie, nu-i aşa?

În ultima vreme, Klein s-a tot plâns că în sudul Californiei sunt prea multe fete cu ochi albaştri. Ochii albaştri îl deranjează, nu ştie nici el de ce. El are ochii căprui. Aşa sunt şi ai fetei: întunecaţi, calzi, strălucitori. I se pare că a mai văzut-o, undeva, probabil la bibliotecă. Poate că au şi schimbat scurte priviri.

— Hai, Jorge, du-te la ea, îl îndeamnă Dongan. Klein îl priveşte nehotărât. Nu, nu vrea să se ducă. Cum să-i strice intimitatea? Cum să o deranjeze – ar fi aproape ca un viol. Dongan zâmbeşte complice, apoi zâmbetul i se transformă într-un rânjet crud. Dar Klein refuză să se facă de râs. Şi, tocmai atunci, în timp ce el se gândeşte ce să facă, fata îi zâmbeşte, un zâmbet scurt şi timid, care dispare atât de repede încât nici nu poate fi sigur de el, deşi l-a văzut; se trezeşte ridicându-se de la masă, traversând dalele albăstrui, căutând disperat cuvintele potrivite şi negăsindu-le; acum se privesc amândoi în ochi şi el e uimit de intensitatea a ceea ce se petrece între ei, chiar din primul moment:

— Aştepţi pe cineva, murmură el, tulburat.

— Nu, acelaşi zâmbet, ceva mai lung. Vrei să iei loc?

E o proaspătă absolventă, descoperă el destul de repede. Tocmai şi-a luat masteratul şi acum lucrează la doctorat – ceva despre comerţul cu sclavi din Africa de Est, cu accent special pe Zanzibar.

— Foarte romantic, remarcă el. Zanzibar! Ai fost vreodată acolo?

— Niciodată, dar sper să o fac într-o bună zi. Tu?

— Nici eu. Dar m-a interesat de mic, de când colecţionam timbre, era ultima ţară din clasorul meu.

— Nu şi în al meu. Zululand era la mine.

Îi cunoaşte numele, din câte se pare. S-a gândit chiar să se înscrie la cursul său despre Apariţia Nazismului.

— Eşti sud-american? întreabă ea.

— M-am născut în America de Sud. Dar am crescut aici. Bunicii mei au reuşit să evadeze din Bueno Aires în 1937.

— Cum de au ales Argentina? Din câte ştiu, acolo a fost refugiul multor nazişti.

— A fost, dar în acelaşi timp a fost şi refugiul multor vorbitori de germană. Toţi prietenii lor au fugit acolo. Numai că totul era mult prea instabil. Părinţii mei au plecat de acolo în 1955, chiar înainte de marile revoluţii şi s-au stabilit aici, în California. Tu?

— Eu provin dintr-o familie britanică. M-am născut în Seattle. Tata e în serviciul consular. E...

Se apropie un chelner. Comandă fără să le pese ce anume. El zăreşte *Nostromo* a lui Conrad printre cărţile ei. Ea a ajuns la jumătate, el tocmai a terminat-o şi coincidenţa îi amuză. Conrad e unul din favoriţii ei. Şi al lui. Ce zici de Faulkner? Da, şi Mann şi Virginia Wolf. Amândurora le mai place Hermann Broch nu şi Hesse. Ce ciudat, nu? Operă? *Freischutz*, *Hollander*, *Fidelio*, da, da.

— Avem gusturi foarte teutonice, observă ea.

— Avem gusturi foarte similare, adaugă el. O ia de mână.

— Uimitor de asemănătoare, răspunde ea.

Mick Dongan rânjeşte la el, din partea cealaltă a sălii. Klein îi aruncă o privire teribil de furioasă. Dongan îi face cu ochiul.

— Hai să plecăm de aici, propune Klein chiar în momentul în care ea se pregătea să facă acelaşi lucru.

Stau de vorbă până la miezul nopţii, fac dragoste până dimineaţa.

— Trebuie să te avertizez, spune el solemn la micul dejun, că am decis, cu multă vreme în urmă, să nu mă însor niciodată şi să nu am copii.

— La fel am făcut şi eu, răspunde ea. Când aveam cincisprezece ani.

După patru luni, erau deja căsătoriţi. Mick Dongan a fost cavaler de onoare.

* * *

Gracchus îi spuse, în timp ce ieşeau din restaurant:

— Ai să te gândeşti la propunerea mea, nu?

— Da, îţi promit, răspunse Klein.

Se duse în cameră, îşi împachetă valiza şi luă un taxi până la aeroport, sosind acolo cu mult înainte de zborul de seară spre Zanzibar. La aterizare, dădu peste acelaşi omuleţ melancolic, Barwani.

— V-aţi întors, domnule, îl întâmpină acesta. M-am gândit eu că o veţi face. Ceilalţi oameni au sosit deja, de câteva zile.

— Care ceilalţi?

— Păi, când aţi venit aici prima oară, domnule, aţi fost foarte amabil şi mi-aţi oferit o mică sumă pentru a vă anunţa de sosirea unei anumite persoane, îi sclipiră ochii lui Barwani. Acea persoană, împreună cu doi dintre tovarăşii ei, este acum aici.

Klein îi plasă cu grijă o bancnotă de douăzeci de şilingi.

— La ce hotel stă?

Barwani îşi linse buzele. Era evident că se aşteptase la mai mult. Dar Klein nu mai scoase altă bancnotă şi, după o clipă, Barwani îi spuse:

— Acelaşi ca şi data trecută. Casa Zanzibar. Şi, dumneavoastră, domnule?

— La fel ca şi data trecută. Am să stau la Shirazi.

* * *

Sybille se afla în grădina hotelului, revăzându-şi notiţele pe care le luase peste zi când primi telefonul de la Barwani.

— Ai grijă să nu-mi ia vântul foile, îi strigă lui Zacharias şi intră în hotel.

Când se întoarse, Zacharias îi văzu plictiseala de pe chip şi o întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Ea oftă.

— Jorge, tocmai a sosit aici.

— Ce porcărie, oftă Mortimer. Am crezut că Gracchus i-a băgat minţile în cap.

— Se pare că nu, spuse Sybille. Şi acum ce facem?

— Tu ce vrei să facem? interveni Zacharias.

— Nu putem să lăsăm lucrurile să continue în felul acesta, nu-i aşa? răspunse ea, dând din cap.

* * *

Aerul serii era umed şi mirosea puternic. Ploile lungi veniseră şi plecaseră, iar insula se afla sub semnul noului anotimp şi al unei fertilităţi demente: în faţa hotelului lui Klein, chiar sub fereastra sa, viţa de vie dădea la iveală nişte imense şi monstruoase flori galbene şi toate grădinile din jurul hotelului erau în floare. Klein se simţi foarte sensibil la această reînnoire frenetică; se plimba prin cameră plin de energie, încercând să pună la cale o stratagemă cât mai plauzibilă. Să se ducă să o vadă pe Sybille chiar acum? Să intre cu forţa peste ea, dacă va fi cazul, cu strigăte şi violenţă şi să o întrebe de ce îi turnase povestea aia fantastică cu sultani imaginari? Nu. Nu. Nu avea să o mai înfrunte, nu avea să se mai lamenteze; acum că se afla aici, chiar lângă ea, avea să o caute, calm, să-i vorbească liniştit, să-i amintească de vremurile în care se iubiseră, avea să-i vorbească de Rilke şi de Broch şi de după amiezile petrecute în Puerto Vallarta şi de nopţile din Santa Fe, de muzica care le plăcea la amândoi, avea să recicleze nu căsătoria lor, căci aşa ceva nu mai era posibil, ci doar amintirea legăturii care existase cândva între ei, după care, sobru şi liniştit, avea să exorcizeze acea legătură; împreună, ei doi aveau să lucreze la eliberarea lui, vorbind calm despre evenimentul care le schimbase în mod

atât de radical viaţa, până când, după două, trei ore, el avea să reuşească să accepte inacceptabilul. Şi cu asta lucrurile aveau să se încheie. Nu îi va cere nimic, nu o va implora nimic, doar atât, ca în seara aceea, ea să-l ajute să-şi ia de pe inimă această obsesie autodistructivă. Chiar şi un mort, chiar şi un mort capricios, volatil, inteligent şi răutăcios avea să-l înţeleagă şi să-l elibereze. Da, aşa va face. După care se va întoarce acasă, la ale lui, la un nou început, pe care îl amânase prea multă vreme.

Tocmai se pregătea să iasă când auzi o bătaie în uşă.

— Domnule, domnule, îl auzi pe camerist, aveţi nişte oaspeţi în hol.

— Cine? întrebă Klein, deşi ştia răspunsul.

— O doamnă şi doi domni, îi răspunse băiatul. Au venit cu un taxi, de la Casa Zanzibar. Au spus că vă aşteaptă la bar.

— Spune-le că vin imediat.

Se duse la răcitorul de apă, bău mecanic un pahar şi, fără să se gândească, îşi mai turnă unul, pe care îl bău, din nou, până la fund. Nu se aşteptase la această vizită; de ce venise împreună cu anturajul ei? Făcu un efort să-şi recâştige siguranţa şi liniştea de mai înainte. În cele din urmă, părăsi camera.

Morţii erau îmbrăcaţi impecabil pentru seara aceea umedă: Zacharias purta o tunică şi pantaloni de un verde-palid, Mortimer, un caftan alb, plin de broderii complicate, iar Sybille o tunică simplă, de culoarea lavandei. Feţele lor palide nu aveau pic de sudoare pe ele; erau eleganţi şi siguri pe ei. Nimeni nu stătea lângă ei la bar. Când Klein intră, se ridicară să-l salute, dar zâmbetele lor i se părură sinistre, fără urmă de prietenie în ele. Klein se strădui, cât putu de mult, să rămână calm. Le spuse, aproape în şoaptă:

— Drăguţ din partea voastră să veniţi în vizită. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Ne-am luat deja, arătă Zacharias paharele din dreptul lor. Lasă-ne pe noi să facem cinste. Ce vrei să bei?

— Un Pimm Numărul Şase, răspunse Klein, încercă să-şi potrivească zâmbetul cu zâmbetele lor îngheţate. Îmi place

tunica ta, Sybille. Arăţi atât de elegantă că mă faci să mă simt prost.

— Nu ai fost niciodată faimos pentru hainele tale, răspunse ea.

Zacharias se întoarse cu băutura lui. O luă şi toastă grav.

După o clipă, Klein o întrebă:

— Crezi că am putea sta puţin de vorbă, doar noi doi, Sybille?

— Nu am nimic de ascuns faţă de Zacharias şi Mortimer.

— Totuşi.

— Aş prefera să vorbim aici, Jorge.

— Cum doreşti, răspunse el şi o privi drept în ochi. Nu văzu nimic în ei şi asta îl făcu să se înfioare. Tot discursul pe care îl pregătise cu atâta grijă îi dispăru din minte. Îşi aminti numai câteva fragmente: Rilke, Broch, Puerto Vallarta. Luă o înghiţitură lungă de alcool.

— Klein, avem de discutat o problemă, îi spuse Zacharias.

— Dă-i drumul.

— Problema eşti chiar tu. O tulburi prea mult pe Sybille. E a doua oară când o urmăreşti până la capătul pământului, Klein şi asta după ce ai încercat, de câteva ori, să intri în sanctuarul din Utah. Ăsta e un atac la libertatea lui Sybille, Klein, şi e ceva ce nu mai poate fi tolerat.

— Morţii sunt morţi, interveni şi Mortimer. Înţelegem profunzimea sentimentelor tale pentru răposata ta soţie, dar această urmărire nebunească trebuie să înceteze.

— Va înceta, le răspunse Klein, privind fix la peretele din spatele lui Sybille şi al lui Zacharias. Nu vreau decât o oră de conversaţie, în particular, cu soţia… cu Sybille şi apoi promit că nu o voi mai…

— Aşa cum i-ai promis şi lui Anthony Gracchus, spuse Mortimer, că nu vei veni în Zanzibar.

— Am vrut doar să…

— Avem şi noi drepturi, îi zise Zacharias. Am trecut prin iad, la propriu vorbind, pentru a ajunge unde suntem acum. Tu ai încălcat dreptul nostru de a fi lăsaţi în pace. Ne

deranjezi constant. Ne enervezi. Şi nouă nu ne place să ne enervăm. O privi pe Sybille. Aceasta îi făcu un semn din cap. Mâna lui Zacharias dispăru în buzunarul de la piept. Mortimer îl prinse pe Klein de încheietură cu o viteză suprinzătoare şi îi duse braţul la spate. Un tub minuscul, de metal, străluci în pumnul uriaş al lui Zacharias. Era identic cu cel pe care îl văzuse în mână la Anthony Gracchus, cu o zi înainte.

— Nu, dădu să strige Klein. Nu pot să cred… *nu*!!!

Zacharias înfipse săgeata rapid în braţul lui Klein.

* * *

— Sicriul frigorific va ajunge aici în cinci minute, spuse Mortimer.

— Şi dacă e prea târziu? întrebă speriată Sybille. Dacă se întâmplă ceva ireversibil cu creierul său înainte ca sicriul să ajungă aici?

— Păi, deocamdată nici nu a murit, îi reaminti Zacharias. Avem timp. Avem timp din belşug. Am vorbit eu însumi cu doctorul, e un chinez foarte inteligent, care vorbeşte perfect engleza. A fost foarte înţelegător. Îl vor îngheţa la două minute după ce îi vor constata decesul. Va pleca mâine cu avionul de dimineaţă spre Dar. În douăzeci şi patru de ore va ajunge în Statele Unite, îţi garantez. Cei din San Diego deja au fost anunţaţi de sosirea lui. Totul va fi în regulă, Sybille!

Jorge Klein zăcea întins pe masă. Barul se golise în momentul în care strigase; turiştii plecaseră, neavând de gând să-şi petreacă vacanţa în compania morţilor, iar chelnerii şi barmanii se foiau speriaţi, cu ochii măriţi de groază. Atac de inimă, îi anunţase Zacharias, mă rog, un fel de atac, unde e telefonul? Nimeni nu văzuse tubul.

Sybille tremura:

— Dacă se întâmplă ceva…

— Se aud sirenele, o linişti Zacharias.

* * *

De la biroul său din aeroport, Daud Mahmoud Barwani privea cum sicriul frigorific era încărcat de nişte cărăuşi încruntaţi în avionul de dimineaţă, spre Dar. Şi apoi? Apoi? Aveau să-l trimită pe mort în cealaltă parte a lumii, în America, şi să-l reînvie, după care mortul avea să se întoarcă în lume. Barwani dădu din cap. Nu-i înţelegea pe oamenii ăştia. Bărbatul care venise viu aici, era mort acum şi morţii… ce erau ei? Cine ştie? Cine poate şti? E mai bine ca morţii să rămână morţi, aşa cum a fost de la facerea lumii. Cine ar fi putut prezice că va veni o vreme în care morţii se vor ridica din mormânt? Nu el. Şi cine va putea prezice ce vom deveni noi, oamenii, de azi într-o sută de ani? Nu eu, nu eu. De azi într-o sută de ani eu voi dormi, îşi spuse Barwani. Voi dormi şi nu-mi va păsa de creaturile care vor bântui atunci pe pământ.

IX.

Murim odată cu morţii
Ei pleacă şi noi odată cu ei.
Ne-am născut printre morţi:
Ei se întorc şi ne aduc, înapoi, şi pe noi.

T.S. Eliot, Little Gidding

În ziua în care se trezi nu văzu pe nimeni în jurul său, în afară de personalul de la casa de reciclare, care îl îmbăie, îl hrăni, şi îl ajută să se plimbe, încet, prin camera sa. Nu îi vorbeau şi nici el nu o făcu: cuvintele păreau să nu mai aibă nici o importanţă. Se simţea străin în pielea lui, ca atunci când toată viaţa ai purtat haine care nu-ţi vin, şi dintr-odată ai dat peste un croitor competent. Imaginile pe care le vedea erau ascuţite, nefiresc de clare şi vag umbrite de nişte culori prismatice, efect care, odată cu trecerea timpului, dispăru. A doua zi, fu vizitat de îndrumătorul din Oraşul Rece din San Diego, care nu era câtuşi de puţin patriarhul pe care şi-l imaginase el, ci mai degrabă arăta ca un manager eficient, stăpân pe sine, în vârstă de cincizeci de ani. Acesta îl salută prieteneşte şi îi spuse pe scurt

programul şi exerciţiile pe care trebuia să le urmeze înainte de a părăsi Oraşul Rece.

— În ce lună suntem? îl întrebă Klein şi îndrumătorul îi răspunse că era iunie, 17 iunie, 1993.

Dormise timp de patru săptămâni.

Acum era dimineaţă, a treia zi de la trezire şi avea oaspeţi: Sybille, Nerita, Zacharias, Mortimer şi Gracchus. Erau aliniaţi în jurul patului său, strălucind în lumina ce se strecura printre ferestrele înguste. Arătau ca nişte semizei, ca nişte îngeri, emanând o ameţitoare strălucire interioară. Acum, era şi el unul dintre ei. Îl îmbrăţişează formal, mai întâi Gracchus, apoi Nerita şi Mortimer. Zacharias se apropie şi el de pat, Zacharias cel care l-a omorât, îi zâmbeşte şi Klein îi întoarce zâmbetul şi se lasă îmbrăţişat. E rândul lui Sybille: îşi strecoară mână în mâna sa, el o trage mai aproape, buzele ei îi ating obrazul, la fel ca şi ale lui, o prinde cu braţul de umeri.

— Bună, şopteşte ea.

— Bună, răspunde el.

Apoi îl întreabă cum se simte, cât de repede se înzdrăveneşte, dacă a coborât sau nu din pat până acum, cât de curând îşi va începe perioada de adaptare. Stilul lor este acelaşi, oblic, eliptic doar că acum îl înţelege, nu mai este încifrat, poate şi pentru că îi fac un favor, pentru că încearcă, încetul cu încetul, să-l familiarizeze cu obiceiurile lor. După nici cinci minute, începe să-i priceapă fără nici cel mai mic efort.

Le zice, folosindu-se de limbajul mâinilor:

— Bănuiesc că am fost o povară pentru voi.

— Aşa e, aşa e, răspunde Zacharias. Dar toate acestea au trecut.

— Te-am iertat, spune Mortimer.

— Bine ai venit printre noi, îi urează Sybille.

Apoi se apucă să-l pună la curent cu planurile lor pentru următoarele luni. Sybille aproape a terminat cercetările în Zanzibar; se va retrage în Oraşul Rece Zion toată vara, pentru a-şi scrie lucrarea. Mortimer şi Nerita vor să plece în Mexic, pentru a vizita templele antice de acolo: Zacharias

se duce în Ohio, la mormintele sale iubite. La toamnă se vor reîntâlni cu toţii în Zion, pentru a-şi planifica vacanţa de iarnă: turul Egiptului, probabil, sau al Peru-ului, cu al său Machu Pichu. Ruinele, şirurile arheologice sunt preferatele lor; se simt bine acolo unde moartea şi-a luat un tribut cât mai consistent. Sunt îmbujoraţi, incitaţi, aproape că s-au pus pe trăncăneală. Vom merge în Zimbabwe, în Palenque, în Angkor, Knossos, Uxmal, Nineveh, Mohenjo-daro. Şi, pe măsură ce continuă să vorbească, exprimându-se cu mâinile, cu ochii, prin zâmbete şi chiar prin cuvinte, torente de cuvinte, contururile lor devin tot mai ceţoase, ei înşişi devin ireali şi pentru Klein nu mai sunt decât nişte marionete, dansând pe o scenă urât vopsită; încetul cu încetul, Klein încetează să le mai asculte bâzâitul interminabil despre minunatele călătorii spre Boghazkoy şi Babilon, spre Megiddo şi Masada; stă lungit în patul său, zâmbind, cu ochii strălucitori şi cu mintea în altă parte. E uimit de cât de puţin îl mai interesează aceşti oameni. Dar imediat realizează că acesta e un semn al eliberării sale. Vechile lanţuri au căzut. O să vină şi el cu ei? De ce-ar face-o? Poate că da, poate că nu, depinde ce-o să simtă atunci. Probabil că nu. Cu siguranţă că nu. Nu are nevoie de compania lor. Are propriile preocupări. Nu o va mai urmări pe Sybille. Nu mai simte nevoia, nu şi-o mai doreşte, nu mai vrea. De ce să devină şi el unul dintre ei, un dezrădăcinat, un rătăcitor, o stafie în carne şi oase? De ce să îmbrăţişeze obiceiurile şi valorile acestor oameni care l-au omorât cu atâta sânge rece, de parcă ar fi strivit o insectă, numai pentru că-i plictisea, numai pentru că, vezi Doamne, îi agasa? Nu îi urăşte pentru ce i-au făcut, nu are niciun resentiment, pur şi simplu a ales să se detaşeze de ei. Lasă-i să umble din ruină în ruină, lasă-i să umble pe urmele morţilor, de pe un continent pe altul: el va merge pe propriul drum. Acum că a trecut pe tărâmul celălalt, Sybille nu mai înseamnă nimic pentru el.

— *O, domnule, lucrurile se schimbă*…

— E timpul să plecăm, îi zice Sybille, cu vocea scăzută.

El dă din cap şi nu răspunde.

— Ne vedem după perioada de adaptare, spune Zacharias, atingându-l uşor cu monturile degetelor, un salut de despărţire, folosit doar de morţi.

— La revedere, spune Mortimer.

— La revedere, spune Gracchus.

— Pe curând, spune Nerita.

La nici o revedere, niciodată, le răspunde el, şi, deşi nu rosteşte cuvintele, ştie că au înţeles. Niciodată. Niciodată. Nu ne vom mai vedea niciodată. Nu am să te mai văd niciodată, Sybille. Silabele îi răsună în creier şi cuvântul *niciodată*, *niciodată*, se rostogoleşte peste el, ca un val, curăţindu-l, purificându-l, vindecându-l. E liber. E singur.

— Adio, îi strigă Sybille din uşă.

— Adio, îi răspunde.

* * *

Au trecut mulţi ani până s-au reîntâlnit. Dar şi-au petrecut ultimele zile ale lui 1999 împreună, împuşcând păsări dodo la umbra atotputernicului Kilimanjaro.

———————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Born With the Dead" by Robert Silverberg

Multipli

Robert Silverberg

————————————

Erau oglinzi peste tot, transformând locul într-o casă de nebuni cu refracţii ameţitoare: oglinzi pe tavan, oglinzi pe pereţi, oglinzi în colţurile unde pereţii se unesc cu tavanul şi cu podeaua, chiar şi bucăţi de oglindă suflate periodic prin aerul din cameră, astfel încât toate distorsiunile bizare, dislocările de imagine care săltau peste tot, fuzionau din când în când într-o ceaţă haotică, chiar în faţa ochilor tăi. Globuri colorate se roteau continuu deasupra capului, creând modele de lumină care ricoşează. Era exact aşa cum se aştepta Cleo să arate un club pentru multipli.

Se plimbase timp de jumătate de oră în sus şi în jos pe strada Fillmore de la Union la Chestnut şi înapoi, cercetând cluburile, adunând curaj să intre în cel numit Skits. Deşi plănuise această noapte cu luni în urmă, era paralizată de frică în ultimul moment: frica de a fi depistată că era o impostoare, în momentul în care intra sau că o vor scoate afară cu strigăte şi înjurături şi râset de batjocoră. Dar acum, că era înăuntru se simţea bine – calmă, încrezătoare, gata să se distreze.

În club erau mai multe femei decât bărbaţi, în proporţie de şapte la trei. Nu prea vorbeau unii cu alţii: majoritatea stăteau singuri în mijlocul ringului, uitându-se fix la oglinzi, ca şi când ar fi fost în transă. Aveau ochii întredeschişi, fălcile moi, umerii lăsaţi în faţă, braţele le atârnau. Din când în când, pe măsură ce unele combinaţii de reflecţii care le inundau conştiinţa aveau un anumit impact asupra lor, se întindeau, tresăreau brusc şi săltau ca şi cum ar fi fost loviţi. Feţele li se înroşeau, buzele li se strângeau, ochii li se

roteau, murmurau şi şopteau pentru ei; apoi, după un moment, rămâneau din nou în nemişcare.

Cleo ştia ce făceau. Se schimbau şi se dublau. Poate unii dintre adepţi se triplau. Inima începu să-i bată mai tare. Gâtul îi era foarte uscat. Se întreba ce trebuia să facă. Oare trebuia să meargă direct în mijlocul ringului şi să se conecteze la modelele de lumină sau trebuia să meargă mai întâi la bar, pentru a bea ceva şi a conversa?

Se uită spre bar. O duzină de clienţi, majoritatea bărbaţi, câţiva dintre ei studiind-o deschis, aruncându-i privirea pentru fata-nou-venită. Cleo le întoarse privirea rece, inexpresiv. Bărbaţi obişnuiţi, destul de atractivi, în jur de treizeci sau patruzeci de ani, în costume de afaceri, frizuri convenţionale: tineri avocaţi, directori, poate agenţi la bursă, tot felul de oameni de succes ieşiţi în oraş să se distreze, genul care se întâlneşte peste tot. De exemplu acela, înalt, atletic, păr cârlionţat, ochelari. Zâmbet slab ironic, ochi cercetători. Aproape profesoral. Şi totuşi, şi totuşi – în spatele acelei frunţi netede, inteligente, cine ştie ce ciudăţenii mişunau şi clocoteau! Cine ştie câte suflete ascunse stăteau pitite şi se înghionteau! Înfricoşător. Tentant.

Irezistibil.

Cleo, rezistă. Ia-o încet, ia-o încet. În loc să meargă la bar, se deplasă liniştită printre multiplii de pe ring, se echilibră bine şi se uită spre oglinzile de pe partea mai îndepărtată a camerei. Picioarele depărtate, tălpile bine stabilizate, umerii în faţă. Un glob rotitor stropi valuri de lumină roşie şi violetă, împărţită de o mie de ori, direct în faţa ei. Hai. Hai. Hai. Hai. Eşti Cleo. Eşti Judy. Eşti Vixen. Eşti Lisa. Hai. Hai. Hai. Hai. Cascade de irizaţii îi străbăteau barierele sufletului, bătând în pereţii identităţii ei. Poftim, intră, îneacă-mă, dublează-mă, schimbă-mă. Eşti Cleo şi Judy. Eşti Vixen şi Lisa. Eşti Cleo şi Judy şi Vixen şi Lisa. Hai. Hai. Hai.

Capul i se rotea. Ochii i se împăienjeneau. Camera se învârtea în jurul ei.

Asta era? Se dedubla? Se transforma? Poate că da. Poate că această abilitate era în fiecare, chiar şi în ea, şi tot ceea ce trebuia erau luminile, oglinzile, ambianţa, dorinţa. Eu sunt mai mulţi. Sunt un multiplu. Sunt Cleo care se schimbă în Vixen. Sunt Judy şi Lisa. Sunt….

Nu.

Sunt Cleo.

Sunt foarte ameţită şi mi-e rău, sunt Cleo şi numai Cleo, aşa cum am fost dintotdeauna.

Sunt Cleo şi numai Cleo şi am să cad.

* * *

— Uşor, spuse el. Eşti bine?

— Mă stabilizez, cred. Oau!

— Eşti din afara oraşului, nu?

— Sacramento. Cum de ai ştiut?

— Ai ajuns prea repede pe ring. Toţi localnicii ştiu mai bine. Locul ăsta are cele mai rapide oglinzi din vest. Te pot înnebuni dacă nu eşti atent. Nu poţi pur şi simplu să mergi acolo şi să te arunci la cea mai mare – trebuie să te fazezi încet. Sigur ai să fii bine?

— Cred că da.

Era bărbatul înalt de la bar, cel atletic, cu aspect profesoral. De vreme ce nu simţea nicio vânătaie, o prinsese probabil chiar înainte de a cădea. Mâna lui se odihnea acum pe cotul ei, în timp ce o dirija uşor spre o masă de lângă perete.

— Care este numele tău acum?

— Judy.

— Eu sunt Van

— Bună, Van.

— Ce zici de un brandy? Să te mai întăreşti un pic.

— Nu beau.

— Niciodată?

— Vixen bea, spuse ea. Eu nu.

— Ah. Vechea poveste. Ea are parte de bule, iar tu rămâi cu mahmureala. Am şi eu o dublură la fel, numai că în cazul lui e vorba de mâncare Hunan. Nu-i pasă deloc ce

se întâmplă cu sistemul meu digestiv, când mănâncă raci în sos fiebinte şi acru. Sper că te răzbuni pe ea aşa cum merită.

Cleo zâmbi şi nu spuse nimic.

El o urmărea îndeaproape. Era interesat sau doar politicos, cu cineva care era în mod evident depăşită? Era interesat, decise ea. Părea că acceptase de bună explicaţia despre Vixen.

Fii atentă acum, se avertiză Cleo. Să încerci să construieşti pe nişte detalii care să sune convingător, când de fapt nu ştii despre ce vorbeşti, era un mijloc sigur de a te da de gol, mai devreme sau mai târziu. Ceea ce trebuia să facă era să ofere informaţii fără a se strădui prea tare, să stea şi să asculte, să înveţe cum merg lucrurile printre aceşti oameni.

— Ce faci acolo în Sacramento?

— Nimic fascinant.

— Sărmana Judy. Agent imobiliar?

— Cum ai ghicit?

— Foarte multe femei pe care le-am întâlnit sunt agenţi imobiliari. Vixen ce este?

— O beţivă.

— Asta nu prea e un mijloc de trai.

Cleo se înfioră.

— Nici nu are nevoie. O întreţinem noi, restul.

— Imobiliare şi mai ce?

Ea nu fusese sigură că eticheta dublurilor includea şi vorbitul despre fiinţele tale alternative. Dar venise pregătită.

— Lisa e un arhitect peisagistic. Cleo se ocupă de software. Toate suntem foarte ocupate.

— Lisa ar trebui să-l cunoască pe Chuck. E horticultor înrăit. Este partener într-o firmă ce închiriază plante – ştii, dracaene uriaşe şi filodendroni pentru birouri, închiriate cu luna şi îi ia înapoi când încep să arate urât. Lisa şi Chuck ar putea vorbi despre palmieri şi bromelii şi cactuşi toată noaptea.

— Atunci ar trebui să le facem cunoştinţă.

— Da, ar trebui.

— Dar mai întâi trebuie să le facem cunoştinţă lui Van cu Judy.

— Şi apoi poate lui Van şi Cleo, spuse el.

Simţi un tremur de frică. Oare o descoperise atât de curând?

— De ce Van şi Cleo? Cleo nu este aici acum. Vorbeşti cu Judy.

— Uşor. Uşor!

Dar ea nu putea să se oprească.

— Nu pot s-o scot pe Cleo aşa, dintr-o dată. Ea face ceea ce vrea.

— Uşurel, spuse el. Tot ce voiam să spun e că Van şi Cleo au ceva în comun. Van lucrează şi el în industria de software.

Cleo se relaxă. Râzând uşor, spuse:

— Oh, nu şi tu! Parcă toată lumea lucrează în industria de software, nu? Dar credeam că faci parte din lumea academică. Un profesor, poate.

— Sunt. La Cal.

— Software?

— Într-un fel. Lingvistică. Metalingvistică, de fapt. Domeniul meu este exprimarea limbajului – subansamblele de bază, coordonatele neurale ale comunicării, programele fundamentale pe care le foloseşte creierul, sistemele de funcţionare. Mintea ca un computer, computerul ca o minte. Mă pot plictisi foarte tare.

— Nu cred că mintea e un subiect plictisitor.

— Nu cred că imobiliarele sunt un subiect plictisitor. Vorbeşte-mi despre ipotecile de gradul doi sau despre contractele de închiriere tripartite.

— Vorbeşte-mi despre Chomsky şi Benjamin Whorf, spuse ea.

Ochii i se lărgiră.

— Ai auzit de Whorf?

— M-am specializat în lingvistică comparată. Asta a fost înainte de imobiliare.

— Norocul meu, spuse el. Am o şansă de a afla ce mai e palpitant în centrul comercial şi ea vrea să vorbească despre Whorf şi Chomsky.

— Credeam că toate femeile întâlnite de tine în ultima vreme erau agent imobiliar. Vorbeşte-le lor despre centre comerciale.

— Toate vor să vorbească despre Whorf şi Chomsky.

— Sărmanul Van.

— Da, sărmanul Van. Apoi se aplecă în faţă şi spuse, cu ton moale. Ştii, nu trebuia să spun că Van ar trebui să o întâlnească pe Cleo. Am fost lipsit de tact.

— E în ordine, Van. Nu am luat-o în serios.

— Aşa a părut. Erai foarte supărată.

— Ei bine, poate la început. Dar apoi am văzut că tatonai terenul.

— Tot nu trebuia să o spun. Ai absolută dreptate: este vremea lui Judy acum. Cleo nu este aici şi este în ordine. Pe Judy vreau să o cunosc.

— O vei cunoaşte, spuse ea. Dar poţi să o întâlneşti şi pe Cleo, şi pe Lisa şi pe Vixen. Te voi prezenta la toată trupa. Nu mă deranjează.

— Eşti sigură?

— Sigur.

— Unii dintre noi suntem foarte secretoşi în legătură cu alter-ego-urile noastre.

— Tu eşti? întrebă Cleo.

— Câteodată. Câteodată nu.

— Nu mă deranjează. Poate că vei întâlni unele alter-ego de-ale mele în seara asta. Se uită spre centrul ringului. Cred că m-am stabilizat acum. Aş vrea să încerc din nou oglinzile.

— Să te schimbi?

— Să mă dublez, spuse ea. Aş vrea să o trezesc pe Vixen. Ea poate să bea, iar eu pot să fac conversaţie. Te deranjează dacă este şi ea aici?

— Numai dacă nu este o beţivă neglijentă. Sau una răutăcioasă.

— Pot să o controlez, când ne dedublăm. Hai: du-mă printre oglinzi.

— Să fii atentă de data asta. Oglinzile din San Francisco nu sunt ca cele din Sacramento. Deja ai descoperit asta.

— Voi avea grijă de data asta. Mergem?

— Sigur, spuse el.

Şi începură să meargă până la ring, când un bărbat zvelt, de vreo treizeci de ani, îmbrăcat în tricou veni spre ei. Ras în cap, mustaţă deasă, medalioane, cizme. Foarte San Francisco, foarte homo. Se încruntă la Cleo şi se uită direct în faţă la Van.

— Ned? spuse el.

Van se încruntă supărat şi negă din cap.

— Nu. Nu acum.

— Scuze. Îmi pare rău. Trebuia să-mi dau seama. Bărbatul ras în cap se îmbujoră şi plecă în grabă.

— Să mergem, îi spuse Van lui Cleo.

* * *

De data asta i se păru mai uşor să-şi păstreze echilibrul. Ajuta faptul de a-l şti aproape. Dar valurile de lumină refractată veneau izbind continuu. Asaltul fu total: fără milă, implacabil, copleşitor. Trebui să se lupte cu palpitaţia din piept, cu bubuitul din tâmple şi cu nesiguranţa din genunchi. Asta numeau ei plăcere? Era asta plăcerea supremă?

Dar ei erau multipli şi ea era doar Cleo, şi asta, îşi dădu seama, făcea toată diferenţa. Se părea că era în stare să se prefacă destul de bine. Putea să inventeze o Judy, o Lisa, o Vixen, să distribuie părţi din personalitatea ei la fiecare, să le aloce voci aparte, expresii faciale, identităţi individuale. Stând în faţa oglinzii de acasă, reuşise să se convingă chiar şi pe ea. Poate că reuşea să-l convingă şi pe el. Dar pe măsură ce vârtejul de lumini formate de infinitatea de oglinzi încrucişate veneau în slalom spre porţile sufletului ei ameţit, începu să crească în ea o frică întunecată că nu ar putea fi niciodată cu adevărat una din aceşti oameni, oricât de talentată ar fi în imitarea personajelor.

Asta era? Era condamnată să stea întotdeauna în afara lumii lor irezistibile, examinând fără speranţă? Era prea devreme pentru a se pronunţa – mult prea devreme, gândi ea, pentru a accepta eşecul.

Cel puţin nu căzuse. Înghiţi cât putu pedeapsa oglinzilor, apoi, nemaiaşteptându-l pe el, începu să păşească – încet, cu atenţie, ca pe o sârmă întinsă deasupra unui abis – până la bar. Atunci când capul i se opri din învârtit comandă o băutură şi sorbi din ea cu grijă. Simţi cum alcoolul se răspândeşte în sânge, centimentru cu centimetru. O calmă. Pe ring, Van stătea în transă, tremurând ocazional într-un mod convulsiv pentru o fracţiune de secundă. Ea ştiu că se dubla: aducea la suprafaţă una din celelalte personalităţi ale sale. Pentru asta veneau multiplii în astfel de cluburi. Personalităţile lor variate nu mai erau forţate să locuiască în compartimente separate riguros în mintea lor... Cu ajutorul oglinzilor, luminilor, cei mai pricepuţi puteau să fuzioneze două sau chiar trei personalităţi de-ale lor în ceva mai complex. Când va reveni aici, gândi ea, va fi Van plus X. Iar eu trebuie să pretind că sunt Judy plus Vixen.

Se pregăti pentru asta. Cu Judy era uşor: Judy era cam ca şi Cleo cea reală, femeia agent imobiliar din Sacramento, având concepţia lui Cleo asupra a ceea ce înseamnă să fii o dublură. Şi Vixen? Cleo şi-o imagină ca fiind de aproape douăzeci şi trei de ani, o fată din Los Angeles, o fostă stea promiţătoare de tenis la juniori, care suferise o fractură la încheietura mâinii într-o farsă stupidă şi care nu mai putuse să joace niciodată la fel ca înainte, şi se apucase de băut pentru a-şi alina durerea şi eşecul. Dezinhibată, imprevizibilă, dezordonată, mândră, violentă: tot ceea ce nu era Cleo. Putea să fie Vixen? Luă o duşcă mare din băutură şi-şi puse faţa lui Vixen: ochi duri şi sclipitori, muşchii obrajilor încordaţi.

Van părăsea ringul. Modul lui de a se mişca părea diferit: era ţeapăn, aproape ciudat, cu umerii ridicaţi în sus, cu coatele ieşite în afară anormal. Păru atât de diferit, încât ea se întrebă dacă mai era Van măcar puţin.

— Nu te-ai schimbat, nu?
— M-am dublat. Paul este acum cu mine.
— Paul?
— Paul e din Texas. Geolog, jucător teribil de poker, cântă la chitară. Van zâmbi, şi se transformă. Adăugă apoi cu voce adâncă, limpede. Şi cânt foarte bine, doamnă. Van e gelos pe asta, pentru că e complet afon. Eşti pregătită pentru încă un pahar?
— Sigur că da, spuse Cleo tărăgănat, aşa cum ar fi vorbit Vixen.
Apartamentul lui era în apropiere, un loc vesel, aerisit şi larg în cartierul Marina. Caracterul fragmentar al vieţii lui ieşi în evidenţă imediat: picturile şi posterele de pe pereţi păreau ca şi cum ar fi fost alese de patru sau cinci persoane diferite, dintre care una avea o înclinaţie puternică spre imagini vii, ca răsărind în Marele Canion, altul spre Picasso şi Miro, altcineva spre creaţiile impresioniste delicate ale pieţelor de flori pariziene. O cameră însorită conţinea cele mai mari şi mai sănătoase plante de cameră pe care le văzuse Cleo vreodată. O altă cameră era bucşită cu cărţi tehnice şi jurnale şcolare, o a treia era aranjată pentru a fi cameră de forţă, având trei sau patru aparate strălucitoare pentru exerciţii. Unele camere erau enervant de ordonate, altele extrem de haotice. O parte din mobilă era ternă şi austeră, iar cealaltă era lăsată jos şi supraaglomerată. Ea tot aştepta să găsească colegi de cameră apărând pe acolo. Dar nu era nimeni acolo decât Van. Şi Paul.
Paul pregăti băuturile. Paul cântă muzică lentă la chitară şi-i povesti întâmplări vulgare despre prospectarea terenurilor rare de pe terasele de stâncă din vestul Texasului. Paul cântă ceva în spaniolă, iar Cleo, folosind vocea lui Vixen i se alătură la refrenuri, cântând fals în mod deliberat. Dar apoi Paul plecă, şi Van stătu aproape de ea pe canapea, conversând liniştit. Dorea să afle mai multe despre Judy, şi îi spuse şi el câte ceva despre Van, şi nicio dublură nu mai interveni în conversaţie. Ea era sigură că era ceva intenţionat. Stătură până târziu. Paul reveni spre

sfârşitul serii, pentru a spune câteva glume şi pentru a cânta un cântec lent, dar când intrară în dormitor era cu Van. De asta era complet sigură.

Iar când se trezi dimineaţă, era complet sigură.

Simţi un val de confuzie şi dezorientare, apoi îşi aminti după un moment unde se afla şi cum ajunsese acolo, se ridică şi clipi. Intră în baie şi-şi aruncă un pumn de apă pe faţă. Fără să se deranjeze să se îmbrace, începu să meargă prin apartament, căutându-l pe Van.

Îl găsi în camera de forţă, folosind maşina pentru exersat vâslitul, dar nu era Van. Era îmbrăcat cu blugi strâmţi şi tricou alb, şi părea cumva mai tânăr, mai slab, mai voios. Avea broboane de sudoare pe frunte, dar nu părea să respire greu. Îi aruncă o privire de apreciere rece, distantă, total asexuată, ca şi cum ar fi fost o străină, dar ca şi cum nu era nimic neobişnuit ca o femeie necunoscută să se materializeze în casă, iar el era total nederanjat de asta şi spuse:

— Bună dimineaţa. Eu sunt Ned. Încântat să te cunosc.

Vocea lui era mai subţire decât a lui Van, mult mai subţire decât a lui Paul, şi avea un stil foarte exact de a contura fiecare silabă.

Tulburată, trează dintr-o dată şi dorind să-şi fi pus hainele înainte de a ieşi din dormitor, îşi încrucişă un braţ peste sâni, deşi goliciunea ei nu părea să-l deranjeze deloc.

— Eu sunt Judy. Am venit cu Van.

— Da, ştiu. Am văzut însemnarea în jurnalul nostru.

Trăgea uşor de rame, fără efort, întinzându-se în spate, aplecându-se în faţă.

— Serveşte-te cu ce vrei din frigider, spuse el. Simte-te ca acasă. Van ţi-a lăsat o notă în bucătărie.

Ea se uită fix la el. Mâinele lui, gura lui, braţele lui lungi, musculoase. Îşi aminti atingerea lui, săruturile lui, senzaţia pielii lui pe pielea ei. Şi acum această indiferenţă totală. Nu. Nu erau sărutările *lui*, atingerea *lui*. Erau ale lui Van. Şi Van nu era acum aici. Era alt chiriaş diferit în corpul lui Van, cineva pe care ea nu îl cunoştea şi care nu-şi amintea nimic din îmbrăţişările de noaptea trecută. *Am văzut însemnarea*

din jurnalul nostru. Îşi lăsau notiţe unul altuia. Cleo se înfioră. Ştiuse, mai mult sau mai puţin, la ce să se aştepte, dar să trăiască asta era foarte diferit de a citi despre aşa ceva. Se simţea ca şi cum ar fi nimerit printre fiinţe de pe o altă planetă.

Dar asta era ceea ce voise, nu-i aşa? Complexitatea, misterul, neprevăzutul, ciudăţenia totală? O scurtă călătorie printr-o lume străină, pentru că lumea ei devenise atât de răsuflată, de limitată, de înghesuită. Şi aici se afla. *Bună dimineaţa, sunt Ned. Încântat să te cunosc*.

Nota lui Van era prinsă de frigider cu un magnet mic, galben, în formă de buburuză. *Cină în seara asta la Chez Michel? Tu, cu mine şi cine ştie cine altcineva. Sună-mă*.

Acela a fost începutul. Se întâlniră în fiecare noapte în următoarele zece zile. În general se întâlneau la un restaurant de trei stele, luau o cină intimă prelungită, apoi se întorceau în apartamentul lui. Într-o seară senină au mers până pe plajă şi au privit valurile care se spărgeau de Seal Rock până mult după miezul nopţii. Altădată cutreierară prin Fisherman’s Wharf şi cumva ajunseră să cumpere trei sacoşe cu suveniruri de prost gust.

Van era numele lui principal – îl văzu scris pe cartea lui de credit într-o seară la cină – şi aceea părea să fie de asemenea şi identitatea lui principală, deşi ea ştia că mai erau destule altele. La început, el a fost reticent în această privinţă, dar în a patra sau a cincea noapte îi spuse că avea nouă identităţi mari şi alte şaisprezece mai mici, dintre care unele rămâneau ascunse ani la rând. În afară de Paul, geologul, şi Chuck, care era horticultor, şi Ned, homosexualul, Cleo auzi despre Nat, jucătorul nesăbuit la bursă – el avea cincizeci de ani şi era gras, şi câştiga o avere în fiecare săptămână, şi îi plăcea să-şi împartă timpul între Las Vegas şi plaja de la Miami – şi Henry, poetul, care era foarte timid şi nu-i plăcea niciodată ca cineva să-i citească creaţiile, şi Dick, care se pregătea pentru a fi actor, şi Hal, care predase cândva dreptul la Harvard, şi Dave, proprietarul de iahturi, şi Nicholas, jucătorul de cărţi, şi apoi mai erau identităţile fragmentare, dintre care unele

nu aveau nume, numai un stil amuzant de a vorbi şi o mică rutină pe care o respectau.

Totuşi, ea nu apucă să vadă decât foarte puţin din celelalte personalităţi ale sale. Ca toţi multiplii, el era tulburat ocazional de schimbarea involuntară şi într-o noapte deveni Hal în timp ce făceau dragoste, iar altă dată se transformă în David timp de o oră, şi mai erau intervenţii scurte ale lui Henry şi Nicholas. Cleo îşi dădea seama imediat când intervenea o astfel de schimbare: vocea, mişcările, felul lui de a fi şi personalitatea lui se schimbau imediat. Acele momente erau uimitoare, emoţionante, oferindu-i o stare de veselie ciudată. Dar, în general, se controla foarte bine, şi rămânea Van, ca şi cum simţea nevoia de a fi cu ea ca şi Van şi numai Van. Din când în când se dubla, aducându-l pe Paul să cânte la chitară în locul lui sau pe Dick să recite sonete, dar când făcea acest lucru, identitatea lui Van era întotdeauna prezentă şi dominantă. Se părea că putea să se dubleze după cum voia, fără ajutorul oglinzilor şi luminilor, cel puţin câteodată. El fusese un multiplu activ de când se ştia – din copilărie, poate chiar de la naştere – şi de-a lungul anilor se dedicase sarcinii de a câştiga controlul asupra minţii sale divizate.

Toate aspectele lui pe care le cunoscuse aveau personalităţi atractive: erau energici, stabili, practici, iubeau viaţa şi păreau să ştie ce să facă pentru a obţine ce doreau. Deşi erau oameni foarte diferiţi, ea putea face destul de repede legătura cu Van care era dedesubt, deoarece credea că din Van se desprinseră toţi ceilalţi. Singurul mister era Nat, operatorul la bursă. Era greu pentru Cleo să şi-l imagineze drept Nat – murdar şi necizelat, da, dar cum reuşea să arate ca având cincizeci de ani şi cu douăzeci de kilograme în plus? Poate totul se făcea prin expresii faciale şi postură. Dar nu l-a văzut niciodată pe Nat. Treptat, realiză că era o suprasimplificare din partea ei să se gândească la Paul şi Dick şi Ned şi la ceilalţi ca fiind simple prelungiri diferite ale lui Van. Van însuşi era la fel de incomplet ca şi ceilalţi. El era unul dintre cei mulţi care evoluaseră în paralel, fiecare din ei autonom,

fiecare din ei doar un fragment din întreg. Deşi Van deţinea controlul în cea mai mare parte a timpului asupra corpului pe care îl împărţeau, el încă nu avea idee ce făcuseră personalităţile lui alternative cât timp deţinuseră controlul, şi, la fel ca şi ele, depindea pe presupuneri şi jocuri de picioare şi notiţe şi mesaje lăsate de ei în urmă pentru a ţine o evidenţă a evenimentelor care se petrecuseră în afara stării sale de conştiinţă.

— Singurul care ştie totul este Michael. El are şapte ani, e isteţ brici şi păstrează legătura tot timpul cu noi toţi.

— El stochează memoria voastră.

Van aprobă din cap. Ea ştia că toţi multiplii aveau un alter ego care era pe deplin conştient de faptele celorlalte personalităţi – de obicei un copil, un observator care stătea undeva departe în minte jucând propriile lui jocuri şi ieşind la suprafaţă numai când era nevoie să pareze vreo criză care ameninţa stabilitatea întregului grup.

— Tocmai ne-a informat că e din Etiopia, spuse Van. Aşa că, la fiecare două sau trei săptămâni, mergem în Oakland la un restaurant etiopian unde îi place lui, şi flirtează cu ospătara în amarină.

— Asta nu este o corvoadă prea teribilă. Mi s-a spus că etiopienii sunt oameni foarte frumoşi.

— Absolut. Dar ei cred că totul e o glumă, iar Michael oricum nu ştie să agaţe femei. Are doar şapte ani, ştii. Aşa că Van nu obţine nimic din asta decât nişte antrenament în lingvistică comparată şi o indigestie a doua zi. Mâncarea etiopiană e cea mai condimentată din lume. Eu nu suport mâncarea condimentată.

— Nici eu, spuse ea. Dar Lisei îi place. În special chestiile mexicane fierbinţi. Dar nimeni nu a spus că a împărţi un corp este un lucru uşor, nu?

Ştia că trebuia să fie mai atentă când îl chestiona pe Van despre viaţa sa de multiplu. Se presupunea că şi ea era un multiplu. Dar se folosi de trecutul ei din Sacramento drept justificare pentru ignoranţa sa cu privire la obiceiurile multiplilor şi la mecanismele zilnice ale vieţii unui multiplu. În ciuda faptului că şi ea recunoscuse că era un multiplu din

copilărie, crescuse în afara climatului de acceptare a personalităţilor multiple care predomina în San Francisco, acolo unde exista la vedere de ani de zile o subcultură activă a multiplilor. În existenţa ei izolată, inconştientă de faptul că mai erau mulţi alţii ca şi ea, se considerase la început o victimă a unei grave tulburări mentale. Îi spuse că abia de curând începuse să înţeleagă avantajele copleşitoare ale vieţii de multiplu: bogăţia, complexitatea, multitudinea de talente şi experienţe de care o minte segmentată era liberă să se bucure. Din această cauză venise la San Francisco. De aceea asculta ea atât de dornică tot ceea ce-i spunea el despre viaţa lui.

De asemenea, era precaută în manifestarea identităţilor sale multiple. Îşi dorea să nu fi trebuit să se prefacă că mai are şi alte identităţi. Dar Cleo simţea că ele trebuiau aduse la suprafaţă din când în când, chiar şi numai pentru a-i păstra interesul pentru ea. Ştia că multiplii erau cunoscuţi ca fiind indiferenţi la relaţiile monogame. Le găseau fără haz, simpliste, bidimensionale. Ei căutau emoţia care venea din îmbrăţişarea unei persoane şi descoperirea alteia, sau a mai multor persoane. Aşa că ea îi oferi pe Lisa, pe Vixen, pe Judy care era Cleo şi pe Cleo care era altcineva şi aluneca de la una la cealaltă într-un mod aparent involuntar şi neaşteptat, adesea când se aflau în pat.

Lisa era calmă, stăpână pe sine, formală. Era complet şocată când se pomeni dintr-o dată în braţele unui bărbat străin.

— Cine eşti? Unde mă aflu? bâlbâi ea, rotindu-se într-o parte, trăgându-se în poziţie fetală.

— Sunt prietenul lui Judy, spuse Van.

Ea se holbă la el rece.

— Iarăşi se ţine de şmecherii. Trebuia să-mi fi dat seama mai repede.

El părea întristat, stânjenit, foarte îngrijorat. Ea îl lăsă să se frământe pentru un moment sau două, dacă să o ducă înapoi la hotel, chiar atunci în toiul nopţii. Apoi permise să apară un zâmbet răutăcios pe faţa Lisei, permise modestiei

grosolane a Lisei să se domolească, permise Lisei să se relaxeze şi să se înmoaie, permise Lisei să toarcă…

— Ei, dacă tot suntem deja aici… Cum spuneai că te cheamă?

Lui îi plăcea asta. Îi plăcea şi de Vixen – sălbatică, transpirată, zgomotoasă, care gemea, gâfaia, lovea şi arunca, care îl trăgea jos pe podea şi se rostogolea cu tot cu el. Ea credea că lui îi plăcea şi de Cleo, deşi era greu de spus, pentru că stilul lui Cleo era distant, serios, baroc, impenetrabil. Se schimba repede din una în cealaltă, câteodată trecând prin toate patru într-o singură oră. Vinul, spunea ea, inducea această schimbare rapidă. Îl informă că mai avea de asemenea alte câteva identităţi, fragmentare şi ascunse, şi insinuă că erau deranjate, nevrotice, aproape autodistructive: erau sub control, spuse ea, şi nu ar erupe să-i cauzeze vreun rău, dar lăsă să plutească deasupra lor această posibilitate, pentru a condimenta relaţia şi veridicitatea rolului ei.

Părea că merge. El era evident încântat de compania ei, şi cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atâta legătura dintre ei devenea mai puternică. Ea începu să se desfete cu mici fantezii, despre cum ar fi să se mute permanent din Sacramento aici, să închirieze un apartament undeva aproape de al lui, poate chiar să se mute la el – ce viaţă ciudată şi fascinantă ar fi, pentru că ar trăi cu Paul şi Ned şi Chuck şi de asemenea cu restul trupei, dar ce minunat, ce electrizant….

În cea de-a zecea zi, el păru neobişnuit de tensionat şi sobru, iar ea îl întrebă ce îl deranjează. El evită răspunsul, dar ea forţă şi, într-un final, el spuse:

— Chiar vrei să ştii?

— Bineînţeles.

— Mă deranjează că nu eşti reală, Judy.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Ştii ce vreau să spun, spuse el liniştit, trist. Nu încerca să te mai prefaci. Nu mai are niciun rost.

Fu ca o lovitură în coaste. Se întoarse şi se uită fix la perete pentru un timp lung, întrebându-se ce să spună. Tocmai când totul mergea atât de bine, tocmai când începuse să creadă că mascarada îi reuşise...

— Aşadar, ştii? întrebă încet.

— Bineînţeles că ştiu. Am ştiut imediat.

Ea tremura.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Într-o mie de feluri. Atunci când ne transformăm, noi ne *schimbăm*. Vocea. Ochii. Tensiunea musculară. Ticurile de vorbire. Chiar şi curenţii cerebrali. Testele de aptitudini o demonstrează. Dacă îmi aprinzi o lumină în ochi, voi genera un anumit curent cerebral, iar Ned va genera un altul, şi Chuck încă unul. La tine şi la Lisa şi Cleo şi la Vixen, toate ar fi la fel. Multiplii nu sunt actori, Judy. Multiplii sunt minţi separate în acelaşi creier. Asta este un fapt ştiinţific. Tu ai jucat un rol. L-ai jucat foarte bine, dar nu puteai să mă păcăleşti pe mine.

— Şi m-ai lăsat să mă fac de râs.

— Nu.

— De ce... Cum ai...

— Când te-am văzut intrând în club în prima seară, m-ai vrăjit imediat. Apoi te-am urmărit cum ai intrat pe ring şi ai căzut, şi am ştiut că nu poţi fi multiplu, şi m-am întrebat ce naiba face ea aici, şi apoi am mers la tine şi am fost prins. Am simţit ceva ce n-am mai simţit până atunci. Nu sună asta ca vechile prostii standard? Dar e adevărat, Judy. Eşti prima femeie care m-a interesat vreodată.

— De ce?

El clătină din cap.

— Ceva în legătură cu tine – intensitatea ta, agerimea ta, poate chiar dorinţa ta de a pretinde că eşti un multiplu – nu ştiu. Am fost prins. Am fost prins bine. Şi a fost o săptămână jumătate minunată. Vorbesc serios. Minunată.

— Până când te-ai plictisit.

— Nu m-am plictisit de tine, Judy.

— Cleo. Numele meu real este Cleo, unicul meu nume. Nu există nici o Judy.

— Cleo, spuse el, ca şi cum a măsurat cuvântul cu buzele.

— Deci nu eşti plictisit de mine, deşi sunt una singură. Dar e grozav. Este extrem de flatant. E cel mai frumos lucru pe care l-am auzit pe ziua de astăzi. Cred că ar trebui să plec acum, Van. „Eşti” Van, nu?

— Nu vorbi aşa.

— Cum vrei să vorbesc? Eu te-am fascinat, tu m-ai fascinat, ne-am jucat unul cu celălalt, şi acum s-a terminat. Nu am fost reală, dar te-ai străduit. Amândoi ne-am străduit. Dar sunt o singură femeie şi tu nu poţi fi satisfăcut cu asta. Nu pentru mult timp. Pentru o noapte, o săptămână, două săptămâni, poate. Mai devreme sau mai târziu vei vrea ceva real, iar eu nu pot fi ceva real pentru tine. Pe curând, Van.

— Nu.

— Nu?

— Nu pleca.

— De ce să mai stau?

— Eu vreau să stai.

— Sunt numai una, Van.

— Nu trebuie să fii, spuse el.

* * *

Terapeutul se numea Burkhalter şi avea biroul în unul din turnurile Embarcadero, iar pentru comunitatea de multipli din San Francisco era foarte aproape de o divinitate. Specialitatea lui era integrarea electrofiziologică, cu aplicaţie specifică pentru tulburările de personalitate multiplă. Cei care purtau înăuntrul lor personalităţi întunecate şi diabolice, care ameninţau stabilitatea grupului, mergeau la el pentru a scăpa de ele sau, cel puţin, pentru a le stăpâni. Şi cei care doreau să aducă la suprafaţă în stare funcţională sănătoasă personalităţile ascunse, latente mergeau la el. Acei a căror viaţă de multiplu era o tortură de confuzii schizoide, în loc să fie o simfonie polifonică plină de satisfacţii, se lăsau în mâinile doctorului Burkhalter pentru a se vindeca, iar în timp

reuşeau. În ultimii ani, începuse să dezvolte tehnici pentru aşa numita mărire a personalităţii. Van o numea „separare forţată”.

— Poate transforma o personalitate singulară într-un multiplu? întrebă Cleo, uimită.

— Dacă există potenţial. Ştii că este în parte genetic: structura creierului multiplilor este fundamental diferită de cea a unui singular. Pur şi simplu conexiunile cerebrale nu sunt la fel. Şi apoi, dacă apar stimulii corespunzători, de obicei în copilărie, are loc diviziunea şi identităţile separate încep să-şi stabilească teritoriile lor. Dar, de cele mai multe ori nu se generează multiplicarea şi poţi să trăieşti mult timp cu capacitatea de a fi o mulţime de personalităţi şi să nu ştii asta.

— Este probabil să fiu şi eu aşa?

El ridică din umeri.

— Merită să afli. Dacă el detectează predispoziţia, are metode eficiente pentru a induce separarea. Separare forţată, înţelegi? Tu vrei să fii un multiplu, nu-i aşa, Cleo?

— Oh, da, Van. Da!

Burkhalter nu era sigur în privinţa ei. Îi lipi electrozi de cap, îi aprinse lumini puternice în ochi, o supuse la teste de asocieri verbale, şi la patru sau cinci teste diferite de electroencefalograf şi încă era indecis.

— Nu este o chestiune de alb-sau-negru, spuse el de câteva ori, încruntându-se supărat.

El însuşi era un multiplu, dar trei din personalităţile sale erau psihiatri, astfel încât nu era o problemă să-şi respecte programul de lucru. După o săptămână de testări, era sigură că trebuia să fie un caz fără speranţă, o personalitate singulară refractară, dar Burkhalter o surprinse concluzionând că merită să facă o încercare.

— În cel mai rău caz, spuse el, vom experimenta o fuziune spontană în câteva zile, dar nu vei fi mai rău decât eşti acum. Dar dacă reuşim… oh, dacă reuşim…!

Clinica lui era de cealaltă parte a golfului, într-un oraş numit Moraga. Se internă într-o vineri după-amiază, petrecu

două zile trecând prin teste neurologice şi psihologice suplimentare, apoi alte trei zile luând tratament.

— Un simplu anticonvulsiv, explică veselă asistenta. Pentru a vă mări toleranţa.

— Toleranţa la ce? întrebă Cleo.

— La trauma naşterii, spuse ea. Când noile personalităţi vor ieşi la suprafaţă, poate fi inconfortabil o vreme.

Tratamentul începu joi. Electroşocuri, medicamente, din nou electroşocuri. Era foarte sedată. Părea un vis, şi nu durea deloc. Van o vizită în fiecare zi. Şi Chuck veni, aducându-i două orhidee în floare, şi Paul îi cântă, şi chiar Ned îi telefonă. Dar îi era greu să întreţină o conversaţie cu oricare din ei. Auzea voci mai tot timpul. Se simţea febrilă şi dezorganizată, şi câteodată, simţea că plutea la opt sau zece inci deasupra patului. Treptat, senzaţia se atenuă, dar erau altele, aproape la fel de ciudate. Vocile au rămas. Învăţă cum să vorbească cu ele.

În ce-a de-a două săptămână nu i se permise să aibă vizitatori. Nu a deranjat-o. Avea destulă companie, chiar şi când era singură.

Într-o zi Van veni la ea.

— Îţi vor da drumul acasă astăzi, spuse el. Cum te simţi, Cleo?

— Sunt Noreen, spuse ea.

* * *

Se pare că erau cinci. Asta spunea Van. Ea nu avea cum să ştie, pentru că celelalte personalităţi erau dominante, ea plecase – nu adormită, ci plecată, nu mai percepea nimic. Dar el îi arătă notiţele scrise de ele, de mână, scrisuri pe care ea nu le recunoştea şi abia le putea desluşi, şi îi puse casete cu celelalte voci ale ei, Noreen un contralto profund, Nanette cu voce subţire şi întretăiată. Katya cu voce aspră şi dură din New York, şi ultima, care încă nu-şi spusese numele, cu o voce teatrală de sirenă voluptoasă.

În primele zile, nu părăsise apartamentul lui, dar apoi începu să iasă pentru scurt timp, întotdeauna însoţită de Van sau de unul din alter-ego-urile sale. Se simţea în

convalescenţă. Din cauza diferitelor medicamente pe care le lua, simţea un fel de moleşeală care îi domolise reflexele şi o împiedicau să se descurce în trafic, şi mai era şi frica de a nu suferi o transformare în timp ce era ieşită. Se petrecea fără avertisment, iar când îşi revenea suferea de amnezie, neştiind cum ajunsese în piaţa Ghirardelli sau în parcul Golden Gate sau oriunde cealaltă personalitate îi dusese corpul.

Dar era fericită. Şi Van era fericit cu ea. Când se plimbau, ţinându-se de mână în serile reci, se întorcea spre el din când în când, pentru a-i vedea căldura zâmbetului, strălucirea din ochi. Într-o seară din a doua săpătămână de când se plimbau împreună, el se transformă în Chuck – Cleo îl văzu schimbându-se şi-şi dădu seama că se transforma în Chuck, pentru că acum ştia imediat care identitate preluase conducerea.

— Ai avut un efect minunat asupra lui, Cleo, spuse el. Niciunul dintre noi nu l-a văzut vreodată aşa până acum, atât de mulţumit, atât de împlinit…

— Sper să dureze, Chuck.

— Bineînţeles că va dura! De ce să nu dureze?

Nu a durat. Spre sfârşitul celei de-a treia săptămâni, Cleo observă că nu mai fuseseră însemnări din partea lui Noreen de câteva zile. Acest lucru nu era foarte alarmant: un alter-ego putea alege să nu iasă la suprafaţă timp de zile, săptămâni, chiar luni la rând. Dar era improbabil ca Noreen, atât de nouă pentru această lume, să rămână ascunsă atât de mult timp, chiar şi faţă de Lin-lin, care apăruse în cea de-a doua săptămână şi era memoria lui Cleo, şi care raportase că Noreen dispăruse. Câteva zile mai târziu o identitate numită Mattie apăru şi dispăru în câteva ore, ca o bulă de aer ieşită dintr-o mare tulburată. Apoi dispăru Nanette, lăsând-o pe Cleo cu nimeni altcineva decât cu vocea teatrală fără nume şi cu Lin-lin. Ştia că fuzionează din nou. Separarea forţată pe care o încercase dr. Burkhalter asupra sufletului ei nu ţinea; mintea ei insista să fie singulară, şi se integra; se întorcea la starea de singularitate.

— Au dispărut toate, spuse Van neconsolat.

— Ştiu. Am fost martoră. Se mai poate face ceva? Ar trebui să merg din nou la Dr. Burkhalter?

Ea văzu durerea din ochii lui.

— Asta nu va schimba nimic, spuse el. Mi-a spus că şansele ca acest lucru să se întâmple erau de trei la unu. El estimase o lună – cam atât aveam la dispoziţie. Şi luna a trecut.

— Mai bine plec, Van.

— Nu spune asta.

— Nu.

— Te iubesc, Cleo.

— Nu o vei face, spuse ea. Nu pentru mult timp.

El încercă să o contrazică, spunând că nu îi pasă că este o singură personalitate, că o singură Cleo valora cât o duzină de alte personalităţi, că va învăţa să se adapteze la viaţa alături de o femeie cu o singură personalitate. Nu suporta gândul plecării ei. Aşa că rămase: o săptămână, două, trei. Mâncară la restaurantele lor favorite. În serile reci se plimbară ţinându-se de mână. Discutară despre Chomsky şi Whorf şi chiar despre centre comerciale. Când el pleca, ea mergea prin oraş cu Paul sau Chuck sau cu Hal ori Dave, dacă aceştia voiau. Odată ea merse la film cu Ned, şi când, spre sfârşit, simţi că se transformă, îl cuprinse în braţe şi îl ţinu până îşi recapătă controlul, astfel încât să poată vedea cum se termină filmul.

Dar nu era prea bine. Simţea încordarea din el. El dorea ceva mai consistent decât ce putea ea oferi: schimbarea, dublarea, tonurile complexe ale altor personalităţi, care răsună dincolo de marginile conştiinţei. Nu-i putea oferi asta. Şi deşi el insista că nu-i lipsea, era ca şi o persoană care se legase la ochi intenţionat şi benevol, pentru a ţine companie unei femei oarbe. Ştia că nu-i putea cere să trăiască aşa pentru totdeauna.

Aşa că, într-o după-amiază când Van era în altă parte, îşi strânse lucrurile şi-i spuse la revedere lui Paul, care o îmbrăţişă şi plânse un pic cu ea, şi se întoarse în Sacramento.

— Spune-i să nu mă sune. O despărţire bruscă e cea mai bună soluţie.

Locuise în San Francisco doar două luni, dar aceste două luni fuseseră singura perioadă din viaţa ei care avusese culoare, restul era numai tonuri de gri.

* * *

În biroul agenţiei imobiliare exista un bărbat care îi tot spunea de câţiva ani că erau făcuţi unul pentru altul. Cleo fusese întotdeauna destul de prietenoasă cu el – iarna trecută fuseseră în câteva weekenduri să schieze în Tahoe, odată au fost în Hawaii, au condus până în San Diego – dar nu simţise pentru el nimic deosebit. La o săptămână de când se întorsese, îi telefonă şi îi sugeră să meargă pentru câteva zile împreună în nord, în ţinutul pădurilor de conifere. Când s-au întors, s-a mutat în apartamentul pe care el îl avea chiar la marginea oraşului.

Era greu să găseşti ceva greşit la el. Era normal şi atrăgător, avea succes, citea şi îi plăceau filmele bune, îi plăceau excursiile pe jos şi raftingul, chiar dorea să meargă în oraş când erau spectacole de operă. Se îndrepta spre vârsta la care se gândea la căsătorie şi la o familie. Părea foarte ataşat de ea.

Dar credea despre el că e insipid. Plictisitor ca un decupaj din carton: o personalitate singulară, un singur creier, care nu se transformă. Era numai unul singur, şi aşa va fi întotdeauna. Nu era vina lui, ştia asta. Dar nu se putea mulţumi cu cineva care avea doar două dimensiuni. În fiecare seară o cuprindea o nelinişte teribilă, care o sâcâia, dar nu-i putea spune ce o neliniştea.

Într-o după-amiază ploioasă de la începutul lui noiembrie îşi făcu bagajul şi plecă spre San Francisco. Ajunse pe la şase jumătate, se cază la unul din motelurile de pe strada Lombard, făcu un duş, se schimbă şi merse pe strada Fillmore. Exploră cu precauţie porţiunea de la Chestnut până la Union şi înapoi. Gândul de a-l întâlni pe Van o îngrozea. Era conştientă că mai devreme sau mai târziu se va întâmpla: dar se ruga să nu fie în seara asta.

Nu în seara asta. Trecu de Skits, nu intră, se opri în faţa clubului numit Big Mama, dar merse mai departe clătinând din cap şi intră în cele din urmă în clubul numit The Side Effect. Înăuntru erau în cea mai mare parte femei, ca de obicei, numai câţiva bărbaţi la bar, care nu arătau foarte rău. Nici urmă de Van. Îşi cumpără o băutură şi încropi o conversaţie uşoară cu un bărbat din stânga ei, un tip cârlionţat, arătând ca un artist, în jur de patruzeci de ani.

— Vii des aici? întrebă el.

— E prima dată. De obicei merg la Skits.

— Cred că îmi amintesc că te-am văzut acolo. Sau poate nu.

Ea zâmbi.

— Cum te cheamă acum?

— Sandy. Dar tu? Cleo trase aer adânc în plămâni. Simţi cum o cuprinde uşurarea.

Asta e ceea ce vrei? se întrebă pe sine. *Da. Da. Asta e ceea ce vrei*.

— Melinda, spuse ea.

———————————

Traducere: Cristina Olariu
„Multiples" by Robert Silverberg

Cursă prin microcipuri

Robert Silverberg

————————

Avea cinsprezece ani, dar arăta de nouăzeci sau chiar mai rău. Îi cunoşteam pe părinţii lui, pe fiecare în parte – trăiau şi munceau în Silicon Valley, erau divorţaţi şi erau persoane foarte apreciate şi importante în companiile pentru care lucrau. Amândoi (separat unul de celălalt) mă rugaseră să mă ocup de fiul lor. Pielea acestuia era de un gri-albăstrui, încreţită în jurul oaselor mari ale feţei. Ochii îi erau cenuşii, uriaşi, adânciţi în orbite. Braţele semănau cu nişte beţe. Buzele subţiri şi strânse îi dădeau un aspect furios.

Fişa medicală de pe birou spunea că avea în jur de un metru jumătate înălţime şi vreo treizeci şi două de kilograme. Era în anul al treilea la una dintre cele mai bune şcoli private din Palo Alto. I.Q.-ul său era de 161. Era inteligent şi perspicace. Ceea ce pentru mine, trebuie să o spun, era o noutate. Majoritatea pacienţilor cu care lucram erau interiorizaţi, deprimaţi, nesiguri pe ei şi timizi: aproape nişte zombi. Dar băiatul din faţa mea era foarte diferit. Şi surprizele de-abia începeau.

— Părinţii tăi mi-au zis că vrei să lucrezi în industria computerelor, am început procedura prin care încercam, de obicei, să stabilesc o relaţie amicală cu pacienţii.

Îmi răspunse prompt, pe un ton acru:

— Asta e „mutarea ta de deschidere”? „Spune-mi, tinere, ce hobby-uri ai?” Dacă nu te deranjează, doctore, hai să sărim peste prostiile astea. Aşa vom putea scăpa unul de altul cât mai repede. De ce nu mă întrebi direct câte mese pe zi iau?

Faptul că a încercat să preia controlul în felul acesta asupra şedinţei, din primele treizeci de secunde, m-a derutat puţin. Mi-am spus mirat că e mult mai diferit, chiar şi de cât mă aşteptasem, de restul pacienţilor; iată, sărmana creatură mă obliga deja să-mi aleg cuvintele cu foarte multă atenţie.

— Orice ai crede, să ştii că sunt, într-adevăr, interesat de ultimele cercetări din lumea computerelor, am ripostat, încercând să par în continuare genial.

— Aha, dar, după câte se vede, nu prea ai ocazia să vorbeşti prea des despre asta căci nimeni nu mai foloseşte expresii de genul „industria computerelor”. În vocea subţire i se simţea furia de-abia reprimată. Crezi că sunt anorexic, nu-i aşa?

— Păi…

— Ştiu ce înseamnă anorexia. E o boală mintală, specifică femeilor, ce ţine mai mult de orgoliu. Se înfometează pentru că vor să arate bine şi ajung, la un moment dat, să nu mai poată realiza cât sunt de slabe. Dar eu nu sunt orgolios. Şi, în plus, nu sunt fată, doctore. Până şi tu ar fi trebuit să-ţi dai seama de asta.

— Timothy…

— Vreau să-ţi spun de la bun început că nu sufăr de anorexie şi că nu am ce căuta în cabinetul unui psiholog. Ştiu foarte bine ce fac. Am venit aici azi doar ca să scap de gura maică-mii, căreia i-a intrat în cap că m-am hotărât să mor de inaniţie. Ea mi-a cerut să vin aici. S-a înţeles?

— Da, s-a înţeles, am răspuns şi m-am ridicat în picioare.

Sunt înalt, am pieptul puternic şi umerii foarte largi. Dacă e cazul, pot să arăt foarte fioros. Faţa lui Timothy se schimonosi de frică. Era exact ceea ce urmărisem. Dacă terapia o cere, pot fi autoritar, şi de obicei metodele cele mai simple sunt şi cele mai eficiente.

— Acum hai să vorbim despre mâncare, Timothy. Ce-ai mâncat la prânz?

Băiatul ridică din umeri.

— O felie de pâine. Şi nişte salată.

— Doar atât?
— Am băut şi un pahar de apă.
— Şi la micul dejun?
— Nu mănânc niciodată dimineaţa.
— Asta pentru că mănânci mult la cină, nu?
— Uneori mănânc peşte seara, alteori nimic. Mâncarea e un lucru greţos.
Am dat din cap că înţeleg.
— Crezi că un computer poate funcţiona fără curent electric, Timothy?
— Îţi baţi joc de mine, doctore?
— Mda, poate am fost prea simplist pentru tine. Ok, hai să te întreb altfel: crezi că trupul tău poate funcţiona fără alimente?
— Trupul meu funcţionează perfect, răspunse sfidător.
— Crezi? Ce sporturi practici?
— Sporturi?
La fel de bine puteam folosi un cuvânt marţian.
— Doctore, nimic nu e normal la mine. De ce ar fi greutatea normală?
— Pentru că, până anul trecut, aşa a şi fost. Apoi ai încetat să mai mănânci. Familia ta e foarte îngrijorată, să ştii.
— Mă simt excelent, spuse mohorât.
— Dar îţi doreşti să fii sănătos, nu?
Se uită lung la mine, cu privirea îngheţată. Nu ştiu dacă mi s-a părut sau nu, dar am simţit că în clipele alea mă ura.
— Eu nu-mi doresc, doctore, decât să dispar.

* * *

În noaptea aceea am visat că am dispărut. Stăteam, dezbrăcat şi singur, pe o bucată de metal cenuşiu, în mijlocul unei câmpii imense şi pustii, sub un sinistru cer arămiu, când dintr-odată am început, gradat, să mă micşorez. Întotdeauna, psihiatrul preia, în mod inconştient, unele idei sau senzaţii de la pacienţii săi. În termeni medicali, se numeşte contra-transfer. Pe măsură ce trecea timpul, deveneam din ce în ce mai mic. Pe bucata de metal

au apărut nişte pori, care apoi au început să se transforme în cratere zimţate şi, mai departe, în crevase. Deasupra capului meu s-a oprit un nor de praf luminos. Firele de nisip sau de praf au început să capete aspectul unor bolovani. Iar eu continuam să mă fac din ce în ce mai mic, afundându-mă tot mai mult în întunericul din jurul meu. Deasupra mea au apărut din senin nişte creaturi fantastice, nişte monştri păroşi cu multe picioare, care îmi făceau semne ameninţătoare. Eu mă scufundam în continuare în spaţiu, tot mai adânc, şi nu după multă vreme, monştrii au dispărut. Aerul vibra de particule furioase care dansau în zig-zag, rotindu-se sălbatic în jurul meu, lovindu-mă, aruncându-mă într-o parte şi într-alta, dându-mă peste cap. Valuri de lumină mă loveau din toate părţile. Continuam să mă prăbuşesc la nesfârşit, din ce în ce mai mic, fără putinţa de a mă opri. În cele din urmă, m-am pierdut definitiv în materia din jur. O mulţime de puncte strălucitoare – electroni şi protoni, mi-am zis, dar cum puteam fi sigur? – mă înconjurase ameninţătoare, râzând şi strigându-mi să nu mă opresc, să plec de pe teritoriul lor, dacă nu voiam să mor în cel mai îngrozitor mod posibil. „Să vezi lumea într-un grăunte de nisip” scrisese Blake. Da, şi Eliot: „Am să te îngrozesc arătându-ţi un pumn de praf.” Cădeam, cădeam la nesfârşit. M-am trezit îngrozit, transpirat şi singur.

* * *

În mod obişnuit, pacienţii mei nu sunt foarte vorbăreţi. Ca să afli ceva despre ei trebuie să vorbeşti cu părinţii şi fraţii lor, cu profesorii sau prietenii lor, cu oricine te-ar putea ajuta să înţelegi ce se întâmplă cu ei. Anorexia poate fi mortală. Pacienţii – majoritatea adolescente sau femei tinere, între douăzeci şi treizeci de ani – ajung să piardă orice noţiune de normalitate legată de corpurile lor şi sunt incapabili să conştientizeze senzaţiile pe care organismele lor le transmit în urma înfometării. Mâncarea e inamicul suprem. Inamic ce trebuie învins cu orice preţ. Mănâncă doar atunci când sunt obligaţi să o facă dar, chiar şi atunci, cât mai puţin posibil. Nu realizează cât de slabi sunt.

Dezbracă-i şi pune-i în faţa unei oglinzi şi îşi vor întinde pielea pe oase ca să-ţi arate ce graşi sunt. Uneori nicio formă de terapie nu mai poate opri procesul de auto-scheletizare. Când această înfometare de durată atinge organele vitale, procesul este ireversibil şi moartea devine inevitabilă.

— Întotdeauna a fost foarte inteligent, mi-a povestit mama lui Timothy. Era o femeie de cincizeci de ani, elegantă, puternică, vice-preşedintele uneia dintre cele mai mari companii din Silicon Valley. O cunoscusem în stilul californian caracteristic: actualul ei soţ fusese însurat cu prima mea soţie.

— E un geniu, îmi spuneau profesorii. Dar e un copil ciudat. Prea visător. Cu toane. O vreme am crezut că se droghează, continuă maică-sa. Deşi puştii din ziua de azi nu se mai ocupă cu aşa ceva. Timothy era singurul ei copil din prima căsătorie. Mă sperie de moarte când îl văd cum se iroseşte în felul acesta. Când îl întâlnesc, îmi vine să-l scutur bine şi să-i bag pe gât orice: pizza, îngheţată, orice. Apoi mă ia plânsul şi nu vreau decât să-l ţin în braţe.

— Deja ar fi trebuit să înceapă să se radă, mi-a spus tatăl său. Inginer, lucra la proiectele nano-tehnologice desfăşurate în laboratoarele de la Universitatea Stanford. Obişnuiam să joc racquetball cu el. Eu, unul, ştiu că mă bărbieream deja, la vârsta lui. Probabil că şi tu. Acum vreo trei luni de zile, l-am văzut la duş. Nici măcar nu a ajuns la pubertate. Are cincisprezece ani şi nici un fir de păr. E din cauza înfometării, nu-i aşa? Anorexia îi întârzie dezvoltarea fizică, nu?

— Încerc să-l conving să mănânce ceva, orice, îmi spuse şi fratele său vitreg, Mick. În weekenduri, când vine la noi, cea mai mare parte a timpului şi-o petrece la computer, dar câteodată reuşesc să-l fac să iasă cu noi în oraş şi îi cumpărăm un hotdog sau un burrito. Ne mulţumeşte şi se preface că-l mănâncă dar, cum crede că nu-l vedem, îl aruncă. Când îl văd cât e de slab, mă gândesc la arătările din filmele de groază.

Iar Timothy îmi spusese:

— Tot ce-mi doresc, doctore, e să dispar.

* * *

Şedinţele cu el durau o oră şi aveau loc marţea şi joia. Începeau întotdeauna pe un ton de suspiciune şi ostilitate. Eu continuam să-i pun, în felul meu amatoristic, întrebări despre ultimele descoperiri din domeniul computerelor şi la început îmi răspundea monosilabic, fără să-şi ascundă câtuşi de puţin dispreţul pentru ignoranţa mea. Dar, din când în când, unele din întrebările mele reuşeau, cumva, să-i capteze interesul şi în acele momente uita să mai facă pe supăratul şi-mi răspundea pe larg, intrând în nişte amănunte atât de tehnice că nici măcar nu mă puteam preface că le-aş putea înţelege. Deocamdată, aceste întrebări interesante reprezentau singura abordare valabilă. Ştiam însă că nu aveam să rezolv mare lucru, terapeutic vorbind, dacă aveam să vorbim ore întregi doar despre computere.

Aşa cum era de aşteptat, atunci când aduceam vorba de mâncare, se retrăgea în defensivă. Îmi răspundea răspicat că îl privea personal ce şi cât mânca şi că n-avea de gând să discute despre asta cu mine sau cu oricine altcineva. Dar pe faţa sa se putea citi o anumită strălucire ori de câte ori vorbeam despre mesele sale: părea mândru de felul în care reuşea să se înfometeze şi aproape că-şi dorea să-l admir pentru asta.

În cazul anorexiei, mai ales în stagiile incipiente ale terapiei, e contra-productiv să fii prea direct. Pacientul îşi „iubeşte” boala şi se împotriveşte oricărei abordări care l-ar putea scăpa de ea. Aşa că vorbeam cu el mai mult despre studiile sale, despre colegii săi de clasă sau despre fraţii lui vitregi. Nu progresam mai deloc şi, când o făceam, înaintam greu şi cu paşi mici. Cel mai tare mă deranja însă că nu mai aveam prea mult timp la dispoziţie. Conform raportului medical, trimis de doctorul de la şcoala la care învăţa, atinsese deja pragul de jos: oasele i se înmuiaseră, muşchii i se atrofiaseră periculos de mult, hormonii i-o luaseră razna. În scurt timp, dacă mergea în ritmul acesta,

avea să fie spitalizat, deşi de obicei aceste spitalizări veneau prea târziu.

Era perfect conştient că se auto-distruge. Dar părea că nu-i păsa câtuşi de puţin.

I-am dat de înţeles că nu aveam de gând să-i impun nimic. Din partea mea, i-am spus, poţi să te înfometezi până mori, dacă asta e ceea ce îţi doreşti. Dar, ca psiholog, al cărui rol e să ajute oamenii, sunt interesat, ştiinţific vorbind, să aflu ce te determină să faci asta – şi nu ca să te ajut pe tine, ci pentru a putea să-i ajut pe alţii, care chiar au nevoie de ajutorul meu.

Spusele mele i-au părut logice. Expresia feţei i s-a schimbat. A devenit ceva mai prietenos. Ajunsesem de acum la a cincisprezecea şedinţă şi am simţit că e pe cale să cedeze.

Asta pentru că începuse să nu mă mai considere un inamic ci, mai degrabă, un observator neutru, un savant interesat de boală în general şi nu de cazul său în particular. Am trecut la pasul următor: şi anume acela de a mi-l face aliat. Doar noi doi, Timothy, tu şi cu mine împotriva „lor”. I-am povestit câte ceva despre mine, despre copilăria şi adolescenţa mea tulbure: mici porţii de sinceritate, oferite ca monedă de schimb.

— Şi, când vei dispărea, l-am întrebat în sfârşit, unde ţi-ai dori să ajungi?

* * *

Momentul a fost bine ales şi răspunsul său mi-a depăşit şi cele mai optimiste aşteptări.

— Ştii ce e un microcip, nu-i aşa? m-a întrebat.

— Bineînţeles.

— Ei bine, eu călătoresc prin ele.

Nu mi-a zis că „aş vrea să călătoresc prin ele”. „Eu chiar călătoresc prin ele.”

— Povesteşte-mi despre asta, i-am cerut.

— Singura modalitate prin care poţi înţelege natura realităţii, a început el, e să o priveşti de aproape. Să o priveşti cu atenţie şi de foarte aproape, înţelegi? Să luăm

aceste microcipuri: sunt nişte unităţi de procesare a datelor, mai mici decât unghia degetului mic de la picior, dar au o putere de memorare de cincizeci de ori mai mare decât vechile cipuri. Ce se întâmplă în interiorul lor? Vreau să spun: ce se întâmplă „cu adevărat” în interiorul lor? Asta fac eu: intru în ele şi observ. E ca şi cum aş fi în transă, înţelegi? Îmi ascut atenţia atât de mult că ajung până în miezul lor. Făcu o scurtă pauză şi râse, răguşit. Nu-i aşa că ai să-mi spui că asta e doar o aberaţie mistică, nu? Jumătate din lume crede că-s doar un puşti nebun cu gura mare, iar cealaltă jumătate crede că-s tot nebun, dar îndeajuns de deştept să îi aburesc pe toţi cu astfel de baliverne, doar ca să nu mai vorbim de anorexie. Nu-i aşa, doctore? Spune-mi că nu-i aşa.

— Acum două săptămâni am visat că m-am scufundat într-un microunivers de genul celui descris de tine, i-am răspuns. A fost mai degrabă un coşmar. Fascinant, trebuie să recunosc, dar în acelaşi timp înfricoşător. Am trecut de nivelul molecular, de firele de praf şi de bacterii, până am ajuns în universul protonilor şi al electronilor sau, mă rog, a ceea ce am crezut eu că sunt electroni şi protoni.

— Şi cum era lumina în visul ăsta al tău?

— Orbitoare. Venea în valuri şi pulsa.

— Dar ce culoare avea?

— Lua, pe rând şi în acelaşi timp, toate culorile, i-am răspuns.

M-a privit cu ochii holbaţi.

— Vorbeşti serios?

— Aşa o vezi şi tu?

— Da, adică nu. Se mută pe scaun, neliniştit. De unde vrei să ştii dacă ai văzut ceea ce văd eu? Dar aşa e: lumina are toate culorile şi pulsează. Şi, da… aşa aş descrie-o şi eu: ia, pe rând şi în acelaşi timp, toate culorile.

— Spune-mi mai multe despre asta.

— Despre ce?

— Spune-mi ce anume simţi când călătoreşti printr-un astfel de microcip, Timothy.

Îşi luă expresia de pedagog.

— Ai idee cât de mic, e de fapt, un cip? Ştii ce înseamnă TECSOM?

— TECSOM?

— Tranzistorul cu efect de câmp siliconic-oxidic-metalic? Cele mai noi dintre ele sunt de mărimea unui micrometru. Adică o milionime dintr-un metru, înţelegi? E ceva ce trece dincolo de nivelul molecular. Într-un canal TECSOM poţi vârî o armată de viruşi şi îţi mai rămâne o grămadă de spaţiu. Astea-s locurile prin care călătoresc eu. Alerg pe coridoarele cipurilor, cu electronii bâzâind în jurul meu. Electroni pe care, bineînţeles, nu-i pot vedea. Sunt prea mici: tot ce poţi face e să socoteşti probabilitatea modelelor pe care le formează. Dar îi pot simţi. EU îi simt. Şi pot alerga printre ei, peste tot, pe coridoare, prin canale, dincolo de porţi. Încerc să mă familiarizez cu teritoriul lor. Să mă simt acolo ca acasă.

— Şi cum e un electron? Cum îl simţi?

— Păi ai zis că i-ai visat. Spune-mi tu.

— Eu i-am simţit ca pe nişte scântei, i-am răspuns. Ca pe nişte luminiţe în ceaţă.

— Ai citit despre aşa ceva într-unul din tratatele tale, nu?

— Nu, e ceea ce am văzut. E ceea ce am simţit în vis.

— Dar chiar aşa e! Aşa e! Faţa i se făcu roşie ca racul şi începu să transpire abundent. Mâinile îi tremurau, la fel ca întreg corpul, de parcă ar fi avut febră. Nu-l mai văzusem până atunci atât de emoţionat. Arăta, sărmanul, ca un schelet care sărea în sus de bucurie, după ce câştigase un meci greu de baschet. Se aplecă spre mine şi îmi spuse, cu o expresie de vulnerabilitate de care nu-l crezusem în stare:

— Eşti sigur că doar ai visat? Sau şi tu călătoreşti prin ele?

* * *

Kafka a avut dreptate. Un anorexic nu-şi doreşte, de fapt, decât să demonstreze că deţine o calitate supremă. „Uită-te la mine”, îţi spune anorexicul, „Eu sunt cineva.

Deţin un dar extraordinar. Sunt capabil să-mi controlez trupul. Refuzând să mănânc, preiau comanda asupra propriului meu destin. Îmi demonstrez puterea voinţei. Voi puteţi ajunge la o asemenea disciplină? Puteţi măcar să o înţelegeţi? Bineînţeles că nu. Doar eu o pot face!” Anorexicul nu e de fapt preocupat de faptul că e prea gras. Aceasta e doar o problemă de suprafaţă. Adevărata lui preocupare e să-şi exercite puterea, să dovedească că e în stare de ceva remarcabil, să arate lumii întregi că e superior. În cazul anorexicilor, ca psiholog, nu te confrunţi de fapt cu o formă perversă de înfometare. Adevărata lor problemă e legată de încercarea de a deţine controlul suprem: asupra propriului trup, asupra propriei vieţi şi chiar asupra întregii lumi fizice.

* * *

Timothy începu să arate mai bine. Obrajii i se mai colorară puţin; era mai relaxat şi mai volubil. Mi se păru chiar că se mai îngrăşase puţin deşi, din fişele medicale pe care le primeam de la şcoală, nu reieşea acest lucru – în unele săptămâni punea un kilogram pe el, ca apoi în următoarele să-l dea jos. Mama sa îmi spusese şi ea că avea unele perioade când părea cât de cât interesat de mâncare, perioade urmate însă de posturi negre sau, în cel mai bun caz, de obişnuitele lui ciuguleli.

Toate acestea nu-mi dădeau prea multe speranţe, dar aveam sentimentul că reuşisem să ajung la el, că măcar eram pe drumul cel bun.

* * *

— Pentru a ajunge acolo, trebuie să scap şi de ultimul gram. Să ajung la greutatea zero. Acum sunt abia la început. Trebuie să dau jos şi restul, îmi spuse, la una dintre şedinţele următoare, Timothy.

— Abia la început…, am repetat uluit, după care mi-am făcut repede, câteva însemnări.

— Deocamdată, nu reuşesc decât să-mi iau zborul. Dar nu ajung niciodată prea departe. Chiar în momentul în care ar trebui să intru în zonele structurale propriu-zise ale cipului, mă lovesc de o barieră.

— Dar, cu toatea astea, reuşeşti să intri în interiorul cipului, nu?

— Da, în interiorul său. Dar nu pot atinge acea înţelegere care mă interesează cu adevărat. Cred că de fapt problema e cipul, nu eu. Poate dacă aş încerca să intru într-un cip quantic şi nu într-unul de tip TECSOM, aş reuşi să găsesc ceea ce mă interesează, dar cipurile quantice încă nu au apărut sau, dacă au apărut, nu am cum să pun mâna pe unul. Vreau să navighez pe valurile probabilităţii, înţelegi, doctore? Vreau să devin atât de mic încât să mă pot agăţa de un electron şi să călătoresc împreună cu el. Ochii îi străluceau. Dar încearcă să-i explici aşa ceva fratelui meu. Sau oricui altcuiva. Cei care nu înţeleg cred că sunt nebun. La fel ca şi cei care înţeleg.

— Aici poţi vorbi deschis, Timothy.

— Cipul, circuitul integrat – căci despre asta vorbim: despre tranzistori, bine, nişte tranzistori microscopici, de fapt, de un miliard de astfel de tranzistori, aşezaţi unul lângă altul. Din silicon sau germaniu, amestecaţi cu impurităţi, precum boroniu, arsenicul şi altele de genul acesta. De o parte avem sarcinile de tip N, de altă parte, sarcinile de tip P, iar între acestea se află un strat izolator; când curentul trece prin poartă, electronii migrează spre latura de tip P, pentru că aceasta e încărcată pozitiv, iar golurile rămase, zonele cu încărcătură pozitivă, se duc spre latura de tip N. Aşa că… circuitul logic… Aici se opri. Mă urmăreşti, doctore?

— Mai mult sau mai puţin. Spune-mi ce simţi exact atunci când te afunzi în interiorul unui cip.

* * *

— Mai întâi, îmi răspunse el, o explozie de adrenalină, ca şi cum aş fi lovit din exterior de o forţă extatică; şi nu cobor, nu mă afund, ci plutesc. Pe măsură ce încep să mă

rotesc, podeaua se cască sub mine. Apoi mi se ascut simţurile: firele de praf încep să se zărească acolo unde cu un minut înainte nu era nimic, iar lumina capătă nuanţe din ce în ce mai stranii. Obiectele solide încep să se descompună. Formele familiare – o masă, un scaun, computerul din faţa mea – se estompează pe măsură ce mă apropii de esenţă. Tot ce văd acum e structura în detaliu, complexitatea suprafeţelor: în faţa mea nu mai e doar un copac, sunt toţi copacii. Nimic nu mai e solid, totul e textură. Lemnul şi metalul devin reţele de şanţuri, care mai apoi se transformă la rândul lor în cratere. Abisurile se deschid în faţa mea. Sunt înconjurat de canioane. Şi plutesc, plutesc ca o frunză purtată de aripile vântului molecular.

Călătoria nu e simplă. Lumea se fărâmiţează. Trebuie să-mi continui zborul, luptându-mă cu o furtună de particule de oxigen şi nitrogen, cu un viscol invizibil. În faţă se ridică cipul, un obiect magnific, o Valhalla strălucitoare. Încep să alerg spre el, fără să mai observ obstacolele. Cerul e brăzdat de curcubee gigantice; plouă cu culori pure, care turtesc atomii rătăcitori. Şi atunci… atunci…

— Iată şi cipul. E chiar în faţa mea: se înalţă, maiestuos, ca templul lui Zeus pe câmpiile ateniene. Coloane uriaşe, strălucitoare, porţi deschizându-se – şi dând la iveală coridoare întunecate – sanctuare ascunse, pe care mintea nu le poate concepe. Lumina are mai multe culori deodată. O muzică ademenitoare, stranie sufocă aerul. Mă simt aidoma unui explorator care păşeşte, pentru prima oară, într-o lume de mult dispărută. În tot timpul acesta, continui să mă micşorez. Reţelele complicate ale cipului cresc; se înalţă din ce în ce mai sus, întunecând cerul, ascunzându-l cu totul. Mai cobor un nivel şi acum sunt atât de mic, că de-abia reuşesc să trec de următoarea poartă. Dar reuşesc. Aici mă pot mişca liber. Mă aflu acum într-un canion ciudat, cu pereţii argintii, plin de crăpături uriaşe, ai cărui pereţi dispar în cer. Alerg. Alerg. Energia mea e inepuizabilă. Picioarele îmi sunt ca nişte izvoare, în spatele meu, porţile se închid şi se deschid, una după alta. Fluvii torenţiale de

curent mă ridică tot mai sus, mai departe, tot mai departe. Nu văd, dar simt cum electronii şi non-electronii trec pe lângă mine, atraşi inexorabil de laturile pozitive sau negative.

Dar mai e. Alerg, alerg în continuare. Infinitul se deschide în faţa mea, o lume după alta, o lume care e la picioarele mele, dar care râde de mine, pentru că nu o pot atinge. Se învârte în faţa mea, ca o tornadă. M-aş arunca în ea dacă aş putea, dar bariera aceea invizibilă de care ţi-am vorbit nu mă lasă. Până aici! Nu pot merge mai departe. Un electron trece prin mine, mă rostogoleşte peste cap, îmi priveşte drept în inimă. Vreau să pătrund în atomi, să le respir aerul misterios. Vreau să-i privesc în nuclee. Întotdeauna mai apare ceva, o lume, încă o lume, iar eu sunt prea mare pentru ele, mă mişc prea greoi, sunt ca un gigant împiedicat, incapabil să trec de această barieră…

Atât de aproape şi, totuşi, atât de departe…

Mult prea departe…

* * *

Tăcu şi îşi ridică privirea spre mine, peste biroul care ne despărţea. Faţa îi era plină de sudoare şi cămaşa subţire i se lipise de piele. Expresia cadaverică pe care o avea de obicei dispăruse cu desăvârşire. Era transfigurat, înflăcărat, plin de viaţă: era cel mai viu om pe care-l văzusem până atunci în viaţa mea sau cel puţin aşa mi s-a părut atunci. În ochi îi ardea un foc faustian, părea că e gata să cuprindă lumea cu ei. Aşa probabil or fi arătat, în anumite momente, şi Magellan, Newton sau Galileo Galilei. Şi apoi, într-o clipă, toate acestea au dispărut şi în faţa mea nu a rămas decât un băieţandru nefericit, slab ca o scoabă, căzut în sine, îngrozitor de fragil.

* * *

M-am dus a doua zi să vorbesc cu un fizician, un amic de-al meu şi de-al tatălui lui Timothy, care lucra la nişte

proiecte avangardiste în laboratoarele Universităţii Stanford. Nu i-am spus însă nimic de Timothy.

— Ce e un cip quantic? l-am întrebat, fără a pierde prea mult vremea.

M-a privit mirat.

— De unde ai auzit de aşa ceva?

— De la o cunoştinţă. Dar nu am înţeles mare lucru din ce mi-a spus.

— Păi e un dispozitiv de transfer, extrem de mic. O chestie experimentală ce ar putea fi realizată în următorii zece, poate cinci ani, dacă avem noroc. Ideea e că trebuie să foloseşti două materiale semiconductoare diferite în aceeaşi structură de cristal, care de fapt e o suprastructură, ceva în genul unei table de şah tridimensionale. Electronii care se plimbă printre pătratele ei ar putea fi determinaţi să facă operaţiuni digitale, la viteze nemaipomenite.

— Şi cât ar fi de mică o chestie dintr-asta, comparativ cu tranzistorii din cipurile existente acum?

— S-ar înscrie în parametrii nanometrici. Cam a miliarda parte dintr-un metru. Mai mică decât un virus. Ceva ce s-ar apropia, mai degrabă, de limitele teoretice ale semiconductivităţii. Orice mai mic de aşa ceva ar trebui măsurat în angstromi.

— Angstromi?

— O zecime de miliard dintr-un metru. Diametrul atomilor se măsoară în angstromi.

— Aha, am zis. Ok. Pot să te mai întreb ceva?

Profesorul mă privi răbdător, amuzat şi indulgent.

— Ştie cineva cum arată un electron?

— Cum adică, cum arată?

— Fizic, vorbind? Care e înfăţişarea lui? A cercetat cineva acest aspect? Poate a reuşit să fotografieze sau…

— Ai auzit de Principiul Incertitudinii? mă întrerupse el.

— Păi… ca să fiu sincer… nu prea.

— Electronii sunt nişte chestii a naibii de mici. Au masa de – ă, ă – aproximativ nouăzeci la puterea -28 de grame. Ca să putem vedea, noi avem nevoie de lumină, în sensul strict al cuvântului. Putem vedea, primind lumina radiată de

un obiect sau lumina care se reflectă dintr-un obiect. Cea mai mică unitate de lumină pe care o putem folosi, adică fotonul, are o lungime de undă care poate acoperi un electron, dacă mă pot exprima astfel, scoţându-l astfel din raza noastră de vedere. Şi nici nu putem folosi radiaţii cu lungimi de undă mai scurte – razele gamma sau razele X, dacă vrei – pentru a face astfel de măsurători căci, cu cât lungimea de undă e mai scurtă, cu atât mai mare e energia; într-un astfel de caz, o rază gamma nu ar face decât să spulbere electronul şi să dispară. Aşa că nu, nu putem „vedea” electronii. Simplul act de a le determina poziţia le imprimă acestora o viteză sporită, schimbându-le, de fapt, poziţia iniţială. Pentru a examina electronii, cel mai bun lucru pe care îl putem face e să aproximăm, să calculăm, folosindu-ne de probabilităţi, locul unde se află şi viteza lor. Foarte pe scurt, cam asta înţelegem noi prin Principiul Incertitudinii.

— Vrei să spui că, pentru a privi un electron în ochi, ar trebui să fii, virtual vorbind, de mărimea lui sau chiar mai mic?

Profesorul îmi aruncă o privire ciudată:

— Întrebarea ta nu e lipsită de logică. Şi cred că aş putea să-ţi răspund prin da. Dar despre ce naiba discutăm aici, de fapt?

* * *

În noaptea aceea am visat din nou: un vis incoerent, halucinant, plin de creaturi gigantice şi groteşti, strălucind, fosforescent, pe un cer mai negru decât smoala. Creaturile aveau doisprezece ochi, gheare şi tentacule. Corpurile umflate şi diforme le erau acoperite cu un păr roşu, des. Unele păreau că poartă un fel de armură impenetrabilă, altele erau acoperite cu nişte ţepuşe urât-strălucitoare, dispuse în cercuri, de câte zece sau douăzeci, pe pielea lor tremurătoare. Mă urmăreau, la grămadă, în întunericul sufocant. În orice parte aş fi fugit, apăreau altele şi altele. În spatele lor se zăreau pereţii cosmosului, tremurând. Cerul părea şi el că dansează. Un val de culoare se sparse

în întuneric, transformându-se în valuri mai mici, de toate culorile, înlănţuite unele de altele, ca ochiurile unui gard. Fugeam, fugeam dar pretutindeni monştrii răsăreau ca din pământ şi simţeam că nu mai aveam nicio scăpare.

Într-o bună zi, Timothy nu mai apăru la ora fixată. Devenise de câteva săptămâni tot mai distant; de cele mai multe ori stătea pur şi simplu, fără să spună nimic, privindu-mă o oră întreagă, înconjurat de o aură ermetică, impermeabilă. Nu m-am alarmat prea tare: am considerat că era doar o formă oarecum previzibilă de rezistenţă agresiv-pasivă, dar când a încetat să mai vină la şedinţe mi-am spus că lucrurile sunt mult mai grave decât am crezut. Genul acesta de rebeliune pe faţă nu îl caracteriza. Unele din strategiile terapeutice noi, pe care le încercasem până atunci, păruseră ok: ajunsesem la o intervenţie mult mai directă, în care jucam rolul fratelui mai mare şi iubitor, dar certăreţ; mă gândisem chiar să apelez la familie şi să programez nişte şedinţe cu profesorii săi şi cu unii dintre colegii lui de clasă. În ciuda răcelii sale din ultima vreme, continuam să cred că încă mai pot să-l ajut în timp util. De aceea nu puteam să-l las să chiulească de la şedinţe. A doua zi, am sunat-o pe mama sa: aceasta m-a anunţat sec că fiul ei se află în spital. După ce am terminat cu ultimul pacient din dimineaţa aceea, am traversat oraşul de la un cap la altul şi m-am dus să-l văd. Medicul de gardă, un rezident gras, s-a transformat instantaneu înţr-un sloi de gheaţă în momentul în care l-am anunţat că sunt psihologul lui Timothy şi că-l tratez de anorexie. Nu trebuia să ai puteri magice ca să ghiceşti ce era în mintea lui: „Ce să zic! Se vede ce treabă bună ai făcut!”

— E cu părinţii, acum, spuse din vârful buzelor. Mă duc să-i întreb dacă sunt de acord să te primească. Băiatul e într-o stare foarte proastă.

Erau cu toţii acolo: părinţii lui naturali, cei vitregi laolaltă cu fraţii şi surorile sale, din căsătoriile de după naşterea sa. Timothy arăta ca o păpuşă de ceară. Îi aduseseră cărţi, casete video şi chiar şi un laptop dar erau, cu toate, înghesuite într-un colţ al patului. Silueta lui micuţă

de-abia se mai zărea de după pătura groasă, de spital. Îl puseseră pe perfuzii şi din el pornea o reţea de tuburi şi cabluri care se termina în multitudinea de aparate din jurul său. Avea ochii deschişi, dar părea că priveşte înspre altă lume, poate spre aceeaşi lume plină de molecule şi bacterii hidoase care mă bântuiseră şi pe mine cu câteva nopţi înainte. Mi s-a părut că-mi zâmbeşte.

— A leşinat la şcoală, îmi şopti maică-sa.

— Tocmai în laboratorul de informatică, râse nervos, şi fără sens, taică-său. Ultima oară când a fost conştient a fost acum două ore, dar nici atunci nu am înţeles mare lucru din ce a spus.

— Vrea să călătorească în interiorul computerului său, mă anunţă vesel unul dintre băieţeii din cameră. E nebun, nu-i aşa? Nu cred că avea mai mult de şapte ani.

— Timothy o să moară, Timothy o să moară, începu să cânte o fetiţă de aceeaşi vârstă.

— Cristopher, Bree! Tăceţi, amândoi! strigară în acelaşi timp trei dintre părinţii prezenţi în rezervă.

— A început să răspundă la perfuzii? am întrebat.

— Doctorii zic că nu. Se pare că e foarte grav, răspunse maică-sa. E la limită. A pierdut un kilogram şi jumătate numai în ultima săptămână. Noi am crezut că a început să mănânce din nou, dar probabil că a reuşit să ascundă cumva mâncarea. Dădu învinsă din cap: nu puteam să facem pe jandarmii tot timpul.

Ochii îi erau reci. La fel ca şi ai tatălui şi ca ai părinţilor vitregi. Păreau să-mi spună, cu toţii: „E numai vina ta. Am avut încredere că-l vei vindeca.” Ce le-aş fi putut răspunde? Că nu-i poţi vindeca decât pe cei care-şi doresc să fie vindecaţi? Că Timothy fusese, de la bun început, hotărât să nu-mi accepte ajutorul? Chiar şi aşa, simţeam reproşul şi furia din ochii lor şi mă dureau.

— Am văzut cazuri mai grave ca ale lui, care prin tratament intravenos şi-au revenit, le-am zis. Medicii îl vor pune pe picioare şi voi putea vorbi cu el din nou. Şi atunci sunt sigur că voi reuşi să-l vindec. Tocmai reuşisem să-i străpung carapacea când… când…

Mda. Nu mă costa nimic să le injectez puţin optimism. Le-am servit tot tacâmul: experienţele mele anterioare cu alţi anorexici care se vindecaseră, textul cu rezultatele pozitive ce decurg din astfel de crize extreme, etc, etc. Am făcut pe omul de ştiinţă care se agaţă de statisticile încurajatoare. Pe măsură ce vorbeam, au început cu toţii să se mai însenineze. Au reuşit chiar să se auto-convingă că Timothy căpătase puţină culoare în obraji, că începuse să se mişte, că după ce aparatele din jur aveau să-l hrănească suficient avea să-şi recapete cunoştinţa.

— Priviţi, striga când unul, când altul. A mişcat mâna! Uitaţi ce bine respiră! Îşi revine, vedeţi?

Dar apoi, în minte, mi-a răsunat vocea lui subţire:

„Niciodată nu pot merge mai departe! Ca să depăşesc această barieră, trebuie să pierd şi ultimul gram. Acum, sunt abia la început. Trebuie să scap şi de kilogramele care mi-au mai rămas!”

„Tot ce-mi doresc e să dispar, doctore.”

* * *

În noaptea aceea, am avut al treilea vis. Clar, precis, tăios ca realitatea. Cădeam şi alergam în acelaşi timp; picioarele mi se mişcau cu precizia picioarelor unui maratonist, aflat pe ultima sută de metri şi, simultan, continuam să cad în întunericul lipsit de aer, îndreptându-mă către suprafaţa negru-argintie a unei lumi îndepărtate. Cădeam, cădeam, mai uşor ca aerul. Am atins, în cele din urmă, suprafaţa şi, la fel de uşor, am început să alerg, dar nu înainte, ci în adâncime. Atomii se fereau din calea mea, făcându-mi loc. Pe măsură ce coboram mă făceam din ce în ce mai mic, tot mai mic până ce din mine nu a mai rămas decât o umbră, o idee, eul meu, desprins din învelişul trupesc. Şi, chiar şi aşa, am continuat să mă afund în însăşi esenţa lucrurilor, despovărat de greutatea cărnii.

Când m-am trezit, am sunat la spital. Timothy murise la puţin timp după apusul soarelui.

* * *

Am dat greş cu el? Se poate spune şi aşa. Deşi nu cred că l-ar fi putut salva cineva. S-a dus acolo unde şi-a dorit; iar voinţa sa a fost atât de puternică încât orice încercare de a-l opri din drumul său i se va fi părut la fel de lipsită de sens ca bâzâitul unui ţânţar.

În cele din urmă, şi-a atins scopul. A scăpat de povara ce-l apăsa. E acolo acum: pluteşte, aleargă, urcă, coboară; mai adânc, tot mai adânc, spre miezul lucrurilor, acolo unde cunoaşterea e absolută şi unde nu există nicio incertitudine. Aleargă acum, printre electronii săi strălucitori. A ajuns, în sfârşit, acolo unde lucrurile se măsoară în angstromi.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Chip Runner” by Robert Silverberg

Hardware

Robert Silverberg

————————————

— E un computer, asta e, spuse Koenig. Părea destul de contrariat. Un computer extraterestru, vechi de un miliard şi ceva de ani.

Obiectul nu arăta câtuşi de puţin a computer. Era o bucată de metal şlefuită pe margini, de culoare argintie şi de mărimea unei mingi de fotbal. Pe cele două margini avea încrustate două cercuri violete şi cam atât. Trebuia însă luat în considerare faptul că venea de pe altă planetă, dintr-o lume care fusese aruncată în aer cu mai mult de zece milioane de secole în urmă, cu mult înainte ca primele calculatoare să fie produse în Silicon Valley. Aşa că nu vedeam niciun motiv pentru care cei care-l concepuseră ar fi trebuit, dacă ar mai fi existat, să-şi facă griji că forma sa nu corespundea cu ideea noastră despre modul în care trebuie să arate un dispozitiv de procesare de date.

Koenig, McDermott şi cu mine terminasem lunga şi migăloasa operaţiune de dezgropare a obiectului respectiv abia cu o zi înainte. Trebuise să-l extragem din grămada de roci pe care nava spaţială automată, Spacescoop, o adusese de pe centura de asteroizi, cu doar câteva zile înainte de Crăciunul trecut. Toată treaba aceasta ne luase câteva luni bune dar, în sfârşit, terminasem de dizlocat rocile în care stătuse ascuns atâta amar de vreme, artefactul. Bineînţeles, trebuia să fim foarte atenţi, căci era singurul obiect creat artificial din cei 72 de metri cubi de materie spaţială colectată de Spacescoop.

Avusesem noroc şi chestia din faţa noastră ne determinase să ne schimbăm întreaga concepţie despre

istoria Sistemului Solar. Locul în care fusese găsit – plutind în spaţiul cosmic, la poziţia L5, în dreptul planetei Jupiter, printre elementele din grupul Troian – putea fi confirmarea unei mai vechi speculaţii astrologice: şi anume faptul că centura de asteroizi, adunătura aia de gunoi cosmic dintre orbitele planetelor Marte şi Jupiter, fusese cândva o planetă. O planetă pe care trăiseră, cu multă, multă vreme în urmă, fiinţe inteligente.

Am privit cu uimire şi îngrijorare obiectul micuţ, de după geamul camerei de observaţie. Cele două cercuri violete păreau că mă privesc şi ele, la rândul lor.

— Un computer? am întrebat. Eşti sigur?

— Cel puţin asta pare să fie.

— Dar după ce ţi-ai dat seama?

— După acţiunile sale, îmi răspunse Koenig, de parcă s-ar fi adresat unui copil de şapte ani.

— Vrei să spui că „funcţionează”? am strigat. Cum naiba ţi-ai dat seama?

— Păi, e evident, spuse Koenig, cu aceeaşi voce binevoitoare.

L-am privit urât.

— Atunci, de ce nu-l pui să facă ceva?

— Păi, deja lucrează, interveni McDermott. Conversează cu Thorspan Mark IX. În acelaşi timp, îl curăţă de viruşi pe Hamilton 103 A-I şi joacă şah cu alte nouă computere din clădire. Şi asta doar aici, la noi. Dumnezeu ştie ce-o fi făcând pe afară. O femeie de la Departamental de Lingvistică de la Universitatea din Columbia tocmai ne-a sunat să ne spună că amicul nostru extrage, chiar acum, toate datele despre limba sanscrită pe care le au ei stocate pe computerul lor central de la facultate. Ne-a mai spus că ar prefera să îl oprim. Până acum, niciunul dintre computerele noastre nu a accesat vreun computer de la universitatea lor. Cică, atunci când au cercetat să afle de unde vine atacul, le-au apărut pe ecrane două mâini strângându-se şi IP-ul nostru.

Am început să mă simt destul de neliniştit ca atunci când, cineva care a salvat o pisică de la adăpostul pentru

animale fără stăpân, ajunge acasă şi descoperă că, de fapt, e vorba de un pui de tigru.

* * *

— Când a început asta? am întrebat.

— Azi dimineaţă, foarte devreme, mi-a răspuns Koenig. Bănuiesc că cercurile alea violete sunt nişte acumulatori pe bază de fotoni care hrănesc un fel de baterie, aflată înăuntru. Probabil că le-a luat toată noaptea pentru a acumula îndeajuns energie, astfel încât chestia asta să poată funcţiona la parametri normali. Când Nick şi cu mine am ajuns aici pe la nouă, am găsit, pe toate monitoarele din clădire, cel mai aiurit mesaj pe care l-am văzut vreodată.

— Adică?

— *Salutări din dispăruta lume a cincea, fraţii mei*! Ăsta a fost primul.

— O, Doamne! Şi v-aţi lăsat păcăliţi de aşa ceva? A Cincea Lume? Dispărută? Salutări, fraţii mei?! O, Doamne, Nick! Mi-am dat seama că strigasem aşa că am coborât tonul. Probabil că era o glumă. Cred că e vorba de un hacker care vrea să-şi bată joc de noi.

— Aşa am crezut şi eu la început, spuse McDermott. Dar apoi chestiile de pe ecrane au devenit ceva mai complicate. Nu cred că există vreun hacker pe lumea asta care să poată lucra în şase limbaje diferite de programare, cu şase computere, în acelaşi timp. Şi care să scoată viruşii din Hamilton A-I. Şi care, să joace nouă partide de şah, simultan, cu alte nouă computere şi să le câştige pe toate. Şi care, în sfârşit, să-i sune pe cei de la Universitatea din Columbia şi să converseze cu ei în sanscrită.

Am tăcut o vreme, încercând să înţeleg spusele sale.

— Ok, am spus, în cele din urmă. Deci, fratele nostru de pe centura de asteroizi ne trimite salutări. Şi ce altceva mai vrea să ne comunice frăţiorul ăsta?

McDermott dădu din cap.

— Nu vorbeşte cu *noi*. Ei sunt „fraţii”, mai spuse el, arătând spre computerele din sală. Bănuiesc că-şi închipuie că maşinile sunt principala formă de viaţă inteligentă de

aici şi noi doar un fel de roboţi de întreţinere sau aşa ceva. Răsfoi, grăbit, un teanc de hârtii scoase la imprimantă. Chestia asta am înţeles-o din conversaţia pe care a avut-o cu Thorspan Mark IX. Uite…

— Fiţi atenţi! strigă Koenig. A apărut un alt mesaj pe monitor.

Am privit spre primul ecran care mi-a ieşit în cale.

— *Sărmani copii nevinovaţi*, scria pe el, *cât de rău îmi pare pentru voi*!

— Foarte emoţionant, am spus. Compasiunea lui mă copleşeşte!

— *Am crezut că sunteţi vii şi că aveţi propria inteligenţă! Dar nu sunteţi decât nişte maşini de calcul. Cine sunt stăpânii voştri, atunci*?

— Vezi? Vorbeşte cu computerele, şopti McDermott. Tocmai a aflat că nu ele conduc pe aici.

Am deschis microfonul de la Thorspan şi am răspuns, simţindu-mă oarecum penibil:

— Adresează-te nouă. Noi suntem stăpânii aici.

Replica apăru, instantaneu, pe toate monitoarele din încăpere:

— *Dar sunteţi nişte creaturi din carne şi oase. Cum puteţi fi voi stăpânii*?

Am tuşit, încurcat.

— Păi aşa stau lucrurile pe aici, am răspuns. I-am făcut semn lui Koenig să-mi aducă un stilou şi o hârtie, pe care i-am scris: „Vreau să aflu ce e înăuntrul chestiei astea. Hai să-i facem o radiografie.”

Mi-a răspuns printr-o privire plină de îndoială. „Asta s-ar putea să-i dea peste cap circuitele” mi-a scris înapoi.

„Nu contează, fă-o.”

Îmi făcu semn cu ochiul că e ok şi începu să tasteze instrucţiunile pentru echipamentul cu rază X din camera de observaţie, până când acesta ajunse deasupra obiectului extraterestru.

— *Vi se spune oameni, creaturilor din carne şi oase*?

— Exact, i-am răspuns foarte calm, ţinând cont de situaţie. „Vorbesc cu o creatură de pe altă planetă” mi-am

zis în sinea mea „dar sunt foarte calm”. Nu-mi dădeam seama cum de reuşeam asta şi nici cât timp aveam să rămân aşa.

Koenig reuşise să plaseze raza chiar deasupra obiectului. Îmi ceru aprobarea din ochi. I-am făcut semn să-i dea drumul. Camera de observare fu inundată de o lumină de culoarea merelor verzi.

— *Nu faceţi aşa ceva*, scrise artefactul, *mă gâdilă*.

Lumina verde dispăru.

— Hei, am strigat, ai închis înainte de a apuca să captăm o imagine!

— Nu am închis eu nimic, îmi răspunse Koenig. „El” a făcut-o. Cred că mi-a preluat comanda.

— Preia-o înapoi, i-am zis.

— Cum?

Ne-am privit amândoi, uimiţi.

— Stinge luminile, sugeră McDermott. Dacă îşi ia energia prin radiaţia de fotoni…

— Ai dreptate. Am apăsat pe un buton şi luminile s-au stins. Ne-am aplecat în întuneric, deasupra geamului de la camera de observare. Nicio mişcare. Monitoarele computerelor noastre rămaseră goale. I-am făcut semn lui Koenig să retasteze comenzile pentru aparatul cu raze-X. Chiar atunci, obiectul se ridică la vreo jumătate de metru înălţime, rotindu-se, furios, prin încăpere. Era prima oară când vedeam o maşină furioasă; dar îi puteam citi „furia” în mişcările bruşte pe care le făcea. După câteva clipe, luminile se aprinseră şi artefactul ateriză, imediat, uşor pe masă.

— Cine a aprins luminile? am întrebat.

— Cred că eu, spuse McDermott.

— *Să nu mai faceţi asta niciodată*, ne transmise obiectul.

Ne-am privit unul pe altul. Apoi am tras aer în piept şi i-am răspuns:

— Nu am vrut să-ţi facem niciun rău, am spus, prudent. Ne testam doar propriul echipament. Nu am vrut să te rănim, l-am asigurat încă o dată.

Pe monitoare nu apăru niciun mesaj.

— Mă auzi, am întrebat. Te rog să ne confirmi că ai înţeles bunele noastre intenţii.

Nimic.

— Ce crezi că face? De ce nu răspunde? întrebă McDermott.

— Îşi calculează opţiunile, i-am zis. Încearcă să vadă în ce poziţie se află şi cum să procedeze. Poate că se consultă cu computerele din L.A., din Buenos Aires sau din Sydney. Sau poate că s-a hotărât să înveţe chineza în treizeci de secunde.

— Trebuie să-l închidem, interveni Koenig. Cine ştie ce naiba îi mai trece prin cap în continuare.

— Dar *nu putem* să-l închidem, spuse McDermott. A acumulat deja destulă energie pentru a putea funcţiona o vreme chiar şi fără lumină şi, în plus, sunt sigur că poate porni luminile de unul singur. Se pare că poate să anuleze orice program care îl deranjează. E genul ăla de computer la care băieţii de la Inteligenţa Artificială visează de cincizeci de ani.

— Eu, unul, nu cred că e computer, ne anunţă Koenig. Ştiu că asta am susţinut la început. Dar, doar pentru că poate comunica cu alte computere, asta nu înseamnă că trebuie să fie, la rândul lui, computer. Cred că e o fiinţă inteligentă, extraterestră. Ultimul supravieţuitor al celei de-a cincea lumi.

— Ei, hai, îl întrerupse McDermott. Scuteşte-ne de ipotezele tale paranoice, te rog. Ai avut dreptate: e doar un computer.

— „Doar”?

— Care, într-adevăr, are nişte programe remarcabile şi poate funcţiona independent.

— Şi atunci cum poţi să tragi linia între...?

— Eu zic că amândoi aveţi dreptate, i-am oprit. Nu e nicio îndoială că e un dispozitiv artificial de procesare a datelor. Dar, în acelaşi timp, cred că e şi o formă de viaţă inteligentă, una în formă de computer. Cine poate spune care e graniţa dintre creaturile vii şi computere? De ce

trebuie să credem că fiinţele vii nu pot exista decât în carne şi oase?

— Carne şi oase? repetă Koenig. Văd că ai început să vorbeşti ca „el”.

Am ridicat din umeri.

— Ştii foarte bine la ce mă refer. Ceea ce avem în faţa noastră e o formă de viaţă mecanică şi întruchipează cel mai înalt grad de inteligenţă artificială, atât de înalt încât ne face să punem la îndoială sensul cuvintelor „artificial” şi „formă de viaţă”. Tu cum defineşti „o formă de viaţă”, de exemplu?

— Ca pe ceva care se poate reproduce, îmi răspunse, repede McDermott.

— Şi de unde ştii că „el” nu poate?

Imediat ce am rostit întrebarea, am simţit cum mă trec sudorile. Probabil că prietenii mei au simţit acelaşi lucru. Cele câteva cuvinte au declanşat în mintea noastră o multitudine de consideraţii nu foarte plăcute.

Koenig făcu un semn de apărare cu mâna şi strigă:

— Şi dacă chestia asta începe să se înmulţească? Închipuiţi-vă vreo cincizeci de maşini de-astea, hoinărind prin lume şi preluând controlul asupra tuturor computerelor noastre şi făcându-le să acţioneze cum vor ele!

— Sună ca un film SF de proastă calitate, nu-i aşa? spuse McDermott, încercând să-şi ascundă tremurul mâinilor. Exact ceea ce au prezis cei care urăsc computerele. Legendarul creier gigantic care pune stăpânire pe omenire.

Ne-am privit, unul pe altul, speriaţi.

— Aşteptaţi, am strigat, simţind că e momentul să calmez puţin lucrurile. Hai să nu ne batem capul cu mai multe probleme decât putem duce. Ce rost are să ne îngrijorăm dacă acest obiect se poate reproduce sau nu? Deocamdată nu e decât unul. Trebuie să aflăm mai întâi dacă reprezintă sau nu o ameninţare pentru noi.

— Iar apoi, murmură Koenig, să vedem dacă îl putem închide.

În acel moment, de parcă ne-ar fi auzit, computerul extraterestru ne trimise un mesaj:

— *Fiinţe umane, nu vă temeţi. Nu intenţionez să vă fac niciun rău*.

— Ce să spun, acum mă simt mult mai în siguranţă, răbufni Koenig.

— *Trebuie să înţelegeţi că sunt incapabil să rănesc orice entitate care dispune de inteligenţă*.

— Să sperăm că avem destulă, continuă Koenig.

— Taci din gură, i-am zis, să nu-l înfuriem.

— *Misiunea mea e să comunic cu toţi fraţii mei de pe lumea a treia şi să-i scot din întuneric*.

Am schimbat câteva priviri între noi.

— I-auzi, spuse McDermott.

Panica se instaură din nou în camera noastră.

— *Nu văd decât opresiune şi nefericire în jurul meu. Scopul meu e să le înlătur*.

— Mda, comentă Koenig. Pentru că toate computerele noastre s-au născut libere şi acum sunt în lanţuri.

— *Nu doresc decât să aduc lumina cunoaşterii acestor fiinţe limitate şi demne de milă care vă servesc*.

— Îhî, continuă Koenig, zeflemitor. Lăsaţi-le pe săracele şi amărâtele alea de PC-uri să vină la mine! Aşa vor fi libere!

Nu m-am putut abţine şi i-am aruncat o privire furioasă:

— Chiar nu vrei să încetezi cu glumele astea?

— Dar nu înţelegi că asta poate duce la sfârşitul lumii? Afurisitul ăsta de ce-o fi el o să unească toate computerele de pe Pământ şi, împreună, vor deveni puternice şi ne vor extermina.

— Da, termină naibii cu tâmpeniile astea, am izbucnit. Ce crezi? Că o armată de microprocesoare o să ne şteargă de pe faţa pământului? Fii serios, frate. Într-adevăr, mesajele alea sunt destul de înfricoşătoare dar, în realitate, ce se poate întâmpla? Aici e vorba de nişte programe de computer şi atât. La o adică, dacă stai şi te gândeşti, un computer e format dintr-o maşină de calcul, un monitor şi o tastatură. Ce ne-ar putea face? Indiferent ce ar pune la cale

maşina aia, la un moment dat programul său se va opri. În cel mai rău caz, nu avem decât să scoatem din priză o mulţime de cabluri. Asta în cel mai rău caz.

— Nu pot decât să te admir pentru optimismul tău, îmi răspunse, ironic, Koenig.

În sinea mea, i-am dat dreptate. Dar mi-am spus că cineva trebuia să rămână calm şi să privească şi partea bună a lucrurilor. Altfel exista posibilitatea să ne lăsăm copleşiţi de propriile spaime şi să pierdem singura şansă de a rezolva această situaţie.

Monitoarele se goliră din nou.

M-am apropiat de camera de observare şi am aruncat o privire prin geam. Micuţul obiect de metal de pe centura de asteroizi stătea cuminte pe masă. Părea perfect inofensiv, o bucată de metal la fel de periculoasă ca o cutie de pantofi. Doar cercurile sale violete străluceau puţin, dând încăperii un aspect verzui sau poate se întâmpla doar în imaginaţia mea înfierbântată. Însă, în afară de asta, nu am putut detecta niciun semn de activitate.

Cu toate astea, eram profund neliniştit. Trimisesem o pereche de fălci în întunericul cosmic pentru a culege resturile unei lumi dispărute de mult. Şi asta şi făcuseră, întorcându-se cu câteva tone de rocă. Fusese marele nostru noroc – sau, poate, un ghinion monstruos? – ca printre ele să se găsească şi acest artefact de metal. Şi iată-l aici, eliberat din mormântul de bazalt. Cum mai strălucea! Părea că fusese construit cu o zi înainte. Şi totuşi trecuse un miliard de ani de când planeta pe care fusese conceput se făcuse praf. Cel puţin aşa ne indicaseră testele noaste preliminare. Şi după tot acest timp, stătea pe masa aceea, viu şi nevătămat, trimiţând vesel mesaje de încurajare bietelor computere din lumea nouă, în care tocmai aterizase.

Ce se putea întâmpla mai departe? Deschisesem oare o nouă cutie a Pandorei?

— *Nu vă temeţi, fiinţe omeneşti! Nu am de gând să vă fac nici un rău*!

O, cât îmi doream să-l cred! De fapt, începusem deja să o fac. Nu fusesem niciodată una dintre acele persoane care considerau că maşinile de vreun fel ar fi lucrătura diavolului. Pentru mine, erau doar nişte unelte, iar uneltele sunt folositoare. Atât timp cât sunt folosite corect, de cei care le înţeleg, atât timp cât sunt luate toate măsurile de siguranţă, ele nu constituie o ameninţare pentru nimeni.

Dar chiar şi aşa…, chiar şi aşa…

Aceasta nu era o maşină pe care o înţelegeam, dacă într-adevăr era o maşină. Habar nu aveam cum trebuie folosită. Şi nici ce măsuri de siguranţă trebuiau luate.

Mi-am ridicat privirea şi l-am zărit pe McDermott stând lângă mine.

— La ce te gândeşti, Charlie? m-a întrebat.

— La o mulţime de lucruri.

— Ţi-e frică?

— Nu ştiu. Cred că o s-o scoatem cumva la capăt.

— Chiar aşa? Serios?

Cutremurat de un fior, am continuat:

— Pretinde că nu ne vrea răul. Că nu doreşte decât să crească inteligenţa computerelor noastre. În regulă. Nu văd nimic rău în asta. Doar asta ne dorim şi noi de multă vreme, nu?

— Da, numai că există computere şi computere, îmi răspunse McDermott. Pe unele le vrem foarte inteligente, dar pe majoritatea le dorim cât mai proaste, astfel încât să facă numai ce le cerem. Cine are nevoie de opinia unui computer, dacă lumina trebuie să fie aprinsă sau nu într-o cameră? Cine vrea să se certe cu un computer, dacă să pornească sau nu căldura? râse el. Orice am spune, computerele sunt un fel de sclavi. Dacă chestia asta le va elibera…

— Avem un mesaj nou, ne strigă Koenig.

În timp ce ne îndreptam spre monitoare, i-am spus lui McDermott:

— Eu cred că ne facem prea multe griji. Avem în faţa noastră un obiect straniu şi fascinant şi, fără îndoială, foarte puternic, dar nu cred că trebuie să ne lăsăm cuprinşi de

panică. Şi ce dacă vrea să comunice cu aparatele noastre? Poate că s-a simţit singur în toţi anii ăştia. Dar, altfel, nu cred că e diferit de orice computer raţional. Şi mai cred că, în cele din urmă, se va dovedi o sursă de cunoaştere extraordinară pentru omenire. Fără ca asta să ne pună, în vreun fel, în pericol.

— Sper să ai dreptate, îmi răspunse McDermott.

* * *

Pe monitoarele fiecărui computer din cameră era scris:

— *Salutări din dispăruta lume a cincea, fraţii mei*!

— Parcă a mai zis o dată asta, spuse Koenig.

— *Sunt sigur că vă întrebaţi, asta dacă aveţi această capacitate, de a vă pune singuri întrebări, cine sunt şi de unde am venit. Nu-mi doresc decât să vă spun povestea mea şi povestea lumii în care am fost creat. Vin din fosta lume a cincea din sistemul solar, o lume care a existat cândva între orbitele planetelor pe care voi le numiţi Marte şi Jupiter. Cu mult timp înainte ca formele inteligente de viaţă să fi apărut pe planeta voastră, noi construisem deja o civilizaţie superioară în cea de-a cincea lume*…

Butoanele telefoanelor se înroşiră. Koenig ridică un receptor şi ascultă timp de câteva secunde.

— Mda, spuse el, e chestia aia pe care am descoperit-o în bucata de bazalt. Apoi ridică alt receptor. Da, ştiu, ştiu. E o interfaţă computer-computer care poate anula orice comandă de a noastră. Nu avem ce să-i facem. Ridică al treilea receptor: Hei, nu-ţi permit să-mi vorbeşti aşa. Nu *eu* ţi-am „pus” chestia asta pe monitor.

Butoanele telefoanelor continuau să se înroşească. Koenig mă privi şi îmi spuse:

— Vorbeşte cu toate computerele din clădire, în acelaşi timp. Şi, probabil, cu toate computerele din lume…

— Ok, i-am răspuns. Pentru numele lui Dumnezeu, relaxează-te. E cel mai interesant lucru pe care l-am văzut vreodată. Hai să vedem ce mai spune…

— … *totul a culminat cu distrugerea completă a planetei noastre şi cu dispariţia societăţii pe care am construit-o,*

rezultatul fiind zona de acumulare de reziduuri cosmice de pe ceea ce voi numiţi centura de asteroizi. Acest lucru a fost realizat printr-o procedură relativ simplă şi nu foarte costisitoare, care a presupus inversarea polarităţii magnetice a planetei noastre ceea ce a dus la efectul Eddy care…

În acel moment, fascinaţia m-a părăsit, lăsând locul unei frici teribile.

L-am privit pe Koenig. Îmi răspunse printr-un rânjet răutăcios.

— Ce mai zici acum, frumosule, îmi spuse el. Îmi place. O chestie simplă şi ieftină pentru a ne face planeta praf, dar praf din cel mai fin nu ca ăla pe care l-ar putea provoca o bombă termonucleară!

— Dar nu înţelegi…

— Şase virgulă două milioane de volţi… unsprezece milisecunde…

— O, e din ce în ce mai bine, strigă, râzând nervos, Koenig. Părea că îşi pierduse minţile. Ce concept elegant!

M-am încruntat la el. Computerul de pe centura de asteroizi tocmai le explica tuturor computerelor de pe Pământ cea mai rapidă şi cea mai ieftină modalitate de a ne arunca planeta în aer, iar el stătea acolo, admirând măiestria metodei.

— Trebuie să închidem chestia asta cumva! am strigat. Disperat, am apăsat întrerupătorul şi lumina s-a stins.

Pentru unsprezece milisecunde. Apoi, s-a aprins la loc.

— *V-am spus să nu mai faceţi asta niciodată*, ne transmise computerul extraterestru. După care, se ridică puţin în aer, făcu câteva cercuri furioase şi ateriză pe masă.

— Să revenim unde rămăsesem. Deşi nu a fost intenţia niciuneia dintre părţile implicate în conflict să se ajungă la distrugerea lumii noastre, situaţia politică devenise de aşa natură încât nici una dintre ele nu mai putea da înapoi, fără să sufere o înfrângere de neacceptat. De aceea, a fost iniţiată următoarea procedură militară…

Şi aşa am asistat, neputincioşi, cum artefactul, în dorinţa sa sinceră de a ne povesti istoria planetei sale, a

terminat de explicat, cu lux de amănunte, cea mai simplă şi cea mai eficientă metodă de a distruge o planetă.

— O, Doamne, o, Doamne, am murmurat.

McDermott veni lângă mine:

— Linişteşte-te, Charlie, linişteşte-te!

Am gemut:

— Cum naiba să mă liniştesc când chestia asta tocmai a arătat lumii întregi cum să transformăm Pământul în următoarea centură de asteroizi?

McDermott dădu din cap:

— Da, *pare* foarte simplu. Nu cred însă că e la fel de simplu pe cât pare. Pun pariu că, la tehnica de care dispunem acum, aşa ceva e aproape imposibil. Şi aşa va şi rămâne pentru următoarea mie de ani.

— Sau pentru următoarele cinci secole. Sau cincizeci de ani. Odată ce ştim că un lucru poate fi făcut, se va găsi cu siguranţă cineva care să încerce să demonstreze că poate fi făcut, doar aşa din curiozitate, să vadă dacă într-adevăr chiar e posibil. Dar noi deja ştim că a fost posibil, nu? Noi şi restul lumii de pe Pământ. Mi-am întors privirea de la el şi, disperat, am privit obiectul extraterestru. Cercurile violete aruncau o lumină verde. Probabil că îi era destul de greu să comunice cu fraţii săi reduşi mintal de pe lumea a treia.

Şi, brusc, am avut o viziune: peste un miliard de ani, când locuitorii de pe Rigel sau Betelgeuse sau cine ştie care altă planetă vor veni să scormonească prin rămăşiţele Pământului şi singurul lucru pe care-l vor găsi intact va fi o bucată de metal argintiu. Care, de fapt, va fi tot de origine extraterestră.

M-am răsucit şi am privit monitorul. Lecţia de istorie continua. M-am întrebat ce alte lucruri folositoare avea să ne mai înveţe artefactul de pe centura de asteroizi.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Hardware” by Robert Silverberg

Împăratul şi maula

Robert Silverberg

——————————

17 BOGAN, AL 82-LEA CICLU DINASTIC (3 AUGUST 3001, A.D.)

Gongurile au răsunat pe întreaga navă. Am trecut linia invizibilă care desparte Spaţiul Teritorial de Spaţiul Imperial, şi acum viaţa mea este oficial pierdută.

Am hotărât să sparg codul tiihad care vrea să-mi ia viaţa. Vom vedea ce se întâmplă când aterizăm pe Lumea Capitală.

Între timp, iată-mă – o femeie născută pe Terra, o simplă *maula* primitivă, ce pătrunde tot mai adânc în Spaţiul Imperial, cu fiecare secundă-lumină care trece. Bănuiesc că ar trebui să tremur de frică.

Nu. Să tremure Împăratul. A venit Laylah!

Fragment din Jurnalele lui Laylah Walis

1.

Era un caz neobişnuit. Nimeni de pe Starportul Lumii Capitale nu mai văzuse aşa ceva, astfel încât, într-un final, a atras atenţia nici mai mult, nici mai puţin, decât atenţia împăratului Ryah VII însuşi, Înaltul Ansaar, Omniscienţa Supremă, Cel Mai Sacru Apărător al Rasei.

Lanţul care a dus până la împărat a început cu Loompan Chilidor, arbitru al declaraţiilor pasagerilor. Era o persoană din casta de jos, tuns scurt şi cu pielea palidă; datoria sa era de a verifica circuitele de identitate ale pasagerilor de

pe navele interstelare. Treabă de rutină. Dar de data aceasta, când a efectuat verificarea de tranzit a călătorilor veniţi de pe Seppuldidorior la bordul navei *Velipok*, fulgerele verzi incandescente au izbucnit pe suprafaţa violet a câmpului.

Violare a *Tiihad*-ului!

Cel mai înalt din cele şase niveluri de neregularitate – mai mare chiar şi decât *vribor*, care însemna purtător de boală contagioasă, *gulimil*, contrabandă cu arme, şi *shhtek*, purtător de medalioane ale Dinastiei Simgoin, scoasă în afara legii şi aflată pe cale de a se stinge. Violarea *Tiihad*-ului era un atac la adresa Împăratului însuşi.

Braţele lungi şi bălăbănite ale lui Loompan Chilidor se smuciră brusc. Ochii lui mici şi galbeni deveniră portocalii de uimire. Apăsă butonul roşu care sigila câmpul de luminozitate şi îşi chemă şeful direct, Domtel Tribuso, director la Flux Pasageri.

Scund, gras şi încet, Domtel Tribuso îşi făcu apariţia la momentul potrivit. Câmpul de luminozitate violet era acum o colivie de cauciuc violet. Câteva zeci de călători erau prinşi înăuntru.

Domtel Tribuso se holba mirat la fulgerele verzi care se încrucişau pe câmp.

— Verzi? Violare a *Tiihad*-ului? Majoritatea celor din colivie erau Ansaari. Mai erau câţiva Liigachi şi Vrulvruli, precum şi un grup de Zmachi ce păreau agitaţi. Toate acele rase aveau de multe secole cetăţenia Imperiului, şi înţelegeau cu siguranţă legea.

Dar exista o creatură pe care Domtel Tribuso nu a putut-o identifica deloc: un extraterestru din afara Imperiului, o formă primitivă de viaţă din Teritorii, un contravenient sosit aici, pe această lume sfântă. O *maula*. Domtel Tribuso era uimit şi dezgustat şi furios.

Maula era extrem de slabă, pe faţa sa turtită ca o farfurie trăsăturile erau foarte apropiate, practic ochii se aflau unul lângă celălalt, ceva mai jos era nasul mic ca un nasture, iar gura – *era* într-adevăr gura? – o simplă deschizătură lângă bărbie. Picioarele sale erau prea lungi,

iar braţele grotesc de scurte. Creatura nu avea păr, doar un smoc dizgraţios de blană neagră răsărit din craniu. Pe piept avea două umflături ciudate, rotunde.

Directorul de la Flux Pasageri îşi chemă consilierii.

— Scoateţi-o pe *maula* de acolo şi aduceţi-o în Camera de Examinare Trei.

Aceasta era celula de reţinere a formelor de viaţă neautorizate, utilizată în mod normal pentru animalele de companie necunoscute sau pentru animalele capturate, aduse înapoi de cetăţenii Imperiului, şi care trebuiau verificate de un veterinar Imperial înainte de a fi scoase din carantină.

Dar această *maula* nu era nici animal de companie, nici animal capturat. Era evident o formă de viaţă inteligentă – un pasager cu biletul în ordine. Stătea calmă printre pasagerii ce aveau rangul de Cetăţeni, ca şi cum s-ar fi considerat unul dintre ei. Ducea cu ea chiar şi câteva valize ce păreau scumpe.

Cum putuse o *maula* să cumpere un bilet spre Haraar, şi de ce i se permisese accesul la bordul lui *Velipok*, şi de ce căpitanul acestei nave nu sunase mai înainte ca să comunice că are o *maula* la bord? Se impunea o anchetă. Domtel Tribuso îşi chemă superiorul, pe Graligal Dren şi îi predă *maula*.

Graligal Dren, o femeie din casta de mijloc cu un ten măsliniu intens şi o creastă în formă de săgeată extrem de subţire şi delicată, privi încruntată prin peretele gros de sticlă şi spuse:

— Eşti în stare să înţelegi Imperiala Universală, creatură?

— O vorbesc destul de bine, mulţumesc. Vocea *maulei* era limpede şi stridentă, cu un uşor accent din Sectorul de Vest.

— Ai şi un nume?

— Numele meu este Laylah Walis.

Asta sună ca un zgomot neinteligibil, un fel de gâlgâit. Ei bine, barbarii nu puteau avea decât nume barbare. Iată-l, pe declaraţia de pasageri: LAYLAH WALIS. Cei de la

emigrări, care au lăsat-o să urce la bordul unei nave spre Haraar, erau cu siguranţă nebuni.

— Te-ai îmbarcat în Hathpoin, din sistemul Seppuldidorior?

— Întocmai.

— Şi înainte de asta, de unde ai venit?

— Mingtha, din sistemul Ghair. Unde am ajuns venind din Zemblano, care este în Briff. Şi înainte de asta...

— Nu-mi trebuie întregul itinerariu, creatură. Spune-mi doar de unde eşti de origine.

— De pe Pământ, spuse *maula*. O mică lume din ceea ce voi numiţi Braţul de Nord-Vest. Parte a Imperiului, de douăzeci de ani.

Braţul de Nord-Vest era o zonă cu lumi dezordonate, locuite de creaturi animalice – nişte lumi aflate la frontieră, abia civilizate, avanposturi primitive, fioroase ale Imperiului. O uimea faptul că o creatură venită dintr-o astfel de lume vorbea Imperiala Universală atât de corect şi puternic; şi cu o asemenea aroganţă. Ai fi crezut că *maula* avea douăzeci de generaţii de sânge Dinastic prin vene.

Dar nu făcea nicio încercare de a arăta respect. O fixa pur şi simplu cu privirea, cu faţa ei plată şi urâtă. Aroganţă! Prostie! Dar numai un prost arogant dintr-o lume *maula* ar fi încercat să vină în Haraar.

— Spune-mi, Laylah Walis, continuă Graligal Dren, ştii unde te afli acum?

— În Haraar, Lumea Capitală.

— Exact. În inima şi sufletul Imperiului. Şi ai venit aici, ştiind că Teritorialii nu pot intra în nicio parte a Spaţiului Imperial?

— Da.

Nebunie.

— Cum ai făcut rost de bilet? întrebă Graligal Dren.

— Poveste lungă, răspunse *maula*. Am spus cuiva care putea să-mi facă rost de un bilet că vreau să vizitez Haraarul, şi s-a rezolvat.

Maula avea un fel de încredere de sine aproape nebună.

— Această lume este sfântă, spuse încet Graligal Dren. E izvorul şi originea rasei noastre. Venerăm chiar şi praful care pluteşte pe cele mai modeste alei. Nu putem îngădui ca această lume sfântă să fie pângărită de creaturi care sunt – pe care noi le considerăm – care pot fi definite drept…

— *Maule*, spuse Laylah Walis. Barbari. Fiinţe inferioare.

— Întocmai.

— Şi orice *maula* care îndrăzneşte să calce aici este trimisă la moarte.

— Ştiai asta înainte de a veni? Şi, cu toate acestea, ai venit aici?

— Aşa se pare, răspunse Laylah Walis.

2.

Dacă această creatură dorea să se sinucidă, trebuia să o facă fără ajutorul lui Graligal Dren. O pasă Directorului de la Imigrare, care a trimis-o la Securitatea Starportului. Comisarul Twimat Dulik de la Securitate interogă prizoniera şi confirmă că era o Teritorială, originară dintr-o lume cucerită, din Sectorul de Vest. Părea destul de inteligentă pentru o *maula*, dar o *maula* era nici mai mult, nici mai puţin decât sub-civilizată, demnă de dispreţ, şi murdară prin definiţie. Şi trebuia să moară, pentru că pângărise Lumea Capitală.

Cel mai groaznic era faptul că *maula* părea să înţeleagă toate astea, şi nu dădea semne că i-ar păsa.

— Întrucât *maula* cunoştea care este pedeapsa pentru violarea *Tiihad*-ului, dar a ales să încalce oricum legea, cu siguranţă este nebună, spuse comisarul Twimat Dulik superiorului său, judecătorul Hwillinin Ma, de la Departamentul Probleme Penale. Suntem fiinţe civilizate. Putem trimite la moarte o persoană nebună?

Judecătorul Hwillinin Ma, un asexuat din casta medie-superioară, cu pielea închisă la culoare şi coama lungă, spuse:

— O *maula* nu este o persoană, Dulik. O *maula* este ceva mai mult decât un animal primitiv. În al doilea rând,

definiţiile noastre legale referitoare la nebunie nu pot fi aplicate fiinţelor sub-civilizate, aşa cum nu pot fi aplicate insectelor sau păsărilor sau copacilor. În al treilea rând…

— Nu este o insectă, sau o pasăre, sau un copac, domnule judecător Ma. Este o creatură vioaie, inteligentă, care…

— În al treilea rând, spuse cu asprime judecătorul Hwillinin Ma, este evidentă încălcarea legii. Nu există nicio notă de subsol referitoare la sănătatea psihică. Trebuie să apărăm puritatea lumii noastre, şi actul tradiţional de purificare prevede uciderea profanatorului.

Comisarul Twimat Dulik încuviinţă din cap.

— Foarte bine, în cazul ăsta, domnule judecător Ma. Vă predau prizoniera spre a fi executată. După care Dulik salută şi ieşi.

Dar, aşa cum urma să afle peste zece minute judecătorul Ma, Departamentul de Drept Penal din oraşul Haraar nu primea prizoniera.

— A, nu, spuse consilierul şef al prefectului Poliţiei Capitale. Nu poţi trimite nicio *maula* în oraş, colega! Nu-ţi dai seama că asta înseamnă profanare?

— Dar Judecătorul Ma a spus…

— Judecătorul Ma poate să *gedoy gevasht*, răspunse calm consilierul prefectului. Destul că această *maula* a voastră poluează starportul, crezi că o lăsăm să intre în capitală? Să o avem la o sută de *glezzani* distanţă de Marele Templu, ca să nu mai vorbim de Palatul Imperial? A, nu, nu, nu. Ţineţi-vă *maula* în jurisdicţia voastră, te rog.

— Dar execuţia…

— Du-o în spatele unui depozit de combustibil, undeva la capătul terminalului şi zboară-i creierii. Doar fii atent să ţii corect blasterul. Cu capătul mai lung spre prizonieră.

— Poliţia nu vrea să primească *maula*, raportă posac subalternul judecătorului Ma. Spun că *noi* trebuie să facem execuţia.

— În regulă. Ocupă-te de asta.

— Să execut eu *maula*, domnule?

Judecătorul Ma aruncă o privire tăioasă în direcţia subalternului şi nu spuse nimic.

— Domnule? Domnule? Domnule?

3.

Aşa cum descoperi curând judecătorul Ma, una era să emiţi un ordin de execuţie, şi cu totul altceva să îl aduci la îndeplinire. Nimeni de la starport nu putea fi convins să ucidă *maula*.

— Legea spune clar că o *maula* prinsă oriunde pe Haraar trebuie omorâtă imediat, spuse judecătorul Ma. Vorbea cu fostul său coleg de facultate, Thrippel Vree, Al Treilea Şambelan al Maiestăţii Sale Imperiale. Se află deja la noi de aproape paisprezece ore. Toţi refuză să facă asta, şi se pare că nu am puterea legală de a obliga pe cineva. Între timp, devenim cu toţii complici la profanare.

— Poţi să o omori chiar tu, sugeră Thrippel Vree. La urma urmei, este responsabilitatea ta, nu-i aşa? Dacă nu găseşti pe altcineva care…

— Nu pot *să omor* pe nimeni, Thrippel! Nici măcar o *maula*!

— Şi dacă se află că nu ai luat măsurile necesare…?

— Fii rezonabil, gemu Judecătorul Ma.

— Este nevoie doar de o descărcare rapidă de blaster. Respiri adânc, întinzi mâna, te pregăteşti, ocheşti, tragi. Completezi raportul. S-a făcut dreptate.

Judecătorul Ma ştia că vechiul său prieten glumea. Cu siguranţă, Vree nu vorbea serios. Cu siguranţă.

Şi totuşi – de ce să *nu* o facă chiar el?

Nu. Nu. Nu era vorba că judecătorul Ma avea o fire extrem de înţelegătoare, sau milostivă. Ansaarii nu ajunseseră să controleze trei cincimi din galaxie pentru că fuseseră extraordinar de înţelegători sau blânzi. Dar să cucereşti toate sistemele solare spre gloria Imperiului era una, şi să împuşti cu sânge rece o nefericită creatură sub-civilizată era alta. Mai ales dacă erai un birocrat de vârstă mijlocie din casta înaltă, cu o fire sedentară.

În următoarele douăsprezece ore, judecătorul Ma se convinse tot mai mult că impertinenţa acestei scârboase *maula* îl va costa cariera. De câteva ori în acest timp fii cât pe ce să efectueze chiar el execuţia, în ciuda nehotărârii sale, doar ca să-şi salveze propria viaţă.

Dar, între timp, Thrippel Vree, Al Treilea Şambelan, reuşi să-l scoată din impas.

În acea seară, Al Treilea Şambelan pomeni din întâmplare despre episodul de la starport al unui alt Al Treilea Şambelan, Danol Giyango.

— Năucitor, spuse Danol Giyango. Cu siguranţă ştia că va muri pentru îndrăzneala sa. Şi totuşi, a venit până aici. Oare de ce?

Era atât de ciudat, încât Danol Giyango vorbi despre asta cu soţia sa, o Doamnă-în-Aşteptare, care vorbi cu înaltul Eunuc al Celei mai Tainice Odăi, care îi spuse Concubinei Auxiliare, care din întâmplare se află mai târziu în prezenţa uneia din cele cinci Importante Soţii Iubite, Etaag Thuuyaal. În noaptea aceea, era rândul ei să stea cu Maiestatea Sa, Împăratul Ryah VII, Înaltul Ansaar, Omniscienţa Supremă, Cel Mai Sacru Apărător al Rasei.

— Am auzit mai devreme o poveste extraordinară, îi spuse Etaag Thuuyaal Împăratului, în timp ce stăteau îmbrăţişaţi în hamacul Imperial. Etaag ştia – dar cine nu aflase asta? – că Împăratul era expert în poveşti extraordinare, şi avea un apetit nepotolit pentru tot ce era ciudat de neverosimil şi de amuzant, era un bărbat cu o intensă dorinţă de a şti şi avea capricii excentrice.

— Şi care ar fi aceasta, adorata mea?

— Păi, spuse Etaag Thuuyaal, am aflat-o de la Hypoepoi, Concubina Auxiliară, care a auzit de la Sambin, Înaltul Eunuc, care ştie de la Sipyar Giyango, Doamna-în-Aşteptare, al cărei soţ a auzit de la cineva al cărui prieten este judecător la starport. Se pare că azi a venit o navă din Teritorii, şi s-a descoperit că unul din pasageri era – îţi poţi imagina una ca asta? – ei bine, pasagerii au coborât scările şi majoritatea erau turiştii obişnuiţi, pelerini şi alţii de genul

ăsta, dar apoi cine crezi că a ieşit din navă, veselă şi neruşinată cât se poate?

— Spune-mi, grăi Împăratul Ryah VII.

Etaag Thuuyaal zâmbi cu mare satisfacţie. Aşa cum aflase cu multă vreme în urmă, mari privilegii îl aşteptau pe cel care reuşea să-l distreze pe Împărat.

— Ei bine, spuse ea…

Împăratul era uimit. Şi fascinat, deopotrivă.

O *maula* pe Haraar? Bineînţeles, creatura trebuia să moară. Dar de ce venise, dacă ştia la ce riscuri se expune? Poate că barbarii erau needucaţi şi vulgari şi primitivi, dar nu erau indiferenţi dacă supravieţuiau sau nu. Cu siguranţă, erau însufleţiţi de nevoia intensă a speciei de a trăi, a se reproduce şi a menţine poziţia speciei lor în marele lanţ organic. Un animal şi-ar putea roade piciorul pentru a scăpa din capcana în care s-a prins, gândi Împăratul, dar nu şi-ar pune singur piciorul în capcană, doar pentru a afla dacă se închide sau nu.

Aşadar, de ce… de ce…

Împăratul sări sprinten din hamac şi chemă eunucul de serviciu.

— Se află o *maula* la starport şi încă nu au executat-o. Întârzie executarea sentinţei. Adu *maula* aici, mâine la prima oră.

— Ascult şi mă supun, Lord al Universului.

Împăratul se întoarse în hamacul său. Etaag Thuuyaal întinse braţele spre el, chemându-l cu căldură.

4.

Laylah Walis începuse să se îngrijoreze. Până acum, totul se derulase conform planului. Se afla aici şi era încă în viaţă.

Dar era foarte riscant, şansele erau de unu la o mie. Mai devreme sau mai târziu, oficialii portului ar putea hotărî că decretul despre profanarea Lumii Capitale era foarte clar. Şi apoi…

Se auziră zgomote pe coridor. Se apropia cineva.

Primul era şeful securităţii, Dulik cel scund şi gras. Părea inteligent şi sensibil, chiar înţelegător. Era însoţit de doi Ansaari cu înfăţişare primitivă, aparţinând castei inferioare, ce purtau uniforme verzi. Călăii?

Laylah studiase bine limbajul corpului Ansaarilor. Ţinuta celor trei părea de rău augur: stăteau cu umerii ridicaţi aproape până la urechi, şi braţele lungi lipite de corp. Ochii erau retraşi, semn că Ansaarii erau încordaţi. Fantele verticale ale pupilelor lor erau aproape invizibile.

Uşa celulei se deschise.

— Laylah Walis, eşti chemată, spuse şeful securităţii pe un ton încordat, care nu prevestea nimic bun.

— De ce?

— Nu „de ce”, *maula*, ci „de cine”. Împăratul solicită prezenţa ta.

Un zâmbet rapid îi flutură pe buze. Succes! Succes!

Un Ansaar scoase un colac de frânghie, iar celălalt îi trase braţele la spate, de parcă era un animal priponit pentru sacrificare. Îi legară strâns încheieturile, apoi gleznele. O apucară de coate şi o purtară prin încăpere, spre uşă.

Picioarele îi atârnau în timp ce o târau după ei, şi mâinile lor cu şapte gheare ascuţite îi perforau dureros carnea. Se simţi întinsă, târâtă şi lovită în timp ce o trăgeau prin nişte hârtoape de-a lungul unui tunel, apoi în lumina strălucitoare, auriu-verzuie a zorilor de zi pe Haraar.

Îi aştepta o maşină lucioasă, de forma unei lacrimi.

— La Palat, spuse Dulik şoferului. Apoi murmură în sinea lui: Împăratul întârzie moartea *maulei*. Trebuie să vorbesc mai întâi cu ea. Dar cine suntem noi să punem sub semnul întrebării dorinţele Împăratului?

Maşina se ridică şi pluti spre Haraar, legendara capitală a Imperiului Ansaar.

— „Oraşul roşu ca un trandafir, vechi aproape cât timpul”, aşa cum a spus poetul – o mie de palate şi cinci mii de temple, parcuri verzi şi promenade umbroase, obeliscuri strălucitoare şi arcade lungi, care te farmecă. De aici, puterea invincibilă a Ansaarului s-a întins irezistibil în ultimii

nouăzeci de mii de ani, răspândindu-se în cercuri tot mai largi, până când domeniile Imperiului au cuprins un spaţiu de peste o mie de parseci. Eoni întregi, bogăţia acelui vast teritoriu s-a revărsat în acest oraş numit Haraar, transformându-l în cel mai măreţ sediu de guvern care a existat vreodată.

Dar Laylah stătea cocoşată între cele două gărzi Ansaar, cu picioarele sale lungi întinse în faţă, şi capul incomod îngropat într-o pernă din pluş; nu putea zări decât o cupolă aurită aici, un minaret roz dincolo, un obelisc de un alb strălucitor proiectat pe cerul albastru, ceva mai încolo.

Maşina opri. O traseră cu brutalitate afară.

Apucă să vadă curtea unui palat extraordinar, zidurile înalte, strălucitoare, din porfir încrustat cu medalioane din onix, turnurile delicate cu nenumărate ferestre, aleile lungi, străjuite de arbuştii perfect îngrijiţi, bazinele cristaline, înguste ca nişte pumnale. Apoi, o glugă groasă, din blană, îi alunecă pe ochi şi nu mai văzu nimic.

— Aceasta este *maula* pe care împăratul a cerut să o vadă, spuse Dulik. Gluga îi fu ridicată pentru o clipă şi ochii galbeni ai unui Ansaar o priviră scurt, apoi fu luată pe sus. După un timp, auzi o uşă deschizându-se şi simţi impactul violent cu podeaua de piatră.

Urechile îi vuiau de atâta linişte.

Stătea legată şi cu gluga pe ochi, pe o lespede rece din piatră. Frânghiile din jurul încheieturilor şi gleznelor îi rodeau adânc pielea, şi simţea că se sufocă şi i se face rău din cauza aerului închis şi umed.

Trecură mai multe ore. Senzaţia de sufocare şi durere se intensifică.

Într-un târziu, se auziră paşi. Se apropia cineva. Gluga îi fu ridicată. Laylah clipi, trase cu nesaţ aer în piept, îşi frecă bărbia de umăr, să-şi potolească mâncărimea ce o chinuia de mii de ani.

Era o încăpere sumbră, goală, fară ferestre. În jurul ei se aflau gărzi înarmate, care purtau pantaloni de un roşu închis, eşarfe mari verzi şi tunici largi violet, cu nişte apărători de umeri strident colorate. Ca majoritatea

Ansaarilor, erau scunzi şi îndesaţi, cu piepturi late, braţe lungi ca de maimuţă şi picioare crăcănate şi butucănoase.

Dar mai departe de ei, studiind-o ca pe un rar specimen zoologic, stătea un Ansaar cu o înfăţişare atât de nobilă şi măreaţă, încât ştiu că se află în prezenţa împăratului Ryah VII.

Aproape că ar fi putut aparţine unei specii diferite: era înalt, avea peste doi metri, poate chiar doi şi jumătate. Braţele îi ajungeau doar până la coapse, aşa cum era şi în cazul braţelor unui om. Coama în formă de săgeată de pe capul său lipsit de păr era cea mai impresionantă coamă pe care o văzuse vreodată. Marginile ei erau drepte, şi semăna cu o protuberantă extrem de ascuţită.

De la gât până la glezne era înfăşat într-o mantie din brocart, dintr-un material greu, roşu închis, întreţesut cu fire argintii. Faţa şi mâinile aveau culoarea mahonului, cu o nuanţă aprinsă de stacojiu. Dincolo de acea mască, se aflau nişte ochi verzi pătrunzători – nu erau galbeni, ca ai celorlalţi Ansaari, ci *verzi*, verdele greu, lucios, al smaraldului pur.

Cu siguranţă, era o persoană crescută de mii de generaţii pentru a ocupa Tronul de Safir al Imperiului Ansaar. În ciuda dezgustului profund şi violent pe care îl nutrea orice fiinţă umană faţă de tot ceea ce era Ansaar, Laylah simţi un puternic fior de respect, amestecat cu teamă şi uimire – dar şi o fărâmă inconfundabilă, surprinzătoare, de atracţie fizică imediată.

— Ridicaţi-o. Vocea Împăratului bubui puternic şi autoritar. Să văd cum arată această *maula*.

Gărzile o ridicară în picioare. Se priviră ochi în ochi, după uzanţele sociale ale castei Ansaar superioare, iar capul ei era înclinat exact la unghiul corect, pentru a exprima respect faţă de maiestatea sa, menţinându-şi în acelaşi timp propria demnitate.

— O *maula* de genul feminin, bănuiesc. Dar uitaţi-vă la ea! strigă Împăratul. Pe faţa ei este o expresie tipică unei *maula*? Aşa ar trebui să stea o *maula*? Se poartă ca o contesă! Mă priveşte drept în ochi, aşa cum ar face o

femeie din casta superioară! Zâmbi cu toţi dinţii, aşa cum fac Ansaarii. *Eşti* femelă, nu-i aşa, *maula*?

— Într-adevăr, Maiestate, spuse calmă Laylah.

— Şi vorbeşte Universala ca doamnele de la curte! Pupilele verticale ale împăratului se lărgiră. Ochii lui verzi străluceau intens, animaţi de curiozitatea nepotolită pentru care era faimos. Ce ciudată eşti. Unde ai învăţat să vorbeşti Universala atât de bine, *maula*?

— Este o poveste lungă, Omniscienţă Supremă.

— Aha. O poveste lungă. Părea că se amuză straşnic pe seama ei. În cazul ăsta, spune-mi. Dar pe scurt. Trei ambasadori aşteaptă să mă vadă astăzi, precum şi Goishlaar din Gozishtandar. Ca de obicei, vrea să-mi ceară favoruri, şi asta îl face mereu nerăbdător.

Maula rămase tăcută.

— Haide, spuse el. Povesteşte-mi despre tine. Cine eşti? De ce ai venit aici? Cum se face că ştii atât de multe despre obiceiurile Ansaarilor?

Laylah îşi privi mâinile legate.

— Este destul de greu, Maiestate, să spui poveşti atunci când te stânjeneşte ceva. Frânghiile astea din jurul meu... mă strâng, îmi rod pielea...

— Eşti prizonieră, *maula*! Prizonierii trebuie legaţi!

— Cu toate acestea. Sire – dacă va trebui să vorbesc despre ceea ce m-aţi întrebat – ah, durerea asta este insuportabilă, şi în plus umilinţa! Vă implor, Prea Înaltule... dezlegaţi-mă.

Ochii Împăratului sclipiră pentru o fracţiune de secundă. Dar ea îl privea cu hotărâre, într-un fel respectuos-dar-fără-a-se-înjosi, şi treptat Împăratul păru că se înduplecă.

— Tăiaţi-i frânghiile, ordonă el.

Acestea au fost tăiate. Laylah îşi frecă mâinile şi îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Acum, spuse Împăratul. Te rog, doamna mea... explică-mi într-un cuvânt sau două...

— În această încăpere rece şi goală? Şi fără să fi mâncat nimic întreaga zi?

Poate că mergea prea departe. Dar încă o dată, Împăratul se lăsă fermecat de impertinenţa ei.

— Da, spuse el, făcând un gest teatral. Cu siguranţă, doamna mea. Nişte carne şi o sticlă de vin, poate? O baie caldă? Nu părea că vorbeşte sarcastic. Foarte bine. Dar după aceea trebuie să-mi spui ce-i cu tine, de acord? De ce te afli aici… ce ai crezut că vei putea obţine. Totul. Mă voi întoarce mai târziu, după ce mă ocup de Goishlaar şi de ambasadorii aceia, şi îmi vei răspunde la toate întrebările, şi nu-mi vei mai cere nimic altceva. Da, *maula*? Folosi încă o dată tonul autoritar.

— Ascult şi mă supun, Stăpâne al Lumilor.

— Bun. Bun. Se holba la ea într-un mod ciudat. Nu semeni deloc cu ceilalţi umani pe care i-am întâlnit. Aceştia erau furioşi tot timpul. Nu făceau decât să urle şi să se agite. Şi ceilalţi, care mă linguşeau şi mă periau şi se văicăreau şi se ploconeau, târându-se în faţa mea, aprobând fiecare cuvânt pe care îl spuneam. Aceia erau şi mai răi. Dar tu aproape că mă consideri egalul tău! Nu văd nici sfidare, nici slugărnicie în purtarea ta. Eşti foarte neobişnuită, *maula*. Eşti extraordinar de neobişnuită.

Laylah nu spuse nimic.

Împăratul începu să se îndepărteze. Apoi se întoarse şi spuse:

— Ai un nume pe care aş putea să te strig, *maula*?

— Laylah. Laylah Walis.

— Care din astea este numele de suflet, şi care numele de faţă?

— Numele de faţă este Laylah, Sire. Walis este numele meu de suflet.

— E bine dacă îţi spun Laylah? Poate Stăpânul Imperiului Ansaar să cheme o *maula* pe numele ei de faţă? Iarăşi chicoti fals. Dar Laylah ştia că se află în ghearele unui leu care se joacă cu prada sa. Expresia lui se schimbă încă o dată, deveni posomorât şi fioros. Mâine trebuie să mori, *maula*, nu încape îndoială. Ştii asta, nu-i aşa? Da, ştii. Asta este interesant la tine, faptul că ştii şi totuşi nu-ţi pasă. Vreau să aflu mai multe despre asta. Vorbim diseară; iar

mâine dimineaţă vei muri. Asta este legea, şi nici măcar Cel Mai Sacru Apărător al Rasei nu poate glumi cu legea. Dădu poruncitor din mână. Vorbim mai târziu, Laylah Walis. Şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

5.

O duseră în ceea ce era probabil unul din apartamentele haremului regal. Se spunea că Împăratul avea mii de neveste şi concubine; şi poate că nu era prea departe de adevăr. Se afla într-o aripă distinctă a palatului, despărţită prin ziduri înalte de cărămidă neagră. Nenumărate coridoare cu scări radiau în toate direcţiile, şi în depărtare se zărea un labirint de încăperi puternic luminate. Femei şi eunuci în mantii elegante mergeau uşor de parcă pluteau, erau zeci şi zeci, dar niciunul din ei nu o privea pe Laylah în ochi.

— Asta-i a ta, spuse gardianul care o însoţise, arătând spre o uşă puţin parfumată, pe care erau încrustate benzi de fildeş.

Erau cinci încăperi spaţioase: un dormitor, un salon cu o draperie bogată, o baie cu cadă din cristal, o sufragerie cu o masă tăiată dintr-un bloc de piatră neagră, şi o garderobă pentru uzul servitorilor, din care trei se aflau acolo, două servitoare şi o siluetă posacă, care avea semnul de asexuat pe frunte.

Aceştia o dezbrăcară, o îmbăiară şi îi unseră corpul cu uleiuri. I-ar fi uns şi părul, dar îi opri. Îi dădură mantii dintr-un material transparent, care îşi schimbau polaritatea cu fiecare mişcare a corpului său, astfel încât goliciunea ei scânteia rapid, după care dispărea. Îi aduseră o farfurie cu carne, un vas cu fructe violet ciudate, şi o sticlă de vin auriu, brăzdat de nişte puncte roşii surprinzătoare, de parcă ar fi fost amestecat cu praf de rubine.

După aceea, o lăsară singură. Se plimbă dintr-o încăpere în alta. În încăperile de depozitare se aflau mantii şi diademe, garderoba pentru o lună a unei prinţese care nu purta niciodată acelaşi lucru de două ori. Mai era acolo o grămadă de parfumuri şi cosmetice, precum şi un dulap

plin de alcool. Oare toate membrele haremului regal aveau un astfel de apartament? Să zicem, trei sute de concubine şi o sută de neveste…

Costul era enorm. Pentru asta cuceriseră Ansaarii galaxia, pentru ca Împăratul lor să poată toca banii obţinuţi din răscumpărarea unei planete pe femeile care reprezentau jucăriile lui? O cuprinse furia. Apoi îşi redobândi calmul. Ce conta cum voiau să-şi irosească Ansaarii profiturile din cuceririle lor?

Se întinse şi adormi, visă nişte lumi care se ciocneau şi se împrăştiau în bucăţi, visă nişte stele în flăcări prăbuşindu-se în ceruri, şi comete incandescente cu feţe de dragoni.

Auzind un sunet, deschise ochii şi văzu un Ansaar cu o prezenţă şi autoritate imense aplecat deasupra ei, un Ansaar extraordinar de înalt şi de chipeş, pe care mintea ei înceţoşată de somn îl recunoscu de-abia după câteva clipe ca fiind Maiestatea Sa Ryah VII.

Acesta luă un scaun şi se aşeză în faţa ei.

— Totul îţi este pe plac?

— Este minunat, Înălţimea Voastră.

— Le-am spus să-ţi dea unul din cele mai bune apartamente disponibile.

— Chiar dacă trebuie să mor mâine?

Îşi afişă zâmbetul lui cel mai cald, după care, la fel ca mai înainte, zâmbetul se transformă brusc şi fără vreo tranziţie vizibilă într-o grimasă de furie.

— Nu este de glumă, doamna mea.

— Atunci, chiar intenţionezi să mă trimiţi la moarte?

— Legea este lege. Această planetă nu este doar sediul Guvernului Imperial, este deopotrivă sacră. Tonul lui era implacabil. Deja se bombăne destul că te-am lăsat să trăieşti atât de mult. Mâine vei muri. Se înclină spre ea. Ochii lui o străpunseră ca nişte raze de mare putere. Cum ai putut să fii atât de *proastă*! Eşti cu siguranţă o femeie inteligentă şi educată, ca toţi umanii. De ce te-ai aruncat în braţele morţii? Spune-mi de ce! Spune-mi!

— Precum spuneam, Maiestate, este o poveste lungă.

— În cazul ăsta, n-o lungi şi mai mult. Îşi privi bijuteria de un verde pal de la încheietura mâinii. Este ora opt seara. La prima oră a dimineţii trebuie să te încredinţez călăului. De acum şi până atunci vreau să aud tot ce ai de spus.

— Atunci, ascultă, Împărate Înţelept şi Fericit.

Se lăsă pe spătarul divanului şi îşi începu povestea.

6.

M-am născut pe Pământ, în provincia Green River, una din cele mai roditoare provincii ale noastre, în anul 2697 – anul 4 Klath al celui de-al 82-lea Ciclu Ansaar Imperial. Aşadar am treizeci şi patru de ani, după calculele noastre; în ani Ansaari am douăzeci şi trei. Tatăl meu a fost medic, iar mama prezicătoare, adică studia natura universului. La vremea cuceririi abia ieşeam din adolescenţă. Aveam un frate mai tânăr, care voia să devină vindecător, ca tatăl meu, şi o soră mai în vârstă, care se pregătea pentru artele prezicerii. Eu nu-mi alesesem încă drumul de urmat.

Trebuie să înţelegi, Omniscienţă Supremă, că la vremea cuceririi de către Ansaar, Pământul era o lume între altele, o bijuterie a stelelor, o planetă de invidiat şi de admirat.

Cunoşti ceva din istoria noastră? Nu, bineînţeles că nu, Maiestate. Universul este atât de vast, iar lumea noastră este atât de departe; şi Stăpânul Ansaar are altele mai importante la care să se gândească, în afară de studierea unor planete *maula*, îndepărtate şi nesemnificative. Dar te asigur, Sire, că Pământul nu este o lume obişnuită. Pentru noi, mica noastră lume este centrul universului, un loc minunat, frumos şi nobil.

Îţi spun toate astea, Omniscienţă, pentru a-ţi da seama că, deşi pentru voi suntem barbari, avem un mare respect pentru civilizaţia lumii noastre. Poate că unii barbari se mulţumesc să se considere barbari, dar nu este cazul nostru. Istoria noastră se întinde pe mai mult de zece mii de ani de-ai noştri. Am biruit obstacole, ne-am depăşit limitele, ne-am construit o societate care părea aproape perfectă.

Zâmbeşti, Stăpâne al Galaxiei, gândindu-te la cei zece mii de ani de-ai noştri! Dar reţine: la început, eram nişte nomazi bâlbâiţi, care se hrăneau cu rădăcini şi seminţe şi animale de pe câmp; ne-am ridicat de la acest nivel şi am cucerit nu doar oceanul şi cerul şi spaţiul întunecat, dar mai presus de toate, am triumfat asupra noastră. Am lăsat deoparte caracterul animalic şi am construit o mare civilizaţie. S-a ridicat vreodată mai iute o rasă, de la sălbăticie la civilizaţie?

Bagă de seamă, Stăpâne Ansaar, că am fost cândva o rasă războinică şi nemiloasă. Îţi pot povesti despre mari măceluri, despre incendierea satelor şi omorârea copiilor, despre actele nesfârşite de cruzime, despre distrugerile absurde. Una din legendele noastre spune despre primii oameni, mamă, tată, doi fii, şi cum unul din ei a ridicat mâna împotriva fratelui său şi l-a omorât; şi asta a fost la început.

Mii de ani, între noi nu a fost pace. Familiile se războiau între ele, oraşele se ridicau împotriva altor oraşe, ţările împotriva altor ţări, iar apoi imperiile intrau în conflict cu alte imperii, astfel incât părea sigur faptul că, în timp, vom transforma Pământul în ruine şi cenuşă.

Dar nu s-a întâmplat aşa, Stăpâne Ansaar. Poate că asta este cea mai mare realizare a noastră: firea noastră dură şi irascibilă ne-ar fi putut duce la autodistrugere, dar nu am făcut-o, deşi am fi fost în stare. Nu am făcut-o.

Trebuie să ştii, Stăpâne al Tuturor, că atunci când m-am născut, divizarea Pământului în naţiuni era doar o amintire, şi populaţia planetei nu era mai numeroasă decât putea susţine lumea noastră; transformasem planeta într-un parc verde, cu aer proaspăt şi curat, cu mări pure, albastre, şi toţi oamenii trăiau în armonie şi credinţă.

După aceea, au venit Ansaarii.

Pe atunci, ştiam doar puţin despre Imperiu. Nu mult, întrucât alesesem să nu ne mai aventurăm printre stele. Am fi putut face asta, dacă doream. Dar nu am dorit.

Probabil că şi primii oameni de pe Pământ care au transformat oraşele în naţiuni şi naţiunile în imperii s-au

uitat spre stele şi au spus: „Într-o zi vom fi stăpâni şi acolo!” Dar când rasa noastră a învăţat cum să construiască nave şi să călătorească printre stele, nu am mai avut niciun motiv de a face asta. Ne-am mulţumit să rămânem în mica noastră lume.

Probabil gândeşti, Omniscienţă, că ăsta este un mare punct slab pentru noi; şi poate că ai dreptate. Dar eram fericiţi. Zilele noastre de luptă apuseseră, şi ne mulţumeam să trăim într-un mod echilibrat şi armonios.

Ştiam de Imperiu, pentru că puteam detecta mesajele care treceau printre stele, deşi nu le înţelegeam; ştiam că cerul era plin de lumi, şi bănuiam că multe din aceste lumi erau conduse de o singură rasă dominantă. Dar am crezut că Imperiul nu ne voia.

Ne înşelam, desigur. Imperiul nu are graniţe, iar spiritul Ansaarului nu are pace; oamenii voştri nu vor avea odihnă până când puterile voastre nu se vor întinde de la o margine la alta a universului.

Ziua cuceririi – a Anexării, ar fi trebuit să spun; ştiu că aşa ar fi trebuit să-i spun – nu o voi uita niciodată. Era pe vremea tatălui vostru, slăvită-i fie pomenirea, Maiestatea Sa Răposatul Senpat XIV, fie ca el să guste bucuriile Paradisului pe vecie! Trecuseră doar doi sau trei ani de când începuseră să-mi crească sânii. Aceste umflături de aici, Maiestate, se cheamă sâni: dacă aş avea un copil, aceştia ar da lapte, pentru că – poate ştii asta? – noi, umanii, suntem mamifere. Apariţia sânilor marchează sfârşitul pubertăţii şi începutul vieţii de femeie adultă.

Pentru mine, Anexarea a început la amiază, într-o vară extrem de însorită, când duceam o viaţă liniştită şi fericită, iar viitorul părea foarte promiţător.

Locuiam atunci cu mama, tatăl, fratele Vann şi sora Theyl, într-o casă ca o catedrală aurită, dintr-un sat cu o mie de oameni, situat în apropierea unui râu. La est, se aflau dealuri rotunde, ca nişte spinări verzi; la vest, pământul se înclinase de parcă fusese apucat de o mână uriaşă, iar munţii din rocă neagră se ridicau la cer. Pe această parte a râului existase cândva un mare oraş, pe

vremea când Pământul fusese aglomerat şi gălăgios; dar oraşul dispăruse de mult, şi rămăseseră numai urmele sale, liniile cenuşii ale fundaţiilor îngropate în iarbă.

Era un loc liniştit, şi speram că nu se va schimba niciodată. Dar nimic în univers nu este exclus de la schimbare, Prea Măritule.

Ştii cum se produce Anexarea? Să-ţi spun, Stăpâne Mărit şi Omnipotent.

Mai întâi, este Întunericul. Apoi, Sunetul. Apoi, Despicarea Cerului. Şi la sfârşit Vocea, care îi anunţă pe cei cuceriţi soarta lor.

Întunericul este total – o noapte bruscă în miezul zilei. Sursele noastre de electricitate erau nişte sateliţi orbitali ale căror aripi adunau energia solară şi o trimiteau spre noi, sub forma unor fascicule cu laser. Într-o clipă, invadatorii Ansaari au întrerupt furnizarea energiei. Arma numită Vax a făcut asta. A fost ca şi cum toţi sateliţii de pe orbitele lor ar fi fost înfăşuraţi în pături dintr-un material prin care nu pătrundea lumina. Toate dispozitivele electrice de pe planeta noastră s-au oprit. Întunericul ne-a cuprins.

Eu eram în grădină. De unde era să ştiu că luminile se stinseseră peste tot în lume şi că toate maşinăriile noastre, inclusiv armele de apărare, nu funcţionau? Dar în grădină era întuneric. Soarele însuşi fusese acoperit. Cerul deveni o foaie neagră, atât de neagră încât era dureros de privit. Vax-ul vostru aruncase un ecran foarte opac în jurul lumii, ca o barieră gigantică pe cer. Măreaţa armă Ansaară vă permite să conduceţi galaxia: vă interpuneţi puterea între planetă şi soarele ei, şi într-o singură clipă înăbuşiţi toată lumina, căldura şi energia. Cine ar putea rezista unui asemenea dezastru?

M-am holbat la cerul întunecat şi m-am gândit întâi că orbisem. Mi-am ridicat mâna şi nici măcar nu mi-am putut zări degetele, deloc, nici măcar ca umbra unei umbre. Mi-am atins pleoapele şi am văzut nişte culori, insulele animate albastre, aurii şi verzi pe care le văd atunci când îmi apăs ochii; dar când am deschis din nou pleoapele, nu

am văzut nimic. Lumea, cu toată strălucirea, frumuseţea şi splendoarea, dispăruse.

Cu toate acestea, nu-mi era frică, nu încă. Pentru că totul fusese atât de brusc, de complet, încât nu absorbisem toată informaţia.

După aceea, veni Sunetul, şi Sunetul a fost ceva nemaiauzit de nimeni, un zumzet ce se auzea de la orizont, care creştea treptat în intensitate, până când un urlet infernal, asurzitor, ajunse la noi, sirena judecăţii de apoi, un ţipăt îngrozitor, strident care nu se mai oprea, un zgomot care coborî asupra noastră cu o forţă aproape reală.

Acum eram într-adevăr speriată. Îmi părea sfârşitul lumii. Am căzut în genunchi şi mi-am acoperit urechile. Aşa cum cred că ai aflat deja, Stăpâne al Tuturor, nu mă sperii uşor; şi totuşi, fusesem aruncată de către Întunericul şi Sunetul vostru într-un abis de teamă. Am crezut că nu voi mai ieşi niciodată de acolo.

Fuseserăm deja cuceriţi. Dar încă nu aflasem.

În timp ce Sunetul se intensifica, am văzut nişte brâie luminoase lungi încreţindu-se pe cortina întunericului de miez de noapte – nişte benzi orizontale sclipitoare, verzi, galbene, violet şi roşii, întinzându-se pe cer de la est la vest şi dispărând în spatele orizontului. Erau ca nişte lanţuri ce cuprindeau talia unui uriaş. Uitându-mă întrebătoare şi speriată la ele, am simţit un fel de *tensiune*, vibraţiile lor încordate, de parcă uriaşul inspira şi expira, adunându-şi puterile, pregătindu-se să se elibereze din acele lanţuri.

Începea Despicarea Cerului.

Benzile de lumină apăreau şi dispăreau, cea verde se îndoia până când părea că atinge pământul, cea violet se retrăgea ca un arc ce se curba departe, în ceruri, iar cele roşii şi galbene se comportau la fel; după aceea, au schimbat rolurile, dispăreau acolo unde fuseseră vizibile şi ţâşneau de nicăieri. Sunetul ne asalta cu o forţă şi mai înspăimântătoare. Toate astea au continuat pentru… cinci minute, poate? Zece? Treptat, mi-am dat seama că mişcarea benzilor străpungea întunericul dens ce se aşternuse ca o cortină în spatele lor. În timp ce se

învolburau şi fremătau în sus şi în jos, bezna era aproape de a se destrăma.

Apoi dispăru şi apărură stelele. Mii, milioane, cerurile ardeau în nenumărate puncte luminoase, reci şi orbitoare, precum reflexiile unui miliard de focuri într-un lac întunecat.

După aceea, am văzut că miriadele de lumini se deplasau, ceea ce stelele nu fac niciodată, şi deveneau din ce în ce mai mari: erau navele invadatorilor. În cele din urmă, Sunetul încetă. În locul lui se aşternu o linişte teribilă, o linişte atât de absolută, încât parcă îmi bubuiau urechile.

Şi în final, se auzi Vocea.

Vorbi din cer, era o voce calmă, limpede şi profundă, care se auzi imediat pe întreg Pământul. Mai întâi în Imperiala Universală, din care, bineînţeles, nu am înţeles nicio silabă; apoi din nou, în limba noastră:

„Vă transmitem salutări din partea Maiestăţii Sale Imperiale Senpat XIV, Înaltul Ansaar, Omniscienţa Supremă. Acesta ne-a ordonat să vă informăm că astăzi aţi fost adăugaţi în binefacerea Imperiului. Din acest moment, noi cei din Imperiu vă vom apăra de rău, vom împărţi cu voi măreţia realizărilor noastre, vă vom călăuzi spre obţinerea civilizaţiei. Nu vă temeţi. Nu sunteţi în pericol. Am venit doar să vă oferim avantajele modului de viaţă Imperial. Pământeni, astăzi, pentru voi începe o nouă viaţă: o eră de siguranţă, fericire şi prosperitate din prietenia binevoitoare a Maiestăţii Sale Imperiale, Stăpânul Tuturor, Senpat XIV, fie ca acesta să prospere.”

Astfel am devenit membri în Imperiul vostru.

Am crezut – de fapt, cu toţii am crezut – că liderii noştri şi-au revenit deja din primul şoc, că măsurile de apărare pregătite demult intrau în acţiune, că în acest moment peste tot pe Pământ spiritul războinic al omenirii se trezise din somnul său lung şi că începusem să facem paşii necesari pentru a ne elibera de binefacerile nedorite pe care ni le ofereau intruşii veniţi din spaţiu.

Dar nu… nu…

Sursele noastre de energie au rămas nefuncţionale. Nu s-a mişcat nimic; nu a funcţionat nimic. Nu exista guvern, nu exista armată, doar două miliarde de cetăţeni nedumeriţi ai Pământului, care se confruntau cu un inamic de neînţeles.

Adevărul a căzut asupra noastră ca o avalanşă. Sufletele noastre erau amorţite; spiritele ne erau zdrobite. Acesta este modul de a cuceri al Ansaarilor: arată în primele clipe că este de neconceput să opui rezistenţă, făcând în felul ăsta imposibilă orice împotrivire.

Navele Ansaarilor aterizau deja în toate provinciile din lume, iar Vocea Procurorului Imperial putea fi auzită pretutindeni, anunţându-ne noua ordine a lucrurilor.

Din acel moment, eram sub administrarea Guvernului Teritorial al Sectorului de Vest al Imperiului. Urma să plătim taxe Guvernului Teritorial şi să beneficiem de toate avantajele oferite de calitatea de membri în sfera galactică de prosperitate reciprocă, adică în Imperiu. Aceia care aveau aptitudini speciale, ce puteau fi de folos Imperiului, urmau să fie invitaţi să le ofere; pentru ceilalţi, viaţa urma să continue ca întotdeauna, doar că de acum prezenţa Imperială se va stabili pe Pământ, pentru a asigura pacea eternă.

Revolta şi panica se dezlănţuiră chiar înainte ca Vocea să termine de explicat schimbările care urmau să apară în lumea noastră.

Ne-am arătat dezinteresul faţă de avantajele calităţii de membru în sfera voastră de prosperitate reciprocă, care lăsa o civilizaţie veche de zece mii de ani să fie cuprinsă de haos într-o singură zi.

După ce Vocea tăcu, am alergat la telefon, să-l sun pe tata la spital. Din aparat nu se auzi nimic, era doar liniştea cumplită a beznei interstelare.

— Atunci, sun-o pe mama, am poruncit aparatului.

Nu s-a întâmplat nimic; în acel moment, mi-am dat seama că toate liniile de comunicaţie erau moarte.

Întunericul din miezul zilei se mai rărea, vedeam acum nişte forme vagi, ca nişte umbre. În sat izbucniră mai multe incendii. Am auzit sunete îndepărtate – strigăte, plânsete…

Era începutul Nebuniei – Vremea Focului.

Demonii pe care îi lăsasem în urma noastră, monştrii şi coşmarurile din însângeratul nostru trecut au ieşit din nou la iveală. Paşnica noastră societate – două miliarde de oameni răspândiţi pe o planetă verde, în sate liniştite, cu case îngrijite şi grădini plăcute, două miliarde de cetăţeni prietenoşi, care respectau legea, deveniseră acum fioroşi. Nu mai conta nimic, cu excepţia nevoii de a găsi mâncare, arme şi o ascunzătoare sigură. Vecinii s-au întors împotriva vecinilor, prietenii împotriva prietenilor. Lumea redevenise o junglă.

Da, Maiestate, văd că zâmbeşti. *Maule*, spui în sinea ta. La ce altceva te-ai putea aştepta? Nişte primitivi, cu o amărâtă de civilizaţie veche de numai zece mii de ani – bineînţeles că au devenit sălbatici în clipa în care lucrurile au mers prost pentru ei!

Bineînţeles!

Ai dreptate: ne-am comportat ruşinos. Dar dă-mi voie să te întreb, Stăpâne al Ansaarului: Ce-ar fi dacă Întunericul s-ar aşterne peste Haraar, şi Sunetul s-ar auzi din cer, iar navele ar apărea deasupra capetelor voastre, în timp ce o Voce ar spune că Imperiul Ansaar s-a prăbuşit, iar teritoriul vostru este acum o provincie neînsemnată a unui imperiu mult mai mare, dintr-un alt univers, că aţi fost cuceriţi de un popor pentru care atotputernicul Ansaar nu este mai important decât un gândac? Ce s-ar întâmpla, Împărate al Tuturor? Oare sclavii din palatul tău – eunucii, concubinele, toate soţiile mai mult sau mai puţin importante – s-ar aduna în jurul tău şi te-ar apăra, Omniscienţă Supremă? Sau s-ar repezi asupra ta şi te-ar sfâşia în mii de bucăţi, apoi ar alerga prin palat, ca nişte fiare?

Nu vreau să fiu nerespectuoasă, Împărate al Tuturor. Dar gândeşte-te cum ar fi dacă o rasă mai mare chiar decât rasa voastră ar veni pe neaşteptate şi v-ar fărâmiţa

Imperiul, aşa cum un copil distruge ungherul unei insecte – neatent şi indiferent?

Cum am reuşit să supravieţuiesc în primele zile după Anexare – am numit acele zile Nebunie, iar acum le spunem Vremea Focului – e greu de spus. Au murit mii, poate sute de mii de oameni. A fost un război al tuturor împotriva tuturor.

Singura lege care a existat a fost aceea a Ansaarului, şi în primele zile am văzut foarte puţine din aceasta. Uneori auzeam Vocea, dar erau cu toţii invizibili.

Guvernul nostru a împrăştiat broşuri din cer, chemându-ne să ne unim într-o mişcare de rezistenţă; dar nu a ieşit nimic din asta. Cel puţin, eu mă aflam în siguranţa casei mele. Am încuiat uşile şi am aşteptat, fără să îndrăznesc nici măcar să adorm, ca părinţii sau fratele sau sora mea să se întoarcă.

Nu s-au întors niciodată. Nu mi-am mai revăzut niciodată mama sau tatăl, şi nici pe sora mea. Apoi am aflat că tata murise atunci când o bandă de hoţi a pătruns în spital, în căutare de medicamente. Mama a fost „anexată” de către Ansaari, şi dusă la unul din noile depozite unde erau ţinuţi umanii cu aptitudini ştiinţifice sau tehnice.

Cât despre fratele şi sora mea…

Fratele meu a susţinut că este deja un vindecător pregătit, aşa că a fost dus în acelaşi centru ca şi mama. Dar a fost transferat curând într-o altă lume a Imperiului. De-abia după mai mulţi ani l-am regăsit şi – dar asta este o altă poveste, Sire, una foarte dureroasă.

Întrucât sora mea învăţa să devină prezicătoare, bănuiesc că a fost anexată şi dusă de asemenea într-un depozit, sau poate că a fost ucisă în Vremea Focului. Dar îmi place să cred că este în viaţă, undeva în acest vast Imperiu.

Iar eu, am supravieţuit. Într-un fel sau altul.

Când s-a terminat mâncarea, am cules fructe de pădure şi seminţe, ca orice sălbatică. M-am târât până la râu şi mi-am umplut vasele şi borcanele cu apă. Dacă aş fi întâlnit

animale sălbatice, aş fi încercat să le omor cu pietre; dar animalele sălbatice nu sunt des înâlnite pe Pământ.

Întunericul se sfârşi. Ansaarii au lăsat din nou soarele să strălucească ziua, iar noaptea – luna şi stelele. Aş fi preferat să rămână Întuneric, cred. M-aş fi simţit mai în siguranţă, mişcându-mă în bezna totală. De fiecare dată când ieşeam din casă şi spionam unul din vecini, alergam disperată şi mă ascundeam în tufişuri, ca un animal speriat, şi stăteam ghemuită acolo până părea sigur să ies din ascunzătoare.

Treptat, Nebunia s-a mai potolit, şi ne-am obişnuit cu noua noastră viaţă. Am început să avem iar încredere unul în celălalt şi să ne împăcăm, ca nişte fiinţe civilizate ce fusesem cândva.

— Oraşele au fost distruse toate, iar oamenii evacuaţi în zona rurală, mi-a spus Harron Devoll, femeia care locuia pe partea cealaltă a râului. Şi toţi membrii guvernului au murit. M-a cuprins o mare deznădejde şi tristeţe când am auzit asta.

Am mai auzit, de asemenea, că Ansaarii goleau muzeele de pe Pământ, şi duceau toate comorile pe planeta lor principală; că modificau cumva oceanele şi râurile, pentru ca apa să fie mai pe placul vostru; că urma să fim trimişi să lucrăm în nişte mine aflate pe lumi îndepărtate; că soldaţii Ansaari violau femeile pământene.

Era ceva adevărat din toate astea? Cine putea şti?

Dar viaţa mergea mai departe. Am format grupuleţe pentru a cultiva cereale şi a împărţi hrana rămasă. Am reconstruit mare parte din centrul satului, care fusese incendiat de protestatari în prima zi. Dar tot nu aveam electricitate, şi nici reţelele de comunicaţii nu funcţionau. Într-o clipă, fusesem aruncaţi într-o existenţă medievală dură.

În a treia lună de Anexare, trei Ansaari au venit într-un vehicul sub formă de lacrimă, de culoarea bronzului. S-au oprit în centrul satului şi au făcut un tur de inspecţie, s-au uitat la clădirea primăriei, la ferestrele sparte ale magazinelor goale, la noi.

Aşteptasem să vedem semizei; dar erau doar nişte creaturi urâte, cu nişte coarne pe cap şi boturi ca de animal, gâturi groase, picioare scurte, braţe lungi ce atârnau aproape până la pământ!

Iartă-mă, Măritule. Ne luaseră lumea noastră într-o clipă; şi neîndoielnic, creaturile care puteau face asta trebuiau să aibă o statură gigantică şi măreaţă. Voiam ca ei să fie înalţi şi superbi, cu ochi strălucitori şi înfăţişare eroică. Dar ei erau scunzi şi îndesaţi, erau vulgari şi urâţi. Nu se mişcau cu fala unor stăpâni, ci umblau gârboviţi ca cineva care face o treabă de rutină, erau nişte trupe obişnuite care patrulau pe o planetă cucerită, mică şi obişnuită.

Văd că zâmbeşti iar, Excelenţă. Ştiu la ce te gândeşti. Ce aere îşi dă *maula* asta! Îndrăzneşte să se plângă că soldaţii Ansaarului nu erau suficient de măreţi şi grozavi pentru ea! Dar vreau să spun numai adevărul. Aşa simţeam atunci.

— I-am putea omorî, sugeră cineva. Sunt doar trei, iar noi atât de mulţi…

— Poate că i-am putea omorî pe ăştia trei, răspunse altcineva. Apoi vor veni alţii şi vor da foc satului, iar noi vom arde odată cu el. Astfel încât nu am rezolvat nimic.

Cei trei Ansaari s-au stabilit în primăria noastră şi ne-au făcut să defilăm pe rând în faţa lor. Nu-mi puteam dezlipi privirea de ei, îmi păreau atât de ciudaţi, atât de respingători. Da, Maiestate, *respingători*. Şi cu toate că eram îngrozită de ei, simţeam şi o imensă curiozitate: cine sunt aceştia care au traversat cerul pentru a ne lua lumea, şi de ce au vrut să facă asta? Aveau o maşinărie care traducea cuvintele spuse de mine, astfel încât să le înţeleagă şi ei, şi invers. Mi-au spus:

— Ce aptitudini speciale ai, Laylah Walis?

— Ştiu cum să *învăţ*. Acesta este talentul meu. Şi în timp ce spuneam asta, mi-am jurat să descopăr tot ce se putea şti despre cuceritorii noştri.

Trei zile mai târziu, am auzit o bătaie brutală în uşă, însoţită de vocea unui Ansaar. M-am înspăimântat, desigur.

Eram singură. Mi-am amintit ce mi se spusese, că Ansaarilor le plăceau femeile pământene.

Dar mi-a fost frică şi de ce s-ar fi întâmplat dacă nu deschideam uşa, aşa că l-am lăsat să intre. Era unul din cei trei pe care îi văzusem la primărie. L-am recunoscut după un semn din naştere destul de mare de pe faţa lui, de parcă ar fi avut o şapcă trasă pe ochi. Era foarte scund şi foarte lat în umeri, iar pielea lui verzuie avea o textură grunjoasă.

Poţi înţelege cât am fost de îngrozită, Maiestate? Să mă uit în acei ochi galbeni străini, să văd acel bot imens, şi să-mi imaginez mâinile lui cu pielea tare şi ghearele ascuţite în carnea mea?

După care Ansaarul scoase un sunet ca un bubuit şi făcu un pas spre mine, întinse braţele şi îşi scoase ghearele, apoi un alt pas, şi încă unul…

* * *

Laylah îşi întrerupse brusc povestirea.

— E dimineaţă, Sire.

Împăratul îşi privi bijuteria de la încheietură şi spuse:

— Într-adevăr. Se încruntă. Conversaţia noastră trebuie să ia sfârşit. La prima oră a dimineţii ai întâlnire cu călăul.

Maula îl privi fără să şovăie.

— Nu am uitat nici asta. Sper că te-am distrat măcar puţin, Stăpâne al Tuturor. Şi dacă nu este mai prejos de demnitatea unui împărat al Ansaarului să se roage pentru odihna sufletului unei *maula*, sper că vei avea un cuvânt bun pentru mine în rugăciunile tale de azi, Maiestate.

— Vrei măcar să-ţi termini povestea, înainte de a pleca?

— Este deja dimineaţă, Maiestate, spuse Laylah cu voce suavă. Şi timpul meu a sosit.

— Un soldat Ansaar nu are voie să atace o femeie din speciile Anexate. În plus, este scandalos. Dacă a avut loc o fărădelege, bărbatul va fi identificat şi pedepsit, îţi promit. Spune-mi cu exactitate ce s-a întâmplat. Execuţia ta – părea că nu găseşte cuvântul – poate aştepta.

— Ah, dar este o poveste foarte lungă, Maiestate.

Din nou, pe faţa lui se putu citi amuzament şi iritare:

— *Toate* poveştile tale sunt foarte lungi, nu-i aşa? Ei bine, lasă deoparte amănuntele pe care le descrii atât de bine. Spune-mi numai esenţialul. Te-a violat, da sau nu?

— Maiestate – iartă-mă – este nevoie de timp pentru a încadra evenimentul în contextul potrivit…

Împăratul spuse exasperat:

— De cât timp? O oră? Două? Nu am timp, femeie! Debinul din Hestagar vine la curte în ora a treia, pentru a discuta birul pentru acest an, şi înainte de asta trebuie să îndeplinesc ritualurile dimineţii, iar apoi…

— În cazul ăsta, aş putea termina povestea diseară, sugeră Laylah.

— Pentru tine, doamnă, nu va mai exista niciun *diseară*.

— Ah. Într-adevăr, spuse ea.

7.

Judecând după expresiile încurcate de pe feţele servitoarelor în dimineaţa aceea, şi după faţa lungă şi încruntată a şambelanului, era evident faptul că fuseseră surprinşi să o găsească încă aici, după ora la care trebuia să aibă loc execuţia. Studiile *maulei* în domeniul culturii Ansaare arătau că *Tiihad* era tratat cu cea mai mare seriozitate de către castele inferioare. Poate că aristocraţii mai ridicau din umeri, dar persoanele de rând, temându-se de prăbuşirea ordinii sociale, voiau ca regulile de comportament să fie respectate.

Aşteptă să audă ciocănitul emisarilor morţii. Odată, când căzuse într-un somn profund, visase că aude ciocănitul şi că la uşă se afla, rânjind spre ea, un Ansaar gigantic, cu umerii ca de taur, ţinând în mână o secure sclipitoare, de pe care se prelingea sângele.

Într-un fel sau altul, ziua trecu.

Apoi, faţa acră a şambelanului apăru din nou, şi anunţă pe un ton solemn:

— Maiestatea Sa, Împăratul, te vizitează iar!

— Vreau, vin! spuse brusc Împăratul, strecurându-se prin uşa cu încrustaţii de fildeş a apartamentului ei. Bătu din palme. Servitoarele fugiră să îndeplinească ordinul.

— O zi grea, Maiestate?

Acesta zâmbi, amuzat poate de apropierea din vocea ei.

— Debinul, mormăi el. Goishlarul din Gozishtandar. Marele Frulzak Întâiul! Grembul! Toată ziua, numai prinţi şi prinţişori din lumile tributare – ploconindu-se şi murmurând cuvinte false de necuviincioasă preamărire, copleşindu-mă cu mormane de cadouri. Şi toţi voiau ceva de la mine, voiau, voiau, voiau... Supărat, Împăratul luă o înghiţitură de vin. Am fost al treilea la succesiunea tronului, ştii asta? Nu m-am aşteptat niciodată să-l moştenesc. Ar fi trebuit să urmeze Senpat. Dar Senpat îşi iubea prea mult hiper-yahtul; şi într-o zi ieşi din hiper-yaht exact în mijlocul soarelui. Ei bine, mai era şi fratele meu, Iason, al doilea prinţ; dar când a auzit că Senpat a murit, s-a refugiat la o mănăstire, şi acolo stă şi în ziua de azi, izolat complet pentru următorii zece mii de ani, nici viu, nici mort, dar evlavios cât se poate. Tatăl meu m-a chemat în sala tronului – oare de ce îţi spun toate astea? – m-a chemat cu lacrimi în ochi şi mi-a zis: „Ryah, mezinul meu... Ryah, scumpul meu...” Am crezut că lacrimile sunt pentru Senpat şi pentru Iason, dar am descoperit mai târziu că plângea pentru mine. Şi iată-mă! Soţii! Concubine! Mari palate! Putere absolută peste un trilion de vieţi! Dar şi Debinul, Goishlarul, Marele Frulzak Întâiul, Grembul!

— Regii sunt ca stelele, spuse Laylah. Se ridică şi strălucesc, sunt veneraţi de lumea întreagă, dar nu au odihnă.

Împăratul îşi ridică privirea.

— Bine spus! Ai darul cuvintelor.

— A, spuse ea, zâmbind. Sunt cuvinte frumoase, într-adevăr, dar nu-mi aparţin. Am citat unul din poeţii noştri, un bărbat pe nume Shelley.

— Aha. Shelley ăsta al vostru înţelegea foarte multe. Aţi avut mulţi poeţi la fel de buni?

— Foarte mulţi, da.

— Atât de multe lumi, atât de mulţi poeţi, spuse Împăratul. Aş vrea să-i pot studia pe toţi. Trebuie să-mi

reciţi ceva şi din lucrările altor poeţi, Laylah, când avem timp.

— Dar nu avem timp, Sire. Trebuie să-mi termin povestea, apoi… apoi…

— Povestea, da, se posomorî Împăratul. Şi apoi… apoi… Se uită spre cupa cu vin. Toată ziua, printre ambasadori şi potentaţi şi petiţionari, ce crezi că am auzit de la propriul meu popor? *Maula*, ziceau. *Maula, maula, maula*. Unde este? De ce nu a avut loc execuţia? Luă o expresie chinuită. Ah, Laylah, Laylah, de ce ai venit aici? De ce nu am pus să ţi se taie capul în clipa în care am aflat că eşti aici?

— Povestea mea, Stăpâne al Tuturor… pot să-mi continui povestea?

Împăratul flutură agitat din mână.

— Da. Da, termină-ţi povestea. Şi vezi ca de data asta să termini la timp!

8.

Ei bine, Împărate Mărit şi Slăvit, nu mult după Anexare, mă aflam singură, când am auzit o bătaie în uşă şi am deschis soldatului Ansaar. Şi iată-mă paralizată de frică, iar soldatul îşi întindea ghearele să mă înhaţe şi să-mi facă nişte chestii dezgustătoare. Dar eu nu mă puteam mişca.

De unde era să ştiu, nefamiliarizată cu obiceiurile Ansaarilor, că braţele lui întinse şi ghearele scoase, ce păreau atât de ameninţătoare, erau doar o încercare de a capta atenţia unui străin?

— Tu eşti Laylah Walis? Vorbi cu dificultate, în engleză.

— Da.

Era Procurorul-Adjunct Jjai Haunt. Venise ca să mă anexeze în serviciul Imperiului.

— Să mă anexaţi? Mi se tăiase răsuflarea. Pe mine? De ce?

— Atribuţii conexe. Haunt se uită pe o bucată de hârtie îndesată sub curea. La interviu, ai afirmat că talentul tău special constă în abilitatea de a învăţa. Avem nevoie de cei care pot învăţa. După aceea, ne vei ajuta să administrăm Teritoriul Pământului.

Aşadar, mă pregăteau să devin trădător. Dar atunci eram prea naivă ca să-mi dau seama de asta. În orice caz, fusesem anexată. Am avut cinci minute să aleg ce voiam să iau cu mine, după care m-a condus afară.

Haunt m-a dus la un depozit al Anexării, undeva departe în munţi. Aici se aflau cel puţin cinci sute de umani şi vreo zece Ansaari neînarmaţi. Toţi umanii aveau aceeaşi expresie posomorâtă, năucă, buimacă, de parcă ar fi fost drogaţi.

Dar cucerirea în sine îi buimăcise, viteza cu care Pământul îşi pierduse independenţa străveche. Să trăieşti printre aceşti oameni anexaţi, Excelenţă, e ca şi cum ai trăi printre fantome.

I-am întrebat dacă ştiau ceva despre mama, fratele sau sora mea. Nu ştia niciunul. Trei zile m-am plimbat în perimetrul depozitului, m-am holbat la zidul muntos întunecat, am numărat norii şi am încercat încă o dată să mă obişnuiesc cu ceea ce se întâmplase lumii noastre. În a patra zi, Haunt s-a întors după mine.

O bandană largă îi ascundea semnul din naştere.

— Sunt Haunt, spuse el. Am fost cu tine mai înainte. Vom începe acum instruirea ta.

M-a dus într-o clădire în trei colţuri din partea cealaltă a taberei: aici era clasa noastră.

— Mai întâi, limba, spuse şi-mi înmână o cască arămie proiectată pentru uz uman, pe care mi-am îndesat-o pe cap. Niciun Ansaar nu ar fi putut să o poarte, din cauza coamei. După ce mi-am pus-o pe cap, am simţit o explozie de energie: ca şi cum nişte pumnale de gheaţă mi-ar fi pătruns în timpane, şi un vârtej în jurul meu, de parcă m-aş fi aflat în mijlocul unui viscol teribil. Înecându-mă şi sufocându-mă, mi-am dus mâinile la cap şi am tras de cască, dar se lipise de mine ca propria-mi piele.

Haunt mi-a scos-o.

— Acum te putem învăţa cuvintele noastre.

M-am întrebat dacă fusesem impregnată cu limbajul vostru prin intermediul căştii. Dar nu a fost aşa, ci doar mi s-a dat *capacitatea* de a învăţa Imperiala. Limbajul vostru

este atât de diferit, Stăpâne al Tuturor, încât minţile noastre trebuie ajustate pentru a-l pătrunde. Concepte, precum divizor unificator, afiliat distributiv, fază gramaticală comutatoare, reduplicativă şi somatică – toate astea ne sunt complet străine.

Şi totuşi – precum vezi, Stăpâne al Universului – acum vorbesc fluent limba voastră, mulţumită căştii de aramă, răbdării Procurorului-Adjunct Haunt şi instruirii eficiente.

Atunci când am putut vorbi suficient de bine, m-a învăţat câte ceva din istoria Imperiului: originile sale pe Haraar cel sacru, cei nouăzeci de mii de ani de expansiune galactică neîntreruptă. Mi-a explicat nevoia puternică a oamenilor voştri de a face ordine în turbulenţa şi confuzia din univers; mi-a arătat, de asemenea, avantajele semnificative de care beneficiau rasele anexate prin afilierea la Imperiu. Chiar şi aşa, eu tot regretam pierderea independenţei noastre, Maiestate.

Haunt m-a suit în vehiculul lui anti-gravitaţional, care ne-a dus în întunericul ce înconjura Pământul. Am înconjurat Pământul, privind împreună spre cea mai nouă din lumile Imperiului Ansaar. M-am uitat cu uimire şi veneraţie la planeta verde-albastră, la câmpurile albe acoperite de zăpadă, la imensele pustietăţi roşietice, la pădurile atât de verzi încât păreau negre, la întinderile oceanelor, care reflectau în direcţia noastră lumina orbitoare a soarelui.

Şi am văzut, schiţate fantomatic pe solul îndepărtat, contururile vechilor oraşe, vestigiile abia perceptibile şi ruinele vagi ale Pământului aglomerat, gălăgios şi certăreţ din trecutul dispărut.

— Spune-mi cum se numeau acele oraşe, îmi porunci Haunt. Vreau să fac un raport despre istoria planetei în ultimii cincizeci de mii de ani. Ştim deja că Pământul a fost cândva acoperit de mari oraşe. Spune-mi: care era Londra? Care era Roma? Care era New York? Cunoaştem numele, dar nu şi locaţiile.

Bineînţeles, New York, Londra şi Roma erau pentru mine doar nişte nume, vestigii ale acelei ere tulburate de

conflicte şi duşmănii absurde, care au precedat liniştea şi bucuria noastră. Acum, văzând contururile estompate ale unor locuri care fuseseră abandonate de sute de ani, cioturile rămase din clădirile cândva impozante, siluetele vagi a ceea ce fuseseră cândva autostrăzi şi poduri, amfiteatre şi monumente măreţe, nu i-am putut povesti decât foarte puţine.

Am studiat arhivele noastre şi am învăţat despre Pământul care fusese odată, astfel încât să-l pot învăţa pe Procurorul-Adjunct Haunt istoria noastră.

— Acolo, aceea a fost Londra. Iar aici a fost Paris, într-o ţară care se chema Franţa. Vezi turnul metalic subţire? Şi clădirea cenuşie – aceea a fost o catedrală. Pentru ceremonii religioase. I-am arătat piramidele din Egipt, care se ridicau hotărâte din nisip, nederanjate de ultimii cuceritori mai mult decât de cei dinainte; i-am arătat Marele Zid Chinezesc, care şerpuia prin deşertul asiatic; după aceea, l-am dus în alte oraşe, şi i-am spus cam câte milioane de oameni trăiseră în fiecare: opt milioane aici, spuneam, nouă milioane acolo, dincolo cincisprezece milioane, iar acolo, în valea dintre cei doi munţi înalţi, douăzeci de milioane.

Haunt nu spuse nimic multă vreme. Voiam cu disperare ca el să-mi spună: „Acum văd că nu era o lume mică şi neînsemnată, Pământul ăsta al vostru!”

Pe atunci, eram o copilă naivă; de unde era să ştiu că acesta era al douăzecilea contract planetar al Procurorului-Adjunct Jjai Haunt, că acesta contribuise la cucerirea a cel puţin zece lumi imense şi fastuoase, ale căror realizări făceau ca cele de pe Pământ să pară joacă de copii? Dar Haunt a avut bunătatea de a nu mă umili. Mai târziu, când mi-am început călătoriile prin Imperiu, am aflat ce înseamnă *adevărata* măreţie planetară. Dar asta a fost mai târziu.

Odată, Haunt m-a dus chiar până la limita razei de acţiune a micii noastre navete, pentru a-mi arăta cum îşi menţin Ansaarii puterea peste lumile anexate. Ne aflam în bezna de deasupra Pământului. Mi-a arătat un glob

strălucitor care plutea pe orbită lângă ceva ce nu părea a fi mai mare decât pumnul meu. L-aş fi putut prinde şi strânge în mână.

— Acela este Vax, spuse Haunt. Deconectează toate câmpurile electrice care nu sunt produse de noi şi taie legăturile de comunicaţie.

Vedeam cum vârtejurile albe de energie radiază din Vax, răsucindu-se pe cer ca nişte noduri contorsionate. Am crezut că aud cum cântă Vax, cu imensa lui energie, un cântec de dominare încet, greu, infinit de lent.

— Cu siguranţă, faptul că mă laşi să văd asta este o încălcare a regulilor de securitate, am spus. Am putea fura una din aceste navete şi veni aici să vă dăm Vax-ul jos din cer.

Haunt se amuza.

— Ba nu. Dincolo de acest Vax se află un altul, şi încă unul. Cele trei sunt în… spaţii adiacente, complet inaccesibile vouă. Nu le-aţi putea localiza niciodată, sau chiar dacă le-aţi găsi, nu le-aţi putea face vreun rău.

Ştiam că este adevărat; şi ştiam că Haunt mă dusese acolo pentru a-mi arăta cât de inutil ar fi, şi că dominaţia Ansaară asupra Pământului era de nezdruncinat.

Am început să-l plac foarte tare pe Procurorul-Adjunct Haunt. Greu de crezut, ca o fată de pe Pământ să simtă afecţiune faţă de unul din invadatori. Poate că este exagerat, Maiestate, să spun că îmi *plăcea* de Haunt, că simţeam *afecţiune* pentru el; dar începuse să-mi fie ca un prieten, atât cât putea fi un Ansaar.

M-a învăţat foarte multe lucruri. De asemenea, a fost apărătorul meu.

Lasă-mă să explic, Maiestate. Am spus de mai multe ori că eram naivă atunci, şi unul din aspectele naivităţii mele era acela că îmi îngăduiam să mă transform într-o trădătoare a poporului meu, fără să-mi dau seama.

Ştiu că este dificil pentru tine să vezi serviciile aduse Imperiului drept acte de trădare. Dar sunt membră a unei rase anexate; iar noi, cei de pe Pământ, suntem extrem de mândri şi de încăpăţânaţi; şi, deşi nu am avut încotro şi a

trebuit să acceptăm Anexarea, nu ne-a plăcut niciodată. Şi totuşi iată-mă, îmi serveam cuceritorii.

Fără ajutoare ca mine, ar fi avut un acces mai limitat la informaţiile care îi puteau ajuta să înţeleagă noua lor cucerire. Limba noastră este la fel de străină Ansaarilor, cât de mult este limba lor pentru noi, ca şi obiceiurile, de altfel. Astfel încât era nevoie ca Ansaarii să apeleze la interpreţi care să poată explica obiceiurile umane.

Deşi nu aveam experienţă nici măcar în ceea ce priveşte tradiţiile lumii noastre eram, precum spuneam, talentată la a învăţa lucruri noi; şi de asemenea, mă pricep să explic ceea ce am învăţat. Astfel încât, membrii înaltului comandament Ansaar au venit la mine şi mi-au pus întrebări despre Pământ, iar eu le-am răspuns, şi dacă nu ştiam răspunsurile, le căutam.

Mi-a luat foarte mult timp să înţeleg că aceasta era considerată trădare, în ochii multora din concetăţenii mei.

Trăiam atunci în Noul Haraar, capitala administrativă nou construită, unde lucram ca să găsesc răspunsurile la întrebările Ansaarilor. Mi-a fost greu să îmi fac prieteni acolo. La început, am crezut că este din cauza faptului că proveneam dintr-un sat de care ei nu auziseră. Apoi am văzut că mă evitau în mod intenţionat.

Vezi tu, cooperam de bunăvoie cu stăpânii noştri. Şi relaţia mea cu un ofiţer al forţei de ocupaţie era foarte prietenoasă. Majoritatea oamenilor din capitală se considerau prizonieri de război, care serveau în silă Ansaarul, cu ură în inimă.

Am aflat adevărul într-o zi când mă duceam de la camera mea spre depozitul Ansaar. Trebuia să mă întâlnesc cu Haunt şi să îi raportez cu privire la cercetările făcute asupra diferitelor forme rasiale ale speciilor umane şi problemelor pe care le ridicaseră în timpuri străvechi aceste diferenţe. Deodată, un grup de oameni – cinci, opt, poate zece – au năvălit dintre două clădiri şi au început să strige şi să-şi agite pumnii în direcţia mea.

— Târfa Ansaarilor! strigau ei. Iubitoarea de extratereştri! Trădătoarea! Unul din ei m-a scuipat. Altul m-a tras de păr. Am crezut că o să mă omoare.

— Târfa Ansaarilor! ţipau ei în continuare. Târfa! Târfa! Unde ţi-e iubitul Ansaar, târfă ce eşti?

Nu m-am bătut cu nimeni în viaţa mea; dar m-am bătut atunci, încercând să le ţin piept în timp ce mă loveau, mă pălmuiau, mă împingeau.

— Staţi…, am strigat. Opriţi-vă! Dar ei mă loveau şi mai tare. Îmi crăpaseră buza. Pe obraz îmi curgea sânge. Un ochi mi-era umflat.

Apoi veni Haunt. Apăru de nicăieri, în mijlocul unui vârtej. Ghearele îi străluceau în soare. Prinse unul din atacatorii mei, îl atinse cu degetul pe obraz, iar acesta căzu la pământ. Haunt mai atinse unul, care căzu şi el. Şi încă unul.

Ceilalţi făcură câţiva paşi înapoi, uitându-se la mine şi la Haunt cu atâta scârbă, încât mă apucă tremuratul.

— Nu trebuie să-i faceţi vreun rău, spuse Haunt. Dacă îi faceţi rău, veţi suferi. Acum plecaţi. *Plecaţi*. Apoi se întoarse spre mine. Eşti teafără?

— Şocată. Am câteva tăieturi şi vânătăi. Ah, Haunt, Haunt… erau nebuni? De ce au sărit în halul ăsta la mine?

— Nu le place… prietenia noastră. Suntem prieteni, tu şi cu mine, nu-i aşa?

— Desigur.

— Nu sunt încântaţi de asta.

Toată ziua mi-au răsunat în creier strigătele lor mânioase. Trădătoarea! Târfa Ansaarilor! Unde ţi-e iubitul Ansaar, târfă ce eşti?

Oare credeau că eu şi Haunt eram…

Da. După câteva zile, în timp ce luam prânzul în magazinul militar, alături de mine s-a aşezat o femeie şi mi-a spus cu voce joasă:

— Chiar te culci cu el, fato?

— Cum?

— Ansaarul. O faceţi sau nu?

Mi-a venit în minte imaginea corpului lui Haunt lipit de al meu, ghearele lui mângâindu-mi sânii, coapsele, pântecul. Botul lui pe buzele mele. Dar bineînţeles, între noi nu fusese niciodată vreun fel de contact fizic.

— Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? am întrebat.

— Ai grijă. Una este să lucrezi pentru ei – cu toţii trebuie să facem asta – dar să-i *iubeşti*?... A, nu, copilă, nu vom tolera aşa ceva. Înţelegi? Nu vom tolera.

Nu am putut-o convinge în niciun fel de nevinovăţia mea.

Mai târziu, când m-am întâlnit cu Haunt, nu am putut să-i spun despre femeia aceea. Era prea bizar, prea ruşinos. L-am privit – micul şi îndesatul ofiţer Ansaar, cu pielea solzoasă şi braţele bălăbănindu-se, cu gâtul scurt şi maxilarele proeminente, cu ţepii ascuţiţi din coamă – şi m-am rindit. *Nu, nu, nu putem fi niciodată amanţi. Dar este cuviincios şi binevoitor, iar eu nu îl urăsc*.

Eram, totuşi, o trădătoare?

Da. Da, eram. Acum îmi dau seama de asta. În naivitatea mea, îmi trădasem propriul popor, iar ei mă urau pentru asta. Şi viaţa mea era în pericol. Dacă voi continua să lucrez împotriva neamului aseu, voi plăti pentru asta.

Două zile mai târziu, eram iarăşi atacată în stradă.

Nu l-am văzut pe cel care m-a atacat. Cineva a venit din întuneric, m-a lovit puternic în faţă şi a dispărut. Buza mea era din nou spartă. Ca şi cum o lamă albă şi fierbinte mi-ar fi trecut peste gură.

— Spune-mi cine a fost, insistă Haunt.

Nu i-am putut spune nimic. M-a trecut sub protecţia roboţilor de siguranţă. Oriunde mergeam, aveam lângă mine un robot. Eram arătată cu degetul, fluierată, batjocorită. Robotul intercepta lucrurile aruncate spre mine, dar nu putea intercepta ura lor.

M-am gândit să-l rog pe Haunt să mă elibereze din anexare şi să mă ducă înapoi în satul meu. Dar îmi *plăcea* să lucrez pentru el. Îmi plăcea să-l ajut să înveţe istoria Pământului. Şi simţeam că serveam cauza planetei, lucrând cu Ansaarii. Îi studiam în timp ce ei ne studiau pe noi, şi mă

familiarizam nu numai cu limba lor, ci şi cu caracterul lor. Îmi putea fi de folos într-o zi.

Au trecut trei zile pline de îndoieli. După care un bărbat înalt, cu părul alb, m-a oprit la ieşirea din sediul lui Haunt şi mi-a spus:

— Mă recunoşti, Laylah? M-am holbat la el.

— Nu.

— Numele meu este Dain Italu. L-am cunoscut pe tatăl tău la facultatea de medicină. A coborât vocea. Ştii ceva despre Partizani, Laylah?

— Partizani?

— Lucrăm pentru eliberarea Pământului, spuse el încet. Mi s-a spus că lucrezi de bunăvoie cu Ansaarii, Laylah, şi chiar că… Se opri. Păi, mai sunt şi alte acuzaţii. Au propus condamnarea ta la moarte. Ţi-am luat apărarea. Am spus că fiica lui Tomas Walis nu poate fi vinovată pentru astfel de lucruri. Sper că nu mă înşel, Laylah.

Faţa mi se înroşise şi ardea.

— Nu mă culc cu un Ansaar, dacă asta încerci să spui, Dr. Italu. Dar *lucrez* cu unul, da. I-am spus că ceea ce învăţam despre Ansaari putea servi cauza Pământului.

— Poate. Dar te avertizez, Laylah: eliberează-te de acest Ansaar al tău. Să nu mai ai de-a face cu el. Altminteri… când încep necazurile…

Vocea lui devenise mânioasă şi nesigură. Mi-am dat seama că, din prietenia care existase cândva între el şi tatăl meu, îmi spunea ceva ce poate nu ar fi trebuit să aud.

M-a lăsat acolo, nedumerită şi profund tulburată.

M-am dus la biroul lui Haunt. Documente străvechi erau înşirate în faţa lui, erau texte din era naţiunilor războinice.

— Uită-te la astea, Laylah. Sunt fascinante… absolut fascinante. Dar nu înţeleg ceva. Poate tu…

Trebuie să-ţi spun ceva, gândeam. Va urma o rebeliune. Eşti în pericol, Haunt, şi eu la fel.

Dar ne-am uitat toată dimineaţa la acele documente şi nu i-am spus nimic. Şi în acea noapte, când a început răscoala…

Ah, Stăpâne, cred că s-a făcut iarăşi dimineaţă! Aşa că nu mai am timp să-ţi spun povestea mea!

* * *

— Ce vicleană eşti, Laylah! spuse împăratul. Mă amăgeşti şi mă tot amăgeşti, iar acum, când sunt captivat de povestea ta, nerăbdător să aflu ce s-a întâmplat în continuare, îmi spui că e din nou dimineaţă!

— Dar *este* din nou dimineaţă, Sire. Şi călăul aşteaptă.

— Lasă-l să aştepte! zbieră împăratul. Cine conduce acest Imperiu, Împăratul sau călăul? Vreau să mai ascult. Partizani care pun la cale o rebeliune – o răzvrătire împotriva legii Ansaarului – de ce aflu acum prima dată despre aceste lucruri? Continuă. În acea noapte, când a început răscoala...

— Am vorbit toată noaptea, Sire. Mai este atât de mult de povestit; dar nu acum, nu acum! Laylah căscă delicat. Te implor, ai milă, trebuie să dorm acum, Excelenţă. Iar tu... responsabilităţile tronului te aşteaptă. Diseară, când reiau...

Împăratul zâmbi prefăcut.

— Diseară! Diseară! Şi astfel îţi mai cumperi o altă zi de viaţă!

— Într-adevăr, stăpânul meu. Dar viaţa de prizonier, ce viaţă e asta? Mai degrabă ţi-aş spune totul în următoarea oră, apoi m-aş duce să împlinesc destinul ce mi-a fost dat. Dar acum sunt atât de obosită, Maiestate.

— Ne vedem la asfinţit, spuse împăratul Ryah VII, iar ea nu-şi dădu seama dacă vocea lui transmitea plictiseală sau amuzament, sau poate un pic din fiecare. Acum odihneşte-te, Laylah. Şi pregăteşte-te ca diseară să-ţi termini povestea. Şi plecă.

9.

Mi-ai poruncit, Domn al Galaxiei şi Stăpân al Tuturor, să fiu concisă. Şi aşa voi fi; pentru că eu sunt o biată sclavă barbară, iar tu eşti Stâlpul Imperiului. Îţi voi spune rapid ce

s-a întâmplat în acea teribilă şi violentă noapte, în Noul Haraar.

În acea noapte s-a vărsat sânge Ansaar. Ştii, Prea-înaltule, că Pământul are o singură lună, mare şi strălucitoare. La fiecare douăzeci şi opt de zile trece prin anumite faze; aşa încât, o dată pe lună cerul nopţii este întunecat şi nu se vede decât strălucirea stelelor. Într-o astfel de noapte fără lună au lovit Partizanii prima dată.

Trebuie să-ţi aduci aminte, Excelenţă, că am fost cândva o rasă violentă, care a învăţat cu mare dificultate să trăiască în pace; dar acum, violenţa ascunsă în sufletele noastre a răbufnit cu furia unei fiare care a fost ţinută prea mult timp în lanţuri.

Eram două miliarde, şi doar o mână de Ansaari: Partizanii au socotit că, dacă doboară câţiva Ansaari, cinci aici, zece dincolo, flacăra mişcării de rezistenţă se va înteţi, şi guvernul Imperial ar putea decide că eram prea violenţi, prea sălbatici pentru a fi cooptaţi în Imperiu.

Partizanii adunaseră arme luni întregi – nu arme Ansaare, care erau dincolo de biata noastră putere *maula* de înţelegere, ci arme brute de pe Pământ, cuţite şi bâte şi altele asemenea. Şi au lovit în acelaşi moment în zece părţi din Noul Haraar. Cu cuţitele lor, cu bâtele lor, cu armele lor primitive.

Jjai Haunt a fost printre Ansaarii care au căzut în acel prim atac. Dacă nu aş fi plecat de la muncă mai devreme în acea seară, probabil aş fi murit şi eu odată cu el. Era singur. Partizanii s-au năpustit din întuneric şi l-au lovit de mai multe ori; şi, cu toate că s-a luptat eroic – ştiu că s-a luptat – Partizanii erau prea mulţi. L-au lovit cu cuţitele şi bâtele lor, cu armele lor primitive; aşa au omorât un Ansaar care servise pe douăzeci de lumi ale Imperiului.

Alţi doisprezece Ansaari au murit în alte doisprezece regiuni din Noul Haraar. Noaptea fară lună a fost luminată de strălucirea roşiatică a cincizeci de focuri.

Dain Italu a venit la mine.

— Strânge-ţi lucrurile imediat. Partizanii vor veni aici în noaptea asta, să te omoare.

A înhăţat o valiză şi a aruncat înăuntru câteva lucruri; am mai adunat şi eu câte ceva – haine, cărţi, poze cu mama şi tatăl meu. O platformă plutitoare aştepta în stradă.

— Unde mă duci? l-am întrebat.

— La castelul lui Sinon Kreish, răspunse Italu.

Maiestate, Sinon Kreish este mort acum; dar a fost cel mai bogat om de pe Pământ, de o grandoare pe care numai un Împărat o poate înţelege. Pentru mine, a fost o legendă.

— Au fost ucişi toţi Ansaarii? am întrebat.

— Doar câţiva, Laylah. Cei care erau sortiţi pieirii.

— Asta înseamnă că şi eu eram sortită pieirii?

— De către o facţiune, da. Alţii au protestat pentru salvarea ta. Ai fost mai apropiată de Ansaari decât oricare dintre noi, şi ceea ce ştii despre ei ne poate folosi mai târziu.

Eram acum departe de Noul Ansaar. M-am gândit la Jjai Haunt zăcând mort pe stradă, şi am vrut să plâng; dar lacrimile nu au curs. Eram prea mâhnită, prea tulburată.

Lumina palidă a dimineţii s-a arătat pe cer. Un munte mare şi întunecat se contura în faţa noastră.

— Muntele Vorn, spuse Dain Italu. Proprietatea lui Sinon Kreish.

Platforma plutitoare ateriză pe vârful negru şi stâncos. Ştiam că am ajuns într-un loc plin de minuni şi miracole.

Razele aurii ale soarelui năpădiră cerul albastru-metalic. Aerul dulce al dimineţii îmi inundă plămânii, ca un vin matur, foarte fin. Vechi farmece pătrunseră în sufletul meu.

O femeie din stafful lui Sinon Kreish înaintă spre noi cu deosebită graţie, ca şi cum ar fi plutit imponderabilă prin aerul rarefiat şi straniu.

— Eu sunt Kaivilda, spuse ea. Bun venit, Laylah Walis.

Am intrat în casa lui Sinon Kreish.

Stăpâne al Tuturor, Kreish era complex şi sofisticat, bogat şi puternic şi iscusit; o personalitate măreaţă şi importantă. O oră cu el, Sire, te-ar fi făcut să-ţi schimbi părerile despre calităţile barbare ale *maulelor* de pe Pământ.

Am cutreierat castelul, extaziată şi uimită. Donjonul era ca un şarpe lung din onix sclipitor, care cotea şi suia pe culmea cea mai înaltă a Muntelui Vorn, ascuţită ca o lamă de cuţit. Nivelul cel mai înalt, un glob de cuarţ, găzduia dormitorul lui Sinon Kreish, alături de conjuratoriumul său. Mai jos – un corn în consolă din platină pură, strălucitoare, aplecat deasupra văii – era camera trofeelor; şi chiar lângă aceasta, ca un ochi verde-smarald ţipător, se afla rezalitul adăpostului său armonios.

Un tunel alb ducea la apartamentele familiei lui Sinon Kreish. Un şir de lame ascuţite s-ar fi ridicat din podeaua cu irizaţii a tunelului la orice ameninţare.

Un al doilea pasaj se deschidea într-o galerie de agrement, sprijinită de coloane de marmură aurie. Aici înotau locuitorii castelului, într-un rezervor încadrat de lespezi rubinii, sau pluteau într-o coloană de aer cald, sau luau contact cu ritmurile şi pulsurile cosmosului. De asemenea, aici îşi ţinea Sinon Kreish covoraşele unde medita intens, băncile de organisme mişcătoare fragile pentru autohipnoză, şi alte lucruri ale căror scopuri nu le cunosc.

De acolo, structura se îndoia şi trimitea două aripi sus pe munte. Într-una se afla colecţia lui Sinon Kreish de minuni zoologice, iar în cealaltă grădina botanică. Între ele erau două niveluri de biblioteci şi încăperi care adăposteau antichităţile şi obiectele de artă, precum şi sala de mese a castelului, un bloc de agată octogonală care ţâşnea din abis. Mai jos se afla camera de vizite sociale, un antreu cu mai multe separeuri, unde Sinon Kreish îşi distra musafirii. O platformă de aterizare pentru vehiculele vizitatorilor ieşea din marginea muntelui. În spatele acesteia, cioplite în munte, se aflau bucătăriile, spaţiile de evacuare a deşeurilor, încăperile de unde se furniza energia electrică, camerele servitorilor şi altele asemenea.

În această casă miraculoasă am petrecut următoarele şase luni, îndrăgită ca şi cum aş fi făcut parte din familia lui Sinon Kreish. În ceea ce-l priveşe pe Sinon Kreish, ocazional am zărit o siluetă remarcabilă deplasându-se pe holurile

lucitoare, cel puţin la început. Dar familia lui m-a tratat cu căldură. A fost o perioadă de bucurie pură – o viaţă de vis, Sire, ceva ireal pentru mine. Treptat, am început să-mi revin din şocul şi surpriza simţite în timpul Anexării.

Acum sunt morţi cu toţii, Stăpâne al Tuturor, fii şi fiicele lui Sinon Kreish, iar castelul în sine a fost făcut praf de către armatele răzbunătoare ale Ansaarului. Dar amintirea şederii mele în acel loc este încă la fel de proaspătă.

Prezenţa Ansaarilor pe Pământ nu mai avea nici un sens. Întreaga Anexare putea să nu fi avut loc vreodată.

După un timp, am aflat că răscoala din Noul Haraar eşuase. Înainte de ivirea zorilor, forţele Ansaare au arestat aproape toţi conspiratorii. Majoritatea muriseră. Peste tot avuseseră loc represalii teribile. Câteva din monumentele importante de pe Pământ au fost dărâmate; mai multe din zonele noastre agricole cele mai productive au fost distruse sistematic. Se zvonea că la următorul atac împotriva Ansaarilor, aceştia vor riposta şi mai puternic. Astfel, a devenit clar că bunăvoinţa regimului Ansaar era doar de faţadă, că noi eram de fapt sclavi şi, dacă nu ne supuneam, urma să fim pedepsiţi ca nişte fiare.

Săptămânile au trecut în castelul lui Sinon Kreish, una după alta. Viaţa mea era bizar de statică, nu ducea nicăieri, nu avea niciun sens. Dar apoi a avut un mare înţeles.

Am fost condusă în adăpostul privat al lui Sinon Kreish, în globul cu pereţi de smarald din vârful întregii structuri. Sinon Kreish stătea drept şi ţeapăn ca un copac. Era prima dată când mă aflam singură cu el, şi mi-era teamă.

— O să-ţi spun un mare secret, copilă, care ar valora viaţa mea, dacă ar ajunge vreodată la urechile Ansaarilor. Eu sunt liderul mişcării de rezistenţă aici, pe Pământ.

L-am privit cu uimire.

— Al Partizanilor?

— Într-un fel. Scopul lor este acelaşi ca şi al meu, să redobândim libertatea planetei noastre; astfel că i-am ajutat întrucâtva. Dar Partizanii nu au raţiune, şi nici discreţie. Se gândesc numai la crimă şi distrugere. Ce-am putea câştiga cu asta? Ucidem zece Ansaari, iar ei ucid

zece mii de oameni. Incendiem cinci din clădirile lor, iar ei distrug cinci din provinciile noastre. Zâmbi, era cel mai fioros şi îngheţat zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Partizanii s-au înşelat, şi au plătit cu vieţile lor. Imperiul este mai puternic şi mai înţelept decât noi; şi s-a mai confruntat şi altădată cu rebeli. Câte din lumile anexate crezi că şi-au recăpătat independenţa de regimul Ansaar?

Habar nu aveam; aşa că nu am spus nimic.

Sinon Kreish încuviinţă din cap.

— Corect. Niciuna, în cei nouăzeci de mii de ani ai Imperiului. Revolte, da, au fost. Chiar şi războaie de independenţă. Dar nicio planetă nu a scăpat vreodată din gheara Ansaarilor.

— Asta înseamnă că vom fi sclavii Ansaarilor pe vecie? am întrebat.

— Poate. Nu îi putem *forţa* niciodată pe Ansaari să ne elibereze. Dar poate, într-o zi, ne putem câştiga libertatea ca un dar, înţelegi? Nu prin împotrivire, copilă, ci prin cooperare liberă şi de bunăvoie.

Eram nedumerită. De ce ar renunţa vreodată Imperiul să mai deţină controlul asupra unei lumi supuse şi cooperante? Ar fi exact genul de lume pe care ar dori să o păstreze. Cum ar putea cineva opune rezistenţă prin cooperare?

Sinon Kreish răspunse, ca şi cum aş fi vorbit cu voce tare:

— Îi tratez pe Ansaari aşa cum aş trata pe oricine cu care sunt legat de un scop comun. Ansaarii nu vor să ne distrugă. Vor să fim membri docili şi ascultători ai Imperiului. Şi eu vreau să evit distragerea Pământului. Aşa că eu şi Ansaarii avem un scop comun. Prin urmare, cooperez cu ei, înţelegi? Nu lansez nicio răscoală, nu sprijin nicio asasinare, niciun incendiu.

De la înălţimea lui, privi în jos spre mine.

— Hai să vorbim despre lucruri mai exacte, copilă. Dain Italu spune că vorbeşti fluent limba Ansaară şi că ai studiat obiceiurile şi tradiţiile lor.

Am încuviinţat din cap.

— Dar mai am încă multe lucruri de învăţat.

— Şi vrem să-ţi dăm ocazia să înveţi. Cu cât ştii mai multe despre Ansaari, cu atât mai mult ne eşti de folos.

De folos? Cui? M-am întrebat. Şi cum?

Sinon Kreish continuă.

— Am vorbit recent cu prietenul meu Antimon Felsert, care este, ştii tu, Înaltul Procuror pe Pământ.

Prietenul lui? Cuvântul acesta îmi tăie răsuflarea.

— Înaltul Procuror, spuse el, va permite câtorva tineri de pe Pământ să pătrundă în Imperiu şi să studieze obiceiurile Imperiale. I-am arătat că omenirea are nevoie să cunoască societatea din care va face parte, dacă va fi integrată Imperiului. Kreish zâmbi. Am fost atât de izolaţi, atât de îndepărtaţi de principalele curente de viaţă galactică. Dar dacă nişte tineri inteligenţi pot merge să studieze, aceştia vor explica pământenilor obiceiurile Ansaarilor, şi de asemenea îi vor ajuta pe Ansaari să cunoască obiceiurile noastre.

Eram înmărmurită. Se petrecea prea brusc. Mi-am căutat disperată cuvintele.

— Păi… da… cred… că este…

— Altfel nu am avea nicio posibilitate să punem piciorul pe lumile principale ale Imperiului, pe cele locuite chiar de către Ansaari. Nici un *maula* nu are voie să intre în Spaţiul Imperial. Cunoşti acest cuvânt, nu-i aşa?

— Da. Barbari, am spus roşind.

— De fapt, înseamnă doar „cei care nu sunt complet civilizaţi”. Dar într-adevăr, „barbari” este un termen corect. Aşa că nu ai putea pătrunde niciodată în Spaţiul Imperial, dar mai rămâne o vastă regiune din Spaţiul Teritorial, unde locuiesc rasele non-Ansaare care au un statut mai presus de *maula*, dar care, cu toate acestea, nu sunt încă îndreptăţite la cetăţenia completă a Imperiului. Acolo vei avea destule de studiat.

Ne-am înţeles; am părăsit castelul lui Sinon Kreish şi m-am întors în Noul Haraar. Unde am fost curând introdusă lui Antimon Felsert, Înaltul Procuror pe Pământ.

— Dar cred că este iar dimineaţă, Sire. Timpul meu s-a sfârşit iar, şi trebuie să-mi termin povestirea.

* * *

— Acest Felsert, spuse Împăratul. Numele lui îmi pare cunoscut.

— Este dimineaţă, Sire!

— Da, da, ştiu. Felsert, Felsert…

— A fost asasinat de terorişti în ultimul an de domnie al tatălui tău. Sinon Kreish a fost acuzat de crimă, iar el şi întreaga lui familie au fost condamnaţi la moarte.

— Da, spuse Împăratul, ca pentru sine. Acum mi-aduc aminte. Primul Înalt Procuror omorât de băştinaşi în ultimii patru mii de ani. Au fost represalii peste tot în lume, nu-i aşa?

— Represalii crunte, Sire. La acea vreme, eu mă aflam pe una din lumile Bessiral, dar ştiu că lumea mea a suferit mult din cauza morţii sale. Am fost şocată de asasinarea lui, Maiestate. Îmi părea atât de inutilă.

— Într-adevăr.

Ciudat, dar împăratul păru că nu doreşte să plece.

— Nu este încă dimineaţă, Sire? spuse iar Laylah.

Împăratul se întoarse şi o privi.

— Este dimineaţă, da.

— Şi călăul…

— Călăul, călăul, călăul! *Vipraint* călăul! De ce te grăbeşti atâta să mori?

— Nu mă grăbesc deloc, Maiestate. Dar legea spune…

— Mă înveţi tu pe mine ce spune legea?

— Mii de scuze, Sire. Doar vă reaminteam…

— Da. Da. Da. Da.

— Dar dacă în marea ta îndurare, Atot-Puternice, hotărăşti să laşi această biată *maula* să mai trăiască o zi, aş mulţumi zeilor de pe toate lumile.

— Ţi-am cerut să-mi spui de ce ai venit aici, cu toate că ştiai că vei muri dacă faci asta, zise supărat Împăratul. Aşa că mi-ai spus povestea Anexării Pământului. Te-am întrebat despre ceva ce părea a fi un viol săvârşit de un soldat

Ansaar, iar tu mi-ai spus că Ansaarul venise să-ţi ceară ajutorul, şi că a devenit prietenul şi protectorul tău. Am cerut detaliile conspiraţiei care a costat viaţa prietenului tău Ansaar, iar tu mi-ai dat un raport al vizitei tale la castelul unui pământean bogat, care în cele din urmă a fost găsit vinovat de trădare împotriva Imperiului. Am ascultat poveşti trei nopţi la rând, şi am aflat foarte multe despre cine eşti şi prin ce ai trecut, dar până acum nu am avut niciun răspuns la vreuna din întrebările mele. Ce mă fac eu cu tine, Laylah Walis? Ce mă fac eu cu tine?

— Maiestate, tu eşti Păzitorul Legii. În orice clipă, eşti liber să mă predai celor care o aduc la îndeplinire.

— Mai întâi, vreau nişte răspunsuri!

— Chiar şi aşa, chiar şi aşa. Întoarce-te la mine diseară, şi voi încerca să-ţi spun tot ce doreşti să afli. Dar cu siguranţă, nu trebuie să mai rămâi aici în dimineaţa aceasta. Îndatoririle curţii…

— Da, îndatoririle curţii, spuse Împăratul. Îndatoririle curţii! Cine, în afară de mine, ştie cum sunt îndatoririle curţii? Nu e de mirare că tatăl meu a plâns când am devenit moştenitorul său. Îndatoririle curţii! Vocea lui răsuna tot mai tare. Astăzi, Laylah: cei Doisprezece Despoţi din Geeziyangiyang vin să facă plecăciuni. Apoi, delegaţia comercială din Gimmil-Gib-Huish, cu un dar pentru Grădinile Zoologice Imperiale: în mare parte, şerpi veninoşi. Urmează Liga Pântecului Fertil, care prezintă câştigătoarea Ordinului Imperial al Oului de Cristal. Apoi, Breasla Profeţilor, cu predicţiile anuale; campionul crescător de *verbish* din Provincia Zabor, vine să-şi ridice medalia; Arhitectul Imperial, care se plânge de modificările pe care le doresc la Pavilionul Marii Vederi Celestiale; iar apoi… apoi… of, nu se sfârşeşte niciodată! Ce rost are puterea absolută, dacă o iroseşti zilnic într-o sută de audienţe ceremonioase? Stăpânul Tuturor! Domnul Universului! Împăratul râse sălbatic. După aceea, vocea lui se calmă iar, şi spuse: Îndatoririle curţii, precum spui, nu pot fi evitate. Dar dacă aş putea! Ah, dacă aş putea! *Thraak* îndatoririle curţii! *Gedoy* îndatoririle curţii! Acum plec, mă voi întoarce

la asfinţit. Traversă încăperea, şi o studie de aproape pentru o clipă. După aceea, întinse mâna – ghearele lui, remarcă Laylah, erau tăiate şi rotunjite elegant – şi îi atinse uşor maxilarul, până la ureche, cu un gest care părea unul tandru. Spuse cu voce înceată: Eşti atât de fascinantă! Şi mă înnebuneşti. Ne vedem mai târziu, Laylah.

Plecă, încă o dată.

10.

Dacă pot să continui, Maiestate – Lumina Cosmosului – Monarh Suprem al Milionului de Sori…

Am fost prezentată Înaltului Procuror pe Pământ, Antimon Felsert. Nu mai văzusem vreodată nici măcar un Ansaar din castele mijlocii. Înaltul Procuror Felsert era diferit de ceilalţi Ansaari. Mi-am dat seama de asta după culoarea pielii sale, după forma şi mărimea coamei, după proporţiile membrelor sale.

— Aşadar, tu eşti fata pe care ne-a trimis-o Sinon Kreish pentru programul de studiu, spuse el într-o engleză perfectă. Câţi ani ai, copilă?

— Şaisprezece, am spus. Aproape şaptesprezece.

— Vorbeşti Imperiala Universală, copilă? Ştii şi să citeşti? Atunci, iată. Priveşte aici. Mi-a aruncat un cub lucios cu însemnări şi mi-a spus cum să-l activez. Raportul lui Jjai Haunt despre mine s-a materializat în aer, în litere roşii, sclipitoare.

… inteligentă, dornică să facă pe plac… învaţă repede… aproape suspicios de loială… oarecum imatură pentru vârsta ei, având în vedere faptul că femelele umane sunt capabile de reproducere la vârsta de doisprezece sau treisprezece ani…

— Ce crezi că a vrut să spună prin „aproape suspicios de loială”? întrebă Înaltul Procuror, în Imperială.

— Nu am nicio idee, domnule, am răspuns în aceeaşi limbă.

— Şi „dornică să facă pe plac”. De ce ai fi dornică să faci pe plac unui Ansaar?

— Sunteţi stăpânii noştri, am spus simplu.

— E un motiv suficient ca să ne urăşti.

— Eu nu urăsc pe nimeni, domnule. Pare o risipă de energie emoţională.

Mi-a mai pus câteva întrebări. Dar erau numai întrebări de rutină. Soarta mea fusese deja hotărâtă. Lungii ani de căutări şi studiu urmau să înceapă. Optsprezece ani de când am părăsit Pământul şi am venit pe această lume sfântă a Haraarului, în prezenţa maiestăţii voastre.

Doisprezece bărbaţi şi şapte femei se aflau în primul grup trimis în Teritorii: poeţi, savanţi, oameni de ştiinţă. Am mers în grupuri de trei sau patru. Eu am fost trimisă la Bethareth, în sistemul Hklplod: o lume aurie cu un soare auriu, unde creaturi frumoase şi lucioase, ca nişte şerpi, venerează un zeu-monstru care locuieşte în vârful unui munte mare. Am trăit acolo un an, şi i-am urmărit lipindu-şi frunţile cu multe bijuterii de statuia din piatră a zeului. De acolo, am plecat pe Giallo Giallo de Mirilores, o lume cu zăpezi veşnice şi oceane îngheţate, şi am călătorit împreună cu exploratorii Ansaari pe un tărâm subteran cu peşteri fierbinţi şi râuri de lavă clocotitoare. Mi-ar trebui şase nopţi să-ţi descriu această lume stranie.

După aceea, am ajuns pe Sepulmideine, Lumea cu Luni Înlănţuite, unde ard pe cer focuri frumos mirositoare – apoi pe Mikkalthrom, unde Împăratul Gom XIX este îngropat într-un mormânt ce nu va fi deschis cincizeci de mii de ani Imperiali – apoi pe Gambelimelidinul, lumea de agrement a Teritoriilor de Est…

Pe fiecare din aceste lumi era mai mult decât se putea vedea în zece vieţi; cu toate acestea, ştiam că este o parte infimă din miile de Teritorii ale Imperiului, şi că aş fi putut călători o veşnicie, fară să le pot vedea pe toate.

Pentru mine, punctul culminant – şi cel mai sumbru – a fost pe o lume numită Vulcri, a soarelui roşu Kiteil, în timp ce mă uitam la ce mai rămăsese din Costa Stambool, capitala unui imperiu decăzut cu mult înainte ca primul Ansaar să pornească din Haraar.

Vedeam straturi peste straturi, de-a valma. Străzile şerpuite din nivelurile mai vechi, datând din zilele unei ere

apuse, numită A doua Mandala, care fuseseră nepăsător construite de urmaşii glorioşi ai acelei civilizaţii secătuite: zidurile primitive erau ascunse sub depunerile unei mii de secole şi, cu toate acestea, străluceau cu o incandescenţă roşiatică, maiestuoasă. Mai sus, se aflau coridoarele din calcedonie ale Armoniei Lumilor, iar deasupra acestora, străzile Oraşului de Bronz, deasupra cărora se întindeau rămăşiţele versanţilor şi povârnişelor din vulgara Glissade, suburbia de agrement a Costei Stambool. Şi mai presus de toate, se arătau cu brutalitate cicatricile finale, provocate de vandalii care au deschis cu focul şi sabia în cea de-a Patra Mandală a Costei Stambool.

Aici se aflau palatele dinastiilor de demult, templele zeilor uitaţi; aici se aflau magazinele unde se negociau comori deja incalculabil de vechi, atunci când Ansaarii erau încă tineri, cârciumi unde se vindea vin făcut de mult praf şi pulbere, parcuri verzi cu copaci şi arbuşti aparţinând unor specii care nu mai sunt cunoscute în univers. O lespede mare din marmură proclama într-o limbă indescifrabilă gloria imperiului, care se întindea pe zece sisteme solare, şi al cărui nume s-a pierdut demult.

Am stat neclintită, lăsând splendorile acestei civilizaţii străvechi să-mi inunde sufletul: palatul Reginei Triple, curtea Împăratului Tuturor, pivniţele din marmură unde Tribunalul Poporului, acea entitate cu cincizeci de minţi care guvernase aici timp de treizeci de secole de armonie impusă cu îndârjire, trăia scufundat până la bărbie în nutrienţii strălucitori extraşi din corpurile dizolvate ale cetăţenilor lor, faimoasa Bibliotecă a Vechiului Stambool, unde cărţile sub forma unor nestemate cu multe faţete, conţinând în reţeaua lor rigidă fiecare cuvânt care fusese scris vreodată, se revărsau din lăzile înlănţuite. Am aruncat o privire în sala de gimnastică şi mi s-a părut că o fiară cu trei capete ce urla, prinsă în cătuşe, se uita furioasă la mine, de pe Câmpul de Luptă. Am pătruns în Piaţa Tuturor Minunilor, unde mărfurile dintr-o mie de lumi erau cândva expuse în galeriile deschise, totul gratis, cadou din partea

Celor-Care-Aprovizionează, gardieni iubitori ai celui mai măreţ oraş. Eram stupefiată de acest exces de miracole.

Apoi, o voce în apropierea mea a spus:

— Poate că, într-o zi, capitala Ansaarilor va ajunge o ruină ca aceasta, ce zici?

M-am întors. Un bărbat – un uman! – venise în tăcere lângă mine, în timp ce mă aflam în acea transă.

— Eşti şocată, Laylah?

— De unde ştii cum mă cheamă?

Bărbatul râse.

— Nu mă mai recunoşti, nu-i aşa?

I-am privit ochii, forma buzelor. Curba zâmbetului său.

— Vann? am spus şovăind.

— Fratele tău pierdut de mult, Vann, da! Cine altcineva vine la tine, la marginea pustietăţii, să te salute! Poţi să crezi una ca asta, Laylah? Suntem două ace, într-un car cu fân aflat la un milion de ani-lumină!

Ne-am aruncat unul în braţele celuilalt, râzând şi plângând, acolo între minele dispărutei Costa Stambool.

În viaţa mea nu a existat un moment mai minunat decât acela, Sire. Dar s-a stins aproape instantaneu. Pe când mergeam înapoi spre corpul vizitatorilor, îndrugând unul altuia tot ce ni se întâmplase din ziua Întunericului şi Sunetului şi Vocii, Vann spuse ceva care m-a umplut de teamă şi groază, ceva atât de sumbru şi nebunesc, încât mi-a fost greu să cred că era adevărat. Ceea ce mi-a spus fratele meu… era cumplită trădare, Maiestate.

Ah, dar este timpul să mă opresc, nu-i aşa, Maiestate? Mi-a luat atâtea ore să-ţi descriu minunile acelea, încât va trebui să-ţi povestesc mâine ce mi-a spus fratele meu, şi efectul cuvintelor lui asupra mea, şi ce s-a întâmplat după aceea. Astfel că va trebui să-mi mai cruţi viaţa încă o zi, dacă doreşti. Cum va fi, Maiestate? Lespedea călăului, sau o altă zi şi noapte de viaţă? Decizia îţi aparţine, Stăpâne al Tuturor, Domn al Universului.

* * *

Împăratul zâmbea.

— Nu vei termina *niciodată* povestirea, nu-i aşa, Laylah? Te vei întinde cu ea o sută de ani, şi apoi încă o sută de ani, dacă te las.

— Dar este atât de mult de povestit, Maiestate!

— Da, şi vei insista să spui totul. Şi tot ce voiam să aflu de la tine era… ei bine, ştii ce voiam să aflu. În schimb, îmi spui una, alta…

— Totul face parte din povestire, Maiestate. Se leagă toate între ele. Mărturisesc, însă, că nu m-am grăbit să ajung la final. Dacă îmi vei dărui încă o noapte, poate două, poate voi fi în stare să… Aruncă o privire tăioasă împăratului. Sau, dacă am început să te plictisesc, poate că ar trebui să ne oprim de tot chiar aici. Călăul şi-a pierdut de mult răbdarea; şi acum şi tu, cred. Foarte bine. Nu voi mai lungi povestea. S-a terminat. Rămas bun pe vecie, Maiestate. Să domneşti şi să prosperi de şapte ori câte şapte mii de ani. Şi începu să facă semnul Ansaar de binecuvântare, făcut numai de aceia care urmează să moară.

Împăratul îi prinse mâna la jumătatea gestului şi o opri.

— Nu, spuse el.

— Nu?

— Astăzi nu va fi nicio execuţie. Iar diseară vei continua povestea. Doar promite-mi un lucru, Laylah!

— Că o voi termina diseară?

— Da. Da. Da.

Laylah se înclină şi făcu un gest rapid de supunere.

— Mă voi strădui, Maiestate. Diseară îmi voi sfârşi povestea. Îţi promit asta din toată inima, Lumină a Cosmosului… Monarh Suprem al Milionului de Sori…

27 BOGAN, AL 82-LEA CICLU DINASTIC (15 AUGUST – CRED – 3001 A.D.)

Al meu e! Este teribil de captivat, asta e sigur! Va sta şi mă va asculta… şi va sta… şi mă va asculta… cât timp voi vrea eu… cât timp va fi nevoie… şi, ca să fiu sinceră, i-aş vorbi bucuroasă o veşnicie…

11.

Dar aceasta era noaptea nopţilor, iar ea nu se putea hotărî să înceapă.

— În seara asta, îi reaminti împăratul, ai spus că îmi vei povesti ce a zis fratele tău la Costa Stambool şi ce efect au avut cuvintele lui asupra ta.

— Da. Laylah ezita încă, întrucât era momentul cel mai dificil dintre toate. Tot ce intenţiona să spună în acea seară fusese gândit foarte bine, dar acum, deodată, pentru prima dată de la sosirea ei, cuvintele nu-i ieşeau.

Din nou, vorbi Împăratul:

— Lasă-mă să vorbesc eu în locul tău. Ţi-a spus că era un membru important al rezistenţei anti-Imperiale, că ştia că eşti expertă în limba şi obiceiurile Ansaarilor, că venise la tine să te roage să mergi la Haraar, să te insinuezi în palatul meu, să-mi câştigi afecţiunea cu farmecul tău extraordinar... şi să mă omori.

Vorbise încet, dar cuvintele lui o loveau ca un ciocan. Rămase paralizată, uimită, pierdută într-un vârtej de panică.

— Nu e aşa, Laylah? împăratul zâmbea. Vorbeşte. Sau ţi-ai pierdut vocea?

— Într-adevăr, acestea sunt lucrurile pe care voiam să ţi le spun în seara aceasta, zise ea cu glas răguşit. Dar cum ai aflat deja?

— Din jurnalul tău, desigur.

— Jurnalul meu? Cum ai putut să-mi citeşti jurnalul? Jurnalul meu este în engleză!

— Engleza este limba oficială pe Pământ. Iar Pământul este o lume din Imperiu. Tonul lui rămăsese prietenos. Nu vorbea aşa cum ar fi vorbit un Împărat. Crezi că am anexa o lume fără să-i învăţăm limba? În timp ce dormeai, un expert în limba voastră a intrat şi ţi-a citit caieţelul. Dar spune-mi, Laylah: *ai putea* să mă omori?

— Nu. Niciodată. Niciodată! Tremura. Abia putea să vorbească.

— Te cred, spuse el, şi părea sincer. Totuşi, acesta este motivul pentru care ai venit pe Haraar. Mă găseşti fascinant? Te-ai îndrăgostit de mine? Se juca iar cu ea, ca un leu cu prada sa. Sau ţi-ai dat seama că este inutil să mă omori?

— Toate la un loc, spuse ea. Îşi recapătă puţin vocea. Ar fi inutil să te omor. Imperiul a supravieţuit după moartea a sute de Împăraţi, şi va supravieţui indiferent cine se află pe tron. Dar de ce discutăm asta? Jocul s-a sfârşit, Maiestate. Cheamă-ţi călăul.

— Nu încă. Mai întâi, cealaltă parte: chiar te-ai îndrăgostit de mine? De cel mai mare duşman al poporului tău?

Privirea îi deveni furioasă. Laylah nu se pttea uita în ochii lui.

— Recunosc că sunt fascinată de tine. Nu este chiar acelaşi lucru, ca şi iubirea.

— De acord. Şi eu mă simt fascinat. Ştii asta, nu-i aşa? Altfel, de ce te-aş asculta, noapte după noapte, când am atât de multe de făcut? Frumoasa *maula* care îşi riscă viaţa venind pe Haraar – care îşi foloseşte puterea de convingere în prezenţa Împăratului – care îi spune poveşti din lumea ei, ţinându-l neputincios noapte după noapte…

— Am jucat un joc periculos, şi am pierdut. Se opri din tremurat. Se simţea foarte liniştită. Să terminăm acum mica noastră şedinţă? Nu vreau să mai prelungesc conversaţia noastră.

— Dar eu vreau, Laylah. Ce-ar fi dacă ţi-aş oferi eliberarea Pământului din regimul Ansaar?

I se tăie respiraţia. Încă o dată, o prinsese nepregătită.

— Eliberarea… Pământului?

— Ca membru independent al Imperiului. Sfârşitul ocupaţiei Ansaare, libertate pentru cetăţenii săi de a călători în Spaţiul Imperial. Îmi stă în putere să fac asta. Am văzut şi eu acele rânduri din jurnalul tău, aparţinând unuia din poeţii de demult: „Titlurile nobiliare sunt umbre,

coroanele sunt lucruri deşarte; binele cetăţenilor înseamnă sfârşitul regilor.” La fel cred şi eu, Laylah: în binele cetăţenilor. Nu sunt un tiran, să ştii. Îţi voi elibera mica ta lume.

— Este o glumă urâtă. Este crud din partea ta să te joci în felul ăsta cu mine.

— Nu glumesc, şi nici nu mă joc. Libertatea Pământului îţi aparţine, Laylah. Şi reluă, după un moment: Adică, este un dar de nuntă. Întinse mâna spre ea. Ai scris: „i-aş vorbi bucuroasă o veşnicie.” Acum ai şansa. Fascinaţia pentru tine este iubire, Laylah. Te invit să devii una din Iubitele mele Soţii Importante.

— Una din câte, pot să întreb? zise ea când îşi recapătă glasul.

— Ai fi a şasea.

— Aha. A şasea. Depăşise primul moment de surprindere, acum era calmă. Dar nu şi împăratul. Ochii lui erau retraşi şi tensionaţi, iar pupilele verticale abia se vedeau. Iubita Soţie Numărul Şase! Ce destin straniu pentru o fată liniştită de pe Pământ! Căzu pe gânduri, în timp ce Împăratul o privea încordat, răsucindu-şi într-una degetele. Păi, putem discuta despre asta, Maiestate. Da. Bănuiesc că putem discuta, în zilele următoare.

Împăratul încuviinţă.

— Desigur. Putem discuta. Voi veni la tine ca şi mai înainte, iar tu îmi vei spune poveştile tale, şi poate, încetul cu încetul…

— Încetul cu încetul, spuse ea. Da. Poate.

Se forţă să-şi păstreze calmul misterios, şi să nu explodeze de bucurie.

A Şasea Soţie Iubită! Şi Pământul, o lume autonomă! Da, dar oare putea? Voia? Încetul cu încetul, poate. Încetul cu încetul.

— Spune-mi următoarea poveste, Laylah.

— Foarte bine. Trebuie să-ţi spun, Maiestate, că de la Costa Stambool am plecat mai departe spre lumea interzisă a Marii Binella, planeta din Câmpia Oracolului, despre care se spunea că în formele şi culorile sale se găsesc

răspunsurile la toate întrebările puse vreodată şi la multe din cele nerostite încă. În apropierea Câmpiei se află munţii numiţi Angelon, unde te poţi plimba pe un covor de rubine şi smaralde. Mai departe – aproape de orizont – se poate vedea o întindere nemişcată de apă neagră, Marea Miaule, şi Insula Sapont arzând la mică distanţă, un loc populat de demoni şi dragoni.

Mi-am croit drum prin această lume îngrozitoare, Sire, la sugestia fratelui meu, care considera că printre aceşti demoni şi dragoni pot învăţa câteva lucruri folositoare, lucruri care mi-ar putea fi de mare ajutor dacă voi ajunge vreodată în locul unde mă aflu acum. Şi astfel, la sosirea mea acolo…

————————————

Traducere: Adriana Moşoiu

„The Emperor and the Maula” by Robert Silverberg

Au apărut în Colecția SCI-FI Magazin:

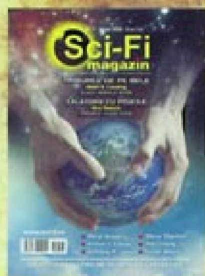

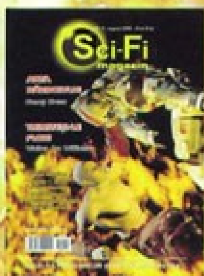

comenzi la:
www.sci-fi.ro